DE LA AUTOAREA SERIEI DE SUCCES

SÂNGE ȘI CENUȘĂ

LUMINĂ DIN FLACĂRĂ

AL DOILEA ROMAN DIN SERIA

FOC ȘI DORINȚĂ

JENNIFER L. ARMENTROUT

LITERA

NEW
MOON

JENNIFER L. ARMENTROUT

LUMINA DIN FLACĂRĂ

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

LITERA
București

A Light in the Flame
Jennifer L. Armentrout

Design copertă: Hang Le

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Lumina din flacără
Jennifer L. Armentrout

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Mira Velcea, Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Armentrout, Jennifer L.
Lumina din flacără / Jennifer L. Armentrout;
trad. din lb. engleză Alexandru Maniu. —
București: Litera, 2023
ISBN 978–606–33–9981–7
I. Maniu, Alexandru (trad.)
821.111

Pentru tine, cititorule.
Fără tine, nimic n-ar fi posibil. Mulţumesc!

Capitolul 1

— Eşti moştenitoarea pământurilor şi a mărilor, a cerurilor şi a tărâmurilor. O Regină în locul unui Rege. Tu eşti zeiţa primitivă a vieţii, îmi zise răguşit Nyktos – Cel din Cenuşă, Cel Binecuvântat, Păzitorul de Suflete şi zeul primitiv al omului de rând, zeul sfârşiturilor. Buzele lui, ce-mi şoptiseră vorbe înverşunate, dar şi adevăruri glaciale şi brutale, erau acum depărtate. Ochii săi argintii cuprinşi de şuvoaie luminoase de *eather* – esenţa zeilor – erau aţintiţi asupra mea. Un amestec de mirare şi fascinaţie îi atenua trăsăturile dure – pomeţii înalţi şi laţi, nasul său drept asemenea unei lame şi maxilarul bine definit.

Obrajii de culoarea bronzului strălucitor erau acoperiţi de părul ondulat, roşcat-maroniu, pe când Nyktos se lăsă într-un genunchi, atingând cu palma stângă podeaua sălii tronului, iar mâna dreaptă o duse la piept.

Nyktos *făcea o plecăciune* înaintea *mea.*

M-am tras din faţa lui.

— Ce faci?

— Zeiţa primitivă a vieţii e cea mai puternică fiinţă din toate tărâmurile, aflându-se deasupra tuturor celorlalţi primitivi şi zei, zise Sir Holland. Dar acesta nu mai era bărbatul pe care îl cunoscusem cândva drept cavaler al Gărzii Regale din Lasania, aşa cum nu mai era nici muritor de rând. Era acum parte din Arae – din parce – nici zeu, dar nici muritor. În stare să vadă trecutul, prezentul şi viitorul tuturor, căci parcele nu răspundeau în faţa nici unui zeu primitiv.

Erau la fel de înfricoşătoare ca orice alt zeu primitiv, iar mie nu-mi ieşea din cap faptul că-l lovisem de nenumărate

ori în trecut.

— E un semn de respect, Sera, adăugă Holland, în timp ce eu mă holbam la Nyktos.

— Dar eu nu sunt zeiţa primitivă a vieţii, am zis.

— Porţi în tine adevăraţii tăciuni ai vieţii, zise Nyktos, iar vocea lui adâncă şi moale îmi făcu pielea să se înfioare. Aşa că, în ceea ce mă priveşte, tu *eşti* zeiţa primitivă a vieţii.

— Spune adevărul. Zeiţa Penellaphe se apropie, stând acum sub cerul acoperit de stele. Strălucirea acestora o înveşmânta într-o licărire subtilă, ce-i acoperea pielea de un maro-deschis. Nu şi-ar permite să mintă în legătură cu aşa ceva.

— Dar sunt o simplă muritoare… Simţeam că mi se taie respiraţia, iar Nyktos *continua* să stea plecat înaintea mea. Ai putea, te rog, să te ridici, sau măcar să te aşezi pe un scaun? Orice, dar mi-aş dori să nu mai stai aşa îngenuncheat. Mă face să mă simt tare ciudat.

Nyktos îşi înclină capul, şi câteva şuviţe de păr îi acoperiră obrazul.

— Eşti *adevărata* zeiţă primitivă a vieţii, asemenea tatălui meu. După cum spunea şi Holland, nu fac decât să-mi arăt respectul.

— Dar nu mer… M-am oprit, simţind că inima urma să-mi sară din piept. Ai putea să faci ce te-am rugat? Te rog?

Primitivul se ridică repede, şuvoaiele de esenţă din ochii săi fiind atât de strălucitoare, încât era aproape dureros să îl privesc. Se ridica mult deasupra mea, iar privirea sa părea că mă străpunge, de parcă putea vedea… *simţi* ce simţeam eu.

Am înţepenit, iar pielea începu să mi se încălzească şi să mă înţepe.

— Sper că nu încerci să-mi citeşti emoţiile, am zis.

Nyktos ridică dintr-o sprânceană.

— Nu e nevoie să foloseşti un asemenea ton acuzator.

— Nu mi se pare că răspunsul ăsta e o încercare de a-ţi declara nevinovăţia, i-am întors-o.

Ochii zeiţei Penellaphe se lărgiră.

— Deloc, zise el, vocea sa cutremurându-mă, asemenea unui tunet.

— Atunci, n-o mai face! m-am răstit. E necioplit.

Nyktos rămase cu gura căscată, de parcă încerca să-mi explice că nu eram cea mai potrivită persoană care să vorbească despre comportamente necioplite.

— Nu ai fost niciodată o simplă muritoare, Seraphena, îmi zise Holland, care interveni subtil, cum făcuse de fiecare dată când sărisem calul în trecut. Reprezinţi posibilitatea unui viitor de pe urma căruia pot beneficia toţi.

Îmi mai vorbise aşa şi în timpul instruirii, dar acum vorbele sale aveau o cu totul altă semnificaţie.

— Dar nu mi-am încheiat Sacrificiul, iar tu ai zis că…

Am închis ochii, oprindu-mă.

Toţi cei prezenţi ştiau despre ce era vorba.

„Respiră!” Corpul meu de muritoare şi mintea nu aveau să facă faţă puterii esenţei odată ce începeam Ascensiunea. Nu aveam mari şanse de supravieţuire. „Linişteşte-te!” Era nevoie de sângele unui zeu primitiv de care aparţineau tăciunii de viaţă. Şi mai era nevoie şi de o voinţă alimentată de *iubire.*

Iubirea zeului primitiv pe care plănuisem să-l ucid. Nu mai conta faptul că avusesem impresia că doar aşa aş fi putut să-mi salvez regatul.

Ironia situaţiei mă făcea să râd, numai că ştiam că aveam să mor. În mai puţin de cinci luni, înainte să împlinesc 21 de ani, odată cu mine urmând să dispară şi ultimii tăciuni

ai vieţii. Tărâmul muritorilor avea să fie lovit primul, şi încă cel mai puternic. În cele din urmă, Stricăciunea avea să se răspândească dincolo de Ţinuturile Umbrelor şi să cuprindă Câmpiile Elizee cu totul.

Am răsuflat prelung, fără să mă grăbesc, aşa cum mă învăţase Holland cu mulţi ani în urmă, ca să mă controlez atunci când totul devenea prea greu, prea mult, când totul mi se părea sufocant. Faptul că moartea atârna deasupra mea nu era nimic nou. O ştiusem dintotdeauna. Fie că reuşeam sau eşuam încercând să-mi îndeplinesc menirea, ştiam că urma să mor în timpul procesului.

Doar că acum mă simţeam cu totul altfel.

Simţisem ce înseamnă să fii şi altceva decât o unealtă, o armă care urmează să fie aruncată după folosire. Gustasem cu adevărat *viaţa.* Mă simţisem ca o persoană întreagă, nu doar o stafie îmbibată cu sânge. Nu o mincinoasă sau un monstru care putea să ucidă fără urmă de remuşcare.

Dar, până la urmă, asta eram, iar Nyktos o ştia. Nu mai avea rost să mă ascund de acel adevăr – sau de oricare altul.

Plămânii începură să mă ardă, în timp ce mici erupţii de lumină îmi dansau prin faţa ochilor. Exerciţiile de respiraţie nu funcţionau. Mâinile începură să îmi tremure, iar pieptul îmi fu cuprins de panică. Nu mai aveam aer…

Nişte degete îmi atinseră obrazul. Degete *calde.* Am deschis ochii şi am văzut trăsăturile celui despre care ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că era mai mult decât un zeu. Atingerea lui mă nelinişti, nu doar pentru că era caldă, în loc să fie îngheţată, aşa cum fusese când primise sângele meu, ci şi pentru că nu mă obişnuisem cu ideea de a fi atinsă. Mai ales că rareori le era permis altora să-mi atingă pielea.

Dar el mă atinsese. După tot ce se întâmplase, Nyktos

mă atinsese.

— Te simţi bine? mă întrebă el, cu voce joasă.

Limba îmi era greoaie şi inutilă. Eram surprinsă de grija pe care mi-o arăta. Nu mi-o doream. Nu în acel moment. Mi se părea greşit din atâtea puncte de vedere.

Nyktos se apropie, plecându-şi capul spre mine. Buzele sale se aflau la câţiva centimetri de ale mele. M-am înfiorat când el îmi atinse gâtul cu degetele. Îmi simţea pulsul cu degetul mare. Îşi întoarse capul, de parcă urma să mă sărute, aşa cum făcuse în biroul său, înainte să ne întâlnim cu Holland şi Penellaphe. Dar aşa ceva nu avea să se mai întâmple. Îmi spusese chiar el asta.

— Respiră, îmi şopti Nyktos.

Fu de parcă porunci aerului să-mi pătrundă în corp, iar acesta avea gustul său – de citrice şi prospeţime. Luminile dispărură din privirea mea, iar plămânii mi se umplură cu aer. Mâinile continuau să-mi tremure pe când el îşi ţinea degetul mare pe gâtul meu pentru a-mi simţi pulsul, care acum accelera din cu totul alte motive. Era atât de aproape de mine, încât nu puteam stăvili amintirile – senzaţia gurii sale pe gâtul meu, mâinile lui atingându-mi pielea. Muşcătura sa, care-mi oferise o senzaţie de plăcere combinată cu durere, în timp ce se hrănea din mine. Felul în care se mişca *în mine,* creând o senzaţie de plăcere pe care nu aveam să o uit şi care-mi încălzea sângele şi acum.

Fusesem *prima* pentru Nyktos.

Iar el… el avea să fiu *ultimul,* orice urmă să se întâmple de acum încolo.

Tristeţea mă cuprinse încet, răcorindu-mi sângele ce dăduse în clocot şi aşezându-se în pieptul meu, unde simţeam acum un alt soi de presiune, mult mai densă. Cel puţin, nu mai simţeam că mă sufocam.

— Îi e greu câteodată să-și încetinească bătăile inimii și să respire, zise Holland încet – și redundant.

— Am observat, zise Nyktos, continuând să-și plimbe degetul mare peste gâtul meu, făcându-mă să simt o senzație neplăcută. Probabil se gândea – doar zeii știu la ce se gândea.

Nu-mi doream să aflu.

Cu fața cuprinsă de căldură, m-am îndepărtat de atingerea lui Nyktos, ajungând la marginea podiumului. Mâna lui rămase în aer preț de câteva clipe, după care degetele i se strânseră. Își lăsă brațul să cadă, în timp ce eu mă întorceam spre platformă. Mă concentram asupra tronurilor frumos sculptate din blocuri masive de piatră de umbre. Spătarele tronurilor fuseseră sculptate asemenea unor aripi mari și întinse, care se atingeau la vârfuri, tronurile unindu-se astfel. Mi-am șters palmele umede de petele de sânge uscat de pe pantaloni.

— Sunteți convinși că nimeni altcineva nu știe cine e ea? întrebă Nyktos.

— În afară de tatăl tău? Embris cunoaște profeția, îi răspunse Penellaphe, amintind de zeul primitiv al înțelepciunii, loialității și datoriei, în timp ce eu încercam să-mi revin.

Îi priveam. Ceea ce se întâmpla era prea important pentru ca eu să am o minicriză.

— Asta știe și Kolis. Nu mai mult de atât, continuă Penellaphe.

Eather-ul se mișcă din nou prin ochii lui Nyktos atunci când auzi pronunțat numele lui Kolis, pe care fiecare muritor – inclusiv eu, până recent – îl crezuse ca fiind zeul primitiv al vieții și Regele Zeilor. Dar, de fapt, Kolis era *adevăratul* zeu primitiv al morții. Cel care îi trăsese în țeapă pe zei pe zidul ce înconjura Casa lui Hades, pentru a-i reaminti lui Nyktos că

viaţa putea fi uşor stârpită – sau cel puţin aşa îmi imaginam eu. Era o presupunere logică. Tatăl lui Nyktos fusese adevăratul zeu primitiv al vieţii, iar Kolis furase tăciunii lui Eythos.

Îmi venea să mă cutremur gândindu-mă la profeţia pe care Penellaphe mi-o dezvăluise. Partea despre disperarea coroanelor aurite putea să fie legată de strămoşul meu, regele Roderick, şi de înţelegerea pe care o făcuse, din cauza căreia începuse totul. Dar profeţiile reprezintă doar posibilităţi, şi…

— Profeţiile n-au niciun sens, am murmurat.

Penellaphe se întoarse spre mine, ridicând dintr-o sprânceană.

Am făcut o grimasă.

— Scuze! Nu voiam să sune atât de nasol, am zis.

— Mă întreb ce anume voiai să spui, îmi zise Nyktos, iar eu l-am privit. Cu toate astea, să ştii că sunt de acord cu tine.

Am încetat să-l mai privesc de parcă voiam să-l înjunghii.

— Te înţeleg, îmi zise Penellaphe, amuzată. Profeţiile cauzează deseori confuzii, chiar şi pentru cei care le primesc. Şi, câteodată, unii cunosc doar anumite părţi ale unei profeţii – începutul sau sfârşitul uneia –, în timp ce mijlocul e cunoscut de către alţii. Sau invers. Însă anumite viziuni au avut loc, atât în Câmpiile Elizee, cât şi în tărâmul muritorilor. E greu de văzut aşa ceva, pentru că Zeii Prezicerii au fost distruşi, iar ultimele oracole au murit de mult.

— Zeii Prezicerii? Auzisem despre oracole, acei muritori rari care trăiseră cu mult înainte ca eu să mă nasc şi care erau capabili să comunice direct cu zeii, fără să trebuiască să-i invoce.

— Erau zei care puteau să vadă ceea ce altora le era

ascuns – adevărul, atât cel din trecut, cât şi cel din viitor, explică Penellaphe. Trăiau pe muntele Lotho şi slujeau curţii din Embris. Oracolele vorbeau cu aceştia, fiind singurii zei cu adevărat acceptaţi de către parce.

— Nu erau singurii zei acceptaţi, o corectă cu blândeţe Holland.

Penellaphe roşi, lucru ce îmi distrase momentan atenţia, pentru că mai mult ca sigur se întâmpla ceva demn de luat în seamă.

— Mama lui Penellaphe a fost unul dintre acei zei, continuă Holland. Tocmai de aceea a putut să împărtăşească viziunea. Doar acei zei şi acele oracole puteau primi viziunile pe care Străbunii – zeii primitivi cei dintâi – le visau.

— Nu posed celelalte abilităţi ale ei – cum ar fi să pot vedea ceea ce e ascuns sau ştiut, zise Penellaphe. Aşa cum nu am primit nici o altă viziune.

— Consecinţele faptelor lui Kolis după ce a furat tăciunii de viaţă sunt profunde. Sute de zei au pierit în unda de şoc a energiei dezlănţuite, explică Nyktos. Zeii Prezicerii au fost cel mai greu loviţi. Au fost aproape distruşi şi nici un alt muritor nu s-a mai născut pentru a deveni oracol.

Tristeţea o cuprinse pe Penellaphe.

— Astfel, viziunile visate de Străbuni, şi ştiute, poate, doar de ei, vor rămâne pierdute pe veci, zise ea.

— Visate? am întrebat.

— Profeţiile sunt visele Străbunilor, îmi explică ea.

Mi-am lipit strâns buzele. Majoritatea Străbunilor, fiind cei mai bătrâni dintre zeii primitivi, trecuseră în Arcadia.

— Ah. Nu ştiam că profeţiile sunt, de fapt, vise.

— Nu cred că acest aspect are să-i schimbe Serei părerea despre profeţii, zise Holland sec.

Nyktos chicoti.

— Presupun că nu, admise Penellaphe, zâmbind. Zâmbetul ei dispăru repede. Mulţi zei şi muritori s-au născut fără să audă sau să vadă o profeţie ori o viziune, însă acestea erau mult mai dese la un moment dat.

— Şi viziunea pe care ai avut-o? am întrebat. Ştii din visul cărui Străbun provine?

Penellaphe clătină din cap.

— Cei care primesc profeţiile nu au de unde şti.

Ei bine, evident că nu! Dar nu conta, din moment ce Străbunii pătrunseseră în Arcadia de atâta vreme.

— Lăsând asta la o parte, am ajutat la Ascensiunea lui Bele când am adus-o din nou la viaţă, am zis.

Bele nu era o zeiţă primitivă – cel puţin, nu întru totul. Ochii ei căprui deveniseră argintii, asemenea celor ai unui zeu primitiv, iar zeii de aici, din ţinuturile Umbrelor, credeau că acum avea să fie şi mai puternică, dar niciunul nu ştia ce anume însemna asta.

— S-a simţit, nu-i aşa? am întrebat.

— Aşa este, îmi confirmă Penellaphe. Nu cu aceeaşi intensitate ca în momentul în care un zeu primitiv pătrunde în Arcadia, iar parcele ridică un altul care să-i ia locul, însă fiecare zeu şi zeu primitiv ar fi simţit schimbarea de energie. Mai ales Hanan. Faţa îi era cuprinsă de îngrijorare. Fiind zeul primitiv al vânătorii şi al justiţiei divine, Hanan superviza curtea în care se născuse Bele.

— Va şti că altcineva a făcut Ascensiunea şi s-ar putea să o conteste, zise Penellaphe.

— Nu se poate face nimic în legătură cu asta, spuse Nyktos, încrucişându-şi braţele la piept.

— Aşa e, fu Penellaphe de acord. Nu e nimic de făcut.

— Doar cei care au fost prezenţi când ai reînviat-o ştiu că ai făcut Ascensiunea lui Bele, zise Nyktos privindu-mă.

Nici Hanan şi nici un alt zeu primitiv nu cunoaşte pe deplin ce a făcut tatăl meu atunci când a plasat tăciunii de viaţă în stirpea Mierel.

Mi-am simţit stomacul cuprins de crampe când mi-am adus aminte despre ceea ce aflasem. Nu ştiam cum ar fi trebuit să mă împac cu faptul că trăisem nenumărate vieţi pe care nu mi le puteam aminti. Că fusesem Sotoria, iubita lui Kolis – *obsesia lui* –, şi că tocmai din pricina acestei iubiri se întâmplase totul.

Crezusem că poveştile despre fata muritoare care fusese atât de speriată când văzuse fiinţa din Câmpiile Elizee încât căzuse de pe Stâncile Tristeţii nu erau nimic mai mult decât o adunătură de legende bizare. Dar acea fată existase. Iar Kolis fusese cel care o speriase atât de tare.

Cum de eu fusesem *acea fată?* Eu nu fugeam de nimeni şi de nimic – mă rog, în afară de şerpi. Dar eram o luptătoare, o…

„Chiar eşti o războinică, Seraphena”, îmi spusese Holland mai demult. „Tot timpul ai fost aşa. În acelaşi fel în care şi ea a învăţat să devină una.”

Zeilor!

Mi-am atins tâmplele. Ştiam că Eythos şi Keella, zeiţa primitivă a renaşterii, făcuseră ce crezuseră că era mai bine. Capturaseră sufletul Sotoriei înainte să treacă prin Vâlcea, împiedicându-l pe Kolis să o reînvie. Acţiunile lor începuseră astfel un ciclu de renaşteri care duseseră la naşterea *mea.* Dar nu părea să fie altceva decât un alt fel de nedreptate. O altă alegere care îi fusese luată. Ei, nu mie. Poate că aveam acelaşi suflet, dar eu nu eram ea. Eram…

„Eşti doar un vas care ar fi complet gol de n-ar fi tăciunele de viaţă pe care-l porţi în tine.”

Vorbele lui Nyktos fuseseră dure, dar erau adevărate.

De la naştere nu fusesem nimic mai mult decât o pânză goală aflată la mila dorinţelor zeului primitiv al morţii sau supusă dorinţelor şi mofturilor mamei mele.

Stăteam pe marginea platformei, încercând să alung presiunea din piept.

— L-am văzut pe Kolis de curând, am zis.

Nyktos îşi întoarse iute capul spre mine.

Mi-am dres vocea, nefiind în stare să-mi amintesc dacă îi mai spusesem asta sau nu.

— Eram în mulţime atunci când Kolis a sosit la Templul Soarelui pentru Ritual. Eram în rândurile din spate, iar faţa îmi era acoperită, dar pot să jur că s-a uitat fix spre mine. Am înghiţit în sec. Semăn cu ea? Cu Sotoria?

Penellaphe îşi duse mâna la gulerul rochiei gri-maronii.

— Dacă te-ar fi văzut, şi chiar ai fi arătat ca ea, te-ar fi luat pe loc.

Am oftat, observând aburi ieşindu-mi pe gură, căci încăperea se răcise dintr-odată. Mi-am întors privirea spre Nyktos.

Pielea îi părea străvezie, sub ea apărând umbre adânci şi întunecate, aducându-mi aminte de întruparea lui adevărată. În acea formă, pielea lui semăna cu un caleidoscop format din lumina lunii şi întunericul nopţii, aripile sale semănând cu cele ale unui dragonin, fiind însă formate din *eather* solid.

Arăta de parcă urma să se transforme din nou într-un zeu primitiv.

— Sotoria nu i-a aparţinut atunci, aşa cum nici Seraphena nu-i aparţine acum.

Seraphena.

Puteam număra pe degetele unei mâini persoanele care mă numiseră aşa, şi niciuna dintre acele persoane nu o

făcuse ca el. Pronunţase numele ca pe o rugăciune, ca pe ceva preţios.

— Nu ştiu cum a arătat Sotoria, zise Holland după câteva clipe. Nu am urmărit firele destinului ei decât după ce Eythos a venit să întrebe ce anume se putea face în legătură cu trădarea fratelui său. Ştiu doar că înfăţişarea ei a fost alta la fiecare reîncarnare. Kolis însă se poate să fi simţit urme de *eather* în tine şi să fi crezut că eşti un copil rezultat de împreunarea dintre un zeu şi un muritor – cineva care urma să treacă prin Sacrificiu.

Am încuviinţat încet din cap, forţându-mă să nu mă mai gândesc la Sotoria. Trebuia să o fac. Era prea mult pentru mine.

— Dar ceea ce am făcut le atrăsese deja atenţia. Nu ne putem preface că nu e aşa.

— Corect, remarcă Nyktos, calm. Presupun că voi avea o grămadă de musafiri nedoriţi.

— Faptul că eşti consoarta lui te va proteja într-o oarecare măsură, îmi zise Penellaphe, privindu-l pe Nyktos. Până atunci, orice zeu primitiv ar putea să atace. Chiar şi un simplu zeu. Şi nu cred că ai primi susţinerea celorlalţi zei primitivi dacă ai încerca să răspunzi. Mai ales având în vedere felul în care se face politică la curţile noastre. E de-a dreptul arhaic ce se petrece acolo. Penellaphe îmi zâmbi, de parcă îi părea rău de mine.

„Arhaic” era un cuvânt potrivit pentru a descrie cele întâmplate acolo. „Necruţător” era un altul.

— Încoronarea nu va fi lipsită de riscuri, adăugă Penellaphe. Majoritatea zeilor şi a zeilor primitivi din cele nouă curţi, inclusiv a noastră, vor fi prezenţi la ceremonie. Ar trebui să urmeze obiceiurile, care interzic… conflictele în timpul unor asemenea evenimente. Dar, după cum ştii,

multora le place să întindă coarda.

— Normal că mi-e cunoscut acest aspect… murmură Nyktos.

Zeiţa tresări.

— Kolis nu participă, de obicei, la asemenea festivităţi, însă…

— Ştie că ceva se află aici. Şi-a trimis deja dakkaii şi dragoninii, după cum bine ştii. Nyktos îl ţintui pe Holland cu o privire pătrunzătoare, iar acesta din urmă îşi arcui sprânceana. Kolis n-a mai apărut în Ţinutul Umbrelor de când l-a trădat pe tatăl meu, dar asta nu înseamnă că n-o poate face, continuă Nyktos. Presupun că, şi dacă ai şti dacă poate pătrunde sau nu aici, n-ai avea voie să-mi spui.

— Din păcate, ai dreptate, zise Holland, iar eu mă întrebam dacă nu cumva să ştii şi să nu poţi zice e mai frustrant decât să nu ştii absolut nimic.

Probabil că nu, având în vedere cât eram de supărată.

Chiar dacă temperatura din încăpere revenise la normal, am simţit fiori când m-am gândit la ce avea să vină.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar pătrunde Kolis în Tărâmurile Umbrelor?

— Kolis poate fi impredictibil, dar nu e prost, zise Nyktos. Dacă poate ajunge aici şi vine la încoronare, nu va încerca să facă ceva în faţa celorlalţi. Se crede adevăratul Rege al Zeilor şi preferă să păstreze aparenţele, chiar dacă zeii primitivi ştiu adevărul.

— Dar dacă el… am început să zic.

— Nu l-aş lăsa să te atingă, jură Nyktos, iar ochii săi străluciră.

Inima îmi tresăltă. Era un gest drăguţ, dar ştiam că se datora faptului că purtam în mine tăciunii de viaţă. Şi pentru că Nyktos era de treabă. Protector. *Bun.*

— Mulţumesc, dar nu sunt îngrijorată de ce anume aş putea păţi.

Nyktos își încordă maxilarul.

— Desigur.

L-am ignorat.

— Ce ar fi în stare Kolis să facă dacă și-ar da seama că protejezi pe cineva care poartă tăciunii de viaţă? Sau dacă ar descoperi că port în mine sufletul Sotoriei? Ce ar putea să facă Ţinuturilor Umbrelor? Celor care trăiesc aici? Vreau să ştiu ce anume vă poate costa prezenţa mea.

— Prezenţa ta nu mă va costa *nimic.*

Umbrele de sub pielea lui Nyktos se adânciră.

— Baliverne, am zis, iar argintiul din ochii săi deveni oţel. Nu vreau să fiu protejată de adevăr. Nu e ca şi cum am să mă arunc de pe cea mai apropiată stâncă dacă îl voi afla.

Holland oftă.

— Bine de ştiut, răspunse Nyktos sec. Dar eu sunt mai degrabă îngrijorat de faptul că ai să o iei la goană în direcţia opusă.

Mi-am ridicat bărbia.

— Nu ştiu ce vrei să spui, i-am zis.

— Pe naiba! zise el, iar ochii mei se îngustară.

Avea dreptate. Ştiam exact ce anume voia să zică.

Mă rog.

— Kolis știe deja că aici se află ceva ce are puterea de a crea viaţă, interveni Penellaphe, ignorând privirea furioasă pe care i-o aruncă Nyktos. Dar, după cum a zis Nyktos, Kolis nu e prost. A trimis dakkaii ca pe un avertisment. Un mod de a-i arăta lui Nyktos că știe ce se întâmplă.

— Dar asta s-a întâmplat după ce am reînviat-o pe Gemma, am zis. Gemma fusese cel de-al treilea copil al unei familii, oferit în timpul Ritualului, pentru a sluji zeului

primitiv al vieţii şi curţii sale. O tradiţie onorată şi respectată în toate regatele tărâmului muritorilor.

O onoare care devenise un adevărat coşmar în timpul domniei lui Kolis.

Gemma fusese una dintre puţinele persoane pe care Nyktos le luase de la curtea lui Kolis cu ajutorul lui Bele şi al altor zei şi o adăpostise în Ţinuturile Umbrelor. Și pe zei. Le oferise un sanctuar. Pace.

Toate acestea erau acum ameninţate de existenţa mea.

Gemma nu-mi povestise în detaliu despre timpul petrecut la curtea lui Kolis, dar nici nu fusese nevoie, pentru că știam că să fie favorita lui nu însemna nimic bun. Orice pățise acolo fusese atât de grav, încât o cuprinsese panica atunci când îl văzuse în Lethe pe unul dintre zeii de la curtea lui Kolis. Se temuse să nu fie dusă înapoi şi fugise în Pădurea Muribundă – unde o aștepta o moarte sigură.

— Nu a reacţionat la ceea ce i-am făcut lui Bele, am continuat. Din câte ştiu.

— Doar pentru că îmi imaginez că acţiunea l-a luat prin surprindere, zise Penellaphe, gânditoare. Nimeni nu s-a aşteptat la aşa ceva. Îl privi pe Nyktos. Nu te-a chemat?

— Nu.

— E adevărul? am întrebat.

Nyktos încuviinţă din cap.

— Pot doar să amân momentul în care răspund chemării sale. Dar nu îl pot refuza.

— Probabil e precaut, zise Penellaphe. Probabil e şi foarte curios, gândindu-se la ce anume ar putea fi ascuns în Ţinuturile Umbrelor, cum de mai există tăciunii de viaţă şi cum anume s-ar putea folosi de o asemenea sursă de putere.

— Cum l-ar putea ajuta în încercările sale denaturate, continuă Holland.

— Ştii ce le-a făcut Aleşilor care au dispărut? Celor numiţi Revenanţi? îl întrebă Nyktos pe Holland.

— Ştiu că aceştia nu sunt *singura* bătaie de joc la adresa vieţii pe care a ajuns să o creeze, zise Holland, privindu-l pe Nyktos. Ai văzut ce e în stare să creeze. Ce au făcut unii dintre zeii curţii sale în tărâmul muritorilor.

Nyktos se încruntă, după care mă privi.

— Cusătoreasa ta.

Îmi luă o clipă să-mi dau seama că se referea la cusătoreasa mamei mele.

— Andreia Joanis?

Înainte să o găsesc moartă, îl văzusem pe zeul Madis în apropierea casei ei din Stonehill, un cartier ce dădea spre Marea de Lână. Venele i se întunecaseră, pătându-i pielea de parcă fusese umplută cu cerneală. Iar ochii ei… fuseseră arşi. Nyktos îl urmărise pe Madis în acea seară şi ajunsese acolo. Şi el o crezuse moartă.

— A revenit la viaţă. S-a ridicat în capul oaselor şi a deschis gura. Îi răsăriseră patru colţi, pe care nu îi avusese înainte.

Holland rosti cu repeziciune un cuvânt scurt într-o limbă pe care nu o cunoşteam. Îşi întoarse capul şi scuipă pe jos.

— Ce-ai zis? l-am întrebat.

— Temut? Ochii lui Nyktos se îngustară, recunoscând cuvântul pronunţat de Holland în altă limbă.

— Aşa e. Asta se alege de muritori când sunt storşi de esenţă – de sânge. Nu contează ce-au fost înainte. Fapta îi face să putrezească – fizic şi mental –, transformându-i în creaturi amorale mânate doar de nevoia de a bea sânge. Devin Temuţi.

Nyktos înmărmuri.

— A omorî un muritor în timp ce te hrăneşti din el a fost interzis de la începutul timpului, zise el.

— Tocmai de aceea devin Temuţi, spuse Holland. Astfel se asigură echilibrul.

Eram exasperată.

— Cum naiba să fie vorba despre echilibru?

— Pentru ca viaţa luată să poată astfel sluji ca o reamintire pentru zei. Să le arate că lipsa lor de control are consecinţe. Păstrarea echilibrului nu e tot timpul atât de simplu de înţeles ca atunci când, să zicem, zeul primitiv al vieţii reînvie pe cineva. Ochii lui Holland mă fixară. Erau duri. Vedeau totul. Viaţa altuia trebuie dată la schimb.

Am luat o gură mare de aer, simţind un gol în stomac.

— În noaptea în care am reînviat-o pe Lady Marisol, tatăl meu vitreg, regele Lasaniei, a murit în somn. Nu îmi pusesem vreo clipă problema că avusese ceva de-a face cu fapta mea. Zeilor! Mi-am omorât tatăl vitreg?

— Nu, interveni Nyktos, uitându-se urât spre Holland. Nu ai făcut-o.

Mă holbam la Nyktos. Cum de putea să fie sigur? Pentru că mie mi se părea că tocmai asta făcusem.

— Nu a fost nimic intenţionat, zise Holland. Dar ei îi venise vremea. Ai intervenit, ai schimbat echilibrul, şi acesta trebuia ajustat.

— De către cine? am întrebat. Cine decide felul în care se restabileşte echilibrul?

Holland mă privi.

— Tu? am întrebat, înmărmurită.

— Nu el, zise Nyktos. Parcele în general. Sunt un soi de… îngrijitori cosmici.

Nu ştiam ce să spun. Sau cum să mă simt – în afară de vinovată. Şi ar fi trebuit să mă simt aşa, chiar dacă regele

Ernald nu fusese cel mai bun lider. Dar nu fusese niciunul rău. Doar că simţeam numai un soi de şoc, ce începuse să-mi treacă, pe lângă ruşine. Ca atunci când ucideam şi ştiam că nu aveam să mă mai gândesc la asta mai apoi.

Lucru ce mă tulbura.

Eu, personal, mă tulburam.

Dar nu-mi permiteam să mă afund în acel sentiment, pentru că acea viaţă nu fusese singura pe care o salvasem în acel fel.

— Și dacă un zeu e reînviat? Înseamnă că un altul trebuie să moară?

— Din fericire, nu, zise Nyktos. Se aplică doar muritorilor.

— Nu mi se pare foarte corect, am murmurat. Eram uşurată să aflu că nu ucisesem un alt zeu, totuşi condamnasem la moarte un alt muritor când o înviasem pe Gemma.

— Aş fi vrut să ştiu asta înainte, am mai zis.

Holland mă privi.

— Ai fi acţionat altfel?

Mi-am ţinut gura ferm închisă. Nu îi puteam răspunde.

— Acum, ştii ce ştiai deja. Unele lecţii vor fi tot timpul dureroase. Zâmbetul lui era trist şi blând. Şi, din fericire, dispăru repede.

Oricum ar fi, dacă acea Andreia n-ar fi fost ucisă, şi-ar fi părăsit casa şi ar fi atacat prima persoană ce i-ar fi ieşit în cale – bărbat, femeie sau copil.

— Madis a transformat-o? întrebă Nyktos.

— Cred că Madis încerca să… îndrepte ceea ce lăsase în urmă una dintre creaţiile lui Kolis. Holland îşi înclină bărbia. E tot ce pot să zic în legătură cu asta. Nu ştiu mai multe. Dacă aş dezvălui mai multe ar însemna că intervin.

— Deja riscă destul de mult, ne reaminti Penellaphe, încercând să-l liniştească pe Nyktos, care îl privea intens pe Holland.

— În acest moment, nu ar trebui să ne îngrijorăm prea tare în legătură cu ceea ce face Kolis, mai zise ea.

Nu eram întru totul de acord cu Penellaphe.

— Ai întrebat ce anume ar fi dispus Kolis să facă pentru a ajunge la tăciunii de viaţă. Mai mult ca sigur ar încerca să găsească o metodă prin care să pună mâna pe aceştia. Poate că nu s-ar folosi de metode total lipsite de scrupule – ochii ei albaştri sticliră, de parcă ceva o bântuia –, dar, dacă ar şti cine anume ai fost, nu s-ar da la o parte de la nimic pentru a pune mâna pe tine.

— Penellaphe, o avertiză Nyktos.

— E adevărul, zise ea, întorcându-se spre el. Nu ai cum să-i ascunzi acest fapt. Nici nu cred că ai putea.

— Nu știi de ce sunt în stare să fac, dacă e nevoie, îi zise Nyktos.

— Așa este, admise ea, pe un ton blând. Dar știi foarte bine de ce e capabil Kolis. Așa cum și eu ştiu. Ar da foc Ţinuturilor Umbrelor pentru a pune mâna pe *graeca* lui.

În străvechea limbă primitivă, *graeca* însemna viaţă. Dar, după cum zisese Aios, cuvântul putea la fel de bine să însemne şi *iubire.*

Gemma fusese prima persoană pe care o auzisem folosind cuvântul. Spusese că acesta fusese rostit adesea de Kolis, iar ea credea că era legat de ceea ce le făcea Aleșilor care se întorceau transformaţi în ceva diferit şi nu tocmai normal. Ceva rece. Lipsit de viaţă. *Flămând.*

Abia am reușit să nu mă cutremur.

— Ce i-ar face lui Nyktos dacă ar încerca să mă protejeze de el? am întrebat.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi în legătură cu aşa ceva, zise Nyktos, întorcându-se spre mine.

— Vorbeşti serios?! am exclamat. Vorbim despre aceeaşi persoană care ţi-a ucis mama şi tatăl. Care a tras în ţeapă zeii pe ziduri, ca să-ţi reamintească de fragilitatea vieţii.

— Nu am uitat, zise el, iar ochii i se umplură iarăşi de străluciri argintii. Ceea ce va face sau nu însă nu schimbă cu nimic situaţia. Am să mă ocup eu de Kolis.

Am clătinat din cap frustrată.

— Ar putea să te ucidă…

— Nu are cum, mă întrerupse Holland, şi mi-am întors privirea spre el. După cum am mai spus, trebuie să existe un echilibru, continuă Holland. În toate – chiar şi între zeii primitivi. Viaţa nu poate exista fără moarte, iar acestea nu ar trebui să poată fi unul și același lucru.

— O clipă, am zis, lăsându-mi braţele să cadă pe lângă trup. Te referi la… un zeu primitiv care ar fi în acelaşi timp al vieţii şi al morţii? E posibil una ca asta? Pentru că ai spus „Nu ar trebui”. N-ai zis că „Nu s-ar putea”.

— Orice e posibil, zise Holland. Chiar şi imposibilul. Încercam să mă controlez în vreme ce îl priveam ţintă.

— M-ai ajutat enorm cu vorbele astea. Îţi mulţumesc!

Holland izbucni în râs.

— Încearcă să spună că un zeu primitiv al vieţii şi al morţii nu ar trebui să existe, zise Nyktos. Ar fi de neconceput ca tăciunii de viaţă şi de moarte să existe în acelaşi timp în aceeaşi fiinţă. Însă ce s-ar întâmpla dacă ar exista? Nyktos râse şi ridică din sprâncene. Puterea mânuită de o asemenea fiinţă… Ar fi cu adevărat absolută, continuă el. Ar putea să destrame tărâmurile în aceeaşi clipă în care ar crea altele noi.

— Nimeni n-ar putea opri o asemenea ființă, adăugă Holland. Nu ar mai exista echilibru. Tocmai de aceea parcele s-au asigurat mai demult ca o astfel de putere să fie împărțită, absența unuia din soiurile de tăciuni însemnând prăbușirea tuturor tărâmurilor. Nu s-ar asemăna Stricăciunii – o moarte lentă. Urmările ar fi imediate și categorice pentru toți. Kolis nu ar putea să facă Ascensiunea altui zeu primitiv care să ia locul unuia căzut. Dacă l-ar ucide pe Nyktos, s-ar condamna la dispariție. Măcar atât înțelege.

Mda, doar că eu procedasem așa cu Bele, pregătind terenul pentru ca ea să preia locul lui Hanan, dacă acesta cădea.

Faptul că Nyktos nu putea fi ucis de Kolis era însă o ușurare. Cu toate astea, de unde știa Holland cu atâta siguranță ce ar fi făcut sau n-ar fi făcut Kolis? Nu avea de unde să știe. Iar Kolis nu părea cel mai rațional dintre zeii primitivi.

Mă cuprinse din nou frustrarea.

— Dar ce-și dorește Kolis până la urmă? Ce caută să facă împreună cu creațiile sale? am întrebat.

Holland pufni.

— Bună întrebare!

— Cumva e una la care cunoști răspunsul?

— Sincer, nu, zise Holland. Parcele nu cunosc felul în care funcționează mintea nimănui.

Se părea că parcele nu erau de prea mare ajutor.

— Vrea să domnească peste tot – Câmpiile Elizee și tărâmul muritorilor, răspunse Nyktos. Curțile din Câmpiile Elizee ar urma să înlocuiască regatele din tărâmul muritorilor. Ar mai rămâne doar el împreună cu lingăii lui, muritorii urmând să fie puși la locul lor – cel puțin, așa își imaginează. Puși să stea sub cei care sunt mai măreți decât

ei. Presupun că acele imitaţii de prost gust ale lui tocmai de aceea au fost create – pentru a-l ajuta să îşi atingă scopurile.

Aşadar, Kolis crea o armată de muritori controlaţi prin foame? Neliniştită, mi-am strâns genunchii până mi-am simţit oasele apăsându-mi în palme.

— Nu e posibil una ca asta, am zis.

Holland dădu să spună ceva.

— Dacă mai zici o singură dată că orice e posibil, chiar dacă pare imposibil, am să ţip, l-am avertizat. Holland închise gura. Muritorii s-ar opune, chiar şi cei loiali zeilor. Kolis ar trebui să se lupte cu tot tărâmul şi la final n-ar mai avea peste cine să domnească.

— Nu i-ar fi uşor, iar totul s-ar termina cu atât de multă moarte, încât şi mie îmi e greu să-mi imaginez, zise Nyktos. Ar domni asupra unui regat de oseminte.

— Dar oare s-ar opri, ştiind asta? întrebă Penellaphe. Oare?

Se părea că nu.

Însă Kolis nu avea să obţină ce-şi dorea. Nu după ce eu aş fi murit. Doar ar domni peste un regat de oseminte.

Nefiind în stare să mai stau pe loc, m-am ridicat şi am căutat pumnalul din piatră de umbre pe care Nyktos mi-l înapoiase, însă mi-am dat seama că îl lăsasem în biroul lui. L-am privit pe Holland.

— Cât timp mai are tărâmul muritorilor la dispoziţie? Am înghiţit în sec. După ce voi muri.

— N-ai să mori, zise Nyktos, de parcă putea împiedica un astfel de deznodământ.

Nu era deloc aşa.

— Ba da, şopti Holland. Va muri fără dragostea celui care o va ajuta în Ascensiune – o iubire ce nu poate fi ignorată. O iubire ce trebuie luată în seamă. Îl privi pe

Nyktos. Iar tu ai…

— Te-am auzit din prima! m-am răstit, pe când zeul primitiv își trecea mâna prin păr.

— Dar nu e așa, ripostă Holland. Nu ai auzit *de ce* nu te poate salva în starea în care e acum. Își înclină capul spre Nyktos. Nu-i așa, Înălțimea Voastră?

Tensiunea se înteți în vreme ce zeul primitiv îl privea pe Holland.

— Așa este.

Nu înțelegeam nimic din expresia feței lui Nyktos. Eram din ce în ce mai neliniștită.

— Despre ce anume vorbiți? am întrebat.

Un mușchi de la tâmpla lui Nyktos zvâcni.

— Nu pot iubi, zise el printre dinți, vorbind cu Holland. M-am asigurat să nu am această slăbiciune, pentru ca nimeni să nu poată profita de pe urma ei.

Ceva îmi spunea că se ascundeau mai multe în spatele vorbelor sale.

— Și cum anume poți să te protejezi de asta? am întrebat.

— Cu ajutorul Maiei, zise el, referindu-se la zeița primitivă a iubirii, frumuseții și fertilității. I-am cerut să-mi îndepărteze *kardia.*

Penellaphe icni, mirată, ochii ei mărindu-se de la șoc.

— Pe toți zeii, șopti ea. Nu am mai auzit pe nimeni să facă așa ceva.

Mie evident îmi scăpa ceva, și eram din ce în ce mai sătulă să tot întreb.

— Ce anume e *kardia?*

— O parte a sufletului – scânteia – cu care se nasc și mor toate ființele. Le permite să iubească pe cineva care nu e din aceeași stirpe cu ele, și o fac irevocabil, fără urmă de

egoism. Penellaphe înghiţi în sec. Cred că a fost groaznic de dureros să îndepărtezi acea bucată din sufletul tău. Să ajungi cu adevărat incapabil să mai iubeşti.

Capitolul 2

— O mică neplăcere, murmură Nyktos, deloc încântat de subiect, pe când eu…

Eram năucită.

Crezusem că Nyktos nu și-ar fi *dat voie* să iubească. Nu când percepea iubirea ca pe o slăbiciune, dar și ca pe o armă ce putea fi folosită împotriva lui – așa cum și eu încercasem să o folosesc. Dar nu știusem că era cu adevărat incapabil să simtă iubire.

Eram șocată că se supusese unui asemenea chin, chiar dacă înțelegeam motivul, după tot ce i se întâmplase. Dar tot nu înțelegeam, pentru că era…

— Îți pasă de alții, am zis, clătinând confuză din cap. Știu asta. Cum…

— A-ți păsa de cineva și a iubi sunt două lucruri cu totul diferite, zise Nyktos. Sunt capabil să-mi pese de alții. *Kardia* însă nu mă poate influența. Ai crede că toți zeii primitivi ar încerca să facă asta.

— Da. Mai ales Kolis, am murmurat, trecându-mi palma peste piept, acolo unde se aflau tăciunii. Dar inima mea suferea pentru Nyktos. L-am privit pe Holland, care tăcuse. Eram dintr-odată iritată. N-ai fost în stare să-mi zici că antrenamentul la care m-ai supus n-avea niciun scop? l-am întrebat.

— Atât am putut face sau spune, zise Holland. Atât mi s-a permis.

Înțelegeam. Regulile. Cu toate astea, mă irita situația. Mi-am dres glasul.

— Așadar, cât timp mai are la dispoziție tărâmul muritorilor?

— E greu de spus cu exactitate, zise Holland. Ceea ce tu cunoşti ca fiind Stricăciunea din tărâmul muritorilor a făcut din Tărâmurile Umbrelor ceea ce este acum. Restul Câmpiilor Elizee nu vor suferi aceleaşi schimbări. Abia a început să se răspândească în acest tărâm. Ar lua timp îndelungat pentru ca acest loc să sufere efecte cu adevărat catastrofale, însă tărâmul muritorilor mai are… vreun an? Poate doi sau trei dacă e să aibă noroc. N-ar fi însă uşor să supravieţuieşti unui asemenea eveniment.

Şi nici nu ar fi un eveniment căruia să îţi doreşti să-i supravieţuieşti.

Imaginea cu membrii familiei Couper îmi reveni în minte – zăcând în acel pat în care se întinseseră probabil de sute de ori. Mureau deja încet de înfometare, iar sute şi mii aveau să ajungă asemenea lor când toată vegetaţia avea să moară. Apoi aveau să urmeze animalele. Foametea și molima aveau să fie groaznice, ducând la războaie și la din ce în ce mai multă violenţă.

Eram cuprinsă de panică gândindu-mă la oamenii din Lasania – la sora mea vitregă Ezra, la Marisol, la Doamnele Milostive, care făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să protejeze copiii de relele omenirii. Apoi m-am gândit la familia Massey și la toţi bărbaţii și toate femeile care munceau în locurile aflate dincolo de Lasania. Mulţi urmau să nu primească nici măcar cea mai mică şansă.

— N-am putea să-i avertizăm? l-am întrebat pe Holland, simţind un junghi în inimă. Poate dacă am reuși, Ezra ar putea…

— *Regina* Ezmeria a început deja să implementeze schimbările necesare în Lasania, mă întrerupse Holland.

Am icnit.

— Regină?

Am zâmbit pe când el încuviința din cap.

— S-a căsătorit? am întrebat, plină de speranță. Marisol?

— Da. A luat tronul la puțin timp după ce ai fost dusă în Tărâmurile Umbrelor.

Am închis ochii, ușurată. Ezra făcuse ce o rugasem. Luase tronul din mâinile mamei mele. Zeilor, aș fi dat un munte de monede ca să fi putut vedea fața mamei. Am izbucnit în râs și am deschis ochii, dându-mi seama că Nyktos mă privea în felul său intens.

— Cum a reușit? A... Dar m-am oprit. Nu mai conta în acea clipă. Trebuie să o avertizez.

— Îți sugerez să n-o faci, zise Nyktos.

— Nu ți-am cerut părerea! m-am răstit la el înainte să mă pot opri.

El continuă să mă privească, părând complet neafectat de reacția mea.

— Câteodată, e mai bine să nu știi când anume vine sfârșitul, zise Penellaphe.

— Nu ziceai că puterea stă în cunoaștere? am replicat.

— Câteodată, zise ea. Dar sunt și cazuri când cauzează doar suferință și durere.

— Și frică, zise Holland, folosind același ton ca atunci când mă întorsesem de la prima sesiune cu Stăpânele de la Jade.

Mă zvârcoleam în loc.

— Ar cauza panică, adăugă Holland.

Știam că adevărul ducea spre o alegere. Acum, cunoșteam adevărul în multe privințe, ceea ce însemna că aveam multe alegeri de făcut. Să mă ascund și să rămân protejată? Să ignor soarta tărâmului muritorilor și până la urmă soarta Câmpiilor Elizee? Să trăiesc fără scop până când

aş fi murit?

Sau să lupt.

L-am privit pe Holland. Mă privea într-un fel care mă făcea să mă aştept să-mi înmâneze din clipă în clipă un pumnal cu care să mă antrenez.

— Mai e ceva, zise Penellaphe. Un fel prin care aş putea fi de ajutor. Măcar… măcar pe moment. Înghiţi în sec, concentrându-se asupra mea. Dacă cineva ar afla ce anume porţi în interiorul tău, e posibil să încerce să te ia. Nu doar Kolis. Iar eu pot să ajut la prevenirea unei astfel de situaţii.

— Chiar aşa?

— E vorba despre un farmec? întrebă Nyktos. Îşi ridică privirea. Nu cunosc niciunul care ar putea preveni aşa ceva.

— Nici n-ai avea de unde. Nu ca zeul primitiv al morţii, zise Penellaphe, cu un zâmbet pe buze. Dar eu nu sunt doar zeiţa loialităţii și a datoriei, mai sunt și zeiţa înţelepciunii.

— Ceea ce înseamnă că știi mai multe ca mine, zise Nyktos, rânjind. Aşa că ar trebui să tac din gură?

— Întocmai, zise Penellaphe, iar ochii ei străluciră în lumina stelelor.

La câteva minute după aceea, eram aşezată pe platformă cu bărbatul pe care-l văzusem pe coridor cu Penellaphe atunci când sosise. Bărbatul îmi desena pe piele.

Stătea lângă mine, cu capul plecat în timp ce scria o serie de litere pe care nu le cunoşteam pe braţul meu, folosind cerneală neagră. Coama de păr îi ascundea trăsăturile. Începuse din partea dreaptă, desenând literele în aşa fel încât îmi înconjurau încheietura. Completase deja trei rânduri.

Pe când mă lăsam pe spate, mijind ochii, literele păreau asemenea unor forme.

Forma îmi amintea de cătuşe.

— Se va duce cerneala? l-am întrebat.

— Totul va dispărea de cum voi fi terminat, zise bărbatul în vreme ce atingerea uşoară a pensulei sale mă gâdila. Ştiam despre el doar că era un *viktor* – o fiinţă nu chiar muritoare, născută să protejeze persoane importante sau pe cele care vesteau mari schimbări.

— Dar zeii primitivi şi unii dintre zeii puternici vor putea să simtă acest farmec.

Că tot pomenise despre zeii primitivi…

Privirea mea se îndreptă spre Nyktos, care stătea în spatele bărbatului.

Mult prea aproape.

Mai că-i respira în ceafă.

— Cum anume funcţionează farmecul? întrebă Nyktos.

— O va proteja ca să nu fie luată ostatică, nu va permite să fie îndepărtată de locul în care a fost făcut farmecul, explică bărbatul, înclinându-şi capul pe când mai termina un rând. Ridurile tăbăcite ale feţei sale arse de soare îi făceau trăsăturile şi mai chipeşe. Dacă cineva va încerca să o ia, farmecul are să reacţioneze, îi explică bărbatul.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Cum anume?

— Cu o descărcare de energie. Ar fi ca şi cum ar încasa o descărcare de *eather* direct în piept. Ar pune şi un zeu primitiv în fund, ţinându-l acolo dacă ar insista să mai încerce.

— Foarte bine, am zis.

Bărbatul rânji, privindu-mă cu ochii săi strălucitori şi albaştri.

— Cum anume ai învăţat farmecul? continuă Nyktos să îl preseze.

— Am observat un zeu din câmpiile Thyia aplicându-l o dată, zise bărbatul, referindu-se la curtea zeiţei primitive Keela. Dar nu înţelegeam pe atunci ce-i făceau muritorului. Penellaphe ştia ce însemnau literele şi cum anume funcţionau. Faptul că fiecare cuvânt formează un simbol de protecţie, unul infuzat cu esenţă.

Mă întrebam dacă se asemănau cu farmecele pe care le plasase Nyktos pentru a-şi proteja familia.

După care mi-a trecut prin minte că cineva asemănător cu acel bărbat, un alt *viktor,* împărtăşise familiei mele cunoştinţele legate de felul în care putea fi ucis un zeu primitiv – informaţii pe care niciun muritor nu ar fi trebuit să le deţină. Exista posibilitatea ca unul dintre membrii familiei mele să fi fost îndrumat de o asemenea persoană.

— Farmecul previne răpirea ta, zise bărbatul, apucându-mi braţul stâng. Singurul mod în care farmecul poate fi anulat este dacă pleci de bunăvoie.

Am încuviinţat, privindu-l pe Holland, care se afla la câţiva paşi de noi, arătând de parcă nu era deloc conștient de ceea ce se întâmpla, chiar dacă probabil ceea ce se întâmpla acum era motivul pentru care el şi Penellaphe sosiseră cu bărbatul acesta.

— Apreciez că faci asta, Ward, am zis amintindu-mi că Penellaphe îmi ceruse să-i spun aşa.

— Ward e, de fapt, numele meu de familie, zise bărbatul. Prenumele meu e Vikter.

Am izbucnit în râs.

— Eşti un *viktor* pe nume Vikter?

— E cel mai important *viktor,* zise Penellaphe, aşezată lângă mine pe platformă. Primul.

— Ah, am zis şi mi-am muşcat buza de jos. Aşadar, toţi ceilalţi sunt numiţi după tine?

— Bănuiesc, zise bărbatul.

— Nu-i prea place asta, sublinie Penellaphe.

Vikter zâmbi.

— Face comunicarea mai dificilă pe muntele Lotho, unde mulţi alţi *viktori* trăiesc, mai ales dacă lumea se strigă pe nume, zise el.

În spatele său, Nyktos rânji.

— Le poate lua ceva timp celorlalţi să uite cine au devenit şi să-şi amintească cine erau înainte să renască, zise bărbatul.

— Celorlalţi?

Îl priveam pe când afunda pensula în călimara aflată pe genunchiul său. Nu ştiam cum anume stătea acolo în echilibru.

— Îţi aminteşti celelalte vieţi trăite? l-am întrebat.

— Îmi amintesc totul.

— Asta pentru că el a fost primul, adăugă Penellaphe. Înainte ca parcele să îşi dea seama că e mai simplu dacă *viktorii* nu-şi amintesc de fostele lor vieţi.

L-am privit pe Vikter, oarecum năucită. Nu-mi puteam imagina cum ar fi să trăiesc zeci sau sute de vieţi şi să-mi amintesc toate experienţele, toţi cei pe care-i cunoscusem, iubisem şi pierdusem.

Dar se părea că trecusem prin astfel de experienţe.

Am încercat să trag mai adânc aer în piept. Abia am reuşit.

Nyktos ajunse în dreptul lui Vikter, ţintuindu-mă cu privirea, şi am fost convinsă că îmi proiectam sentimentele.

Mi-am dres vocea.

— Cum de ai devenit primul? l-am întrebat pe bărbat.

Vikter chicoti grosolan.

— E o poveste lungă şi încâlcită, mult mai banală decât

crezi.

— Vikter e extrem de modest, zise Penellaphe. A salvat viaţa cuiva, o persoană foarte importantă, şi a plătit un preţ foarte mare pentru fapta sa. Parcele au decis să-l răsplătească şi, mai apoi, şi-au dat seama că găsiseră o cale prin care să poată ajuta fără să strice echilibrul.

Vikter nu reacţionă la cele spuse, şi mă întrebam dacă el luase cele întâmplate ca pe o recompensă. Desigur, într-un fel, era nemuritor, dar faptul că trăia şi murea iar şi iar însemna că simţea o pierdere continuă.

— Gata, zise Vikter, ridicându-şi mâna.

Literele desenate de el erau cu adevărat frumoase, dar mă treceau fiorii, din cauză că acum încheieturile mâinilor mele păreau cuprinse de cătuşe.

De cum vorbi, am simţit o senzaţie înţepătoare trecându-mi peste piele. Un licăr apăru. Am icnit în vreme ce lumina argintie îmi cuprindea încheieturile, făcând fiecare literă să strălucească. Lumina pulsă de două ori, după care se stinse.

Cerneala de pe piele dispăruse.

Mi-am mutat privirea de la Vikter la Nyktos. Acesta mă privi la rândul lui.

— Nu pot vedea nimic. Dar… o pot simţi.

— Perfect, zise Vikter, ridicându-se.

— Mulţumesc! i-am zis, atingându-mi pielea, fără să simt ceva.

— Da, zise Nyktos, ajungând în locul în care stătuse Vikter. Mulţumesc pentru ajutor!

— Cu plăcere! zise Vikter, înclinându-se în faţa mea şi a lui Nyktos. Aveţi grijă de voi!

— Şi tu, am zis.

Pielea din jurul ochilor lui Vikter se încreţi când el

zâmbi. L-am privit întorcându-se, punând pensula şi călimara într-o desagă.

— Am să aştept pe coridor, zise Vikter.

Penellaphe încuviinţă din cap, ridicându-se în timp ce eu îl priveam pe Vikter plecând.

— N-ar trebui să zăbovim prea mult. Penellaphe privi cerul gri. Dacă am face aşa ceva…

— Ar părea ca o încercare de interferenţă, zise Nyktos, îndreptându-şi umerii. Mulţumesc că ai răspuns chemării şi că ţi-ai asumat riscurile!

Penellaphe îşi înclină bărbia în vreme ce eu coboram de pe podium.

— Mi-aş dori să pot face mai mult, zise Penellaphe.

Mă privea plină de compasiune. Trăsăturile feţei sale erau frumoase şi delicate.

— Ai făcut destule, i-am zis, încrucişându-mi braţele la piept. Mulţumesc!

Ea se apropie de Nyktos, apucându-l de mâini în timp ce-l trăgea de acolo. Ochii ei de culoarea safirului străluciră în lumina stelelor când ridică privirea spre el. Eram cuprinsă de gelozie. Să îl poată atinge pe Nyktos cu atâta uşurinţă, cu atâta nonşalanţă…

— Sera…

Ştiind că Nyktos o privea cu atenţie pe când ea îi vorbea, m-am întors spre Holland, care ajunsese până la urmă lângă mine. Gâtul mi se blocase. Că era Gardian Regal sau că făcea parte din rândul parcelor, Holland era unul dintre puţinii oameni care mă cunoşteau.

Îmi zâmbi, dar era un zâmbet reţinut. Chinuit.

— Sper că nu eşti prea furioasă pe mine sau că simţi că te-am înşelat. Nu aveam cum să-ţi spun adevărul.

— Înţeleg.

Îndoiala se aşternu peste un chip ce nu arătase niciodată semnele îmbătrânirii.

— Chiar aşa? Nu eşti furioasă?

Am râs. Holland mă cunoştea prea bine.

— Da, sigur că sunt enervată că nu am ştiut adevărul. Dar furioasă? Am ridicat din umeri. Sunt lucruri mai importante pe care să mă înfurii în momentul ăsta.

— Chiar aşa, zise Holland după o clipă îndelungată. Nu renunţa, Sera!

— N-o voi face. Eram decisă să rezist. Mai ales pentru că nu ştiam ce anume urma să sacrific.

— Foarte bine, zise Holland, după care vocea sa scăzu, astfel că nu puteam şti dacă Nyktos auzea ce spunea după aceea, căci Penellaphe îl trăgea spre uşă. Ştii firul acela care s-a desprins de cursul destinului tău? A fost ceva neaşteptat. Impredictibil. Soarta nu e niciodată scrisă cu adevărat în sânge şi oseminte. Poate fi la fel de schimbătoare ca gândurile tale. Ca inima ta. Holland se opri o clipă, privindu-l pe Nyktos. Ca a lui.

Am început să râd, dar sunetul s-a disipat repede.

— Sigur că da. Soarta poate fi la fel de imprevizibilă ca mintea şi inima. Cuvintele îmi zgâriau gâtlejul. Dar nu şi în cazul acesta. Nu când vine vorba despre inima lui. Ştiai asta.

— Iubirea e puternică, Seraphena, zise Holland, atingându-mi obrazul. Gestul răspândi în mine o energie ce nu fusese acolo înainte. Nici măcar parcele nu-şi pot imagina puterea iubirii.

M-am încruntat. Eram sigură că iubirea era ceva foarte special, dar Nyktos înlăturase *fizic* acea parte din el care era capabilă de iubire. Aşa că nu aveam habar despre ce-mi vorbea Holland.

Lucru deloc anormal.

Am răsuflat cu greu.

— Te voi mai vedea?

— N-am cum să ştiu, zise el. Când am vrut să-i răspund, el adăugă: Ce pot să-ţi spun e ceva ce ştii deja. Tot antrenamentul tău de-a lungul vieţii, pregătirea pentru a deveni ceva… să ştii că nu au fost în zadar. Ochii săi întunecaţi şi strălucitori priveau adânc în ai mei. Tu eşti slăbiciunea *lui.*

Să devin slăbiciunea *lui.*

Să-l fac să se îndrăgostească de mine.

Să-i aduc sfârşitul.

Nu lui Nyktos.

Ci lui Kolis.

Eram o armă ce trebuia folosită împotriva lui Kolis. Ăsta era adevăratul meu destin. Dar nu ştiam dacă asta însemna că el avea să mă recunoască drept Sotoria, fiind astfel din start slăbiciunea lui, sau dacă însemna că urma să-mi fie mai uşor să-l seduc pentru că o purtam pe Sotoria în mine.

Stomacul risca să mi se întoarcă pe dos. Îmi venea să vărs gândindu-mă că trebuia să-l seduc pe Kolis. Nu voiam să fac aşa ceva.

— La ce te gândeşti?

Am tresărit auzind vocea lui Nyktos. Fusesem atât de prinsă în gânduri, că nici nu băgasem de seamă că Nyktos mă conducea spre biroul său.

Ar fi trebuit să fiu mai conştientă de ce se petrecea în jurul meu.

Nyktos stătea în faţa uşilor închise, îmbrăcat într-o bluză albă, largă, şi nişte pantaloni negri. Îmi amintea de… *Ash.* Robust şi nepământean. Iar ceva sălbatic pândea de sub înfăţişarea sa calmă.

Dar acum era Nyktos. Nu Ash. Nu avea să mai fie niciodată Ash pentru mine.

— Mă gândesc la o grămadă de lucruri, am recunoscut. Aveam la ce să mă gândesc. La Kolis. La creaturile sale. La ce anume îşi dorea. La Nyktos. La ce-şi făcuse. La Ezra şi căsătoria cu Marisol şi cucerirea Coroanei. La mine. La faptul că fără să vreau cauzasem moartea tatălui meu vitreg. La ceea ce avea să vină. La Holland. La ce îmi spusese înainte să plece.

Nyktos mă privi în timp ce trecea pe lângă rafturile goale de pe perete. Mă întrebam dacă ţinuse vreodată ceva pe acele rafturi. Obiecte ce i-ar fi stârnit amintiri. Se aşeză pe marginea divanului, privindu-mă. Mi se părea ciudat să fiu mai înaltă ca el, dintr-odată.

— Nici nu-mi pot imagina ce-ţi trece prin minte, zise el în cele din urmă. Dar ai trecut de la furie… la tristeţe. Acidă şi amară.

Îl priveam cu umerii încordaţi.

— Nu-mi mai citi emoţiile!

— Mi-e greu să n-o fac. Le proiectezi foarte des, îmi reaminti. Foarte des. Mai ales cât ne-am aflat în sala tronului.

— Se pare că trebuie să găseşti o metodă prin care să le ignori.

Zâmbi slab, iar inima mea tresăltă din nou când m-am gândit la ceea ce făcuse.

— Şi când ţi-ai… înlăturat acea *kardia?* l-am întrebat.

— Cu ceva timp în urmă.

Îl priveam.

— Cât de mult?

— Ceva timp, repetă el.

— Destul de vag.

— Nu contează când am făcut-o. Contează că am făcut-o.

Îl priveam, nefiind în stare să-mi dau seama de ce era atât de evaziv.

— Şi nimeni altcineva nu ştie, în afară de Maia?

Nyktos încuviinţă din cap.

— Doar ea şi Nektas ştiu. Şi niciunul din ei nu va sufla o vorbă.

Nu o cunoscusem niciodată pe zeiţa primitivă, dar, având în vedere apropierea dintre Nektas şi Nyktos, nu mă îndoiam că dragoninul avea să păstreze secretul.

— Te-a durut? Şi nu-mi spune că a fost doar ceva sâcâitor. E evident că n-a fost aşa.

Nyktos tăcu preţ de câteva clipe.

— *Kardia* e doar o mică parte a sufletului. Ceva intangibil. Ai crede că ceva nevăzut n-ar trebui să cauzeze atâta durere, dar simţeam ca şi cum pieptul îmi fusese sfârtecat şi inima îmi fusese scoasă de acolo de ghearele şi colţii unui dakkai, spuse el sec. Aproape mi-am pierdut cunoştinţa, şi, dacă aş fi fost slăbit, probabil că aş fi căzut într-o stare de paralizie – un somn adânc în care intră zeii normali şi cei primitivi.

Oripilată, mi-am dus pumnul la piept.

— De ce-ai făcut una ca asta? l-am întrebat, deşi cunoşteam motivul.

— Am văzut ce a păţit tatăl meu atunci când a pierdut iubirea şi ce a devenit unchiul meu ca urmare a acesteia, zise Nyktos. Am refuzat să le repet greşelile sau să pun pe altcineva în pericol din pricina sentimentelor mele.

Aveam un nod în gât, şi mi-a venit greu să vorbesc.

— Îmi pare rău!

Îşi întinse gâtul într-o parte, apoi în cealaltă.

— Nu are de ce. Îmi pasă mai mult acum, pentru că nu pot iubi, şi cred că a-ţi păsa de alţii e mult mai important

decât a iubi o singură persoană.

— Ai… ai dreptate, am şoptit.

Într-un fel, blândeţea şi compasiunea erau mai pure ca dragostea. Dar, cu toate acestea, m-am întristat. Toţi ar fi trebuit să aibă ocazia să simtă iubire.

Mai puţin Kolis.

Sau Tavius.

Niciunul din ei nu merita aşa ceva.

— Despre ce ţi-a vorbit Holland? mă întrebă Nyktos.

— Nimic important. Nu voiam să-i repet ce-mi zisese Holland. Am privit masa de scris în timp ce-mi masam încheieturile, incapabilă să simt farmecul. O lampă suplă arunca lumina peste suprafaţa goală a mesei. Trecură mai multe clipe, iar eu simţeam că mă privea – şi probabil vedea prea multe. Ce o să ne facem?

— O întrebare-capcană, remarcă el, oftând. Vom continua conform planului. Între timp, sunt sigur că vom avea musafiri.

— Nedoriţi?

Nyktos încuviinţă din cap.

— Zei. Poate şi zei primitivi. Vor fi curioşi, după ce au simţit că ai ajutat la Ascensiunea lui Bele.

Mi-am strâns buzele şi am început să mă plimb de colo-colo prin faţa rafturilor goale.

— Bănuiesc că va trebui să rămân ascunsă.

— Ştiu că nu-ţi place.

Am încuviinţat din cap.

— Ce anume m-a dat de gol?

— Nici mie nu-mi place, zise Nyktos, iar eu l-am privit cu îndoială. Îşi coborî sprâncenele şi se încruntă. Te vor vedea până la urmă, e inevitabil, chiar şi cu farmecul. Dar cel mai bine ar fi să ajungem la încoronare înainte să se

întâmple asta.

— Și dacă nu reușim?

— Niciunul dintre ei nu va lua drept coincidență faptul că valurile de putere pe care le-au simțit au apărut în clipa în care ai sosit în Ținuturile Umbrelor drept consoarta mea. Mai ales că puterea a fost simțită mai întâi în tărâmul muritorilor, zise Nyktos, aducându-mi aminte de momentul în care o reînviasem pe Marisol. Iar când te vor cunoaște, vor simți aura de *eather* din tine. Dacă n-ar fi fost Ascensiunea lui Bele, poate că te-ar fi considerat doar o zeitate. Acum însă, vor vrea să știe ce anume ești cu exactitate.

Capitolul 3

Ce eram.

Nu *cine* eram.

— Şi faptul că voi deveni consoarta ta îi va opri din a vrea să ştie adevărul? l-am întrebat, masându-mi tâmpla.

— Nu, dar îi va face să înţeleagă că acţiunile lor vor avea consecinţe, zise Nyktos. Te doare capul? Pot să cer să ţi se aducă ceai, dacă vrei.

— Nu e vorba despre asta, am zis. Speram că durerea oarbă nu avea nimic de-a face cu Sacrificiul. Infuzia de ierburi care mă ajutase cu efectele secundare ale Sacrificiului nu-şi pierduse niciodată atât de repede puterea. N-ar fi mai simplu dacă am anula încoronarea? l-am întrebat. Nu mai are niciun rost să o ţinem.

— În cazul în care n-ai fost atentă în camera tronului sau n-ai băgat în seamă ce-am spus până acum, faptul că-mi vei fi consoartă te va proteja într-o oarecare măsură…

— Te ascultam şi îmi amintesc tot ce mi-ai zis! m-am răstit. Ochii mi se umplură de şuviţe de *eather.* Dar asta nu explică scopul din spate. Ştii foarte bine ce are să se întâmple în mai puţin de cinci luni. Nu se va schimba nimic dacă devin consoarta ta. N-am să supravieţuiesc Sacrificiului. Asta e. Aşa că vreau să ştiu de ce anume ai risca atâtea cu o încoronare ce n-are rost.

Nyktos îşi lovea degetele de genunchi.

— Nu te supără deloc faptul că ai să mori?

— Citeşte-mi emoţiile și ai să afli, am replicat.

Nyktos zâmbi.

— Mi-ai cerut să n-o mai fac. Şi, contrar părerilor tale, am să-ţi onorez cerinţa cât de mult pot.

— Cum zici tu, am murmurat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el, continuând să se joace cu degetele. Nu te deranjează deloc faptul că ai să mori?

Mi-am încrucişat braţele pe piept, neştiind sigur de ce discutam despre aşa ceva.

— Nu-mi pare deloc amuzant că am să mor ca urmare a Sacrificiului. Aşadar, poţi spune că mă deranjează.

Nyktos nici măcar nu clipi.

— Dar?

— Dar *asta e,* am repetat, începând din nou să fac paşi. E o realitate. Trebuie să mi-o asum. Aşa că asta fac. Aşa cum încerc să mă obişnuiesc acum cu faptul că mi-am petrecut întreaga viaţă plănuind să ucid un zeu primitiv fără vină. Aşa cum trebuie să mă obişnuiesc şi cu faptul că am trăit cine ştie câte vieţi, pentru că la un moment dat m-am speriat şi m-am aruncat de pe o stâncă. Cum se poate aşa ceva?! Ar fi trebuit să ştiu unde se află marginea stâncii. Şi, cu toate acestea, am continuat să fug? Ce naiba?!

Nyktos ridică dintr-o sprânceană.

— Nu cred că e posibil să te obişnuieşti cu aşa ceva cu atâta uşurinţă, zise el. Şi nu ai trăit atâtea vieţi pentru că te-ai aruncat de pe o stâncă – fie că ştiai sau nu unde se afla marginea. Ai trăit atâtea vieţi pentru că Sotoria a fost obsesia lui Kolis, dar şi metoda potenţial problematică prin care tatăl meu a încercat să intervină.

— Ei bine, iată-mă, rezultatul metodei potenţial problematice de intervenţie a tatălui tău… *asumându-mi situaţia,* am zis. Şi nimic din felul în care încerc să mă obişnuiesc cu situaţia nu are de-a face cu modul cum mă simt în legătură cu tot ce se întâmplă.

— Nu pot fi de acord cu tine, zise el. Ce ai… ce ţi s-a

făcut atunci – şi acum – nu e deloc corect. Aşa cum nu e corect nici ce ţi s-a pus pe umeri.

— N-a fost corect faţă de mine?! Fu cât pe ce să mă împiedic în timp ce m-am oprit din păşit, privind piatra de umbre dintre rafturi. Şi cum rămâne cu tine? Ultimul lucru de care ai nevoie e să ştii că… Nu reuşeam s-o spun până la capăt. Nu e corect să te împovărez cu supravieţuirea mea.

— Aici nu e vorba despre mine.

— Nici despre mine nu e vorba.

— Nu sunt de acord.

Mi-am pierdut cumpătul şi m-am întors spre el zicând:

— De ce îţi pasă de toate astea? Nu ai încredere în mine. Nici măcar nu mă placi. Sunt aici doar datorită tăciunilor de viaţă pe care îi port în mine.

Şuviţe argintii luminoase începură să se învârtă. Nu zise nimic, dar încetă să-şi mai bată cu degetele în genunchi.

Am simțit o durere în piept, atât de puternică și de reală, încât mi-am coborât privirea ca să văd dacă nu cumva cineva mă înjunghiase. Mi-am ferit privirea, icnind.

— Înţeleg. Chiar înţeleg. Situaţia e dată peste cap. Ai tot dreptul să fii furios pe mine. Să mă urăşti pentru planul meu. Eu aş face-o în locul tău, aşa că… Stai o clipă! Eşti în stare să urăşti dacă nu mai poţi iubi?

— Ura şi dragostea nu sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Una vine din suflet, cealaltă – din minte, zise Nyktos. Ura e rezultatul atrocităţilor comise împotriva cuiva sau se naşte din ceea ce unii şi-au făcut cu mâna lor, din cauza unor preconcepţii drăceşti. Cele două emoţii sunt extrem de diferite.

— Oh, înţeleg, am murmurat, întrebându-mă cum de ştia toate astea din moment ce nu putea iubi, dar… treacă de la mine.

Ce ştiam eu?

— Crezi că de aceea sunt furios? Ochii săi argintii mă priveau. Că totul este o consecinţă a faptului că plănuiai să mă ucizi?

— Vorbeşti serios? l-am întrebat. Normal.

— Să nu mă înţelegi greşit. Faptul că am aflat că plănuiai să mă seduci şi să mă ucizi m-a enervat.

— Enervat? am repetat, nevenindu-mi să cred. Aş folosi o emoţie mai puternică, dar fie.

Nyktos păru că oftează, iar eu eram recunoscătoare că răbdarea nu-şi trăgea seva tot din *kardia.*

— Nu se poate uita cu uşurinţă ceea ce plănuiai să faci. Însă ceea ce mă înfurie este că ar fi trebuit să ştii ce ai fi păţit dacă ai fi reuşit în planul tău. Dacă una dintre gărzile mele nu te-ar fi oprit, ar fi făcut-o Nektas. Actul te-ar fi dus la moarte – una finală.

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Ştiu… Am ştiut-o dintotdeauna. Chiar înainte să aflu că dragoninul era legat de tine.

Nyktos îşi lăsă capul într-o parte, şi o şuviţă roşcată-maronie îi acoperi tâmpla.

— Tocmai asta mă înfurie. Din prima clipă în care te-am văzut, te-ai comportat de parcă viaţa ta nu înseamnă nimic pentru tine.

Am simţit cum muşchii de la ceafă mi se încordează.

— Zeii aceia care acum sunt morţi au ucis un bebeluş. Merita să-i atac, chiar dacă ar fi urmat să mor.

— Nu despre asta vorbesc, zise Nyktos.

Eram confuză. Mă mai văzuse, atunci când refuzase să mă accepte drept consoarta sa. Pe atunci mă comportasem cuvios.

— Ar trebui să ţii la viaţa ta aşa cum ţii la viaţa altora,

Sera, zise Nyktos.

Gâtul mi se încălzi.

— Ţin la viaţa mea.

Nyktos pufni în râs, întorcându-se.

— Minţi, şi ştii foarte bine că minţi.

M-am enervat.

— Îţi poţi folosi abilităţile ca să distingi între minciună şi adevăr?

— Viaţa ar fi mult mai simplă dacă aş putea s-o fac. Dar nu. Emoţiile pot fi falsificate, mai ales dacă cineva doreşte să-şi ascundă motivele şi adevăratele sentimente.

Îmi venea să-i spun că nimic din ce simţisem în preajma lui nu fusese o farsă. Felul în care cuvintele şi atingerea lui mă… mulţumiseră. Faptul că ceea ce simţisem fusese adevărat. Mă simţisem în sfârşit *reală.* Dar nu avea să mă creadă. Nici nu mă aşteptam să o facă. Ştia că fusesem pregătită de mică să-mi îndeplinesc scopul. Că fusesem determinată să o fac – până când n-am mai fost. Dar, dacă aş fi fost în locul lui, nici eu nu aş fi avut încredere în vorbele mele.

Am privit vârfurile scâlciate ale cizmelor mele.

— Atunci, nu se poate să ştii ce susţii că ştii.

— Acţiunile tale îmi spun tot ce trebuie să ştiu, zise Nyktos. Trecură câteva clipe. Nu vreau să te jignesc, dar chiar nu îţi preţuieşti viaţa. Nu am vrut să pară o insultă.

Am pufnit.

— Mie mi-a sunat ca o insultă.

— Îmi cer scuze, atunci!

Capul mi s-a smucit deodată.

— Chiar vorbeşti serios?! Nu răspunde! Nu contează. Jumătate din conversaţia asta nu contează. Încercam să spun că nu are rost să se ţină încoronarea. Nu merită să se ţină

pentru protecţia oferită mie drept consoartă a ta.

Nyktos se lăsă încet în faţă.

— Siguranţa ta merită *orice.*

— Chiar şi Ţinuturile Umbrelor?

Îşi mută privirea de la mine, mişcându-se fără ca eu să-mi dau seama, ajungând aproape.

— *Da.*

Am inspirat mirosul său, plin de o savoare de citrice.

— Nu vorbeşti serios.

— Sunt cât se poate de serios, Sera.

Sera. Nu *liessa.* Nu mă mai numise aşa de când zăcusem în patul lui, după ce îi dădusem să bea din sângele meu. Atunci, îi scăpase, din cauza plăcerii.

Nyktos mă domina acum cu statura sa, fiind cu aproape două capete mai înalt.

— Eşti… Nările i se dilatară. Ceea ce porţi în tine e mult prea preţios. Trebuie să fie parte din cheia ce poate duce la oprirea faptelor lui Kolis. Poate că pentru tine acei tăciuni nu valorează mai mult decât preţul pe care îl pui pe viaţa ta, însă pentru mine au o cu totul altă valoare.

Ceea ce purtam înăuntrul meu. Tăciunii erau importanţi. Eu, nu. Niciodată.

M-am îndepărtat de el. Ar fi trebuit să mă aştept să spună altceva? Faptul că eu contam? Pentru el? Că îi păsa de mine, chiar dacă nu putea iubi? După ce complotasem împotriva lui? Nu, nu mă aşteptam la aşa ceva.

Voiam însă ca totul să fie altfel.

Pieptul lui Nyktos se umflă dintr-odată.

— Sera…

Cineva ciocăni în uşă şi îl întrerupse. Capul său se îndreptă spre sursa sunetului.

— Ce e? lătră Nyktos.

Mi-am îndreptat privirea spre uşi. Nu m-ar fi surprins ca persoana care bătuse să se îndepărteze pur şi simplu.

Însă uşile se deschiseră, dezvăluindu-l pe Rhahar, cu pielea sa de un maroniu-închis luminată de strălucirea delicată a lămpii. Chiar dacă nu era pic de căldură în ochii lui atunci când mă privi.

— A apărut o problemă la pilaştri.

Majoritatea sufletelor erau judecate la pilaştrii de asfodele. Fie erau recompensaţi cu permisiunea de a pătrunde în Vâlcea, fie erau trimişi în Abis. Pilaştrii însă nu-i puteau judeca pe unii. Vieţile acestora fuseseră prea complicate, motiv pentru care era nevoie de prezenţa lui Nyktos.

— Cât e de urgent? întrebă Nyktos, chiar când vărul lui Rhahar ajunse în spatele său.

— Destul de urgent cât să te întrerupem, zise Saion slab, ţinându-şi mâna pe mânerul sabiei pe care o purta la şold.

Nyktos înjură, trecându-şi o mână prin păr în vreme ce se îndrepta spre dulap.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat, chiar când Nyktos ajungea în dreptul piesei de mobilier.

Rhahar nu mă privi în timp ce încuviinţă din cap fără a oferi explicaţii. Simţeam o apăsare în piept, chiar dacă reacţia lui nu mă surprindea. Trădarea mea faţă de Nyktos reprezenta o trădare faţă de ei.

Încercând să scap de apăsare, am tras adânc aer în piept şi m-am întors spre Nyktos chiar când îşi scotea cămaşa. Ochii aproape îmi ieşiră din orbite când i-am văzut muşchii spatelui, împreună cu toate picăturile de sânge pe care şi le tatuase pe piele – fiecare reprezentând una dintre vieţile pentru care Nyktos se simţise responsabil când le curmase.

Dovada că-i păsa profund.

Muşchii umerilor şi bicepşii i se încordară atunci când azvârli cămaşa într-o parte şi îmbrăcă o tunică gri. Trupul său era o capodoperă, dovadă a anilor petrecuţi luptând cu săbii grele, fără să se folosească de *eather*-ul din el.

Ştiam că nu ar fi trebuit să mă holbez la el pe când îmbrăca tunica. Simţeam că nu aveam dreptul s-o fac, mai ales că nu părea deloc momentul potrivit. Dar era... ei bine, era plăcut ochilor. Şi îmi plăcea să-l privesc.

— Îmi aduc aminte că cineva a zis că nu-i deloc politicos să te holbezi, comentă Nyktos. Mai ales când pare *intenţionat.*

L-am privit în ochi, în vreme ce pieptul îmi era cuprins de căldură. Simţeam fuioarele de *eather* învârtejindu-se din nou.

— N-am făcut-o intenţionat.

Nyktos rânji.

— Eşti tare drăguţă atunci când minţi.

Avea perfectă dreptate. Obrajii îmi ardeau, în vreme ce el îşi aranja o eşarfă într-o nuanţă ca oţelul pe după gulerul ridicat şi peste piept. Căldura din obraji însă se disipă repede. Simţeam că era o aluzie ascunsă în vorbele lui, însă nu îmi dădeam seama când îmi mai spusese asta. Era limpede că mă tachinase.

Rhahar îşi drese vocea, amintindu-mi că nu eram singuri.

— Saion, escortează-o pe Sera până la încăperile ei, zise Nyktos, iar zeul păru destul de dezamăgit de ordin. Ne vom termina conversaţia când mă voi întoarce, îmi spuse Nyktos, privindu-mă cu ochii săi gri reci.

— Abia aştept, am murmurat.

— Nu mă îndoiesc, zise Nyktos, îndreptându-se spre uşi,

după care se opri. Trecu o clipă. Încearcă să te odihneşti!

Apoi Nyktos părăsi încăperea, împreună cu Rhahar.

— Să mergem! zise Saion, arătând spre uşi.

Am rezistat impulsului de a mă trânti în fund doar pentru că nu-mi plăcea să mi se ordone şi m-am îndreptat spre divan, de unde mi-am luat pumnalul.

— Ar trebui să mă îngrijorez? întrebă Saion, ajungând în dreptul meu pe când mergeam de-a lungul coridorului.

Privea pumnalul pe care-l ţineam strâns în mână.

— Doar dacă îmi dai vreun motiv să-l folosesc împotriva ta.

Un zâmbet îi îmblânzi chipul, iar pielea sa întunecată păru că se luminează.

— N-am de gând să fac aşa ceva, zise.

— Chiar? am întrebat, deschizând uşa. Nu vrei să te răzbuni pentru ce intenţionam să-i fac lui Nyktos?

— Ce vreau eu nu contează. Ochii săi întunecaţi mă priveau în timp ce apucă uşa. Contează faptul că, dacă mi se pare că eşti într-adevăr o amenințare pentru Nyktos, nu voi ezita să-ţi frâng gâtul cu mâna mea. La fel cum ar face şi ceilalţi care îi sunt loiali.

M-am înfiorat în timp ce urcam treptele slab luminate. Nu mă îndoiam de spusele lui.

— Şi, da, sunt sigur că m-ar ucide pentru asta. Dar nu m-aş opri. Niciunul dintre noi n-ar ezita. Saion rămase cu un pas în spate. Numai că nu eşti o amenințare pentru el, corect? Poate că este atras de tine, dar lucrurile n-au să meargă mai departe de atât.

Am tresărit, fericită că nu putea să-mi citească expresia feţei din cauza întunericului. Chiar dacă Nyktos ar fi fost în stare să iubească, nu avea niciodată să mă iubească *pe mine.* Trebuia să respir. Am ajuns la al treilea etaj. Trebuia să-mi

ţin respiraţia. Mi-am alungat sentimentul de vinovăţie, regretul și, mai important, acea dorinţă amară – disperarea acută ca totul să fi fost mai profund între noi. Căutam vălul nepăsării, şi îi luă mai mult decât de obicei să mă pătrundă. Când o făcu însă, eram bucuroasă să simt golul din mine. Devenisem nimic, şi abia atunci am reușit să expir.

— Greşeşti, însă.

— În legătură cu ce?

Am dat să deschid uşa.

— În legătură cu faptul că nu reprezint o amenințare pentru el, am zis.

Saion izbi uşa cu palma, închizând-o.

— Nu mai spune…

M-am tras, îndepărtându-mă de el pe când mâna mea apuca mai bine mânerul pumnalului. Saion înmărmuri în felul în care doar zeii normali și cei primitivi erau în stare s-o facă, chiar înainte să explodeze într-o demonstraţie de violenţă. N-ar fi fost prea înţelept din partea mea să arăt vreo urmă de teamă.

Din păcate, nu eram înţeleaptă prea des.

— Dakkaii au atacat Golful Negru din cauza faptelor mele. Kolis nu-mi pare genul care să renunţe după o singură încercare. Nu se va opri din a căuta sursa de putere. Sunt un pericol pentru toţi cei de aici, inclusiv pentru Nyktos, fie că sentimentele dintre noi sunt profunde, fie că nu.

Eather-ul pulsa în ochii lui Saion.

— Ar trebui, atunci, să-ţi frâng gâtul? mă întrebă el.

— Dacă vrei să încerci, tot ce-ţi cer e să o faci în timp ce te privesc, nu ca un laş, când sunt cu spatele. M-am proptit mai bine pe picioare, în caz că el chiar avea să atace. Află doar că nu-ţi va fi uşor.

— Nici nu m-aş aştepta la aşa ceva.

I-am zâmbit.

— Aşadar, ce alegi? Te încumeţi sau nu?

Ceva asemănător respectului apăru pe chipul lui Saion.

— După cum am mai zis, *consoarta,* n-am de gând să-mi semnez condamnarea la moarte.

— Nu sunt consoarta.

— Vei fi în câteva zile.

— Însă voi fi oare cu adevărat consoarta, pentru tine? l-am întrebat.

Saion tăcu. Nici nu trebuia să răspundă. Ştiam amândoi răspunsul. Îmi deschise uşa.

— După tine, zise el.

Trecând prin dreptul său, am pătruns în încăpere şi m-am oprit. O femeie înaltă cu păr întunecat stătea în faţa uşii ce dădea spre dormitorul meu, citind o carte. Nu o mai văzusem pe acea femeie cu pielea palidă.

— Cine e? am întrebat.

— Orphine, zise Saion, închizând uşa în urma mea.

Îmi venea greu să asociez acea femeie cu dragoninul destul de mare pe care îl văzusem în luptă în cerul de deasupra Golfului Negru. Fusese rănită în acea luptă, dar acum părea bine.

Am înţeles dintr-odată de ce anume se afla acolo.

— E aici ca să se asigure că nu-mi părăsesc dormitorul?

Expresia lui Saion se înăspri.

— E aici ca să se asigure că vei fi în siguranţă.

— Nu cred că cele două se exclud, am murmurat, întrebându-mă cum anume reuşise Nyktos să o trimită pe Orphine în camera mea într-un timp atât de scurt.

— Ai dreptate, zise Saion, ridicând din umeri. Te-ai fi aşteptat să fie altfel?

— Nu, am recunoscut.

— Însă nu cred că cele două aspecte au aceeaşi importanţă, zise Saion după o clipă. E mai degrabă vorbă despre pază şi nu despre pedepsire.

— Chiar aşa?

— Întocmai, zise Orphine din capătul coridorului.

Mi-am îndreptat privirea spre ea. Ea întoarse o pagină a cărţii.

— Am auzit toată conversaţia voastră, adăugă Orphine.

— Oh, am murmurat.

Orphine ştia ce făcusem cu tăciunii de viaţă, dar nu ştiam dacă era conştientă de ceea ce plănuisem.

Mă privi. Acum, că mă apropiasem, i-am observat ochii de culoarea rubinului şi pupilele verticale. În forma sa de muritor dragoninul părea o femeie de vreo 20 de ani.

— Dacă Nyktos ar fi fost mai degrabă preocupat să te ţină locului şi departe de belele, atunci nu mi-ar fi ordonat să transform în cenuşă pe oricine ar încerca să pătrundă în odăile tale.

— Pe oricine?

— Pe oricine care poate reprezenta o amenințare, zise Orphine şi zâmbi, însă nu era nimic călduros în acel zâmbet.

Nu mai trebuia să mă întreb dacă Orphine aflase ce pusesem la cale.

— Ai prefera să mă transformi pe mine în cenuşă? am întrebat-o.

— Pentru că te-ai gândit să îl ucizi pe Nyktos? Da. Orphine închise fulgerător cartea şi se îndreptă spre mine, în vreme ce Saion se încordă, ţinându-şi mâna pe sabie. Luptam cu instinctul ce-mi urla să mă îndepărtez. Dragoninul era aproape la fel de înalt ca mine, iar tunica fără mâneci pe care o purta îi strângea şoldurile rotunde. Părea *moale.* Dar şi eu la fel.

— Nyktos e… special pentru noi.

Am simţit fiori de gheaţă în vreme ce o priveam.

— La fel ca tine, zise Orphine, şi o şuviţă de păr îi căzu peste obraz. Tu însemni *viaţă.* Vocea ei scăzu – şi puteam să jur că văzusem fuioare slabe de fum ieşindu-i din nări. Tocmai de aceea încă respiri.

Am intrat în dormitor fără să mai spun mare lucru, pentru că nu ştiam ce să-i răspund lui Orphine. „Apreciez că ai recunoscut importanţa tăciunilor pe care îi port în mine şi nu m-ai arde de vie?"

Nu am rămas singură pentru multă vreme. Baines, un muritor sau un copil de zeu pe care îl cunoscusem în prima mea seară petrecută aici, mi-a adus apă fierbinte. La fel ca restul care lucrau în Casa lui Hades, o făcea pentru că aşa alesese – pentru că dorea să-l slujească pe Nyktos.

Ăsta era genul de loialitate pe care o inspira Nyktos.

M-am aşezat pe un scaun, incomodată de prezenţa lui Baines, chiar şi după ce acesta plecase – nu din cauza lui, ci pentru că ştiam că Nyktos îl trimisese. Fapta ar fi fost considerată insignifiantă de către alţii, dar nu era aşa pentru mine. Mi se păruse incredibil de… grijuliu din partea lui. Şi nu-mi doream să fie aşa. Nu-mi doream să fie mărinimos. În acelaşi timp, înţelegeam că asemenea gânduri erau cât se poate de contradictorii.

„Tu eşti slăbiciunea lui."

Am înghiţit în sec şi am privit pumnalul primit de la Nyktos după ce mi-l distrusese pe cel vechi. Îi înţelesesem perfect reacţia. Îi înfipsesem, accidental, pumnalul în inimă – dar tot eram furioasă pentru că pierdusem acel pumnal. Îmi aparţinuse, aşa cum puţine lucruri îmi aparţinuseră.

Nyktos însă compensase prin cadoul său. Era primul

cadou primit în viaţa mea.

Pumnalul era o piesă deosebită. Avea un mâner neted şi uşor, de forma unei semiluni. Lama din piatră de umbre era delicată, însă feroce, de forma unei clepsidre, fiind foarte ascuţită. Meşterul cioplise imaginea unui dragon pe pumnal – coada sa ţepoasă urma curbura lamei, trupul şi capul acestuia acoperind mânerul peste care părea a scuipa foc.

Nyktos mi-l luase după ce aflase despre trădarea mea. Dar ceea ce făcuse zeul Taric – faptul că se hrănise din mine și îmi pătrunsese în amintiri – fusese atât de dureros și de *terifiant,* încât nu reușisem să-i ascund nimic lui Nyktos. Îmi simţise teroarea şi acţionase în consecinţă.

„S-ar putea să simţi frică, însă nu eşti *niciodată* înfricoşată", îmi spusese atunci, înainte să-mi pună pumnalul în palmă. Chiar dacă eu jurasem cândva că aveam să folosesc o asemenea armă împotriva lui.

Oare faptul că cineva pierdea capacitatea de a iubi îi mărea capacitatea de simţi mărinimie? Nu ştiam, dar n-aş fi fost surprinsă dacă așa ar fi stat lucrurile.

Am simţit un nod în piept când m-am ridicat să mă îndrept spre camera de îmbăiere. M-am oprit. Încăperea era mult mai frumoasă decât cea pe care o folosisem în Wayfair. Acolo, rareori primeam apă curată – și cu atât mai rar apă fierbinte. De cele mai multe ori, preferam să mă îmbăiez în lac. Mi se făcu dintr-odată dor. Oare aveam să mai văd vreodată acel lac? Să-i simt apa rece? Nu credeam să mai fie posibil.

Îngreunată de gânduri, am privit cada. Mi-am atins gâtul. M-aş fi simţit divin dacă aş fi ales să mă îmbăiez, dar nu-mi permiteam, nici măcar dacă aş fi avut timp. Simţeam cum mă strângea cordonul halatului.

Nu eram sigură că aş mai fi fost vreodată în stare să mă

mai relaxez într-o cadă.

M-am forţat să intru, dezbrăcându-mă de pulover şi de pantaloni, și am lăsat totul într-un coş împreună cu lenjeria intimă. Folosind unul dintre prosoape, m-am curăţat fără să intru în cadă, ştergând urmele de sânge uscat rămase în urma luptei cu zeii din camera tronului. M-am privit în oglindă şi am observat urmele muşcăturii de la gât. Cele două puncte în care pătrunseseră colţii erau de un roşu furibund. Taric muşcase în acelaşi loc ca Nyktos. Dar muşcăturile fuseseră extrem de diferite. Cea a lui Nyktos îmi adusese plăcere, cealaltă – o durere intensă.

Înghiţind în sec, mi-am privit pieptul. Muşcătura lăsată acolo de Nyktos, chiar deasupra sfârcului, era de un roz cuminte. Mi-am trecut degetele peste umflături, și o undă de plăcere îmi cuprinse stomacul. Mi-am tras mâna de acolo. Mi-am amintit de gura lui peste pielea mea, de muşcătura colţilor săi, dar imaginile astea nu mă ajutau în momentul de faţă.

Am îmbrăcat un furou peste care mi-am tras halatul făcut din catifea de culoare neagră şi m-am dus la balcon, îndepărtând perdelele. Cerul era cenușiu acum, iar stelele erau estompate.

„Tu eşti slăbiciunea lui."

— Ce fac? am şoptit, privind încăperea. Nu aveam un răspuns. Sau poate că exista unul, dar nu voiam să recunosc asta, deoarece ştiam ce era de făcut.

Doar că nu doream să fac aşa ceva.

Acea cunoaştere nu reuşea să-mi liniştească bătăile inimii. Am început să umblu de colo-colo şi nu m-am oprit până când dragoninul cu părul de culoarea mierii nu intră cu cina. Davina lăsă farfuria acoperită şi vinul pe masă. Nici măcar nu mă privi, şi nu ştiam dacă asta era sau nu

consecinţa faptului că aflase despre trădarea mea. Davina nu fusese niciodată cea mai prietenoasă dintre dragonini.

— S-a întors Nyktos? am întrebat-o.

Ea ridică dintr-o sprânceană, tăcu şi ieşi din încăpere. Eram din nou singură. Mâncarea era delicioasă, dar nu am putut să-mi mai amintesc ce anume gustasem de cum am acoperit farfuria. Priveam uşa ce ducea spre odăile lui Nyktos.

Oare uşa era tot descuiată?

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi spre uşă, înainte să mă opresc. Respiram greoi şi m-am întors pe scaun, unde mi-am tras picioarele sub mine. *Obosisem,* şi începuse să mă roadă îndoiala, în ciuda faptului că ştiam motivele pentru care eram extenuată: sufeream de lipsă de somn. Nyktos se hrănise din mine. Taric mă muşcase. Aflasem adevărul despre tăciuni. Şi, ei bine… toate cele întâmplate se adunaseră. Asta îmi spuneam în vreme ce închideam ochii. Doar aşa puteam adormi – ceva ce era necesar dacă voiam să-mi dau seama ce aveam de făcut. Pentru că, dacă aş fi recunoscut celălalt motiv – că Sacrificiul mă neliniştea –, nu aş mai fi avut şanse să mă odihnesc. Căci Sacrificiul nu putea avea decât un singur deznodământ.

Moartea mea.

Un sunet asurzitor mă trezi, şi îmi luă câteva clipe să-mi amintesc unde anume mă aflam.

Ridicându-mă cu greu în capul oaselor, am privit în jurul camerei luminate de o singură lampă. Oare tunase? Nu părea posibil. Nu credeam că existau furtuni în Ţinuturile Umbrelor.

Am început să mă ridic, însă m-am oprit în vreme ce pătura îmi cădea în jurul taliei. Încruntându-mă, mi-am

afundat mâinile în materialul moale şi am privit coşul de nuiele în care fusese strânsă. Acum, era gol. Nu-mi amintisem să mă fi înfăşurat cu pătura înainte să adorm.

O lumină puternică izbucni afară şi lumină întreaga încăpere. Am sărit în picioare, inima bătându-mi puternic în vreme ce mă îndreptam spre uşile balconului. Lumina fusese prea intensă ca să fie un fulger, însă fu urmată de un zgomot ce semăna cu un tunet, chiar când uşile balconului se deschiseră.

Orphine pătrunse grăbită în încăpere, iar ochii săi rubinii străluceau intens.

— Nu ieşi pe balcon!

Am privit sabia scoasă din teacă şi m-am întors spre balcon. Am deschis larg uşile.

— Pe toţi zeii! mârâi Orphine.

Mi se tăie respiraţia. Aerul era plin de fum, iar stelele erau estompate. Ochii îmi ardeau, la fel şi gâtul. Se auzeau ţipete din curte şi de pe zidul înalt ce înconjura Casa lui Hades, pe când eu ajungeam la balustrada balconului.

Am apucat balustrada rece din piatră şi m-am aplecat să văd ce se întâmpla. Priveliştea mă şocă. Adânc în interiorul Pădurii Roşietice, se vedeau flăcări argintii ce luminau cerul nopţii şi răzbeau printr-o mare de frunze roşcate. Un copac explodă, aruncând scântei argintii.

O pală de vânt lovi dintr-odată balconul şi înlătură fumul. Am ridicat capul pe când un dragonin cafeniu de mărimea lui Nektas zbură deasupra curţii, îndreptându-se spre Pădurea Roşiatică.

— La naiba! mârâi Orphine. Treci imediat înapoi înăuntru!

Dragoninul aruncă un jet de foc argintiu ce lovi copacii din apropierea zidului. Flăcările ţâşniră în sus, depăşind

înălţimea zidului, şi îi luminară pe gardieni pentru o clipă. Flăcările fură împinse înapoi…

M-am izbit de Orphine în vreme ce tăciunii din pieptul meu se încălzeau şi pulsau, iar ţipete de durere cuprindeau cerul nopţii.

— Pe toţi zeii, am şoptit, ţintuită locului în timp ce… *nişte siluete cădeau* de pe zid.

Căderea dură câteva secunde, dar mie mi se păru o eternitate, palmele mele încălzindu-se ca reacţie a morţii gardienilor.

Dragoninul cafeniu mai scuipă o dată foc asupra Pădurii Roşietice, lovind în acelaşi loc. Un trosnet de energie lovi pământul, cutremurându-mă până la oase. Sunetul acela mă trezise mai devreme.

— Intră, mârâi Orphine şi îmi apucă braţul. Acum!

Alt dragonin pluti pe deasupra curţii în mare viteză. Zbura așa repede, că abia am reuşit să-i observ solzii roşcaţi-maronii, înainte ca Orphine să mă tragă spre uşa încăperii. Dragoninul se prinse de spatele celui cafeniu, înfigându-și ghearele în solzii şi carnea acestuia. Dragoninul cafeniu urlă de durere, întorcându-se în timp ce încerca să se descotorosească de dragoninul mult mai mic ce-l atacase…

Orphine mă împinse înăuntru şi trânti uşile în urma ei. Inima îmi bubuia, iar eu m-am împiedicat, copleşită de şoc şi confuzie. Simțeam un gol în stomac pe când încercam să nu inhalez fumul acru care intrase în dormitor. Nu reuşeam să procesez ce anume se întâmpla – ceea ce tocmai văzusem.

Altă lovitură de *eather* se auzi izbind pământul. Întregul palat se cutremură şi făcu candelabrul de sticlă de deasupra mea să se mişte violent. Exteriorul palatului deveni argintiu din nou, spulberând amorţeala ciudată ce mă cuprinsese.

O priveam pe Orphine.

— E vorba despre unul dintre dragoninii lui Kolis?

— Nu-l recunosc, zise Orphine, întoarsă spre ușile balconului, cu pieptul urcându-i și coborându-i cu rapiditate. S-ar putea să-i aparţină sau să fie vorba despre dragoninul unui alt zeu primitiv.

M-am întors spre ușa alăturată, știind sigur că Nyktos se afla undeva afară, în acel coșmar plin de flăcări și fum.

Acolo unde ar fi trebuit să mă aflu și eu.

— Să fie, oare, și dakkai care atacă? am întrebat-o, apucând pumnalul.

— Habar nu am. Totul a început acum zece minute. Nările ei se dilatară de furie, în vreme ce eu mă îndreptam spre ușile încăperii. Ce crezi că faci?!

— Ceea ce ar trebui amândouă să facem, am zis, privind spre spaţiul acum întunecat de dincolo de balcon chiar când se auzi ecoul unui urlet sinistru. Mă duc să ajut.

Orphine își mișcă degetele peste mânerul sabiei.

— În niciun caz, zise ea.

— Dacă sunt dakkai afară, știi foarte bine că Nyktos nu va putea folosi *eather* împotriva lor.

— O vor face Nektas și ceilalţi dragonini…

— Nu-mi pasă de ce vor face Nektas și ceilalţi, am întrerupt-o.

— Ar trebui. Pentru că nenorocitul ăla nu arde pădurile de plăcere.

Se auzi o altă explozie, ce ne cutremură. Mă așteptam să ne pice candelabrul în cap.

— Ai auzit acel sunet? Nu se aud copacii explodând. *Pământul* erupe. Știi ce anume se află dedesubt, nu? mă întrebă Orphine.

— Zeii întemniţaţi.

Corpul îmi îngheţă.

Orphine încuviinţă din cap.

— Dragoninul loveşte în subterane, în încăperi, topind lanţurile care ţin zeii acolo. Dacă nu va fi oprit, Tărâmurile Umbrelor vor fi cotropite de sute de zei căzuţi, flămânzi şi enervaţi.

Nu-mi luă mult să-mi amintesc de acei zei flămânzi zgrepţănând pământul. Dar văzusem doar câţiva. Sute?

— Atunci, chiar trebuie să ajutăm, i-am zis.

— Poţi fi de ajutor rămânând în palat, unde încă suntem în siguranţă, zise Orphine.

— Ştiu că nu ne cunoaştem, dar nu sunt genul care să stea deoparte şi să se ascundă când vine vorba despre o bătălie.

— Chiar nu mă interesează ce soi de persoană eşti, zise ea, venind spre mine. Dacă nu stai locului şi nu mă asculţi, am să te fac eu să stai.

Frustrarea se izbi de furia mea, cauzată de morţile inutile pe care le văzusem şi de conştientizarea faptului că acţiunile mele le cauzaseră. Am înfruntat dragoninul:

— În niciun caz.

Orphine se blocă.

— Poftim?!

Tăciunii din pieptul meu începură dintr-odată să vibreze, însă în cu totul alt fel decât atunci când Nyktos era prin preajmă sau când invocam *eather-ul.* Vibraţia era mai profundă şi mai puternică şi pulsa prin mine, umplându-mi venele, până când am simţit că tot corpul îmi tremura.

— Am zis nu!

— Înţeleg, dar nu ştiu ce te face să crezi că te poţi opune.

— Nici eu nu înţeleg de ce crezi că mă poţi forţa, i-am zis.

Vibraţia îmi apăsa pieptul, iar pupilele lui Orphine se îngustară şi mai tare.

— De ce crezi că ne atacă? Doar pentru că un zeu primitiv se plictiseşte sau pentru că s-a decis să-l enerveze pe Nyktos? Sau totul e o consecinţă a acţiunilor mele? Totul se întâmplă pentru că mă aflu aici.

Orphine mârâi, nemulţumită.

— Eu mă duc afară, i-am zis. Dacă e de datoria ta să mă protejezi, atunci o vei face *afară.* Sau poţi să n-o faci. Puţin îmi pasă.

Trecu un moment tensionat. Ştiam că, dacă dragoninul îşi dorea să mă oprească, putea s-o facă foarte uşor.

— Să fiu a naibii, murmură Orphine. Hai să trecem la treabă!

— Mulţumesc! i-am zis, răsuflând greoi.

Am deschis uşile înainte să se poată răzgândi. Orphine mă urma în vreme ce traversam coridorul, cu halatul fluturându-mi pe lângă picioare.

— Să știi că eşti desculţă, îmi zise ea în timp ce coboram scările din spate ce duceau spre curtea aflată în dreptul Pădurii Roșietice.

— Puţin îmi pasă.

— Da, mai degrabă ar trebui să ai grijă să nu mori, dar am impresia că puţin îţi pasă. Mă privi cu ochii săi roșietici. Trebuie să ai grijă să nu mori. Dacă se întâmplă una ca asta, te ucid cu mâna mea.

— Ciudată amenințare și destul de contraproductivă, i-am zis în timp ce coboram ultimele trepte. O să-ţi fie cam greu s-o duci la îndeplinire dacă eu deja voi fi murit.

— Sper că ai înţeles ce vreau să spun, zise Orphine în timp ce se puse în faţa mea odată ajunse la parter. Solzii săi deveniseră vizibili pe sub pielea palidă. Stai aproape de

mine!

— Ba *tu* să stai aproape de mine, am zis, trecând pe lângă ea.

Avalanşa de înjurături ce veni dinspre Orphine era de-a dreptul impresionantă.

— Nyktos m-a avertizat că eşti încăpăţânată.

— Chiar aşa? am întrebat, deschizând uşa şi pătrunzând în…

Haos.

Capitolul 4

Palmele mi se încălziră, iar tăciunii începură să pulseze puternic. Durerea şi moartea mă înconjurau – se găseau în mormanele fumegânde formate din cei căzuţi şi îi cuprinseseră şi pe cei ce încă nu fuseseră răpuşi. După zid, focul se răspândea de la un copac la altul, în timp ce aceştia continuau să explodeze din cauza căldurii emanate de *eather.* Fumul se învolbura prin aer în coloane groase, purtând putoarea sufocantă a lemnului ars şi a cărnii carbonizate. Orphine ţipă atunci când alt dragonin se prăbuşi în curte, aruncând nămol şi pietre în toate direcţiile pe când aluneca peste pământ.

Gardienii fugeau în toate direcţiile prin curte şi pe zid, îngenunchind şi ochind dragoninul cafeniu care se întorcea acum, lăsând o dâră de sânge strălucitor ce cădea în urma sa asemenea ploii. Sângele acoperi partea de la apus şi pe gardienii aflaţi acolo…

Începură să ţipe, căzând la pământ. Se zvârcoleau în vreme ce se descotoroseau de armuri şi de haine. Agonia lor îmi întorcea maţele pe dos. Nu mai auzisem niciodată asemenea ţipete. Sunau de parcă chemau eliberarea morţii.

— Zeilor, am şoptit. Ce li se întâmplă?

— Sângele nostru îi va arde de vii pe cei mai mulţi, mârâi Orphine.

— La naiba, am zis, căutându-l pe Nyktos cu privirea, nefiind în stare să disting pe cineva în acel fum. Chiar şi zeii primitivi sunt afectaţi de sângele vostru? am întrebat.

— Îi va arde şi pe ei, însă nu-i va ucide.

Presupuneam că asta era oarecum liniştitor. Am tras aer în piept, simţind mirosul greu al fumului, în vreme ce

dragoninul cafeniu scuipa din nou flăcări. Şuvoiul se opri brusc. Un dragonin mare, negru cu gri, coborî fulgerător din cer şi îl lovi în lateral pe cel cafeniu.

— Nektas, am zis, uimită de mărimea lui.

Nici nu-l mai vedeam acum pe celălalt dragonin.

— Sosesc! ţipă un gardian, atrăgându-ne atenţia spre ziduri. Închideţi porţile! Acum!

Spinarea îmi fu cuprinsă de fiorul groazei în timp ce o zbugheam spre porţi şi ignoram pământul stâncos ce-mi zdrelea picioarele goale. Am trecut în goană pe lângă acele *mormane.* Nu puteam să le privesc. Îmi venea să mă opresc şi să schimb într-un fel cele întâmplate deja. Nu ştiam dacă m-aş fi putut abţine dacă aş fi privit.

— Nu o să reuşească la timp, ţipă Orphine. Au ajuns deja!

La început, n-am văzut nimic. Era prea mult fum după zid, însă Nektas şi dragoninul cafeniu apărură dintr-odată dincolo de acesta. Nektas îşi înfipsese ghearele în el, aripile sale bătând cu putere aerul în vreme ce se învârtea, izbind dragoninul duşman de copacii cuprinşi de flăcări. Un şuvoi de scântei argintii luminară pământul din faţa zidului.

M-am oprit brusc, încercând să nu ţip, surprinsă, în vreme ce *ei* se izbeau de porţile parţial închise, crăpând lemnul. Se scurseră prin deschizătură, o masă de carne albă şi guri flămânde larg deschise. Erau zeci, poate chiar *sute.*

Îi acoperiră pe gardienii de la porţi, doborându-i, cuprinşi de frenezie. Apoi pătrunseseră în curte, alergând mai repede decât m-aş fi aşteptat de la trupurile lor malnutrite şi fragile.

Dar bănuiam că nu eram singura motivată de foame.

— Încearcă să nu mori, îmi zise Orphine, aruncându-mi sabia pe care o ţinea.

Urmă o strălucire albastră-argintie în timp ce tânăra se transforma în dragonin.

O aripă de culoarea onixului trecu pe deasupra mea în vreme ce Orphine ateriză pe labele din faţă, întinzându-şi gâtul prelung şi aruncând şuvoaie de foc asupra unui grup. Se auzi un cor de ţipete ascuţite, iar unii se prăbuşiră, pe când alţii continuară să alerge.

„Capul sau inima”, mi-am repetat în timp ce-mi temperam respiraţia. M-am pregătit, ţinând sabia scurtă într-o mână şi pumnalul în cealaltă.

Primul zeu întemniţat trecu de Orphine, arătându-şi colţii, pielea gri din jurul ochilor săi fiind acoperită de pete negricioase. Alţi doi i se alăturară în timp ce Orphine lovi cu coada ei acoperită de ţepi şi îi doborî pe câţiva. Îi aşteptam pe restul să se apropie.

Am avansat brusc şi l-am lovit pe unul cu pumnalul. Sângele fierbinte şi strălucitor ce mirosea a putreziciune ţâşni din pieptul zeului în timp ce eu îl împingeam cu piciorul în altul. M-am întors pe loc, descriind un arc de cerc cu lama sabiei. Lama ascuţită trecu cu uşurinţă prin gâtul unui alt zeu. M-am strâmbat şi am înfipt pumnalul în pieptul celui de-al treilea, în timp ce Orphine scuipa din nou cu foc în curte. Strălucirea dură destul cât să o observ pe Bele cum lupta lângă porţi. Mârâiturile zeilor căzuţi umbriră şocul cauzat de faptul că o vedeam acum aşa, după ce ultima oară o văzusem acoperită de sânge.

Nu ştiam câţi dintre gardienii mai apropiaţi ai lui Nyktos se aflau acolo în acea noapte, însă zeii căzuţi erau peste tot, alergând şi hrănindu-se cu cei pe care îi doborâseră sau cu cei care zăceau răniţi.

Nektas se ridică dintr-odată în zbor şi apăru deasupra zidului. Se îndreptă spre părţile mai îndepărtate şi mai dese

ale Pădurii Roşietice, acolo unde văzusem iniţial flăcările. Incendiul încetase, dar fumul continua să se înalţe.

Un ţipăt plin de durere mă făcu să-mi întorc privirea înspre locul în care un gardian îşi înfigea pumnalul într-un zeu care îl doborâse pe spate.

Furia şi dezgustul vibrau în mine pe când avansam, punându-mi pumnalul în teacă. Cum putea cineva, zeu primitiv sau nu, să dezlănţuie un asemenea măcel? Folosindu-mă de ambele mâini, am înfipt sabia în spatele zeului. În timp ce scoteam lama, zeul se lăsă în faţă şi căzu peste gardian.

L-am împins într-o parte pe zeul căzut şi m-am retras brusc. Ochii gardianului erau deschişi. Clipea des pe când sângele îi ieşea din gură şi din… gât. Mâinile mele se încălziră, iar tăciunii începură să pulseze. Ştiam că n-ar fi trebuit să încerc s-o fac, chiar dacă zeii normali şi cei primitivi n-ar fi simţit dacă vindecam pe cineva. Dar era asemenea unui instinct – o reacţie pe care nu o puteam controla, după cum spusese Aios. M-am întins spre gardian…

Orphine ateriză lângă mine, împingându-mă cu aripile în vreme ce scuipă un şuvoi subţire de flăcări spre un grup de zei căzuţi care alergau spre noi. Am evitat aripile sale şi am observat că ochii gardianului nu mai clipeau. Sângele se oprise. Tăciunii îmi apăsau pieptul. Cutremurându-mă, mi-am întors privirea, descoperind altă oroare.

Zeii întemniţaţi se aruncaseră asupra dragoninului căzut, care se afla în întruparea sa omenească. Erau atât de mulţi zei căzuţi în preajma dragoninului, încât nu-mi dădeam seama despre cine era vorba. Am luat-o la goană, sărind de pe corpul gardianului. Mi-am înfipt pumnalul în capul unui zeu şi l-am împins pe altul în calea lui Orphine. Maxilarul său clămpăni, iar eu am auzit trosnetul oaselor.

Aveam să ţin minte multă vreme acel sunet. Dând la o parte alt zeu, am văzut pielea roşcată-maronie, parcă prea roşiatică dintr-odată, şi părul de culoarea mierii…

„Zeilor.”

Am început să hăcuiesc zeii, pierzând complet controlul, cuprinsă de panică. Încercam cu orice preţ să-i îndepărtez de lângă dragonin. Am ajuns lângă Davina, gâfâind. Jumătate de trup îi era ars şi greu de recunoscut. Cealaltă jumătate fusese sfâşiată de ghearele şi colţii ascuţiţi ai zeilor căzuţi. Era limpede…

Mă cuprinse greaţa. Davina murise. Pur şi simplu. Trupul meu fu cutremurat de conştientizarea faptului că puteam interveni.

Tăciunii îşi doreau asta. Eu îmi doream. Pentru că Davina nu mai era.

— Opreşte-te!

Mi-am ridicat privirea şi am întâlnit ochii de culoarea chihlimbarului ai lui Ector. Zeul blond se întoarse şi ridică o mână. Un şuvoi de *eather* îi erupse din palmă, lovind un zeu căzut şi proiectându-l cu câţiva metri înapoi.

— N-o face! zise Ector, tăind gâtul altui zeu căzut cu sabia. M-am îndepărtat de Davina. Nu va face decât să agraveze situaţia.

Luptându-mă cu apăsarea pe care o simţeam în gâtlej, m-am forţat să mă îndepărtez de Davina. Trebuia să respir. Ector avea dreptate. Dacă reînviam pe careva, ceilalţi zei aveau să simtă. Trebuia să-mi ţin respiraţia. O parte din mine se întreba dacă mai conta, din moment ce ştiau că printre ei se afla cineva care avea tăciunele de viaţă. Presiunea din piept creştea constant.

— Încearcă să te stăpâneşti, mi-am zis, forţându-mă să mă îndrept spre Bele în vreme ce expiram, inspiram şi apoi

îmi ţineam respiraţia.

Zeiţa se întoarse, iar părul întunecat îi acoperi umerii, pe când îşi înfigea sabia în *faţa* unui zeu căzut. Mă observă atunci, mirată, şi se încruntă. Pielea ei de un maroniu-deschis nu mai avea paloarea morţii. Scoase sabia din faţa zeului căzut.

— Nyktos o va lua razna dacă îşi va da seama că eşti aici.

Mai mult ca sigur.

— Unde e? am întrebat.

— Cu Rhahar şi Saion, îmi zise Bele. Ochii ei, argintii acum, străluceau, cuprinşi de *eather.* Erau în pădure şi încercau să îi prindă pe zeii eliberaţi. Îşi trecu dosul palmei peste frunte. În urmă rămase o dâră de sânge. Probabil au rămas blocaţi acolo.

Pieptul mi se strânse pe când m-am întors, lovind un zeu aflat în apropiere. L-am împins de pe lama sabiei. Oare în aceeaşi direcţie zburase şi Nektas? Simţeam cum îngrijorarea risca să mă facă să înlemnesc.

— Probabil sunt bine, am zis.

— Ştiu, spuse Bele. Se aplecă şi ridică o suliţă de pe jos. Mi-o aruncă. E mai uşoară, vârful are două tăişuri. Şi e mult mai distractiv de folosit.

Suliţa era simţitor mai uşoară, şi, pentru că muşchii începeau să mă doară, ştiam că avea să îmi fie mai uşor s-o folosesc. Am lăsat sabia jos şi am luat suliţa în mâna dreaptă.

— Oare câţi zei au fost eliberaţi? am întrebat-o pe Bele.

— Prea mulţi, zise ea şi fluieră în vreme ce Orphine izbi un zeu cu coada. Cred că au fost deschise mai multe încăperi.

— Oare e şi Lethe în pericol?

— Ehthawn şi alţi dragonini sunt acolo, în caz că unii zei căzuţi au ajuns până în Lethe. Bele ridică sabia şi arătă spre

poarta distrusă. Ochii i se îngustară. Se pare că cineva a dat semnalul că e ora mesei, zise ea. Vin şi mai mulţi. Trebuie să îi oprim până nu se înfruptă din toţi oamenii noştri.

„Oamenii noştri."

Am ridicat privirea şi am observat gardienii de pe zid, care trăgeau în continuare. Am început să tuşesc în clipa când o pală de vânt aduse fumul peste noi, apoi am început să înaintez. Nu erau oamenii mei. Nu aveau niciodată să fie. Am găsit vălul neantului întâmpinându-mă pe când mă învăluia. Apoi am devenit complet amorţită. Nu mai simţeam chemarea tăciunilor. Nu mai simţeam senzaţia de vină ce-mi înţepa pielea la fiecare nou ţipăt auzit. Dispăruse agonia pe care o simţisem atunci când o văzusem pe Davina. Nu mai simţeam groază la gândul că aveam să fiu rănită sau mai rău. Nu-mi mai era teamă că Nyktos avea să fie rănit. Nici nu eram curioasă să aflu de ce anume mă îngrijorasem în legătură cu asta. Am fost acaparată de nebunia controlată a bătăliei şi am devenit din nou ce fusesem dintotdeauna.

O ucigaşă.

Un monstru.

Am înfipt suliţa în inima zeului, după care am retras-o. Mai multe şuviţe de păr îmi acoperiră chipul în timp ce pivotam, lovind alţi inamici. Învârtindu-mă brusc, am folosit mânerul suliţei ca să dobor un zeu pe când îl înjunghiam pe zeul din spatele meu. Am mârâit şi am lovit cu piciorul zeul căzut în timp ce mă întorceam. I-am înfipt vârful suliţei în ceafă. Orphine mă urmă, prinzându-i pe alţii între maxilarele sale puternice sau incendiindu-i. Rămase aproape de mine în timp ce avansam de-a lungul curţii.

Nu ştiam câţi muriseră – şi nici câte vieţi curmasem; fruntea mi se acoperea de sudoare. Curmasem şaptesprezece vieţi înainte să ajung în Ţinuturile Umbrelor –

optsprezece dacă îl număram şi pe Tavius. M-am strâmbat, dezgustată, în vreme ce loveam din nou cu suliţa. Nu-l inclusesem pe fratele meu vitreg, deoarece nu valora nici cât un barrat. Însă nu mai ţinusem numărătoarea de când pătrunsesem în Ţinuturile Umbrelor şi nu aveam de gând să încep din nou.

Roba mea s-a umplut de sânge în timp ce m-am învârtit, înjunghiind pe cineva în spate şi pe altul în cap cu suliţa. Muşchii mă dureau, însă adrenalina curgea prin mine cu fierbinţeală în vreme ce continuam să lupt, împingând vârful din piatră de umbre al suliţei în pieptul unui zeu căzut ce luase foc. Fulgere de *eather* străpungeau fumul, venind dinspre Bele şi Ector, dar şi dinspre alţi câţiva gardieni. Am observat şi că zeii loviţi de ceilalţi şi de Ector erau doar răniţi, pe când cei loviţi de Bele se prăbuşeau pe loc. Probabil că, dacă Saion paria acum pe faptul că puterea lui Bele crescuse, urma să câştige cu uşurinţă.

M-am învârtit din nou, am izbit cu suliţa unul dintre zeii căzuţi ce fusese nimerit de *eather-ul* lui Ector şi l-am doborât. Am ridicat arma…

Dintr-odată totul în jurul meu deveni argintiu în timp ce o undă de *eather* se arcui şi pocni la câţiva centimetri de faţa mea. M-am tras cu repeziciune, picioarele mele goale alunecând într-o baltă de sânge. Am lovit pământul, dar am ignorat sângele ce-mi îmbibase halatul şi genunchii pe când altă rază de esenţă lovi locul în care mă aflasem cu o clipă înainte…

Orphine gemu, împleticindu-se, când fu lovită de *eather.* Am ţipat în timp ce energia îi străbătea trupul, luminând venele şi capetele solzilor ei. Am sărit în picioare chiar când Orphine se ridică pe picioarele din spate şi îşi trase aripile. Una din aripi mă izbi în piept, şi m-am trezit deodată

zburând în spate.

M-am lovit cu putere de pământ. Aerul îmi fu scos din plămâni, dar am reuşit să nu scap suliţa.

— Au, am gemut, ştiind că nu îmi permiteam să stau multă vreme pe jos. M-am rostogolit pe o parte şi am sărit în picioare, pe cale să urlu la cel a cărui ţintă fusese atât de greşită, dar, când m-am întors…

Am dat nas în nas cu un zeu.

Unul bine hrănit şi bine îmbrăcat, cu părul deschis la culoare şi cu pielea strălucind de sănătate. Era limpede că nu petrecuse o singură secundă într-un mormânt. Respirând cu dificultate, m-am abţinut să lovesc. Habar nu aveam dacă era unul dintre zeii din Ţinuturile Umbrelor pe care nu-l cunoscusem încă.

— Cu părul deschis la culoare, zise, privindu-mă cu atenţie, mijind ochii. Pistruiată. Tu trebuie să fii, adăugă şi îşi lăsă capul într-o parte, începând să zâmbească. Şi eu care mă aşteptam să te găsesc înăuntru. Dar se pare că eşti… fermecată.

— Să-mi trag una, am şoptit.

Era un zeu puternic.

— Poate mai încolo, îmi zise şi îmi făcu cu ochiul pe când ridicam suliţa. Privi în spatele meu. Sau poate că nu.

O mână mă prinse de coadă şi mă trase în spate. Un miros de pământ reavăn şi de descompunere mă cuprinse. Anii de antrenament mă făcură să reacţionez, în vreme ce un zeu căzut mă prindea de umăr din spate şi îmi ataca gâtul. M-am întors într-o parte…

Brusc, am simţit o durere ascuţită trecând prin mine în timp ce colţii îmi sfâşiau carnea umărului. Zeul căzut se ataşase de mine, şi ghearele sale îmi făcură halatul ferfeniţă. Nu părea să-i pese că îmi ratase gâtul. Am reacţionat

instinctiv şi am reuşit să mă eliberez. Durerea mă cuprinse, în timp ce simţeam cum carnea îmi era smulsă. Poate că unul dintre muşchi mi se rupsese. Strângând din dinţi, m-am întors spre zeu – era o ea.

Era… destul de proaspătă. Pielea nu-i era atât de palidă sau de trasă ca la ceilalţi. Părea tânără, cam de vârsta mea. Sângele i se scurgea pe bărbie – sângele meu. Ochii ei străluceau, cuprinşi de *eather,* intenşi și tulburători. Se azvârli spre mine.

Umărul mă durea groaznic, iar durerea îmi coborî de-a lungul braţului când am lovit cu suliţa. Impactul suliţei ce-i străpunse pieptul mă afectă şi mă făcu să cad în genunchi din cauza durerii simţite, iar suliţa rămase blocată între zeiţă şi pământ. Înjurând, m-am ridicat şi am scos pumnalul din teacă, răsucindu-mă.

Zeul bărbat era tot acolo, nemişcat, deloc afectat de haosul, fumul şi moartea din jur.

— Ce interesant, zise el. Sângele tău. Miroase a… *viaţă.* Adulmecă aerul, iar strălucirea esenţei îi pulsă prin spatele pupilelor în timp ce ochii i se lărgeau. Sânge. Cenuşă. Sânge şi…

Un şuvoi de foc îl întrerupse, înghiţindu-l pe nemernic când Orphine ateriză lângă mine. Bucuroasă să văd că rămăsese în întruparea ei de dragonin şi că putea lupta, am ignorat vorbele ciudate ale zeului în timp ce îmi atingeam cu grijă umărul. Am icnit. Aveam carnea zdrenţuită și însângerată, dar ar fi putut să fie mai rău. Aveam să supravieţuiesc, însă, dacă zeiţa căzută m-ar fi muşcat de gât, ar fi însemnat sfârşitul.

Îndurând durerea lăsată de muşcătură, am înţepenit în vreme ce un mârâit profund străbătu curtea, agitând fumul. Oare ce se întâmpla? Pielea îmi fu străbătută de fiori, în timp

ce mulţi dintre zeii întemniţaţi se întoarseră spre zid, înălţând capetele...

Se auzea sunet de paşi apăsaţi. Am icnit când un alt zeu căzut mă atacă. I-am înfipt mâna în piept şi l-am înjunghiat cu pumnalul în tâmplă. Un nou val de durere îmi provocă greaţă, şi îmi fu greu să eliberez lama. Lucru ce mă costă. Alt zeu căzut mă izbi. Am căzut la pământ, mi-am ridicat braţul şi l-am blocat pe zeul căzut care se năpusti spre mine. Greşisem. Ştiam. Greşisem grav.

„Evită să ajungi întinsă pe spate." Ştiam.

Zeul mă muşcă de antebraţ.

Am ţipat în timp ce am ridicat un picior şi mi-am înfipt genunchiul în stomacul supt al zeului căzut. Simţeam fiecare înghiţitură a nemernicului. Simţeam geamătul ce-i trecea prin trup. Am împins cu toată puterea, dar nu reuşeam să mă eliberez. Sunetul cizmelor, ţipetele şi urletele reverberau prin curte, în vreme ce pământul se cutremura sub mine. Am fost cuprinsă de panică pentru o clipă... deoarece simţeam că-mi sosise clipa.

Poate că urma să mor aşa. Sfâşiată de zei căzuţi, aşa cum mă avertizase Nyktos că avea să se întâmple prima dată când aveam să-i întâlnesc.

Nu.

Refuzam să mor astfel.

Mi-am dat capul pe spate şi am ţipat în timp ce înfigeam pumnalul în lateralul capului zeului căzut. Acesta se prăbuşi, în timp ce inima îmi bubuia, din cauza durerii oribile pe care o simţeam...

Totul în jurul meu se înnegrise.

Tăcuse.

Se oprise.

Simţeam că leşinasem preţ de o clipă, însă umărul şi

brațul îmi pulsau de durere, și simțeam dintr-odată vibrația tăciunilor.

Străfulgerări de *eather* străpunseră întunericul de deasupra. Veneau din toate direcțiile, cuprinzând curtea și lovind zeii căzuți, curmându-le urletele, în timp ce corpurile lor erau cuprinse de esență. Se spulberau, unul după altul…

După care, prin acea beznă densă, l-am văzut.

Nyktos, în întruparea de zeu primitiv.

Plutea prin aer, cu aripile desfăcute, o masă de *eather* ce pulsa, îmbinată cu umbre. Pielea lui strălucea, fiind un caleidoscop învârtejit de piatră de umbre și raze de lună. Esența argintie strălucea în ochii săi aproape albi și îi ieșea în același timp din palme. Cămașa pe care o purta ajunsese ferfeniță, îi mai acoperea doar umerii.

Zeilor, era… terifiant în acea întrupare. Frumos. *Primitiv.*

Botul acoperit de solzi aspri al lui Orphine îmi atinse încet brațul.

— Salut, am zis eu, cu greu.

Se ridică deasupra mea și ochi un zeu întemnițat ce rămăsese în picioare, în vreme ce Nyktos ateriza.

Fiori subtili îmi străbătură tot corpul. Simțeam că mă privea în timp ce înainta, și îl atacă pe zeu înainte să o poată face dragoninul.

Nyktos îl apucă pe zeul căzut de cap și îl rupse în două. Cu *mâinile* goale.

Zeilor!

Aruncând trupul rupt în două de-o parte și de alta a sa, Nyktos își trase aripile în spate, ce deveniră umbre slabe în vreme ce el continua să înainteze. Bezna străpunsă de *eather* îi dispăru din carne, însă umbrele rămâneau sub pielea sa, unde se învârtejeau violent.

M-am gândit că ar trebui să mă ridic, mai ales că Orphine se retrăsese, plecându-şi capul în formă de romb. Nyktos probabil urma să fie foarte furios pe mine, iar eu tocmai văzusem cum rupsese un zeu în două, cu mâinile goale. Am reuşit să mă ridic doar într-un cot… şi mă *durea.* Cotul şi umărul începură din nou să pulseze de durere.

Nyktos străbătu distanţa dintre noi atât de repede, că nici nu l-am putut urmări. Fuioare întunecate se învârtejeau în jurul său pe când îngenunchea. Ochii îi erau greu de distins din cauza esenţei argintii care îi invadase.

Am tras o gură de aer, dar tremurul membrelor mele nu dispăru.

— Cred că… e ceva în neregulă cu mine, i-am zis.

Umbrele din carnea lui se liniştiră şi deveniră tot mai întunecate, pe când *eather-ul* îi pulsa în ochi, ascunzându-i din nou irisurile. Îşi ridică braţul.

Degetele lui calde îmi atinseră obrazul şi trimiseră o undă de energie prin mine.

— Pentru că te-am văzut rupând un zeu în două cu mâinile goale şi… mi s-a părut *excitant.*

Cineva râse grosolan, şi l-am auzit pe Ector cum murmură:

— Ce naiba…

Duritatea din expresia lui Nyktos dispăru.

— Eşti rănită, zise.

— Deloc.

— Mincinoaso! Îşi trecu degetele peste gulerul însângerat al halatului meu, îl dădu la o parte şi înjură. Umbrele de sub pielea sa o luaseră razna, şi am văzut pentru o clipă conturul aripilor lui formându-se. Îşi întoarse privirea spre cei ce se apropiau şi zise:

— Îngropaţi morţii noştri şi ardeţi-i pe ceilalţi.

Dintr-odată conturul aripilor sale dispărură din nou.

Nyktos se mişcă din nou fulgerător şi îşi trecu braţul peste umerii mei. Am tresărit simţind un val nou de durere. Se opri, iar trăsăturile sale se ascuţiră.

— Iartă-mă!

— Nu-i nimic… i-am zis. Şocul mă cuprinse când îşi trecu celălalt braţ pe sub genunchii mei şi mă ridică, proptindu-mi braţul teafăr de pieptul său. Nu e nevoie să mă porţi în braţe.

— Trebuie să o fac, zise el şi începu să meargă.

Simţeam că roşesc.

— Sunt bine.

— Nu-i adevărat, Seraphena.

— O să fiu bine.

Nyktos privea drept înainte, iar un muşchi al maxilarului său zvâcnea.

— Pot sta pe picioare, i-am zis chiar când am început să tremur, însă un nou val de durere mă făcu să mă opresc – eram ameţită.

Nyktos mă privi.

— Spune-mi din nou cât de bine te simţi!

— Pot să merg, am murmurat şi am închis ochii, pentru că muşchii sfârtecaţi din umăr îmi pulsau de durere chiar dacă mă purta în braţe. Însă nu ameţeala mă îngrijora cel mai mult, ci greaţa.

— Îţi *simt* durerea. O pot gusta.

— Nu e chiar atât de grav, m-am forţat să zic. Mi-am lipit fruntea de pieptul lui pe când continuam să tremur. Îmi era foarte frig. Sunt lucruri mai importante de care trebuie să te ocupi, am adăugat.

— Momentan, mă ocup de ce e cel mai important, zise Nyktos.

Am auzit o uşă deschizându-se, după care cineva şopti, însă sunetul se estompă. Sau poate leşinasem. Nu eram sigură. Însă, pentru o secundă, nimic nu mă mai durea, iar mintea mea era goală. Nu mă mai gândeam la ce văzusem în timpul bătăliei. Pe cine anume văzusem.

— Davina, am zis. E…

— Ştiu, spuse încet Nyktos.

— Îmi pare rău! am şoptit.

— Şi mie.

Am vorbit înăbuşind mâhnirea ce mă cuprindea:

— Şi cum rămâne cu Lethe?

— E bine.

Mă simţeam uşurată.

— Şi cum rămâne cu răniţii?

— Nu-mi pasă de ei momentan, mă întrerupse Nyktos. Ai început să tremuri.

Am deschis ochii în timp ce-mi lăsam capul într-o parte. Mă privea. Esenţa din ochii săi se mai domolise, fiind acum de un argintiu liniştit. Umbrele de sub pielea lui se estompaseră.

— Nu e adevărat, am zis. Îţi pasă. Mi-e doar frig.

— Prea frig. O uşă se trânti în spatele nostru în timp ce el pătrundea în încăperea ce mie mi se părea a fi aflată în una dintre zonele nelocuite de pe etajul principal.

— Ai vrea, te rog, să nu te mai cerţi cu mine? continuă el.

— Nu mă cert.

Mi-am încordat maxilarul, ca să-mi opresc clănţănitul dinţilor.

Un scaun scârţâi peste podeaua de piatră, în timp ce ne apropiam de şemineu, şi ne urma acum asemenea unui câine loial. Aveam impresia că halucinez.

— Mai tot timpul te cerţi cu mine.

— Nu, eu… Flăcări răsăriră în şemineu, la început argintii şi mai apoi oranj-închis şi roşii.

— Tu ai făcut asta? l-am întrebat.

— Da. Eşti impresionată?

— Nu, am minţit.

Nyktos rânji şi se aşeză pe scaun ţinându-mă în braţe. Eram aproape de şemineu. Capul mi se lăsă pe spate, proptit în scobitura umărului său. Am aşteptat o clipă până când trăsăturile feţei sale deveniră limpezi. Liniile feţei îi erau dure, nemiloase.

— Am să-ţi verific rănile, zise.

Nu a aşteptat să-i răspund, dar nici nu l-am oprit. Îmi lăsam trupul încălzit de focul din apropiere şi de căldura corpului său, în vreme ce încercam să mă concentrez.

— A fost în acea bătălie un zeu care…

— Au fost foarte mulţi zei acolo, Sera…

— Ştiu, dar cel despre care vorbesc eu nu era unul întemniţat. Nu cred că este din Ţinuturile Umbrelor. Cel puţin, sper că nu, am zis. Mâna lui se opri în timp ce se îndrepta spre halatul meu. Mă căuta, am continuat. Ştia cum arăt. A zis că… se aşteptase să fie nevoit să pătrundă în palat ca să mă găsească. Orphine l-a făcut scrum.

— A mai zis ceva acel zeu?

— Da. A zis că sângele meu mirosea a viaţă. Am oftat pe când încercam să ignor durerea. A sânge şi cenuşă.

Eather-ul din ochii lui Nyktos nu se mai mişca.

— Chiar îmi miroase aşa sângele? am întrebat, amuşinând aerul. Mirosea a fier – a fier şi a citrice proaspete. Sângele meu şi al lui Nyktos.

— Mi se pare scârbos, am zis.

— Nu, sângele tău miroase ca o furtună de vară.

M-am încruntat. Cum se putea ca sângele să miroasă a aşa ceva? Mai bine zis, cum era mirosul unei furtuni de vară?

Nyktos îmi dădu la o parte halatul. Icni atunci când văzu rana.

— Zeilor, e destul de adâncă muşcătura.

Apoi înjură.

— Speram să înjuri din cauza faptului că sunt dezbrăcată, am murmurat.

Râse scurt şi aspru.

— Eşti…

— Cum? l-am întrebat, închizând ochii.

— Deschide ochii, Sera!

L-am ascultat, pentru că mă rugase atât de blând. Capul îi era uşor plecat, şi îi vedeam doar profilul în timp ce dădea cu grijă halatul la o parte şi îmi scotea încet braţul stâng din mânecă, apoi pe cel drept.

Înjură din nou.

— Ai fost muşcată de două ori.

Mi-am privit umărul şi am văzut carnea sfârtecată şi sângele ce-mi pătase furoul.

— Muşchii umărului şi ai braţului îţi sunt sfâşiaţi, zise el. Te-ai zbătut ca să te eliberezi de muşcături.

— Cred că va trebui să petrec ceva vreme cu un tămăduitor. Nu doream să mă gândesc la răni, la ce însemnau. Muşchii nu se vindecau întotdeauna bine, şi eu aveam nevoie de acei muşchi. Sper că rochia pentru încoronare nu e fără mâneci, am zis.

— Nu vei rămâne cu cicatrici. Sângele meu va preveni una ca asta.

Mi se păruse că nu auzisem bine.

— Poftim?!

— Eşti în perioada Sacrificiului. Nu-ţi permiţi să pierzi

atât de mult sânge, iar corpul tău nu va fi în stare să vindece de unul singur rănile din cauza cerinţelor Sacrificiului.

— Rănile nu sunt atât de grave. N-am să mor de pe urma lor.

— Nu, însă îţi cauzează durere, şi n-am să permit ca situaţia să continue. Pur şi simplu, refuz.

Simţeam cum mi se pune un nod în gât, din cauza emoţiei. Nu-mi venea să cred că-mi oferea din sângele său. Nu mi s-ar fi întâmplat nimic cât aşteptam un tămăduitor. Nu era necesar să-mi oprească durerile.

— Ar trebui să fii afară cu oamenii tăi…

— Mă aflu acolo unde este nevoie de mine, mă întrerupse el. Ia-mi sângele!

M-am uitat la braţul său.

— De ce… am început, însă m-am oprit. Poate că nu-şi dorea să mă vadă suferind. Nyktos era mărinimos. Dar şi tăciunii erau importanţi pentru el. Am să… am dat să zic, după care am tras aer în piept în timp ce el îşi apropie încheietura de gură.

Mi se opri inima pentru o clipă atunci când i-am văzut colţii pătrunzându-i carnea. Nici măcar nu tresări. Eu însă am făcut-o, pe când sângele începu să-i curgă, roşu aprins cu irizaţii albăstrui.

— Dă-mi voie să te ajut, Sera, zise Nyktos. Vocea sa devenise o şoaptă. Te rog!

M-am cutremurat. Faptul că mă ruga îmi dădea o senzaţie tare plăcută.

— Are să-ţi placă, zise. Îţi promit!

Am privit sângele strălucitor care începea să-i curgă peste încheietură. Nu mă dezgusta faptul că trebuia să beau sânge. Doar că nu prea mă gândisem la aşa ceva. Nu credeam însă că avea să-mi placă. Stropul de sânge pe care-l gustasem

de la el nu avusese deloc gustul sângelui.

— Bine, am zis în şoaptă.

Nyktos clipi.

— Mulţumesc!

Cuvântul mă cutremură în timp ce-mi apropiam gura de încheietura lui. Mirosul sângelui său mă învălui. Era un miros dulce, afumat.

— Pune-ţi gura peste locul în care am muşcat, îmi zise încet. Şi bea.

Ochii săi străluceau acum asemenea stelelor și mă priveau pe când mi-am apropiat gura de rană.

Corpul meu zvâcni.

Simţurile mele fură dintr-odată asaltate când i-am gustat sângele. Gura îmi fu cuprinsă de furnicături. Sângele său îmi trecu peste limbă, scurgându-mi-se în jos pe gâtlej, dens şi cald, iar mie nu-mi venea să cred că moartea avea gust de miere – dulce și afumată. Plină. Seducătoare. Am înghiţit.

Nyktos se cutremură în vreme ce îşi împingea încheietura spre gura mea.

— Continuă să bei! îmi zise.

L-am ascultat, privindu-l în ochi. Furnicăturile îmi coborâră în gâtlej și îmi ajunseră în piept, încălzindu-mă, încălzind tăciunii de acolo. Aceştia începuseră să vibreze. Stomacul se încălzi şi el. Sângele lui… zeilor! Niciodată nu gustasem aşa ceva.

— Bine, îmi zise răguşit. Te descurci de minune. Mai bea un pic.

Doar un pic? Nu îmi venea să mă opresc. Am închis ochii în timp ce beam din zeul primitiv al morţii, preluându-i esenţa. Căldura îmi pătrunse în vene şi se răspândi. Nici nu-mi dădusem seama de cât de tare îl strânsesem de mână

până când n-am început să-mi relaxez degetele. El îmi dădu nişte şuviţe de păr la o parte în vreme ce continuam să beau. După care am simţit… Mă simţeam ca atunci când mă cufundam în apa lacului, când gândurile mi se opreau brusc, când puteam doar să fiu. Când găseam pacea.

Genul de pace pe care Nektas zisese că i-o adusesem lui Nyktos. Pacea ce-i permitea să doarmă adânc atunci când eram în apropiere. Îmi doream să fie aşa, poate mai mult decât îmi doream să rămân unde mă aflam în acea clipă, însă Nyktos îşi îndepărtă încheietura de mine. Am privit cum rana i se închide, pielea sa fiind la fel de netedă ca înainte.

— Uau! am şoptit.

— Te-am impresionat?

— Deloc.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Poate un pic, am recunoscut, încă simţindu-i sângele pe limbă, pe buze şi în mine, încălzindu-mă. M-am înfiorat pe când mâna lui îmi trecu prin păr şi apoi îmi mângâie obrazul. Simţeam dintr-odată că atingerile sale erau… *amplificate.* Simţeam totul mult mai profund.

— Eşti mult mai bine acum, murmură Nyktos.

Am privit rana de la umăr. Spintecăturile dispăruseră. Pielea era netedă şi un pic neregulată acolo, dar atât.

— Zeilor!

— Cum te simţi? mă întrebă.

— Simt că pielea îmi vibrează.

— E de la… Nyktos se opri atunci când mi-am trecut limba peste buza de jos, unde îmi rămăsese un strop din sângele lui. Şuvoaie de *eather* i se răspândeau din spatele pupilelor. E datorită sângelui meu, continuă el.

Tonul lui era dur şi aspru.

— Îţi simt sângele. Mi-am fixat privirea pe o şuviţă de

păr ce i se lipise de obraz. Ştiam că aveam lucruri importante de discutat, dar dintr-odată mă puteam concentra doar asupra căldurii pe care o emana şi asupra celei pe care o simţeam – în locurile în care avusesem rănile, dar şi altundeva.

— Sângele tău e cu adevărat fierbinte.

— Chiar aşa? mă întrebă.

— Mmmmhmm, am murmurat, ridicându-mi braţul, care nu mă mai durea.

I-am atins şuviţa de păr de pe obraz. Gândurile îmi săreau de la una la alta.

— Nu te-ai supărat pe mine? l-am întrebat.

— De ce?

— Pentru că nu am rămas înăuntru.

— În această clipă, sunt bucuros că nu ai murit. Îşi înclină capul într-o parte. Întreabă-mă mai târziu dacă sunt supărat pe tine.

Am râs.

— Cred că prefer să nu te întreb nimic mai încolo.

Nyktos tăcu. Eu însă eram neliniştită. Totul vibra – sângele meu, muşchii, terminaţiile nervoase.

— Mă simt altfel, am zis.

— E datorită sângelui meu, scuze dacă mă repet!

— Data trecută nu s-a simţit aşa.

I-am dat şuviţa după ureche.

— Data trecută ai înghiţit un strop, îmi zise. Închise ochii, în vreme ce îmi treceam degetele de-a lungul curburii obrazului său, simţindu-i textura pielii. Era netedă, şi, coborând de-a lungul obrazului, am simţit perii bărbii sale. Prea puţin pentru a simţi efectele de acum, mai spuse.

— Vibraţiile? am întrebat. Îi exploram linia maxilarului cu vârfurile degetelor, ajungând până la colţul gurii, ştiind că

nu mi-ar fi permis niciodată să-l ating aşa cu altă ocazie. Nici eu nu mi-aş fi permis.

— Şi furnicăturile? am adăugat.

— Căldura. Îşi depărtă buzele, şi i-am văzut vârfurile colţilor. Simţeam o apăsare în piept pe când îl priveam. Nu era o apăsare de nelinişte, ci mai degrabă una delicioasă, ce trimise un impuls de dorinţă prin mine.

— Esenţa din sângele unui zeu are multe efecte, şi acestea apar mult mai repede şi sunt mult mai puternice atunci când e vorba despre sângele unui zeu primitiv, zise el.

— Ah, am murmurat şi mi-am trecut degetele peste buza sa de jos.

Nyktos tăcu pentru câteva clipe.

— Îţi e dor de lacul tău, nu-i aşa?

L-am privit, iar degetele mele se opriră.

— Da.

— Mi-am dat seama, îmi zise.

— Cum ai… M-am oprit, iar el se apropie. Degetele mele alunecară de pe buza lui. Muşchii inferiori ai abdomenului mi se relaxară, după care se încordară în timp ce sângele – sângele *lui* – pulsa prin mine. În miezul meu răsări o senzaţie ciudată, bruscă şi puternică. Am gemut. Şi ce alte… efecte are sângele tău? l-am întrebat, surprinsă de cât de guturală îmi devenise vocea.

— Poate cauza o senzaţie de bine pentru scurt timp. Un soi de stare de euforie. Te poate face să te simţi mai puternică. Să te tenteze să te crezi invincibilă. Nyktos mă privea, iar şuviţele de *eather* din ochii lui se învârtejeau alene. Te mai poate face să *doreşti* ceva, zise.

Dorinţa mă copleşi, iar eu mă simţeam dintr-odată foarte excitată.

— Îmi doresc, am şoptit. Foarte mult.

Nările i se dilatară, în timp ce îşi trecea degetele peste maxilarul meu.

— Ştiu, îmi zise.

Am tras adânc aer în piept şi nu ştiam dacă agravasem situaţia sau o îmbunătăţisem atingându-i braţul cu vârfurile sânilor mei. Mi-am ridicat mâna şi am dus-o în dreptul inimii, care îmi bubuia. Mi-am atins un sfârc întărit. El mă atinse pe gât şi pe umăr, iar eu am simţit din nou acea senzaţie ciudată. Atingerea lui mă făcuse să vibrez. Mi-am arcuit spatele în vreme ce îmi muşcam buza de jos. Gemeam în timp ce simţeam gustul sângelui său.

— Senzaţia va dura doar câteva minute, îmi zise, oprindu-și degetul sub breteaua subţire a furoului meu.

— Doar câteva minute? am întrebat răgușită.

Gâtul mi se uscase complet, în timp ce eu mă umezisem.

Nyktos îşi întinse gâtul, iar tendoanele acestuia ieşiră puternic în relief.

— Vor fi cele mai lungi minute din viaţa mea, zise el.

— Din viaţa ta? am chicotit, copleşită de senzaţia de dorinţă care mă cuprinse.

I-am atins pieptul. Îi simţeam inima bătând puternic. Mi-am mişcat şoldurile, trecându-le peste umflătura tare a excitării lui.

— Simt dorinţa ta. O pot gusta. Eşti copleşită de ea, zise, închizând ochii. Mă copleşeşte.

Un val de excitare mă cutremură și aproape mă despică în două.

— Atunci, lasă-te copleşit împreună cu mine, i-am zis.

Capitolul 5

Eather-ul străluci, răspândindu-se prin ochii săi.

— Ceea ce simţi e sângele meu, Sera.

— Nu cred, i-am zis, în vreme ce gâfâiam, inhalându-i mirosul. Aşa mă simt de fiecare dată când mă atingi. De parcă sângele îmi ia foc.

Degetele lui prinseră breteaua furoului meu. Deschise ochii.

— Sera…

— Devin fierbinte. Umedă. Dornică. Mi-am apropiat coapsele, dar vibraţia lor nu se opri. *Dorită.*

Nyktos începu să coboare încet breteaua. Nu mă opri atunci când i-am apucat mâna şi am tras breteaua în josul braţului meu. Am gemut când am simţit că-mi dezvelisem sânii.

— *Te rog,* i-am zis.

Nyktos mârâi, iar sunetul mă cutremură.

— Ar trebui să ştiu mai bine. Mă privi drept în ochi, în timp ce mâna lui se mişca în continuare. Cu toate astea… zise el.

Pulsul îmi bătea nebuneşte când mâna îi ajunse pe coapsa mea. Îmi privea sânii acum. Mâna lui îmi strânse încet şoldul, trecându-mi apoi peste coapsă, ajungând sub furou.

Se aplecă peste mine, privindu-mi gâtul, iar amintirea muşcăturii lui şterse complet senzaţia lăsată de muşcătura zeului întemniţat. Îmi ridică un pic torsul în vreme ce gura lui se mişca peste pielea mea vindecată. Atingerea limbii lui mă topi. Îi priveam gura trasând conturul sânului meu.

— Nu… nu cred că mai pot să respir, am zis.

— Ba poţi.

Am gemut când îmi cuprinse sfârcul cu buzele, trăgând de el. Şoldurile mele tresăriră, împingându-se în excitarea lui. Prinse sfârcul tare între buze, după care îşi înălţă capul şi-mi zise:

— Deschide-le pentru mine!

Ridică furoul şi mă dezgoli.

Mi-am depărtat picioarele fără să ezit. Îşi trecu privirea peste coapsele mele, spre peticul de păr al pubisului, în vreme ce degetele lui mă atingeau.

— Arată-mi! îmi zise.

Zeilor! Am simţit un fior de dorinţă lipsită de inhibiţii. Gâfâiam şi i-am luat încheietura în timp ce degetele mele se răspândiră peste pielea de sub buric. Privirea lui Nyktos era atotcuprinzătoare.

— Arată-mi! Vocea lui era la fel de mătăsoasă ca o şoaptă în miez de noapte. Vreau să-ţi văd degetele umezite de dorinţa ta.

Am gemut. Mi-am trecut degetele peste umezeala dintre coapsele mele. Mi se părea că totul în jurul nostru se oprise, aşteptând. Împreună cu mine, cu Nyktos. Dar aşteptarea nu dură mult. Mi-am afundat un deget în umezeala fierbinte, iar şoldurile mele se mişcară în ritm cu mâna mea în vreme ce gemeam. Plăcerea pe care o simţeam era de-a dreptul scandaloasă.

— Foarte bine, îmi zise el, folosindu-şi vocea seducătoare ca să mă încurajeze. Aşa, foloseşte-ţi degetele!

Începusem să ameţesc pe când făceam ce-mi cerea, iar el mă privea. Mi se părea groaznic de obraznic ce se întâmpla şi îmi plăcea la nebunie.

Nyktos mă mişcă, mă trase şi mai mult peste umflătura din pantalonii săi. Continuam să-mi mişc mâna în timp ce mă

frecam de bărbăţia lui…

— Ash? se auzi Nektas de pe coridor. Eşti acolo?

M-am oprit, tresărind, holbându-mă la uşă.

— Sunt ocupat, zise Nyktos, continuând să-mi privească ţintă coapsele.

— Cu Sera?

Îmi ţineam respiraţia. Mă întrebam cât de ascuţite erau simţurile unui dragonin.

— Da, zise Nyktos, acoperindu-mi mâna cu a sa.

Mi-am privit coapsele depărtate. Nyktos îşi introduse degetele cu încetinitorul. Şoldurile mele zvâcniră. Zeilor! Un alt val de plăcere mă cuprinse.

— Nu te opri! îmi zise.

— Poftim?! se auzi răspunsul lui Nektas.

Nyktos părea enervat.

— Nu cu tine vorbeam.

— Bine. Urmă o scurtă pauză. Şi Sera e bine?

Nyktos respira greoi în vreme ce mă privea. Simţea cum continuam să-mi mişc degetele.

— Da… da… O să fie bine.

— Aveţi nevoie de ceva?

— *Nektas!* se răsti Nyktos la el, iar eu mi-a afundat capul în pieptul lui.

Încercam să-mi înăbuş geamătul pe când genunchii îmi tremurau.

— Bine, bine, zise dragoninul. Vin să vă verific mai încolo.

— Te rog, zise Nyktos şi îmi apucă degetele, controlând ritmul în timp ce mă frecam de erecţia lui.

Mi-am lăsat capul pe spate, gâfâind. Respiraţia lui îmi mângâia sânul. Am ţipat de plăcere, în timp ce el începuse să-mi bea sângele din locul în care mă muşcase mai înainte,

deasupra sânului. Degetele mele se mişcau din ce în ce mai repede, mai apăsat. Tremuram de plăcere. Nyktos gemea, mă trăgea spre el, iar eu îmi frecam coapsa de penisul său. Sunetele pe care le scoteam… zeilor! Ar fi trebuit să mă ruşinez, dar nu asta simţeam. Voiam ca el să audă. Voiam să simtă umezeala care-mi acoperea degetele. Voiam să ştie că felul în care corpul meu reacţiona nu avea nimic de-a face cu sângele lui. Avea de-a face cu el. Nu voiam să mai fie nimic între noi. Voiam să-i simt lungimea tare pe pielea mea.

Voiam să-l simt în mine. Voiam să mă străpungă, să mă posede. Îmi doream foarte mult…

Colţii care îmi atingeau sfârcul mă împinseră peste marginea prăpastiei. Am fost cuprinsă de un orgasm puternic, în timp ce el se cutremura lipit de mine. Geamătul lui fu înăbuşit de sânul meu. Plăcerea continua să mă cuprindă, răspândindu-se prin tot corpul meu, şi mă stoarse de putere.

Continuam să tremur pe când el îmi îndepărtă degetele dintre picioarele mele. Am deschis ochii şi l-am privit. Îmi ridică mâna la buze. Începu să-mi lingă şi să-mi sugă degetele acoperite de umezeală.

— Zeilor, am gemut, gâfâind.

Linse totul. Ochii săi argintii mă priveau, pe când mă ţinea de mână.

— Cum te simţi acum? mă întrebă.

Am deschis gura, neştiind ce să zic, când am simţit ceva umed sub curbura coapsei mele. Se părea că şi el îşi găsise eliberarea. Îi priveam mâna. Pielea lui era mult mai întunecată. Îmi plăcea că îl ţineam de mână. Cu toate acestea, încă simţeam dorinţă.

Era diferită de data asta. Nu-mi doream ca acel moment să se termine. Voiam să rămân acolo, în braţele lui. Îmi

plăcea să-i observ genele, obrajii, linia maxilarului. Era un moment de pace, şi nu-mi doream să se termine.

Dar trebuia.

Momentele de acest gen nu aveau cum să dureze. Ştiam că avea în curând să mă privească din nou cu regret, ca pe cea care plănuise să-l seducă şi ucidă. Chiar dacă susţinuse că trădarea mea doar îl enervase. Nu-mi doream să văd acea expresie de regret în ochii săi argintii.

Doream să-mi amintesc *aceste* momente pentru că ceea ce se întâmplase în acea noapte îmi dezvăluia un adevăr foarte dureros care nu putea fi negat. Asemenea momente nu aveau să mai existe.

Pentru că ştiam ce aveam de făcut.

Mi-am retras mâna dintr-a lui. El îşi ridică privirea, iar eu am evitat-o. Mi-am luat halatul de pe jos.

— Nektas ar trebui să revină curând, am zis.

— Probabil.

— Bine, am spus şi am înghiţit în sec.

Simţeam pe limbă gustul sângelui său. Am început să mă mişc.

— Ai grijă, zise Nyktos, ajutându-mă să îmbrac halatul. Poate că te simţi puternică acum, dar s-ar putea să fii un pic ameţită.

— Sunt bine, am zis, ridicându-mă încet.

Nyktos îşi trecu braţul în jurul taliei mele.

— Trebuie să mă spăl, i-am zis.

Trecu un moment îndelungat, dar apoi îşi retrase braţul.

— Am să trimit apă în odăile tale, zise el.

M-am tras din poala lui, încuviinţând din cap. Îmi ţineam halatul închis şi am traversat grăbită încăperea. Am pus mâna pe mânerul uşii. Îi simţeam privirea. Am închis ochii pentru o clipă.

— Mulţumesc, am zis.

Nu-mi răspunse.

Am deschis uşa şi am plecat, lăsându-l în urmă pe Nyktos – şi acele momente liniştite.

O oră mai târziu, eram în camera de război, situată în spatele tronurilor, numărând pumnalele şi săbiile ce erau atârnate pe pereţi. Fusesem ultima oară acolo chiar după ce aflasem adevărul despre Stricăciune.

Iar Nyktos aflase adevărul de la mine.

Camera îmi transmitea o senzaţie neplăcută.

Avea nevoie de ferestre. Şi de scaune cu tapiţerie moale. O masă care să nu fie plină de tăieturile a zeci de arme. Iar armurile celor care intrau acolo ar fi trebuit să fie mai curate.

Piciorul meu încălţat începu să lovească ritmic podeaua de piatră în timp ce-mi treceam degetele prin păr. Îmi fusese destul de greu să-mi curăţ sângele din păr şi de pe trup fără a folosi cada. Încercasem să mă bag în cadă. Reuşisem să ajung să stau în picioare în ea, dar, cum începeam să mă las în apă, simţeam că ceva mă strângea de gât. Ieşisem repede, alunecând pe gresie. Mă simţisem destul de ciudat când ajunsesem să-mi cufund capul în apă ca să mă spăl pe cap. Încă mă simţeam ca o proastă. Mă simţeam slabă. Dar nu ştiam cum să depăşesc situaţia.

Chiar nu mai conta în acel moment.

— Cel puţin trei zei au fost implicaţi în atac, zise Theon, atrăgându-mi atenţia spre el şi spre sora lui geamănă. Armurile lor erau pătate de sânge, iar feţele lor aveau expresii sumbre şi obosite. Asta dacă îl includem pe cel pe care l-a ucis Orphine. Nu i-am recunoscut pe ceilalţi doi, dar păreau să aparţină curţii lui Attes.

Gemenii erau originari din Vathi, acolo unde se aflau curtea lui Attes şi a fratelui său Kyn. Se părea că erau cele mai aproape de Ţinuturile Umbrelor, iar mie mi se părea adecvat ca Războiul şi Răzbunarea să se afle atât de aproape de Moarte.

— Nu l-am recunoscut pe cel care vorbea cu Sera, zise Bele, care stătea pe masă, cu picioarele încolăcite sub ea.

Lailah se lăsă pe spate, privind masa.

— Şi presupun că n-aţi recunoscut nici dragoninul?

I-am urmat privirea spre locul în care stătea Nektas. Purta doar o pereche de pantaloni largi şi negri, fiind la bustul gol. Pielea sa arămie părea a străluci. Încercam să nu mă holbez la el, dar eram fascinată de modelul liniilor ce-i acopereau umerii şi pieptul.

— Ştiu că s-ar putea să vă șocheze, dar nu cunosc chiar fiecare dragonin, zise Nektas.

Nu prea vorbise de când ne adunaserăm în acea încăpere. Îmi imaginam că se gândea la Davina. Fuseseră, oare, apropiaţi? Oare avusese o familie?

Lailah îl privi, ridicând din sprâncene.

— Tot ce ştiu e că am simţit că acel dragonin era tânăr, adăugă Nektas. Prea tânăr pentru a fi în stare de asemenea lucruri.

Acel dragonin fusese tânăr?

— Ar fi putut proveni de la orice curte, zise Nyktos lovindu-şi încet buza de jos cu două degete. Degete care…

Mi-am alungat din minte acele gânduri extrem de indecente în timp ce trăgeam cu ochiul la Nyktos. Stăteam în dreapta lui, pentru că acolo îmi zisese să stau după ce mă luase din odăile mele. Îşi prinsese părul la spate şi îşi schimbase cămaşa. Umerii şi maxilarul său erau din nou încordate.

Clipele de pace dispăruseră cu desăvârşire.

Aşteptasem lângă uşile odăilor mele şi auzisem uşa lui închizându-se. Mă gândisem că plecase să discute cu gardienii săi despre cele întâmplate şi voisem să aflu ce avea de zis. Se arătase surprins când cerusem să merg cu el, dar nu mă oprise. Însă nu-mi zisese mare lucru şi abia dacă mă privise. Ştiam că regreta acum cele întâmplate, chiar dacă pe moment fusese extrem de implicat şi ajunsese şi el la orgasm. M-am mişcat în scaun, simţind dintr-odată că puloverul pe care îl purtam era prea gros.

— S-ar putea, fu Rhain de acord.

Era aşezat de cealaltă parte a mesei, faţă în faţă cu mine, iar părul lui roşcat-auriu părea şi mai roşcat datorită luminii. Se uitase la încheieturile mele de cum se aşezase. La fel făcuse şi Bele de cum intrase. Se părea că doar ei simţiseră farmecul, chiar dacă şi ceilalţi aflaseră despre el.

— Dar câţi zei primitivi ar fi atât de curajoşi să încerce aşa ceva? întrebă Rhain.

— Oare e nevoie de curaj, mai ales că nu ei au acţionat direct? sublinie Nyktos.

Rhain încuviinţă încet din cap.

— Ai dreptate.

— Probabil că Hanan a făcut asta, zise Bele, pronunţând numele zeului primitiv ca pe un blestem.

— Are de ce să fie supărat şi e destul de laş cât să nu se arate în Ţinuturile Umbrelor ca să vadă dacă mi-am încheiat cu adevărat Ascensiunea, zise ea. Se ridică de pe scaun şi începu să facă paşi – semăna cu mine. Acei zei întemniţaţi au fost eliberaţi ca să asigure o diversiune – ca să încerce să mă prindă. Au murit destui din cauza asta. N-ar trebui să mă aflu aici. Ar trebui să plec, adăugă.

— Avem nevoie de tine, zise Nyktos.

— I-am spus şi eu asta, interveni Aios, privind-o pe Bele.

Părul său roşcat îi acoperea obrajii.

— Cu toate astea, nici nu vrea să audă, continuă Aios.

— Vrea să rămân pentru că locul ăsta e mai sigur, zise Bele, oprindu-se lângă Nektas.

Aios oftă, clătinând din cap.

— I-am zis că nu strică să rămână în siguranţă.

— Are dreptate, zise Nyktos, dându-şi o şuviţă de păr la o parte. E nevoie de tine aici. Şi aici eşti în siguranţă.

Bele ridică bărbia.

— N-am cum să stau veşnic ascunsă. Nici nu vreau. Refuz.

— N-am sugerat aşa ceva. Dar, pentru moment, trebuie să stai retrasă. Poate că Hanan şi ceilalţi cred că ţi-ai făcut Ascensiunea, dar, până nu te vor vedea, nu vor putea fi cu adevărat siguri, zise Nyktos.

— Dar nu eşti tu cea care îi atrage aici, am zis, iar Bele se întoarse spre mine.

Mai multe perechi de ochi umpluţi cu *eather* mă priveau. Nyktos le spusese ce ştiam, dar, la fel ca Nektas, tăcusem mare parte a întâlnirii. Mi-am dres vocea.

— Se datorează faptelor mele. N-ar trebui să te simţi responsabilă, am zis.

Bele se încruntă.

— Iar tu te simţi responsabilă?

— Normal. Sunt faptele mele.

— Mi-ai salvat viaţa – şi îţi mulţumesc pentru asta, îmi zise, roşind. Nu cred că ţi-am spus asta până acum.

Am încuviinţat din cap, simţind că şi eu roşeam.

— Nu înţeleg cum de acel zeu te căuta, zise Ector. Nici Hanan şi nici Kolis nu ştiu cum arăţi. Niciunul dintre zeii

primitivi nu te-a văzut.

— În afară de Veses, zise Rhain.

M-am încruntat. O văzusem pe zeiţa primitivă a riturilor şi a prosperităţii o singură dată, când abia se abţinuse să îl pipăie pe Nyktos. Îmi dăduse impresia că era ceva între ei. Dar se părea că… nu existase nimeni înaintea mea.

— Veses nu m-a văzut când a fost aici, am zis, uitându-mă spre Nyktos. Nu-i aşa?

Un muşchi din maxilarul lui Nyktos zvâcni pe când îl privea pe Rhain. Încuviinţă din cap.

— Au văzut-o alţii – la curte, când s-au întrunit cu toţii aici, observă Theon. Şi pe zid, în noaptea când au atacat dakkaii. O faţă nouă. Probabil toţi s-au gândit că ea e consoarta. Poate că Hanan a fost cel care a dat ordin ca ea şi Bele să fie găsite.

Nyktos îl privi.

— Oamenii noştri nu i-ar fi trădat niciodată identitatea.

— Eşti sigur? am întrebat.

Piciorul meu se opri din a bate. Nici măcar nu ştiam ce căutam acolo. Nimic din ceea ce se discuta sau putea fi dezvăluit nu urma să conteze.

— Da, zise Nyktos.

Am sperat că urma să-mi explice. Dar n-o făcu.

— Vrei să-ţi aduc aminte de Hamid? Copilul de zeu trăise în Lethe şi se împrietenise cu tinerii Aleşi care încă trăiau într-una dintre încăperile superioare. El raportase dispariţia Gemmei şi se ştia că era mărinimos şi cumsecade. Se mai ştia şi că îl ura profund pe Kolis pentru că el îi ucisese mama – o zeiţă – şi îi distrusese sufletul. Lui Hamid, asemenea altora, îi fusese atât de teamă de falsul zeu primitiv al vieţii, încât, atunci când Gemma îi zisese că mai mult ca sigur eu eram cea căutată de către Kolis, tânărul zeu

înţelesese cine eram. Îşi dăduse seama că eram o ameninţare pentru Ţinuturile Umbrelor şi pentru sanctuarul pe care îl oferea. N-am dat vina pe Gemma pentru ce a încercat să facă Hamid după aceea. Parte din mine nu era în stare să-l învinovăţească nici pe *el.*

Probabil aş fi procedat la fel.

Numai că eu aş fi izbândit, dacă m-aş fi aflat în locul lui.

— Nu e ca şi cum am uitat, zise Nyktos, oprindu-se din a se mai juca, agitat, cu degetele. Numai că atunci a fost altă situaţie.

— Nu încerc să te contrazic, am zis, iar ochii lui se făcură mici, dar cum anume a fost altă situaţie?

— Hamid credea că protejează Ţinuturile Umbrelor, răspunse Rhain, şi privirea era mult mai glacială decât fusese atunci când sosisem.

În afară de Aios, nimeni nu fusese extrem de prietenos cu mine, însă, dintre toţi, Rhain fusese mult mai binevoitor decât era acum.

Lailah încuviinţă din cap.

— Ceea ce s-a petrecut în noaptea asta ameninţă siguranţa Ţinuturilor Umbrelor. Iar cei care caută refugiu aici n-ar fi periclitat-o.

— E posibil ca un zeu de la altă curte să fi fost prezent în noaptea în care au atacat dakkaii, adăugă Nektas. Să te fi văzut la momentul oportun şi să fi spus cuiva cum arăţi, pentru ca altcineva să încerce să te captureze.

— Sau să mă lase să mor, am zis. Zeul acela nu părea să fi primit ordine care să fi permis supravieţuirea mea.

Nyktos se întoarse încet spre mine.

— Cum adică?

— A văzut cum un zeu întemniţat se furişa spre mine şi nu a intervenit ca să-l oprească, am zis, încruntându-mă.

Credeam că ţi-am povestit.

Își propti mâna pe masă.

— Nu mi-ai spus.

— Ah! M-am aşezat la loc şi am început să mă joc cu o şuviţă de păr. Așadar, mi se pare corect să cred că nu-şi doreau să mă prindă vie. Îşi doreau doar să mă elimine, ceea ce mă face să cred că nu Kolis a comandat atacul. Mai ales dacă ceea ce a zis Penellaphe despre tăciunele de viaţă e adevărat. „Mai ales dacă port în mine sufletul Sotoriei” am adăugat în gând, dar nu şi cu voce tare. Din câte ştiam, cei din încăpere erau conştienţi doar de faptul că purtam în mine tăciunele de viaţă, nimic mai mult.

— Ei bine, oricine s-a aflat în spatele atacului aproape și-a atins scopul… zise Bele, în timp ce aerul din cameră se răcea.

Spaţiul se umpluse de tensiune. Săbiile şi pumnalele de pe pereţi începură să zăngănească. Mi-am ridicat privirea pe când sursele de lumină de deasupra începură să pâlpâie.

— Ash, zise Nektas încet.

L-am privit pe Nyktos. Umbrele apăruseră din nou sub pielea sa. Aerul din jur *pocnea.*

— Aproape, am repetat încet.

Ochi argintii mă priveau. Esenţa încetini, iar încărcătura de energie dispăru încetul cu încetul din cameră. Privirea lui se opri pe degetele mele, ce-i atingeau braţul.

Îl *atingeam.*

În faţa celorlalţi.

Nici măcar nu îmi dădusem seama de asta. Am început să roşesc, aşa că mi-am retras mâna. Nu credeam că Nyktos apreciase gestul. Faptul că îl atinsesem în acele momente rare de intimitate, după ce îmi dăduse din sângele său, nu însemna că îşi dorea să-l ating oricând. Priveam acum masa

umplută de zgârieturi şi încercam să depăşesc senzaţia usturătoare… a dezamăgirii. Oare de ce eram dezamăgită? De el? De mine? Mi-am ridicat privirea şi am întâlnit-o pe cea glacială a lui Rhain.

Mi-am împreunat mâinile în poală, ca să nu mai ating pe cineva, şi mi-am dres vocea.

— Oricum, nu cred că are logică să fi fost Hanan cel care a comandat atacul. Mă gândesc că el mă vrea în viaţă. La fel ca restul zeilor primitivi care şi-au dat seama de legătura dintre sosirea mea și Ascensiunea lui Bele. Vor să mă predea lui Kolis.

— Cu siguranţă un zeu primitiv s-a aflat în spatele atacului, zise Nektas. Nimeni altcineva n-ar fi reușit să ordone unui dragonin să atace. Rămâne de aflat care anume a dat ordinul. Cine ar şti destule sau ar avea suspiciuni întemeiate cât să rişte să-i mânie pe Nyktos şi pe Kolis ordonând moartea ta?

Nimeni nu ştia să răspundă întrebării lui Nektas, pentru că mai mult ca sigur nimeni nu ştia care dintre zeii primitivi ar fi fost dispus să îi mânie atât pe zeul primitiv al morţii, cât şi pe falsul zeu primitiv al vieţii.

Sinceră să fiu, nu mă îngrijoram prea tare de asta la fel de mult cum mă îngrijoram de riscul la care erau expuşi ceilalţi dacă zeul primitiv misterios lansa un alt atac. Sau dacă Nyktos avea să fie chemat în faţa lui Kolis să afle ce anume se întâmplase, dacă acesta dorea să afle mai multe legat de tăciuni. Stomacul mi se întoarse pe dos, şi m-am înfiorat.

— Ai fost rănită? mă întrebă Aios pe când mă conducea spre odăile mele.

Am privit-o pe zeiţă. Umbrele ce mânjeau pielea de sub

ochii galbeni ai lui Aios mă neliniştea. Cearcănele de pe faţa ei erau mai adânci ca înainte, iar buzele ei pline purtau semnele îngrijorării.

— Nu grav, i-am răspuns.

— Bele mi-a zis altceva, comentă Aios, trecându-şi o şuviţă de păr pe după ureche. Mi-a spus că ai fost muşcată.

— Câteva zgârieturi, am minţit, nefiind sigură de ce nu voiam să-i spun ce făcuse Nyktos pentru mine. Poate pentru că nici mie nu-mi venea să cred. Vei petrece aici toată noaptea – sau, mă rog, ce-a mai rămas din ea? am întrebat.

Aios încuviinţă din cap.

— Am rămas pe aproape datorită Gemmei.

Zeilor, probabil fusese îngrozită în timpul atacului.

— Pot să o văd? am întrebat.

— Poate mai încolo, îmi zise Aios şi îşi feri privirea.

Tensiunea îmi apăsa umerii în timp ce îmi treceam degetele de-a lungul balustradei netede de piatră. Probabil existau nenumărate motive pentru care nu îmi era permis să o vizitez pe Gemma în acel moment, începând cu faptul că mai mult ca sigur dormea. Dar, instantaneu, mintea mă dusese cu gândul la cea mai groaznică posibilitate. Poate că Aios nu-şi dorea să mă aflu în preajma celei care fusese iniţial Aleasa.

Aios înţelesese că nu-mi dorisem să-l rănesc pe Nyktos, dar asta nu însemna că mă şi iertase. Fusese singura dispusă să-mi divulge informaţii atunci când sosisem, când până şi Nyktos refuzase. Fusese cumsecade şi primitoare cu mine, iar eu o dezamăgisem. O simţisem în vocea ei şi o văzusem pe chipul ei. În puţinele momente în care fuseserăm împreună de când aflase adevărul, Aios nu se arătase la fel de prietenoasă ca înainte, iar asta mă durea. Pentru că îmi plăcea de ea.

Mi-am înăbuşit un oftat pe când ajungeam la al treilea etaj.

— Cum se mai simte Gemma? am întrebat.

— Fizic e bine. Își aranjă o cută a rochiei crem şi se încruntă. Dar cred că va mai trece o vreme până când mintea ei își va reveni.

Mi-aş fi dorit ca atingerea mea să poată vindeca şi rănile sufletului – răni profunde şi nevăzute. Privind-o pe Aios, m-am concentrat asupra cearcănelor ei. Empatia pe care i-o arătase Gemmei atunci când vorbisem cu ea se datora anumitor experienţe. Avea aceeaşi privire bântuită ca Penellaphe.

Aveam impresia că, dacă Nyktos nu m-ar fi luat drept consoartă atunci când o făcuse, aş fi ajuns la cheremul mofturilor depravate şi pline de cruzime ale fratelui meu vitreg. Atunci, probabil şi ochii mei ar fi avut aceeaşi privire bântuită.

— Mă tem că vina pe care o simte este asemeni fricii care a cuprins-o, adăugă Aios după o clipă.

— Nu are nicio vină pentru ce a făcut Hamid, am zis, cuprinzând mai tare balustrada din piatră de umbre. Iar Bele nu ar trebui să se învinovăţească pentru cele petrecute în această noapte.

— Nici tu n-ar trebui. I-ai salvat viaţa. Nu ai greşit cu nimic.

— Eu… am început să zic, însă mi-am ferit privirea, uitându-mă la holul de mai jos. Când am reînviat-o pe Bele, nu am ştiut că asta avea să-i aducă Ascensiunea.

— Şi, dacă ai fi ştiut, ai fi procedat altfel? mă întrebă Aios. Se opri şi mă privi în ochi. Ai schimba ceva dacă ai avea de ales, acum, că ştii ce ar urma?

Voiam să-i răspund afirmativ, pentru că îmi dorisem să

fi reuşit să o înviez şi pe Davina. Aş fi făcut-o dacă Ector nu m-ar fi oprit. Dar dacă s-ar fi întâmplat din nou altcuiva? Cineva la care Nyktos ţinea? Şi nimeni n-ar fi fost în preajmă să mă oprească?

Zâmbi slab, după care continuă să urce treptele.

— Până la urmă, cred că nu prea ai de ales. Ai în tine un tăciune de viaţă, zise Aios atunci când am ajuns la cel de-al patrulea etaj.

Nu știa că, de fapt, aveam în mine *tăciuni* de viaţă.

— Se poate ca acel tăciune să fi făcut parte din Eythos pe când trăia, zise Aios. Acum, e parte din tine. E în natura ta să creezi viaţă din moarte. E instinctiv.

— Da, am zis, oftând atunci când am ajuns la al patrulea etaj. Dar câteodată nu mi se pare că e deloc aşa.

Nu se afla nimeni în faţa odăilor mele, dar bănuiam că lucrurile nu aveau să rămână aşa pentru multă vreme. Aios plecă repede după ce am intrat în dormitor, acolo unde mirosul acru al fumului persista. Era mai bine aşa, chiar dacă îmi doream ca Aios să mai fi rămas o vreme cu mine. Mi-ar fi plăcut să aflu mai multe despre locurile din care venise. Sau despre cum anume ajunsese să fie atât de apropiată de Bele.

Dar nu aveam să aflu nimic despre toate astea.

Am privit uşa ce dădea în dormitorul lui Nyktos. Mi se părea că nu aveam să aflu niciodată care era cartea lui preferată sau felul lui de mâncare preferat. Dacă își amintea visele sau chiar dacă visa. Cine sau ce ar fi vrut să devină dacă ar fi avut de ales să fie cu totul altcineva. Îmi doream să aflu atât de multe despre el. Își mai amintea ceva despre tatăl său? Citea sau se afunda în gânduri atunci când avea câteva clipe de răgaz? Îi plăcea să viziteze tărâmul muritorilor?

Regreta că își scosese *kardia?*

Dar ceea ce aflasem până acum îmi dădea de înţeles că nu merita genul acela de viaţă: îşi pierduse părinţii şi mulţi alţi apropiaţi, se procopsise cu o consoartă pe care nu o dorise, dar pe care încerca să o protejeze, şi trăia sub amenințarea constantă a lui Kolis. Nyktos merita mai mult. La fel ca toţi cei din Ţinuturile Umbrelor.

Şi acum, eu eram o amenințare şi pentru el, şi pentru cei care căutau refugiu în acel loc.

Am ieşit pe balcon şi am privit curtea. Locul fusese deja curăţat, şi rămăseseră doar câteva urme de arsuri pe jos. Nu doream să mă mai gândesc la ce anume însemnau acele urme. Trebuia să-mi limpezesc gândurile. Am început să urmăresc gardienii cum patrulau pe ziduri.

Tăciunii erau importanţi. Înţelesesem asta – chiar dacă lui Nyktos i se părea că nu le înțelegeam importanţa. Tărâmul muritorilor avea să dispară odată cu mine, aşa că, dacă eu trăiam mai mult, acel tărâm avea mai mult timp la dispoziție. Nu ştiam de ce Eythos ascunsese tăciunii de viaţă în stirpea mea, împreună cu sufletul Sotoriei. Mai ales fiindcă acel suflet mă făcea să fiu arma perfectă împotriva lui Kolis.

Nu eram doar o viitoare consoartă care trebuia ascunsă şi protejată.

Nu eram doar un vas folosit pentru păstrarea în siguranţă a tăciunilor.

Aveam un scop, şi atingerea acestuia nu trebuia amânată – oricât de neplăcut era scopul, oricât de mult mi-aş fi dorit ca lucrurile să fi stat altfel.

La un moment dat, m-am plictisit. Activitatea din curte se opri, şi mă gândeam că cei care se avântaseră după ziduri se întorseseră din pădure. Nu ştiam unde se afla Nyktos, dar nu credeam că mersese înapoi în odăile sale. Se discutase despre faptul că urma să existe o întâlnire cu familiile celor

care pieriseră în acea noapte. Inima mi se încleştă. Nyktos ar fi putut fi oriunde, şi nu aveam de unde să ştiu dacă urma să apuc pe o cale lipsită de obstacole. Trebuia să risc.

M-am întors în dormitor şi m-am îndreptat spre camera de îmbăiere, acolo unde mi-am dat jos colanţii, după cum aflasem că se numeau. Erau mai groşi decât izmenele, dar nu se comparau cu pantalonii pe care i-am tras pe mine, ignorând petele de sânge uscat în timp ce mi-am băgat în pantaloni furoul pe care îl purtam pe sub pulover. M-am încălţat cu cizme şi m-am acoperit cu o pelerină, pe care am încheiat-o la gât în vreme ce treceam pe sub candelabrul superb, îndreptându-mă spre uşile balconului. Apucând mânerul, am privit peste umăr spre uşa ce dădea în odăile lui Nyktos. Mâna îmi tremura.

Am ezitat, privind spre odăile lui Nyktos. Mi-am amintit de pătura în care mă trezisem înfăşurată. Oare el mă înfăşurase în ea?

— Îmi pare rău, am şoptit, simţind că mă usturã gâtul şi ochii.

Mi-aş fi dorit ca el să audă acele cuvinte şi să le creadă.

Îmi doream foarte multe în acele clipe, înainte să mă întorc spre balcon, înăbuşindu-mi plânsul. Umerii mei se încordară, şi mi-am tras gluga peste cap, ieşind pe balcon înainte să închid uşile după mine cu grijă, concentrată asupra a ceea ce mă aştepta.

Am privit spre Pădurea Roşiatică, acolo unde se aflase odată poarta avariată. Copacii roşietici se profilau pe cerul de culoarea oţelului. Să intru în acea pădure în care erau întemniţaţi zeii căzuţi nu era prea indicat, însă măcar acum ştiam că fusese curăţată de aceştia. Cât timp nu sângeram acolo, avea să fie bine. De acolo, trebuia să străbat o mică porţiune a Pădurii Muribunde, alt loc prin care nu-mi

doream sub nicio formă să trec, dar numai aşa aş fi reuşit să ajung în Lethe.

Corăbiile pătrundeau în oraş prin Golful Negru, ceea ce însemna că ajungeau acolo venind din alte părţi ale Câmpiilor Elizee. Ştiam că aş fi putut să iau o corabie spre Dalos, Oraşul Zeilor, unde se afla curtea lui Kolis.

Pentru că, în afară de a ucide, mai făceam un singur lucru foarte bine – ştiam să rămân nevăzută.

Am observat o siluetă în armură cum patrula pe metereze. M-am lipit de zid şi am rămas în umbră. Am aşteptat până când gardianul dispăru. Apoi am luat-o la goană, fără să mă mai gândesc la cât de *nesăbuită* eram. Nu mai puteam aştepta. Aveam doar câteva ore până la răsărit, când cineva avea să intre în odăile mele. Apucând balustrada din piatră de umbre, m-am urcat pe ea, privind peste umăr spre spaţiul aflat între mine şi pământul bătătorit.

Distanţa era însemnată, şi părea că urma să-mi rup câteva oase dacă nu aveam grijă.

Am îngenuncheat, lăsându-mi încet piciorul drept, apoi pe cel stâng, în gol. Muşchii începură să mă ardă precum gropile umplute de flăcări ale Abisului. Mi-am întins piciorul drept cât am putut, simţind că urma să-mi iasă din încheietură, şi am icnit. Degetele începură să-mi alunece când am reuşit să îmi proptesc vârful piciorului în fanta pentru săgeţi a meterezelor.

Nici nu-mi doream să mă gândesc dacă acele fante fuseseră o adăugare necesară sau nu la ziduri. Odată ce am simţit că piciorul era stabil în fantă, mi-am ridicat mâna de pe balustradă, căutând o altă priză. Stomacul meu făcu o tumbă, după care mi-am dat drumul, făcându-mi vânt spre fanta pentru săgeţi.

Tremurând, mi-am lipit fruntea de zid.

— Zeilor! am şoptit. E complet idiot ceea ce fac.

Proptindu-mi picioarele în zid, am început să mă las din nou în jos. Toţi acei ani petrecuţi căţărându-mă în copaci, pe ziduri sau pe orice altceva cât de cât vertical din plictiseală se părea că meritaseră. Privind spre balustrada scării în spirală aflată sub mine, mi-am dat drumul.

Am aterizat pe balustradă, însă era să cad pe spate. Mi-am recâştigat echilibrul şi am sărit de pe balustradă pe treptele scării. Zâmbeam. Eram mândră de mine și oarecum surprinsă că nu murisem într-un mod groaznic. Am început să cobor scările în grabă… dând de un zid.

— Pe toţi zeii!! am zis, exasperată.

Evident, alesesem o scară care, din motive necunoscute, nu ajungea până jos.

Aplecându-mă peste balustradă, am estimat că mai aveam vreo doi metri şi ceva până la pământ. M-am lăsat peste balustradă și am atârnat de aceasta, spunând o rugăciune în vreme ce îmi dădeam drumul.

Pentru o clipă, mi s-a părut că pluteam, privind stelele de deasupra. Aerul îmi trecea cu repeziciune peste piele. Am simţit că *zbor* şi, preţ de câteva clipe, am avut senzaţia că eram liberă…

Izbitura mă cutremură, de la degetele de la picioare până în creştetul capului, făcându-mă să icnesc. M-am împleticit, proptindu-mă în palme, ca să nu dau cu gura de pământ. Am rămas aşa mai multe clipe, trăgând cu greu aer în piept, în timp ce durerea îmi trecea prin genunchi şi şolduri. Ar fi trebuit să mă doară mai mult.

Dar, în definitiv, băusem sângele unui zeu primitiv.

M-am ridicat şi am pornit spre poartă, ştiind că nu aveam mult timp la dispoziţie să evit patrulele. În câteva minute, am simţit iarba gri sub picioare şi am intrat sub

coroanele copacilor cu frunze de culoarea sângelui. Casa lui Hades nu se mai vedea.

În faţă mă aştepta un alt obstacol pe care trebuia să-l depăşesc pentru a-mi face datoria – pentru a-mi îndeplini adevăratul destin.

Capitolul 6

Nu avea să fie uşor să-l ucid pe Kolis.

Era evident.

Chiar dacă ar fi recunoscut sufletul Sotoriei – şi m-ar fi luat pe mine drept ea –, mă îndoiam că aş fi putut să-l ucid doar înfigându-i un pumnal în piept. Trebuia să mă asigur mai întâi că mă iubea, şi nici nu voiam să mă gândesc la ce anume însemna una ca asta, în timp ce alergam pe sub coroanele roşietice ale copacilor. Dacă mă gândeam la aşa ceva, urma să mă apuce greaţa şi să vomit pe mine. Aşa că am ales să nu mă mai gândesc la asta.

Nici măcar nu ştiam care ar fi fost urmările uciderii lui Kolis – ce impact ar fi avut asupra Câmpiilor Elizee şi asupra tărâmului muritorilor. Dar Holland cu siguranţă nu mi-ar fi spus tot ce-mi zisese dacă urmările ar fi fost catastrofale. Faptul că Nyktos rămânea zeul primitiv al morţii urma să asigure echilibrul chiar şi după moartea lui Kolis.

Asta până la moartea mea.

Care probabil avea să survină de cum aş fi reuşit să implânt pumnalul din piatră de umbre în pieptul lui Kolis. Îmi imaginam că şi el avea la îndemână nişte dragonini care să se răzbune imediat.

Dar, pentru moment, norocul era, în sfârşit, de partea mea. Am pătruns în Pădurea Muribundă fără dificultăţi. Probabil pentru că fugisem până acolo. Gluga pelerinei îmi alunecase de pe cap, şi n-am mai ridicat-o, deoarece mă îndoiam că aş fi dat peste cineva într-o zonă ocupată de către Umbre – suflete care intraseră în Ţinuturile Umbrelor, dar care refuzaseră să fie judecate pentru faptele comise în timpul vieţii, trecând printre pilaştrii de asfodele. Încă nu mă

întâlnisem cu vreo Umbră şi speram să nici nu o fac, mai ales că auzisem că aveau tendinţa să *muşte.*

Muşchii abdomenului şi ai picioarelor începeau să mă doară, aşa că am fost nevoită să încetinesc în vreme ce cercetam copacii deşi, îndoiţi şi rupţi. Fiecare respiraţie îmi amintea de Stricăciune – mirosul florilor ofilite de liliac. Cel puţin nu mă mai dureau tâmplele sau maxilarul. Şi nici nu mai eram cuprinsă de ameţeli. Nu ştiam cât mai aveam până când amestecul de ierburi – mielărea, mentă şi altele pe care nu mi le mai aminteam – şi-ar fi pierdut efectul, iar simptomele Sacrificiului ar fi apărut din nou. Când avea să se întâmple, trebuia să mă comport ca întotdeauna.

Să fac faţă.

Ştiam că Ezra ar fi făcut la fel dacă ar fi aflat că Stricăciunea nu putea fi combătută. Chiar dacă nu eram din aceeaşi familie, era la fel de rezistentă. Nici ea nu renunţa vreodată. Şi, la fel ca mine, nu ar fi pretins că sfârşitul ar putea fi oprit printr-o soluţie magică, aşa cum credea mama mea. Ezra ar fi dat totul ca să se asigure că un număr cât mai mare de oameni ar fi supravieţuit pentru cât mai multă vreme.

Conform spuselor lui Holland, Ezra făcea deja asta. Chiar dacă nu puteam să-i dau de ştire, ea începuse deja să facă ceea ce era nevoie…

Un zgomot de deasupra îmi atrase atenţia spre crengile moarte, noduroase şi lipsite de frunze. M-am oprit brusc când un şoim – unul enorm şi argintiu – plană printre crengile răsucite, desfăcându-şi aripile masive, pentru a-şi încetini coborârea. Pasărea de pradă ateriză pe un ciot de copac, înfigându-şi ghearele ascuţite şi întunecate în scoarţa moartă.

Semăna cu şoimul pe care-l vindecasem fără să vreau în

Pădurea Roşiatică. Dar, până la urmă, mă gândeam că majoritatea şoimilor argintii semănau între ei. Încă eram surprinsă să văd animale în Ţinuturile Umbrelor, în afară de cai și ce naiba or fi fost acei dakkai.

Chiar dacă eram uşurată că deasupra mea nu se afla o Umbră, acei șoimi erau nişte prădători notorii și feroce. Nu o crezusem pe doica mea bătrână, Odetta, care-mi spusese poveşti despre cum aceşti şoimi furau animale de mici dimensiuni sau chiar copii. Acum însă, văzând pentru a doua oară de aproape un asemenea şoim, îi credeam în stare de aşa ceva – poate că ar fi putut chiar să înhaţe o femeie subţirică. Eram dintr-odată foarte recunoscătoare că nu mă abţinusem să mănânc pâine și dulciuri.

Şoimul argintiu îşi strânse încet aripile când am făcut un pas mic în faţă, sperând că avea să rămână la locul lui şi să nu mă atace. Nu-mi doream să rănesc animale – în afară de guzgani şi de șerpi. Pe aceia i-aş fi omorât cu dragă inimă fără încetare.

Am apucat să fac trei paşi înainte ca şoimul să îşi îndrepte capul spre mine şi să îşi plece ciocul ascuţit. Ochii săi inteligenţi mă priveau. Nu erau negri, ca ai şoimului pe care-l vindecasem. Erau albaştri, un albastru intens şi viu, mai strălucitor decât culoarea ochilor zeiţei Penellaphe. Nu mai văzusem până atunci o pasăre cu asemenea ochi.

Şoimul scoase un ciripit moale. Semăna oarecum cu cântecul dragoninilor, doar că nu era la fel de puternic. Apoi deschise larg aripile şi se aruncă spre mine. Inima îmi tresăltă, și m-am ghemuit cu repeziciune. Am apucat pumnalul aflat în cizmă. Am scos arma cu repeziciune şi am îndreptat-o spre şoimul care se întoarse brusc, trecând pe deasupra capului meu…

Un ţipăt ascuţit răsună și îmi trimise fiori de-a lungul

coloanei. M-am ridicat şi m-am întors cuprinsă de teamă, înăbuşindu-mi cu greu urletul.

O adunătură de materie gri era străbătută de convulsii la câţiva paşi de mine, zbătându-se, pe când șoimul argintiu îşi înfigea ghearele ascuţite în ceea ce părea a fi un cap. Arătarea deveni cu repeziciune mai *solidă,* în vreme ce aripile șoimului îi loveau acum umerii și pieptul. Dintr-odată, nişte braţe se materializară, cu tot cu mâini şi degete. Acestea păreau făcute din umbre. Apucară şoimul, însă pasărea se desprinse, rupând acele degete străvezii care se disipară în şuviţe gri ce pluteau spre pământul cenuşiu-maroniu.

Un curent de aer îngheţat îmi atinse gâtul, trimițând prin mine un val de adrenalină. Am reacţionat din instinct, ignorându-mi frica. M-am întors şi am lovit cu pumnalul. Am rămas surprinsă când am observat că lama părea să întâmpine *rezistenţă* în acea masă învolburată. Creatura urlă și se retrase. Bucăţi de umbră căzură din ea, împroşcate prin aer asemenea sângelui, pe când creatura se ridică de la pământ, *zburând* înspre coroanele copacilor, în vreme ce o alta ţâşni printre copaci, lujeri de umbră învolburându-se la câţiva metri deasupra pământului.

Aveam un sentiment de rău augur. Ştiam cu cine aveam de a face.

Umbre.

Și, cumva, toată lumea uitase să-mi menţioneze că puteau să *zboare.*

Am sărit într-o parte în timp ce un braţ încerca să mă apuce. Umbra pe care o atacase şoimul dispăruse, şi acum pasărea se lupta cu altă Umbră, înfigându-și ghearele în ea. Oare şoimul chiar mă ajuta? Sau reacţiona la o amenințare mai mare?

Un geamăt profund străbătu Pădurea Muribundă. M-am întors, observând că ceva gri părea că trece printre crengile noduroase, de parcă ieşea din pământul mort şi din trunchiurile copacilor.

— Zeilor, am murmurat. Chiar n-am timp de aşa ceva.

M-am întors spre cea mai apropiată Umbră, întrebându-mă cum naiba puteau să muşte când păreau în mare parte formate din fum şi umbre. Am înjurat când Umbra o luă spre stânga. Alta venea zburând la o palmă de pământ, şerpuind asemenea unui şarpe enorm, pentru că, bineînţeles, putea s-o facă. Aruncându-mă înainte, am lovit cu pumnalul în spatele acesteia chiar când se ridica. Lama se afundă în ceva, făcând Umbra să scoată un ţipăt ascuţit şi să se izbească de pământ. M-am holbat atunci când Umbra s-a fărâmat în mii de fire minuscule. Foarte bine. Se părea că lovisem un punct vital. Ridicând pumnalul, am observat urme întunecate pe lamă, un soi de substanţă uleioasă ce mi se scurgea acum în palmă. Am simţit un miros rânced, care îmi întoarse stomacul pe dos.

O mică parte din mine se simţea vinovată chiar în timp ce mă întorceam şi loveam cu pumnalul într-o altă Umbră. Aceste arătări fuseseră muritori la un moment dat. Poate că păcătuiseră groaznic sau poate erau nişte indivizi care se temuseră de consecinţele faptelor comise. Simţeam că faptul că se dezintegrau, la fel ca Umbra de dinainte, însemna că sufletul lor era distrus. Nu aveau cum să revină după aşa ceva.

Am înfipt pumnalul în pieptul următoarei creaturi fără să ezit, deoarece sentimentul de vină dispăruse. Nu aveam de gând să ajung gustarea unui suflet pierdut.

O Umbră se aruncă asupra mea, plutind asemenea şoimului. M-am aruncat în lateral, şi ceva îmi agăţă pelerina,

sfâşiind-o.

Gheare. Normal. Aparent, Umbrele aveau gheare pe care nu puteai să le vezi. M-am întors, parând lovitura Umbrei aflate în faţa mea. Cotul meu se atinse de ceva extraordinar de rece şi solid în acea masă gri – ceva ce părea a fi un gât, pe când eu auzeam ecoul venit parcă din vid al unor dinţi ce încercau să muşte.

— Nu e voie să muşti, am zis în vreme ce icneam, împingând creatura.

Am împuns din nou cu pumnalul.

Dintr-odată, ceva îmi trase capul pe spate cu atâta forţă, încât am simţit durerea cuprinzându-mi gâtul şi spatele. Picioarele îmi cedară, în vreme ce şoimul începu din nou să ţipe. M-am izbit de pământ, rămânând fără suflu.

Umbra sări peste mine, înconjurată de rotocoale dense şi de lujeri de beznă. Părea că acopereau întregul tărâm. Degete reci ca gheaţa, făcute din umbră, îmi cuprinseră încheietura, fixându-mi mâna ce ţinea pumnalul pe pământ. Acea atingere era îngrozitor de rece. M-am ridicat în genunchi şi mi-am împins mâna stângă cu putere spre zona în care credeam că s-ar putea afla umărul arătării. Degetele mele s-au afundat în aerul rece al acelui amalgam de umbre, iar palma mi s-a lovit de ceva ce nu se simţea ca o piele, însă era neted şi tare. Semăna cu… *un os.* Am împins cu toată puterea, încercând să mă ridic.

Şi mai multe lucruri se întâmplară dintr-odată.

Şoimul se aruncă asupra noastră, trăgându-şi ghearele peste spatele Umbrei. Creatura urlă de durere, cutremurându-se, în timp ce şoimul se ridică spre copaci. Pieptul începu brusc să-mi tremure, încălzindu-se şi *vibrând.* Un curent electric îmi erupse peste piele – peste mâini şi braţe. Nu dorisem şi nici nu comandasem una ca asta, însă

eather-ul din sânge începu să se acumuleze. Am încercat să-l opresc, dar o strălucire argintie mi se scurse din palmă, împingând înapoi bezna emanată de Umbră, topindu-i straturile cenușii și giulgiul de rotocoale, dezvăluind oasele de dedesubt. O cutie toracică şi coloana, împreună cu organe uscate și stafidite – o inimă zbârcită de o culoare gri, seacă.

Iar acea inimă începu brusc să *bată.*

Inima deveni de un roşu aprins. Tendoane albe-rozalii şi muşchi începură să se formeze rapid în jurul coastelor şi al oaselor. Apărură vene acolo unde înainte nu era nimic în afară de o masă gri. Craniul începu să se profileze, tendoane creşteau acum în jurul maxilarului, îndreptând o gură plină de dinţi sparţi şi strâmbi.

Zeilor. O, zeilor! Nu aveam să uit niciodată imaginea aceea. Avea să mă bântuie toată viaţa.

Buze începură să apară, cuprinse de o culoare de un roz palid pe când se mişcau, iar gâtul ce părea cu greu încropit vibra acum, scoţând sunete.

— *Meyaah,* se auzi Umbra, în timp ce pronunţa gutural. *Liessa…*

— Pe toţi zeii! am strigat, răgușită, în timp ce o substanţă albicioasă umplea acum orbitele creaturii.

De parcă…

Pieptul meu se încălzi din nou şi vibra, *eather-ul* din mine – tăciunii de viaţă – vibrau, ca urmare a acelui val de putere dezlănţuită şi pură. O strălucire argintie acoperi pădurea cu un pocnet, atât de puternică, încât, preţ de o clipă, am văzut alte Umbre plutind şi învârtindu-se deasupra mea. După care pur şi simplu… *dispărură.*

Genul acela de putere mi se părea de neconceput.

Energia trecu peste Umbra din faţa mea, sâsâind, umplând venele proaspăt formate cu acea lumină albă și

incandescentă. Energia săltă creatura în aer, spulberând-o.

Zăceam acolo, cu mâna ridicată, în vreme ce lumina argintie intensă începu să se disipeze încetul cu încetul, lumea devenind din nou gri şi *aproape* la fel de lipsită de viaţă ca înainte.

Printre crengile noduroase de deasupra, şoimul ţipă şi îşi luă zborul. Inima îmi bubuia. Priveam pasărea care îşi deschisese aripile şi începuse să se îndepărteze.

Nici măcar acel prădător feroce nu-şi dorea să rămână prin preajmă.

— *Seraphena.*

Am rămas blocată atunci când am auzit o voce dură şi glacială, probabil ivită din miezul celor mai întunecate ore ale nopţii. Nu mă mai gândeam la ce îi făcusem Umbrei. Ştiam dintr-odată că ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva. El avea sângele meu în interiorul său – destul de mult sânge. Probabil îmi simţise frica, chiar dacă pentru o singură clipă – aşa cum se întâmplase şi în timpul bătăliei din curte. Poate că nici nu fusese vorba despre sângele meu, ci despre tăciunii primitivi din mine, care la un moment dat îi aparţinuseră lui. Cine putea şti exact? În acea clipă, nici nu conta. Conta că nu puteam să zac acolo, dorindu-mi să mă înghită pământul. Inima îmi bubuia pe când mă ridicam încet în picioare. Simţeam o apăsare în piept, în timp ce *el* se afla chiar înaintea mea.

Nyktos se afla la câţiva paşi de mine, arătând exact cum m-aş fi aşteptat să arate – precum conducătorul Ţinuturilor Umbrelor. Arăta superb îmbrăcat într-o tunică gri-închis, cu părul dat pe spate. Conturul feţei sale emana duritate şi răceală. Niciodată nu-l văzusem aşa.

Iar pielea lui… părea *subţire.*

Cu cât îl priveam mai mult, observam că umbrele de sub

carnea sa ieşeau la suprafaţă. Ochii îi erau nişte globuri argintii învolburate. Nu era nevoie de talentul lui de a citi emoţiile altora pentru a-mi da seama că era cât se putea de furios.

Realitatea mă lovi cu viteza unei caleşti scăpate de sub control. Nu aveam să mai plec niciunde. Destinul meu adevărat nu avea să fie împlinit. Nyktos nu avea să mă mai scape de acum înainte din ochi. Urma să rămân întemniţată acolo, iar o grămadă de oameni aveau să moară din cauza mea. Apăsarea pe care o simţeam în piept şi în gâtlej crescu. Strânsoarea deveni insuportabilă, aşa că am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată.

M-am întors și am *luat-o la goană.* Fugeam cât mă ţineau puterile, trecând printre copacii îndoiţi şi încovoiaţi, pe sub crengi care păreau că încearcă să mă prindă, zgâriindu-mi pielea și agăţându-se de pelerina mea şi de părul meu.

Presiunea din piept era densă şi răcoroasă, iar eu nu mă simţeam deloc stăpână pe mine. Nu puteam să gândesc. Ca atunci când Tavius mă ţintuise jos, iar eu nu mai reușisem să respir. Atunci reacţionasem asemenea unui animal sălbatic, și eram iar acel animal.

„Ar fi în stare să incendieze ţinuturile Umbrelor."

Fruntea îmi era acoperită de broboane lipicioase de transpiraţie, iar rana cauzată de Umbră începu să mă doară. Crengile şi trunchiurile cenuşii ale copacilor erau asemenea unui labirint format din oase noduroase şi strâmbe. Cizmele mele tropăiau peste stânci şi teren accidentat pe când continuam să alerg, fără să ştiu încotro mă îndreptam. Ştiam însă de ce. Eram disperată. Cuprinsă de o disperare idioată, prostească. Asta mă împingea de la spate, iar fiecare pas însemna că mă îndepărtam de coşmarurile ce urmau să

devină o realitate oribilă. N-aş mai fi avut ocazia să ajung la Kolis. Urma să fiu o ţintă, nimic mai mult de atât. Nyktos avea să mă folosească pentru a-l atrage pe Kolis spre el.

Kolis îl chinuise în o grămadă de feluri.

Nu puteam opri Stricăciunea. Nu puteam să-l opresc pe Kolis. Urma să nu mai am nicio datorie – niciun scop mai înalt. Urma să mor. Şi, mai rău decât atât, urma să fiu sursa unor orori de neimaginat. Nu eram nimic mai mult decât…

Un val de aer proaspăt cu iz de citrice fu singurul avertisment. Greutatea lui Nyktos se lovi de mine, solidă şi puternică. Era să mă izbesc de pământ atunci când el îşi trecu braţul în jurul taliei mele. Se întoarse, şi acum vedeam doar stelele sclipind deasupra crengilor golașe ce semănau cu o pânză de păianjen.

Nyktos se izbi primul de sol şi… zeilor, mai mult ca sigur îl duruse. Absorbi impactul greutăţii mele, izbindu-se de suprafaţa stâncoasă, şi scoase un icnet. Ceafa mea ricoşă din pieptul lui, ameţindu-mă pe moment. Pentru o clipă, nu se auziră decât respiraţiile noastre sacadate, şi apoi…

— Chiar ai încercat să fugi de mine? Respiraţia lui Nyktos îmi zbârli părul. *De mine?!* continuă el. De ce? De ce-ai face una ca asta?

— De ce nu? i-am răspuns, fiindu-mi rușine de cât de copilăros părea ceea ce tocmai zisesem.

— Sper că *glumeşti!* mârâi el.

Tremuram în vreme ce încercam să mă opun strânsorii sale.

— Ai fugit de siguranţa oferită de palat şi te-ai îndreptat spre al doilea cel mai periculos loc în care ţi-am spus să nu mergi niciodată! zise Nyktos. Oare lista foarte scurtă de reguli pe care ţi-am expus-o te-a zăpăcit? Sau pur şi simplu eşti incapabilă să urmezi acele reguli ce ţi-ar putea salva

viaţa?

— Fac ceva pe regulile tale! m-am răstit, tremurând.

— Aparent, ai face ceva şi pe sănătatea mea mintală, zise el tăios. Sera, chiar nu pricepi cât de aproape ai fost de moarte acum câteva clipe? Chiar dacă ai fi reuşit să ucizi Umbra ce stătea deasupra ta, alte douăsprezece aşteptau la rând. Dacă nu aş fi simţit că eşti în pericol şi n-aş fi intervenit – *din nou,* ţin să precizez…

— N-are rost să…

— Ai fi murit, zise el, enervat la culme. Te-ar fi sfâşiat, şi, oricât de mult sânge ţi-aş fi dat, ai fi fost pierdută. N-ar mai fi rămas mare lucru din tine. Nimic ce să fi putut fi *înmormântat.* Dacă aş fi…

Se opri, furia pe care o simţea izbucnind în aerul din jur asemenea unui val de energie deopotrivă îngheţată şi fierbinte. M-am holbat la copacii transformaţi în *cenuşă* atunci când acel val de energie îi lovi.

Pe toţi zeii! Gâtul mi se uscă în vreme ce priveam resturile acelor copaci plutind spre pământ asemenea zăpezii.

— La ce te gândeai, Sera? mă întrebă în vreme ce mă scutura.

Oare la ce mă gândisem? Că aş fi reuşit să evadez din Ţinuturile Umbrelor? Că aş fi reuşit să scap de *el?* Că aş fi reuşit cumva să ajung la Kolis teafără?

— Răspunde-mi!

Mi-am dat seama că nu mă scutura. Corpul lui tremura sub mine.

— De ce ai fugit de mine?

Am încercat să mă ridic, dar el îşi mişcă braţul, lipindu-mă de el. Chiar şi în haosul ce-mi cuprinsese mintea, mi-am dat seama că îmi imobilizase mâna stângă pe abdomen. Dar

nu și mâna dreaptă. Cea care ţinea pumnalul. O făcuse dinadins. Pumnalul nu l-ar fi ucis, însă îl rănise înainte. Un războinic experimentat ca el ar fi eliminat amenințarea pumnalului din prima. Eu aş fi procedat aşa. Dar el alesese să n-o facă.

— Nu fugeam de tine, am zis.

— Atunci, ce făceai? Încercai doar să fii cea mai dificilă fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată?

— Exact asta voiam! Nu e ca și cum încercam să te salvez, măgarule!

Nyktos se linişti dintr-odată şi tăcu. Mi-am dat seama de greşeala pe care o făcusem. Pieptul său se împingea încet în spatele meu când respira.

— N-ai avea cum – nu, Sera. *Nu.*

Am simțit momentul în care şocul îl lovi. Braţul din jurul taliei mele îşi slăbi strânsoarea, și știam că aveam o șansă – ultima.

Mi-am înfipt călcâiele cizmelor în pământ şi m-am ridicat fulgerător, scăpând din strânsoarea lui. Mă eliberasem, dar Nyktos mă apucă de antebraţul stâng într-o fracţiune de secundă. Am înjurat şi m-am întors spre el pe când încerca să se ridice, şi i-am strâns şoldurile cu genunchii. Se prinse de coada groasă de păr ce-mi atârna pe umăr în timp ce eu apăsam lama pumnalului spre el.

Nyktos se holbă la mine când mi-am lipit lama sub bărbia lui. Mâna nu-mi tremura. În aparenţă păream complet calmă.

Ce se întâmpla în interior era o cu totul altă poveste – acolo, totul se cutremura.

— Dă-mi drumul! i-am poruncit.

Ochii lui strălucitori ca luna mă priveau.

— Nu, îmi zise.

— Trebuie să-mi dai drumul, Nyktos.

— Şi, dacă nu, ce? Rânjea. Ai să-mi tai gâtul?

Frustrarea şi neajutorarea pe care le simţeam se izbiră de disperare şi mânie.

— Dacă trebuie, i-am zis.

— Atunci, te rog! Taie-mi gâtul! Îşi înfăşură mâna în jurul cozii mele, trăgându-mi capul spre el.

— Asigură-te că tai până când dai de coloana vertebrală. Altfel, nu vei face decât să ne umpli de sânge, îmi zise.

Inima îmi tresăltă. Probabil glumea.

— Fă-o! mârâi el, arătându-şi colţii. Doar dacă îmi tai nervii coloanei vei avea ocazia să încerci să o iei la goană.

Braţul îmi tremură, iar eu am înghiţit în sec în vreme ce capul lui se ridica. Pe gât i se scurse un strop strălucitor de sânge albăstrui-roşiatic.

— Însă va trebui să goneşti cât de repede poţi. Pentru că n-am să fiu scos din luptă pentru multă vreme, mă avertiză, privindu-mă adânc în ochi. Probabil vei avea un minut răgaz. Poate. Dar să ştii de la mine că n-ai să reuşeşti să părăseşti Ţinuturile Umbrelor, *liessa.*

Liessa.

Nu însemna doar „regină” în străvechea limbă primitivă. Însemna și „ceva frumos”. Ceva *puternic.* Mă cutremură faptul că pronunţă acel cuvânt.

Nyktos atacă în acel moment.

Prinse mâna în care ţineam pumnalul şi mă întoarse cu atât de multă uşurinţă, încât devenise limpede că ar fi putut proceda aşa în orice clipă.

— Nu e corect, am ţipat.

Se puse peste mine într-o fracţiune de secundă, prinzându-mă sub el.

— Ce anume ţi-a dat impresia că sunt corect?

— *Absolut totul,* am zis.

Panica era un sentiment ciudat. Într-o clipă, mă secase de puteri, iar în următoarea părea că-mi dădea o putere zeiască. Mi-am ridicat şoldurile şi i-am cuprins talia cu picioarele. L-am întors pe spate şi am sărit în picioare într-o fracţiune de secundă. M-am îndepărtat şi m-am întors.

O bubuitură surdă se auzi străbătând cerul şi scutură crengile golaşe ale copacilor, făcându-le să zornăie asemenea oaselor uscate. Mi-am ridicat privirea şi am văzut pentru o clipită aripi negre străbătute de gri tăind cu repeziciune prin cenuşa ce plutea. *Nektas.* Inima îmi tresăltă…

Nyktos se ridică într-un genunchi, întorcându-se pe când îşi întinse piciorul, punându-mi piedică. Picioarele mele cedară, şi m-am izbit cu şezutul de pământ. Nyktos era rapid – foarte rapid. Se puse iar peste mine, însă de data aceasta fu mult mai isteţ. Îşi împinse o coapsă între picioarele mele şi îmi imobiliză ambele încheieturi de la mâini, lipindu-le de iarba uscată. Umbra dragoninului plana deasupra noastră, înconjurând bucata de pădure ce fusese nivelată de furia lui Nyktos.

— Aruncă-l! îmi zise Nyktos cu ochii cuprinşi de *eather-ul* ce părea că i se prelingea şi pe sub piele, făcându-i venele să strălucească în timp ce o şuviţă de sânge i se scurgea pe gât.

— Lasă pumnalul, Sera! Nu vreau să te forţez, însă o voi face dacă e nevoie. Aruncă-l!

Ar fi putut să folosească asupra mea forţa de constrângere. Gâfâind, mi-am relaxat mâna. Mânerul pumnalului îmi alunecă din palmă. Se terminase. Chiar dacă aş fi reuşit să mă eliberez şi să-l scot din luptă pe Nyktos, nu aveam cum să fug prea departe. Nu cu Nektas urmărindu-mă

din văzduh.

— Ești mulțumit acum? l-am întrebat.

Ochii săi erau complet aurii – ca niște globuri strălucitoare. Venele cuprinse de esenţă se răspândeau peste obrajii şi gâtul său. Într-o clipă, rana de pe gâtul lui dispăru. Rămăsese doar urma de sânge.

— Spune-mi că greşesc, Sera!

Muşchii mei slăbiră brusc. Îmi era greu să-mi menţin capul ridicat.

Esenţa ieşea din el, acoperind totul în jur cu lujeri întunecaţi străbătuţi de argintiu. Umbrele se învolburau sub pielea lui.

— Spune-mi că greșesc! Spune-mi! ţipă el, iar umbrele îi acoperiră pielea, o combinaţie de beznă şi stele. Degetele cu care îmi cuprinse încheieturile erau la fel de dure ca piatra de umbre. Spune-mi că nu doreai să încerci să-l ucizi pe Kolis!

— Trebuia să încerc, am zis.

— *Greșit,* mârâi el, dezvelindu-și colții șocant de albi în contrast cu pielea.

Am rămas cu gura căscată când el afişă adevărata întrupare. Din spate îi ieşiră aripile – la fel de late pe cât era el de înalt. Aripi formate din putere pură. Nu fusesem atât de aproape atunci când avusese această întrupare în curte, dar recunoşteam şi acum trăsăturile sale impresionante – obrajii înalţi, buzele pline şi groase, părul bogat, roşcat-castaniu, ce-i cădea peste linia maxilarului.

— Orice ai crede că trebuie să faci, îmi zise el, aproape şoptind, ceea ce îmi sfâşia şi mai tare inima, orice ai crede că ai putea reuși, e greşit.

— Cum poţi spune una ca asta?! Eu îl pot opri, am zis, tremurând pe când vorbele se scurgeau din mine. Ştii asta.

— Nu rezolvi nimic dacă te predai lui Kolis.

— Ba da! am ţipat. Altfel de ce ar fi ales tatăl tău să ascundă sufletul Sotoriei în mine? De ce m-am antrenat atâta ca să pot ucide un zeu primitiv?

Capul său era la câţiva centimetri de mine, iar strălucirea ochilor lui îi făceau pe ai mei să lăcrimeze.

Instinctul îmi zicea să tac. Se afla pe muchie şi şi-ar fi putut pierde oricând controlul. Dar nu eram în stare să tac. Trebuia să înțeleagă că era singura cale prin care îl puteam opri pe Kolis.

— Ştiu ce mă aşteaptă, am zis. Mă forţam să-mi controlez vocea, ca atunci când vorbisem cu acel lup *kyiou* pe care îl reînviasem lângă Pădurea întunecată de Ulmi.

— Însă orice mi s-ar întâmpla are să merite dacă… am continuat.

Aripile sale din *eather* se izbiră de pământ, făcând pădurea să se cutremure. *Eather-ul* aruncă scântei din vârfurile aripilor, transformând iarba moartă şi gri în cenuşă.

— Trebuie să înţelegi, am zis, cutremurându-mă atunci când aerul rece pe care îl emana mă atinse. Eu sunt slăbiciunea *lui.* Nu pentru asta m-am pregătit toată viaţa? Pentru el. Nu pentru tine. Îmi ieşeau aburi pe gură. Pot să încerc. Dacă mă ajuţi să ajung acolo sau… dacă îmi dai drumul. Oricum ar fi. Atunci, voi reuşi să-mi împlinesc destinul.

Nyktos tăcu.

Am înghiţit în sec, sperând că începusem să-l conving, rugându-mă ca parcele care trăgeau cu urechea să îl poată face să înţeleagă.

— N-ar trebui să încerci să ascunzi cine sunt. Vei scăpa de mine, la fel şi cei care caută adăpost şi protecţia ta. Toţi

cei din Ţinuturile Umbrelor vor fi astfel în siguranţă. *Tu* vei fi în siguranţă. Nimeni nu mai trebuie să fie rănit sau să moară, am zis.

— Însă tu vei muri, spuse Nyktos, cu o voce pe care cu greu i-o recunoşteam, tonul fiindu-i mult mai gros şi gutural. Kolis te va distruge.

— Nu contează… am zis, trăgând aer în piept atunci când aripile lui se ridicară, deschizându-se, şi părul i se învolbură.

— Şi mai spui că-ţi pasă de viaţa ta, comentă el, mârâind. Pieptul îi vibra. E evident că nu dai doi bani pe ea.

— Oricum voi muri. Tărâmul muritorilor va fi pierdut. Nu poţi să te opui. Nimeni nu poate. Cel puţin, pot să fac ceva în privinţa lui Kolis. Apoi nu va mai putea răni pe nimeni. Nu va putea să-ţi facă rău.

Îşi apropie capul de mine, gura lui ajungând foarte aproape de a mea.

— Aş suferi cu drag orice grozăvie a lui Kolis dacă aş şti că tu ai fi în siguranţă, îmi zise.

M-am împins în pământ, năucită.

— De ce? De ce ai face asta pentru mine?

— Tăciunii de viaţă şi cu tine…

— Mai dă-i dracului de tăciuni! am zis, încercând să scap din strânsoare.

Ceva din adâncul meu însă, ceva care se aflase acolo de ani şi ani, începuse să cedeze.

Un nod dezordonat de emoţii ajunse la suprafaţă, plin de frică, nevoie, ruşine, singurătate, jale şi mii de alte lucruri pe care nu mă lăsasem niciodată să le simt. Emoţii acumulate atunci când familia mă renegase, mă tratase ca pe un oaspete nedorit, mă percepuse ca pe un blestem. Răni cauzate de nemulţumirea mamei mele care supuraseră de

fiecare dată când mă privea de parcă nu-şi dorea să mai trebuiască vreodată s-o facă. Eram un vas plin de cicatrici adânci lăsate în urmă de prima mea viaţă şi de cele ce urmaseră, lăsându-mă afectată pe veci. Nu eram nimic mai mult decât vânătăi întinse pe o pânză goală. Vânătăi pe care nici nu le simţisem. Nici măcar nu îmi păruse rău pentru ceea ce pierdusem. Nu-mi păsase pentru că nimănui nu-i păsase cu adevărat de mine. Le păsase doar de ce anume aş fi putut face pentru ei.

Pielea mă strângea şi mă furnica. Pieptul îmi vibra, iar nodul acela dezordonat se desfăcu în şuvoaie de furie, transformată în ceva ce nu mai putea fi ascuns sau conţinut. Mi-am lăsat capul pe spate şi am dat drumul urletului de frustrare şi furie ce-mi ardea gâtlejul. Din interiorul peşterii enorme care se crăpase, căldura începu să iasă din nimic. *Putere.* Simţeam că zăcuse tot timpul acolo, strălucitoare şi fierbinte, antică şi fără de sfârşit. Puterea îmi curgea prin vene. Lumina albă-argintie îmi cuprinse vederea…

Mi-am proptit mâinile în umerii lui în vreme ce acea energie, acea esenţă primitivă pură erupea din palmele mele şi se scurgea în…

Nyktos.

Capitolul 7

Eather-ul, pur, alb-argintiu, se izbi de Nyktos, răspândindu-se peste el pe când se ridica. Ceva îl proiectă în spate. Își deschise aripile, oprindu-se în aer.

— Nyktos, am țipat.

Am fost cuprinsă de frică și m-am răsucit, ridicându-mă apoi în genunchi. *Eather-ul* trosnea, cuprinzându-i aripile și trupul, umplându-i venele.

Zeilor, ce făcusem?

Întunecimea îl înconjura pe Nyktos, densă și învârtejită. Deschise gura, iar sunetul pe care îl scoase… emana *putere.* Un răget lovi crengile uscate din spatele său, sfărâmându-le. Temperatura scăzu atât de mult, încât aerul din jur părea că înghețase în vreme ce eu mă chinuiam să respir. Un frig pătrunzător îmi intră în oase pe când Nyktos pluti spre mine…

O umbră enormă mă domina, acoperind copacii și sclipirea stelelor. Am înlemnit. Aerul șuiera în jurul meu în vreme ce Nektas cobora spre mine, una din aripi trecând peste capul meu și imediat ghearele lui se izbiră de pământul din fața mea. Solul și copacii ce încă nu fuseseră dărâmați tremurau de parcă nu erau nimic mai mult decât niște bețe de chibrit.

Am închis ochii și nu îndrăzneam să mă mișc. Știam că moartea venea – o moarte dureroasă și plină de foc. Nu se putea altfel. Îl atacasem. Îl rănisem. Știam, pentru că din mine ieșise putere pură, de necontrolat. Nu o făcusem intenționat, dar nu mai conta. Nektas nu doar că era legat de Nyktos, îl percepea ca pe un membru *al familiei* sale.

Nektas avea să mă ucidă.

Doar că strălucirea intensă a flăcărilor argintii nu veni. Nici durerea.

Tremurând, am deschis ochii. Mă aflam la câteva degete de solzii gri-negricioşi ai lui Nektas. Ştiam că era masiv, dar nici când eram în drum spre Ţinuturile Umbrelor, atunci când îl văzusem prima oară, nu mă aflasem atât de aproape de el. Trupul său avea mai mult de șapte metri lungime. Una din aripile sale enorme se afla deasupra mea, iar cealaltă… *în jurul* meu.

Nektas îşi coborî capul, iar ţepii îi vibrară când își trase buzele, dezvelindu-şi dinţii masivi ce erau în stare să zdrobească oase. Mârâitul jos pe care-l scoase drept amenințare mă înfioră.

— E în regulă, zise Nyktos, răguşit.

Mi-am îndreptat privirea spre el. Uşurată să îl aud vorbind, m-am clătinat pe genunchi şi am devenit treptat conștientă de faptul că aerul din jur nu mai era îngheţat.

— Nektas nu reprezintă… o amenințare pentru tine, se chinui să zică Nyktos printre dinţi. Lumina argintie continuă să unduiască prin corpul său. Te… protejează, zise el.

— De cine?

— De mine.

Nu avea niciun sens, însă dragoninul enorm îl privea într-adevăr amenințător. Nu pe mine.

— Te-am *rănit,* am zis.

— E îngrijorat că… urmează să… te atac, din reflex, spuse Nyktos, scuturând din cap. Că aş fi în stare… să fac mai mult… decât să te rănesc.

— N-ai face una ca asta, am zis, întorcându-mă spre Nektas. Nu ar încerca să mă rănească, i-am zis.

— Am fost cât pe ce s-o fac, zise Nyktos.

Nu îmi venea să cred. Poate că asta însemna că eram

naivă, însă, dacă ar fi dorit să îmi facă rău, ar fi avut o groază de ocazii.

Nektas nu se urni însă. Îl privea atent şi continua să mârâie drept avertisment.

Nyktos se lăsă brusc într-un genunchi. Umbrele din jurul său dispărură când se plecă în faţă şi îşi propti o mână pe pământ. Umerii i se cutremurară în vreme ce valurile de *eather* se domoleau şi începeau să dispară. Pielea lui îşi pierdu nuanţa întunecată. Maxilarul său cu pielea de culoarea bronzului se acoperi de şuviţe de păr. Tăcea. Clipele trecură cu repeziciune, şi doar umerii i se mişcau în vreme ce gâfâia.

Poate că într-adevăr nu se simţea bine. Dintr-odată îngrijorarea începu să roadă uşurarea pe care o simţisem. M-am apropiat încet, în genunchi.

— Nyktos?

Tăcere.

Nektas se opri din mârâit. Se întinse în faţă şi îl atinse încet pe Nyktos.

— N-am nimic, zise Nyktos răguşit şi atinse maxilarul lat al lui Nektas. Am nevoie de un pic de răgaz.

Nektas se retrase, dar nu-şi luă ochii de la el, iar acel moment de răgaz mi se păru că dură ore întregi.

Încet, Nyktos îşi ridică privirea. Ochii lui plini de esenţă mă priveau.

— Nu mă… începu să zică, apoi îşi drese glasul şi vorbi din nou. Vocea îi era dintr-odată mai puternică şi nu mai şovăia. Nu m-am aşteptat la aşa ceva, zise.

— Eu… Lacrimile mă podidiră în vreme ce scuturam din cap şi îmi priveam mâinile.

— Nu am făcut-o intenţionat, am zis. Jur! Nici măcar nu ştiu cum am putut să fac aşa ceva.

— Trebuie să fie datorită Sacrificiului. Nu credeam că are să se întâmple. Mă gândeam că urma să se manifeste ca la un copil de zeu. Însă tăciunii din tine îţi dau putere. Te fac din ce în ce mai puternică… Nu continuă, însă părea impresionat. Atunci când un zeu începe Sacrificiul, esenţa i se măreşte şi devine mai puternică. Când se apropie de încheierea Sacrificiului, se întâmplă să aibă… ieşiri, zise Nyktos. De obicei, sunt legate de emoţii puternice, dar nu se întâmplă la fel şi cu un copil de zeu. Nu când trece prin Sacrificiu. Mulţi dintre ei nu pot acumula atâta esenţă, chiar dacă încheie Ascensiunea. Pur şi simplu, nu conţin destul *eather* pentru aşa ceva.

Mi-am lipit mâinile de piept, privindu-l.

Nyktos se apropiase. Nici măcar nu-l auzisem cum se mişcase. Era tot în genunchi. Nektas nu scosese un sunet, însă acum Nyktos se afla şi el sub aripa sa.

— Mai mult ca sigur ai fost cuprinsă de emoţii puternice atunci când s-a declanşat criza, zise Nyktos.

Am râs slab, ruşinată. Mi-am ferit privirea, închizând ochii.

— Îmi pare rău! N-am făcut-o intenţionat, serios.

— Ştiu, şopti Nyktos şi îmi mângâie obrazul.

Degetele lui…

— Ţi s-a răcit din nou pielea, i-am zis.

— Nu e nimic.

— Cum să nu? Am încercat să mă îndepărtez, însă mâna lui mă urmă şi îmi cuprinse obrazul. Pielea lui era rece, ca înainte. S-a întâmplat fără să vreau. Şi te-am rănit, am zis.

— Ba nu.

— Cred că da, am zis şi i-am atins mâna. Oare *eather-ul* anulase efectul sângelui meu? Mi-am îndepărtat mâna. Ai nevoie să te hrăneşti…

— Nu trebuie să te gândești la asta, îmi zise.

Nu înţelegeam cum de putea să-mi sugereze una ca asta. Şi nici nu înţelegeam de ce nu era mai deranjat de cele petrecute.

— Şi ce se întâmplă dacă mai reacţionez aşa? Dacă ajung să rănesc pe cineva care nu va reacţiona atât de înţelegător? am întrebat.

El închise ochii o clipă, iar trăsăturile îi deveniră mai puţin dure.

— O să avem grijă ca așa ceva să nu se mai întâmple, Sera, zise el.

Părea mai uşor de zis decât de făcut.

— Cum… M-am tras de lângă el, căzând în șezut, amintindu-mi ce făceam înainte ca el să mă găsească. Am atins o Umbră, am zis.

— N-ar fi trebuit să fii în preajma lor.

— Nu despre asta e vorba.

Privirea lui blândă dispăru, iar el strânse din dinţi.

— Ba tocmai despre asta e vorba, zise el.

— Nu mă asculţi, am zis. Am atins-o și a început să revină la viaţă.

— Cum adică?!

Nyktos își îndepărtă mâna, iar Nektas își întoarse capul spre noi.

— Am făcut-o fără să vreau. Nici măcar n-am încercat. Însă am văzut cum… venele și muşchii începeau să se formeze. Inima. Inima începea să-i *bată.* Chiar înainte ca tu să omorî Umbra, inima îi bătea – iar arătarea mi-a vorbit.

Nyktos se retrase. Se holba la mine.

— Imposibil, zise. Se întoarse spre Nektas. Nu-i aşa? Eu n-am simţit nimic.

Dragoninul…

Nektas îşi schimbă întruparea, chiar sub ochii noştri. O explozie de mii de stele minuscule îi acoperi trupul şi locul unde înainte îi stătuseră aripile. Am rămas cu gura căscată pe când spectacolul strălucitor se stingea – degetele înlocuiră ghearele, aripile se retraseră cu totul, iar carnea îi înlocui solzii. Părul roşu şi negru se revărsă peste carnea lui de culoarea aramei.

— Eşti gol, am şoptit.

— Te deranjează? mă întrebă Nektas.

— Poate?

Nyktos se întoarse spre mine.

— Poate n-ar mai trebui să te holbezi la el, atunci.

— Cum aş putea să mă abţin? am mormăit.

Nektas rânji şi îşi mişcă o mână. O străfulgerare rapidă urmă, şi dintr-odată doar torsul rămase gol. Partea de jos a trupului său era acum acoperită cu pantaloni de in.

— Mai bine acum?

— Presupun… am zis, clipind. Oare am halucinat înainte?

— Nu pe tine te întrebam, zise Nektas, privind spre Nyktos.

Ochii zeului primitiv se îngustară pe când colţurile buzelor sale se lăsau în jos.

— Cum ai reuşit? l-am întrebat pe dragonin.

— Prin magie, îmi zise Nektas.

M-am încruntat în vreme ce el îngenunchea lângă Nyktos.

— Eşti sigură în legătură cu Umbra despre care vorbeai? continuă Nektas.

Am încuviinţat din cap şi am ales să nu mai pun întrebări despre acei pantaloni magici.

— Mi-a spus *meyaah Liessa,* am zis.

— Regina mea, repetă Nyktos.

— La naiba! exclamă Nektas, zâmbind. E datorită tăciunilor.

Mă cam săturasem de tot ce auzisem despre tăciuni, dar cel puţin discuţia asta îmi confirma faptul că Nektas ştia că în mine se găseau doi tăciuni, nu unul singur. Probabil îi spusese Nyktos, dar oare îi povestise şi despre Sotoria?

— Eythos putea s-o facă, zise Nektas. Reînvia oasele morţilor. Lucru rar. Îmi aduc aminte că a făcut asta o singură dată. Nu seamănă cu reînvierea cuiva care a murit recent. Tocmai de aceea nimeni n-a simţit. Se întoarse spre mine şi mă privi. Tăciunii pe care-i porţi sunt cu adevărat puternici, adăugă dragoninul.

— Mi s-a mai spus, am murmurat.

Nyktos se încruntă.

— Nu ştiam că tatăl meu putea să facă aşa ceva, zise el.

— Cred că nici Kolis nu ştie. Nektas îşi dădu o şuviţă de păr roşcat peste umăr. Ar trebui să eviţi să atingi orice e mort până când vei şti să controlezi tăciunii, îmi zise.

Mâinile îmi căzură în poală.

— Cu siguranţă aşa am să fac. Dar o să-mi fie greu, pentru că-mi place să ating chestii moarte.

Nektas zâmbi larg, după care privi peste umăr.

— Eşti în regulă? îl întrebă pe Nyktos.

Nyktos încuviinţă din cap, privindu-mă.

— Ar trebui să vă întoarceţi la palat, zise dragoninul. Umbrele au să revină curând.

Nektas se ridică, atingându-l pe Nyktos pe umăr înainte să se piardă în labirintul de copaci. Câteva clipe mai târziu, crengile se mişcară violent, iar Nektas îşi luă zborul, transformat din nou în dragonin.

— Aşadar… dragoninii pot să creeze haine din nimic?

am întrebat. Zeii primitivi pot să facă aşa ceva?

— Doar haine pe care le-am mai purtat. Devin parte din noi.

— Ah! Are logică, presupun, am zis. L-am privit în timp ce mă cuprindea extenuarea. Îmi treceau o grămadă de gânduri prin cap. Mă gândesc că n-ai să mă laşi să plec, am zis.

— *Niciodată,* jură Nyktos.

Nu-mi venea să cred. Eram frustrată.

— Vrei să spui că ai să mă ţii aici? Împotriva voinţei mele?

Eather-ul îi cuprinse din nou ochii.

— Va fi alegerea ta dacă vei rămâne aici drept consoarta mea sau drept prizoniera mea, zise Nyktos.

— Nu e cine ştie ce alegere, am zis.

— Te priveşte dacă alegi să vezi aşa lucrurile. Se ridică lin, fără să pară rănit de pe urma acţiunilor mele. Destinul tău nu e acela de a muri ucisă de Kolis.

Am oftat, înţelegând cu adevărat ce însemna că dădusem greş în această încercare. Îmi ratasem singura şansă. Nu aveau să mai fie altele, mai ales pentru că acum se aştepta să încerc să scap.

— Atunci, care îmi va fi destinul? am întrebat.

— Îmi vei fi consoartă, zise Nyktos. Fie că îţi place, fie că nu.

Furia mă cuprinsese în vreme ce îl priveam pe zeul primitiv al morţii. Mă agăţam de acea furie, pentru că era un sentiment mai bun decât disperarea sau lipsa de speranţă.

— Aşadar, vrei să zici că destinul meu va fi să mor fiindu-ţi consoartă, am zis.

Un muşchi al tâmplei sale zvâcni pe când mă privea insistent.

— S-ar putea să existe o altă cale prin care să putem să evităm moartea ta, zise.

— Chiar aşa?! am întrebat, râzând. Şi cum anume?

— Dacă aş avea măcar cinci secunde de linişte fără să trebuiască să mă îngrijorez că ai de gând să încerci să mori, poate aş reuşi să mă gândesc la o variantă.

— Cum să nu! am zis, dându-mi ochii peste cap.

Scoase un icnet, de parcă se străduia să nu urle de frustrare. Am rânjit, privind pumnalul. L-am apucat.

— Sper din tot sufletul că n-ai de gând să-mi faci ceva cu pumnalul ăla, mă avertiză Nyktos pe când băgam încet pumnalul în cizmă.

— Să nu mi-l iei! i-am ordonat, deşi părea că mai degrabă îl rugasem să n-o facă.

Începusem să roşesc.

— Dacă plănuiam să o fac, s-ar fi întâmplat deja.

L-am privit, circumspectă.

— Nu te temi că am să încerc să-ţi tai gâtul până ajung la coloană, aşa cum mi-ai cerut mai devreme?

— Nu, îmi zise.

— Ar trebui să te temi, i-am zis, privindu-l.

Rânji, trecându-şi degetele peste manşeta ce-i acoperea bicepsul. Scoase de acolo un fir subţire.

Am îngheţat când din acel fir de fum apăru dintr-odată în faţa lui armăsarul său de luptă. Odin îşi scutură coama lovind cu copita pământul acoperit de cenuşă. Uitasem că armăsarul lui *trăia* în manşeta lui.

— Cum se…

Dar am tăcut atunci când Nyktos mă privi.

— Poftim?

— Nimic, am murmurat, încercând să-mi opresc curiozitatea legată de felul în care reuşea să-l materializeze

pe Odin din acea manşetă argintie. Dar după cinci secunde am cedat. O faci prin magie? l-am întrebat.

— Magie primitivă, da, zise Nyktos.

Îmi amintisem de scaunul pe care îl mutase, de focul pe care îl pornise.

— Aşadar, calul nu e… real?

— E din carne şi oase, îmi zise, după care tăcu o vreme. Sper că n-ai de gând să petreci ce a mai rămas din cea mai lungă noapte pe care am avut-o vreodată în Pădurea Muribundă.

— Şi dacă aş avea asta de gând?

— Te-aş sui cu mâna mea pe Odin.

— Vreau să te văd c-o faci şi pe asta, am zis.

Nyktos mă privea, şi, judecând după expresia lui, părea hotărât să procedeze exact aşa.

— Mă rog, am zis şi l-am evitat, mergând spre Odin.

M-am oprit atunci când calul îşi întoarse capul spre mine. Lovi din nou pământul cu copita.

— Nu prea te are la suflet, zise Nyktos.

— I-am făcut ceva?

Nyktos ajunse în spatele meu, se aplecă spre mine şi zise:

— Mi-ai pus un pumnal la gât şi m-ai lovit cu *eather.*

— Dar n-am… M-am oprit. Magie primitivă. E extensia ta, am zis. Am înţeles. Am oftat, privind calul. Iartă-mă! i-am spus.

Odin pufni, întorcându-şi capul.

— Are să-i treacă, zise Nyktos, luându-mă de şolduri şi ridicându-mă înainte să pot reacţiona.

Am apucat oblâncul, aşezându-mă în şa ca să nu fiu aruncată de pe cal. Nyktos se sui în spatele meu.

— La un moment dat, termină Nyktos.

Odin îşi scutură coama.

Nu ştiam ce să zic.

Nyktos apucă hăţurile.

— Data viitoare când pui pumnalul la gâtul cuiva, îmi zise, respiraţia lui atingându-mi obrazul pe când îl mâna pe Odin spre palat, ar trebui să duci amenințarea până la capăt.

M-am îmbăţoşat.

— Chiar dacă e vorba despre gâtul tău? am întrebat.

Nyktos îşi trecu braţul în jurul taliei mele şi mă trase spre pieptul său.

— Mai ales dacă e vorba despre gâtul meu.

*

Orphine aştepta lângă ușile dinspre grajduri, în coridorul îngust ce dădea spre sala aflată de cealaltă parte a biroului lui Nyktos. Nu era singură. Ector se sprijini de perete când ea făcu un pas înainte, îngenunchind.

— Trebuia să o păzesc mai bine, zise ea. Am eşuat şi îmi cer iertare.

— Nu e vina ta, am spus, cuprinsă de vină.

— Mai are şi Sera dreptate din când în când, zise Nyktos, iar eu l-am privit urât. Nu ai de ce să te scuzi pentru nesăbuinţa ei…

— *Nesăbuinţă,* am zis printre dinţi.

Făcea să sune de parcă ieşisem la plimbare prin Pădurea Muribundă.

— Sau pentru curajul ei, continuă el, privindu-mă la fel de urât.

Am tăcut, surprinsă că văzuse actul meu ca pe unul curajos şi mai ales că recunoscuse asta în public.

— Curaj nesăbuit, adăugă el.

Începea să-mi pară rău că regretasem că îl rănisem.

Ector se împinse din perete când Orphine se ridică. Părul lui cârlionţat părea şi mai pal în lumina lămpilor.

— Curaj?

— A încercat să ajungă la Dalos, zise Nyktos şi mă prinse de umăr. Ca să-l ucidă pe Kolis.

— Mai să fie! murmură Orphine şi făcu un pas în spate.

Ector păli.

— Sper că glumeşti, zise el.

— Mi-aş dori, recunoscu Nyktos şi mă ghidă printre ei, îndreptându-se spre scări.

Ector ne urmă.

— De ce ai încerca să faci aşa ceva? De ce te-ai gândit să faci un lucru ca ăsta? întrebă el.

M-am oprit.

— Pentru că… am început.

Nyktos se săturase. Îmi dădu drumul şi îmi arătă scările.

— Urcă… îmi zise.

— Nu-mi mai da ordine, de parcă aş fi un copil!

— N-aş face-o dacă nu te-ai fi comportat asemenea unuia, ripostă.

M-am înfuriat.

— Când eram la tine în pat şi îţi înfigeai colţii în gâtul meu, se pare că nu mă comportam ca unul, am zis.

— Hopa! murmură Ector.

Ochii argintii strălucitori ai lui Nyktos mă priviră.

— *Sera.*

M-am abţinut să mai spun ceva şi am *tropăit* pe scări asemenea unei femei adulte. Am ajuns la al patrulea etaj înainte ca Nyktos să mă prindă din urmă.

— Orice te gândeai să mai spui, începu el, trecând prin spatele meu şi deschizând uşa, te rog să te abţii!

— Cum adică?! am zis, intrând pe coridor. Avea dreptate. Fusesem la un pas de a-i spune lui Ector motivul pentru care voiam să-l ucid pe Kolis.

— Nu ai încredere să le spui gardienilor ce anume port în mine? am întrebat. Sau te temi că, dacă află, s-ar putea să fie de acord cu mine?

— Nimeni n-ar fi de acord cu ce ai încercat să faci şi nici nu te-ar fi ajutat.

Am râs. Şi râsetul suna înfricoşător.

— Nu-i cunoşti atât de bine ca să poţi crede aşa ceva, am zis.

— Şi tu îi cunoşti?!

— Îi cunosc atât cât să-mi dau seama de ce e evident. Niciunul dintre ei nu mă place, şi ar fi toţi bucuroşi dacă aş dispărea – fie că plec, fie că mor.

— Şi ce anume te face să crezi una ca asta?

— Vorbeşti serios? Încă nu m-au iertat pentru ce am plănuit să fac… am zis, icnind şi împleticindu-mă când Nyktos apăru înaintea mea. Încetează! am adăugat.

— Ce ţi-au zis?

Vocea lui era calmă, dar emana promisiuni violente.

— Nimic.

Veni spre mine.

— Spune-mi ce s-a spus şi cine anume a spus!

— N-a fost nevoie să zică cineva ceva ca să mă prind! Mi-am încleştat pumnii. Uite care-i faza, n-am nevoie să-i întorc şi mai tare împotriva mea. Şi nici nu intenţionez să o fac. Au toate motivele din lume să mă displacă. Îţi sunt loiali, iar eu sunt consoarta pe care nu ţi-ai dorit-o niciodată – cea care a plănuit să te ucidă. Dacă ar fi după ei, eu n-aş mai fi aici. L-am evitat şi am continuat să merg pe coridor, iar extenuarea de mai devreme mă cuprinse din nou. Asta e, am

adăugat.

Slavă zeilor, Nyktos nu mă mai opri! Am ajuns la dormitor şi m-am simţit uşurată că uşa era descuiată. Am intrat şi am închis uşa în spatele meu fără să mai zic ceva. Am trecut pe lângă pat şi mi-am dat jos pelerina, care căzu pe podea. Aveam nevoie de linişte. De timp ca să mă gândesc şi să complotez…

Uşa se izbi de perete în spatele meu. M-am întors.

Nyktos intră valvârtej.

— Nu, zise el.

Am făcut un pas în spate.

— Cum adică?!

— Nu sunt de acord cu *situaţia.* Mi-aş dori să mă pot odihni măcar câteva ore în noaptea asta.

— Tu eşti cel care se află în odăile mele! Eram exasperată. Nimeni nu te opreşte să dormi.

— Ai demonstrat că nu te pot lăsa singură, iar eu trebuie să mă odihnesc. Aşa că, dacă eu dorm, şi tu vei dormi.

— Sper că glumeşti! am exclamat.

— Ţi se pare că glumesc?

Părea în stare să omoare un regat întreg.

— N-am de gând să mai încerc să fac ceva, acum că abia m-ai prins, am zis.

— Mi-aş dori să te cred, dar nu sunt naiv. Nu pot să pun gardieni în faţa uşii tale şi în curte doar ca să te oprească din a mai face tâmpenii. Cel puţin nu până când nu instalez încuietori pe uşile balconului, zise Nyktos. Se uită spre uşi şi apoi mă privi, ridicând din sprâncene. Cum ai reuşit să cobori de pe balcon? mă întrebă.

Aveam impresia că nu urma să fie încântat de răspuns.

— Magie? Să ştii că acei tăciuni sunt foarte puternici,

am replicat.

Nyktos mârâi, şi părul de pe tot corpul mi se zbârli.

— Ai escaladat zidul palatului?

— Poate?

Mă privea.

— Pe de o parte, sunt impresionat că ai reuşit una ca asta, zise.

— Hai să o lăsăm aşa, atunci!

— Ai fi putut să-ţi frângi gâtul.

— Însă nu s-a întâmplat.

— Pe toţi zeii, Sera! Există riscuri atunci când eşti prea îndrăzneaţă. Prea *curajoasă.*

— Nu ziceai că eşti obosit? Hai mai bine să vorbim despre altceva, am propus, încrucişându-mi braţele peste piept. Mai ales că am mai avut conversaţia asta de 500 de ori.

Nyktos înjură.

— Ai dreptate, zise el. Pot să te bat la cap şi mâine-dimineaţă.

— Eşti sigur? Sau urmează iar să dispari toată ziua? am răbufnit.

— Ţi-a fost cumva dor de mine?

— Nu, am pufnit. Poţi să te culci.

— Asta încerc să fac, dar, după cum ziceam, dacă eu dorm, trebuie şi tu să dormi. La un braţ distanţă de mine.

Aveam impresia că maxilarul îmi aterizase pe podea.

— În dormitorul tău?

Nyktos respiră profund, în încercarea de a se calma.

— Unde altundeva? întrebă el.

— Nu.

— Cum adică nu?

— Exact aşa. Ar trebui să fie destul de uşor de înţeles.

Poţi să pleci, i-am zis, arătând spre uşa pe care intrase. Noapte bună!

Nyktos se holbă la mine.

— N-am timp de aşa ceva, zise.

— Ei bine, nici… Ochii mei se holbară în vreme ce el se apropie. Ce ai de gând să faci?

— N-am de gând să stau și să mă cert cu tine.

Avea din nou acea expresie, ca atunci când îmi zisese că urma să mă ia pe sus şi să mă suie pe Odin. M-am îndepărtat de el.

— Te rog, nu!

Continua să se apropie.

Mi-am ridicat mâinile.

— Sunt destul de tulburată momentan. S-ar putea să pierd controlul şi să te rănesc din nou, am zis.

— Aş vrea să văd că încerci să mai foloseşti *eather-ul* împotriva mea. A fost impresionant prima oară. Zâmbea. Dar acum, că ştiu ce se poate întâmpla, sunt pregătit.

M-am lovit de coloana de lemn a patului și m-am întors…

Nyktos mă prinse de braţ şi mă răsuci spre el. Mă cuprinse de talie cu un braţ pe când se apleca, împingându-şi umărul în abdomenul meu. Am scos un ţipăt ascuţit când mă săltă de pe podea. Dintr-odată, eram atârnată pe umărul lui şi îi priveam spatele.

Eram năucită şi nu ştiam ce să zic.

Apoi Nyktos se întoarse.

— Lasă-mă! am ţipat.

Coada de păr îmi alunecă şi mă lovi în faţă.

— Nici nu mă gândesc, zise Nyktos.

— Dă-mi drumul!

Am început să lovesc cu picioarele, dar braţul lui îmi

cuprinse spatele genunchilor, blocându-mi loviturile.

— Nyktos, jur pe zei… am zis.

— N-ar trebui, replică el. E blasfemie.

Am țipat din nou, lovind cu pumnul în vreme ce deschidea ușa dintre odăile noastre. Priveam înlemnită coridorul întunecat dintre camere. Fusese, oare, descuiată acea ușă? Sau își folosise puterile ca să o descuie?

— Am impresia că vrei să mă lovești în rinichi, zise Nyktos în timp ce traversa coridorul și se îndrepta spre dormitorul lui.

Mi-am descleștat pumnul când am simțit mirosul lui – de citrice.

— Ba nu, am zis.

— Nu cred că am mai întâlnit pe cineva care să mintă așa des ca tine, zise Nyktos și se întoarse brusc, aruncându-mă pe pat.

— Nemernicule! am exclamat, dând să mă ridic.

Mă uitam la puținele obiecte din cameră, luminate de lămpile de pe perete. Un dulap. Câteva lăzi și un divan lung așezat în fața unei mese, alături de un singur scaun. Eram puțin neliniștită, deoarece mă aflam din nou acolo.

Nyktos îmi prinse picioarele înainte să mă pot mișca, scoțându-mi pumnalul din cizmă. Îl înfipse în podeaua de lemn, după care îmi scoase cizma.

— Ce naiba?!

— Ai cizmele la fel de murdare ca vorbele pe care le scoți câteodată pe gură, îmi zise. Apucă cealaltă cizmă, și aceasta se izbi zgomotos de podea. Chiar dacă mă bucur să știu că acea gură are să-mi fie alături în pat, nu mă prea entuziasmează cizmele, continuă el. Îmi privi și pantalonii murdari și acoperiți de sânge. Trebuie dați jos și pantalonii.

— Uau! Nu cred că un bărbat m-a rugat vreodată într-

un mod atât de romantic să-mi dau jos hainele.

Mă privi. Ochii lui aveau culoarea cerului de deasupra palatului. Mi-am înfipt degetele în pătura groasă de sub mine atunci când el se uită la mine de sus, şi ştiam că arătam vraişte. Mintea mea era la fel. Coada mea de păr aproape că se desfăcuse. Pielea îmi era plină de zgârieturi. Era furios pe mine, iar eu nu eram foarte încântată de felul în care se comportase, însă… ceva se schimbă deodată între noi. O altă tensiune se simţea în aer, iar pulsul meu o luase razna, făcându-mă să fiu mult mai alertă. Dintr-odată, mă întrebam dacă nu cumva mă gândeam la ultima oară când fusesem la el în dormitor, pe pat. Sau la clipele din antecameră. Asta făceam. Sângele mi se încălzi, apoi am simţit o apăsare plăcută.

Nările lui Nyktos se dilatară, iar pieptul i se ridică brusc.

— Dă-ţi jos pantalonii, Sera!

Cuvintele lui mă înfierbântară, aţâţând partea impulsivă a personalităţii mele.

— Îi vrei daţi jos? M-am proptit în coate şi am ridicat din sprâncene. Atunci, va trebui să-i dai jos cu mâna ta.

Nyktos înmărmuri. Nu mai respira, doar vârtejurile din ochi i se roteau. Nu avea s-o facă. Tocmai de aceea îi cerusem.

Am zâmbit.

— Atunci, se pare că o să dorm îmbrăcată, am zis.

Se apropie, punându-şi un genunchi pe pat. Aveam un nod în gât. M-am încordat atunci când mâinile lui trecură pe sub tivul puloverului, după care m-am relaxat în clipa când îşi încleștă degetele.

Continua să mă privească în ochi.

— Ai de gând să-ţi ridici şezutul sau va trebui să te ajut şi cu asta?

Mi-am muşcat buza de jos şi am făcu ce-mi cerea.

Urmele de *eather* din ochii lui străluceau pe când îmi trăgea pantalonii de pe şolduri şi de-a lungul coapselor, fără să îşi mai bată capul cu nasturii. Muşchii inferiori ai abdomenului meu se încordară atunci când pantalonii ajunseră în jurul gleznelor, iar degetele lui îmi atinseră pielea, asemenea unui sărut răcoros. Nici n-am auzit când pantalonii căzură pe podea. Mă privea fix în ochi, în timp ce degetele sale se agăţau de şosetele mele de lână. Căzură şi acestea undeva lângă pat.

Încet, genele sale coborâră.

— Fir-ar! zise.

Puloverul şi furoul îmi acopereau coapsele, şi, din felul în care mă privea, aflase că nu purtam lenjerie intimă, din cauza grabei mele de mai devreme de a încerca să scap.

Inima îmi bubuia în piept când ochii noştri se întâlniră din nou. Esenţa din ochii lui se mişca leneş.

— Şi puloverul e murdar, am zis.

Obrajii lui se traseră, iar vârfurile colţilor săi îşi făcură apariţia.

— Ridică braţele! îmi zise.

Mi-am schimbat poziţia ca să ajung în genunchi, respirând sacadat atunci când corpurile noastre aproape că se atinseră. Mi-am ridicat braţele. Mâinile lui se afundară în materialul gros. Am închis ochii pe când ridica puloverul. Mi se făcu pielea de găină pe braţele dezgolite. Furoul era dintr-un material delicat, strâmt pe piept şi apoi coborând spre talie şi coapse.

Abia ascundea ceva, şi rămăsesem aproape goală, ca atunci când îi dădusem să bea din sângele meu. Îi simţeam privirea, asemenea unei mângâieri, trecându-mi peste umeri – complet vindecaţi acum –, spre sâni. Apoi mai jos.

Vârfurile degetelor lui îmi atinseră încet braţul, iar atingerea mă făcu să deschid ochii. Tăcea pe când se apleca pentru a-mi lua coada de păr între degete. L-am privit mângâindu-mi coada, oprindu-se atunci când atinse cureluşa ce ţine părul legat. O scoase, punând-o pe încheietura lui. Apoi începu să-mi desfacă grijuliu coada. Îl priveam în ochi.

— Mă gândesc că e greu să dormi cu părul strâns în coada asta, murmură.

Vocea îi era mai groasă şi mai bogată.

Am tăcut, stând complet nemişcată în vreme ce el îmi desfăcea meticulos cârlionţii. Eram foarte mişcată de ceea ce făcea.

Îmi acoperi umerii şi spatele cu părul când termină, însă degetele lui rămaseră între fire, apropiindu-se de vârfurile şuviţelor ce-mi atingeau talia.

— Nu te mai lupţi cu mine? mă întrebă.

— Pentru moment, am răspuns.

Zâmbea în timp ce mă privea.

— Şi totuşi mi se pare că nu ne-am oprit din luptă.

Îmi atinse obrazul cu degetul mare de la mână, chiar sub zgârietura de acolo, apoi îl trecu peste gât, în apropierea muşcăturii ce începuse să se vindece.

Nyktos rămase aşa câteva momente, după care se retrase. Mă privea în timp ce îşi dădea jos cizmele, de parcă se aştepta să o iau la goană. Dar nu minţisem când îi spusesem că nu mai aveam de gând să lupt în acea noapte. Extenuarea mă cuprinsese din nou, însă de data aceasta nu era copleşitoare, ci caldă. Rămăsesem acolo unde mă lăsase şi îl priveam pe când se întorcea într-o parte. Mi-am coborât privirea şi i-am văzut excitarea, prin pantaloni. Am simţit o apăsare plăcută în sâni atunci când îşi dădu jos tunica. Vârtejurile de cerneală de pe spatele şi părţile laterale ale

torsului său erau estompate în lumina joasă. Nyktos înconjură patul şi se îndreptă spre dulap. Deschise o uşă şi începu să-şi dea jos pantalonii. Mi-am desfăcut buzele atunci când i-am văzut curbura şezutului. Nu mi-am întors privirea, ca în acea zi când eram lângă lac. Priveam cu plăcere carnea de culoarea bronzului şi părul întunecat de pe picioarele lui.

Trupul său era… indecent.

Nyktos trase o pereche de pantaloni largi, asemănători celor pe care Nektas îi făcuse să apară din nimic.

Se întoarse la pat şi îşi desfăcu părul. În timp ce şuviţele îi cădeau pe umeri, nu puteam să nu mă gândesc la intimitatea acelui moment.

Luminile de pe pereţi se stinseră când se apropie de pat, iar încăperea se cufundă în beznă.

— Eu am făcut asta, zise când mă auzi icnind.

Ochii mi se adaptară încetul cu încetul la întuneric. Era pe partea lui de pat.

— Mai multă magie?

— Da, zise el.

Patul se mişcă sub greutatea lui, şi eu… eu stăteam acolo unde mă lăsase. În întuneric, se apropie de mine. Îşi trecu un braţ peste talia mea, iar eu nu m-am opus. În mare parte pentru că eram şocată. Mă trase pe spate, acoperindu-mi picioarele cu pătura. Capul meu lovi perna, apoi patul se mişcă din nou când el mă luă în braţe.

Braţul lui îmi stătea peste talie, dar în rest trupurile noastre nu se atingeau, chiar dacă erau câţiva centimetri între noi. Ţineam ochii deschişi în întuneric. Trecură mai multe clipe.

— Nu credeam că vorbeai serios când ai spus că o să mă ţii la un braţ depărtare, am zis.

— Chiar da, îmi zise, iar respiraţia lui îmi atinse umărul,

făcându-mă să tremur.

Greutatea brațului său era… mă aducea cu picioarele pe pământ. Era *prea mult din toate.*

— Nu cred că am cum să dorm așa, am murmurat.

— Dacă reușești, foarte bine.

— Nu știu ce să zic.

— Închide ochii și încearcă, Sera!

Zeilor, când îmi pronunță numele – ca pe un soi de jurământ solemn –, am simțit cum mă cutremur. Am închis ochii, auzind doar bătăile inimii mele și respirația lui profundă și constantă. M-am concentrat la respirația lui, până când… până când se întâmplă imposibilul reușind să adorm. Nu știu câtă vreme trecu până să mă trezesc brusc.

Ceva… ceva se întâmplase.

Priveam în întuneric, simțind că Nyktos mă ținea strâns în brațe. Mă strângea de talie, iar furoul era o barieră subțire între carnea lui rece și spatele meu. Pieptul lui se ridica și cobora, iar el respira sacadat.

Oare visa?

Am încercat să-mi întorc capul, dar brațul lui mă trase și mai tare spre corpul său.

— Nyktos? am șoptit.

Nu-mi răspunse.

Eram îngrijorată. I-am atins mușchii încordați ai brațului.

Un fior îi străbătu trupul.

— Promite-mi, zise el răgușit. Promite-mi că nu te vei duce niciodată la Kolis!

Inima îmi tresăltă și am inspirat superficial.

— Promite-mi Sera! Niciodată.

Am închis ochii, simțind lacrimile ce se acumulau pe la colțuri, și am zis ceea ce nu ar fi trebuit:

— Promit!

Capitolul 8

Nyktos plecase atunci când m-am trezit, însă ultimele vorbe pe care i le spusesem încă mă bântuiau.

„Promite-mi!”

N-ar fi trebuit să-i promit nimic. M-am întors pe spate şi mi-am trecut privirea dinspre noptiera şi cutiuţa de lemn de pe ea spre pumnalul care zăcea alături, pe pernă. Am tras adânc aer în piept şi am expirat încet, după care am apucat pumnalul. Mi-am zărit halatul la piciorul patului. Probabil că Nyktos îl lăsase acolo.

Durerea îmi pulsă în piept când m-am ridicat.

Piatra era rece sub tălpi pe când mergeam pe culoarul slab luminat, ca să ajung în camerele ce-mi aparţineau. Am rămas câteva clipe sub candelabrul de sticlă şi am încercat să-mi pun gândurile în ordine. Cu o noapte înainte eşuasem. Așadar, ce urma să fac?

Nu aveam răspuns. Orphine intră în odăile mele, alături de Baines şi de nişte apă proaspătă. Faptul că îşi ceruse scuze în faţa lui Nyktos cu o noapte înainte încă mă făcea să simt ruşine.

— De cum eşti gata, te voi escorta la Nyktos, mă anunţă Orphine îndreptându-se spre uşi. Te aştept pe coridor. Făcu o pauză. Te rog să nu încerci din nou să evadezi!

— N-o voi face. Mă aşteptam la un răspuns caustic din partea ei, dar nu făcu decât să încuviinţeze din cap înainte de a ieşi.

M-am întors în camera de îmbăiere. Măcar n-o minţisem pe Orphine. Nu aveam să încerc să evadez *chiar acum.* Dar trebuia să mai încerc. Iar asta făcea ca fisura pe care o simţeam în piept să fie şi mai instabilă, de parcă urma

să se adâncească și să se lărgească.

Mi-am masat coșul pieptului, oprindu-mi gândurile înainte ca acestea să mă conducă din nou spre haosul de emoții ce cauzase fisura. Nyktos mă aștepta, și era mai bine să termin cu scandalul monstruos care se prefigura.

Mi-am dat părul din față și m-am încruntat când i-am simțit textura grunjoasă. Mi-am privit degetele. Un strat subțire de cenușă îmi acoperea mâinile care până atunci emanaseră o putere ce vindecase și adusese viață. Însă îl rănisem pe Nyktos.

Era genul de putere ce putea ucide.

Oare tăciunii erau așa puternici? Oare îmi confereau chiar și acum abilități zeiești? Nu era improbabil, dacă mă gândeam bine. Până la urmă, tăciunii îmi dăduseră tot timpul puteri.

Doar că nu voiam… să rănesc pe cineva. Nu intenționat.

Am înghițit în sec și m-am forțat să continui cu ce aveam de făcut. Am pătruns în camera de îmbăiere și am luat un ștergar curat. Am întins un prosop alături de cadă și am îngenuncheat. Mi-am dat jos chiloții, și deja duceam lipsa acelui miros de citrice ce se impregnase în material. Fiind atentă la ușa de la intrare, m-am spălat repede, după care mi-am scufundat capul în apă, frecându-mi viguros părul. Cu greu am reușit să-l descâlcesc, dar aproape că se uscase atunci când m-am îndreptat spre dulapul cu haine.

Nu-mi rămăseseră prea multe opțiuni când venea vorba despre costumație: câteva pulovere, o pereche de colanți groși, de culoare neagră, și trei rochii. Am ales un pulover și colanții, după care am ieșit pe culoar, unde mă aștepta Orphine.

Femeia dragonin nu scoase o vorbă în timp ce mă conduse spre primul etaj al palatului, cu o carte sub braț.

Singurele sunete erau cele ale cizmelor noastre ce tropăiau pe podelele de piatră.

— Îmi pare rău pentru Davina! am zis, neştiind dacă fusese sau nu apropiată de ea. Când nu îmi răspunse, am privit-o. Și… și îmi pare de asemenea rău pentru că te-am făcut să simţi că ai eşuat în a-ţi face datoria. Nu a fost vina ta, și nu e ca și cum te-ai fi aşteptat să sar de la balcon.

Orphine ridică dintr-o sprânceană, dar numai atât. Mi-am ferit privirea, deoarece simţeam un sentiment apăsător de vinovăţie în piept. M-am gândit că antipatia pe care o simţea faţă de mine se transformase deja în ură, iar eu nu puteam s-o învinovăţesc pentru…

— Ai dreptate, îmi zise ea. Nu m-aş fi aşteptat să escaladezi zidul palatului. Cred că puţini ar fi în stare de una ca asta, însă apreciez faptul că ţi-ai cerut scuze… și chiar și ce voiai să faci.

Mi-am întors capul spre ea când am ajuns în dreptul scărilor.

— Chiar aşa?

— S-ar fi terminat cu un dezastru, îmi zise. Dar disponibilitatea de a-ţi asuma un asemenea risc spune ceva despre integritatea ta. Ceea ce merită respectat. Şi onorat.

Respectat? Onorat? Am încercat să-mi amintesc o ocazie când mai primisem aşa ceva în timp ce treceam pe sub o arcadă. Înaintea nopţii în care împlineam 17 ani, mi se prezentaseră onoruri, însă nu pentru faptele mele. Onorurile primite din partea familiei mele se datorau potenţialului meu de a face ceva pentru regat. Cei din familia mea respectau aşa ceva. Dar nu şi pe mine.

Am ajuns într-un foaier bine luminat, dar gol, și am trecut pe sub lumânările de sticlă alimentate cu energie primitivă. Mă aşteptam oarecum să văd o întreagă armată de

gărzi aşteptând. Am suspinat şi am privit piedestalul alb, complet gol, întrebându-mă pentru a nu ştiu câta oară dacă cineva sau ceva îl ocupase vreodată. O energie neliniştitoare curgea prin mine pe când treceam prin intrările ce dădeau în coridor, una dintre ele ducând spre biroul lui Nyktos. Palatul era cuprins de o linişte ciudată în vreme ce înaintam pe acel coridor.

Neliniştea pe care o simţeam creştea.

— Unde mergem?

— La Nyktos, îmi răspunse Orphine.

Era evident că acolo mergeam, dar ea nu-mi dădu și alte detalii.

Mi-am acoperit abdomenul cu unul din braţe în timp ce priveam camera tronului. Paşii mei încetiniră. Nu-mi aminteam să mai fi văzut uşile închise. Dacă le văzusem, însemna că eram mai puţin perspicace decât îmi imaginam, deoarece aveau pe ele un model minunat pictat. Aceleași vrejuri încovoiate fuseseră brodate și pe tunicile pe care Nyktos și gardienii săi le purtau. Vrejurile erau gravate cu argint. Frunze albe de plop răsăreau din ele. În centrul fiecărei uşi se aflau două semiluni puse una în faţa celeilalte, iar în spaţiul dintre ele se afla silueta unui lup.

Un lup alb.

Am clipit, apoi am privit mai bine emblema.

Tăciunii ce-i aparţineau lui Nyktos îmi vibrau în piept când uşile se deschiseră încet şi noi ne-am apropiat. Doi gardieni pe care nu-i recunoşteam stăteau în faţa noastră. Pulsul mi-o luă un pic razna. Oare de ce mă întâlneam cu el în acest loc? Simţurile mele se ascuţiseră, şi am intrat în camera tronului, după care m-am oprit.

Sub strălucirea stelelor de pe cerul care se vedea prin tavanul deschis şi sub lumina miilor de lumânări aprinse pe

zidurile încăperii se găseau… zeilor, se găseau *sute* de bărbați şi de femei în sala tronului, îmbrăcaţi în uniforma gri a gardienilor zeului primitiv şi înarmaţi până în dinţi.

Nu era tot contingentul prezent, deoarece ştiam că zidul şi Lethe trebuiau de asemenea protejate, însă acea încăpere circulară vastă era aproape plină. Mi-am trecut privirea peste marea de chipuri. L-am observat pe Saion stând alături de Rhahar. Lângă ei erau Rhain şi Ector. Se mai afla un bărbat cu ei, cu părul închis la culoare şi ondulat. Avea tenul la fel de palid, aproape ivoriu, asemenea lui Orphine. Rhain îmi evită privirea şi îşi încordă maxilarul.

Am devenit şi mai confuză când i-am observat pe Theon şi pe Lailah, împreună cu un dragonin cu solzi de un negru-mov care ajungea până la genunchii celor doi. Era ciudat să-l văd pe Reaver în întruparea sa de dragonin, când eu îl cunoscusem ca un băieţel de 10 ani cu părul ciufulit şi blond, faţă de spiriduş şi ochii prea solemni, mult prea serioşi. Apoi am privit spre podium.

Nyktos stătea în picioare în faţa tronurilor goale, îmbrăcat într-o cămaşă largă şi pantaloni închişi la culoare. Chiar şi de la distanţă, ochii lui m-au găsit şi m-au ţintuit locului. Inima începu să-mi bată cu putere.

— Vino! îmi zise Orphine, făcându-mi semn să o urmez.

De parcă eram sub puterea unei vrăji, picioarele începură să mi se mişte. Gardienii şi zeii se dădură la o parte când eu am început să înaintez, iar tăcerea ce se lăsase peste încăpere era atât de adâncă, încât îmi era teamă că toţi cei prezenţi puteau să-mi audă bubuiturile inimii atunci când am ajuns la treptele rotunjite. Nu aveam absolut nicio idee despre ceea ce se întâmpla, dar nu credeam că Nyktos mă convocase în faţa atâtor oameni ca să urle la mine. Ştia că n-ar fi dat bine pentru el. M-am oprit din nou, pentru că şi

Orphine se oprise şi pentru că…

Pentru că privirea intensă a lui Nyktos încă era ţintuită asupra mea şi asupra părului meu, pe care îl lăsasem desfăcut. Nu o făcusem pentru că ştiam că era fascinat de el sau pentru că la un moment dat îi amintise de lumina lunii. Deloc. Ceafa începu să mă furnice în timp ce urcam treptele.

— Totul e bine, îmi zise Nyktos în şoaptă. Îmi întinse mâna, iar manşeta cămăşii sale strălucea în lumina lumânărilor. Ia-mă de mână!

Prea confuză ca să-l refuz, am făcut aşa cum mi-a cerut. Nyktos încuviinţă scurt din cap, iar eu m-am întors să privesc mulţimea. Gardienii care păzeau intrarea închiseră uşile, în vreme ce Reaver ieşea din mulţime. Ghearele sale ţăcăneau discret când traversă podeaua din piatră de umbră, apoi urcă treptele. Nu-l vedeam pe Nektas, însă l-am observat pe Aios lângă Paxton, un băiat muritor pe care Nyktos îl adusese în Ţinutul Umbrelor după ce băiatul încercase să-l buzunărească. Confuzia de pe faţa băiatului era asemănătoare confuziei pe care o simţeam şi eu.

Nyktos îşi lăsă cealaltă mână pe umărul meu, iar eu îi simţeam răceala degetelor prin materialul puloverului, aducându-mi aminte de ceea ce îi făcusem.

— Cei adunaţi aici sunt unii dintre aliaţii mei cei mai de încredere, continuă Nyktos în şoaptă.

Atunci, mi-am dat seama că nu se referea niciodată la gardienii săi ori la zeii aflaţi sub protecţia sa ca la nişte servitori. Îi considera egali.

— Au jurat să protejeze Ţinuturile Umbrelor şi să i se opună lui Kolis şi celor care îl susţin pe falsul zeu primitiv al vieţii.

Stomacul meu mai făcu o tumbă atunci când Reaver mi se cuibări la picioare.

— Toţi sunt conştienţi că jurământul depus îi va duce la moarte. Cu toate acestea, depun toate eforturile, astfel încât Câmpiile Elizee să redevină ceea ce au fost odată – un tărâm al păcii şi al egalităţii pentru toţi. Sunt extraordinar de curajoşi, mai zise Nyktos, ridicând tonul vocii. Asemenea ţie.

Am icnit, surprinsă.

Nyktos îmi strânse mâna și ridică privirea peste mulţime.

— Oricare dintre cei de aici ar fi procedat la fel noaptea trecută, zise Nyktos, proiectându-și vocea în întreaga încăpere. Oricare dintre ei s-ar fi sacrificat dacă ar fi ajutat la protejarea Ţinuturile Umbrelor şi a celor care caută adăpost aici. Își ridică privirea, iar Reaver se propti de picioarele mele, ajutându-mă să-mi liniştesc tremurul. Seraphena nu a depus niciun jurământ, nu a jurat nimănui loialitate şi nici măcar nu poartă deocamdată coroana consoartei. Nu e aici de multă vreme, dar a fost dispusă să-şi riște viaţa ca să vă protejeze pe toţi – pe toţi cei din Ţinuturile Umbrelor şi de dincolo de el. Pentru că a crezut că atacurile recente sunt din cauza ei, a plănuit să i se predea lui Kolis. Chiar dacă nu ea e de vină pentru atacuri, adăugă Nyktos, micile minciuni scurgându-se cu lejeritate de pe limba sa. Curajul ei e de neegalat, chiar şi printre voi.

Nimeni nu râse delăsător atunci când şocul trecu prin mulţimea de feţe cunoscute şi necunoscute. Şi… eram la fel de surprinsă ca restul. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-l strâng de gât pe Nyktos sau să-l îmbrăţişez. Pentru că până atunci nimeni, absolut nimeni, nu-mi recunoscuse vreun merit în public. Am auzit un murmur slab pe când îmi treceam privirea peste mulţime, fixându-mi-o asupra lui Aios. Pălise.

Degetul mare al mâinii lui Nyktos îmi mângâie palma, ceea ce mă făcu să tresar.

— Seraphena va fi o consoartă demnă de scuturile şi săbiile pe care le veţi mânui pentru a o apăra. O consoartă cu care Ţinuturile Umbrelor se va mândri.

Simţeam că ameţesc în timp ce mă holbam la Aios, însă ceva îmi atrase atenţia. Ector ieşi din mulţime şi îşi scoase sabia din teacă. Propti lama sabiei peste piept şi se lăsă într-un genunchi.

— Atunci, vom face tot ce ne stă în puteri să fim demni de o asemenea onoare, spuse el.

Am tresărit din nou, lovindu-mă de Nyktos, iar Reaver îşi deschise aripile, întinse gâtul şi scoase un ţipăt prelung şi ascuţit. Nyktos mă stabiliză. Saion urmă exemplul lui Ector, împreună cu Rhahar şi cu gemenii. Alţii începură să declame, repetând vorbele lui Ector. Săbiile se înălţară, iar atât zeii, cât şi ceilalţi gardieni îngenuncheară.

— Niciunul dintre ei nu îţi va mai purta gând rău de acum înainte. Te vor vedea aşa cum eşti – curajoasă şi îndrăzneaţă, zise Nyktos, plecându-şi capul ca să-l aud doar eu. Respiraţia lui rece îmi juca peste ureche, iar eu m-am înfiorat. Şi, dacă mai au gânduri rele faţă de tine, acestea vor fi ultimele lor gânduri. Oricât de loiali ar fi Ţinuturilor Umbrelor, îi voi distruge.

Am înlemnit.

Nu mă îndoiam de sinceritatea lui. Se regăsea în umbrele vocii sale, iar eu… ei bine, încă nu ştiam dacă voiam să-l sugrum sau să-l sărut.

Evident că nu uitase ce-i spusesem despre gardienii săi. Discursul lui făcuse două lucruri. Se asigurase că cei nemulţumiţi aveau să fie de partea sa şi în același timp îmi dăduse șah-mat într-un mod impresionant.

Pentru că Nyktos tocmai se asigurase că toţi cei din încăpere aveau să ezite să încerce să mă ajute să ajung la

Kolis. Lucru la care Nyktos probabil nici nu s-ar fi gândit dacă nu i-aş fi zis că unii dintre gardieni ar fi extraordinar de mulţumiţi să nu mă mai vadă în veci. Nu doar atât. Acum, aveau să mă păzească şi mai abitir, pentru că ştiau de ce eram capabilă.

L-am privit peste umăr, cu ochii mijiţi.

— Eşti un ticălos tare isteţ, i-am şoptit.

Îmi zâmbi slab.

— Ştiu, zise Nyktos. Esenţa primitivă îi făcu ochii să strălucească atunci când se aplecă spre mine, gurile noastre fiind atât de aproape, încât pentru o clipă am crezut că voia să mă sărute.

— Însă am fost sincer, zise el. Eşti puternică şi curajoasă. Vei fi o consoartă demnă de săbiile şi scuturile lor.

Ochii mi se umeziră, aşa că mi-am ferit privirea. Trebuia s-o fac. Eram cuprinsă de o emoţie pură şi sfâşietoare. Vorbele sale însemnau totul pentru mine, mai ales că fiecare cuvânt rostit fusese despre mine şi faptele mele. Nu despre ceea ce credea el despre mine. Nu despre ce eu şi tăciunii puteam face pentru el, ci despre ceea ce alesesem să fac eu. Şi, pentru prima oară în viaţa mea, simţeam că eram mai mult decât un destin cu care nu fusesem niciodată de acord. Însemnam ceva mai mult decât tăciunii pe care îi purtam în mine.

Simţeam… *mai mult.*

Capitolul 9

Orphine mă conduse de pe podium, prin camera de război, spre coridorul îngust care ducea spre aripa de est şi spre biroul lui Nyktos, lăsându-mă într-un alcov întunecat. Încă eram ameţită de ceea ce se întâmplase. Mă îndoiam că fusesem lăsată complet singură, aşa că am deschis uşa şi m-am oprit brusc.

Nu mă aşteptam deloc la ceea ce am văzut.

Nektas stătea pe un divan lângă o masă joasă pe care se aflau un platou acoperit şi o carafă cu suc. Nektas îşi întinsese şi îşi încrucişase picioarele în faţa sa. Avea braţele încrucişate peste piept, iar materialul cămăşii sale negre îi stătea mulat pe trup. Avea ochii închişi şi capul lăsat pe spate. Îi vedeam pielea roşiatică a gâtului. Părul lung şi întunecat străbătut de şuviţe roşcate îi acoperea unul din umeri unde…

Fiica sa, în întrupare de dragonin, era întinsă pe spate lângă el, cu picioarele din spate împinse în căptuşeala divanului, şi îşi trecea ghearele prin părul lui.

Jadis îşi întoarse capul oval, verde-maroniu, spre mine. Ochii ei cărămizii se lărgiră când icni, surprinsă. Oare se bucura?

— 'Neaţa, se auzi vocea joasă a lui Nektas.

Jadis scoase din nou un sunet, trăgându-şi ghearele din părul tatălui său, făcându-i capul să zvâcnească, până când fiica lui izbuti să se elibereze din părul lui descâlcit. Nektas nu reacţionă în vreun fel, iar ochii îi rămaseră închişi. Dragoninul minuscul se întoarse pe burtă. Aripile subţiri şi aproape transparente se desfăcură atunci când sări de pe divan, aterizând cu un bufnet moale.

Alergă spre mine în două şi mai apoi în patru picioare. Se lipi de colanţii mei, ţopăi şi mă trase de material.

— Vrea să o iei în braţe, îmi zise Nektas. Dacă nu te supui, mai mult ca sigur va face o criză. Nektas deschise un ochi de culoarea vinului roşu. Nu vrei să facă o criză, crede-mă, continuă el.

Având în vedere că Jadis începuse să tuşească şi să scoată fum şi flăcări, chiar nu-mi doream să facă o criză. Am ezitat, însă, și mi-am privit mâinile. Am înghiţit în sec.

— Ești sigur că vrei să o iau în braţe?

— De ce să mă deranjeze?

— Ai văzut ce i-am făcut lui Nyktos, am zis și i-am aruncat o privire.

— Ceea ce a păţit Ash a fost un accident, şi nu cred că aşa ceva are să se întâmple şi cu fiica mea.

Speram să aibă dreptate, aşa că m-am aplecat şi mi-am întins braţele, aşa cum îmi arătase Nyktos. Jadis nu ezită. Atingerea solzilor ei era răcoroasă, iar ea se agăţă de braţele mele folosindu-și ghearele. Am ridicat-o, și mi se lipi instantaneu de piept, încolăcindu-și braţele în jurul gâtului meu.

— Ai grijă la…

Una din aripile lui Jadis mă izbi peste faţă.

— Aripi, oftă Nektas. Scuze!

— Nu e nimic, am zis, lăsându-mi capul pe spate pe când Jadis se cuibărea mai bine şi îşi afunda degetele cu gheare în părul meu. Respiraţia ei îmi gâdila gâtul în timp ce ea scotea un sunet moale. Te rog doar să nu sufli foc pe mine, i-am zis.

Ochii de un roşu aprins ai lui Jadis mă priviră, iar dragoninul ciripi.

— Sper că tocmai ai fost de acord, am zis.

— Te place, zise Nektas. Aşa că, dacă e să scoată din greşeală flăcări, va fi doar din greşeală.

— Asta e bine de ştiut, am murmurat, în timp ce o mângâiam pe Jadis pe spate. Am privit în jur. Tu n-ai fost în sala tronului, am adăugat.

— Nu era nevoie să aud ceea ce ştiam deja.

Pentru că deja îmi văzuse curajul şi cutezanţa? Începusem să mă îmbujorez. Sau pentru că se aştepta ca eu să încerc să evadez din nou? Mai degrabă a doua variantă.

— Ash va ajunge din clipă în clipă, îmi zise Nektas, indicându-mi să mă aşez. A cerut să ţi se aducă mâncare.

Ash.

Doar Nektas îi spunea aşa. Nu-mi era deloc foame, dar m-am aşezat pe singurul scaun de la masă în vreme ce Jadis continua să ciripească. L-am privit pe Nektas. Mă privea aşa cum o făcuse atunci când fusesem rănită în Pădurea Roşiatică. Părea curios în legătură cu ceea ce vedea. Nu m-am lăsat să mă gândesc la faptul că-l văzusem gol sau la cum fusese martor la evadarea mea eşuată.

Am clătinat din cap şi am mutat-o pe Jadis un pic, aplecându-mă spre carafa cu suc şi turnându-mi în pahar.

— E treaba ta să mă păzeşti până când apare Nyktos sau altcineva?

— E alegerea mea să fiu aici, zise el.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu e nevoie să mă minţi, am zis.

Nektas îşi lăsa capul un pic pe spate. Părea relaxat în timp ce vorbea, dar simţeam un soi de energie ce-i clocotea pe sub piele.

— De ce aş minţi în legătură cu aşa ceva? zise el.

Am ridicat din umeri, dorindu-mi să cred că Nektas se afla acolo pentru că îşi dorea să petreacă timp alături de

mine.

— Orphine ar fi rămas cu tine dacă ar fi fost nevoie de mine altundeva, dar mi-am dorit să-ţi ţin companie până la sosirea lui Ash. Nektas îşi îndreptă capul. Oricum, m-am gândit că sunt o prezenţă mult mai plăcută ca Orphine.

Am pufnit pe când ridicam paharul şi am evitat aripa lui Jadis, care fusese cât pe ce să-mi dărâme băutura.

— Şi un covor ar fi o companie mai plăcută ca Orphine, am zis.

Chicotul lui Nektas fu profund şi aspru în vreme ce eu ridicam capacul de pe farfurie. Capul micuţ al lui Jadis se întoarse brusc, iar chiţăitul ei crescu atunci când văzu şunca, muntele de omletă acoperit de feliuţe de ardei şi pâinea cu unt. Alături se mai afla şi un calup de ciocolată.

M-am uitat la tatăl ei şi m-am gândit la Davina.

— Davina… a avut familie?

— O soră mai mare, însă a murit cu ani buni în urmă, zise Nektas după o clipă. Nu mai avea pe nimeni în afară de ea, din câte ştiu.

— Va avea loc o înmormântare? Sau s-a întâmplat deja?

— Nu ţinem ceremonii pentru morţi, zise el. Considerăm că a-i forţa pe cei care au ţinut la decedat să îi vadă în moarte nu face nimic pentru onorarea răposaţilor. Ştim că ei ştiu că sufletul a părăsit sufletul celui iubit pentru a pătrunde în Arcadia. Când e posibil, cineva care nu era apropiat mortului incinerează cadavrul la câteva ore după moarte, iar fiecare ţine doliu aşa cum crede de cuviinţă – fie împreună, fie separat.

Nu ştiusem că dragoninii pătrundeau în Arcadia, nu în Vâlcea. Am sorbit din suc.

— Îmi place aşa, am zis. Nici eu nu mi-aş dori ca persoanele apropiate să-mi vadă cadavrul mistuit de flăcări.

Mă gândeam la fosta mea doică, Odetta, învăluită în linţoliu şi aşezată pe rugul funerar. Riturile funerare sunt mai mult pentru cei vii decât pentru cei morţi. Şi, da, îmi imaginez că ajută la împăcarea cu ideea. Însă mă gândesc şi la faptul că le cauzează celor rămaşi durere.

Nektas încuviinţă din cap.

Am strâns-o mai tare pe Jadis în braţe când se întinse spre o bucată crocantă de şuncă.

— Nu cred că ai voie, am zis.

Îşi întoarse capul cornut spre mine, cu ochi mari şi rugători.

— Scuze! Mi s-a spus că nu ai voie şuncă.

Nektas pufni.

— Ai auzit asta de la Ash? mă întrebă el.

Am încuviinţat din cap în vreme ce ridicam furculiţa.

— Crede că nu ştiu că-i permite lui Jadis să mănânce orice îşi doreşte?

Din moment ce avea dreptate, n-am zis nimic, ci doar am înfipt furculiţa în omletă. Jadis pufni tare când am luat o îmbucătură.

— Omletă are voie? am întrebat.

— Dacă reuşeşti să o convingi să mănânce din furculiţă, fără să-şi folosească degeţelele murdare, chiar te rog!

Am rânjit şi am ridicat furculiţa spre gura lui Jadis.

— Gura mare, am zis, pe când dragoninul privea furculiţa de parcă era un şarpe. Hai, gustă omleta! Dar nu muşca furculiţa.

Îşi dădu capul un pic pe spate, în timp ce mă lovea cu coada peste coapsă. Îşi întinse gâtul subţire şi mirosi omleta. Se trase de lângă furculiţă, sâsâind şi arătându-şi colţii şocant de ascuţiţi.

Vai!

— Uită-te la mine, am zis, ridicând furculiţa la gură şi mâncând extraordinar de încet. Vezi? E bun! Am mai luat nişte omletă în furculiţă. Acum, e rândul tău, i-am zis.

Îmi luă câteva demonstraţii pentru ca Jadis să se uite cu atenţie la furculiţă, după care îşi aruncă gura spre aceasta. O închise peste omletă şi trase încet de furculiţă pe când îşi retrăgea capul.

— Pe tot ce-i sacru! murmură Nektas, surprins. Ştii câţi au încercat să o înveţe să ia mâncare de pe un tacâm? Chiar și Reaver a încercat.

— Foarte bine, Jadis, i-am zis. L-am privit pe tatăl ei în timp ce luam omletă cu furculiţa. Se pare că mă pricep.

Jadis mă trase de braţ în vreme ce îi duceam iar furculiţa la gură. Trecură câteva clipe până mai luă o îmbucătură.

— Se prea poate, zise Nektas, dregându-și vocea, și îşi mută privirea în altă parte. Cred însă că îi aminteşti de maică-sa.

Ştiam doar că mama lui Jadis murise cu doi ani în urmă. Atât.

— Cum… cum o chema?

— Halayna, zise Nektas şi se îndreptă, iar trăsăturile sale deveniră tensionate. Avea părul ca al tău. Nu la fel de pal, dar pe aproape. Nu cred că Jadis îşi aminteşte prea multe despre ea. E încă atât de mică, dar niciodată nu poţi şti ce anume îşi aminteşte un copil şi ce nu.

Am mâncat toată ciocolata, după care am gustat un pic de şuncă, conştientă că ochii lacomi ai lui Jadis mă urmăreau.

— Ai fost căsătorit cu ea?

— Eram *împreunaţi,* mă corectă Nektas. E asemănător unei căsătorii în multe feluri. Noi, dragoninii, nu facem aşa ceva cu uşurinţă. Legăturile pe care le construim în timpul

împreunării sunt rupte doar de moarte.

Divorţurile erau rare în Lasania, dar mult mai dese între nobili. Mai dese decât căsătoriile din dragoste.

— Înseamnă că ai iubit-o?

— Cu toată fiinţa mea.

Am închis ochii pentru o clipă. Încă o iubea. Nu trebuia să-i citesc emoţiile pentru a înţelege una ca asta.

— Îmi pare rău, am şoptit, zâmbind slab în timp ce Jadis mă privea, mestecând o altă îmbucătură de omletă.

Voiam să aflu cum murise Halayna, dar nu aveam să întreb una ca asta de faţă cu Jadis. După cum spusese Nektas, nu aveam de unde şti ce anume îşi amintea sau nu un copil.

— Mama l-a iubit pe tatăl meu bun. Acesta a murit în noaptea în care m-am născut, am zis. Am mai luat o felie de şuncă şi am ales să nu-i dezvălui cum murise tatăl meu. Mă întreb dacă se iubeau. Poate că legendele în legătură cu asta sunt adevărate. Pentru că mi se pare că o parte din mama a murit odată cu el, în acea noapte.

— Două jumătăţi fac un întreg. Iubiţi pe viaţă, zise Nektas, privindu-mă cu atenţie. Aşa îi numesc Arae. Se întâmplă rar, însă e ceva adevărat, chiar dacă nu am auzit să se întâmple între muritori. Nu înseamnă, însă, că e imposibil. Pierderea jumătăţii poate fi… catastrofală. Dacă părinţii tăi erau iubiţi pe viaţă, atunci mi-e milă de mama ta.

Mie nu-mi era chiar atât de milă. Nu după ce nu făcuse nimic pentru a-l opri pe Tavius, aşa cum nu încercase cu adevărat să facă ceva, în afară de a se baza pe mine, nici pentru a îmbunătăţi viaţa supuşilor ei. Nu-mi mai păsa deloc de ea. Avusese noroc că nu-i cerusem lui Nyktos să o arunce în Abis.

— Are logică faptul că părinţii tăi au fost iubiţi pe viaţă, îmi zise el, şi se propti în divan.

— De ce? am întrebat pe când o scărpinam pe Jadis sub bărbie şi ea zumzăia, cu ochii închişi.

Zâmbetul meu se lărgi.

— Iubiţii pe viaţă sunt cei a căror legătură se face pentru un ţel înalt.

— Aşa cum şi un *viktor* este pus să păzească pe cineva? am întrebat, referindu-mă la cei care trăiseră mai multe vieţi de muritor pentru a sluji drept protectori sau ghizi pentru cei pe care parcele îi recunoşteau drept vestitori ai unor scopuri şi schimbări importante.

Nektas încuviinţă din cap.

— Poate că destinul i-a împreunat pe părinţii tăi pentru a se asigura că tăciunii de viaţă se vor naște așa cum intenţiona Eythos.

— Se poate, am zis şi am mai luat o gură de suc, oferindu-i apoi şi lui Jadis să bea, dar ea îşi feri nasul. Ce ştii despre faptele lui Eythos? am mai întrebat.

— Totul.

— Atunci, înțelegi că nu am acţionat prostește noaptea trecută. Dacă aş ajunge la Kolis, aş izbândi.

— Posibil. Însă care ar fi preţul?

— Ce mai contează preţul când e vorba despre oprirea lui Kolis?

— Preţul ar trebui tot timpul să conteze când vine vorba despre vieţi omeneşti, zise Nektas.

Fisura pe care o simţeam în piept începu să tremure.

— E un preţ pe care oricum îl voi plăti, am zis.

— N-ai de unde şti. Nektas privi spre uşi chiar în clipa în care am simţit o vibraţie călduţă în piept. Se apropie, mai zise el.

Mi-am înfipt jumătate de felie de pâine cu unt în gură chiar când Nyktos intră în încăpere. Nu l-am privit, dar îi

simţeam ochii în ceafă. Jadis reacţionă total opus. Se ridică şi îşi întinse gâtul peste umărul meu. Scoase un ciripit puternic şi vesel, ce-mi străpunse timpanele.

Zeul primitiv o ridică din braţele mele.

— Trădătoareo, am murmurat şi am tras cu ochiul la Jadis, care se încolăcise în jurul lui Nyktos ca un ursuleţ de copac, înainte de a închide ochii şi de a-şi înfige gheruţele în cocul de la ceafa lui.

Scena era atât de dulce, încât m-am mirat că nu începuseră să mă doară dinţii.

— Sera a convins-o pe Jadis să-i mănânce din furculiţă, zise Nektas.

— Chiar aşa? Şi eu care credeam că Jadis va mânca doar cu… începu Nyktos frecând dragoninul pe spate şi întorcându-se spre noi. Se încruntă când observă masa. Doar atât ai mâncat? mă întrebă.

— Da, am zis şi am luat un şervet de pe masă.

— Nu se poate, murmură Nyktos, lăsând-o pe Jadis pe scaunul de la biroul său.

Aceasta se ridică peste spătar, iar unul din ochii ei cărămizii ne privea.

— Sper că nu ai ajuns să verifici cât mănânc, i-am întors-o lui Nyktos.

— Sunteţi tare amuzanţi, murmură Nektas.

Fiica lui sări de pe scaun şi înaintă rapid. Nektas se aplecă şi o ridică, punând-o pe divan. Jadis se încovrigă lângă coapsa lui.

— Dacă ţi se pare amuzant, i-am zis, pe când Jadis căsca, înseamnă că eşti tare plictisit.

Nyktos pufni.

— Chiar e!

Dragoninul rânji.

— Ziceam de mâncare din cauza Sacrificiului. Nu vrei să riști să te vlăguiești și să ajungi în comă. Ochii lui mă priveau pe când se apropie și ridică o felie de șuncă. Dacă dorești să mănânci altceva, sunt sigur că se poate rezolva.

— Nu e nevoie, am zis, jucându-mă cu tivul feței de masă. Mai ales că nu consider că somnul sau mâncarea poate opri ce vine.

— Ce anume? mă întrebă Nyktos.

— Moartea, am zis. Și nu mă refer la tine.

Nektas rânji.

— Moartea nu e deloc o concluzie prestabilită.

— Nu? am întrebat, bătând din picior.

— Deloc, spuse Nektas.

Am scuturat din cap în vreme ce el făcea o grimasă. Nu știam ce gândea. Dacă ar fi cunoscut toate detaliile, ar fi știut că doar iubirea celui pe care plănuisem să-l ucid – cineva incapabil de iubire – mă putea salva.

— Nu are rost să ignorăm ce stă să vină, am zis, privindu-l pe Nyktos drept în ochi. Oricât de puternici ar fi tăciunii de viață.

Un mușchi al maxilarului lui Nyktos zvâcni.

— Hai să fim de acord că nu putem fi de acord în această privință, zise el.

— Ce-ți mai place să spui asta, nu-i așa?

— Iar ție îți place să mă contrezi, așa-i?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai dreptate, e inutil. Dădeam din ce în ce mai tare din picior. Așa că facem cum vrei tu.

— Nimic din ce se întâmplă nu e pe placul meu, îmi zise Nyktos, și nu puteam să mă supăr pe el. Oricum ar fi, vorbele lui Holland nu s-au adeverit întru totul. S-ar putea să mai existe o opțiune.

Amintindu-mi ce-mi zisese în Pădurea Muribundă legat de faptul că avea nevoie de nişte clipe de linişte pentru a putea găsi o soluţie ce mi-ar fi salvat viaţa, am rânjit.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi ceea ce i-a făcut Kolis tatălui meu, zise Nyktos. Îndepărtarea tăciunilor.

Maxilarul era să mi se izbească de masă.

— E posibil aşa ceva?

— Nu văd de ce nu, zise Nyktos privindu-mă. Tăciunii sunt *eather,* Sera. Esenţa unui zeu primitiv. Kolis a găsit o cale prin care să-i separe de tatăl meu fără să-l rănească.

Speranţa licări în mine, dar am sufocat-o înainte să ia foc și să se răspândească. Erau prea multe detalii care puteau da greş, prea multe întrebări.

— Însă nu a fost capabil să îndepărteze toţi tăciunii, am zis.

— Pentru că Eythos era un zeu primitiv, interveni Nyktos. Iar tu eşti o zeiţă primitivă născută din carne muritoare. Tăciunii nu-ţi aparţin complet până nu vei încheia Ascensiunea şi vei deveni pe deplin o zeiţă primitivă.

— Nu înţeleg, am recunoscut. Explică-mi aşa cum şi eu i-am explicat lui Jadis cum să folosească furculiţa.

Nektas rânji.

— Vrea să spună că tăciunii te-au schimbat, în esenţă, zise Nektas.

Nyktos apucă marginile biroului pe când îşi întindea picioarele, încrucişându-şi apoi gleznele.

— Eşti în plin Sacrificiu. Asta nu putem opri. Însă, dacă îţi putem îndepărta tăciunii, ar trebui să treci de Sacrificiu ca orice zeitate.

„Ar trebui?"

— Mi se pare că nu toate zeităţile supravieţuiesc

Sacrificiului, nu-i aşa? am întrebat.

— Aşa e, dar sângele meu te va ajuta să supravieţuieşti, îmi zise Nyktos. Îţi va asigura trecerea cu brio în Ascensiune.

Eram şocată. Era o diferenţă mare între a-mi oferi sângele lui pentru a-mi vindeca rănile şi a mă ajuta pentru a-mi încheia Ascensiunea.

— Şi… de cât sânge ar fi nevoie pentru Ascensiunea mea?

— Până la aproape ultimul strop, zise Nyktos. După care va trebui să-ţi împrospătezi sângele din al meu.

— Până la aproape ultimul strop din sângele meu? am şoptit. E foarte mult.

— Aşa e. Nyktos mă privi intens. Tocmai de aceea e atât de periculoasă Ascensiunea. Fie iei prea mult sânge, fie nu destul, însă alternativa e inacceptabilă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am oftat, cufundată în gânduri. Nu ştiam de ce era dispus să facă un asemenea gest, chiar şi după ce tăciunii ar fi fost îndepărtaţi din mine. Nu i-aş mai fi fost de folos în acel moment. Dintr-odată, respiram cu dificultate.

— Şi ce aş deveni dacă funcţionează propunerea ta?

— Ai fi ca orice zeitate care supravieţuieşte Sacrificiului, îmi răspunse. Poate chiar mai mult. Tăciunii pe care îi conţii sunt potenţi. Ai putea chiar deveni cu adevărat zeiţă.

Zeităţile care încheiau Ascensiunea nu mai erau cu adevărat muritoare. Îmbătrâneau mai anevoie – trei decenii de viaţă muritoare însemnau abia un an din viaţa unei zeităţi. Erau ferite de majoritatea bolilor, şi, chiar dacă nu erau invulnerabile în faţa rănilor, ca zeii normali sau cei primitivi, puteau trăi mii de ani – cel puţin conform spuselor lui Aios.

Dar să devin zeiţă?

Nu eram în stare să procesez informaţia, însă flacăra speranţei se aprinse în mine.

— E, oare, posibil una ca asta?

— Nu s-a mai făcut, zise Nektas. Când Eythos era adevăratul zeu primitiv al vieţii şi a ajutat la Ascensiunea celor Aleşi, aceia au devenit asemenea zeităţilor deoarece *eather-ul* era mai puternic în cei născuţi în a treia generaţie. Niciunul dintre Aleşi nu a devenit zeu, nici chiar după sute de ani. Însă niciunul dintre ei nu purta în interior tăciunii unui zeu primitiv. Aşa că, pentru tine, orice e posibil.

Mă speria gândul.

— Ai zis că doar Kolis şi Eythos cunoşteau procesul, am zis.

— Mai mult ca sigur şi Kolis a aflat de la cineva, observă Nektas. A aflat de undeva.

— Înainte de plecarea lui Penellaphe, mi-a zis ceva ce mi s-a părut pe moment ciudat, zise Nyktos, iar eu mi-am amintit că îi văzusem pe cei doi alături în camera tronului, şoptindu-şi lucruri la ureche.

— Ce mi-a zis atunci mă tot roade, continuă Nyktos. Mi-a spus că Delfai se va bucura de prezenţa ta.

— Cine sau ce e Delfai? l-am întrebat.

Nyktos zâmbi.

— Un zeu al prevestirii, bătrân şi puternic.

M-am încruntat.

— Nu cred să mai fi auzit despre zeul prevestirii.

— Era capabil să vadă ceea ce pentru ceilalţi era ascuns – adevăruri, viitorul, cât și trecutul, îmi explică Nyktos. Mi se părea un zeu de care nu doream să mă apropii. După cum a zis Penellaphe, zeii prevestirii locuiau pe muntele Lotho şi slujeau la curtea lui Embris. Majoritatea au pierit când Kolis

a luat tăciunii tatălui meu. Am crezut că şi Delfai a pierit atunci, dar m-am uitat în arhive. Nu a pătruns în Arcadia. Încă trăieşte.

M-am aplecat spre Nyktos.

— Îl putem găsi? Cu puterile tale speciale de zeu primitiv?

Nyktos zvâcni din buze.

— Dar ce soi de puteri crezi că am?

— Sper că genul care ne vor ajuta să găsim zeii dispăruţi, am replicat.

— Din păcate, nu am astfel de puteri, zise el. Îşi trecu degetele peste marginea biroului, în ritmul bătăilor piciorului meu. Dar ştiu ceva ce ne-ar putea ajuta.

— Iazurile lui Divanash, zise Nektas, iar eu am clipit. Au fost odată folosite de către zeii prevestirii. Iazurile pot arăta orice obiect sau persoană celui care caută în ele. Au fost mutate în Vâlcea.

— Acolo unde nu pot pătrunde, zise Nyktos. Dar unde nici Kolis nu mai poate pătrunde.

Ştiam de ce fuseseră mutate iazurile. Dacă puteau dezvălui locaţia cuiva, ar fi putut să arate locul în care se găsea sufletul Sotoriei.

— Tatăl tău le-a mutat acolo? l-am întrebat.

— Tatăl meu a cerut să fie păzite, însă eu le-am mutat de cum am fost destul de puternic s-o fac.

„Îţi mulţumesc!” aproape am suspinat, dar mi se părea… prostesc, cumva, să-i mulţumesc. Pentru că eu nu eram Sotoria. M-am uitat la dragonin.

— Tu, însă, poţi pătrunde în Vâlcea, i-am zis lui Nektas.

— Da. Însă, iazurile… sunt temperamentale, răspunse Nektas, zâmbind. Vor da răspuns doar după ce primesc ceva ce nu ştie nimeni altcineva în afară de persoana care caută

răspuns. Nu există intermediari…

— Atunci va trebui să merg acolo, am zis.

Nyktos încuviință din cap.

— Pot pleca acum, am spus, începând să mă ridic de pe scaun.

— Nu poţi chiar în clipa asta, zise Nyktos. Nu înainte de încoronare.

— Dar…

— Nu vei putea călători în deplină siguranţă înainte de încoronare, mă întrerupse el.

— Dar după aceea voi fi cu adevărat în siguranţă?

— Protecţia oferită de încoronare e mai bună ca nimic, Sera. S-ar putea să nu ţi se întâmple nimic pe drumul spre şi înapoi din Vâlcea, însă am dificultăţi în a controla unele aspecte ale Ţinuturilor Umbrelor. Există creaturi care ar devora cu dragă inimă orice le taie calea, în afară de un zeu primitiv sau de cineva revendicat de unul.

Mă gândeam că se referea la Umbre. Iar gândul că trebuia să fiu revendicată mă dădea pe spate. Şi mă enerva în egală măsură. Baliverne.

— Nu mi-e teamă de ce m-ar putea ataca pe drum, am zis.

— Normal că nu. Dar eu n-am de gând să risc pierderea ta sau a lui Nektas fără să-mi iau toate măsurile de siguranţă prealabile. El te va proteja, dar nu se poate confrunta cu un zeu primitiv până nu vei deveni consoarta mea. Nu e loc de discuţie.

— Şi dacă eu am chef să discutăm?

Mă privi cu chipul lipsit de expresie.

— Dacă te face să te simţi mai bine, n-ai decât. Sunt sigur că Nektas se va distra pe cinste.

— Aşa e, confirmă dragoninul.

Am pufnit, exasperată.

— Atunci, o să stau pe aici degeaba, ca să…

Dintr-odată am înţeles ceva.

— Dacă îl găsim pe Delfai, iar el ne va putea spune cum să îndepărtăm tăciunii, oare nu va cauza asta un lanţ de evenimente similare cu cele produse de Kolis? Moartea zeilor şi a zeilor primitivi? am întrebat.

Nyktos mă privi drept în ochi.

— Şi ce dacă? zise el.

Aveam un gol în stomac.

— Ar însemna să sacrific viaţa altora de dragul vieţii mele, am zis. Vedeam gărzile cum cădeau de pe ziduri, înghiţite de flăcări. Mă gândeam la Davina. Nu pot face una ca asta.

— E bine că niciunul dintre noi nu crede că una ca asta ar fi posibil, zise Nektas, iar ochii mei trecură de la dragonin înapoi la Nyktos.

— Ceea ce s-a întâmplat atunci s-a datorat faptului că Eythos era adevăratul zeu primitiv al vieţii, zise Nyktos. Tu nu ai fi o zeiţă primitivă în timpul procesului. Actul în sine nu ar avea aceleaşi consecinţe catastrofale.

— Păi, de ce n-ai spus asta de la început?

— Voiam să văd dacă aveam dreptate în legătură cu ce vei alege, zise Nyktos.

Îmi venea să arunc cu paharul după el, însă m-am abţinut.

— Şi ce s-ar întâmpla cu tăciunii, am întrebat? Vor trece în altcineva.

Mă holbam la el, iar speranţa din mine se transformase într-un incendiu.

— I-ai prelua tu? Oricum îţi aparţin, nu? Ţi-a fost destinat să fii zeul primitiv al vieţii, am zis.

— A fost destinul meu, spuse Nyktos, cu ochii arzând. Şi, dacă va funcţiona încercarea noastră, voi redeveni asta.

Capitolul 10

L-am privit pe Nektas părăsind încăperea în timp ce o purta pe Jadis, care adormise, în braţe. Dragoninul micuţ se întinsese peste el, iar aripile i se încâlciseră în părul tatălui său. O ducea într-unul dintre dormitoarele de la etajul al doilea, care fusese transformat într-un fel de cameră pentru copii.

Se părea că, atunci când dormea, Jadis se transforma, fără să ştie, în întruparea sa de muritoare, şi, după cum zise şi Nektas, nu era nevoie să o vadă careva goală precum o gaiţă.

Deşi nu eram sigură ce anume ar fi însemnat una ca asta. Din câte ştiam, gaiţele oricum nu purtau haine.

— Chiar ai reuşit s-o înveţi să mănânce din furculiţă? mă întrebă Nyktos.

M-am întors încet pe scaun, pentru a-l privi. Era în continuare sprijinit de birou.

— Da, am zis.

Nyktos zâmbi. Abia sesizabil, dar, cu toate acestea, trăsăturile lui căpătară căldură.

— Am încercat de mai multe ori cu Jadis, continuă Nyktos. De obicei, îmi zbura furculiţa din mână sau se trântea pe podea. Câteodată, ambele în acelaşi timp.

Am rânjit.

— Nektas mi-a zis că s-ar putea să-i reamintesc lui Jadis de mama ei – ceva legat de culoarea părului meu –, şi tocmai de aceea mi-a fost mai uşor să o conving, i-am zis.

— Se poate. Se uită la mine, apoi îşi mută privirea. Părul Halaynei era deschis la culoare. Dar nu chiar aşa deschis ca al tău.

„Nu era asemenea lunii?”

Bine că m-am abţinut să întreb una ca asta.

— Şi cum… cum a murit Halayna? l-am întrebat.

Nyktos tăcu o perioadă îndelungată.

— A fost ucisă, zise într-un final. Îşi trecu o mână peste piept. A fost chemată în Dalos, unde Kolis a ucis-o.

M-am cutremurat.

— De ce?

— Kolis îl urăşte pe Nektas. Voia să se răzbune pentru că i-a fost loial tatălui meu şi că acum îmi e loial mie. Kolis consideră că Nektas ar fi trebuit să se simtă onorat să-l slujească atunci când a devenit zeul primitiv al vieţii.

Am scuturat din cap, îndurerată.

— Aşadar, a ucis-o pe Halayna ca să-l pedepsească pe Nektas?

— Kolis şi-ar fi dorit să-l ucidă, dar ştie că nu o poate face fără un motiv întemeiat. Nyktos îşi lăsă mâna pe lângă trup. L-ar putea ucide doar în autoapărare, altfel toţi dragoninii din Câmpiile Elizee s-ar răzbuna pe Kolis. L-ar ataca – pe el şi pe oricine ar încerca să-l apere.

Am ridicat din sprâncene.

— Dar uciderea Halaynei nu i-a înfuriat pe ceilalţi dragonini? De ce nu l-au atacat atunci pe Kolis?

— Un dragonin poate răni grav un zeu primitiv, dar nu-l poate ucide, îmi reaminti Nyktos. Da, mulţi dragonini s-au înfuriat când au aflat despre moartea Halaynei. Dar Nektas… a reacţionat altfel. E bătrân.

— Cât de bătrân?

Nyktos mă privi din nou.

— A fost primul dragon care a primit întrupare de muritor.

Era să mă înec.

— Adică…

Nyktos zâmbi din nou, mai pronunţat şi mai călduros de această dată, iar efectul era şi mai răvăşitor.

— Tatăl meu s-a împrietenit cu Nektas pe când el era dragon. Nektas a devenit primul dragonin. El a fost dragoninul care şi-a oferit focul cărnii pe care tatăl meu a dat-o pentru a crea primul muritor.

— Zeilor, înseamnă că… Dar nu puteam calcula vârsta lui Nektas mental, mai ales că mă gândeam doar la faptul că mă aflasem în prezenţa dragoninului care ajutase la crearea rasei muritorilor. Cât poate trăi un dragonin? l-am întrebat.

— Cât un zeu primitiv, asta dacă nu cumva e ucis.

— Aşadar, sunt nemuritori?

— Nici măcar zeii primitivi nu sunt nemuritori, Sera. Nimic ce poate fi ucis cumva nu este în definitiv nemuritor. Oricât de mult ar trăi.

— Dar există ceva ce este nemuritor?

— Parcele. Şi, înainte să întrebi, nu ştiu ce vârstă are Holland al tău, îmi zise Nyktos.

Chiar eram pe cale să întreb.

— *Viktorii* sunt, de asemenea, nemuritori, dar într-un alt fel.

Era logic, deoarece *viktorii* puteau muri, dar nu rămâneau aşa, ci se întorceau pe muntele Lotho ca să aştepte să renască. Ca Sotoria…

Mi-am luat gândul de la ea şi m-am concentrat asupra subiectului.

— Mai ştie cineva în afară de Nektas despre planul ăsta?

— Doar cei cu care am vorbit în această dimineaţă, zise Nyktos.

— Şi cine sunt aceştia? l-am întrebat.

Nyktos îmi menţionă numele celor care mă

supravegheau şi pe al celor pe care îi văzusem des în preajma lui. Suspecţii de serviciu.

— Şi câţi cunosc ce se află în mine?

— Ştiu că ai mai mult de un tăciune şi că treci prin Sacrificiu – o ştiu, pentru că au remarcat simptomele. Ştiu ce vor face tăciunii dacă rămân în tine. Sunt de acord cu planul.

Mă îndoiam că o făceau de dragul vieţii mele.

— Cunosc tot planul? Şi faptul că mă vei ajuta în Ascensiune?

— Nu îi priveşte, îmi zise în vreme ce mă studia. Dar niciunul nu s-a arătat îngrijorat.

Mă îndoiam.

— Şi cum rămâne cu sufletul Sotoriei, l-am întrebat?

— Doar Nektas cunoaşte acest detaliu, îmi zise. Dacă ar şti şi ceilalţi, i-aş pune în pericol în cazul în care ar fi capturaţi şi interogaţi.

Am zâmbit oarecum uşurată, dar am și rânjit în același timp. Nu credeam că una dintre gărzile sale ar fi în stare să trădeze. Mai degrabă refuzase să le spună mai multe pentru că le-ar fi modificat percepţia asupra felului în care trebuiau făcute lucrurile.

— Dacă planul tău funcţionează şi devii adevăratul zeu primitiv al vieţii, ai putea să îi ajuţi la Ascensiune pe Aleşi?

Nyktos încuviinţă din cap.

— Ai mai continua Ritualul? l-am întrebat, curioasă.

— Să ştii că nu sunt sigur de asta. Se încruntă. Mi-aş dori ca participarea la Ritual să fie o alegere. Nu ceva impus.

Îmi plăcea felul în care gândea.

— Dar n-ai putea să-l desfiinţezi pur şi simplu?

— Se poate, însă Ritualul a fost început cu un scop. Aleşii au avut cândva un scop precis. Era nevoie de ei pentru a reîmprospăta Câmpiile Elizee prin ţinerea în frâu a zeilor

mai tineri şi mai noi – zei care ştiau ceea ce înseamnă să fii muritor. E un soi de echilibru, unul menit să îi ţină sub control pe cei care ajung să uite cât de preţioasă şi de fragilă e viaţa muritorilor, din cauza propriei lor longevităţi. Nyktos mă privea.

— Pari că nu ştii ce să crezi, îmi zise.

Chiar nu ştiam ce să cred. Şi tocmai de aceea nu m-am supărat că îmi citise atât de clar emoţiile. Niciunul dintre Aleşii care trecuseră prin Ritual nu mai făcuseră Ascensiunea de secole. Majoritatea erau ucişi la câteva zile după ce intrau în Dalos. Alţii deveneau cu totul altceva. Dar îmi displăcuse tradiţia încă dinainte să aflu despre soarta adevărată a Aleşilor.

— Înţeleg scopul lor, am zis. Însă Aleşii, chiar dacă primesc totul în tărâmul muritorilor, nu duc o viaţă adevărată, înţelegi? Nu le poţi privi faţa. Nu pot fi atinşi şi nu le poţi vorbi, doar dacă eşti unul dintre Preoţi sau un alt Ales.

— Nu e nevoie de aşa ceva, zise Nyktos, încruntat. Nu noi am început asemenea tradiţii. Muritorii sunt cei care le-au început.

— Atunci de ce nu s-au modificat?

— Aş fi făcut-o eu, dar nu sunt…

— Doar zeul primitiv al vieţii o poate cere, am zis, oftând. Înţelegeam. Zeilor, dar dacă… dacă toţi acei Aleşi care nu au fost ucişi sunt transformaţi în Temuţi, ca Andreia?

— E greu de înţeles una ca asta, zise Nyktos. Chiar dacă se pare că Revenanţii nu sunt acelaşi lucru ca Temuţii.

Am încuviinţat din cap, amintindu-mi de ce-mi zisese Gemma.

— Se pare că lui Kolis i-a plăcut să mai trebăluiască la creaţiile sale. Le-a modificat. Poate că le-a îmbunătăţit. Am

oftat, exasperată. Dacă planul funcţionează, ce se va întâmpla cu Kolis? Şi cu Stricăciunea?

— Dacă funcţionează, mă gândesc că voi face din nou Ascensiunea. Impactul s-ar putea să fie… la fel de volatil ca atunci când Kolis a furat tăciunii. O vor simţi şi ceilalţi zei primitivi şi zeii normali, oricum. Vor simţi că zeul primitiv al vieţii nu mai e Kolis.

— Deci nu va muri.

Nyktos râse grosolan când simţi dezamăgirea din vocea mea.

— Kolis e cel mai bătrân zeu primitiv aflat în viaţă. S-ar putea să nu reuşim să-l ucidem niciodată. Poate doar să-l slăbim suficient pentru a-l întemniţa.

— Asemenea… asemenea zeilor din Pădurea Roşiatică? l-am întrebat.

Nyktos încuviinţă din cap.

— Te înşeli, însă, am zis. Chiar în faţa ta se află soluţia pentru a-l slăbi şi a-l ucide.

Eather-ul din ochii lui pulsă.

— Ai promis, îmi zise moale.

M-am mişcat în scaun.

— Aşa e.

Mă privea.

— Sper că te vei ţine de cuvânt, Sera, căci încrederea este un lucru fragil.

— Ştiu asta, am zis. Îţi arăt doar ce se poate face. E un adevăr.

— Ba nu, zise, iar unul dintre muşchii maxilarului său pulsă. Nu va fi niciodată aşa.

I-am evitat privirea şi am încercat să nu mă gândesc la încrederea fragilă despre care vorbea.

— Şi cum rămâne cu Stricăciunea?

— Odată ce voi avea tăciunii în mine, Stricăciunea va dispărea din tărâmul muritorilor – din regatul tău.

Uşurarea trecu peste mine şi îmi făcu picioarele să mi se înmoaie. Atât de puternică era. Faptul că se încheia cu Stricăciunea nu însemna că totul în Lasania avea să fie rezolvat, însă, cu îndrumarea lui Ezra şi a lui Marisol, aveam speranţă pentru regatul meu. Ar fi existat un viitor pentru tărâmul muritorilor. Îmi venea să plâng.

— Uşurarea ta, murmură Nyktos, făcându-mă să-l privesc, mă revigorează. E foarte… pământească.

Nu mă surprindea să aud că îmi proiectam emoţiile. Am încuviinţat din cap şi m-am adunat, când ceva îmi trecu prin minte.

— Oamenii de aici nu trebuie să mănânce?

— Multă mâncare se importă din alte zone ale Câmpiilor Elizee, ca, de altfel, şi grâul pe care îl folosim drept furaj pentru vite şi porci, dar abia ajunge pentru toată lumea.

— Oare s-ar putea exporta mâncare din acele zone ale Câmpiilor Elizee spre Lasania, până când problema Stricăciunii ar fi rezolvată?

— Mi-aş dori să se poată, îmi zise Nyktos cu blândeţe, iar eu am fost cuprinsă de dezamăgire. Efectele esenţei asupra muritorilor ce nu o poartă în vene – chiar şi asupra animalelor – se extind şi asupra materiei organice. Mâncarea din Câmpiile Elizee s-ar altera cu repeziciune dacă ar trece de ceţurile primitive aflate între tărâmuri.

Am oftat, spunându-mi că urma să mai am ocazii de a încerca să alin suferinţa oamenilor.

— Şi cum rămâne cu Ţinuturile Umbrelor? Spuneai că nu au fost tot timpul aşa.

— Au fost tot timpul altfel decât restul Câmpiilor Elizee – se vedeau stelele, chiar şi pe timp de zi, iar nopţile erau

mai întunecate decât în orice alt loc.

Privi tavanul, trecându-și marginea colţilor peste buza de jos. Imaginea îmi atrase atenţia, iar stomacul meu începu să chiorăie.

— Schimbarea a venit lent aici, continuă Nyktos. Părţi din Ţinuturile Umbrelor au fost cuprinse de ceea ce tu numeşti Stricăciune pe vremea când eu m-am născut. Dar o mare parte a tărâmului era pe atunci încă plin de viaţă. Prospera. Cred că ţi-ar fi plăcut foarte mult. Semăna cu pădurea din jurul lacului tău – sălbatică și bogată.

Aveam o senzaţie ciudată în piept pe când vorbea despre *lacul meu* şi încercam să mă abţin să îmi proiectez iar emoţiile.

Genele sale dese coborâră uşor.

— Acolo unde acum pământul e sterp şi mort, înainte se găseau lacuri şi câmpuri întinse de flori vibrante ca luna.

— Maci, am şoptit.

Florile, ce nu semănau deloc cu cele din tărâmul muritorilor, aveau petale delicate de culoarea sângelui când erau luminate de lună, iar în interior prindeau o nuanţă cărămizie. Se deschideau doar atunci când te apropiai de ele. Erau otrăvitoare şi frumoase, flori impredictibile şi temperamentale, care îi aminteau de mine.

— Macii, confirmă el. La câteva zile după sosirea mea în Ţinuturile Umbrelor, un astfel de mac înflorise în Pădurea Roşiatică. Crezuse că evenimentul era legat de prezenţa mea, ce făcea ca viaţa să răsară din nou. Aveam şi anotimpuri pe atunci, zise Nyktos. Era cald şi umed vara, iar iarna era ger şi zăpadă. Pe când eram copil, am petrecut zilele de vară îmbăindu-mă în lacurile care se întindeau de-a lungul drumului ce ducea spre porţile zidului. Când am mai crescut şi îmi era greu să adorm, mergeam să înot în ele. E unul

dintre lucrurile ce-mi lipsesc cel mai mult.

— De aceea erai în lacul meu în acea noapte? l-am întrebat.

— Am fost de multe ori acolo, recunoscu el.

Mă întrebam de câte ori fuseserăm cât pe ce să ne întâlnim în acel loc, fără s-o facem.

— Nici măcar după ce a murit tatăl meu Stricăciunea nu s-a răspândit cu repeziciune, continuă Nyktos. A avansat încet, an după an, acaparând câte puţin şi transformând lumea într-un loc gri, pe când soarele slăbea, iar nopţile deveneau tot mai lungi. Apoi, parcă peste noapte, toţi copacii din Pădurea Muribundă au rămas fără frunze, iar lacurile au secat. A fost ultimul anotimp luminat de soare. Iar în afara Ţinuturilor Umbrelor, continuă să se răspândească la fel de încet.

M-am încordat. Bănuiam că ştiam răspunsul întrebării mele, chiar dacă îmi doream să mă înşel.

— Şi când s-a întâmplat aşa?

Deschise ochii.

— Se împlinesc douăzeci şi unu de ani de la acea zi. Cinci luni de acum.

Zeilor.

Mi-am îndreptat atenţia spre bibliotecă.

— Aios a avut cumva dreptate, am zis. Atunci când a spus că tăciunii de viaţă vor fi protejaţi prin faptul că se află în stirpea unor muritori. Însă, când m-am născut, n-a mai fost aşa. Au pătruns într-un vas cu termen de expirare. L-am privit şi am înghiţit în sec. Îmi pare rău!

— De ce să-ţi pară rău? Nu e vina ta.

— Ştiu, am zis şi am ridicat din umeri. Cu toate acestea, iartă-mă!

Nyktos mă privi îndelung.

— Vreau să te întreb ceva, zise el.

— Te rog!

— Ce părere ai despre plan?

— Ce părere am? Mi-am frecat genunchii. Sper să funcţioneze. Va opri Stricăciunea şi să sperăm că îl va slăbi pe Kolis. Iar dacă funcţionează…

N-am încheiat propoziţia, pentru că simţeam că mă strânge gâtlejul.

— Ce ai? mă întrebă Nyktos.

Nu ştiam cum să verbalizez ceea ce gândeam, dar mai ales ceea ce simţeam, pentru că nu mai trăisem un asemenea moment. Un viitor în care moartea timpurie şi definitivă nu era singura opţiune. În faţa mea se întindea un viitor foarte lung, unul care s-ar fi putut întinde pe sute de ani. Simţeam… speranţă. Mă simţeam un pic egoistă ca urmare a planului său, care ar fi presupus riscul altor atacuri, mai ales că nu ştiam dacă am fi reuşit să găsim acel zeu dispărut – sau dacă zeul în cauză ar fi fost dispus să ne ajute. Era riscant, dar planul îmi dădea speranţă.

Iar speranţa aceea mi se părea la fel de fragilă ca încrederea despre care îmi vorbise Nyktos.

Eram conştientă că mă privea. Mi-am dres vocea.

— Cred că e un plan bun, am zis.

El încuviinţă din cap şi tăcu o vreme.

— Trebuie să vorbim despre încoronare, îmi zise mai apoi.

Zeilor, ceremonia urma să aibă loc peste doar două zile. Mi se întoarse din nou stomacul pe dos.

— Ştiu că nu am discutat în detaliu despre ceea ce se va întâmpla în timpul ceremoniei. Nyktos începuse să mănânce pe când vorbea. Mânca ordonat şi meticulos. M-am gândit că poate ai întrebări.

— Ar trebui să am? Ai zis că voi fi încoronată în faţa unor zei de rang înalt şi în faţa zeilor primitivi. De fapt, ai zis că prezenţa altor zei primitivi nu e asigurată.

— Am minţit, recunoscu el cu neruşinare. Mă gândeam că o să ai emoţii dacă îţi spuneam.

— Deloc.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Recunosc, am un pic emoţii, dar trec peste.

— Când am discutat iniţial despre încoronare, tocmai fuseseşi adusă aici, şi descoperiseşi că nu eu am fost cel care a făcut înţelegerea prin care tu să-mi devii consoartă. Întreaga ta viaţă, oricum ar fi fost ea, a fost întoarsă pe dos imediat după ce ai fost biciuită, zise Nyktos, iar ochii săi de culoarea oţelului străluciră o clipă. Mi-am mutat privirea spre rafturile goale ale bibliotecii. Nici măcar o persoană atât de puternică precum tine nu poate rezista la infinit.

— Nu poţi şti câte poţi duce până în clipa în care clachezi, am zis. Dar… apreciez motivul din spatele minciunii.

Nyktos chicoti.

— Bineînţeles.

— Deci ceremonia va presupune mai mult decât înmânarea unei coroane, nu?

— Totul se întâmplă rapid când se încoronează un rege şi o regină la muritori?

— Zeilor, nu! Totul ţine trei zile. Petreceri şi ospeţe. Focuri de artificii. Am zâmbit. Şi îmi plac tare mult focurile de artificii.

— Nu vor fi artificii aici.

M-am îmbufnat.

— Dezamăgitor.

Îşi ascunse parţial zâmbetul după degete, pe când îşi

scărpina bărbia.

— Nu vor fi nici sărbători ce ţin trei zile.

— Mă bucur de asta.

— Însă va avea loc un ospăţ după încoronare.

— Aici?

— Nu. Ceremonia se va ţine în Lethe, în Sala Consiliului, zise el. Nu ne vom vedea mâine. E o tradiţie – aşa, conform tradiţiei, vom evita atragerea ghinionului asupra noastră.

— Şi crezi în asta? am întrebat, sincer curioasă.

— Prefer să nu forţez nota, aşa că voi respecta tradiţiile cât de bine pot, zise el. Ne vom vedea chiar înainte de ceremonie. Vom urca împreună pe podium, iar eu te voi încorona şi îţi voi conferi titlul.

Mi-am dat seama că nu-l văzusem niciodată purtând coroana, şi mă întrebam cum anume arăta şi dacă se aştepta să port şi eu coroană. Coroanele păreau foarte grele.

— Şi care îmi va fi titulatura?

Nyktos zâmbi şiret.

— Nu ştiu încă.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Super! am zis.

— Mă gândesc eu la ceva, îmi promise. Dacă parcele ne vor considera demni şi toată lumea se va purta conform tradiţiei, va urma ospăţul.

— Şi dacă nu se va purta toată lumea corespunzător?

— Vei fi sub pază pe tot parcursul evenimentului, îmi zise. Nu voi permite nimănui să te rănească.

— Nu am nevoie de ajutorul tău ca să mă apăr.

Ochii săi străluciră din nou, iar bucăţile de *eather* din ochii lui se aprinseră.

— Ba da.

— Cred că am demonstrat de mai multe ori contrariul.

— Ai arătat curaj când ai înfruntat dakkaii şi n-ai ezitat atunci când zeii întemniţaţi au fost eliberaţi, zise el pe când eu mă uitam la mâinile mele. Ştiu că eşti puternică şi că te pricepi să lupţi. Ştiu că eşti curajoasă. Faptul că ai nevoie de mine sau de altcineva ca să aibă grijă de tine nu te face slabă. Cu toţii avem nevoie de cineva care să ne păzească.

Gâtul mi se încălzi.

— Şi tu ai nevoie de cineva? l-am întrebat.

— Cu disperare, şopti el.

Îl priveam. Poate că era cel mai tânăr dintre zeii primitivi, dar eu îl văzusem în întruparea lui adevărată. Era o fiinţă înaripată a nopţii şi a puterii, în stare să spulbere zei cu privirea. Am văzut cum a transformat copaci în cenuşă, la mânie. Dar simţeam şi adevăr în cuvintele lui, o vulnerabilitate pe care îmi doream să o protejez.

Nyktos se ridică de pe birou şi merse spre dulap. Deschise un sertar şi scoase un tom gros.

— Trebuie şi să înţelegem ce s-a întâmplat azi-noapte.

— Partea în care m-ai aruncat pe pat şi mi-ai smuls hainele de pe mine? l-am întrebat.

Mă privi pe când se aşeza.

— Se poate ca *eather-ul* pe care l-ai canalizat să fie legat doar de emoţiile tale. Nu ştiu dacă îndepărtarea tăciunilor te va opri să mai faci ce ai făcut azi-noapte, înainte să-ţi închei Sacrificiul. Se poate să mă înşel. Ştiu doar că tăciunii te-au schimbat deja. Ai *eather* în sânge. Acela nu va putea fi îndepărtat, şi vei fi în stare să foloseşti energia odată ce vei încheia Sacrificiul.

— Dar nu voi mai putea reînvia pe nimeni.

— Nu fără tăciuni.

Mi-am privit mâinile. Nu eram sigură dacă avea să-mi lipsească abilitatea de a reînvia. Abilitatea de a crea viaţă din

moarte nu se simţise ca fiind parte din mine, însă era. Tăciunii din pieptul meu se încălziră la acest gând, însă în acelaşi timp erau condiţionaţi şi hotărâţi să mă ucidă.

— Abilitatea s-ar putea să apară mai des, continuă el, jucându-se cu un fir de aţă. Aşa cum se întâmplă şi cu cineva din stirpe zeiască, destinat Ascensiunii spre statutul de zeu primitiv.

— Ca tine?

El încuviinţă din cap.

— Sunt căi prin care putem încerca să scoatem la iveală toate acestea fără să riscăm să te şubrezim, cât timp nu foloseşti *eather-ul* şi ai grijă de tine.

— Da? M-am aplecat spre el, interesată. Putem încerca acum?

Rânji din nou, însă rânjetul îi îngheţă. Îşi trecu privirea peste umărul meu. O clipă mai târziu, am auzit o bătaie în uşă.

— Intră, zise Nyktos.

L-am văzut în uşă pe Saion.

— Avem… o problemă la poartă, zise Saion, iar un sentiment urât de *déjà-vu* trecu peste mine.

— Explică-ne! îi ceru Nyktos şi închise tomul.

Saion mă privi scurt.

— Au sosit Cimmerienii.

M-am încordat pe când Nyktos rămase nemişcat. Auzisem despre Cimmerieni în timpul studiilor mele. Existau zei mai puţin importanţi, născuţi la câteva generaţii de Attes, zeul primitiv al înţelegerii şi al războiului, cât şi de Kyn, zeul primitiv al păcii şi al răzbunării. Zei născuţi ca războinici gata formaţi. Existau şi legende cum că apăruseră când se purtau războaie între muritori, iar acei regi destul de curajoşi – sau de inconştienţi – au reuşit să îl invoce fie pe

Attes, fie pe Kyn.

— De ce ar trimite Attes și Kyn războinici încoace?

— Nu toţi Cimmerienii îi slujesc pe Attes şi Kyn. Unii slujesc pe la curţi. Cimmerienii ăştia au sosit din partea lui Hanan, zise Saion, iar stomacul meu mai făcu o tumbă.

Nyktos îl privi pe Saion în timp ce puse tomul la loc în dulap și deschise alt sertar.

— Unde e Bele?

— Cu Aios, răspunde Saion. Nektas îi duce pe Reaver și pe Jadis la ele.

— Foarte bine. Bele nu îi va părăsi pe micuţi, spuse Nyktos şi apucă harnaşamentul de piele care îi cuprindea talia și pieptul, menit să ţină săbii şi alte arme. Câţi se află la poartă? întrebă Nyktos.

— Cam o sută, zise Saion.

— Draci! mârâi Nyktos.

— Majoritatea gardienilor sunt pe ziduri, alături de Lethe, cum ai comandat, şi păzesc Golful Negru. Pielea întunecată a lui Saion străluci în lumina lămpii când își lăsă capul pe spate. Aici, nu suntem decât vreo zece, deci, dacă treaba se…

— Dacă treaba se împute? M-am ridicat pe când Nyktos scoase un vraf de arme. Am văzut de ce eşti în stare…

— Cimmerienii nu sunt zei obişnuiţi. Dacă foloseşti *eather* contra lor, nu vei face decât să le întăreşti abilităţile.

— Ca la dakkai? am întrebat.

— Dakkaii vor să-i devoreze pe cei care poartă *eather* în ei, dar Cimmerienii îşi trag seva din acesta. Esenţa le amplifică abilităţile. Îi face mai puternici, zise Nyktos şi împinse o sabie în teaca de pe spate. Și luptă ca nimeni alții.

M-am îngrozit.

— Cum anume luptă?

— Pot invoca văluri de beznă cu care își orbesc adversarii, îmi zise Saion. Nici Nyktos nu le poate pătrunde cu privirea.

Inima începu să-mi lovească interiorul pieptului. Nu citisem așa ceva în niciun studiu.

— Şi ar încerca să atace? Cum Nyktos nu-mi răspunse, m-am întors spre Saion. Ar face una ca asta? l-am întrebat.

Saion încuviință din cap.

— Se pare că bătălia este una dintre puținele plăceri ale acestor ticăloși. Sunt în stare să se bată cu oricine, chiar și cu zeii primitivi.

Nyktos împinse și un pumnal în teaca de la piept, iar un alt pumnal îl dosi în cizmă.

— Vreau să rămâi aici, îmi zise.

— Pot ajuta, am protestat. Pot să lupt…

— Chiar poate, zise o altă voce, venind de pe culoar. Şi, cum majoritatea gărzilor…

— Ector? interveni Nyktos.

Urmă o clipă de tăcere, apoi un zeu cu trăsături ascuțite și păr blond apăru în pragul ușii.

— Da?

Nyktos îl țintui în loc cu privirea sa rece.

— Am mai vorbit cu tine despre astfel de situații, de nenumărate ori.

M-am încruntat.

— Situații în care… Ector își drese glasul. Ar trebui să tac dracului din gură?

— Exact, zise Nyktos și ieși de după birou, punând o sabie scurtă la brâu.

— Ştiu că poți lupta. Nu e vorba despre asta. S-ar putea să ne înșelăm în legătură cu motivul pentru care Cimmerienii sunt aici, mai ales că a avut loc atacul

dragoninilor, iar poimâine va avea loc încoronarea, mai zise Nyktos. Dacă cineva încearcă să te răpească, nu voi avea susţinerea nimănui pentru ripostă dacă nu-mi eşti consoartă declarată. Cimmerienii s-ar putea să fi venit să te ia, şi nu vreau să le uşurez munca. Rămâi aici, Seraphena!

Am simţit, în clipa în care mi-a pronunţat numele în acel fel, că vreau să-i dau un pumn. În gât. Tare.

Nyktos se opri în dreptul uşii şi privi peste umăr.

— Vin să te văd mai târziu. Pe curând! îmi zise, privindu-mă. Şi stai cuminte!

— Da, Înălţimea Voastră, i-am zis şi am făcut o plecăciune. N-aş vrea să ajung pedepsită.

Pe coridor, cineva, mai mult ca sigur Ector, icni tare. Vârtejurile ochilor lui Nyktos se potoliră în vreme ce el mă ţintuia cu privirea.

— Nu forţa nota! Apoi se întoarse spre Saion şi îi zise: Rămâi aici, ca să te asiguri că nu pleacă!

Saion mă privi şi oftă profund.

— Sunt onorat să îndeplinesc un astfel de ordin.

Mi-am ţinut gura şi n-am îndrăznit să fac un gest până când Nyktos nu a plecat. Doar atunci mi-am permis să mă relaxez şi să scot un ţipăt înfundat, încleştându-mi mâinile.

— Te simţi mai bine acum? mă întrebă Saion. Orice o fi fost ceea ce tocmai ai făcut.

— Deloc, am răspuns.

— Mă gândeam eu, zise el. Ridică dintr-o sprânceană pe când se sprijinea de uşă. Eşti gata de somnic? Sau vrei o gustărică? Poate nişte felii de măr.

M-am uitat urât la el.

Buzele îi zvâcniră.

I-am evitat privirea, dezgustată. Înţelegeam perfect de ce Nyktos nu voia să fiu şi eu alături de el. Chiar dacă

Cimmerienii nu veniseră după mine, ultimul lucru de care aveam nevoie era ca zeii de la alte curţi să mă recunoască. Asta însă nu însemna că eram de acord cu situaţia.

— Se vor descurca Nyktos și ceilalţi cu Cimmerienii?

— Te îngrijorezi pentru soarta lor?

— Altfel de ce aş mai fi întrebat? am zis, un pic răstit.

— Așa e, murmură Saion, privindu-mă perplex și încruntat.

Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Ce e? Ai de gând să mă ameninţi din nou că-mi frângi gâtul?

— Nu. Continua să mă privească de parcă eram o enigmă la care nu cunoştea toate detaliile. Chiar ai încercat să evadezi pentru a-l ucide de una singură pe Kolis?

M-am încordat.

— Crezi că Nyktos ar minţi în legătură cu aşa ceva?

— Presupun că nu, zise Saion.

— Atunci, ai primit răspunsul pe care-l căutai.

— Trebuie să fi ştiut că ce ai încercat te-ar fi ucis, dar tot nu te-ai dat la o parte, zise el. Aşadar, ar fi dezonorant din partea mea să te mai ameninţ.

— Dar înainte n-a fost dezonorant?

— Probabil ai dreptate, considerând că ești din punct de vedere tehnic adevărata zeiţă primitivă a vieţii. Ceea ce înseamnă că ar trebui să mă plec în faţa ta.

— Te rog să nu!

Saion rânji.

— Fii fără griji, n-o voi face! Mi se pare extraordinar. Tăciunii unui adevărat zeu primitiv al vieţii în interiorul unei fiinţe muritoare.

— Extraordinar nu e cuvântul pe care l-aş alege, am zis, păşind roată prin încăpere.

— Nu am fost surprinşi când am aflat. Mai ales după ceea ce ai făcut pentru Gemma şi Bele, continuă el. Cu toate acestea, faptul că o bănuiam, pentru ca apoi să ni se confirme, sunt două lucruri diferite.

Am încuviinţat, distrasă, gândindu-mă la ce se întâmpla afară. Ştiam că Nyktos avea să fie bine, dar era acolo, având de-a face cu Cimmerienii, pentru că eu făcusem Ascensiunea Bellei. Poate că el scăpa nevătămat dacă situaţia devenea violentă, dar mă îngrijoram pentru Ector. Şi pentru Rhain, care probabil era şi el prin preajmă. Şi pentru Theon sau Lailah, sau Rhahar. Cum rămânea cu gardienii şi cu ceilalţi dragonini care ar fi putut să se implice în timp ce eu rămâneam înăuntru. Oare câţi aveau să moară în acea zi?

Nu puteam să stau deoparte.

— Ce faci? mă întrebă Saion în timp ce traversam încăperea. Sper că vrei să mergi să tragi un pui de somn, deşi am impresia că e vorba despre altceva.

Am tras de mânerele uşilor şi le-am deschis.

— E vorba despre altceva.

— Aşadar, încotro?

Am ieşit pe coridor.

— Mă duc să-i ajut.

Capitolul 11

Urcam treptele zidului sub stelele ce împânzeau cerul gri şi străluceau asemenea unei mări de giuvaiere, semn că noaptea era aproape.

— E o idee foarte proastă, murmură Saion pentru a mia oară, aflat în spatele meu. Dacă păţeşti ceva…

— Nu se va întâmpla nimic.

Am ajuns în vârful zidului şi am traversat meterezele, trecând peste mai multe suliţe cu vârf din piatră de umbre şi tolbe cu săgeţi stivuite de perete, lângă arcuri. Mă feream să fiu văzută şi mă pitisem după parapet.

— Şi mai proastă idee, comentă Saion când am luat o tolbă plină şi un arc din rastel.

— Le iau să fie, i-am zis, sprijinită de zidul din piatră de umbră.

Am tras cu ochiul prin deschizătura meterezelor şi l-am văzut pe Nyktos mai întâi, fără să-l caut neapărat pe el. Presupuneam că tăciunele primit de la el îmi arăta locul în care se afla.

Ceea ce însemna că probabil şi el îmi simţea prezenţa. Şi mai mult ca sigur avea să se enerveze.

Nyktos stătea primul, cu braţele încrucişate la piept, arătând ca un zeu primitiv de prim rang – unul plictisit, dacă era să mă iau după expresia feţei sale. Vreo zece gardieni se aflau în spatele său, şi nu ştiam dacă erau muritori, zeităţi sau zei, dar l-am văzut pe Ector, aflat lângă Rhain.

Cei aflaţi faţă în faţă cu Nyktos aveau capetele acoperite cu cagule negre, şi li se vedeau doar ochii. Fâşii de armură le acopereau trupurile de la piept până la genunchi.

Am încercat să văd mai bine.

— Armura lor e cumva din… piatră de umbre?

— Da, zise Saion, ghemuit lângă mine.

— S-a simţit un val de energie trecând prin toate curţile, se auzi un războinic Cimmerian lătrând.

Era primul şi îşi ţinea mâna pe mânerul sabiei.

— La naiba! mârâi Saion. E Dorcan. Este foarte bătrân, adăugă când l-am privit. N-ai vrea să te întâlneşti cu el pe câmpul de luptă.

Nu ştiam dacă trebuia să fiu uşurată sau nu când am auzit că Cimmerienii nu veniseră din pricina mea.

— Hanan cunoaşte faptul că dakkaii au venit pe o urmă de putere mai veche şi au ajuns până în Ţinuturile Umbrelor, zise Dorcan.

— Chiar aşa? îi răspunse Nyktos.

— Vrei să spui că nu ştii nimic despre izbucnirea bruscă de energie? îl întrebă Dorcan.

— N-am zis nimic.

Dorcan izbucni într-un râs grosolan.

— Zeiţa Bele e aici? îl întrebă el.

Cimmerianul din spatele lui se mişcă. Un alt războinic îşi puse mâna pe pumnalul de la brâu.

— Draci! exclamă Saion văzând mişcarea. Îşi scoase cu grijă sabia din teacă. Dacă se bat, mă voi alătura lor.

Am încuviinţat din cap, ţinându-mi privirea la Cimmerieni. Erau o sută, iar războinicii noştri erau într-un dezavantaj evident. Îl aveam pe Nyktos de partea noastră, dar nu putea folosi *eather-ul…*

Luptătorii noştri.

Poporul nostru.

Stomacul mi se strânse, dar degetele ce ţineau săgeata nu tremurau.

— Nektas de ce nu e cu ei?

— Dragoninii nu vor veni dacă nu simt că e nevoie, îmi zise Saion.

— Şi tu zici că nu e nevoie?

— Nu dacă prezenţa lor ar agrava situaţia.

— Dacă îmi vei spune că Bele nu e aici, Hanan va descoperi că minţi, zise Dorcan. La fel ca regele.

— Ţi se pare că-mi pasă? îl întrebă Nyktos, iar eu am oftat.

Speram că Nektas era prin preajmă.

— Ai face bine să-ţi pese, replică Dorcan. Mai ales că am auzit că ai avut nişte zile grele. Dakkai. Dragonini. Şi eşti pe cale să-ţi alegi o consoartă.

— Nu se poate, murmură Saion, rigid.

Schimbarea din aer fu bruscă şi palpabilă – şi tensiunea crescu. Ector și Rhain aveau mâna pe săbii. Mă îndoiam că Dorcan nu era conștient de asta.

— Un sfat, bătrâne prieten. Nu cred că vrei să-i superi și mai tare pe zeii primitivi. Tot ce vrem este să o ducem pe Bele la curtea lui Hanan, zise Dorcan.

— Păi, atunci Hanan de ce nu e cu tine? îl întrebă Nyktos. Uitasem că e prea laş să vină să-mi ceară una ca asta în persoană. Tocmai de aceea te-a trimis pe tine. Oricum ar fi, îţi dau un sfat. Mai bine te-ai gândi să slujeşti altei curţi. Una în care conducătorii săi au curajul să vină să ceară lucruri în persoană.

— Ştii că nu pot să fac aşa ceva, zise Dorcan.

— Dacă ai făcut jurământ de sânge cu Hanan – și i-ai jurat supunere –, să ştii că ai ales greşit, zise Nyktos.

— Se poate, admise Dorcan, lăsându-şi capul într-o parte și arătând spre cei din spatele său. Ceea ce ştiu e că majoritatea gardienilor tăi sunt mai departe, pe zid, iar armatele tale sunt la granița de vest.

— Armate? l-am întrebat pe Saion. Nyktos are aşa ceva?

— Normal că are.

Nu ştiusem asta.

— Ar fi înţelept din partea ta să ne-o dai pe Bele, zise Dorcan. După care vom pleca, fără să creăm… neplăceri.

— Ne-aţi creat deja neplăceri. Răceala din vocea lui Nyktos mă făcu să mă cutremur. Aşa că treci la fapte! Încep să mă plictisesc.

Dorcan râse din nou.

— Aşa să fie!

— Te pricepi să tragi bine cu arcul? mă întrebă Saion pe când Cimmerianul care pusese mâna pe pumnal se întoarse spre Rhain. N-am ezitat.

Am lăsat săgeata să plece din arc şi l-am lovit pe Cimmerian între ochi înainte să poată arunca pumnalul.

— Mă pricep foarte bine, am murmurat, ignorând pulsaţia tăciunilor de viaţă din pieptul meu, care răspundeau morţii zeului.

Dorcan se întoarse spre mine, dar ştiam că nu avea cum să mă vadă. M-am lăsat pe spate când izbiturile de sabie începură să se audă dinspre drum. Am pus repede altă săgeată în arc şi am avansat de-a lungul parapetului. Privind în jos, pieptul mi se strânse.

Îl vedeam doar pe Nyktos, mai înalt decât ceilalţi în învălmăşeala de Cimmerieni, duelându-se cu Dorcan.

— Stai ascunsă! îmi ordonă Saion şi se ridică. Dacă Nyktos e copleşit din vreun motiv, treci repede înăuntru şi du-te la Bele şi la Aios. Fermecată sau nu, tot poţi fi ucisă.

Cineva să-l copleşească pe Nyktos? Gâtul mi se uscă. Îl văzusem luptând cu sabia. Despicase un zeu întemniţat în două cu mâinile goale. Nu putea fi copleşit.

— M-ai înţeles? mă întrebă Saion.

— Da. M-am lăsat în genunchi, după un zid, lângă nişte suliţe cu vârf de piatră de umbre.

— Ai face bine să şi asculţi. Nu ştiu ce porţi în tine. Nici cine eşti cu adevărat. O să te decapiteze şi o să-ţi ducă ţeasta trofeu lui Hanan, care are să o înfigă într-o ţeapă, mă avertiză Saion.

Apoi, după ce mă lăsă cu acea imagine minunată în cap, se aruncă de pe zid.

Am presupus că Saion supravieţuise săriturii care mie mi-ar fi rupt toate oasele din corp şi am tras spre oricine purta cagulă. Era mai greu să nimeresc capul unei ţinte aflate în mişcare, aşa că am aşteptat, chiar şi când degetul începuse să-mi zvâcnească, până când un Cimmerian se întoarse spre un gardian. Am tras şi am apucat altă săgeată, pe când pieptul mi se încălzi din nou la moartea altui zeu. Şi rămase aşa, răspunzând la fiecare moarte. Pregătind altă săgeată, l-am văzut pe Rhain lovind un Cimmerian pe când îi înfigea sabia în spate.

Piatra de umbre era indestructibilă.

Lama din piatră de umbre trecu prin armura din acelaşi material, şi din aceasta săriră scântei, pe când se înfigea în carnea soldatului inamic.

Se părea că piatra de umbre putea fi pătrunsă dacă se folosea acelaşi material. Bine că îmi dădusem seama de asta.

Rhain scoase lama din cadavrul inamicului şi se întoarse, lovind gâtul altui războinic. Acesta căzu, dar nu muri instantaneu. Se rostogoli pe o parte, dând să se ridice…

Atunci, am văzut ceaţa.

Ceva ca o pâclă întunecată ieşea din Cimmerianul rănit. Am tras şi l-am nimerit în ceafă. Un ţipăt de durere reverberă de altundeva, iar pieptul mă arse pe când am pregătit altă săgeată. Umbre întunecate se adunau deasupra

drumului, mai opace decât Umbrele, ieşind din mai mulţi Cimmerieni.

L-am căutat cu privirea pe Nyktos şi l-am văzut cum se învârtea, decapitând un războinic în vreme ce se opunea loviturilor lui Dorcan. Se răsuci din talie, îl împinse pe Dorcan şi aruncă sabia scurtă. Aceasta făcu tumbe prin aer şi desprinse de trup gâtul unui Cimmerian care aproape îl învinsese pe unul dintre gardienii lui Nyktos. Un jet de sânge ţâşni pe când sabia scurtă făcu o tură completă prin aer şi ajunse din nou în mâna lui Nyktos. Pară atacul lui Dorcan cu ambele săbii, iar eu eram impresionată.

Noaptea se lăsa tot mai mult. Odată ce se aşternea întunericul, nu mai aveam cum să le fiu de ajutor. Vedeam că nu toţi Cimmerienii emanau acele fâşii de ceaţă întunecată, astfel că m-am concentrat asupra lor. Am ochit pieptul unuia dintre ei şi am tras. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând să văd dacă săgeata trecea de piatra de umbre.

Vârful trecu prin armură, iar eu am răsuflat uşurată. Săgeata însă nu se înfipse prea adânc, şi tot ce am reuşit să fac a fost să-l determin pe acel Cimmerian să invoce şi el acea ceaţă întunecată. Un gardian din Ţinuturile Umbrelor prinse momentul pe când Cimmerianul lovit îşi smulgea săgeata din piept, privind spre zid.

Tăciunii de viaţă pulsară în mine când am văzut alt războinic invocând ceaţa, aşa că am mai tras o săgeată. Mi-am schimbat poziţia genunchiului şi am ochit alt Cimmerian…

Am icnit şi m-am ferit atunci când un pumnal zbură pe lângă mine. Inima îmi bubuia, dar m-am întors la parapet şi l-am văzut pe Nyktos cum îl decapita pe cel care aruncase spre mine pumnalul.

În timp ce războinicul se prăbuşea, Nyktos îşi îndreptă

privirea spre mine. Irisurile sale argintii izbucniră într-un licăr de *eather,* în vreme ce îndreptam arcul spre el. Pentru o secundă, privirile ni se întâlniră.

Nyktos își lăsă capul într-o parte pe când trăgeam de coarda arcului.

Apoi am tras.

Se întoarse în timp ce săgeata mea se izbi de Cimmerianul care venea în fugă spre el.

Am rânjit în vreme ce Nyktos privea peste umăr, rânjind. Se întoarse spre Dorcan, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva zâmbise – doar un pic – în timp ce alt Cimmerian gesticulă cu sabia spre zid. Am luat altă săgeată, stând pitită. Am pregătit-o și m-am ridicat.

Poate că Nyktos nu avea să fie prea supărat pe mine.

— Zeilor, am murmurat.

Un hău întunecat se ridicase de-a lungul zidului, trecând de parapet.

Am sărit în picioare și am îndreptat arcul spre acea întunecime. Se auzi o înjurătură din acea beznă. Nyktos și Saion nu-mi ziseseră că Cimmerienii puteau să se folosească de ceea ce invocau pentru a se cățăra pe zid în câteva secunde. Am luat o suliță, iar metalul era rece la atingere.

Am tresărit când o sabie veni spre mine, pe când bezna se întindea. Am reușit să parez lovitura ce îmi făcu oasele să se cutremure și am ținut piept acelei pâcle ce se ridica deasupra mea.

Dacă fugeam, probabil aveam să cad de pe zid. Am împins cu toată puterea, iar un râset grosolan răsună din beznă.

Atunci, într-o clipă, acoperi stelele de deasupra mea. Lumina dispăruse. Nu vedeam decât întunecime, iar inima îmi bătea puternic, în vreme ce tăciunii din mine pulsau.

Parcă cineva mă legase la ochi.

Legată la ochi.

„Exerciţiul acesta îţi va ascuţi celelalte simţuri.” Asta îmi zisese Holland atunci când mă pusese să mă antrenez cu o legătură peste ochi. Îmi venea să râd când mă gândeam că Holland chiar făcuse toate eforturile ca să mă ajute, fără a interveni direct.

Am ţinut mai strâns de suliţă. Nu îmi puneam prea mult încrederea în celelalte simţuri în vreme ce căutam prin nimicul din faţa mea. Auzeam doar ţipete îndurerate şi sabie lovind sabie.

Un curent de aer îmi trecu prin faţă, şi m-am ghemuit, simţind că sabia tăie aerul de deasupra. Am împuns cu suliţa, dar nu am lovit inamicul. M-am oprit în loc, transpirată. Aerul se mişcă din nou, şi am fandat spre stânga.

O durere ascuţită îmi cuprinse partea din lateral a trupului, dar nu se compara cu durerea provocată de agonia cauzată de colţii unui zeu căzut. Am strâns din dinţi şi am lovit din nou cu suliţa. Lama lovi nişte picioare. Un Cimmerian căzu pe spate cu un bufnet, undeva în dreapta mea. Într-un genunchi, am pivotat şi am împuns în jos. Icnetul de durere îmi dădu de înţeles că lovisem ticălosul, iar bezna începu să se disipeze, devenind mai gri decât…

Un alt curent de aer se mişcă în spatele meu, aşa că m-am întors şi am lovit în sus cu suliţa. Lama ei se lovi de armură, după care trecu de aceasta. Am tras suliţa din inamicul lovit şi m-am ridicat, pe când un braţ mă apuca de gât. Anii de instruire şi instinctele au preluat controlul. M-am lăsat moale şi l-am luat prin surprindere pe Cimmerianul rănit. Se împiedică, iar eu m-am învârtit, reuşind să scap din strânsoarea lui. Acum, pâcla mă lăsa să-i văd capul, unde am şi ochit, înfigând suliţa cu putere acolo. Se auzi un sunet ce

îmi întoarse stomacul pe dos. Am tras lama suliţei şi m-am întors.

O mână mă apucă de braţ şi mă opri. M-am întors înainte să pot respira. Un alt braţ mă apucă de talie, iar spatele meu se lovi de o platoşă în vreme ce bezna de pe zid continua să se disipeze.

Citrice. Aer curat. Tăciunele din piept pulsa şi mai tare acum.

— N-ar trebui să mă loveşti cu suliţa pentru că am avut grijă să trăieşti ca să apuci să fii încoronată, îmi zise Nyktos la ureche.

Priza mea pe suliţă se înmuie.

— Şi cum anume să te răsplătesc? l-am întrebat.

Braţul lui se încordă. Senzaţia trupului său atât de aproape, respiraţia lui mişcau mai mult decât tăciunii din mine. Nu-mi răspunse, și, pentru o clipă, eram doar noi doi, stând acolo, lipiți unul de altul, sub stelele ce împânzeau din nou cerul.

Nyktos se mişcă brusc şi ne întoarse pe amândoi. Mă prinse între parapet şi trupul său, iar un curent puternic de aer vâjâi din interiorul curţii. Nişte aripi masive şi puternice trecură peste capetele noastre. Inima îmi tresăltă când o coadă cu ţepi zgârie partea de sus a parapetului. Un dragonin tocmai sosise, dar eu nu mă gândeam la asta. Mintea mea – zeilor, ceva nu era în regulă cu gândurile mele, pentru că zburau la ceva necuviincios, iar eu îmi aminteam de Nyktos, aflat în spatele meu, corpul lui mare şi puternic prinzându-l pe al meu, lipit complet de mine. Nu puteam nici măcar să-mi mişc capul. Atunci fuseserăm goi, iar el mă luase pe la spate, marcându-mi pielea, posedându-mă. Amintirea era proaspătă şi puternică – şi mă excita.

— La naiba! mârâi Nyktos, iar răsuflarea lui era

fierbinte. Ai să mă omori.

Probabil că-mi proiectasem iar emoţiile, dar de data asta chiar nu-mi păsa.

— Ştim amândoi că nu e posibil aşa ceva, am şoptit pe când dragoninul ateriza de cealaltă parte a zidului.

Nyktos mârâi pe când îmi mângâia braţul. Am deschis ochii, şi vedeam coarnele ascuţite ce înconjurau capul lui Nektas. Aripile sale întunecate se lăsară pe spate, iar Nektas se folosi de ele pentru a-i trage pe Ector şi pe Rhain spre el. Lumea de dedesubt deveni argintie atunci când flăcările de *eather* se revărsară din dragonin.

— Eşti rănită, îmi mârâi Nyktos la ureche. Din nou.

— E o zgârietură.

— Îţi pot mirosi sângele. Palma lui îmi atinse lateralul sânului, iar eu am tresărit. Îşi trecu mâna peste lateralul trupului meu, unde simţeam o durere arzătoare. Îmi vine să te gust, îmi zise.

Cuvintele lui trimiseră un puls de plăcere prin mine, ce trecu dinspre inimă spre pântec.

— Nu te-aş opri, i-am zis.

— Normal că n-ai face-o. Braţul pe care şi-l trecuse pe sub sânii mei se încordă. Nu prea ţii la viaţa ta.

— Nu are nimic de-a face cu asta.

— Ba da. Îmi mângâia gâtul cu respiraţia. Dacă te-aş gusta din nou, nu ştiu dacă m-aş putea opri.

— Ba da, am şoptit, şi credeam asta cu tărie.

Nyktos scoase din nou acel sunet, parte mârâială şi parte înjurătură, pe când îşi lăsă braţul să cadă şi se întoarse spre zid. Eram surprinsă că încă ţineam de suliţă, şi i-am porunci inimii să bată mai încet în timp ce mă îndepărtam de zid şi urmăream privirea lui Nyktos.

Nektas îşi întinse gâtul, prinzând un Cimmerian între

maxilarele sale puternice. Scutură capul, iar zeul fu tăiat în două.

— Îh! am exclamat.

— L-am văzut făcând lucruri mai grave de atât.

— Te voi crede pe cuvânt, am murmurat.

— Ascultă-mă de data asta și rămâi aici, îmi zise Nyktos, după care dispăru, sărind peste parapet.

M-am ţinut de marginile de piatră ale meterezelor. Nyktos era pe drum şi trecea pe lângă cadavrele oamenilor săi răpuşi. Cinci… cinci muriseră. Căldura din pieptul meu crescu pe când le priveam cadavrele. Palmele mele erau fierbinţi…

Capul lui Nektas se întoarse spre mine, iar ochii săi cărămizii cu pupile verticale înguste mă priveau. Buzele îi vibrau, dezvăluind un mârâit ameninţător. Am înghiţit în sec şi am proptit suliţa de zid. Parcă simţea *eather-ul* ce se acumulase în mine. Am lipit palmele de piatră şi am rezistat pornirii, în timp ce Nyktos se îndrepta cu paşi mari spre singurul Cimmerian rămas viu.

Cagula lui Dorcan era acum în jurul gâtului şi nu-i mai acoperea faţa. Omul părea să aibă 30 de ani, dar, fiind zeu, asta putea să însemne că, de fapt, avea sute, dacă nu chiar mai mult.

— Presupun că vrei să-i transmit ceva lui Hanan, zise Dorcan.

Felul în care vorbea, în vreme ce Nyktos se apropia de el, dădea senzaţia că între cei doi se mai întâmplaseră lucruri.

— Nyktos, strigă Saion din locul în care îngenunchease lângă un soldat. A văzut-o!

M-am încordat.

— Atunci, generozitatea mea s-a epuizat, zise Nyktos.

Dorcan nu schiţă vreun gest.

— Nu ştiu ce crezi că faci prin refuzul ăsta faţă de Hanan, dar ai să sfârşeşti rău. O să meargă la Kolis, şi o să urmeze şi altele.

— Voi aştepta, zise Nyktos.

Scoase sabia din teacă şi lovi fulgerător, ca o viperă, iar capul Cimmerianului se desprinse de pe umeri.

Capitolul 12

Rhain mă privea de parcă urma să o iau la fugă afară din biroul lui Nyktos ca să mă arunc în miezul unei furtuni de flăcări. Îşi ţinea constant ochii pe mine. Ector, însă, se întinsese pe divan, închisese ochii şi probabil picotea.

— M-ai linişti dacă te-ai aşeza, îmi zise Rhain, înclinându-şi capul cu păr auriu-roşcat. Ar fi mai bine dacă nu ai mai umbla de colo-colo.

— Mă ajută să-mi liniştesc nervii. Am trecut iar pe lângă biroul lui Nyktos. Şi, crede-mă, îţi doreşti să rămân calmă.

— Ai dreptate, zise Rhain. Ochii săi păreau mai degrabă aurii decât căprui în timp ce mă urmărea cum treceam pe sub lămpile din perete. Dar să am încredere…

Am înjurat în şoaptă. Nu îmi alesesem bine cuvintele. Am continuat să fac paşi, iar pielea de la ceafă îmi era rigidă. Discursul lui Nyktos nu avusese mare impact asupra lui Rhain, şi asta mă întrista oarecum. Rhain fusese mult mai zâmbitor înainte, mai prietenos şi mai puţin suspicios.

— Ar trebui să ai încredere în ea, zise Ector. Ţinea ochii închişi, dar se părea că nu adormise. Dincolo de ce a încercat noaptea trecută să facă pentru noi – pentru noi *toţi* –, Cimmerianul te ţintise pe tine. Ea ţi-a salvat pielea. Dacă nu l-ar fi lovit cu săgeata între ochi, probabil ai fi fost acum cam ciuruit. Poate că nici nu ai mai fi putut sta în picioare. Poţi măcar să îi mulţumeşti.

— N-am nevoie de recunoştinţa lui, am zis, înainte ca Rhain să spună ceva ce mai mult ca sigur m-ar fi iritat.

— Eu îţi sunt recunoscător, zise Ector, deschizând ochii săi mari şi chihlimbarii.

— Şi eu, mormăi Rhain. Mulţumesc!

Am pufnit.

— Pare că te-a durut mulţumirea, îi zise Ector lui Rhain şi îl privi într-un fel pe care nu ştiam cum să-l interpretez.

— Un pic. Rhain îşi încordă maxilarul pe când îl privea pe Ector. Ce ai?! De ce te uiţi la mine de parcă sunt un tâmpit?

Am ridicat dintr-o sprânceană, dar mi-am ţinut gura.

— Pentru că te-ai purtat ca un tâmpit, zise Ector. Faţă de cineva care ţi-a ţinut spatele azi-noapte. Care ne-a ţinut tuturor spatele. Care poartă şi tăciunii…

— Cred că a înţeles, am zis.

Mă surprindea faptul că Ector îmi lua apărarea, cu tot cu discursul lui Nyktos. Nu ştiam cum ar fi trebuit să mă comport faţă de el. Dar nici înainte nu ştiusem. Ector era mai ciudat, fiind capabil să glumească într-o clipă, pentru ca imediat să devină sobru. Era chiar mult mai bătrân decât Nyktos, îi cunoscuse pe Eythos şi pe Myrcella destul de bine, ceea ce bănuiam că era unul dintre motivele pentru care fusese trimis să mă păzească atunci când fusesem în tărâmul muritorilor, alături de zeitatea Lathan.

— Te iei de mine? îl întrebă Rhain, surprins. Ca să îi iei apărarea? Are de gând…

— Avea de gând, l-am întrerupt. Cred că am mai discutat despre asta.

— Şi schimbarea ta de atitudine şterge cumva intenţiile tale anterioare? mă contră Rhain. Faptul că ai încercat să evadezi şi era să mori schimbă cumva situaţia?

— N-am susţinut una ca asta.

— Aşa e. Indiferent ce ai plănuit să faci în legătură cu Kolis şi cu tăciunii pe care îi porţi în tine.

Rhain îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi se apropie. Ector se ridică în capul oaselor, atent.

— Nu eşti adevărata zeiţă primitivă a vieţii, îmi zise Rhain. Eşti doar un vas pentru tăciuni, şi nimic din toate astea nu poate compensa faptul că ai complotat împotriva lui Nyktos, oricare o fi fost motivul.

Faţa îmi ardea.

— N-ai idee la ce a trebuit să renunţe Nyktos, zise Rhain. Nu ştii prin ce a trecut. Câte a sacrificat pentru tine, doar ca tu să…

— Rhain! îl avertiză Ector.

Am încetat să mai fac paşi.

— Ce a sacrificat Nyktos pentru mine? am întrebat.

— În afară de faptul că a renunţat să se mai simtă în siguranţă în propria casă? îmi aruncă Rhain.

— În afară de asta, am zis.

— Nimic, zise Ector, ridicându-se. Rhain exagerează. Tinde să facă asta.

Ochii mei se îngustară.

— Chiar aşa?

— E bine intenţionat, adăugă Ector şi ajunse în dreptul lui Rhain. Puse o mână pe umărul zeului. Ea nu e inamicul, îi zise Ector lui Rhain. Ştii bine asta. Dacă nu înţelegi, întoarce-te pe zid şi priveşte toate cadavrele.

Rhain îşi feri privirea, iar tăciunii din mine se aprinseră şi începură să vibreze. Se bucurau de sosirea iminentă a lui Nyktos, chiar dacă eu nu mă bucuram.

Uşile se deschiseră şi încremeniră, de parcă nişte servitori invizibili le opriră înainte să se izbească de ziduri. Un val de energie fierbinte trecu prin încăpere, gâdilându-mi pielea.

— Tăticul Nyktos nu e prea fericit, murmură Ector.

Aşa era.

— Măcar nu suntem noi de vină, zise Rhain privindu-mă

şi ridicând din sprâncene.

— De data asta, sublinie Ector.

Neliniştea mă cuprinse când Nyktos intră valvârtej în încăpere, asemenea unei furtuni. Ochii săi argintii se fixară pe mine pe când străbătea încăperea, pe când îşi scotea săbiile din teacă.

— Nu te-am rugat să stai înăuntru? Nyktos se opri în faţa mea şi izbi săbiile de birou. Nu te-am rugat să nu-mi mai pui răbdarea la încercare?

— Așa e.

— Şi, cu toate acestea, ai făcut exact ce te-am rugat să nu mai faci şi ai ieşit pe zid, riscând nu doar viaţa ta, ci şi pe a lui Saion.

— Nu m-ai rugat. Mi-ai poruncit.

— E acelaşi lucru, zise Nyktos.

— Nu e adevărat. Cum anume am pus în pericol viaţa lui Saion? El a ales să mă urmeze…

— N-a avut de ales, pentru că trebuia să se asigure că vei rămâne înăuntru, zise Nyktos. I-am văzut pe Rhain şi pe Ector strecurându-se spre ieşire. Are noroc că nu obişnuiesc să pedepsesc pe unii pentru greşelile altora.

Frustrarea se adăugă neliniştii mele.

— Tu eşti singurul care comite greşeli acum, am zis.

Nyktos se opri, mirat.

— Abia aştept să-mi explici una ca asta. Presupun că vei zice că faci ce vrei pentru că te doare undeva de consecinţe, spuse el.

Ceva se mişcă în profunzimea fisurii din pieptul meu. Ceva absolut. Nu am încercat să mă ascund după vălul nimicului, în timp ce un melanj volatil de hotărâre şi furie mă cuprinse.

— Din clipa în care am aflat că nu mai trebuie să mă

supun unei datorii pe care n-am avut de ales decât să o accept, am devenit propria persoană. Cineva care face propriile alegeri. Nu accept să mi se ordone și să mi se spună ce am voie și ce nu am voie să fac, de parcă nu am putere de decizie asupra vieţii mele, oricare ar fi consecinţele acţiunilor pe care mi le asum. Nu mai vreau să trăiesc așa.

Nyktos se retrase. Fâșiile de *eather* din ochii lui se mai potoliră. Trăsăturile sale reci se schimbară. Urmă o tăcere tensionată, până când zise:

— Aduceţi-mi careva un vas cu apă curată şi un ştergar. Celălalt poate să părăsească deja încăperea.

— Cred că o să te ajut eu, după care o să dispar, zise Rhain și îl apucă pe Ector de braţ. Hai să dispărem!

— Ce idee bună, zise Ector, întorcându-se. Are iar faţa aia care mă sperie.

Nyktos chiar arăta fioros în acel moment.

A așteptat până când am rămas singuri.

— Cineva trebuie să îţi poarte de grijă, mai ales că ţie nu pare să-ţi pese. Niciodată nu ţi-a păsat de tine. Nyktos făcu un pas spre mine. Ai de gând să faci alegeri indiferent de riscuri? Problema e că nici măcar nu te gândești la riscuri. Sau la consecinţe.

— Nu am… am început. Nyktos era dintr-odată la doar un pas de mine. Ai vrea, te rog, să nu mai faci așa?

— De ce? mă întrebă. Mă privea, iar fâșiile argintii din ochii săi străluceau din nou. Să nu spui că te sperie.

— Nu mă sperie. Mă enervează.

Zâmbi scurt.

— Cum să nu! Nu deţii instinctul care pe majoritatea îi avertizează că se expun unui pericol grav.

— Greşit, am zis şi mi-am încrucişat braţele peste piept, dar începuse să mă doară rana de la talie. Am instincte

sănătoase. Mai devreme, m-au avertizat că vei fi furios pentru că am decis să ies pe zid.

Ochii i se îngustară.

— Ai încercat vreodată să-ţi şi asculţi instinctele? Sau să-ţi preţuieşti viaţa?

— N-am prea avut când, nu? m-am răstit la el.

Nyktos se opri. Doar ochii i se mişcau. Trecu o clipă prelungă, iar eu îmi doream să am abilitatea lui de a citi emoţii, pentru a înţelege ce simţea sau gândea. Se întoarse şi se îndreptă spre dulap, de unde luă o carafă plină cu un lichid chihlimbariu.

— Ştiu că am mai spus-o, dar nu încerc să te jignesc, îmi zise şi îşi turnă lichid în pahar. Apoi luă un al doilea pahar, pe care-l umplu. Chiar nu era o insultă, adăugă.

Am pufnit.

— Mie aşa mi-a sunat.

— Atunci, îmi cer iertare!

Mi-am întors capul.

— Chiar vorbeşti serios?

El se întoarse spre mine şi îmi oferi un pahar.

— Chiar nu crezi că meriţi scuzele mele?

— Eu… am început să zic luând paharul întins, dar nu ştiam cum să continui.

Am ridicat din umeri.

Zâmbi slab.

— Ei bine, cred că le meriţi, zise el şi dădu peste cap paharul de whisky. Încerc doar să înţeleg.

— Ce să înţelegi?

Am luat şi eu o gură de băutură, terminând jumătate din conţinutul paharului.

Îşi lăsă paharul în spatele săbiilor şi îşi trase vârfurile colţilor peste buza de jos.

— Încerc să înţeleg felul în care ai devenit cine eşti acum, zise Nyktos.

Licoarea îmi izbi pieptul, iar stomacul îmi fu cuprins de un val de căldură.

— Nu prea pricep, am zis.

— Majoritatea nu ar încerca să-l seducă şi ucidă pe zeul primitiv al morţii. Nici măcar dacă ar fi fost antrenaţi pentru aşa ceva din fragedă pruncie. Nici măcar pentru regatul lor. După care să-şi schimbe părerea şi să încerce să facă acelaşi lucru cu alt zeu primitiv. Nici măcar nu aş zice că ar fi vorba despre lipsă de curaj.

— Doar o lipsă de judecată în cazul meu, am zis.

Sprânceana lui nenorocită se ridică din nou.

— Cum zici tu, îmi spuse Nyktos.

Am mai luat o gură de băutură, ca să nu-i arunc paharul în faţă.

— Regatul meu e pe moarte. Am crezut – cu toţii am crezut – că era din cauza înţelegerii regelui Roderick. Ce ar fi trebuit să fac?

— Orice altceva.

Degetele mele strângeau paharul.

— Cum ar fi ce, o, tu, Atotştiutorule? Să te întreb cum să opresc Stricăciunea? Cum ar fi trebuit să ştiu să fac asta când noi credeam că molima era din cauză că înţelegerea se afla la final, nu din pricina acţiunilor tale? Nici măcar nu ştiam cine era Kolis cu adevărat.

„Nici eu nu ştiam pe atunci cine eram”, m-am gândit. Dar, pentru moment, nu voiam să mă gândesc la asta.

— Aşadar, ce ar fi trebuit să fac? am continuat. Să fi invocat un zeu sau un zeu primitiv din nou şi să încercăm să cădem la o altă înţelegere? Să încercăm să tragem de timp? am zis, râzând amar. Sau să stau cu mâinile în sân şi să-mi

las regatul să moară?

— Şi atunci, ce soi de viaţă ai ales să trăieşti? mă întrebă el, calm.

Căldura reveni, cuprinzându-mi pieptul, dar de data asta nu avea nicio legătură cu whisky-ul. Am pus paharul pe birou. Rhain reveni atunci în încăpere cu cele cerute de Nyktos. Mă privi urât, după care lăsă vasul cu apă şi şervetul pe birou, lângă săbii. Părăsi repede încăperea şi închise uşile după el.

Dar nu uitasem ce-mi zisese înainte să apară Nyktos.

— Ce anume ai sacrificat de dragul meu? am întrebat.

Ochii lui Nyktos mă priveau.

— Ce ţi-au spus gardienii mei?

— Nimic.

— Nu te cred.

— Nu mi-ai răspuns, am zis, iar inima îmi bubuia în piept.

— Pentru că nu am sacrificat nimic, spuse el, dar eu nu îl credeam. Ridică-ţi puloverul!

Am clipit, întrebându-mă dacă nu cumva băutura mi se urcase la cap.

— Cum adică?! am zis.

— Eşti rănită. Vreau să văd cât e de grav.

— Nu e…

— Ridică puloverul şi dă-mi voie să mă uit la rană, Sera! Nyktos oftă. Te rog!

Am ezitat, doar pentru că mă rugase, iar asta era slăbiciunea mea.

Nyktos închise ochii pentru o clipă.

— Nu cred că vei avea nevoie de sânge, aşa că nu trebuie să te îngrijorezi că voi abuza de bunătatea ta.

Faptul că m-am simţit dezamăgită când l-am auzit mă

făcea să înţeleg că într-adevăr aveam nevoie de un pic din raţiunea despre care Nyktos susţinea că îmi lipseşte.

Genele lui stufoase se ridicară. Ochii lui argintii străluceau şi mă străpungeau. Ştiam că îmi citea, fie că voia, fie că nu, emoţiile. Probabil simţise dezamăgirea mea, şi chiar nu voiam să aflu ce credea – dacă nu cumva mă vedea ca pe o persoană atât de disperată după afecţiune, încât o ceream de la cineva care nici măcar nu dorea să-mi fie prieten.

Probabil aşa era, într-o oarecare măsură. Întreaga mea viaţă suferisem de lipsă de atingere şi afecţiune. Le duceam lipsa, dar nu eram aşa disperată încât să accept orice resturi oferite de cineva.

Îmi doream afecţiunea lui pentru că o gustasem înainte ca el să afle adevărul. Pe atunci, mă dorise, atât de mult încât devenise distras, dar crezusem şi că mă plăcea. Că îi păsase de mine. Acum, mă dorea doar fizic – şi mai mult ca sigur avea să nege şi asta până la ultima suflare.

Dar ceea ce zise mă blocă.

— Stai o clipă! Ai impresia că te-ai folosit de mine după ce mi-ai dat din sângele tău? am întrebat.

— Ştiam ce avea să-ţi facă sângele meu. Ar fi trebuit să mă abţin sau să te las singură după ce ai început să simţi efectele.

Îl priveam.

— Reacţia mea a avut prea puţin de a face cu sângele tău, am zis.

— Sera.

— Totul s-a întâmplat pentru că sunt atrasă de tine. Ţi-am spus şi atunci. Şi acum mă atragi.

Maxilarul i se mişcă.

— Chiar şi aşa, ar fi trebuit să mă controlez, în loc să fiu

incapabil să-mi ţin în frâu corpul ca un bărbat oarecare, zise el.

Am râs.

— Eşti mai mult decât un bărbat, am zis.

— Doar pentru că sunt un zeu primitiv nu înseamnă că am un corp care reacţionează altfel.

— Nu ştiam că zeii primitivi – sau bărbaţii în general – au atât de puţin control asupra mădularelor lor, i-am întors-o, enervată că încerca să îşi scuze reacţia, *propria plăcere,* catalogând-o drept ceva asupra căruia nu deţinuse controlul.

— Nu asta… Las-o baltă! zise el, iar ochii îi străluciră. Lasă-mă să văd rana!

— Fie, am zis şi am tras puloverul şi furoul deasupra coastelor mele. Nu e grav, vezi? Am privit tăietura îngustă ce-mi traversa partea stângă a taliei. E o zgârietură.

— Nu există zgârieturi când e vorba despre răni făcute de săbii.

Am dat să îmi cobor puloverul, dar Nyktos îmi apucă şoldurile. Atingerea mă făcu să tresar, dar nu am protestat când el mă ridică pe birou. Mâinile lui rămaseră acolo. Eram în continuare surprinsă de puterea lui. Mă făcea să mă simt delicată, chiar dacă nu eram deloc aşa. Eram plinuţă, după cum se exprimase Tavius.

Al naibii libidinos!

Zeilor, aproape că îmi doream să mai fie în viaţă, ca să îi înfig pe gât ceva mai tare decât un bici.

Nyktos mă privi în ochi.

— Îţi proiectezi iar emoţiile.

— Scuze, am murmurat, în vreme ce el se apleca spre şervet. Nu e nevoie, i-am zis.

— Ştiu. Dar vreau să fac asta.

Îmi mai vorbise aşa. Iar inima mea bezmetică sări iar. El

își înfipse ușor degetele în pielea mea, sub rană, și mă atinse cu tandrețe. Am tresărit din nou.

— Scuze! Își retrase mâna. Nu am vrut să te rănesc.

— Nu e asta. Doar că… mi-aș fi dorit ca atingerea ta să fie caldă, am zis. Faptul că te-ai hrănit atunci te-a făcut să te încălzești? am întrebat, pentru că știam că Nyktos se hrănea rar. Din ce înțelegeam, zeii primitivi nu aveau nevoie să se hrănească decât dacă erau răniți sau slăbiți. Iar eu îl slăbisem un pic atunci când îl lovisem cu un val de *eather.*

El clătină din cap.

— Pielea mea nu s-a încălzit niciodată după ce m-am hrănit. A fost tot timpul rece.

— Atunci, de ce… Dar am înțeles. Tăciunii.

— Sunt Moartea, îmi reaminti el. Iar tu porți în tine tăciunii de viață. Sângele tău mi-a încălzit pielea.

— Iar sângele meu ar putea să aibă și alte efecte asupra ta?

Buzele i se arcuiră.

— Rămâne de văzut, zise Nyktos.

Mă uitam prea îndelung la gura lui, așa că mi-am mutat privirea spre gâtul său. Ceva din spusele lui nu se lega. Nu era adevăratul zeu primitiv al morții, doar unul dintre zeii primitivi ai morții. Atunci de ce avea pielea rece? Poate totuși pentru că era un zeu primitiv al morții.

Eram confuză.

— Mă întreb dacă Taric poate simți gustul. Vreau să spun că a aflat că am cel puțin un tăciune în mine când mi-a scormonit amintirile, dar, dacă n-ar fi făcut-o, ar fi putut afla?

Ochii lui Nyktos străluceau.

— Nimeni altcineva nu se va hrăni din tine, așa că nu ai de ce să te îngrijorezi.

Am ridicat din sprâncene.

— Însă, da, ar fi simţit gustul.

— Şi sângele meu are acelaşi gust cum miroase?

Tăcu şi înmuie şervetul în apă.

— Are gustul soarelui şi al unei furtuni de vară.

Am râs, iar pieptul mi se încălzi.

— Şi cum e un astfel de gust? am întrebat.

— Are gust de căldură. De putere. De viaţă, zise fără să ezite. Dar e un gust moale, aerat. Ca un pandişpan. Ca…

Îi priveam iar gura.

— Cum?

Nyktos îşi drese vocea şi clătină din cap.

— Apropo, atunci când crezi că mă mişc prea repede, de fapt nu mă mişc – sau cel puţin nu aşa cum te gândeşti tu.

M-am încruntat. Era evident că schimba subiectul.

— Atunci, cum anume te mişti?

— Folosesc *eather-ul* ca să mă transporte unde doresc prin puterea voinţei, zise el, apăsând tandru şervetul de pielea din jurul rănii mele. Se numeşte „păşitul prin umbră”.

L-am privit, surprinsă.

— Nu cumva vrei să spui că mergi pur şi simplu? am întrebat.

Nyktos chicoti.

— E destul de diferit. Când îmi folosesc voinţa să merg aşa, devin parte din *eather* – din aerul din jur. Iar ochii muritorilor pur şi simplu nu pot percepe aşa ceva.

Eram curioasă.

— Şi cum anume arată?

— E ca o strălucire întunecată care se mişcă foarte repede, îmi zise el. Cu cât mai mult *eather* conţine un zeu, cu atât poate merge mai mult prin umbră şi cu atât se mişcă mai repede.

— Şi asta ai făcut când m-ai luat din sala principală din Wayfair?

— Da. Am invocat ceaţa mai întâi pentru a ne ascunde. Şi, pentru că eşti în mare parte muritoare, ar fi fost o experienţă foarte dureroasă pentru tine dacă ai fi fost trează.

Îl credeam pe cuvânt, dar apoi mi-am amintit că îmi zisese că nu izbutise să-şi folosească voinţa pentru a părăsi lacul meu.

— Aşadar, poţi să îţi foloseşti voinţa ca să ajungi unde vrei…

Nyktos rânji.

— Cât de departe poţi păşi prin umbră? am întrebat.

El mă privi.

— Cât de departe doresc, îmi zise.

Am clipit.

— Atunci, de ce mergi călare? Sau pe jos? Dacă eu aş putea face ce faci tu, n-aş mai merge pe jos vreodată.

El rânji slab.

— Doar pentru că sunt în stare nu înseamnă că şi trebuie, zise el.

Îmi mai spusese asta şi când fusesem la lac.

— Pun pariu că sunt multe lucruri pe care le poţi face despre care nu am idee, am zis.

Rânjetul său se lărgi.

— Voi fi şi eu în stare să fac aşa ceva dacă îmi voi încheia Ascensiunea?

— Nu *dacă,* ci *când* îţi vei încheia Ascensiunea, mă corectă. Depinde cât de mult *eather* vei avea în tine. Bazându-mă pe competenţele tale, mă gândesc că vei reuşi să păşeşti prin umbră într-o oarecare măsură. Mulţi zei o pot face. Chiar dacă nu pot străbate distanţele pe care le traversează un zeu primitiv.

Am încercat să îmi imaginez cum aş păşi prin umbră dintr-un spaţiu în altul şi am decis repede că n-aş mai merge niciodată ca o persoană normală.

— La ce te gândeai? mă întrebă Nyktos după câteva clipe. Acum câteva minute, când am simţit că voiai să mă ucizi.

Luată prin surprindere, am spus adevărul:

— Mă gândeam la Tavius.

Un muşchi al maxilarului său zvâcni pe când el îmi ştergea sângele din jurul rănii.

— Parte din mine nu vrea să ştie ce crezi despre el, zise Nyktos. O şuviţă de păr scăpă din cocul pe care şi-l legase la spate şi îi acoperi obrazul. Era tăcut pe când înmuia din nou în vasul cu apă. Te-a mai rănit şi înainte de acea zi? mă întrebă.

Îi priveam creştetul capului pe când se apleca din nou, şi am uitat complet de mersul prin umbră.

— Te-a atins, zise el. Acea vânătaie a ta. Avea câteva zile, aproape că dispăruse. Mi-ai zis atunci că te-ai izbit de ceva, cu toate că eşti printre cele mai îndemânatice persoane pe care le-am cunoscut. Nyktos făcu o pauză. Te sperie doar şerpii.

Colţurile buzelor mele zvâcniră, după care se opriră, amintindu-mi de cauza vânătăii. Tavius aruncase pe atunci un bol cu curmale spre mine.

— Te-a rănit? mă întrebă Nyktos.

Am dat să mint, dar nu puteam continua cu minciuna, fiind prea obosită.

— Nu a fost deloc blând cu mine, am zis.

— Ce anume presupunea lipsa lui de blândeţe? mă întrebă. Atingea şi curăţa tandru rana cu şervetul, iar eu încercam să rămân locului. Scuze! mai zise el.

— E în regulă, am spus şi am roşit, din cauza conversaţiei sau poate a scuzei pe care mi-o oferise – sau poate din ambele motive.

— Putea fi foarte rău, am continuat. Când am crescut, era destul de agresiv verbal cu mine. Când purtam vălul, însă, nu îndrăznea. În cea mai mare parte a timpului, adică.

Îmi aminteam felul în care încercase să mă atingă în noaptea în care fusesem adusă la Templul Umbrelor pentru a onora înţelegerea.

— Și s-a schimbat ceva? mă întrebă Nyktos privind rana.

Am ridicat umărul drept.

— Te-a atins?

— Câteodată, am zis și mi-am îndreptat privirea spre ușile negre cu margini de argint. De cele mai multe ori nu apuca.

— L-ai bătut?

M-am strâmbat.

— De mai multe ori. Dar altele nu ştiau să riposteze sau nu puteau. Mi-am amintit brusc de prinţesa Kayleigh plângând înăbușit în pădure. Tavius a fost logodit la un moment dat cu o prinţesă mai tânără din Irelone. Şi nu cred că a fost… blând cu ea.

— Îmi pare rău! zise Nyktos după care tăcu o vreme. Ziua în care te-a biciuit… continuă el în vreme ce eu îl priveam. Nyktos trase şervetul de-a lungul pielii mele, deasupra taliei colanţilor pe care îi purtam, ştergând urmele de sânge.

— De ce s-a comportat aşa?

Mă mai întrebase asta. Nu-i spusesem nimic atunci. Nyktos aşteptă şi îşi plecă privirea. Refuză să mă privească, şi poate tocmai de aceea am simţit că pot vorbi.

— Tavius mă ura. Nu ştiu de ce. Sincer, nu cred că avea ceva cu mine. Aşa se purta cu multă lume. Era genul acela de om, ştii? Cineva care îşi trage puterea şi plăcerea din a-i domina pe alţii. Şi, când nu putea să facă aşa, era şi mai înverşunat.

— Cunosc genul, zise Nyktos.

Mă gândeam că aşa era.

— Tatăl său – regele Ernald – murise cu o noapte în urmă, iar acesta fusese… chiar nu ştiu. Probabil îl mai certase pe Tavius pentru comportamentul său. Cred că eu am fost mai şocată ca Tavius, dar, odată cu moartea tatălui său şi cu încoronarea lui ca rege, parcă s-a descătuşat. Mă învinuia pe mine pentru Stricăciune, am adăugat după câteva clipe. Era de părere că trebuia să fiu pedepsită pentru că eşuasem.

— Eşuaseşi? întrebă Nyktos, iar umerii săi se încordară. Pentru că nu te-am luat de consoartă?

I-am evitat privirea, privind apa rozalie din vas.

— Printre altele. Oricum, îşi dorea să mă pedepsească.

Nyktos îşi coborî mâna în care ţinea şervetul.

— Şi mama ta? S-a comportat ca în acea zi? Nu a făcut nimic? Fiindcă şi ea te învinovăţea pentru Stricăciune? Crezuse că eşuaseşi?

Nu avea rost să-i răspund.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-aş fi simţit în acea zi? întrebă Nyktos în vreme ce îl priveam ţinând şervetul acum însângerat. Încheieturile degetelor i se albiseră de la cât de tare îl strângea. Ce ţi-ar fi făcut după ce s-ar fi distrat destul cu biciul? mă întrebă el.

Am clătinat din cap, iar stomacul mi se întoarse pe dos amintindu-mi cum Tavius mă ţintuise în patul îngust şi inconfortabil. Cum mă împinsese în salteaua subţire şi cum

simţisem că mă sufocam. M-am întors şi am tras de cusătura puloverului până când am auzit cum se deşiră.

Nyktos îmi înmână paharul.

— Bea ceva, îmi zise.

Ştiam că tocmai îmi proiectasem acele emoţii sufocante spre el, aşa că am băut restul de whisky dintr-o înghiţitură.

Nyktos luă paharul gol, îl puse deoparte şi studie din nou rana mea.

— Ce s-ar fi întâmplat? mă întrebă.

— Nu contează.

— Ba da.

— Pentru cine?

Am râs răguşit şi apoi, pentru că nu mai suportam tăcerea ce probabil avea să se lase între noi, am zis:

— El… ar fi făcut ceva ce s-ar fi încheiat cu membrul său favorit înfipt în gâtlejul meu. Cel puţin ar fi încercat.

Nyktos îşi întoarse capul într-o parte. Aerul din jur se încărcă dintr-odată, iar pielea mi se făcu de găină. Mirosea a trandafiri arşi. Şervetul din mâna lui se făcuse scrum. O arsură apăruse pe suprafaţa biroului.

— Probabil că ştiau şi alţii. Poate sora ta vitregă? Avea un ton glacial. Subţire. Sau Holland?

Am înghiţit în sec, iar acreala din gât îmi dispăru.

— Şi ce-ar fi fost ei în stare să facă? Holland ar fi fost izgonit sau ucis dacă ar fi vorbit despre asta – sau Tavius ar fi încercat măcar să-i facă rău. A intervenit de mai multe ori, aşa cum a putut. Şi nu cred că Ezra ştia totul despre comportamentul lui Tavius.

— Îi aperi? mă întrebă Nyktos.

— Pentru că merită să fie apăraţi. Era un prinţ, iar eu… M-am oprit şi am închis ochii, nefiind sigură de motivul pentru care îi spusesem toate acestea. Probabil eram încă în

stare de şoc, iar doza de adrenalină pe care o simţisem îşi făcuse efectul, iar acum mă cuprinsese extenuarea. Poate pentru că simţeam că nu mai aveam motive să mă ascund, fiindcă el cunoștea deja aceste adevăruri urâte. Pentru că şi eu ştiam cum avea să se termine. Sau poate că se datora băuturii.

— Ai fost prinţesă.

— Nu e adevărat.

Nyktos tăcu, iar eu nu am deschis ochii. Trecură câteva clipe înainte să zică:

— Faptul că nu te-am acceptat drept consoartă nu a însemnat că te eliberasem.

Am început să tremur. Nu fusese o întrebare Nu era nevoie să-i răspund.

— Îmi pare rău, Sera!

Am deschis ochii, iar trupul meu începu să tremure pe când aruncam puloverul într-o parte. El îşi ridică privirea, iar ochii lui mă vedeau – mă vedeau cu adevărat –, așa că scuzele lui erau şi mai greu de suportat. Pielea îmi ardea. Mi se blocase răsuflarea în piept.

— Nu am nevoie de scuzele tale, am reuşit să zic. Nu ţi-am spus toate astea ca să primesc scuze. Nu am nevoie de mila sau de compasiunea ta.

— Ştiu. Îmi atinse obrazul, iar degetele îi erau umede, însă calde. Încearcă să respiri, Sera!

Am tras aer în piept.

— Nu ar putea vreodată să-mi fie milă de o persoană atât de puternică şi de curajoasă ca tine, zise Nyktos. Dar îmi cer iertare pentru ce ai păţit.

M-am lăsat pe spate, iar mâna lui mă urmă.

— Nu am nevoie de asta. Sau poate că am nevoie şi…

— Înţeleg, repetă el, iar degetul său mare îmi trecu

peste obraz. Dar sunt aici pentru tine, dacă vei avea vreodată nevoie. Mângâierea lui se opri. Plec acum şi voi pune capăt vieţii mamei tale nenorocite şi îi voi duce sufletul în Abis, alături de al lui Tavius, acolo unde merită să ajungă.

Am deschis brusc ochii.

— Sper că nu vorbeşti serios.

— Vorbesc foarte serios, zise el. Tot ce trebuie să faci e să fii de acord, şi o voi face.

Am oftat pe când o parte întunecată din mine îşi făcu apariţia. Era o parte ce trăia după vălul nimicului din mine, care se ascundea în spatele unei pânze goale şi care reprezenta focul ce forjase vasul. Acea parte din mine ce dorea să-şi urle acordul şi să se bucure ştiind că eu eram cea care avea să aducă sfârşitul mamei mele. Ironia era atât de dulce. Nu? Pentru că ea construise pânza şi agitase acel foc.

Nyktos aştepta, şi, în acel moment, ştiam că ar fi făcut-o. Nu pentru că mă plăcea sau pentru că îi păsa, ci pentru că se simţea responsabil. Vinovat. Poate că avea remuşcări. Simpatiza cu situaţia mea.

Am răsuflat cu greu şi am zis:

— Nu.

— Eşti sigură?

— Da. N-ar fi… n-ar merita, până la urmă.

Nu voiam să am mâinile mânjite cu sângele mamei mele. Eram sătulă.

— Dacă te răzgândeşti, ştiu eu pe cineva care te poate ajuta.

Am râs.

— Asta e glumă de zeu primitiv al morţii?

— Poate.

Urmară câteva clipe de tăcere. Niciunul din noi nu se mişcă. Mâna lui era pe obrazul meu. Ne priveam în ochi, iar

contactul, apropierea… mă acaparaseră. Şi-a retras apoi mâna, şi imediat i-am simţit lipsa atingerii.

— Trebuie să te odihneşti, continuă el înainte să mai pot spune ceva. Nu e un ordin. Dacă alegi să nu te odihneşti, prea bine. Dar trupul tău are nevoie de odihnă. Fie că recunoşti, fie că nu, Sacrificiul te va slăbi şi mai tare, şi ţi-ai împins deja limitele. Durerile de cap vor reveni, mai puternice şi mai îngrozitoare ca înainte, şi ai putea să leşini.

— Nu-mi doresc una ca asta, am murmurat.

— Foarte bine. Nici eu. Îşi trecu privirea peste trăsăturile mele. Tăciunii de viaţă pe care îi porţi sunt foarte puternici.

— Aşa mă gândeam şi eu. Ştii… am continuat, ridicând mâinile şi mişcându-mi degetele, pot reînvia morţii şi se pare că îi pot invoca atunci când sunt foarte furioasă.

Ochii săi erau calzi.

— Nu vorbeam despre asta. Ai fost rănită cu piatră de umbre. Un muritor ar fi ucis de o asemenea rană. La fel şi o zeitate. Pielea şi venele tale ar purta deja semnele infectării, iar sângele meu nu ar putea opri infecţia.

— Vai, am zis. Avea dreptate. Uitasem. Am privit rana. Tăietura nu mai sângera. Uau! am exclamat.

— Da, uau! repetă el sec.

Am chicotit, şi era limpede că mă pilisem.

Nyktos zâmbi slab.

— Mă întreb în ce feluri te mai protejează tăciunii primitivi, zise el.

Capitolul 13

Uşile balconului erau zăvorâte atunci când m-am întors în apartamentul meu.

Evident, nu ca să oprească pe cineva din a mă răpi. Nu era nevoie de aşa ceva, datorită farmecului.

Pe de o parte, nu eram prea supărată că vedeam lacătul. Am rânjit privindu-l. Oare se gândise că nu știu să sparg un lacăt? Dar lacătul nu era singurul lucru nou din cameră. Mi-a luat foarte mult să observ cartea de pe masa de lângă uşa de la intrare şi m-am gândit că trebuia să fie una dintre cărţile pe care le citea Orphine.

Am mâncat cina, singură din nou. Am băut apă proaspătă şi am făcut curat după mine. Rana nu mi se deschisese, şi, palpând încet pielea, m-am gândit că arăta ca şi cum începuse să se vindece neobişnuit de repede.

„Mă întreb în ce feluri te mai protejează tăciunii primitivi." Începusem şi eu să mă întreb.

Eram mai obosită decât voiam să recunosc, îmbrăcasem un halat verde-închis gros pe care nu-l mai purtasem, fără să îmi bat capul să iau pe mine o cămaşă de noapte înainte. M-am dus la fotoliu şi am luat cartea de pe masă. Scrisul era şters, însă lizibil, iar cuvintele păreau a se îmbina pe când mă uitam la pagini. Nu reuşeam să mă concentrez. Timpul trecea, iar eu mă gândeam la planul lui Nyktos. Când şi dacă Hanan avea să trimită alţi războinici, întrebările mele legate de armata lui Nyktos, despre care nu ştiusem nimic, şi faptul că nu-mi venea să cred că vorbisem cu el despre Tavius şi despre viaţa mea din Lasania. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta, cu atât mai puţin să vorbesc despre aşa ceva. Mă simțeam inconfortabil.

M-am ridicat şi am luat de pe masă o sticlă de vin care fusese adusă odată cu cina. Vinul era dulce, am constatat luând o gură prelungă din sticlă, apoi alta, încercând să citesc. N-am reuşit, pentru că vinul nu mă ajuta. Mă uitam tot mai des la uşa ce ducea spre apartamentul lui Nyktos şi mă gândeam la tot felul de prostii.

Am dat jos halatul şi l-am lăsat pe podea. Nu am luat altceva pe mine, ci am rămas goală, încălzită de focul din şemineu şi de vin. M-am culcat înainte ca vinul să mă convingă să fac ceva necuviincios.

Cum ar fi fost să merg la uşa apartamentului lui Nyktos.

Am rânjit şi mi-am imaginat reacţia lui Nyktos dacă aş fi intrat în camera lui goală-puşcă. Ar fi…

Oare ce ar fi făcut?

Rânjetul îmi dispăru când mi-am întors capul, privind uşa lui. Gândurile mă purtau spre el. În imaginaţia mea, îi vedeam patul enorm. Oare era acolo? Se odihnea? Sau nu putea nici el să adoarmă? Se gândea la episoadele întunecate ce avuseseră loc în ultimele zile? Sau se gândea la noi doi, întinşi pe patul lui?

Am închis ochii, cuprinsă de dorinţă. M-am întins pe spate, căutând să mă gândesc la ceva, dar mintea mă trăda. Eram din nou în dormitorul lui, eram cu el în pat, eu în genunchi, iar el peste mine, aşa cum se întâmplase pe ziduri. Nu era nimic între corpurile noastre transpirate, iar el mă pătrundea adânc. O plăcere soră cu pedeapsa. Ferocitatea mişcărilor lui îmi venea foarte limpede în minte. Nici măcar nu părea o amintire, pentru că îl simţeam chiar acum între coapsele mele, înăuntrul meu. Am închis ochii şi mi-am muşcat buza de jos, cuprinsă de dorinţă.

Am dat pătura de pe mine şi mi-am încrucişat picioarele, frustrată. Zeilor, de ce mă supuneam la asemenea

torturi?

M-am întors cu grijă pe o parte şi am privit uşa din nou. Preţ de o clipă necugetată, m-am gândit cum ar fi fost să intru în dormitorul lui. Nu mai rânjeam acum şi mă întrebam dacă nu cumva aveam să-l găsesc pe Nyktos dormind. M-ar fi primit lângă el? M-ar fi dorit? Fără să regrete? Respiram sacadat pe când îmi imaginam cum îşi lipea corpul de mine. Cum mă atingea. Ochii mei începeau să se închidă încet, iar eu mi-am lipit coapsele una de alta și pumnul de piept. Pielea mea era înfierbântată pe când îmi depărtam degetele. Vârfurile degetelor trecură peste urmele lăsate de colţii lui Nyktos, iar un val de plăcere trecu peste mine. Dorinţa din mine pulsa în vreme ce îmi treceam degetul peste sfârcul întărit. Şoldurile mele se legănau…

Am auzit un sunet pe care nu l-am recunoscut. Am deschis ochii și am privit perdelele trase peste uşile balconului. Nu am văzut decât umbre şi noaptea de afară, dar încăperea… părea dintr-odată altfel. Bezna din ea părea schimbată. Oare stinsesem lampa? Fusese, oare, aprinsă când mă întinsesem în pat? Nu-mi mai aminteam din cauza băuturii. Dar încăperea era goală, în afară de mine şi de dorinţa mea, care părea că devenise o entitate în sine, ocupând spaţiul aflat în jurul patului. Am închis ochii din nou şi am încercat să adorm, dar, în acea linişte, mă gândeam doar la Nyktos sărutându-mă pe gât sau pe sân.

„Deschide-te pentru mine!”

Am tremurat când mi-am amintit cerinţa lui, lăsându-mă din nou pe spate. Am dat din nou pătura la o parte cu picioarele, bucuroasă de aerul răcoros care îmi trecea peste piele. Dar focul ce se aprinsese în mine nu se ostoia. Aerul încărcat părea doar să-l aţâţe. Cealaltă mână îmi trecu peste pântec şi îmi apăsă pielea. Sfârcurile se întăreau sub

atingerea degetelor mele pe când mă mişcam, apăsându-mi şezutul în saltea. Umezeala dintre coapsele mele devenea tot mai pronunţată.

Pulsul îmi creştea în timp ce îmi treceam mâna tot mai jos, aşa cum făcusem şi când răspunsesem cerinţei lui Nyktos. Am ezitat, nu de ruşine sau pentru că eram neexperimentată – mă mai masturbasem, evident. Dar nu i-am permis minţii mele să o ia razna – nu aveam nevoie de anumite amintiri – şi am ezitat pentru că nu voiam să am în cap o faţă fără trăsături, ca înainte. De data asta, știam numele şi faţa celui la care mă gândeam. Dacă mă atingeam, degetele lui Nyktos aveau să fie cele care să mă pătrundă. Nu aveam cum să neg asta.

„Arată-mi!”

Mi-am deschis coapsele în faţa aerului răcoros și a beznei din cameră. Mi-am coborât mâna și mi-am adus aminte de noi. Eram la el în pat, iar Nyktos îmi săruta un sân. Dar nu degetele mele erau cele ce pătrundeau prin umezeala dintre picioarele mele. Ci mădularul lui. Am gemut și mi-am împins capul în pernă, pe când introduceam și scoteam degetul, apăsându-mi clitorisul cu podul palmei. Senzaţia dată de felul în care el mă umplea şi mă întindea îmi fusese imprimată în piele şi îmi era foarte uşor să mi-o amintesc. Am mai introdus un deget…

Am deschis brusc ochii în vreme ce inima îmi bubuia în piept. În încăpere era linişte. Se auzea doar gâfâitul meu, dar ceva se schimbase din nou în cameră. Era ceva acolo.

Simțeam că nu eram singură.

Inima mi s-a strâns în vreme ce am privit în jos, dincolo de degetele de pe sâni și dintre picioare, dincolo de genunchii mei îndoiţi, cercetând spaţiul de la baza patului, şemineul stins aflat lângă uşile balconului, fotoliul umbrit

din faţa lui…

Cum adică şemineul *stins?*

Respiraţia mi se blocă privind spre fotoliu, unde se afla o masă de umbre. Inima îmi tresăltă. Acea masă de umbre nu părea firească. Nu erau umbre la fel de opace precum cele invocate de Cimmerieni şi observam că în spatele lor se înălţau flăcări, dar umbrele păreau să se agite. Simţeam dintr-odată un miros. Un miros de citrice şi de aer proaspăt, înconjurându-mă.

Mirosul lui *Nyktos.*

Am îngheţat şi apoi m-am înfierbântat pe când buzele mele se deschideau. Probabil îmi imaginam ceva ce nu era acolo sau poate că se datora totul vinului. Nu avea cum să fie cu mine în cameră, dar, pe când priveam umbrele, mi-am adus aminte de momentul în care îl văzusem prima oară în Templul Umbrelor, când fusese înveşmântat într-o noapte nesfârşită. Umbrele păreau că se liniştiseră.

Oare… oare se afla acolo, în miezul lor? Şi mă privea?

Plăcerea care colcăia în interiorul meu era de-a dreptul păcătoasă. Eram umedă şi înfierbântată. Gândurile mele o luaseră razna. Nyktos putea să simtă emoţiile exagerate, iar ceea ce simţeam în acele clipe depăşea orice limită. Oare simţise nevoia mea din cealaltă încăpere?

Şi venise la mine?

Plăcerea pe care o simţeam se adâncea. Dacă era cu mine în încăpere şi mă privea…

Am icnit. Ochii mei erau pe jumătate închişi, şi-mi muşcam buza de jos în vreme ce îmi masam sânul şi îmi mişcam degetele în interiorul meu. Plăcerea pe care o simţeam părea că reverberează în acele umbre aflate lângă pat. Şoldurile mi s-au ridicat, urmând un ritm lent. Umbrele păreau că se solidifică. Se îngroşau. Pulsau. Asemenea

sângelui meu. Eram tot mai conştientă că cineva mă privea. Aveam pielea de găină.

Puteam să simt privirea *lui.*

La fel ca înainte, ştiam când mă privea. Privirea lui era asemenea unei mângâieri, ca acum, şi îmi apăsa sânii, pântecul, degetele dintre picioare. Ştiam… ştiam că era acolo. Sau poate băusem prea mult vin. Ambele variante erau posibile, dar alegeam să cred că era acolo, cu mine.

Credeam că Nyktos se înveşmântase în umbre şi pătrunsese în încăperea mea ca să mă privească.

Umbrele pulsau, se lăţeau şi deveneau mai întunecate. Mi-am arcuit spatele devenind din ce în ce mai încordată.

Am simţit un curent de aer lângă picior.

Nu-mi imaginasem nimic.

Zeilor, mi-am retras mâna, iar degetele erau umede şi lipicioase. Am înlemnit, privind fuioare de umbră venind spre mine, deasupra saltelei. Nu mi-am strâns picioarele. Nu am făcut nimic.

Aşteptam şi îmi doream să se întâmple ceva. Ştiam că nu ar fi trebuit să-mi doresc aşa ceva, dar, zeilor, chiar îmi doream.

Am tresărit când fuiorul de umbră îmi sărută pulpa piciorului, în vreme ce alt fuior îmi lingea interiorul coapsei. Mi-am ţinut respiraţia, pe când inima îmi bubuia, iar mâinile îmi căzură pe pat. Secundele păreau o eternitate, după care mi-am tras picioarele peste pat, răspunzând unui instinct, şi m-am deschis şi mai mult pentru el. Umbra rece ca gheaţa, însă fierbinte în acelaşi timp se frecă de mine.

Am gemut puternic. Mi-am înfipt călcâiele în saltea şi am început să tremur. Senzaţia – apăsarea, împlinirea – era intensă. Primitivă. Dintr-o altă lume. Abia vedeam acele fuioare întunecate, dar le simţeam. Simţeam ceva fierbinte.

Am gemut din nou, pe când mă frecam de el. Mi-am ridicat şoldurile de pe pat. Am atins orgasmul în timp ce ţipam de plăcere, privind masa de umbre ce vibra. Tremuram, și m-am prăbuşit pe salteaua moale pe când fuioarele de beznă se retrăgeau de pe pat.

Eram cuprinsă de valuri de plăcere când m-am întors pe o parte şi mai apoi pe burtă, aşteptând. Un val de energie trecu prin încăpere. Am simţit iar acea atingere şi un sărut fierbinte şi îngheţat în acelaşi timp, pe partea din spate a coapselor, sub curbura feselor. Inima părea gata să-mi sară din piept. Senzaţia trecu, însă prezenţa pe care o simţeam era tot acolo. Mai aproape de mine.

— Nyktos, am şoptit.

Nu am primit răspuns, însă am aşteptat până când ochii mi-au fost prea obosiţi pentru a rămâne deschişi şi am aţipit, simţind că salteaua se mişcă lângă mine.

L-am simţit pe Nyktos.

— Ai dormit bine? mă întrebă Nektas.

Era să mă înec cu sucul din care beam, şi m-am uitat spre pat. Ce se întâmplase cu o noapte înainte părea acum un vis umed şi păcătos, dar nu mă îndoiam că Nyktos fusese acolo. Mă privise. Mă *atinsese.* Se întinsese în pat lângă mine. M-am îmbujorat în vreme ce mi-am luat privirea de la pat.

Nektas mă privea curios.

Mi-am dres vocea şi am început să mă joc cu mâneca largă a rochiei. Era una roz-aurie. Nu avea prea multe detalii, însă mânecile, largi în jurul coatelor şi evazate chiar deasupra încheieturii, îi dădea un aer delicat. Corsajul rochiei ar fi fost cuminte dacă mi-ar fi venit bine. Mă temeam însă că puteau să pocnească oricând cusăturile, dar îmi plăcuse rochia pentru că avea două tăieturi pe fiecare latură

şi îmi venea până sub mijlocul coapsei. Aşa puteam ajunge uşor la teaca în care se afla pumnalul.

Mă simţeam oarecum… drăguţă purtând acea rochie. Nu purtasem prea des o rochie atât de moale şi de opacă, total opusul rochiei de nuntă. Dacă nu îmi venea un plan mai bun în minte, nu aveam cum să opresc încoronarea, aşa că speram ca rochia dedicată acelei ceremonii să fie… decentă.

— Da, am dormit bine, am reuşit să zic.

— Bine, spuse Nektas şi se aşeză pe canapea. Îmi adusese micul-dejun şi, spre deosebire de alţii, rămase cu mine. Deşi nu vorbise prea mult, era plăcut faptul că-mi ţinea companie.

— Îmi aduc aminte când a trecut Ash prin Sacrificiu. A dormit foarte prost – mai prost ca de obicei.

— E ceva obișnuit? am întrebat.

— Pentru unii. Dar cred că în cazul celor care oricum nu au un somn liniștit Sacrificiul nu face decât să le agraveze starea.

Așadar, Nyktos rămăsese treaz după ce se întinsese în pat, lângă mine? Ciugulind ce mai rămăsese din pâine, priveam ușa ce dădea spre încăperile lui, iar stomacul meu începu din nou să facă tumbe. Oare ce urma să-mi zică Nyktos când aveam să ne vedem?

Dar eu ce aveam să-i spun?

Pentru că știam ce însemnase noaptea trecută. Ce nu se schimbase între noi. Nyktos mă voia. Şi nu era vorba doar despre o dorinţă trupească pe care nu o putea controla. Ştiam asta deja.

Dar nu ştiam ce aveam să fac cu această informaţie. Ştiam ce *ar trebui* să fac. *Ar trebui* să uit totul. Să ignor. Nyktos mă dorea doar carnal. Sexul nu însemna afecţiune sau acceptare.

Nu însemna nimic, era doar o complicaţie adăugată unei situaţii şi aşa încurcate. Dar îl doream – voiam să-i simt atingerea, să-l simt lipit de pielea mea, în mine, să-l simt cum îşi dă drumul. Îmi doream asta. Nu pentru că trebuia. Ci pentru că asta voiam.

Dar ceea ce oferea sexul era ceva temporar, iar eu nu eram sigură că voiam mai mult de atât. Nu eram sigură nici măcar că exista ceva mai mult. Ce putea fi? Apropiere? Încredere? Confort? Nu ştiam. Şi nici nu ştiam de ce voiam mai mult când viaţa mea putea fi redusă la câteva luni în loc de câţiva ani dacă planurile lui Nyktos nu funcţionau. Ar fi avut sens dacă îmi doream ceva chiar în acea clipă. Oare nu-mi permiteam aşa ceva? Nu puteam să am acel ceva chiar atunci?

— Ai terminat de mâncat? mă întrebă Nektas.

Am clipit şi am privit farfuria aproape goală, încuviinţând din cap.

— Şi ai terminat şi cu gândurile profunde şi cu holbatul?

Mi-am ţuguiat buzele.

— Da, am zis.

Nektas se ridică, pe jumătate rânjind.

— Vreau să văd ce face fiica mea. Se opri şi se uită la mine. Nu vii?

Nu m-am clintit, chiar dacă aş fi vrut să sar de pe scaun, pentru că eram… ei bine, nu voiam să fiu în plus. Mă simţeam complet nesigură de ceea ce făceam, aşa că am ridicat dintr-un umăr.

— Cred că da?

— Hai, atunci! îmi zise Nektas pe când deschidea uşile. Probabil nu mai doarme şi mai are un pic până iese pe geam, asemenea prietenei ei.

Am oftat.

Nektas nu greşise cu totul. Jadis era trează şi încerca să ajungă la mânerul uşii ce dădea spre balcon. Se grăbi spre tatăl ei, ciripind şi chirăind, după care mă salută cu acelaşi entuziasm. Apoi luă mâna tatălui ei şi ne conduse afară din încăpere. Ajunşi pe coridor, scoase nişte ciripituri entuziasmate şi sări, dând din aripi până când reuși să plutească în aer câteva secunde.

— Înseamnă că e fericită că te-ai alăturat aventurii noastre! exclamă Nektas.

Aventura asta ne duse la parter şi pe coridorul aflat vizavi de birourile lui Nyktos, şi am ajuns într-o anticameră mobilată formal, cu scaune cu spătare tari şi cu o masă îngustă. Mă întrebam dacă nu cumva la acea masă aveau loc întâlniri sau jocuri de cărţi, în vreme ce Jadis inspecta fiecare bucată de mobilier, cu o curiozitate admirabilă.

Când Nektas plecă pentru a aduce o carafă cu apă şi nişte pahare, mă simţeam îngrozită ca nu cumva să i se întâmple ceva groaznic lui Jadis cât timp lipsea. Micuţa încerca să se urce pe picioarele mesei dintr-un motiv necunoscut, iar eu am fost uşurată să-l văd întorcându-se.

Nu veni singur.

Un dragonin cu solzi de un negru-mov, înalt de un metru şi un pic, îl însoţea.

Reaver ciripi drept salut, venind spre mine. Nu ajunse prea departe. Jadis îi puse piedică şi îşi încolăci braţele subţiri în jurul pântecului său, prinzând una din aripile lui între ei.

Îi priveam, copleşită. Nu credeam că aveam să mă obişnuiesc vreodată să îi văd pe dragonini în acea întrupare. Și să mă gândesc că aveau să ajungă de dimensiunile lui Nektas?

Nektas luă loc la masă lângă mine, în vreme ce fiica lui

se concentra doar pe joaca ei cu Reaver.

Asta presupunea să-l alerge în jurul camerei, ca un drăcuşor.

— Dacă te întrebi, zise Nektas, turnând apă în nişte cupe, aşa se comportă amândoi tot timpul.

Am rânjit şi am observat că Reaver nu alerga cu toată viteza de care era în stare.

— N-am apucat să te întreb ce părere ai despre planul lui Ash, zise Nektas pe când cei doi dragonini mai dădeau o tură în jurul mesei. Toată treaba cu îndepărtarea tăciunilor.

— Am speranţă… am zis, dându-mi o şuviţă de păr după ureche, şi l-am privit. Crezi că are să funcţioneze?

— Nu am de unde să ştiu.

M-am încruntat.

— Nu mă prea linişteşte un asemenea răspuns.

— Nici nu intenţionam asta.

Nektas o apucă de braţ pe fiica sa. O ţinu în loc până când bău câteva guri de apă, după care îi dădu drumul. Jadis începu iar să-l alerge pe Reaver.

— Delfai ne va da răspunsurile de care avem nevoie, zise Nektas, lăsând paharul pe masă. Dar Ash încearcă să facă ceva ce s-a mai făcut doar o singură dată. Nu ştim ce e posibil şi ce nu.

Uram faptul că nu ştiam şi că trebuia să aştept ca să aflu.

— Mi-aş dori să putem pleca acum. Cât de periculoasă poate fi Vâlceaua?

— Nu Vâlceaua este periculoasă. Drumul până acolo e, zise Nektas. Va trebui să călătorim până la pilaştrii de asfodele, pentru a pătrunde în Vâlcea. Se poate întâmpla orice pe drumul până acolo, şi, după cum ar trebui să ştii deja, zeii pot pătrunde când vor în Ţinuturile Umbrelor. La fel şi zeii primitivi. Nu există reguli care să-mi interzică să îi

fac scrum, dacă aşa consider.

Am strâmbat din nas.

— Dar cu zeii primitivi e cu totul altceva, continuă el. Nu mă pot lupta cu ei. Nici zeii care slujesc la curtea lui Ash nu se pot lupta cu ei, dacă zeii primitivi nu îl atacă pe Ash. Sau pe consoarta *lui.*

— Aha, am zis, privind singura fereastră din încăpere. Cerul gri era estompat, de o culoare fără viaţă, întreruptă doar de strălucirea slabă a stelelor. Păcat că farmecele nu puteau să-i oprească pe ceilalţi să mă atace. Dacă Nyktos mi-ar fi spus asta, aş fi înţeles mai bine, am zis.

— Nu ţi-a spus?

L-am privit urât. Expresia lui era atât de senină, încât probabil cerul era invidios pe el.

— Nu, am zis.

Îmi zâmbi, privind spre uşă.

— O clipă, îmi zise.

M-am întors şi l-am văzut pe Rhain prin uşa întredeschisă. Nektas i se alătură pe coridor, iar eu îi priveam, curioasă de ce anume ar fi putut discuta.

Ar fi trebuit să stau cu ochii pe Jadis. Ea scoase un ţipăt ascuţit care-mi opri inima. Mi-am întors privirea spre locul în care se afla Reaver acum. Zburase în vârful unui dulap gol, departe de Jadis.

Iar Jadis nu era deloc mulţumită.

Sări şi bătu din aripi, dar nu reuşi să se ridice decât câţiva centimetri de la sol, pentru câteva secunde. Ţipetele ei erau jalnice.

— Reaver, am zis, ridicându-mă de la masă. Nu vrei să cobori?

El scutură din capul său romboidal. Şi, dacă era să fiu sinceră, îl înţelegeam.

— Vrea doar să se joace cu tine.

Reaver scutură iar din cap, iar Jadis renunţă să mai încerce să zboare şi începu să se caţăre pe dulap, făcându-l să se cutremure.

— Zeilor, am zis şi m-am grăbit să proptesc dulapul cu piciorul. Nu e voie!

Am luat-o şi am pus-o pe podea, dar se căţără iar pe dulap. Am repetat de câteva ori mişcările, şi dintr-odată Jadis făcu o criză de nervi.

Priveam înmărmurită cum se aruncă pe burtă şi se pune pe plâns, lovind podeaua cu pumnişorii ei cu gheare şi cu labele, zgâriind piatra de umbre. Am îngheţat, neştiind cum să calmez un copil de om, darămite pe unul de dragonin.

Priveam disperată spre uşă, observând că Rhain şi Nektas se îndepărtaseră.

— Sper că e o glumă! am şoptit, întorcându-mă iar spre Jadis.

Se răsuci pe spate şi înlemni, speriindu-mă, crezând că leşinase. M-am apropiat de ea când Reaver a pufnit, de parcă încerca să râdă.

Nu îmbunătăţi deloc situaţia.

Jadis sări din nou în picioare, iar ochii ei cărămizii se îngustară pe când ţipa la Reaver. El nu avea de gând să coboare, iar eu nu ştiam ce naiba făcea Nektas pe coridor. M-am întors spre culoar. O clipă – atât trecuse –, şi mirosea deja a fum.

M-am întors repede şi am văzut că focul cuprinsese unul dintre picioarele scaunului sub care se ghemuise Jadis.

— Zeilor!

Jadis sărea în sus de fericire. Am luat carafa şi am stins focul. Inima îmi bătea puternic…

Nektas intră în cameră şi se opri brusc.

— Plec şi eu două minute şi…

— Ai stat mai mult de atât, i-am zis. Mi s-a părut că au trecut doi ani.

Jadis îşi dădu aripile pe spate şi o luă la goană, ascunzându-se sub un alt scaun.

Nektas îl privi pe Reaver, care scoase un ciripit morocănos pe când plutea spre podea, de unde o privi pe Jadis. Cumva, îmi părea rău pentru ea, în timp ce tatăl ei încerca să o scoată de sub scaun.

— Cineva se pare că n-a dormit destul, zise Nektas. Cred că e momentul să mai dormim un pic.

Am tropăit în urma lor, simţindu-mă de parcă tocmai supravieţuisem unui război. Tăciunii din piept se încălziră brusc în vreme ce ne apropiam de birourile lui Nyktos. Stomacul meu se simţea din nou ciudat pe când Nektas încetinea şi se oprea în alcov.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebă el.

Jadis începu instantaneu să se zbată la el în braţe.

— Nu, se auzi o voce ce-mi făcu faţa să ia foc. Poţi să o laşi din braţe.

— O cam răsfeţi, zise Nektas, dar îşi lăsă fiica din braţe, iar ea o zbughi şi dispăru în birou.

Se auzi un râs grosolan din interior, iar Reaver intră şi el, mult mai calm. Nektas se opri la intrare şi privi spre mine. Ridică din sprâncene.

M-am desprins de una dintre coloanele de piatră de umbre şi am înaintat, încercând să mă calmez.

Nyktos era aşezat în spatele biroului, iar Jadis se lipise de cămaşa lui albă şi largă. Fie îl îmbrăţişa, fie îl strangula. Chiar nu-mi puteam da seama.

— Ce-aţi mai făcut? întrebă Nyktos privind spre Reaver, care se cocoţase pe unul dintre colţurile biroului său.

Dragoninul scoase câteva sunete guturale, însă Jadis ciripea şi chiţăia cu repeziciune. Se lăsă pe braţul lui Nyktos şi îşi întoarse capul spre Reaver. A sâsâit spre el, şi nu m-am putut abţine să nu rânjesc.

— Poate că Reaver se va juca cu tine dacă nu-l mai alergi atât, zise Nyktos.

Eram surprinsă. Uitasem că Nyktos înţelegea ce spuneau dragoninii.

— Să ştii că a dat foc unui scaun, zise Nektas. Fiica lui se lipi cu capul de pieptul lui Nyktos. Aşa că e vremea să tragă un pui de somn.

Jadis îl privi smerită pe Nyktos şi scânci.

— E în regulă, nu mă supăr. O mângâie pe spate. Avem destule scaune, adăugă Nyktos.

— Nu e deloc în regulă, zise Nektas şi o luă pe Jadis din braţele lui. Fiica lui aproape că se aruncă peste umărul lui, atârnând acolo, în vreme ce Reaver o privea. Oricâte scaune ar fi.

Nyktos rânji, îşi trecu o şuviţă pe după ureche şi într-un final mă privi.

Mă gândeam doar la senzaţia aceea de gheaţă-foc, din interiorul meu.

Nu puteam citi nimic în expresia lui Nyktos. Nu aveam idee la ce anume se gândea pe când îşi trecea privirea peste trăsăturile chipului meu, după care ochii săi coborâră. Maxilarul i se încordă.

— Adu-mi aminte, îi zise lui Nektas, să o întreb pe Erlina dacă a terminat hainele Serei.

M-am încruntat şi am privit rochia. Corsajul îmi alunecase, fie pentru că nu îmi venea bine, fie pentru că încercasem să o feresc pe Jadis şi să o opresc să dea foc palatului. Dar, până la urmă, nu era ca şi cum aveam sânii pe

afară.

— E ceva în neregulă cu rochia mea, *Înălţimea Voastră?*

— Absolut totul, zise el.

Nu mă mai simţeam deloc frumoasă în acea rochie.

Nektas se încruntă, confuz, în vreme ce mă privea.

— Mie mi se pare în regulă.

— Normal că aşa ţi se pare, comentă Nyktos, lăsându-se pe spate în scaun.

— Mi se pare în mai multe feluri, completă Nektas, dar nu mi se pare că e ceva în neregulă cu rochia. Aş putea să-ţi fac o listă…

— Nu e nevoie, zise Nyktos.

Lăsă mâna pe birou, iar degetele lui băteau un ritm pe tomul pe care-l văzusem cu o zi înainte.

Gâtul mă ardea.

— Dacă aş fi ştiut că ai să insulţi rochia care nici măcar nu îmi aparţine, aş fi ales să fac o vizită zeilor întemniţaţi, am zis.

Ochii lui Nyktos străluciră.

— Cred că vrea să spună că ar prefera compania lor, zise Nektas.

— Îţi mulţumesc pentru explicaţia inutilă! comentă Nyktos. Îi aruncă o privire ameninţătoare, înainte să se concentreze asupra mea. Tensiunea din maxilarul său slăbi. Trecu o clipă de tăcere. N-am vrut să-ţi insult rochia, zise Nyktos. Îmi… cer scuze… dacă… Trase aer în piept în timp ce eu îl priveam. Dacă am fost nesimţit.

— Dacă? am zis.

— Recunosc, am fost bădăran, admise el. Rochia ta e în regulă, murmură. Arăţi minunat.

Nektas încerca să-şi ascundă rânjetul. Eram supărată pe amândoi. Nyktos parcă îi vorbise unui barrat îmbrăcat în

rochie, iar Nektas se străduia acum să nu râdă.

— Trebuie să o culc pe Jadis, zise Nektas, iar Nyktos încuviinţă din cap. Reaver se aruncă de pe birou când Nektas se îndreptă spre uşă.

I-am urmat, după care m-am oprit. Nektas nu avea nevoie să îl deranjez în timp ce încerca să-şi adoarmă fiica. Am rămas în urmă pe când ei au ieşit din birou, chiar dacă bănuiam că Nyktos ar fi preferat să plec şi eu.

Pe când uşile se închideau în spatele lui Nektas, m-am întors încet spre zeul primitiv. Era tot tolănit în scaun, iar degetele lui băteau suprafaţa biroului în timp ce mă privea.

— Cum te simţi în dimineaţa asta? mă întrebă.

— Bine. Mă îmbujorasem din nou. Dar tu?

Ridică mâna de pe braţul scaunului şi îşi masă maxilarul şi bărbia.

— Perfect, zise.

Urmă o tăcere prelungă.

— Ai dormit bine? l-am întrebat.

Nyktos era nemişcat. Părea că nici nu mai respiră.

— Ca un bebeluş.

— Eşti sigur? l-am întrebat.

— Da, zise, iar ochii lui străluciră.

Oare chiar avea să se comporte de parcă nu fusese în dormitorul meu noaptea trecută, privindu-mă? Şi atingându-mă?

— Se pare că ai avut o dimineaţă plină, zise el.

Se părea că avea să se comporte de parcă nimic nu se întâmplase. Mi-am ţinut frustrarea sub control.

— Se poate spune şi aşa, am zis.

— Să sperăm, de dragul mobilei din castel, că Reaver nu are să mai fugă undeva unde Jadis nu poate ajunge, zise el.

— Puţin probabil, am zis.

— Se poate. Aşa am păţit şi cu Reaver când era mai micuţ. Sunt destul de sigur că am pierdut vreo două apartamente pline cu mobilă din cauza crizelor lui de atunci.

Îmi era greu să mi-l imaginez pe Reaver făcând o criză.

— Ce… ce s-a întâmplat cu părinţii lui Reaver? am întrebat, şi mi-am dat seama că ştiam doar că nu mai trăiau.

— Au murit protejând Ţinuturile Umbrelor. Înainte ca Reaver să fie destul de mare ca să poată să se schimbe în întruparea de muritor. Kolis s-a enervat când nu i-am răspuns imediat chemării. A trimis mai mulţi dragonini, şi aşa am aflat că nu puteam să întârzii prea mult când mă convoca la el.

Pieptul mi se strânse.

— Sora mea? Ezra? Ea crede că nu poţi urî o persoană pe care nu o cunoşti. Greşeşte. Eu nu l-am cunoscut pe Kolis, însă îl urăsc.

Nyktos tăcu o vreme.

— Nu cred că trebuie să cunoşti o persoană ca să simţi într-un anume fel la adresa ei. Şi nici nu cred că trebuie să cunoşti pe cineva pentru a-i simţi lipsa.

— Chiar aşa?

— Mi-e dor de foarte multe persoane pe care le-am cunoscut doar vag. Toate experienţele pe care nu le-am împărtăşit. Toată istoria care nu s-a legat între noi. Degetele lui se opriră din a bate în suprafaţa biroului. Toate amintirile ce nu s-au născut.

— Trecutul ce nu a fost jelit, am completat. Mă gândeam la mama mea, faţă de care nu fusesem niciodată apropiată. La tatăl pe care nu-l cunoscusem. La prietenii pe care nu mi-i făcusem. La inima lui. Parcă cineva mă lovise cu piciorul în piept. Îmi dădeam seama că îmi doream afecţiunea lui şi în acelaşi timp că nu avea să-mi aparţină vreodată.

— Şi mai e şi viitorul niciodată desluşit, am zis.

— Înseamnă că înţelegi.

— Cred că da. Mi-am alungat lacrimile din ochi şi m-am gândit la gardienii care muriseră cu o noapte în urmă. Îmi pare rău pentru cei care au pierit ieri. Nu cred că ţi-am zis.

— Şi mie îmi pare rău, zise Nyktos.

Mi-am atins mânecile. Mi-am adus aminte ce-mi zisese Saion pe ziduri.

— Cimmerianul pe nume Dorcan zicea că ai o armată, am spus.

— Chiar am.

— Toţi zeii primitivi au una?

El clătină din cap.

— Cât de mare e armata ta? am întrebat.

— E însemnată. Continua să mă privească. De când Nektas plecase împreună cu micii dragonini. Soldaţii sunt staţionaţi la graniţele Tărâmului Umbrelor, adăugă el.

— Şi de ce nu au venit să ajute când au atacat dakkaii?

— Ar fi făcut-o la nevoie, îmi zise.

Fusese un atac amplu. Mie mi se păruse că ar fi fost nevoie de acei soldaţi. Mă gândeam că dorise să nu le rişte vieţile. Poate pentru că ştia că urma să aibă nevoie de ei altcândva.

Ceea ce putea să însemne că…

Inima îmi zvâcni în piept.

— Ce ai fi făcut în legătură cu Kolis dacă tăciunii de viaţă nu ar fi fost adăugaţi stirpei mele? l-am întrebat. Dacă e să mă iau după spusele tale din sala tronului, e limpede că nu ai acceptat modul ăsta de viaţă. Nu accepţi să trăieşti sub conducerea unuia care măcelăreşte fără motiv şi care a comis sute de atrocităţi.

Nyktos tăcea.

Îl priveam.
— Ai de gând să te războieşti cu Kolis? l-am întrebat.

Capitolul 14

Degetele lui Nyktos băteau în suprafaţa biroului său, în ritmul bătăilor inimii mele. Încercam să nu fiu cuprinsă de frustrare. Dacă nu-mi răspundea, nu ştiam ce urma să fac, dar probabil că aveam să ţip şi să devin violentă.

— Dacă ar fi să vorbesc deschis în felul acesta despre Regele Zeilor, zise Nyktos în cele din urmă, ar însemna, chiar şi pentru un zeu primitiv ca mine, o sentinţă în cea mai întunecată parte a Abisului, acolo unde nici măcar un zeu al morţii n-ar fi dispus să meargă.

Dar dacă vorbea pe faţă despre uneltiri împotriva lui Kolis? Aşa cum făcuse în sala tronului? Am rânjit.

— Mă îndoiesc că asta te-a oprit din a ticlui exact un asemenea soi de plan, am zis.

— Ce crezi că ar presupune un război între zeii primitivi?

— Ceva greu de imaginat.

— Exact. Se ridică de pe scaun şi merse la dulap. Niciun zeu primitiv normal la cap nu ar încerca să pornească un război împotriva Regelui Zeilor, fie el rege fals, fie nu.

Îl priveam cum trage mai aproape tomul. Ştiam că aveam dreptate şi că el minţea. Pur şi simplu, nu dorea să-şi discute planurile cu mine sau să îmi spună ce anume complota.

Pur şi simplu, nu avea încredere în mine.

Era de aşteptat. După cele întâmplate… Dar tot mă deranja situaţia. Mă durea. Durerea mă făcu să mă gândesc la ceva ce nu-mi fusese prea străin – un viitor. Dacă planurile lui Nyktos legate de tăciuni funcţionau, puteam să rămân consoarta lui timp de sute de ani – dacă nu mai mult. Asta

dacă supravieţuiam înfruntării cu Kolis. Oare aveam să continuăm războiul după încoronarea mea, ce se afla la doar o zi distanţă? Am mai fi trăit tot aşa? În paturi separate? Consoartă doar prin titlu, deloc implicată în treburile curţii şi în bătăliile ce urmau? Aveam să fiu lăsată la o parte în timp ce el domnea ca Rege al Zeilor? Aveam un nod în gât. Sau avea să se descotorosească definitiv de mine după aceea?

— La ce te gândeşti? mă întrebă Nyktos.

Smulsă din gânduri, l-am privit.

— La planul tău, i-am zis.

— Nu te cred.

— De ce?

— Pentru că tocmai ţi-ai protejat… tristeţea.

M-am încordat.

— Ba nu.

— Zi-mi ceva, Sera! Când anume spui adevărul?

— Când mă simt confortabil, am zis.

— Cred că de data asta chiar n-ai minţit, îmi zise şi mă privi preţ de câteva clipe, după care deschise tomul. Trebuie să mă ocup de nişte treburi…

Cu alte cuvinte, mă dădea afară din încăpere. Fără ca măcar să spună ceva despre cele întâmplate între noi cu o noapte în urmă. Şi, da, refuzul lui de a nu recunoaşte ce se întâmplase era nimic în comparaţie cu situaţia cu care ne confruntam. Mai bine să fiu frustrată în legătură cu asta decât să mă gândesc la un viitor care ar fi putut la fel de bine să nu existe.

Aşa că am acceptat sentimentul de frustrare.

— Când am ajuns aici, ai zis că pot merge oriunde îmi doresc între aceste ziduri şi în curte. Mai e valabilă propunerea?

— Este, îmi zise el, întorcând o pagină goală.

— Nu ţi-e teamă că am de gând să fug?

— Nu când am adus la cunoştinţă tuturor gardienilor care patrulează incinta că trebuie să fie cu ochii în patru când vine vorba despre tine.

— Aşadar, sunt liberă să merg oriunde?

Nyktos încuviinţă din cap.

M-am apropiat de el.

— Chiar și aici? La tine în birou?

— Sunt sigur că sunt şi locuri mai interesante.

— Încep să mă îndoiesc sincer că trăieşti aici dacă vorbeşti aşa.

— Aici trăiesc, Sera.

— Ai zis că pot să merg oriunde. Ei bine, aleg să fiu aici, am zis şi m-am oprit lângă scaun. Cu tine.

Suspinul lui aproape făcu pereţii să se cutremure în timp ce mă privea.

M-am abţinut să rânjesc şi am arătat spre tom.

— Ce e aia?

— Una dintre Cărţile Morţilor, zise el.

Inima îmi tresăltă pe când priveam cartea, de parcă avea să se arunce pe mine şi să mă gâtuie.

— E cartea care îi enumeră pe toţi cei ce vor muri în ziua în care e deschisă? am şoptit. Nu credeam că există.

— Există.

— Şi nu o mor azi, aşa-i? Pagina e goală.

— Momentan. Încă n-am scris în ea numele.

— Ai nevoie de ceva ca să scrii? Priveam biroul lui golaş. Sunt sigură că îţi pot aduce ceva. N-aş vrea să te încurc la a-i răpi pe unii de lângă apropiaţi.

— Nu îi ucid pe cei cărora le trec numele pe foaie, îmi zise el sec. Ar muri şi fără mine.

— Atunci, ce rost are să le mai scrii numele?

Am ajuns în dreptul scaunului.

— Sufletele lor nu pot trece printre pilaştri dacă nu le trec numele în tom, zise el.

— Ai uitat să menţionezi asta când mi-ai spus că trupurile nu trebuie arse pentru ca sufletele morţilor să le părăsească.

— Nu credeam că e nevoie să ştii aşa ceva.

Mă privea în timp ce mă jucam cu părul.

M-am apropiat şi mai tare de el.

— Ai nevoie de mine să… Să aduc ceva cu care să scrii?

— Am ce-mi trebuie.

— Şi e cumva un obiect invizibil?

— Nu. Însă încă nu l-am invocat, zise el. Ridică mâna. Se iscă un vârtej subţire de energie albă-argintie şi, după o clipă, apăru o peniţă neagră în palma lui deschisă.

— Tocmai ai făcut peniţa să apară din nimic?

— Da.

Mi se părea mai fantastic decât atunci când îl privisem pe Odin scoţând lucruri din mânecă.

— Şi cerneala?

— Numele celor morţi nu sunt scrise cu cerneală. Ci cu sânge.

— Sângele tău?

Nyktos încuviinţă din cap.

Aplecă peniţa şi o puse pe pergament, iar din vârf începu să curgă ceva roşiatic, pe când el se puse să scrie.

— Te doare?

Nyktos clătină din cap.

M-am apropiat şi mai mult şi m-am oprit la marginea biroului. Îl priveam în tăcere. Scria nume după nume într-o caligrafie ordonată şi roşiatică, apoi întoarse pagina şi o

umplu şi pe aceea.

— Scrii foarte frumos, i-am zis.

— Mulţumesc!

Mai umplu o pagină.

Apoi o a treia.

— Cum anume îi alegi pe cei care vor muri?

— Nu o fac. Mai scrise un nume. Numele îmi vin în minte în timp ce scriu.

Mi-am proptit şoldul de birou, iar piciorul meu gol era acum vizibil prin despicăturile rochiei.

— Şi dacă greşeşti? l-am întrebat.

Se opri, în timp ce-mi privea pielea piciorului.

— Sau dacă pur şi simplu inventezi nume fără să-ţi dai seama? Continuam să mă joc cu părul. Sau dacă scrii greşit un nume?

— Eu nu fac greşeli.

— Niciodată?

— Nu când vine vorba despre asta. Cât despre altele? Murmură, iar colţii săi îi agăţau buza de jos în timp ce continua să-mi privească şoldurile. Mult prea des.

— Chiar aşa?

— Chiar şi acum mă pot gândi la câteva exemple.

— Cum ar fi?

Ştiam că eram obraznică şi îmi plăcea la nebunie.

— Cum ar fi faptul că nu l-am rugat pe Nektas să te ia cu el când a plecat. Nyktos începu din nou să scrie. Ar fi putut să te culce şi pe tine. Sunt sigur că Jadis şi Reaver s-ar fi bucurat de prezenţa ta.

Mă abţineam să râd.

— Eşti răutăcios.

— Chiar?

— Da. Îl priveam pe când nota alte nume. Secundele se

transformară în minute. Zeilor, oare câţi aveau să moară în acea zi? Poate ar fi trebuit să merg cu Nektas. Mă întreb dacă i-ar fi *plăcut* să mă culce şi pe mine. Părea să-i placă rochia mea, am zis.

Remarca mea îi atrase lui Nyktos atenţia.

Peniţa i se opri. Îşi ridică bărbia, iar ochii săi precum un cer înnorat, brăzdat de fulgere, îi întâlniră pe ai mei.

Mi-am pus intenţionat palmele pe birou şi m-am aplecat spre el. Felul în care stăteam punea la încercare limitele rochiei.

Nyktos îşi coborî privirea. Peniţa dispăru din palma sa. Speram că terminase.

— Îmi cer scuze, am zis. Ţi-am distras atenţia?

— Nu pare să-ţi pară deloc rău, comentă. Maxilarul i se încordă. Ştii foarte bine ce faci.

— Ce anume?

— Mi-ai distras intenţionat atenţia.

— Nici pe departe.

— Încerci să mă seduci.

— Ce anume te face să crezi una ca asta? am întrebat, clipind.

— Sânii tăi sunt la câţiva centimetri de faţa mea, Sera. Îşi coborî din nou privirea, apoi şi-o întoarse spre ochii mei. Sunt sigur. Dar nu are să-ţi meargă.

— Nu sunt eu de vină că nu-ţi poţi stăpâni privirea, am zis şi mi-am lăsat părul să se reverse peste mâna lui. Dar, dacă aş încerca să te seduc, Înălţimea Voastră, cred că mi-ar ieşi.

— Chiar crezi?

— O ştiu, am zis şi i-am zâmbit.

Un muşchi al maxilarului său începuse să zvâcnească.

— Ei bine, se pare că ţi-ar ieşi dacă ţi-ai propune aşa

ceva, îmi zise.

— Vai! am icnit, conștientă că meritasem remarca.

— Te-am jignit?

Fuioarele strălucitoare din ochii săi se învârtejeau.

— Deloc. E adevărat, am zis, privindu-l. Știu cum să... Am privit cartea. Scuze, dar nu e ciudat că azi au murit foarte mulți oameni cu același nume?

Nyktos tăcu.

Am rânjit.

— Te-ai prefăcut că scrii mai multe nume, nu-i așa?

— Am crezut că îți vei da seama că sunt ocupat și vei înceta să-mi distragi atenția, zise el. Evident, nu mi-a ieșit.

Nu m-am mai putut abține, așa că am râs.

— Poate o să-mi găsesc altă persoană căreia să-i pot distrage atenția, am zis, ridicându-mă de pe birou.

N-am ajuns prea departe.

Întinse mâna și mă prinse de ceafă.

— Vreau ca un lucru să fie clar, Sera, zise el.

Nu mă apăsa tare, doar cât să-mi țină mâinile pe masă pe când mă aplecam ca să fiu ochi în ochi cu el, iar gurile noastre erau foarte aproape. Pulsul mi-o luase razna. Atingerea lui nu era dureroasă. Aș fi putut oricând să mă retrag dacă aș fi vrut, dar nu-mi doream una ca asta. Îmi dorisem atenția lui și o primisem.

— Cât timp îmi ești consoartă, zise el pe un ton înșelător de moale, vei avea grijă la cât timp petreci cu alții.

— Presupun că te referi la cum anume îmi pot petrece timpul cu altcineva, în special când vine vorba despre ce urmează actului de seducție?

Cartea Morților se închise și fu împinsă de pe birou, fără ca el să miște mâinile.

— Știi foarte bine la ce mă refer.

— Înseamnă că sunt un pic nedumerită, am zis. Spuneai că-ţi voi fi consoartă doar cu numele.

Privirea lui coborî din nou, pentru o secundă, dar ştiam bine unde privise.

— Aşa e, zise el.

Sângele mi se înfierbântase, şi roşisem.

— Şi cu nevoile mele cum rămâne?

— Nevoile tale?

În vocea lui se simţea o decadenţă de care nu ştiam că era capabil.

— Intimitate. Atingere. Contact piele pe piele. Sex. Fu…

— Am înţeles, zise el.

— Ei, cu astea cum rămâne?

Îşi trecu braţul pe după mine. Simţeam că sânii mei aveau să iasă din rochie. Îşi înclină capul. Gurile noastre se aliniară perfect. Dacă unul din noi s-ar fi aplecat în faţă, buzele ni s-ar fi atins.

— Sunt sigur că poţi să rezişti unor asemenea dorinţe sau le poţi rezolva de una singură.

— Pentru că m-ai văzut deja cum o fac, am zis şi mi-am umezit buzele. Nyktos tăcu şi îmi privi gura. M-ai privit noaptea trecută. M-ai atins, i-am şoptit, simţind că mâna lui începuse să tremure. Te-am simţit în mine. Foarte necuviincios din partea ta.

— Mai necuviincios decât faptul că ai continuat să te atingi știind că te priveam? mă întrebă el.

Parcă aveam lavă în vene. Felul în care vorbise mă făcea să mă gândesc la cearceafuri de mătase şi la membre încâlcite unele cu altele.

— Și mai necuviincios ar fi fost dacă nu m-ai fi ajutat și m-ai fi lăsat să mă descurc singură, am zis.

Nările i se dilatară.

— De ce ai venit la mine în dormitor? l-am întrebat.

— Trebuia să mă aflu aproape de tine, murmură el. Nu-ţi aminteşti?

— Ba da, însă ăsta a fost singurul motiv? Sau ai simţit nevoia mea? Dorinţa mea pentru tine. M-am apropiat, aşteptându-mă să se retragă. Dar n-o făcu. Mi-am trecut buzele peste ale lui şi am simţit ceva ca o descărcare electrică între noi. Mă gândeam la tine în timp ce mă masturbam, i-am zis. Îmi imaginam că mă atingi, chiar înainte să știu că erai în încăpere.

— Sera, mă avertiză sau poate că mă imploră el.

— M-am gândit că ar trebui să ştii asta, am zis.

M-am retras şi m-am oprit văzând că ochii săi argintii mă priveau.

— Pot să am grijă de nevoile mele, dar numai până la un punct.

— Ar fi bine să te ocupi singură, cât poţi, zise el moale.

— Şi dacă refuz?

— Ce le-am făcut zeilor din camera tronului va fi nimic în comparaţie cu ce se va întâmpla cu cei pe care-i prind că-ţi satisfac ţie nevoile.

M-am cutremurat, invadată de plăcere ca urmare a ameninţării sale pline de gelozie. Era furios, chiar dacă nu aveam de gând să-mi satisfac nevoile cu cineva. Ceea ce îmi cerea însă era mai mult decât arogant din partea lui, mai ales când susţinea că nu-şi dorea nimic de la mine.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva, Nyktos. Dacă vrei să-ţi fiu consoartă doar cu numele, n-ai dreptul să decizi ce vreau să fac şi cu cine de acum încolo şi până când mor.

— Dacă? Vorbeşti de parcă sunt şi alte opţiuni.

Pulsul mi-o luă razna.

— Pentru că există, am zis.

— Anume?

— Ne putem satisface reciproc nevoile, am zis, surprinsă de ceea ce rosteam. N-ai nevoie de o încredere *fragilă,* aşa cum nu ai nevoie să placi pe cineva atunci când te atrage.

Degetele lui se strânseră în părul meu.

— Nu-mi displaci, Sera.

Emoţia se învolbură în pieptul meu. Încercam să mă îndepărtez, dar felul în care mă ţinea mă împiedica.

— Nu e nevoie să minţi. Ştiu care e relaţia dintre noi. Nu mă ofer în schimbul unei afecţiuni diluate venite din partea ta sau a altcuiva, am zis.

— Atunci, pentru ce te oferi?

— Pentru plăcere, am zis.

Fuioarele de *eather* din ochii săi o luară razna.

— Atât?

— De ce ar trebui să fie mai mult de atât? Era adevărul. Poate se ascundea ceva mai mult în spate, dar ştiam că era mai bine să nu insist cu aşa ceva. Oricum ar fi, n-am să mai joc jocul ăsta cu tine sau cu alţii.

— Nu va exista altcineva, Sera, îmi zise.

Îşi puse mâna pe spatele meu şi mă făcu să tresar.

— Doar dacă te am pe tine, am zis, conştientă că nu aveam de gând să-mi satisfac nevoile cu altul în acel moment sau pe viitor.

Nu din cauza vorbelor sale, ci pentru că pur şi simplu nu mă atrăgea ideea.

Însă el nu trebuia să ştie aşa ceva.

— Aşadar, asta-i înţelegerea dintre noi. Nu dintre tatăl tău şi unul dintre strămoşii mei.

Ochii săi licăriră, şi îşi apropie gura de a mea.

— Plăcere de dragul plăcerii? mă întrebă.

— Da, i-am şoptit, simţind o căldură ciudată în piept.

— Eşti nesăbuită, îmi zise, iar mâna lui îmi alunecă pe coapsă, făcându-mă să mă înfior. Mai ai pumnalul asupra ta?

Nu mă aşteptasem la o asemenea întrebare.

— Da?

— Ai grijă să-l ţii ascuns, mă avertiză Nyktos. Tocmai a sosit un zeu primitiv.

Sângele meu îngheţă.

— Aşteptai vizita cuiva?

— Deloc. Fără avertisment, Nyktos mă trase peste birou şi mă puse la el în poală. Puterea lui şi atingerea corpului său îmi zdruncinară simţurile. Nu avem destul timp ca să pleci, aşa că trebuie să facem faţă situaţiei împreună. Orice zic sau fac, vei rămâne aici. Ai priceput?

Am încuviinţat din cap.

Nyktos îmi dădu părul peste umăr.

— Sunt cât se poate de serios acum, Sera.

— Ştiu, i-am zis. Ştiu când trebuie să mă comport calculat.

— Prea bine. Dar nu uita că mai încolo poţi fi cât vrei tu de iresponsabilă, îmi zise. Îşi îndreptă privirea spre uşile închise. Îmi cer iertare în prealabil pentru felul în care mă voi comporta. Presimt că nu vei aprecia comportamentul, mai ales după tot ce am discutat.

Înainte să pot răspunde, o încărcătură de energie străbătu încăperea şi îmi trecu peste piele, făcându-mă să mă înfior. Respiraţia ieşea acum din mine ca un abur slab. Mi-am trecut braţul peste talie şi m-am încordat.

— Relaxează-te! murmură Nyktos lăsându-şi mâna pe coapsa mea. Mă simţi pe mine. Am început să mă dau în stambă.

Nu eram sigură dacă remarca lui ar fi trebuit să mă facă

să mă simt mai bine, dar m-am forţat să mă relaxez.

Uşile biroului său se depărtară fulgerător şi o siluetă înaltă umplu intrândul. Sabia de la coapsa arătării era una curbată, genul folosit la decapitări. Individul avea păr blond-maroniu şi pomeţi înalţi, cu maxilar sculptat, la fel de dur ca stratul subţire de piatră de umbre a armurii sale. O cicatrice superficială cobora de la linia părului şi traversa nasul său, oprindu-se la baza obrazului stâng.

Oare ce lăsase o asemenea cicatrice pe faţa unui zeu primitiv?

Degetele mele se înfipseră în braţul lui Nyktos în vreme ce zeul primitiv se oprea brusc, cizmele individului fiind în linie cu umerii săi. Felul în care stătea în faţa noastră, emanând o energie frenetică, violentă, ce părea a-i ieşi din piele pe când esenţa pulsa în spatele ochilor săi, spunea un singur lucru – era un războinic.

Privirea argintie a zeului primitiv trecu peste ungherele încăperii. O gropiţă adâncă apăru în obrazul său drept, urmată de una identică în cel stâng.

— V-am întrerupt?

Nyktos mi-a atins capul cu bărbia, iar eu am tresărit.

— Ţie cum ţi se pare, Attes?

Toţi muşchii corpului meu se blocară dându-mi seama cine se afla în faţa noastră. Nu era doar un războinic. Era *războinicul.* Zeul primitiv al înţelegerii şi al războiului. Cel la care se rugau cei aflaţi în ajunul unei bătălii nu doar să dea armatelor îndemânarea lui ucigătoare, dar şi să fie înzestrate cu isteţimea de a-i păcăli pe cei care încercau să le dejoace manevrele. Un zeu primitiv care putea să convingă regate aflate în război să ajungă la o înţelegere sau care incita la o violenţă sângeroasă prin simpla sa prezenţă.

Degetele lui Nyktos îmi trecură brusc de-a lungul

coapsei și mă traseră afară din vârtejul de gânduri.

— Se pare că v-am deranjat, zise Attes şi mă privi. Era o privire intensă, la fel cum putea fi şi a lui Nyktos, una care părea că sonda, şi eram sigură că ar fi reuşit să-mi scoată toate secretele la iveală.

M-am chinuit din răsputeri să mă liniştesc şi să nu reacţionez în vreun fel. Instinctul îmi spunea că, dacă i-aş fi arătat că sunt speriată sau că mă simt inconfortabil, ar fi reacţionat ca orice alt prădător când miroase sânge şi ar fi atacat.

— Şi iată că eşti tot aici, zise Nyktos. Fără să fi fost invitat, ţin să adaug.

Attes zâmbi slab pe când îşi ţinea ochii aţintiţi asupra mea. Îmi privi braţele, simţind farmecul.

— Așadar, ea e? Muritoarea care a stârnit atâtea bârfe pe la celelalte curţi?

— Nu credeam că pleci urechea la astfel de bârfe, zise Nyktos pe când îmi atingea pântecul, făcându-mă să mă încordez. Mâna lui ajunse pe coapsa mea, înfiorându-mă. Dar, da, ea e consoarta mea.

Nu ştiam ce intrase în el şi pentru o clipă nu mai eram sigură ce aştepta de la mine. Ar fi trebuit să rămân acolo, tăcută și smerită? Sau ar fi trebuit să mă comport ca atare când mă prezenta cuiva? M-am decis că era vorba despre cea de-a doua variantă și am zis:

— Bună, Înăl… M-am oprit când mâna lui Nyktos ajunse sub materialul rochiei. Era imposibil ca Attes să nu fi observat gestul posesiv. Mi-am dres vocea. Înălţimea Voastră, am completat.

Attes își înclină capul în semn de salut, dar continuă să mă studieze, zâmbind.

— Cea care va deveni *în curând* consoarta, îl corectă cu

tact pe Nyktos. Nu mi-a scăpat nici faptul că nu e o muritoare oarecare. Ochii lui se opriră asupra decolteului meu. Poartă un semn. O aură, mai zise Attes.

Am mijit ochii. Nu ştiam ce soi de însemn credea că găsise el în zona sânilor mei. Am tresărit pe când degetele lui Nyktos îmi treceau peste pielea piciorului, înainte şi înapoi. Şi nu ştiam ce să cred în legătură cu afecţiunea lui bruscă şi senzuală. Nu eram obişnuită să fiu atinsă cu atâta nonşalanţă, cu atât mai puţin în preajma altora.

— E o zeitate în pragul Sacrificiului, zise Nyktos atât de lejer, încât am rămas impresionantă. Degetul i se opri. Şi, dacă ai de gând să te mai holbezi la ea, am să-ţi scot ochii din orbite şi am să-i dau lui Setti să-i mănânce.

Eram mirată.

Attes râse profund, iar sunetul râsetului său era plăcut – nu la fel de plăcut ca al lui Nyktos, însă adânc şi gutural.

— Armăsarul meu preferă cuburi de zahăr şi lucernă, zise Attes şi îşi atinse brăţara argintie de pe biceps. Însă apreciază oferta.

— Sunt sigur, zise Nyktos şi începu să mă mângâie din nou.

Attes îşi aranjă sabia şi se aşeză pe scaun, în faţa biroului.

— E o zeitate care s-a stabilit deja în Lethe? îl întrebă el.

Eram iritată. Mă înfuria faptul că se vorbea despre mine de parcă nu eram de faţă.

— Nu, zise Nyktos.

Attes ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, unde ai găsit-o?

Tocmai îi spusesem lui Nyktos că ştiam când să fiu reţinută. Şi acum era un moment potrivit. Un zeu primitiv se afla în faţa noastră. Eram deja într-o situaţie precară. Aşa că

îmi tot reaminteam, în timp ce căutam în mine vălul acela al nimicniciei, cel care îmi permitea să nu mai simt nimic – nici măcar mânie –, ca să pot doar exista. Purtasem vălul de atâtea ori, încât mi se părea că devenise parte din mine. Dar îmi era greu să-l găsesc acum.

Simţeam că totul se lega de atingerea lui Nyktos.

— Am găsit-o într-un lac, zise el.

Attes se încruntă.

— Sper că o să dai mai multe detalii.

— În lacul meu, am zis atunci, fără să mă pot opri. Era…

Am tras adânc aer în piept pe când Nyktos îşi mişcă degetul spre interiorul coapsei mele.

— Era…? întrebă Attes şi îşi mută privirea spre locul în care dispăruse mâna lui Nyktos. Dintr-odată, ştiam de ce Nyktos îşi ceruse scuze faţă de mine din timp. Făcea totul în văzul lui Attes. Îi dădea clar de înţeles că îi aparţineam.

Problema era că nu mă deranja deloc situaţia.

Ceea ce isca o altă problemă, deoarece faptul că nu eram dezgustată însemna că era ceva cu adevărat în neregulă cu mine şi că trebuia să mă gândesc mult şi bine la asta, după aceea.

— Era acolo fără voia mea, pe când înotam, am zis.

Attes ne privi.

— Cred că aş face bine să vizitez mai des lacurile muritorilor.

— Ar trebui, zise Nyktos. Deşi mă îndoiesc că ai să dai peste o asemenea comoară.

Comoară? Inima îmi tresăltă, dar mi-am amintit că, dacă rămâneam fără tăciuni, n-aş mai fi fost mare lucru pentru Nyktos.

— Din păcate, cred că ai dreptate, zise Attes. Mă îndoiesc că voi da peste o comoară atât de unică.

Degetul lui Nyktos se opri. Tonul lui Attes şi zâmbetul lui secretos mă făceau să mă simt ciudat.

— Cum te numeşti? mă întrebă Attes, lovind încet braţul scaunului cu degetul mare de la o mână.

Cum Nyktos tăcu, i-am răspuns eu:

— Sera.

— *Sera,* repetă Attes pe un ton grav. Şi numele de familie?

Mă îndoiam că erau mulţi care să mă fi ştiut după numele mic. Dar multă lume mă ştia după numele de familie. Am ales să ridic din umeri.

— Interesant, zise el. Cred că ceilalţi vor înţelege de ce ai ales-o drept consoartă când o vor cunoaşte. Zeul primitiv rânji, iar gropiţa din obrazul său drept deveni vizibilă. Îmi făcu cu ochiul. Am senzaţia că mulţi îşi vor dori un asemenea accesoriu, mai zise.

Eram cuprinsă pentru a doua oară de furie, dar Nyktos mă strânse blând de braţ. Probabil proiectasem emoţia. Cum să fiu un accesoriu? Nu exista destulă raţiune în toate Câmpiile Elizee care să mă fi oprit din a-mi ţine gura.

— Mă îndoiesc că preferi gustul ochilor mai mult decât armăsarul tău, însă te rog să nu te mai referi la mine ca la un *accesoriu* dacă nu vrei să-ţi dau eu nişte ochi să mănânci, am zis.

În clipa în care cuvintele îmi părăsiră buzele, le-am regretat. Zeul primitiv al înţelegerii şi al războiului tăcu – şi la fel şi Nyktos. Ochii săi strălucitori mă fixară. O energie glacială şi întunecată se învolbură şi îmi străbătu pielea, pe când o simţeam crescând în spatele meu. Nu ştiam dintr-odată pe care zeu primitiv îl înfuriasem mai tare.

Attes zâmbi, dezvelindu-şi dinţii drepţi şi colţii.

— Iute la mânie, zise el.

— Habar nu ai, murmură Nyktos, iar eu m-am întors spre el. Mă privi scurt în ochi pe când mâna lui ajungea tot mai adânc între coapsele mele. Aproape că își trecu degetul mare peste lenjeria subțire pe care o purtam. Potolește-te! îmi zise.

M-am retras, încercând să mă abțin.

— Veses a văzut-o?

Veses. L-am privit pe Attes în vreme ce îmi aminteam de zeița primitivă care îl atinsese pe Nyktos.

— Nu, zise Nyktos, pe un ton calm și rece.

— Ei bine, s-ar putea să apară complicații, nu? Eu, sincer, nu te invidiez. Am vrut să spun ceva, însă Attes continuă: Ai tot avut de a face cu complicații în ultimul timp, se pare. Am auzit că te-au năpădit niște zei întemnițați.

— Presupun că n-ai avut nimic de-a face cu asta.

Attes rânji.

— Mă știi doar. Dacă aveam ceva cu tine, nu trimiteam nici dragonini, nici zei întemnițați.

— Nu ești genul care înfige sabia în spatele cuiva, zise Nyktos.

— Nici tu.

— Măcar avem asta în comun, zise Nyktos, dar nu părea deloc bucuros. Ce anume vrei, Attes?

— Destule, și puține lucruri îmi stau la dispoziție. Attes întinse un picior. Privirea lui se duse spre locul în care se afla mâna lui Nyktos. Nu te-am mai văzut niciodată atât de pasionat de cineva până acum.

Era să râd.

— Așa e, zise Nyktos și îmi atinse obrazul cu buzele, iar pulsul meu o luă razna. Prefer să o am la îndemână.

Doar pentru că se temea să nu fac ceva nesăbuit, însă nu *extraordinar de nesăbuit.*

— Înţeleg cu uşurinţă de ce, zise Attes.

— Şi eu înţeleg că nu îmi spui de ce ai venit înainte să-mi pierd răbdarea, îl avertiză Nyktos. Mai am un pic.

Zeilor, felul în care vorbea cu celălalt zeu primitiv mă şoca. Ştiam că exista o ierarhie între ei şi că zeul primitiv al vieţii şi cel al morţii se aflau în vârf, totuşi vorbea cu zeul primitiv al războiului.

Attes se încruntă, iar trăsăturile frumoase ale chipului său deveniră dure.

— Mi-ai ucis Cimmerienii. Pe cei care au venit în faţa zidurilor tale.

Schimbarea bruscă de subiect mă surprinse pe când Nyktos spunea:

— Nu erau Cimmerienii tăi. Îl slujeau pe Hanan. Şi, dacă te preocupa cu adevărat soarta lor, ar fi trebuit să-i fi avertizat să nu slujească unui asemenea laş.

Încăperea fu inundată de tensiune, în timp ce Nyktos continua să-mi mângâie coapsa.

— Chiar dacă mă enervează s-o recunosc, zise Attes, ai dreptate. Dar l-ai ucis şi pe Dorcan. Credeam că voi doi vă plăceaţi.

Dorcan… i se adresase lui Nyktos ca unui prieten vechi. Nu mă gândisem la asta pe moment, pentru că Nyktos nu-i vedea pe apropiaţi ca pe nişte prieteni. Dar asta nu însemna că nu îi erau prieteni.

— Se poate să-l fi tolerat. Dar toleranţa mea se sfârşeşte când cineva apare la curtea mea, îmi porunceşte ce să fac şi îmi atacă gardienii. Orice alt zeu primitiv ar fi acţionat la fel.

— De obicei, eşti mai tolerant ca restul, zise Attes.

— Poate pentru că nu mă cunoşti atât de bine pe cât crezi, zise Nyktos. Aşadar, de ce ai venit, Attes? Să-mi spui că sunt lipsit de empatie? Dacă e aşa, tu cum te-ai comportat cu

gardienii fratelui tău când au întrecut măsura?

— Gardienii lui Kyn erau nişte gunoaie, zise Attes.

— Din ce am auzit, erau pur și simplu beţi și sărbătoreau.

— Neputinţa lor de a ţine la băutură nu a fost motivul pentru care i-am eviscerat.

— Nu?

— Deloc. Attes se întoarse spre mine. Presupun că viitoarea ta consoartă va fi destul de înţeleaptă pentru a şti că nu are voie să repete ce se discută aici.

— Consoarta sa e destul de înţeleaptă! m-am răstit, eşuând din nou în încercarea de a-mi ţine gura.

— Sper, zise Attes. Şi mai sper să ai grijă cu tonul vocii. Chiar dacă mă reînvigorează tupeul tău, nu înseamnă că va fi şi pe placul altora.

— Cei care se vor simţi ofensaţi nu vor trăi prea mult dacă o vor insulta, îi zise Nyktos.

— Pentru că îi vei ucide înainte să o poată face?

Nyktos râse ameninţător.

— Pentru că ea însăşi îi va înjunghia cu pumnalul ei înainte ca respectivii să-şi dea seama de cele întâmplate.

Cuvintele lui mă şocară, iar inima mea bubuia de-a dreptul. Îi explicase clar lui Attes că nu eram genul de prinţesă aflată la ananghie şi îmi plăcea senzaţia, poate prea mult.

— Aşadar, ameninţarea cu scosul şi mâncatul ochilor e cât se poate de reală?

I-am zâmbit zeului primitiv.

— Voi ţine cont de asta, zise Attes şi îl privi pe Nyktos. Ai de gând să-mi zici cum a reuşit să încheie un zeu Ascensiunea aici, în Ţinuturile Umbrelor?

Inima mi se opri, însă Nyktos nu reacţionă. Nu făcu

decât să îşi treacă degetul foarte aproape de lenjeria mea intimă, din nou. Mi-am muşcat buza de jos, simţind o căldură umedă. Privirea lui Attes coborî din nou, iar eu ştiam că, de acolo unde era aşezat, putea să vadă tot ce făcea Nyktos. Cu simţurile ascuţite ale zeilor primitivi, era posibil să-şi fi dat seama şi de cât de tare eram afectată de situaţie. Mă încălzisem, iar pielea parcă îmi luase foc. Eram excitată şi furioasă. Dar nu-mi era ruşine. Nyktos se dădea în spectacol, pentru Attes.

— Probabil a fost mâna lui Kolis, zise Nyktos.

— Zău acum, Nyktos! pufni Attes.

— La altcineva nu mă pot gândi.

— Dacă el a făcut-o, atunci de ce a ales să o facă aici, în Tărâmurile Umbrelor?

— Va trebui să-l întrebi personal.

— Aşa se pare.

Nu credeam că Attes intenţiona să facă asta, pentru că nu părea să-l creadă pe Kolis capabil de aşa ceva.

— Ştiu că a fost vorba despre un zeu de la curtea lui Hanan. Singura care ştie că se află des în Ţinuturile Umbrelor e Bele.

— Ea e adesea aici, îi confirmă Nyktos, în vreme ce eu încercam să mă relaxez.

— Ei bine, Hanan e în plină criză de nervi la Dalos, pentru că are impresia că tu, zeul primitiv al morţii, ai reuşit să-ţi dai seama de cum să închei ascensiunea unei zeităţi. Ceilalţi zei primitivi *s-au îngrijorat.* Că, dacă o zeitate poate încheia Ascensiunea, ca după aceea să încerce să le ia locul, atunci înseamnă că şi un alt zeu poate încerca asta.

— Nu pari prea îngrijorat, zise Nyktos.

— Pentru că mie nu mi-e frică dacă cineva are de gând să-mi ia locul. Îşi lăsă mâna pe genunchi. Niciunul dintre noi

n-a uitat cine a fost tatăl tău.

Attes îl privi pe Nyktos, iar stomacul meu făcu o tumbă când am auzit insinuarea.

— Sau cine trebuia să devii tu.

— Crezi că am tăciunii de viaţă în mine? Nyktos râse. Că eu sunt făptaşul, nu Kolis?

Zeilor, dacă zeii primitivi credeau deja una ca asta? Mă apăsa ceva în piept, şi mi-am ţinut respiraţia în timp ce inima îmi bătea nebuneşte. Nyktos mă strânse încet de coapsă.

— Dacă nu a fost Kolis, atunci tăciunii de viaţă ar trebui să se afle aici, zise Attes. N-ai negat.

— Nici nu am confirmat, zise Nyktos, iar eu simţeam că zâmbea. Încep să mă întreb dacă eşti aici din curiozitate sau pentru că te-a trimis Kolis.

Attes tăcu o clipă.

— Ambele presupuneri ar fi adevărate, zise el.

Am îngheţat când Nyktos se împinse în mine. Energia aceea întunecată crescu din nou.

— Chiar aşa?

— Da. Sunt curios să aflu ce s-a petrecut pe aici. Aura din ochii lui Attes se deschise la culoare. Kolis mi-a poruncit să îţi transmit un mesaj.

— Nu ştiam că acum te foloseşte pentru astfel de misiuni.

— Cred că m-a ales pentru că sunt cel mai aproape de tine, zise Attes. Şi printre puţinii pe care ai ezita să-i arunci în Abis după ce vei auzi mesajul.

— Nu m-aş baza prea tare pe asta, zise Nyktos. Care e mesajul?

— Kolis ştie că ţi-ai ales o consoartă. Maxilarul i se tensionă. Şi Majestatea Sa a decis să-ţi refuze dreptul

încoronării.

Capitolul 15

Aerul din cameră îngheţă. Kolis… putea să facă aşa ceva?

— Chiar aşa? zise Nyktos moale – prea moale.

— Da, zise Attes. De vreme ce n-a mai existat o încoronare de mulţi ani, vrea ca totul să decurgă… mult mai tradiţional.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, cu gura uscată.

Attes mă privi.

— Înseamnă că Nyktos trebuie să primească acceptul lui Kolis pentru încoronarea unei consoarte.

— Nemernicul, am zis.

Fuioarele de *eather* din ochii lui Attes se învârtejeau, iar rânjetul îi reapăruse. Vocea lui deveni mai joasă.

— Ai îndrăznit să-l numeşti pe Regele Zeilor un nemernic?

— Eu…

Attes râse în timp ce trupul lui Nyktos deveni rece ca gheaţa.

— Când anume se aşteaptă să-i cer acceptul, din moment ce încoronarea va avea loc mâine? întrebă Nyktos.

Attes nu mai rânjea.

— Nu va avea loc nicio încoronare mâine. Kolis vă va convoca pe amândoi.

Simţeam că încăperea avea să se dizolve în jurul nostru. Mă durea capul. Am încercat să mă ridic, dar braţul lui Nyktos mă ţinea locului.

— Când? întrebă Nyktos.

— Când va fi pregătit, zise Attes zâmbind, însă era un zâmbet rece. Fără gropiţă. Asta e tot ce mi-a zis.

— Aşadar, s-ar putea să fie mâine, peste o săptămână sau peste o lună, replică Nyktos.

— Da, zise Attes. Cred că ar fi procedat aşa chiar dacă nu ar fi încheiat Ascensiunea un zeu aici la tine. Până la urmă, eşti preferatul lui.

Preferatul lui? Simţeam că Attes voise să zică exact opusul.

— Da, zise Nyktos. Cred că e mai bine să pleci.

— Sunt de acord. Zeul primitiv al înţelegerii şi al războiului se ridică. Mă privi. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, îmi zise. Ochii lui mă cercetau. Dacă vrei să petreci într-o climă mai caldă, cu un pat mai primitor… continuă el.

Îl priveam consternată.

— Mulţumesc, dar nu sunt interesată, i-am zis.

— Păcat! O gropiţă apăru în obrazul său drept. Dacă te răzgândeşti, tot ce trebuie să faci e să mă chemi, şi îţi voi răspunde.

— Pleacă! zise Nyktos, aproape cu violenţă. Înainte să te dau afară.

Attes se înclină în direcţia noastră şi ieşi. Uşile se închiseră în spatele său. Eu şi Nyktos am rămas nemişcaţi, însă temperatura din cameră coborî şi mai mult. Braţul din jurul taliei mele şi mâna pe care el o ţinea pe coapsa mea se încordară. Nyktos avea pete de umbră pe piele, iar respiraţia mea se transformase din nou în abur. Mi se părea că vedeam scântei argintii peste tot.

Tremuram de frig şi l-am atins pe braţ. Aşa cum făcusem şi în noaptea în care atacaseră dragoninii.

— E… frig, am şoptit, iar buzele mă furnicau.

Nyktos îşi scoase mâna dintre coapsele mele, dar continua să mă ţină în braţe.

— Ceartă-te cu mine! îmi zise.

— Poftim?! i-am şoptit.

— Ceartă-te cu mine! repetă el, iar vocea sa era îngheţată şi părea că fumegă. Distrage-mi atenţia! Fă ceva ca să mă opreşti să merg după Attes şi să mă răzbun pe el. Nu o să fie bine pentru Ţinuturile Umbrelor şi pentru Vathi, şi numai de asta nu aveam acum nevoie.

M-am întors spre el. Ochii săi erau două globuri de argint. Maxilarul îi era tare ca piatra de umbre. Pomeţii îi erau năpădiţi de beznă. Privea fix uşile, şi ceva îmi spunea că nu exagerase deloc în ce îmi zisese. Așa că am făcut primul lucru care mi-a trecut prin cap.

I-am luat obrajii îngheţaţi între palme şi am făcut ce-mi ceruse atunci când mă luase în braţe în tunelurile parfumate de la Luxe.

L-am sărutat.

Buzele lui – mai reci ca înainte – erau ciudat de ademenitoare, fiind moi şi ferme în acelaşi timp, pe când trupul lui tresărea. Nu se împotrivi, dar era complet rigid. Se comporta la fel ca în tunelul de iederă, şi am făcut ce îi făcusem şi atunci.

I-am luat buza de jos între dinţi şi am muşcat.

Nu cât să-i curgă sânge sau să-l rănesc, dar, la fel ca atunci, l-am trezit din amorţeală.

Îl sărutasem, însă acum el mă *devora.* Colţii săi îmi zgâriau buzele și mă făceau să mă cutremur pe când cu cealaltă mână îmi mângâia ceafa. Mă ţinea acolo şi mă săruta apăsat, eu savurând răspunsul său imediat şi sălbatic pe când îmi treceam limba peste a lui. Un mârâit porni din gâtul său. Avea același gust decadent şi moale ca al sângelui său, eu pierzându-mă complet în acel sărut.

Îmi foloseam degetele şi le treceam prin părul său pe când mă lipeam de pieptul lui, dorind să fiu mai aproape.

Aveam nevoie de asta. Pentru că mă sărutase la fel ca prima oară. De parcă nu avea să-mi lase nicio parte a gurii neexplorată. De parcă aşteptase acel moment toată viaţa. Nu mi se mai părea deloc un moment prostesc sau superficial. Mă simţeam ca şi cum mă scufundam sub suprafaţa lacului meu. Era un soi de pace sălbatică. Mă simţeam *bine.*

Şi asta mă speria.

Am întrerupt sărutul, dar nu am putut scăpa. Mâna lui îmi ţinea ceafa, era îngropată în părul meu, iar eu eram atât de aproape, încât îl simţeam cum gâfâie.

Atunci am constatat că temperatura din încăpere crescuse.

— Sper că a funcţionat, am şoptit.

Pieptul lui se ridica la fiecare respiraţie profundă, pe când mâna din părul meu se relaxă.

— Sunt bine, zise el.

— Mă bucur, am zis şi m-am îndepărtat, însă braţul din jurul taliei mele nu mă lăsa să plec prea departe. Tot la tine în poală sunt, am mai zis.

— Ştiu.

— Nu e chiar confortabil, am adăugat, minţind.

Niciodată nu mă mai simţisem atât de confortabil, ceea ce mă neliniştea. Mă simţeam vulnerabilă.

— Nici tu nu eşti.

— A fost…

— Am avut erecţie cât timp mi-ai stat în poală, zise el. Iar sărutul n-a ajutat deloc situaţia.

— … Voiam să spun că ai fost grosolan, am zis.

Umbrele de sub pielea lui se estompau.

— Şi eu care credeam că scopul tău a fost să-mi cauzezi o erecţie, chiar înainte să apară Attes, zise Nyktos.

— Dar nu şi acum, am replicat, rămasă cu gura deschisă.

Privirea lui era luminoasă.

— Mincinoaso! şopti el.

Avea dreptate.

Ochii lui mă priveau.

— A trebuit să mă port aşa de faţă cu Attes.

Ştiam bine la ce se referea. Erau lucruri mai importante de discutat, însă am zis doar:

— Chiar aşa?

— Attes e condus de trei nevoi – pace, război şi sex.

— În vreo ordine anume?

Zâmbi slab.

— În orice ordine. Dacă ar fi bănuit că nu e atracţie între noi, ar fi fost mult mai interesat de persoana ta.

— *Mai* interesat? Mie nu mi s-a părut deloc interesat.

— L-ai ameninţat că-l vei forţa să-şi mănânce ochii.

— Exact. Dacă asta i-a stârnit interesul, mi se pare puţin bizar.

— M-ai înjunghiat în piept, zise Nyktos. Şi ai ameninţat să-mi scoţi ochii cu unghiile. Şi toate astea nu mi-au tăiat deloc cheful de a te cunoaşte mai bine. Ce spune asta despre mine?

— Bună întrebare, am murmurat, fără să ratez partea legată de trecut. Tu ai început însă chestia cu ochii, am zis.

— Nu voiam ca Attes să creadă că unul din noi l-am încuraja să-şi dea frâu liber intereselor.

— Nu cred că ai de ce să te îngrijorezi, i-am zis.

— Chiar aşa? Nu chiar tu ai sugerat, cu câteva minute înainte să sosească Attes, că ai fi mai mult decât dornică să cauţi pe alţii care să-ţi satisfacă nevoile?

L-am privit mirată.

— Nu am zis asta.

— De fapt, sunt destul de sigur că exact asta ai zis.

— Nu eram… Însă m-am oprit. Bine. Acum m-ai enervat. Sper să îţi poţi controla emoţiile legate de furie, pentru că, dacă nu vei renunţa la ele, o să te lovesc.

— Voi risca, atunci, zise el. Pentru că trebuie să vorbim despre Kolis şi despre ceea ce tocmai ne-a făcut şi s-ar putea să-mi pierd cumpătul.

— Şi ce legătură are asta cu faptul că stau la tine în poală?

— Dacă îşi pierde cumpătul, Kolis are să îţi facă rău.

Mi-am întors capul spre uşile de la intrare, care acum erau deschise larg. Nektas era acolo, alături de Ector. Nici nu voiam să mă gândesc la faptul că probabil stăteau de mai mult timp în uşă şi că ne priviseră.

— Şi, fiind atât de apropiată de el, preluă Nektas, nu va risca una ca asta.

Am deschis gura, dar nu ştiam cum să răspund unei asemenea afirmaţii. Deloc. Aşa că am tăcut. Nimeni nu zise nimic.

— Tocmai ne-am întâlnit cu Attes pe coridor, spuse Ector şi sparse tăcerea incomodă. Bănuiesc că a spus adevărul. Kolis ţi-a ordonat să-i ceri voie?

— Da, zise Nyktos. Mi-am retras degetele pe care i le pusesem pe antebraţ, de frică să nu aibă o reacţie similară cu cea din camera de război.

— Draci! murmură Ector.

Eram de acord în vreme ce îl priveam pe Nyktos.

— Ştiai că poate face aşa ceva?

— Permisiunea Regelui se dobândeşte ca urmare a unei tradiţii de pe timpul tatălui meu. Nyktos se lăsă pe spătarul scaunului. Zeii primitivi şi ceilalţi zei veneau atunci să-i ceară acceptul înainte de încoronare şi sperau că avea să-i binecuvânteze. Dar Kolis nu a procedat nici măcar o singură

dată aşa. Şi nici nu a părut să-l intereseze. Muşchiul maxilarului lui Nyktos zvâcni din nou. Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva, zise Nyktos.

„În definitiv, eşti preferatul lui.”

— Se va folosi de asta pentru a descoperi cum de s-au simţit aici tăciunii de viaţă, zise Nektas. Pun pariu că o să-mi ceară să-i spun ce s-a întâmplat cu tăciunii, ca să-mi acorde permisiunea.

Ochii chihlimbarii ai lui Ector străluceau.

— Nu trebuie să afle adevărul.

— Ştiu, zise Nyktos.

— Ce-i vei zice dacă te întreabă? De cum am terminat de formulat întrebarea, am înţeles. Attes a zis că nici el şi nici ceilalţi zei primitivi nu au uitat de tatăl său şi nici de cine trebuia tu să devii. S-ar putea ca el să creadă că tu eşti sursa.

— Mai bine decât să te suspecteze pe tine, îmi zise.

Îl priveam cu seriozitate.

— Ba nu e mai bine.

— Kolis probabil ştie că nu este vorba despre Ash, ne întrerupse Nektas. L-a testat deja şi ştie că nu are în el tăciunii de viaţă.

— L-a testat… Însă nu mi-am dus vorba la capăt, căci gândul mi-a zburat la cerneala ce se învârtejea peste pielea lui Nyktos. Ştiam, în vreme ce Ector îşi muta privirea şi îşi trecea mâna prin păr. Ştiam, fără să mai fie nevoie să întreb. Unele dintre picăturile de cerneală îi reprezentau pe cei pe care Kolis îi ucisese ca să vadă dacă Nyktos ar fi reuşit să îi reînvie.

Zeilor!

Nyktos tăcea, iar eu speram că nu-mi proiectam iar emoţiile. Şi că el nu mi le citea. Nu credeam că urma să aprecieze jalea pe care o simţeam pentru el.

Până la urmă, zise:

— Aş minţi. I-aş spune că am simţit, că am căutat sursa, dar nu am reuşit să o găsesc.

— Ar crede aşa ceva? l-am întrebat, privindu-l.

— A trebuit să-l conving pe Kolis de multe, îmi zise el. Am să-l conving şi de asta când va avea loc convocarea sa – atunci când va catadicsi să o solicite. Ceea ce…

— Prezintă mai multe probleme, termină Nektas în locul lui.

Era evident.

— Fie că îţi vine să crezi, fie că nu, intervenţia lui Kolis nu e singura problemă cu care ne confruntăm, zise Nyktos. Nu şi după ce Attes a cunoscut-o pe Sera.

M-am întors spre el încruntată.

— Mă îndoiesc sincer că Attes crede că sunt ceva mai mult decât o pereche de sâni cu gură, am zis.

Ector chicoti.

Ochii lui Nyktos străluceau, plini cu *eather.*

— Încerca să te *provoace,* zise el.

Încruntarea mea deveni tot mai pronunţată.

— Atunci când m-a numit accesoriu?

— Nu atunci, ci mai apoi. L-am simţit folosind *eather-ul.* Se conectase cu emoţiile tale şi încerca să-ţi amplifice fie calmul, fie violenţa.

Exista un motiv pentru care zeii primitivi nu pătrundeau prea des în tărâmul muritorilor. Prezenţa lor putea schimba starea sau gândirea celor de acolo, precum şi mediul înconjurător. Zeiţa primitivă Maia putea evoca iubire şi fertilitate. Embris putea să influenţeze înţelepciunea cuiva sau să-l ghideze în aşa fel încât să facă alegeri greşite. Phanos putea agita oceanele. Fratele lui Attes, Kyn, putea provoca pace sau răzbunare.

— Chiar crezi că încerca să facă aşa ceva? l-am întrebat, gândindu-mă la acea clipă în care *eather-ul* din ochii lui Attes strălucise. Mie?

— Exact, zise Nyktos.

— Dar nu m-am simţit mai calmă sau mai violentă ca de obicei, am zis, iar el pufni şi începu să râdă. N-am simţit nimic.

— Întocmai, spuse Nyktos.

— La naiba! murmură Ector. Attes îşi putea da seama că prezenţa sa nu te influenţează.

Mă cuprinse dintr-odată neliniştea.

— Dar Nyktos i-a zis că sunt o zeitate…

— Zeităţile sau zeii nu sunt imuni la abilităţile zeilor primitivi, zise Ector. Nu reacţionăm la prezenţa lor la fel de repede sau de nesăbuit ca un muritor, însă ne-ar afecta dacă zeul primitiv în cauză şi-ar propune una ca asta. De aceea zeii de la curtea lui Kyn sunt nişte nemernici, iar cei de la curtea Maiei sunt extrem de excitaţi.

Mi-am ţuguiat buzele.

— În afară de parce şi de dragonini, continuă Ector, doar cineva ar putea fi imun.

Nyktos mă privi.

— Doar un zeu primitiv ar fi imun la prezenţa altuia, zise el.

— Zeilor, asta ar însemna…

Am închis ochii. Putea însemna că Attes intuise adevărul. Că eu eram cea care purta tăciunii de viaţă. Consoarta în devenire, cea care urma să fie convocată în faţa lui Kolis. Respiraţia îmi zgâria gâtul.

— Lăsaţi-ne o clipă, le zise Nyktos lui Ector şi lui Nektas, care ieşiră din încăpere. Tăcerea se mai întinse o vreme, apoi el zise: Totul va fi bine.

Am râs forţat.

— Se poate ca Attes să-şi fi dat seama că eu sunt cea care poartă în interior tăciunii de viaţă. Iar Kolis o să ne convoace pe amândoi. Cum anume crezi că o să fie bine?

— Ar fi putut fi mai rău.

— Cum?

— Kolis ar fi putut să refuze direct încoronarea. Ar fi putut să-mi interzică să am o consoartă.

— Are dreptul ăsta?

Nyktos încuviinţă din cap.

— Aş putea să te fac totuşi consoarta mea, dar nu ai fi recunoscută ca atare de către celelalte curţi.

Ceea ce însemna că nu aş mai fi fost protejată de titulatură. Zeii şi dragoninii nu m-ar fi putut apăra de ceilalţi zei primitivi. Dacă ei sau Kolis m-ar captura, Nyktos nu ar avea niciun fel de susţinere în cazul în care ar alege să lovească – iar eu ştiam că ar face-o.

— Şi oare îţi va interzice?

— Dacă m-ai fi întrebat asta ieri, aş fi zis că nu e posibil. Însă acum? Orice se poate.

Orice…

Inima îmi bătea atât de tare, că îmi era greu să respir. Gândurile mi-o luaseră razna. Muşchii mei erau întinși la maximum.

— Dar dacă… dacă arăt ca Sotoria? am şoptit.

— Nu te va atinge, zise Nyktos pe când îmi luă obrazul în palmă, iar eu am închis ochii la atingerea lui. Nu-i voi permite.

Simţeam că siguranţa pe care o promitea atingerea lui risca să mă facă să mă încolăcesc în jurul său. Inima începuse să mi se mai potolească, şi nu voiam să mă opun. Voiam să mă bizui pe promisiunea lui şi pe el.

Fruntea lui Nyktos îmi atinse tâmpla, iar rigiditatea muşchilor mei slăbi. M-am lăsat pe el.

— Nu va avea șansa să vadă că arăți ca Sotoria…

Am deschis ochii şi m-am retras.

— Nyktos…

— Nu te vei apropia de el.

Stomacul meu făcu o tumbă.

— Tocmai mi-ai spus ce s-ar întâmpla cu cineva care refuză să răspundă unei convocări a lui Kolis. Nu vreau să pricinuiesc şi mai multă moarte.

— Nu ai pricinui aşa ceva.

— Minciuni.

— Kolis a fost cel care a pricinuit moarte. Nu tu. Nu acţiunile tale. El a făcut-o. Doar el. *Eather-ul* din ochii lui se mişca. Trebuie să înţelegi, Sera. Nu eşti vinovată cu nimic.

Nu puteam să stau locului, aşa că m-am tras de lângă el. Nyktos mă lăsă să plec. M-am ridicat şi m-am îndepărtat.

— Nu mă voi sustrage convocării lui, Nyktos.

Braţul lui se rezemă de scaun.

— Iar eu nu îţi voi permite să te expui pericolului, zise el.

— Sunt deja în pericol! Toată viaţa mea am trăit aşa. Fisura din piept ameninţa să se adâncească în timp ce priveam rafturile goale ale bibliotecii. Dacă refuzul meu de a răspunde convocării sale ar cauza ceva – ar face ca unii să fie răniţi sau ucişi –, n-aş putea… Mi-am dat părul din ochi şi i-am întors spatele. N-aş putea trăi cu asta.

— Ăsta e cu adevărat motivul pentru care eşti dispusă să te duci la el?

M-am întors încet spre el.

— Ce alt motiv aş avea?

— Nu tocmai asta ţi-ai dorit? Apucă braţul scaunului, iar

încheieturile mâinii sale se albiră. Ca să-l ucizi pe Kolis?

Am deschis gura, dar mi-am dat seama că ar fi trebuit să sărbătoresc momentul. Nici măcar o dată – din clipa în care Attes ne adusese la cunoştinţă situaţia, până acum – nu îmi trecuse prin minte faptul că Nyktos n-ar fi fost forţat să mă ia drept consoartă a doua zi. Puteam să ajung faţă în faţă cu Kolis fără să mai risc încercări de evadare. Şi, dacă semănam cu Sotoria, datoria mea ar fi fost mult mai uşor de îndeplinit. Aveam să salvez vieţi şi tărâmuri întregi. Ar fi trebuit să fiu entuziasmată.

Dar nu eram.

Simţeam exact opusul. Un amestec ciudat ce colcăia sub suprafaţă şi-mi făcea fisura din piept să se adâncească. Eram speriată. Oripilată. Furioasă. Disperată. Aproape de a pierde controlul…

Am tras adânc aer în piept şi mi-am reprimat emoţiile. Am liniştit furtuna ca atunci când purtam vălul.

Nyktos mă privise în tot acest timp. La fel de dur ca înainte.

— Aşa, n-ar mai fi nevoie să încerci să evadezi, nu-i aşa? zise el.

Ceafa mă ardea.

— Du-te dracu'! am zis.

Un muşchi al maxilarului său se încordă. Mi se păruse că tresărise, dar nu puteam fi sigură, şi nici nu-mi păsa. M-am întors băţoasă şi am părăsit biroul lui înainte să-mi pierd controlul.

Nektas mă aştepta pe coridor când am ieşit valvârtej din biroul lui Nyktos. Nu l-am observat pe Ector pe când mă întorceam şi treceam pe lângă dragonin. M-am abţinut să înjur când Nektas mi se alătură.

— Super! Mă urmăreşti, am murmurat.

— Eşti foarte perspicace, *meyaah Liessa.*

Am suspinat.

— Nu-ţi prea place să ţi se spună Regină, aşa-i?

— Eşti foarte perspicace, *meyaah* dragonin.

Nektas râse scurt și grosolan, în vreme ce eu deschideam uşa ce dădea spre scări.

— Nu ştiam că sunt dragoninul tău.

Am început să urc treptele înguste, mult mai puţin impresionante decât scările principale.

— Ei bine, tu eşti dragoninul meu în aceeaşi măsură în care eu sunt Regina ta.

— Eşti Regina noastră cu sau fără încoronare.

— Nu prea are sens ce spui, dar fie, am murmurat, pe când ajungeam la etajul al patrulea.

Nektas îşi întinse braţul peste capul meu şi deschise uşa înainte s-o fac eu.

— Porţi în tine singurii adevăraţi tăciuni de viaţă, Sera. Chiar eşti *Regina.*

L-am privit încruntată peste umăr.

Trecu pe lângă mine şi mă conduse spre dormitor. L-am privit pe când intră în încăpere şi se duse direct spre camera de îmbăiere. Deschise uşa şi inspectă spaţiul, înainte să meargă la balcon, în vreme ce eu m-am oprit lângă divan. Nektas dădu la o parte perdelele şi privi pe geam.

— Vrei să verifici şi sub pat? l-am întrebat.

El se întoarse şi ridică dintr-o sprânceană.

— A greşit Ash, când vine vorba despre motivele tale?

— Zeilor, am zis. Dragoninii ştiu din născare să tragă cu urechea sau se întâmplă să fii tu priceput la asta?

Nektas mă privi cu chipul lipsit de expresie.

I-am susţinut privirea.

— Ştii ce cred?

— Nu, am zis.

— O să-ţi spun.

— Atunci, de ce mai întrebi?

— Încercam să fiu politicos. A greşit, zise el.

N-am zis nimic.

— Dar a și avut dreptate.

— Ei bine, m-ai ajutat foarte mult cu acest comentariu, am replicat, frustrată. Ştii, nu-l învinovăţesc pe Nyktos. Nu cu adevărat. Dar, ca să fiu sinceră, nu mi-a trecut prin minte că situaţia m-ar ajuta să ajung în prezenţa lui Kolis.

— Atunci, pe cine eşti mai furioasă? Pe Ash sau pe tine?

— Pe amândoi?

Zâmbi slab.

— Nu se poate aşa.

— Da, însă nici nu mai contează, am zis. Ceea ce crede Nyktos nu contează. Ce vreau eu nu contează. Contează faptul că am fost dejucaţi de Kolis – probabil fără ca el să-şi dea măcar seama de asta. Acum, vom fi convocaţi, și oare cum o să-l convingă Nyktos pe Kolis că nu are habar cum de un zeu a terminat Ascensiunea sau că a fost vorba despre Bele?

— După cum a spus şi Ash, l-a mai convins pe Kolis de tot felul de minciuni în trecut.

— Cum ar fi? am întrebat, pentru că nu mă puteam abţine.

— Că Ash nu-l urăşte cu toată fiinţa şi că nu-l vrea pus în lanţuri undeva în subteran. Kolis nu ştie nimic despre asta. Crede că Ash doar îi testează răbdarea atunci când se răzvrăteşte împotriva lui sau când îl contrează. Kolis crede că Ash îi e la fel de loial ca restul zeilor primitivi.

Nu-mi venea să cred.

— Cum poate Kolis să nu ştie adevărul, mai ales că i-a ucis pe părinţii lui Nyktos? Cum de poate crede pentru o clipă că Nyktos îi mai poate fi loial după aşa ceva?

— Pentru că Ash l-a convins că nu simte nimic legat de moartea mamei sale. Şi n-a fost greu pentru Kolis să creadă aşa ceva, mai ales că Ash n-a cunoscut-o niciodată. Şi l-a convins pe Kolis că şi-a urât tatăl – că l-a considerat pe Eythos slab şi egoist. Dacă Ash n-ar fi reuşit să-şi ascundă adevăratele emoţii faţă de Kolis, atunci acesta din urmă ar fi procedat mult mai urât decât a făcut-o după ce a furat tăciunii.

— Mi-e şi teamă să întreb, am zis.

— Kolis a ucis toţi zeii şi toate zeităţile care l-au slujit pe Eythos, ca să se asigure că nimeni nu ar fi putut face Ascensiunea pentru a lua locul zeului primitiv al vieţii.

— Zeilor, am şoptit. Pe toţi?

— Cei care nu se aflau la curte au fost vânaţi pe tot întinsul Câmpiilor Elizee şi pe tărâmul muritorilor. Chiar şi zeităţi doar parţial înrudite cu cele de la curte, care nici nu au trecut prin Sacrificiu, au fost măcelărite.

Mi-am înghiţit senzaţia de greaţă. Nu ştiam ce să zic, dar dintr-odată m-am gândit la muritorii ucişi. Fraţii şi bebeluşul. Oare moartea lor fusese rezultatul acelei răzbunări? Oare Nyktos greşise? Sau poate îmi ascunsese adevărul?

— Dacă ar fi ştiut ce simte Ash cu adevărat faţă de el, Kolis ar fi ucis toţi zeii de aici, zise Nektas. Fiecare muritor şi zeitate ar fi pierit. Ar fi legat în lanţuri şi ar fi aruncat în Abis toţi dragoninii. Ar fi nivelat Ţinuturile Umbrelor.

M-am aşezat pe marginea patului.

— Aşadar, i-ar fi uşor să-l convingă şi acum.

— Cum? am întrebat. Cum ar putea Nyktos să fie atât de

convingător?

Nektas mă privi în ochi.

— Aşa cum şi tu poţi fi foarte convingătoare. Este datoria lui să facă tot ce îi stă în puteri pentru a-i proteja pe cei pe care îi poate proteja.

Am ezitat.

— Eu nu mă prefac…

— Nu mă refer la Ash acum.

Se referea la Kolis – şi la datoria pe care o aveam. Una care îmi permitea să fac orice ar fi fost nevoie.

— E altceva, am zis. Kolis nu m-a atacat personal. Nu avem un trecut comun, ca el şi Nyktos.

— Nu? întrebă Nektas.

— Eu nu sunt ea, i-am zis.

— Nu, însă ea e parte din tine, Sera.

Mi-am lăsat capul pe spate şi am privit tavanul.

— Ei bine, dacă semăn cu ea, iar el ne convoacă înainte ca Nyktos să poată extrage tăciunii din mine, am încurcat-o. Cu toţii.

— Atunci, trebuie să ne asigurăm că tăciunii nu vor rămâne expuşi multă vreme.

L-am privit.

Şi el mă privea.

— De ce nu-i mai spui Ash?

Întrebarea mă luă prin surprindere.

— Nu ştiu, am zis.

— Minţi!

— De unde ştii?

Nektas se apropie.

— Aşa îi spunea tatăl lui, îmi zise.

Nu ştiusem şi nu credeam că voiam să ştiu.

— Faptul că s-a prezentat ca fiind Ash înseamnă ceva,

zise Nektas.

— Poate că mai demult, am zis şi am oftat. Dar pentru mine nu mai e Ash.

Pupilele sale verticale se măriră până când se făcură aproape rotunde.

— E aşa cum îţi doreşti să fie, îmi zise. Aşa cum şi tu eşti cum doreşti să fii pentru cei din Ţinuturile Umbrelor şi de dincolo de ele. Depinde de tine şi de nimeni altcineva.

Capitolul 16

Prea mulţi de „dacă” îmi treceau prin cap după ce Nektas plecă – prea multă energie anxioasă care nu mă lăsa să stau locului.

Trebuia să fac ceva ca să o epuizez.

Şi trebuia să domolesc întrebările din capul meu, măcar pentru o vreme.

Mi-am aranjat coada de păr şi am petrecut restul după-amiezii antrenându-mă. Mi-am imaginat un partener, ceea ce nu fu greu. Oponentul meu era fie Nyktos, fie propria persoană – pentru că eram supărată şi pe el, şi pe mine, din motive diferite. Am lucrat picioarele şi diverse stiluri de luptă cu mâinile. M-am aruncat şi m-am ghemuit, apoi am lucrat cu mâinile şi cu pumnalul. Nu era la fel de bine ca antrenamentul cu altcineva, dar era mai bine decât nimic. Ţinea de memoria musculară, însă perioadele lungi de pauză însemnau diferenţa dintre supravieţuire şi moarte.

Mai ales că mă ajuta să-mi golesc mintea. Nu mă mai gândeam la convocare, la planul lui Nyktos, la ce ar fi putut sacrifica pe lângă tot ce sacrificase deja sau la sufletul care se afla în mine. Eram un alt fel de pânză albă acum, în timp ce loveam aerul cu piciorul sau cu lama pumnalului, însă m-am extenuat mult prea repede şi am pus asta pe seama sesiunilor de antrenament pe care le sărisem. Cel puţin, asta am decis să cred, pentru că alternativa era Sacrificiul.

M-am spălat cu apă răcoroasă. Pentru că se făcuse târziu, mi-am îmbrăcat cămaşa de noapte foarte subţire şi peste am tras halatul. Mi se păruse că trecuseră ore, chiar dacă se scurseseră doar câteva minute până când Orphine apăruse cu cina. După care, m-am tolănit în fotoliu şi am

deschis o carte, însă, la fel ca noaptea trecută, nu mă puteam concentra. Mă gândeam iar la ce ar fi putut să se întâmple.

Când avea Kolis să ne convoace? Avea să încerce Nyktos să ascundă vestea de mine? Şi, dacă nu o făcea, ce se întâmpla dacă arătam ca Sotoria?

De ce îmi era teamă de aşa ceva, când ar fi trebuit să mă bucur de oportunitate? Să accept acuzaţiile făcute de Nyktos în acea după-amiază.

Pentru că Nyktos avea dreptate. Era mai uşor pentru mine să fac ceea ce trebuia.

Doar că acum nimic nu mi se mai părea uşor.

Ce ar fi făcut Nyktos dacă, odată ajunşi la curtea lui Kolis, acesta m-ar fi recunoscut drept Sotoria? Oare chiar i-ar *fi permis să* mă ia? Sau ar fi intervenit? Ştiam răspunsul şi mă îngrozea. Dacă aş fi putut evada, aş fi ajuns la Kolis fără Nyktos. Și atunci, n-ar fi trebuit să se afle în pericol și să aibă de ales între mine și Ținuturile Umbrelor.

Cum ar fi reușit să-l convingă pe Kolis că-i e loial dacă încerca să-l oprească să mă ia? Zeilor, cum de reușise Nyktos până acum să-l convingă pe Kolis de orice? Ştiam că Nektas îmi spusese că era datoria lui, dar… nici eu n-aş fi fost în stare de aşa ceva.

Privirea îmi trecu peste uşa cu intarsii de argint, cea care ducea spre dormitorul său, şi m-am gândit la acel sărut.

„E aşa cum îţi doreşti să fie.”

— Nici măcar nu-l cunosc, am şoptit, iar tăciunii din piept se încălziră…

Am ţipăt şi m-am îndreptat în fotoliu când uşa s-a deschis brusc. Cartea căzu pe podea când Nyktos intră în încăpere de parcă avea tot dreptul să o facă.

— Nu te-ai gândit să baţi la uşă înainte? l-am întrebat.

— Deloc.

— Păi, ar fi trebuit, am zis. Poate că eram ocupată.

— Cu ce?

— Cu destule, am murmurat. Foloseşte-ţi imaginaţia!

Nyktos se opri.

— Nu ştiu dacă ar ajuta să-mi folosesc imaginaţia.

— Presupun că nu, am zis şi m-am aplecat să iau cartea. Când l-am privit, am văzut că se apropiase de masă şi îmi verifica farfuriile. Mi-am mâncat cina ca o fetiţă cuminte, în caz că eşti curios.

Privirea lui trecu de la masă spre mine.

— Ai nevoie de ceva?

— De un singur lucru. Somn.

— Bine, am zis şi am deschis cartea, prefăcându-mă că citesc. Mulţumesc pentru informaţie!

— La un braţ distanţă, Sera.

L-am privit.

— Vorbeşti serios?

— Ţi se pare că nu?

— Chiar și cu lacătul de la uşa balconului? Noaptea trecută a funcţionat.

— Sunt sigur că, dacă vei avea destul timp la dispoziţie, vei găsi o modalitate de a sparge lacătul.

— Sunt sigură că, dacă mi-aş dori s-o fac, aş fi făcut-o deja. Nu am de gând să evadez. Ce rost ar mai avea acum?

Faţa lui nu trăda nimic… însă vorbele sale spuneau destule.

— Mi-ai promis că nu ai să încerci să te duci din nou la Kolis. Vreau să te cred, dar e mai important ceea ce cunosc. Dacă vei găsi oportunitatea, vei fugi. Chiar şi acum. Nu vreau să îmi trădezi iar încrederea.

Eram cuprinsă de un vârtej de emoţii.

— Nu vreau nici eu să ţi-o trădez, am reuşit să îngaim.

— Ştiu. Ochii lui se luminară. Hai la culcare, Sera!

Nu eram sigură de ce mă certam cu el în privinţa asta. Îmi plăcea să dorm în patul lui. Chiar dacă mă irita câteodată.

Ceea ce ar fi trebuit să mă îngrijoreze.

Şi mă îngrijora, însă tot ce puteam face era să adaug asta la o listă absurd de lungă.

M-am ridicat și m-am dus în camera de îmbăiere, pentru a mă pregăti de culcare. M-am spălat pe dinţi şi am scuipat apoi pasta în chiuvetă. Spuma conţinea pete rozalii. Îmi sângeraseră un pic gingiile. Am ieşit din cameră şi l-am urmat pe Nyktos prin coridorul întunecat. M-am oprit lângă patul său, gândindu-mă la înțelegerea pe care o încheiasem înainte să apară Attes. Zeilor, uitasem complet de asta.

Nyktos trecu pe lângă mine.

— Cel puţin, de data asta nu trebuie să-ţi dau jos pantalonii și cizmele, zise el.

— Cred că le-ai prefera după ce vezi ce port pe sub halat, i-am zis. Fără să ştiu de ce avea emoţii, am apucat cordonul.

Se întoarse spre mine.

— Spune-mi că nu eşti goală pe dedesubt.

Ei bine, asta însemna că nu avea de gând să se ţină de înţelegerea noastră.

— Te temi că n-ai să te poţi abţine?

— Sunt îngrozit de asta, murmură el, privindu-mă.

Îmi venea să-l cred.

— Nu sunt goală. Nu complet.

— Cum adică?

Am desfăcut halatul și l-am lăsat să cadă. Nyktos se opri, privind cămaşa mea de noapte, aproape transparentă.

Zâmbi.

— Asta porţi la culcare? mă întrebă el, grosolan.

— Fie că mă crezi, fie că nu, e una dintre cele mai cuminţi cămăşi de noapte pe care mi le-a adus Aios.

M-am îmbujorat pe când mă privea cum întindeam halatul la piciorul patului.

— Zeilor! murmură el, apoi se apropie încet de mine.

Îl priveam, simţindu-mă tot mai nerăbdătoare. El îşi trecu degetele pe sub breteaua cămăşii mele de noapte. Peste pielea mea.

— Îmi permiţi? mă întrebă.

Nu ştiam ce anume îmi cerea, dar mi-am dat seama că privea părul meu prins în coadă.

— Da…

Îşi mută mâna. Îşi încolăci arătătorul şi degetul mare în jurul cozii. Trecu degetul peste lungimea acesteia şi îmi atinse curbura sânului. Am tresărit.

— Ţi-am zis, continuă el mângâind în continuare coada, că părul tău îmi aduce aminte de razele lunii?

— Da.

— E foarte frumos, zise şi trase de legătura cozii, aşa cum mai făcuse. Îmi desfăcu cu tandreţe părul, iar acesta căzu în valuri peste umerii mei. Mă întorc imediat.

Am rămas acolo, cu inima bubuindu-mi în piept, iar el intră în camera de îmbăiere şi închise uşa în urma lui. Am rămas stană de piatră în vreme ce auzeam scurgerea apei. În cele din urmă, m-am mişcat. M-am dus spre o parte a patului în care mai dormisem şi m-am băgat sub pătura moale. Mirosul de citrice şi de aer proaspăt mă înconjura.

Am auzit cum se deschide uşa, dar nu m-am întors în vreme ce el se ducea spre dulap. Ştiam că se dezbrăca, dar ştiam că nu avea rost să mă supun singură la chin.

Patul se mişcă atunci când el se băgă sub pătură lângă

mine, iar întunericul cuprinse camera.

— Ştii, am zis, ai fi putut aştepta să adorm înainte să te strecori în pat.

— Aşa e. Dar atunci ce aş fi găsit dacă intram la tine în încăpere?

— Nu-i ca şi cum aş face aşa ceva în fiecare noapte, am zis şi mi-am dat ochii peste cap.

— Ei bine, sunt sincer dezamăgit.

Am ridicat din sprâncene. M-am întors pe spate. Dar mă opri din două cuvinte.

— Scuză-mă!

— Pentru ce? am întrebat.

— Pentru mai devreme, îmi zise. Când am spus că ai fi de acord să te supui convocării pentru a te apropia de Kolis. Ar fi trebuit să ştiu că nu asta te motivează – cel puţin, nu-i principalul motiv. Ai zis că nu ai duce la îndeplinire planul dacă asta ar însemna că alţii vor fi răniţi.

Nu ştiam dacă era nevoie să-şi ceară scuze. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi crezut la fel. Dar greşea. Motivul principal nu era Kolis, chiar dacă ar fi trebuit să fie.

— Mulţumesc, am murmurat şi am privit iar peretele de întuneric. Înseamnă că nu ai de gând să mă laşi în urmă când ne convoacă?

— Nu. Dar nu pentru că nu vreau, ci pentru că nu vrei tu.

Am suspinat şi voiam să-i mulţumesc din nou, dar ştiam că nu era necesar.

Tăcerea se lăsă peste noi şi dură atât de mult, încât am crezut că adormise, dar apoi vorbi din nou:

— De ce îţi ţii atât de des respiraţia?

— Poftim?

— Îţi ţii respiraţia. De obicei, o secundă, apoi expiri.

— Zeilor, e atât de evident? am întrebat şi mi-am amintit când mă văzuse făcând asta în sala tronului, pe când acolo se aflau Holland şi Penellaphe.

— Nu chiar.

M-am încruntat.

— Dar tu ai observat.

— Nu înseamnă că şi alţii au făcut-o. De ce o faci?

— E ceva ce m-a învăţat Holland.

— Dar chiar te ajută, Sera?

— Nu ştiu.

Nyktos tăcu după aceea. Tăcerea dură mult, dar de data asta eu am fost cea care a întrerupt-o:

— Eşti îngrijorat în legătură cu convocarea? Ce se va întâmpla?

— Nu, îmi zise, dar era o minciună. Patul se mişcă din nou. Braţul lui îmi cuprinse talia, iar greutatea sa răcoroasă era plăcută. Trebuie să te ţin aproape.

Am închis ochii şi am încercat să ignor cât de bine mă făcea să mă simt acel braţ. Abia atunci mi-am dat seama că făcusem ceva ce nu mai făcusem niciodată.

Îmi lăsasem pumnalul în dormitorul meu.

*

Eram… *cu toane.*

Morocănoasă, după cum ar fi zis Holland. Mă apucase de cum mă trezisem în ziua care ar fi trebuit să fie dedicată încoronării, dar, pentru a doua oară în viaţa mea, planurile se schimbaseră din nou complet în ziua în care trebuia să mă căsătoresc.

Era devreme, iar cerul era gri-închis, însă Nyktos plecase deja, iar eu n-am mai rămas la el în dormitor. M-am

spălat cu apa proaspătă pe care cineva o adusese şi m-am îmbrăcat cu ultima rochie, una similară cu cea pe care o purtasem cu o zi înainte, doar că era complet neagră. Abia după ce m-am chinuit să-mi introduc sânii în corsaj şi după ce am închis ultimul nasture, mi-am dat seama că hainele mele fuseseră în sfârşit spălate şi înapoiate, puse într-o stivă ordonată pe pat. Am oftat, pentru că nu plănuiam să mă schimb.

Am preferat să mă aşez în fotoliu. Şi acolo am rămas, cu mintea gonind, chiar dacă trupul meu era nemişcat.

Stările păreau că vin şi pleacă odată cu schimbarea vântului şi mă acaparau noaptea când aveam mintea goală, pe când eram în tărâmul muritorilor. Acelea erau nopţile în care nu mă gândeam să-mi ţin trupul ocupat în văgăunile hedoniste din Luxe.

Erau nopţile în care mă întrebam dacă şi tatăl meu fusese cuprins de astfel de stări. Dacă jucaseră vreun rol în căderea lui din turn, în noaptea naşterii mele. Dacă da, oare doar asta moştenisem de la el? Nu eram sigură. Dacă era adevărat, preferam ceva mult mai întunecat.

Oare Sotoria se simţise la fel? Trăise aceleaşi stări? Era…

M-am oprit când inima începu să mi-o ia razna, iar senzaţia că nu mai aveam control dispăru. Nu mă puteam gândi la aşa ceva, aşa că am rămas acolo, cu ziua în faţă, goală şi irelevantă. Oare ziua de după avea să fie la fel? Şi cea de după aceea? Nu mă puteam antrena. Nu aveam mâncare de dus la familiile afectate de Stricăciune. Nu urmau vizite neaşteptate din partea lui Ezra sau cereri de ajutor din partea Doamnelor Milostive. Trebuia doar să aştept. Nu puteam evada din locurile în care gândurile mele alegeau să zacă – acolo unde se repetau cele mai neplăcute momente.

Dezamăgiri şi eşecuri.

Disperări şi ruşine.

Acum însă, erau şi lucruri noi. Destinul care nu fusese niciodată real. Faptul că îl trădasem pe Nyktos şi că niciunul din noi nu se întrebase cum anume să punem capăt Stricăciunii. Era greu să privesc acum înapoi și să nu mă simt de parcă ar fi trebuit să ştiu că nu Nyktos fusese de vină. Îmi era greu să stau acolo, la căldură, bine hrănită, în timp ce oamenii din regatul meu aveau să sufere în curând nişte greutăţi cu neputinţă de imaginat, dacă planul nu funcţiona.

Îmi era greu să stau cu mine. Ştiind că îmi era frică de convocare, când ar fi trebuit să mă bucur de ea.

Degetele mele trăgeau de un fir ieşit din căptuşeala fotoliului, în vreme ce priveam hainele frumos aranjate pe pat. Nu eram obişnuită să nu fac nimic. Să nu am un scop. Aveam un nod în gât, iar gândurile mele mă apăsau. Simţeam că aveam să mă afund în căptuşeala moale şi să fiu înghițită de fotoliu, și cumva mi se părea frumos.

— Nu, am zis. M-am ridicat. Trebuia să respir. Era un gând rău, inconfortabil. Sufocant. Mi-am trecut palmele transpirate peste genunchi. Camera îmi părea dintr-odată mică.

Eram prea mică şi părea că mă fac tot mai mică. Am expirat. Am continuat exerciţiul şi am închis ochii.

„De ce îţi ţii respiraţia?"

Am deschis ochii. Nu mai voiam să stau nicio clipă în acea încăpere. Am încălţat pantofii cu talpă subţire şi am ieşit, surprinsă să mă întâlnesc pe coridor cu Saion, nu cu Orphine. Nu s-a împotrivit când i-am zis că vreau să iau micul-dejun altundeva, și, cu cât mă îndepărtam de încăperile mele, cu atât mă relaxam.

Ne-am oprit la bucătării şi apoi am mâncat micul-dejun

într-una dintre camerele de primire de la primul etaj, împreună cu Reaver, care se luase după noi şi acum aţipise pe canapeaua îngustă de aceeaşi culoare ca Ulmii întunecaţi aflaţi dincolo de Wayfair. Faptul că luam micul-dejun altundeva mă făcu să mă simt mai bine, însă tăcerea începuse să mă afecteze.

La fel şi Saion, care stătea lângă uşă, cu o mână pe mânerul sabiei, privindu-mă ca în ziua în care apăruseră Cimmerienii.

Am lăsat lingura lângă farfurie şi am privit încăperea. Era la fel ca restul, bine îngrijită, chiar dacă se părea că nimeni nu mai intrase acolo de decenii, dacă nu de secole. Nu era urmă de praf pe lemnul canapelei pe care Reaver dormea. Am privit pereţii goi din piatră de umbre şi mi-am amintit de spaţiile intime ale lui Nyktos, goale şi sterpe. M-am încruntat, dându-mi seama că, în afară de portretele părinţilor săi din bibliotecă, nu văzusem nici un alt tablou.

— Sunt folosite vreodată încăperile acestea? am întrebat pe când îmi treceam degetul peste paharul cu suc.

Saion privi pereţii.

— Din când în când, Jadis sau Reaver le mai explorează, dar, din câte ştiu eu, nu.

— Cine le întreţine?

— Ector, de obicei.

— E chiar atât de plictisit?

Saion chicoti.

— Şi eu m-am întrebat, dar cred că o face pentru Eythos.

Degetele mele se opriră pe pahar.

— În memoria lui?

— Cred că da. Când tatăl lui Nyktos trăia, toate încăperile erau curate şi deschise. Aveam şi oaspeţi. Nu la fel

de mulţi cum îmi imaginez că erau pe când Eythos era adevăratul zeu primitiv al vieţii, dar erau pline de…

Se opri, căutând cuvântul potrivit.

— Viaţă? am presupus.

Saion încuviinţă din cap.

— Da, zise şi îşi drese glasul. Viaţă.

Mi se părea foarte frumos din partea lui Ector şi mă surprindea doar pentru că ştiam foarte puţine despre el, despre ei toţi. M-am sprijinit de spătar.

— De unde eşti?

— Ce întrebare aşa, din senin, îmi zise.

Chiar era.

— Sunt curioasă, am zis.

N-a răspuns, şi m-am gândit că îşi schimbase doar parţial părerea despre mine.

— Nu contează, i-am zis. Presupun că putem să ne întoarcem la linişte.

— M-am născut în insulele Triton.

L-am privit, surprinsă că-mi răspunsese.

— Ai aparţinut curţii lui Phanos?

— Am stat acolo până când au trecut cincizeci de ani de la Sacrificiul meu, apoi eu şi Rhahar am plecat.

— De ce? Din câte ştiam, zeii născuţi la curtea lui Phanos îşi trăgeau puterea din lacurile, râurile şi mările din preajmă, şi asemenea locuri nu existau în Ţinuturile Umbrelor.

— Chiar vrei să ştii?

— Altfel nu aş fi întrebat.

Îşi lăsă capul într-o parte şi se sprijini de cadrul uşii.

— Ai auzit vreodată despre regatul Plythe? A existat acum câteva sute de ani, cu o sută de ani înainte ca Eythos să facă acea înţelegere cu strămoşul tău. Era un regat foarte

frumos, plin cu oameni care cultivau pământul şi pescuiau în mare. Oameni paşnici, zise el, şi nu trecu pe lângă mine informaţia că Saion era mai bătrân ca Nyktos. În tărâmul muritorilor, regatul se întindea până la dealurile de sub munţii Skotos, până la mare.

— Numele mi-e vag cunoscut, am zis. Încercam să-mi scormonesc amintirile. Nu a fost un regat străvechi preferat cândva de Phanos, până când fiii Regelui i-au făcut ceva uneia dintre fiicele lui Phanos?

— Aşa s-a scris. Dar adevărul e că regatul a fost cândva preferatul lui Phanos, până când a căzut în dizgraţie.

Am cuprins paharul.

— Suspectez că ştiu încotro se duce povestea.

— Probabil, admise Saion. Pe coasta Lasaniei a fost o scurgere de ţiţei, nu-i aşa? Acum zece ani?

— Am văzut-o. Phanos a ieşit din apă şi a distrus toate navele din port. Au murit sute de oameni. Ce s-a întâmplat, de fapt, atunci?

Saion clătină din cap.

— Se ţineau jocuri în onoarea lui Phanos, în fiecare an, însă erau foarte periculoase. Oamenii mureau adesea în timpul lor, până şi singurul fiul al Regelui a murit. După aceea, Regele a pus capăt jocurilor, pentru că era de părere că Phanos era un zeu binevoitor care nu îşi dorea să-şi vadă adoratorii suferind.

— Şi nu era aşa?

— Greşiseră în mod fatal, zise Saion. Phanos s-a simţit insultat. A perceput încheierea jocurilor ca o pierdere a credinţei. S-a înfuriat şi a inundat regatul.

— Zeilor! am şoptit, oripilată.

— Da, suspină Saion. Mergeam adesea în Plythe. Oamenii de acolo erau buni la suflet. Nu erau perfecţi, dar nu

meritau aşa ceva. Phanos i-a şters de pe faţa pământului. Fără avertisment. Nimeni n-a scăpat valurilor înalte care au venit dinspre mare şi au ajuns la kilometri distanţă în interior. Totul în Plythe a fost tras înspre mare. Când eu şi Rhahar am aflat, am rămas şocaţi. Nu ne venea să credem. Pentru nişte jocuri la care nici nu era foarte atent. Chiar dacă fiul Regelui îi făcuse ceva fiicei sale, asta nu înseamnă că avea dreptul să distrugă un regat întreg. Nu l-am mai putut sluji după aceea. Şi nu am fost singurii care au plecat, însă acela a fost motivul.

— Zeilor, nu ştiu ce să zic. Ce groaznic! M-am cutremurat. Mă gândeam la sărmanii oameni din Plythe şi la ceea ce trăiseră când văzuseră valul acela venind spre ei, ştiind că nu aveau cum să-l evite.

— Aşa e.

Am înghiţit în sec şi l-am privit pe Reaver, care dormea liniştit.

— Oare zeii primitivi au fost cu adevărat, vreodată, binevoitori?

— Nu cred că cineva e aşa pe parcursul întregii vieţi, zise Saion. Nici măcar muritorii. Dar nu ne aşteptam la aşa ceva din partea lui Phanos, deci nu cred că a fost tot timpul astfel.

— Crezi că pur şi simplu trăise prea mult?

— Nu cred – sau cel puţin nu ăsta e singurul motiv. Zeii primitivi sunt bătrâni. În curând, vor deveni Străbuni. Dar Eythos şi Kolis erau mai bătrâni ca toţi la un loc. Iar Eythos n-a fost niciodată atât de crud. Alţi zei primitivi însă nu au rămas aşa, îmi zise, iar eu m-am gândit la Attes. Dacă îi întrebi pe Ector şi pe ceilalţi zei care erau în viaţă pe când Eythos a fost adevăratul zeu primitiv al vieţii, îţi vor spune că mulţi zei primitivi s-au schimbat când Kolis a furat esenţa

fratelui său, mai zise Saion.

Am lăsat paharul deoparte.

— Crezi că fapta aceea le-a schimbat comportamentul? I-a făcut să devină mai răuvoitori?

— Ector aşa crede. Saion ridică din umeri. Nu am de unde să ştiu, dar cred că are dreptate.

Dacă aşa era, oare însemna că am fi reuşit să îi convingem măcar pe unii zei primitivi?

— Aşadar, aţi ajuns aici, unde nu se găsesc lacuri sau râuri în afară de Golful Negru şi de Râul Roşu?

Saion zâmbi sec.

— Nu din prima. Ne-a luat ceva până când am ajuns în Ţinuturile Umbrelor şi l-am întâlnit pe Nyktos.

— Cum s-a întâmplat?

— Zeii nu pot părăsi curtea la care se nasc fără permisiunea zeului primitiv care o păstoreşte. Şi permisiunea nu se primeşte uşor. Dacă un zeu abandonează o curte, e considerat un act de rebeliune, pedepsibil cu moartea – cea finală.

M-am încordat.

— Nu pare că tu şi Rhahar aţi primit permisiunea să plecaţi.

— Aşa e. Phanos a trimis pe alţii să-i găsească pe cei care i-au părăsit curtea, după cele întâmplate în Plythe. După moartea lui Eythos, ne-au găsit şi ne-au adus la curtea lui Dalos, acolo unde zeii sunt judecaţi şi pedepsiţi. Pentru că eram ţinuţi acolo şi aşteptam sosirea lui Phanos, Nyktos ne-a vizitat. Ne-a întrebat de ce plecaserăm. I-am spus adevărul, şi apoi el a plecat.

— Pur şi simplu?

— Da. Pe atunci, am crezut că era un nesimţit. Nu ştiam multe despre el, doar că era un zeu primitiv tânăr – foarte

tânăr. Dar deja devenise cunoscut ca fiind un zeu primitiv pe care nu voiai să-l superi. Oricum… continuă, înainte să pot întreba cum anume Nyktos căpătase o astfel de reputaţie. Nyktos a venit a doua zi la curte, când sosise Phanos, chiar înainte să primim sentinţa, şi a intervenit. A zis că Phanos nu avea niciun drept să dea o sentinţă de vreme ce nu-l mai slujeam pe el, ci chiar pe zeul primitiv al morţii. Mă îndoiesc că cineva a fost mai uluit ca mine sau ca Rhahar în acea clipă, însă Nyktos a ştiut să-i joace pe toţi. Când ne vizitase cu o zi înainte, ne atinsese pe amândoi, înainte să plece. Ne bătuse pe umăr. Pe moment, nu luasem gestul în seamă. Doar că dintr-odată ni se păruse că celula devenise mult mai rece. Însă noi ne răciserăm. Ne luase sufletele.

Capitolul 17

— Cum?

Rămăsesem cu gura căscată.

— Da, zise Saion și râse din nou. A ieșit haos. Știam ce însemna una ca asta. Și Kolis știa. Vezi tu, Kolis făcea așa ceva tot timpul pe când era adevăratul zeu primitiv al morții. Doar că el o făcea când cineva îl enerva. Oricum, Nyktos avea sufletele noastre. Niciunul dintre zeii primitivi nu ne mai putea atinge. Îi aparțineam.

Bulversată, m-am lăsat pe spate. Știam că Nyktos putea să facă așa ceva, să invoce un suflet cu o atingere, dar, cumva, uitasem cât de periculos și de letal putea fi.

— Și Kolis mai are abilitatea asta?

— Nu cred. Dacă ar mai avea-o, îmi imaginez că ar continua s-o folosească.

Mă bucuram că nemernicul își pierduse această putere.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Ei bine, Phanos s-a înfuriat. În mod ciudat, Kolis se amuza. I se păruse că Nyktos îl păcălise pe Phanos sau ceva de genul ăsta.

Eu mă gândeam la faptul că Nektas îmi spusese că, acum, Kolis credea că Nyktos îi era loial.

— Oricum ar fi, nu mai era nimic de făcut, continuă Saion. Phanos s-a întors la curtea sa extrem de supărat, iar noi am fost duși în Ținuturile Umbrelor.

— V-a dat sufletele înapoi, nu?

— Dacă ar fi făcut-o și Phanos ar fi aflat, ar fi putut să ne ia din nou înapoi.

Nu era un răspuns limpede, dar puteam să pun pariu că Nyktos le dăduse sufletele înapoi. Cei care slujeau în

Ţinuturile Umbrelor nu o făceau pentru că erau forţaţi sau pentru că Nyktos le poseda sufletele. Probabil li le dăduse înapoi, iar Saion și Rhahar erau destul de înţelepţi să nu zică nimic despre aşa ceva.

— V-a salvat viaţa, am zis, privindu-l.

— Nu doar nouă.

Ştiam, însă... Acţiunile lui Nyktos erau greu de înţeles. Chiar şi când mă gândeam la ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi reuşit să-l ucid, simţeam un junghi în inimă. Am ridicat paharul cu suc și l-am băut, dar nodul din gât era tot acolo.

— Chiar am crezut că e datoria mea să-l ucid pe Nyktos pentru a-mi salva regatul, am zis, dregându-mi vocea. Nimeni nu mă poate urî mai mult decât mă urăsc eu acum.

— Te cred, zise Saion.

Am simţit că-mi ard urechile şi m-am ridicat de pe scaun, având nevoie de liniștea de care fugisem mai devreme.

— Cred că mă întorc la mine în camere, am zis. Îl trezim pe Reaver?

— Va fi bine.

— Sigur?

Mi se părea greşit să-l lăsăm acolo să doarmă singur.

Saion încuviinţă din cap şi ieşi pe coridor.

— Dacă îl trezeşti, o să devină agresiv. S-ar putea să muşte.

— Atunci, îl las în pace.

— Bună alegere!

M-am întors spre scările asemănătoare cu cele din capătul aripii castelului unde se afla biroul lui Nyktos şi am deschis uşa. Auzeam sunete slabe de metal lovind metal. Saion nu reacţionă, însă eu eram curioasă. M-am dus spre uşa din exterior.

— Unde mergi?

— Niciunde.

— Ba se pare că mergi undeva, și nu spre dormitorul tău, murmură Saion.

Am deschis uşa grea şi am tras cu ochiul. L-am văzut pe Nyktos sub umbra zidului, ridicând o sabie lată. Mi-am spus în sinea mea că l-am remarcat pentru că era mai înalt decât toţi cei din jurul său. Sau poate că totul se datora căldurii din piept, zumzetului slab al tăciunelui ce-i aparţinea. Eram convinsă că nu avea nimic de-a face cu dorinţa pe care o simţeam atunci când îl vedeam.

Saion se mişcă în spatele meu şi privi spre gardienii care se duelau și ei.

— Se antrenează, zise.

— Mi-am dat seama, am murmurat, vrăjită de felul în care se mişca Nyktos.

Era o graţie de prădător în felul în care îşi mişca corpul masiv, de parcă era uşor ca un fulg. Priveam şi mă gândeam că îi salvase pe Saion şi pe Rhahar printr-un şiretlic. Dar oare ce preţ plătise după ce amuzamentul lui Kolis se disipase? Deoarece, chiar dacă Nyktos îl convinsese pe Kolis de loialitatea sa, acesta tot obişnuia să tragă în ţeapă zei pe ziduri.

Nyktos lovi cu sabia atât de puternic, încât îşi dezarmă oponentul. Prinse cealaltă sabie din zbor şi aţinti ambele lame spre gâtul gardianului.

Am simţit un val de dorinţă când Nyktos l-a prins pe celălalt bărbat de braţ. Fuseseră zile în Lasania când trebuise să mă forţez să merg în turnul de răsărit pentru antrenament. Zile în care nu voisem să fac decât ce îmi doream eu. Dar antrenamentul mă ţinuse ocupată şi poate că mă ajutase cu stările mele.

Nu eram obişnuită să trăiesc aşa, dormind sau citind ori pur şi simplu pierzând timpul în vreme ce mă plimbam aiurea şi îi deranjam pe alţii cu prezenţa mea. Nu eram obişnuită să nu am un *scop.*

— Credeam că mergi spre dormitor, zise Saion.

— Aşa e, am zis şi mi-am muşcat buza de jos pe când Nyktos a făcut semn altui gardian să se apropie.

Unuia musculos şi blond.

— Şi acum?

— Cât de des se antrenează? l-am întrebat.

— Zilnic, câteva ore în fiecare dimineaţă.

— Şi eu obişnuiam să mă antrenez zilnic.

— Felicitări! comentă el sec.

Era *ceva* să mă antrenez. Ar fi trebuit să o fac şi acum, ca să-mi menţin reflexele. Puteam să fac multe singură. Am privit peste umăr la Saion, în vreme ce mintea mi-a luat-o la goană.

— Preferi să stai de pază în faţa dormitorului meu sau să te antrenezi?

El mă privi.

— Asta e o întrebare-capcană? Normal că mai degrabă m-aş antrena.

Dintr-odată, eram foarte hotărâtă.

— Atunci, hai să ne antrenăm!

— Să mă antrenez. Cu tine?

— Da.

Saion pufni.

— Scuze, dar nu.

— De ce?

— Pentru că prefer să mă eviscereze Nyktos decât să ridic sabia la tine, chiar şi la un antrenament.

— E ridicol.

— Asta-i situaţia.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Ţi-a ordonat Nyktos?

— Nu direct, dar ştiu eu mai bine, fără să-mi spună. Saion a oftat în vreme ce eu m-am întors cu spatele la Nyktos şi la gardieni. De ce am impresia că ai de gând să faci ceva nesăbuit?

Poate că asta urma să fac, dar nu-mi păsa. Nu aveam de gând să mai petrec o zi lâncezind la mine în cameră. Nu mai puteam. Nu eram dispusă să exist ca un suflet pierdut care bântuia coridoarele şi nu pădurea. Nu când decisesem că aveam să încep să iau decizii legate de viaţa mea. Era cazul să mă comport ca atare, pentru că situaţia trebuia să se schimbe. Am deschis larg uşa şi am ieşit în curte.

— Ştiam eu, murmură Saion.

Rochia îmi flutura în jurul picioarelor pe când traversam curtea. Mai mulţi gardieni mă observară şi se opriră pe măsură ce mă apropiam.

Nyktos pară o lovitură şi ajunse cu privirea la mine.

— Stop! lătră el, şi toţi se opriră.

Gardienii se înclinară în direcţia mea.

— Înălţimea Voastră, am zis, mai politicos decât o făcusem vreodată.

Ochii săi fură străbătuţi de un licăr de *eather.* Se uită pentru un moment la Saion şi apoi se întoarse spre mine.

— Ai ieşit să te plimbi?

Să mă plimb. Aşa cum doamnele din Lasania ieşeau la plimbare prin grădinile din Wayfair? Îmi venea să râd.

— Vreau să ştiu dacă îi e permis lui Saion să se antreneze cu mine.

— Oh, zise Saion. I-am zis că nu e posibil.

— Îi e teamă că îl vei eviscera, am continuat, conştientă că Ector şi Rhain se apropiau. Sper că a exagerat pentru că, de fapt, îi e teamă că mă pricep mult mai bine la mânuirea sabiei decât el.

— Nu ăsta-i motivul, zise Saion. Prima oară ai spus adevărul. Mi-e teamă să nu ajung cu maţele pe afară.

— De ce să te temi? Nu cred că mă vei răni, deci Nyktos nu are de ce să te rănească pe tine. L-am privit pe Primitiv. Nu-i aşa?

Nyktos tăcu, dar nuanţa ochilor săi se întunecă.

— N-aş face-o intenţionat, zise Saion, dar sunt zeu.

— *Felicitări!* i-am zis, imitându-i tonul de mai devreme.

Saion miji ochii spre mine.

— Aşadar, sunt mult mai puternic decât tine.

— Puterea fizică are prea puţin de-a face cu îndemânarea când vine vorba despre mânuirea sabiei, i-am zis.

— Are dreptate, interveni Ector.

— Ector, începu Saion. N-ai vrea să taci dracului din…

Am apucat mânerul uneia dintre săbiile lui Saion şi am scos-o din teacă. El se întoarse spre mine, în vreme ce Ector se abţinea să nu râdă.

— Am o sabie, am zis, zâmbindu-i lui Nyktos. Sunt mai multe motive logice pentru care ar trebui să mă antrenez. Dar, din moment ce gardienii tăi sunt prea timizi ca s-o facă, poate ar trebui să mă antrenez direct cu tine.

— La naiba! murmură Rhain.

Am ridicat sabia şi am dus-o la nivelul gâtului lui Nyktos.

— Sau ai şi tu emoţii?

Liniştea se aşternu peste întreaga curte. Nyktos mă privea, iar ochii săi păreau umpluţi cu mercur acum.

— Deloc, zise el.

Ector îşi drese vocea.

— Bine, am zis. Atunci, pregăteşte-ţi sabia!

— Şi dacă nu am s-o fac?

— Atunci, va trebui să te hrăneşti foarte curând ca să-ţi vindeci rănile, i-am zis.

Ochii săi parcă luară foc din cauza esenţei primitive, aprinşi ori de furie, ori de un fior la care nu voiam să mă gândesc în acel moment.

— Îţi dai seama că majoritatea bărbaţilor ar lua ca pe o mare ofensă faptul că viitoarea lor consoartă îi ameninţă cu o sabie în faţa gardienilor, nu?

— Tocmai de aceea majoritatea bărbaţilor sunt atât de uşor de ofensat, zise el.

Mânerul sabiei se simţea plăcut la mine în palmă.

— Însă tu nu eşti ca majoritatea, aşa-i?

— Presupun că majoritatea şi-ar trimite soţia în casă pentru o asemenea ofensă.

— Nu sunt încă soţia ta, l-am corectat. Şi, dacă îmi ordoni să mă întorc la mine în cameră, am să te tai.

— Din greşeală, desigur.

Dându-mi seama că în jurul nostru se strânsese destulă lume, am zâmbit.

— Ba chiar *intenţionat.*

Nyktos râse, un sunet gutural şi cald.

— Vrei să te antrenezi cu mine? Atunci ce mai aştepţi?

— Încă nu ţi-ai ridicat sabia.

— Nu e nevoie.

Mi-am lăsat capul într-o parte şi i-am privit arma. O ţinea cu vârful în jos. Ceea ce însemna un singur lucru. Credea că nu era necesar să se apere. Mi-am controlat mânia şi mi-am coborât şi eu sabia. Privirile ni se întâlniră, iar eu

am început să îi dau târcoale. Dacă avea impresia că nu trebuia să se apere, n-avea decât. Greşeala lui. Am aşteptat să-i văd zâmbetul încolţind pe chip.

Apoi am atacat.

Nyktos era rapid şi îmi pară lovitura fără să se uite la mine.

— Ai încercat să mă loveşti pe la spate, îmi zise. Se uită la mine peste umăr, rânjind. Trebuia să ştiu că-ţi place să lupţi murdar.

— Iar eu trebuia să ştiu că mă vei subestima.

— Chiar aşa?

— Chiar şi un novice ştie să nu-i întoarcă spatele cuiva înarmat cu o sabie, am zis.

Am lovit cu sabia spre gâtul său, tăindu-i câteva şuviţe de păr.

Se întoarse spre mine. Cineva fluieră impresionat când văzu şuviţele de păr atingând pământul.

— Măi să fie! Se pare că săbiile astea din piatră de umbre sunt ascuţite.

— M-ai atins, zise el şi lovi, nu atât de rapid pe cât putea, însă lovitura sabiei sale îmi făcu întregul braţ să se cutremure, ceea ce însemna că îşi folosea totuşi forţa.

— Dacă vrei, nici mie nu mi-ar strica o tunsoare, am zis şi am împins lama spre pieptul său.

Lovi jos cu sabia.

— Nu aş îndrăzni să tai nici măcar un singur fir de păr de-al tău, zise el.

— Păcat!

Mulţumită, îi observam mişcările în vreme ce îmi dădea târcoale, cu sabia pe jumătate lăsată în jos. Sabia lui era mult mai grea ca a mea, dar ştiam că până la urmă muşchii mei aveau să cedeze. Mai ştiam şi că nu aş fi rezistat împotriva

lui dacă nu-şi tempera puţin loviturile.

Dar nu era vorba despre a câştiga.

— Acum, că ţi-am captat atenţia… am început, privindu-l atentă.

— O ai pe toată, zise el, aproape torcând cuvintele, cu bărbia plecată şi ochii strălucind pe sub gene.

Muşchii stomacului meu se încordară.

— Înţeleg că trebuie să fiu păzită.

— Mă bucur, pentru că am mai discutat de nenumărate ori despre asta.

Nyktos atacă.

Am parat lovitura şi am ridicat sabia cu ambele mâini, ca să am stabilitate.

— Nu am terminat.

— Scuzele mele, zise şi începu să se încline.

M-am repezit în faţă şi am lovit cu mânerul sabiei, nimerindu-l în stomac. Nyktos gemu şi scoase o înjurătură.

Se auzeau râsete înfundate şi fluierături din curte în timp ce mă îndepărtam de el.

— Au, zise el, dar râdea.

Îl priveam şi zâmbeam.

— După cum spuneam, înţeleg că ţi se pare necesar, chiar dacă sunt sigur că Saion ar prefera să stea cu Jadis când n-o bagă Reaver în seamă decât să mă urmărească pe mine din cameră în cameră.

— Ştii, zise Saion, cocoţat pe un bolovan acum, chiar m-am gândit îndelung la ce aş prefera să fac.

— O păzesc eu, zise un gardian, pe care l-am zărit cu coada ochiului.

Am apucat să văd că era gardianul cu păr blond cu care Nyktos se antrenase iniţial.

— Cred că m-aş distra de minune.

— Nu e nevoie, Kars, spuse Nyktos, dezvelindu-şi colţii.

Mulţumită de reacţia lui, îmi venea greu să nu rânjesc.

— Şi nici nu voi accepta să rămân prizonieră la mine în dormitor ca să citesc sau să tricotez.

— N-a zis nimeni că trebuie să rămâi doar acolo, spuse Nyktos, în timp ce venea spre mine, cu sabia ridicată. Stai aşa! zise el surprins. Tricotezi?

— Tu ce crezi?

— Habar n-am. Dar am impresia că ştii să faci lucruri oribile cu andrelele alea.

— Dă-mi o pereche şi vei afla, i-am zis şi l-am atacat.

Nyktos se aruncă înspre mine şi pară lovitura, prinzându-mi mâna în care ţineam sabia. Mă trase spre el. Am icnit când m-a strâns la piept.

— Oricât de mult îmi plac ameninţările tale violente, ar trebui să petreci mai puţin timp cu proferarea lor şi mai mult timp cu explicaţii legate de motivul pentru care m-ai întrerupt.

— Dar îmi place atât de mult să te ameninţ, am zis, lovindu-l cu genunchiul.

Se auziră câteva înjurături din public.

Nyktos îmi dădu drumul la încheietură şi îşi folosi coapsa pentru a-mi para genunchiul ce se ducea spre părţile lui sensibile.

— Rochia pe care ai purtat-o ieri mi-a distras atenţia, îmi şopti, iar privirea lui se duse spre sânii mei. Asta însă e de-a dreptul indecentă.

— După cum ţi-am mai spus, faptul că nu-ţi poţi stăpâni privirea nu e vina mea.

— Ar trebui să fiu din piatră ca să nu mă uit la tine. Dar sunt din carne şi oase, iar tu…

— Eu?

— Eşti carne şi foc.

— Atunci, ar trebui să ai grijă, i-am zis, ca să nu ajungi tăciuni şi cenuşă. M-am întors brusc şi am ieşit din strânsoarea lui. Am nevoie de o ocupaţie.

— În afară de aceea de a-mi distrage mie atenţia?

— Da, ceva în plus.

Nyktos râse şi lovi tare, atât de tare, că, dacă mi-ar fi nimerit sabia, m-ar fi dezarmat. Am fandat la stânga şi am lăsat sabia în jos. Izbitura reverberă în întreaga curte.

— Frumos, zise cineva, probabil Kars sau Ector, nu eram sigură.

Zâmbeam larg acum.

— Trebuie să mă antrenez.

Nyktos îşi dădu la o parte părul din faţă şi se îndreptă.

— Îţi dai seama că, dacă voiai asta, nu trebuia decât să-mi ceri.

— Chiar aşa?

— Da.

Lovi din nou.

M-am strecurat pe sub braţul său şi am lovit cu piciorul. L-am nimerit în burtă când îmi arcuiam sabia în jurul său. Gardienii ţipară când Nyktos se lăsă pe spate. Tăişul sabiei mele spintecă văzduhul, acolo unde ar fi trebuit să se afle pieptul lui Nyktos. Se retrase, iar ochii îi străluceau ca ai lui Holland atunci când îl surprindeam şi era de acord cu ce făcusem la antrenament.

Aproape că pluteam în timp ce-i dădeam târcoale.

— Te întreb acum dacă am voie.

— Sunt sigur că mai vrei ceva, zise el, cu sabia pregătită. Dacă nu cumva vrei să petreci toată ziua la antrenament, spune-mi ce mai vrei.

— Vreau să particip la viaţa curţii, am zis. Acum. Nu mai

vreau să aştept.

— Ar trebui să iau notiţe? întrebă Rhain, proptit de bolovanul pe care se aşezase Saion.

— Nu e nevoie. N-am să uit. Şi mai ce, Sera? întrebă Nyktos.

Îmi pronunţă numele asemenea unui sărut. Îmi era greu să nu tremur de plăcere.

— Vreau să fiu implicată în orice plan legat de Kolis, în loc să mi se aducă la cunoştinţă după aceea. Sau să nu fiu deloc pusă la curent. Vreau să știu totul când vine vorba despre el.

— Ar mai fi ceva?

Mai era, și îmi veni chiar atunci în minte – ceva ce ar fi trebuit să-mi fie clar din clipa în care Attes plecase. Mi-am coborât vocea, astfel încât doar Saion şi cei de lângă bolovan să ne poată auzi.

— Nu vreau să aştept. Trebuie să plecăm spre Vâlcea acum, cu cât mai repede, cu atât mai bine, oricare ar fi riscurile.

— Şi mai ce? întrebă Nyktos, cu un mic spasm în falcă.

— Vreau să-mi văd sora vitregă.

— Sera…

Sabia mea se lovi de cea a lui Nyktos.

— Ştiu că farmecul funcţionează doar cât timp sunt în Ţinuturile Umbrelor și că, dacă merg în tărâmul muritorilor, risc foarte multe, dar sunt dispusă să mă expun. E dreptul meu.

Maxilarul lui Nyktos tremura acum.

— Şi ştiu că încerci să protejezi tăciunii… am început.

— Nu doar pe ei, îmi zise el, parând lovitura. Şi pe tine.

M-am împiedicat, însă m-am redresat repede.

— Apreciez grija, dar e alegerea mea, şi până acum am

fost de acord cu tot ce mi-ai propus – am observat neîncrederea din privirea lui – în mare parte. Vreau să-i spun Ezrei că facem tot ce ne stă în putinţă să oprim Stricăciunea, dar că ar trebui să se pregătească pentru ce e mai rău, în caz că eşuăm.

— Şi mai ce? mârâi Nyktos.

Mai mult de atât?

— Cina, am zis.

— Ce-i cu ea?

Am ridicat sabia şi i-am parat lovitura.

— Nu mai vreau să mănânc de una singură, am spus încet.

— Doar la cină?

Am lovit iar, împingându-i sabia într-o parte.

— Doar la cină. Şi… vreau să fiu de folos.

— În ce fel?

Am început să transpir în timp ce am continuat duelul.

— În măsura în care este nevoie de mine.

— Şi cine decide cum e nevoie de tine?

— Eu, am zis, începând să gâfâi, în vreme ce Nyktos nu părea deloc afectat de efort. Așa cum şi tu decizi.

Nyktos se opri.

Am lovit, iar tăişul sabiei muşcă din braţul lui. M-am întors şi am lovit cu piciorul, ţintind spre pieptul său.

Mă prinse de gleznă şi nu-mi dădu drumul. Crăpătura fustei se lărgi. Pielea mea, de le jumătatea coapsei până la locul în care mă ţinea de gleznă, era expusă privirii sale înfierbântate. Palma lui plină de bătături era aspră, iar sângele meu pulsa nebuneşte.

— Iar te uiţi acolo unde nu trebuie, i-am zis, desigur, fără nicio legătură cu lupta.

— Ştiu, admise, privindu-mă.

— Perversule!

Nyktos zâmbi, apoi îmi lăsă glezna şi îşi înfipse sabia în pământ. M-am întors, însă el îmi prinse braţul şi mă învârti. Am încercat să mă eliberez, dar el fu mai rapid şi mă trase spre pieptul său. Îşi trecu mâna peste braţul meu. Căldura corpului său, precum şi răsuflarea lui de-a lungul gâtului meu mă făcură să mă cutremur de plăcere.

— Înţelegi că acum va trebui să le scot ochii gardienilor mei, nu-i aşa?

— De ce?

— Pentru că şi ei au văzut ceea ce nu trebuiau să vadă, zise el.

— Să ştii că a meritat, comentă careva.

Nyktos mârâi, iar fiorul ameninţării îmi străbătu şira spinării, unde am simţit ceva cald şi tare. Era erecţia lui. Am simţit o apăsare dureroasă în piept şi mai jos, răsuflând greoi.

— Nu e nevoie, i-am zis, adulmecând cu fiecare răsuflare mirosul lui proaspăt.

— Chiar aşa?

Degetele lui îmi apăsară tendoanele, iar mâna mi se deschise. Nu puteam să mă opun. Sabia scurtă îmi căzu din palmă şi lovi pământul.

— Te face să pari foarte posesiv, i-am zis pe când îmi întorceam capul spre el, iar buzele sale îmi atinseră obrazul, făcându-mă să simt un gol în stomac. Vocea mea a devenit o şoaptă, şi mi-am dus mâna dreaptă la coapsă. Mai ales cu cineva pe care refuzi să-l posezi.

Nyktos se încordă în spatele meu.

M-am tras într-o parte şi l-am lovit cu cotul în stomac tare, luându-l prin surprindere. El îmi dădu drumul şi întinse mâna după sabia pe care o înfipsese în pământ, în timp ce eu

mă învârteam, însă fără să mă aplec spre ea.

Nici nu era nevoie.

Nyktos înlemni în timp ce în curte se aşternu liniştea. Privirea lui se opri pe pumnalul din piatră de umbre pe care i-l pusesem la gât, apoi se mută la mine.

I-am zâmbit.

— Bravo! murmură el.

Mulţimea adunată izbucni în aplauze şi urale.

— Cine vrea să se antreneze cu mine? am întrebat.

— Sunt sigur că lista e acum destul de lungă, comentă Ector, iar cuvintele sale fură aclamate.

— Eu, zise Nyktos, iar vocea lui îmi aminti din nou de acele nopţi toride. Vrei, te rog, să dai lama la o parte?

Continuând să râd, mi-am retras pumnalul.

— E mai bine aşa?

— Nu sunt sigur, zise el pe când se îndrepta şi mă privea.

M-am îmbujorat, fiind dintr-odată conştientă de toate privirile aţintite asupra mea. Mi-am dres vocea şi m-am uitat la Saion.

— Cred că mă voi întoarce la mine în camere, am zis.

Saion râse.

— Zeilor! murmură el şi coborî de pe bolovan.

— Pe mai încolo! i-am zis lui Nyktos.

El m-a privit în tăcere când am ridicat sabia lui Saion de jos şi i-am înmânat-o zeului. Am făcut câţiva paşi spre uşă, după care m-am oprit şi m-am întors spre Nyktos şi spre gardieni, în faţa cărora am făcut o plecăciune elaborată.

Unii chicotiră, chiar şi Rhain, însă în minte mi-a rămas râsetul profund şi voios al lui Nyktos.

Capitolul 18

Cineva bătu în uşa mea la o oră după ce mă întorsesem în cameră. Nu ştiam cine putea fi, aşa că am întredeschis uşa la început, apoi am deschis-o larg când l-am văzut pe tânărul muritor.

M-am dat la o parte şi l-am lăsat să intre.

— Bună, Paxton!

El pătrunse în încăpere, anume cu dreptul înainte. Un val de păr blond îi căzu peste chip când se înclină în faţa mea.

— Înălţimea Sa m-a rugat să văd dacă e nevoie de apă proaspătă pentru baia ta.

— Am apa de azi-dimineaţă, am zis.

El se duse în camera de îmbăiere şi văzu pe loc cada plină şi nefolosită.

— Cred că apa asta e rece ca gheaţa deja.

Se putea, dar eu oricum nu aveam de gând să mă afund în ea.

— Nu mă deranjează, am zis.

— Nu e nicio problemă.

Paxton se întorsese deja şi se îndrepta spre coridor. Era mult mai sprinten decât mă aşteptam. M-am grăbit să-l prind din urmă.

— Chiar nu trebuie…

— Am să-l aduc pe Înălţimea Sa, zise Paxton şi merse drept spre uşa aflată lângă a mea. El o va încălzi pentru tine.

— Chiar nu e nevoie să…

— Nu e nicio problemă.

— Înţeleg, însă…

— Se va ocupa el, ai să vezi!

Uşa lui Nyktos se deschise înainte ca Paxton să poată bate în ea. Zeul primitiv ieşi pe coridor, făcându-mă să-mi pierd dintr-odată uzul raţiunii.

Avea părul ud şi desfăcut, iar şuviţa de păr pe care i-o scurtasem cu sabia îi atingea acum curbura obrazului. Era la bustul gol. Stropi de apă îi rămăseseră în zona muşchilor tari ai pieptului şi ai abdomenului său. Pantalonii lui din piele moale i se lipiseră indecent de coapsele suple, de parcă nici nu se uscase cu prosopul înainte să se îmbrace cu ei. Nici măcar nu îi închisese de tot.

— Ce se întâmplă? întrebă Nyktos.

— Vă îndeplineam porunca, Înălţimea Voastră, şi am întrebat-o dacă vrea apă pentru îmbăiere, însă mi-a zis că se va folosi de cea adusă de dimineaţă.

Nyktos zise ceva, dar nu eram chiar sigură ce, pe când mă uitam fascinată la vârtejul de picuri tatuaţi ce-i străbăteau trupul până la talie şi pe şolduri.

— *Sera.*

Am clipit şi l-am săgetat cu privirea.

— Scuze! Ai zis ceva?

Avea din nou în privire acea căldură care-i făcea ochii de culoarea argintului topit.

— Poate dacă te-ai opri din a-mi mai face ochi dulci preţ de cinci secunde, m-ai şi auzi, îmi zise.

— Dar nu fac asta, am murmurat.

Paxton se încruntă.

— Ce înseamnă să faci ochi dulci?

— Să te uiţi drăgăstos la cineva, îl lămuri Nyktos. Şi să-l priveşti aproape cu impertinenţă. Făcu o pauză, iar privirile ni se întâlniră. E ca şi cum persoana respectivă nu-şi mai poate controla direcţia privirii.

Băiatul rânji, apoi îşi coborî iute bărbia.

— Da, exact aşa părea.

M-am întors spre el.

— Habar nu ai ce înseamnă să faci ochi dulci, dar ai auzit de cuvinte ca „drăgăstos” şi „impertinent”?

— Pax e destul de familiarizat cu toate subtilităţile termenului „impertinent”, îmi zise Nyktos, iar băiatul rânji. Nu te-ai folosit de apa adusă de dimineaţă?

— Nu chiar. Eu…

— Apa aia e, probabil, rece ca gheaţa acum.

Paxton aruncă braţele în sus.

— Asta i-am zis şi eu.

Nyktos îl mângâie pe Paxton pe cap şi îi ciufuli părul. Gestul era foarte simpatic.

— O s-o încălzesc eu, zise Nyktos.

— Nu e nevoie, am repetat în zadar, căci Nyktos trecu pe lângă mine şi pătrunse la mine în dormitor. Cum adică ai de gând să-mi încălzeşti apa? am întrebat.

— Voi folosi magie, spuse pe un ton jucăuş pe care nu-l mai auzisem de mult la el.

— Chiar aşa? am întrebat sec şi am ignorat starea ciudată în care mi se aflau inima şi mintea. Poţi folosi *eather-ul* pentru a încălzi apa?

— E un zeu primitiv, sublinie Paxton, care părea de-a dreptul exasperat. Poate să facă ce vrea el.

— Nu e pe de-a-ntregul aşa, zise Nyktos şi privi patul. Multe lucruri nu pot face.

— Zi-mi unul! îl îmboldi Paxton.

— Să încerc să o fac pe viitoarea mea consoartă să respecte nişte reguli, de exemplu.

Paxton chicoti, în vreme ce ochii mei priveau miezul spiralei de cerneală care se întindea peste spatele lui Nyktos. Mi-am încrucişat braţele peste piept.

— Şi o să-ţi fie din ce în ce mai greu să reuşeşti, i-am zis.

— De parcă a fost cândva uşor, comentă Nyktos şi se opri la intrarea în baie.

M-am apropiat, urmată de Paxton. Nu voiam s-o recunosc, dar eram curioasă să văd cum anume urma ca Nyktos să încălzească apa.

Însă, ca de fiecare dată când intram în baie, Nyktos, asemenea mie, rămase neclintit. Privi peste umăr, întâi spre patul făcut, apoi spre mine.

— Vei încălzi apa cu mintea?

— Trebuie s-o atingă, zise Paxton şi mă privi de parcă spusesem ceva ridicol. Dar nu ştiu ce face.

— Nici eu.

Nyktos închise uşa şi ne privi, muşcându-şi buza de jos.

— Pax, du-te şi vezi dacă s-a întors Nektas!

— Jadis e cu el? întrebă băiatul, bucuros.

— Ar trebui. Şi sunt sigur că va avea nevoie de ajutorul tău.

— Super! exclamă Pax şi se îndreptă spre uşă. Se opri brusc, apoi se înclină. Să ai o zi bună, Înălţimea Ta!

— La revedere, am murmurat, nedumerită de tot ce se petrecea.

— Nu-l va ajuta deloc pe Nektas, zise Nyktos după ce Pax părăsi încăperea. Îi va fi de ajutor lui Jadis şi o va asista în orice prostie îi va trece prin cap. Probabil îl vor teroriza împreună pe Reaver.

M-am întors spre Nyktos şi mi-am dat seama că se apropiase, în felul ciudat în care o făcea. Mă studie o clipă în tăcere. Intensitatea cu care mă privea şi tăcerea mă afectau. Mi-am dres vocea.

— Ai… terminat antrenamentul? l-am întrebat, o întrebare stupidă de altfel, pentru că era în faţa mea.

— Da, îmi zise. Aşteaptă aici! Revin în câteva minute.

Am încuviinţat din cap pe când el ieşea şi m-am întrebat de ce nu folosise uşa ce lega încăperile noastre.

Apoi mi-am amintit. Uşa fusese încuiată pe partea lui şi o descuia doar atunci când dorea el. Dar, pe de altă parte, dacă într-adevăr putea să încălzească apa cu degetele şi avea un armăsar de luptă ce-i trăia în mânecă, probabil că ar fi putut să descuie uşa doar cu mintea.

Am oftat şi m-am aşezat în fotoliu. Cum muşchii mă dureau după antrenamentul cu sabia, am închis ochii. Nu ştiam cât timp trecuse, dar dintr-odată uşa care lega încăperile noastre se deschise, făcându-mă să tresar.

Nyktos mă privea cu duritate. Maxilarul său era încordat, ca de obicei, iar ochii îi erau reci. Nici măcar când îi crestasem braţul sau când îi pusesem pumnalul la gât cu o oră în urmă nu păruse atât de distant, de detaşat.

— Vino! îmi zise şi ţinu uşa pentru mine. Vreau să-ţi dau ceva.

— Eu… M-am ridicat încet şi m-am uitat spre bezna din apartamentul său. Eşti sigur?

— Nu te-aş ruga altfel. Vii?

Prea curioasă, l-am urmat în dormitorul lui şi am trecut de patul nefăcut. A mers spre camera lui de îmbăiere şi a deschis uşa.

— Vrei să-mi arăţi baia ta? l-am întrebat.

— Nu chiar, îmi zise. Te poţi apropia.

Podeaua de piatră era răcoroasă, iar eu m-am apropiat şi m-am oprit lângă el. Văzusem încăperea doar în treacăt, atunci când stătuse la oglindă şi se curăţase de sânge după atacul dakkailor. O uşă se afla de cealaltă parte, dar nu ştiam încotro ducea. Camera de baie arăta ca orice alt loc al său – gol, în afară de câteva sticle aliniate pe un raft deasupra

oglinzii şi…

Am rămas mirată. Nu văzusem decât în treacăt cada, dar acum observam că era de trei ori mai mare ca a mea şi avea un soi de prag pe care te puteai aşeza. Destul de mare pentru ca în ea să încapă mai multe persoane. Poate chiar şi un dragonin de dimensiuni mici. Avea sens. Nyktos era un bărbat masiv, dar cada era…

Era plină cu apă fierbinte şi cu spumă, iar pieptul mi se strânse. Şi nu avea nimic de-a face cu respiraţia. De aceea îi luase atâta.

— Baines a zis că nu crede că te foloseşti de cada din camera ta, îmi zise Nyktos, iar pielea mea începu să se încălzească. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu te atrage prea mult camera de baie în care ai fost atacată.

— N-am…

Minciuna pe care eram pregătită s-o zic nu putu trece de nodul din gâtul meu. Am privit fuioarele de abur ce se ridicau de pe suprafaţa apei, iar ochii mi se înceţoşară.

— Vei fi în siguranţă aici, îmi zise Nyktos, pe un ton calm, eu fiind cuprinsă de un tremur. O să mă asigur de asta.

Nu puteam vorbi. Încă nu. Gura mi se blocase atât de tare, încât mă durea maxilarul. Era… era un gest incredibil de drăguţ din partea lui. Mi-am şters palmele umede de coapse.

— Sera?

Am tras adânc aer în piept.

— Nu e nevoie să faci asta, am zis.

— Ba da.

— Nu. Nu… Nu merit aşa ceva.

— Oricine merită să se spele şi să o facă în linişte.

— Nu merit asta din partea ta, l-am corectat.

Nyktos s-a încordat, iar eu mi-am ferit privirea. Nu

eram în stare să mă uit la el. Dar am simţit tensiunea care trecea prin corpul lui.

— Tu nu meritai să fii strangulată la tine în baie, zise.

— Sunt de acord, însă…

— Probabil eşti acoperită de un strat fin de murdărie după antrenament. Sunt sigur că vrei să te îmbăiezi. E doar o baie, îmi zise. Eşti binevenită.

M-am întors spre el.

— Nu ţi-am cerut asta.

— Ştiu. Nu mă privi pe când zise: Sunt săpunuri pe scăunel. Şi prosoapele sunt aici. Arătă spre un cuier aflat pe perete. Cealaltă uşă e încuiată. Nu poate intra nimeni pe acolo. Nu trebuie să te grăbeşti. Te voi aştepta în dormitor.

Nyktos nu rămase prin preajmă. Ieşi şi închise uşa după el şi mă lăsă acolo, cu mâinile tremurânde. M-am întors spre cadă, neştiind ce să cred.

Era un gest de bunătate. N-ar fi trebuit să mă surprindă, pentru că, în ciuda problemelor dintre noi, Nyktos era un bărbat bun la suflet. Era grijuliu. Ştiam asta, însă acest gest mă luase complet prin surprindere. Mă simţeam de parcă mai aveam un pic şi mă destrămam. Şi chiar nu aveam nevoie de una ca asta.

În plus, chiar îmi doream să mă îmbăiez. Probabil eram acoperită în praf, iar spălările mele grăbite mă făceau să mă simt un pic scârboasă.

Am scos pumnalul din teacă şi l-am lăsat pe prag, după care mi-am dat jos rochia. Pieptul meu a apreciat instantaneu libertatea oferită. Am tresărit pe când îmi dădeam jos lenjeria şi am observat locurile în care corsajul îmi intrase în pielea sânilor. Am lăsat hainele într-un fel de grămadă ordonată şi am atins apa acoperită cu spumă. Era caldă. Perfectă. Am intrat în apă şi m-am întins în cadă.

Tăietura de la talie mă ustura un pic, iar muşchii mi se relaxară. Părul meu se întinse în apă pe când îmi cufundam umerii sub suprafaţa acesteia. Mi-am întins picioarele şi nu am izbutit să ating celălalt capăt al căzii.

Mi se părea exagerat de mare.

Am alunecat sub suprafaţa apei şi am rămas acolo. Pur şi simplu, existam. Am plutit ţinându-mi respiraţia, până când plămânii au început să mă doară şi am început să văd lumini pe sub pleoape. Am ieşit la suprafaţă şi am tras adânc aer în piept în timp ce-mi ştergeam apa din ochi.

Am privit uşa închisă şi m-am tras de cealaltă parte a căzii, agitând bulele de săpun şi răspândind miros de mentă. Refuzam să mă gândesc la faptul că Nyktos adăugase în apă mentă, deoarece nu mi se părea genul care să se bucure de aşa ceva când făcea el baie.

Am luat o sticlă şi mi-am turnat săpun în păr, ignorând faptul că Nyktos adusese și două carafe cu apă curată și caldă lângă cadă. Nu m-am gândit nici la faptul că el îmi spălase părul când ajunsese în Ţinuturile Umbrelor. Şi nu m-am gândit nici la felul în care mă ajutase să-l usuc după aceea.

Odată ce m-am clătit de săpunul din păr, nu mai aveam de ce să stau în apă, însă era minunat de caldă, iar mărimea căzii îmi amintea de micul meu lac. Inima mea tresăltă când m-am împins într-un colţ al căzii şi mi-am lăsat capul să se odihnească pe acel prag în vreme ce priveam pe geamul mic cerul gri.

Mă relaxasem nu pentru că baia sau cada erau altfel. Ştiam că erau altfel. Mă linştea faptul că cineva anume aştepta în faţa uşii. Ştiam că eram în siguranţă.

N-am intenţionat să adorm. Sincer, nici nu credeam că aşa ceva era posibil. Dar tocmai asta s-a întâmplat.

Sunetul numelui meu şi o atingere uşoară pe frunte mă treziră, la fel ca în seara anterioară. Am deschis ochii.

Nyktos se afla la marginea căzii. Se îmbrăcase cu o cămaşă neagră şi largă, pe care însă nu o închisese.

Pumnalul meu era acolo unde îl lăsasem.

— Cred… Mi-am dres vocea. Cred că am adormit.

Nyktos nu zise nimic timp îndelungat, pe când priveam în jos ca să confirm ceea ce suspectam. Spuma dispăruse de mult. Eram complet goală, şi el mă putea vedea.

— Cred că s-a răcit apa, zise el.

— Un pic, am recunoscut. Chiar poţi încălzi apa prin atingere?

El încuviinţă din cap.

— Nu e chiar magie. *Eather-ul* doar face ce-i spun.

Mie mi se părea că descria un act de magie.

— Mi se pare util.

— Câteodată, chiar e, zise el, apoi îşi băgă mâna în apă.

Pulsul meu crescu pe când degetele lui se luminară. Apa începu să facă mici vârtejuri. Am fost lovită de o senzaţie ciudată, o furnicătură de-a lungul stomacului, a picioarelor şi între acestea. Apa se încălzea, eu mă încălzeam.

— E mai bine aşa? mă întrebă Nyktos.

— Da, am şoptit atunci când senzaţia începu să dispară. Ce experienţă inedită!

— Chiar aşa, murmură el, iar ochii săi strălucitori îmi cercetară faţa.

Privirea lui coborî de-a lungul gâtului meu şi se opri asupra vânătăii de acolo şi apoi la locul în care umerii mei se ridicau din apă, după care coborî din nou. Sfârcurile mi se întăriră din cauza privirii lui, iar muşchii pântecului meu făcură la fel. Privirea lui trecu peste mâna pe care o ţineam lângă buric, apoi ajunse la locul dintre coapsele mele

desfăcute. Căldura îmi invada venele, iar pulsul mi se acceleră.

Nyktos îşi ridică ochii. Aura din spatele lor era strălucitoare.

Inima îmi bătea nebuneşte.

— Cred că acum tu eşti cel care se uită drăgăstos la mine.

El îşi coborî privirea, dar încă i-o simţeam. Se întoarse spre sânii mei, aflaţi chiar sub suprafaţa apei.

— Ştii doar că nu trebuie să-mi permiţi să mă uit aşa la tine.

— Ştiu.

— Şi cu toate astea mă laşi.

Iritarea îmi făcu sângele şi mai înfierbântat.

— Da. Ce crezi că înseamnă? Că încerc să te seduc?

Ochii săi mă priviră. Esenţa din ei se învârtejea încet.

— Vorbeşti serios? Tot ce faci e seducător, zise el.

— Tu eşti cel care mi-a zis că mă vei aştepta şi tot tu ai ales să intri în cameră pe când mă îmbăiam. Şi totuşi, eu încerc să te seduc pe tine?

Încheieturile mâinii cu care ţinea marginea căzii se albiră.

— Câtă vreme ai stat acolo şi te-ai uitat la mine fără ca eu să ştiu? M-am ridicat în fund, iar apa îmi atingea acum partea de jos a sânilor. Cum am încercat să te seduc, când tu ai fost cel care a intrat la mine în dormitor, neinvitat, şi m-ai privit în timp ce îmi ofeream plăcere? După care m-ai atins?

Era nemişcat.

Am rânjit.

— Scuză-mă! Nu trebuia să menţionez asta? Să uit că m-ai privit, dorind ca degetele acelea să fi fost ale tale? Sau poate că ai fi dorit să mă pătrunzi cu mădularul?

Aerul din cameră deveni electrizat sub privirea lui. Ar fi trebuit să iau în serios amenințarea, însă eram furioasă pe felul în care se comportase, de parcă reacţia lui fusese din vina mea, și pe mine pentru că mă excitasem.

— Ştii, Nyktos, i-am zis în timp ce agitam resturile de spumă. Apa îmi trecea peste abdomen şi coapse – şi între ele. Nu pot să-mi controlez atracţia faţă de tine. E o alegere. Am curajul să recunosc asta, iar tu, nu. Acum, te rog să mă…

— Nu, zise Nyktos şi mă prinse de şolduri. Mă privi, iar ochii lui păreau că luaseră foc. Nu pleci niciunde.

Capitolul 19

Aveam un nod în gât, iar tremurul neghiob dintre picioare era o consecinţă a tonului său poruncitor. Recunoşteam dorinţa din privirea sa. Atingerea mâinilor lui mă înnebunea.

— Nu am cerut voie să plec, i-am zis.

— Ba da. Mă strânse de coapse. Ai cerut voie, iar eu ţi-am zis că nu te las.

Părul ud îmi acoperea umerii şi sânii, iar eu l-am prins de încheieturi.

— Vrei să stau aici? Mânia şi dorinţa mea pentru el formau un amestec potent şi ameţitor. Ar trebui măcar să-mi dai un prosop. N-aş vrea ca goliciunea mea şi neputinţa ta de a-ţi feri privirea să ducă iar spre o încercare forţată de seducţie.

Nyktos râse, de parcă în voce avea foc şi fum, iar eu aveam impresia că din mine nu mai aveau să rămână decât tăciuni şi cenuşă.

Mi-am înfipt degetele în pielea lui.

— Lasă-mă…

— Ai avut dreptate. M-am uitat la tine mai mult decât ar fi trebuit pe când dormeai în cadă şi m-am gândit la oferta ta, atunci când ar fi trebuit să mă gândesc la cu totul altceva, în timp ce îţi priveam sânii. Sfârcurile tale sunt divine. Iar păsărica… Şi m-am gândit la gustul ei. Cum s-a simţit în jurul mădularului meu. La clitorisul tău, care la fiecare atingere te face mai umedă ca orice mi-aş fi putut imagina.

Nu mai puteam respira, iar căldura ce mă cuprinsese îmi ataca simţurile.

— Şi mă gândesc la toate acestea fără să trebuiască să le

mai văd, îmi zise. Mă privea din nou. Avea buzele depărtate, şi i se vedeau vârfurile colţilor. M-am gândit la toate astea îndelung, și te visez peste mine, călărindu-mă.

Am tresărit când mă sărută deasupra buricului și mă apucă de fese.

— Mi-am tot zis că nu ştiai că eram acolo în timp ce te atingeai. Că singurul lucru care m-a oprit din a ajunge între picioarele tale ca să ţi-o trag până când n-ai mai fi putut merge era faptul că nu ştiai că eram acolo.

Genunchii mă lăsară, și aş fi căzut dacă nu m-ar fi ţinut.

— Și am stat acolo, şi te priveam – și tot ce voiam era să fac dragoste cu tine. Vocea lui devenise o şoaptă mătăsoasă în miez de noapte în vreme ce îşi ridica privirea şi îmi săruta buricul. Am încercat să-mi amintesc toate motivele – și sunt multe – pentru care nu îmi permit să recunosc ce efect ai asupra mea. De ce nu îmi permit să te las să devii mai mult decât o distracție.

Inima îmi tresăltă, făcându-mă să mă retrag.

Degetele lui îmi cuprinseră fesele și mă opriră.

— Dar, în loc de toate astea, se pare că nu mă pot gândi decât la faptul că abia aştept să faci exact opusul a ceea ce-ţi cer. Sau la cât de mult mă bucur că mă tachinezi şi că eşti foarte îndrăzneaţă. Mă gândesc la cât de tare mă amuză gura ta. Îşi trecu un colţ peste pielea mea, înfiorându-mă. Mă obsedează felul în care m-am simţit cu tine. Erai moale. Caldă. Cum m-am simţit în tine când ai avut orgasm.

Eram cuprinsă de valuri de căldură, cam ca atunci când încălzise apa. Mă ghidă astfel încât genunchii să îmi stea pe fundul căzii. Cu o mână îmi prinse părul şi îmi trase capul pe spate, pe când şoldurile mele se proptiră de peretele căzii. Schimbarea bruscă de poziţie îmi făcu pulsul s-o ia razna. Felul în care îmi ţinea părul mă făcu să-mi arcuiesc spatele,

iar sânii mei ieşiră în afară şi îi atinseră coapsele.

Mi-am coborât privirea o clipă şi i-am văzut penisul erect. Eram vrăjită. Îl doream. Aveam nevoie de el. L-am privit, iar plăcerea ce-i cuprinsese trăsăturile – colţii săi dezveliţi – era atotcuprinzătoare. Mâinile mele se proptiră în pragul răcoros al căzii.

— Destul de curajos pentru tine? mă întrebă Nyktos. Destul de real?

Puteam să fac sau să zic multe, dar partea impulsivă a firii mele își dăduse mâna cu partea nesăbuită.

— Te gândeşti la asta acum? l-am întrebat. Eram foarte excitată. Sau te gândeşti la cum se simţea penisul tău la mine în gură? Asta vrei acum?

— Zeilor! gemu el şi își închise ochii. Tu ce crezi, *liessa?*

Liessa.

Acel cuvânt avea atât de multă putere şi, în acea clipă, acţiona ca un afrodiziac incredibil.

— Arată-mi atunci! i-am zis.

El deschise ochii. Erau strălucitori și argintii. Degetele mele prinseră porţelanul căzii.

— Arată-mi ce vrei! Sau e numai gura de tine?

Nyktos nu se urni. Era complet imobil.

Apoi se mişcă.

Își desfăcu pantalonii de piele brutal, iar materialul şi nasturii ce săreau scoaseră un sunet care mă făcu să vibrez de plăcere. Își cuprinse baza penisului. Pe vârful acestuia se adunase un strop de lichid.

Mi-am desfăcut buzele şi mi-am ridicat privirea spre el.

— Demonstrează-mi!

Sunetul pe care îl scoase fu sălbatic şi clar nu ducea cu gândul la muritor. Mâna pe care o ţinea în părul meu îmi demonstră că știa exact ce voia.

Nyktos mă trase spre el, însă eu l-am primit la mine în gură. Mă trăgea tot mai aproape, iar eu l-am tot primit – până când i-am atins cealaltă mână cu buzele. S-a retras încet, dar eu nu l-am lăsat să ajungă prea departe şi l-am strâns de şolduri. Îşi dădu capul pe spate în timp ce gemea.

Nu era seducţie ce se întâmpla acum între noi. Niciun sărut sau o limbă trecută peste piele. Îl sugeam adânc şi tare şi îmi mişcam capul şi gura în ritm cu mâna lui. Gemetele şi respiraţiile lui sacadate umpleau încăperea. Gustul pământiu al pielii sale şi felul în care pătrundea în gura mea mă excitau şi mai tare.

Şoldurile lui începură să nu mai poată ţine un ritm anume. Când l-am simţit devenind rigid, nu se trase, aşa cum încercase s-o facă mai devreme. Mă ţinu acolo, în timp ce-mi pronunţa numele printre dinţi şi se golea în mine.

Am rămas acolo pe când spasmele începură să se disipeze. Muşchii i se relaxară încet, la fel şi strânsoarea lui. Apoi m-am retras şi… am făcut la fel ca prima oară. M-am aplecat să-i sărut unul dintre stropii tatuaţi pe şold.

Mâna lui s-a îndepărtat de mine, iar eu m-am afundat în cadă. Au trecut câteva clipe, şi mi-am ridicat privirea, pregătită pentru ce avea să urmeze.

Nyktos intră şi el în apă.

— Ce faci?

Mă luă şi mă ridică în braţe.

Aerul răcoros trecu peste pielea mea în timp ce mă puse pe pragul căzii. Apoi se lăsă în genunchi.

— Ce faci?

— Păi, credeam că oferta ta nu e una unilaterală, zise el.

— Nu, dar ți-ai udat hainele…

— Chiar nu-mi pasă. Palmele sale îmi depărtară coapsele. Mi-ai cerut să-ţi demonstrez. Penisul meu la tine în

gură nu era singurul lucru la care mă gândeam.

— Nyktos, am gemut în timp ce-mi urca picioarele pe umerii lui.

— Vreau să-ţi simt gustul, îmi zise.

Şi mi-o demonstră.

Gura lui se alipi de mine, iar limba lui mă explora în profunzime. Buzele lui se concentrară asupra clitorisului meu. Coapsele mele se ridicară de pe cadă, însă el îşi trecu un braţ în jurul lor şi le ţinu acolo.

Mă devora. Mă lingea. Gusta. Sugea. Se ospăta. Pentru cineva care nu prea avea experienţă, ştia ce să facă.

Sau poate că nu ştia s-o facă greşit.

Sau poate că eram chiar atât de excitată de *el,* de faptul că gura mă gusta, că limba *lui* era în mine.

Oricum, se descurca de minune. Ambii ne descurcam de minune. Mi-am lăsat capul pe spate şi m-am împins în el. Un deget făcu schimb cu limba lui, apoi urmă un al doilea, şi le împingea adânc în timp ce îmi sugea clitorisul. Capul meu se duse în faţă, şi îi priveam cu ochi mari capul plecat şi şuviţele care îmi atingeau coapsele. Mă încordam în timp ce îi călăream degetele, gura…

Am ţipat de plăcere când îşi ridică privirea. Buzele lui umede erau deschise, iar degetele lui încă se mişcau încet în mine.

— Când ziceam că vreau să te gust, nu mă refeream doar la păsărica ta.

— Poftim? am întrebat.

Îşi coborî capul. Când i-am văzut colţii, deja mă muşcase, şi i-am simţit atingerea fierbinte şi rece în acelaşi timp, chiar deasupra clitorisului. Şocul muşcăturii mă făcu să ţip. Valuri de plăcere şi de durere trecură prin mine. Am simţit că-mi încremenesc picioarele. Şoldurile mele încercau

să se ridice, dar el mă ţinea acolo, degetele lui se înfigeau în mine după care ieşeau, iar gura lui se mişca peste clitorisul meu, sugea acel mugur de carne, în timp ce trăgea sânge din înţepăturile de deasupra. Senzaţia…

— E prea mult, am gemut. Mă foiam disperată, îmi împingeam genunchii în umerii săi și voiam să mă îndepărtez. În acelaşi timp, simţeam că voiam să mă apropii. Nu… nu mai pot. Te rog, Ash…

Mârâitul lui mă străbătu. Sugea tare, puternic, iar eu m-am cutremurat. I-am prins părul. Simţeam că urma să mă dezintegrez.

Plăcerea mă cuprinse, şi am căzut în ea fără ezitare, fără urmă de ruşine. M-am făcut ţăndări. Fărâme mătăsoase, pline de plăcere. Întregul meu trup se cutremura, iar orgasmul mă lăsă moale în timp ce mâna îmi alunecă din părul lui. Dacă nu m-ar fi ţinut, probabil că aş fi căzut.

Am gemut în timp ce el mai trase un pic de sânge din trupul meu şi îşi scoase încet degetele din mine. Limba lui caldă şi umedă mă mai linse o dată, după care trecu peste muşcătură. M-am cutremurat.

Îşi ridică privirea şi îmi lăsă încet picioarele în apă. Esenţa se învârtejea în ochii lui. Am rămas tăcuţi o vreme, apoi am închis ochii înainte să văd cum trăsăturile lui urmau să fie cuprinse de regret. Poate că asta mă făcea să fiu laşă, dar ceea ce trăisem fusese minunat. Şi nu voiam să mă gândesc la nimic altceva. Fusesem doar eu. Nu consoarta. Nu un asasin sau o armă. Nu un monstru.

Și nu voiam să stric momentul.

Nu când mâinile lui încă mă atingeau, iar pielea lui se încălzise.

— Rămâi, îmi zise Nyktos pe când se ridica. Te rog!

Am încuviinţat din cap şi m-am împins de marginea

căzii. El ieşi primul din apă. Se auzea cum se dezbrăca şi arunca hainele ude pe jos. Încă nu-mi venea să cred că intrase îmbrăcat în apă. Avea un zâmbet obosit pe buze.

— Eşti frumoasă, murmură Nyktos.

— Poftim?

Am deschis ochii şi mi-am ridicat capul. Era lângă cadă, cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

— Tu. Zâmbetul tău, zise el. Eşti frumoasă, Sera!

M-am îmbujorat şi am deschis gura, dar nu reuşeam să-mi găsesc cuvintele, pe când el se întorcea şi-mi oferea alt prosop. Atunci, mi-am dat seama că-l numisem Ash.

Zeilor!

Se întoarse lângă cadă, şi simţeam că mă privea. Oare îmi număra pistruii, să vadă dacă se schimbaseră? Apoi îşi mută privirea spre sânii mei, spre curbura coapselor.

— Te ridici?

Speram că picioarele nu aveau să-mi cedeze, şi am făcut ce mi-a cerut, privind fereastra mică din dreptul căzii. Din spate, îmi trecu prosopul pufos peste umeri şi mă înfăşură în el. Înainte să-i pot mulţumi, mă ridică din cadă şi mă luă în braţe.

Şocul veni în valuri, la fel de puternice precum cele ale orgasmului. Demonstraţia de forţă mă făcu să zac nemişcată în timp ce mă purta spre patul său. Mă aşeză în mijlocul acestuia, iar părul meu era încă ud. Aruncă prosopul pe care-l ţinuse înfăşurat în jurul şoldurilor sale, iar eu i-am văzut penisul semierect pe când se băga în pat lângă mine.

Am rămas acolo în coconul prosopului, complet confuză. Nu era noapte. Era cu totul altceva între noi acum. Da, ne bucuraserăm unul de altul. Sigur, poate totul pornise din furie şi frustrare, dar nu ne prefăcuserăm. Ceea ce împărtăşiserăm nu era consecinţa dorinţei fizice, dar nu

eram atât de naivă să nu mă gândesc la ceea ce însemna. Trecutul şi viitorul nu se schimbaseră brusc. Nyktos mă dorise, asta era evident.

Dar ceea ce se întâmpla acum nu era clar.

La fel cum nu fusese clar nici când făcuserăm sex înainte, iar el îşi dorise să rămân cu el. Credea că aşa trebuia să se întâmple? Nyktos învăţa repede şi îşi urma firesc dorinţele trupeşti, fiind atent la cum reacţionam la ceea ce făcea, dar fusese virgin. Avea experienţă limitată. Zeilor, şi experienţa mea era limitată la a mă satisface şi a o lua din loc, dar ştiam destule ca să înţeleg că, atunci când mă adusese la el în pat în acea noapte, fusese ceva complet diferit de ceea ce se întâmpla acum.

— Eşti tăcută, zise Nyktos.

L-am privit. Se întinsese pe spate, gol-goluţ, şi îşi proptise capul cu braţul pe când privea tavanul.

— Nu eşti niciodată tăcută.

Am râs scurt şi apoi m-am uitat la tavan.

— Ştiu că un întreg regat n-ar fi de acord cu tine.

— Chiar aşa?

Am încuviinţat din cap.

— De ce?

Nu ştiam ce să răspund, aşa că am tăcut.

— În calitate de consoartă, nu trebuie să fiu cunoscută de multă lume.

Urmă o clipă de tăcere.

— Ce înseamnă asta?

— E la fel ca în cazul Aleşilor, dar mai mult. Eu… nu ştiu cum să explic, pot doar să-ţi spun că nu am existat.

— Ba da.

— Şi, cu toate acestea, nu prea, i-am zis. Nu eram în stare să dau vina pe băutură, ca atunci când îi povestisem

despre Tavius. Poate că acum se datora orgasmului. Am fost ţinută ascunsă, asemenea Aleşilor, şi de aceea majoritatea au presupus că sunt la fel, dar eram sigură că unii îşi puneau întrebări pentru că nu eram la temple ca restul Aleşilor. Oricum, se aplicau aceleaşi reguli pentru mine, din moment ce eram tot timpul acoperită. Dar, chiar şi după ce nu m-ai luat şi nu a mai trebuit să port vălul, am rămas la fel. Oamenii din Lasania nici nu au ştiut că eram adevărata moştenitoare a tronului. Nu ştiau că prinţesa Seraphena a existat cândva. Şi cei puţini care o ştiau, cum ar fi servitorii bătrâni care lucrau în Wayfair, n-au recunoscut niciodată. Aşa cum nici pe mine nu m-au recunoscut. Eram o fantomă.

Nyktos tăcu, însă mă privea.

La fel ca înainte, nu l-am privit. Dar nu puteam face faţă tăcerii dintre noi, ceea ce era ironic. Mi-am dres glasul.

— Oricum, sunt destul de obişnuită să stau în tăcere.

— Dar nu cu mine.

— Pentru că de obicei mă sâcâi, i-am zis sec, iar chicotul lui îmi încălzi pielea. Aveam o senzaţie ciudată şi plăcută în piept din nou, şi asta mă îngrijora. Şi, pentru că trebuia să te seduc, am fost nevoită să vorbesc – dacă asta îţi era pe plac. Dacă nu, aş fi tăcut. În clipa în care am rostit cuvintele, m-am cutremurat. Probabil că nu trebuia să-ţi spun asta, am zis.

Mai trecură câteva clipe.

— Ai fi devenit orice credeai că îmi doream?

Am închis ochii şi mi-am imaginat că-mi trăgeam un pumn în faţă. Tare. În mod repetat. Nici măcar nu ştiam de ce îi spusesem toate astea când mai mult ca orice doream să uit totul.

— Sera?

Am înghiţit în sec.

— Da, aş fi făcut orice.

Se mişcă şi îşi ridică un picior.

— Ai vorbit înainte să-ţi dai seama că sunt zeul primitiv al morţii. Pe atunci, nu tăceai deloc.

— Cum ţi-am mai spus, mă enervai, am zis, în loc să-i spun ce tocmai îmi trecuse prin cap. Că fusese din cauza sentimentelor mele de atunci, a ceea ce văzusem şi auzisem. Respectasem. Numărasem. Am deschis ochii şi mi-am întors privirea spre el. Ochii ni se întâlniră. Cuvintele mi se opriră în gât. Era mai bine să nu le dau glas. Ar trebui să plec, am spus. Sunt sigură că…

— Nu, îmi zise el moale, făcându-mă să îngheţ. Mai am câteva ore înainte să trebuiască să fac ceva. Sunt obosit. Şi tu eşti. Hai să stăm aşa!

— La un braţ distanţă? am şoptit.

— Da, zise Nyktos.

Am încuviinţat din cap, şi ştiam amândoi că nu era nevoie să mă aflu în acel pat în timpul zilei, când palatul şi curtea erau pline de zei. Sincer, nici noaptea nu era neapărat necesar.

Mi-am dat seama în timp ce-l priveam că era la fel de singur ca mine, dar că fusese aşa de mult mai mult timp. Şi, dintr-odată, nu mai trebuia să fim singuri. Am închis ochii şi am decis să rămân acolo, în acel moment, nimic mai mult.

— Sera, mi se păru că l-am auzit pe Nyktos şoptind în timp ce aţipeam. Pentru mine n-ai fost niciodată o fantomă.

M-am trezit la un moment dat, întinsă pe burtă, acoperită cu o pătură îmblănită.

Nyktos.

Nu mai era în încăpere. Căldura îmi dispăruse din piept, şi, cum stăteam întinsă acolo, m-am gândit că, poate, dacă adormiserăm împreună, aveam să ne trezim cu totul altfel,

tot împreună.

Exista o intimitate pe care ştiam că niciunul dintre noi nu o trăise. Una care părea să fie mai profundă decât ce împărtăşiserăm în cadă.

„Pentru mine n-ai fost niciodată o fantomă."

Pieptul mi se strânse şi mai apoi se relaxă. Oare chiar îmi zisese asta? Cuvintele îmi păreau ceva venit dintr-un vis, dar, dacă el le zisese, atunci fuseseră blânde şi mult mai frumoase decât își imaginase, iar eu aveam să le preţuiesc.

Cuvinte.

M-am întors pe o parte. Aveam ceva la picioare. Am deschis ochii.

Jadis stătea întinsă peste mine, cu aripile desfăcute. Era moale şi sforăia în timp ce aripile îi zvâcneau încet. Nu ştiu cât timp am privit-o înainte să-mi dau seama că nu era singura persoană din cameră.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Nektas cu picioarele sprijinite de pat. Aveam o senzaţie de déjà-vu. Dar, de data aceasta, avea un rânjet ciudat pe faţa sa chipeșă.

— Te uiţi la mine cum dorm? l-am întrebat, puţin răgușită. Din nou?

Se mişcă imperceptibil şi își propti coatele în scaun, după care își întinse palmele în poală.

— Se poate.

M-am încruntat şi m-am încolăcit în pătură privindu-l.

— Ce… ciudat!

— Chiar aşa?

— Da, i-am zis.

Ridică din umeri şi îmi atrase atenţia spre fiica lui.

— Jadis voia să te vadă.

Am privit dragoninul.

— Adică, voia să tragă un pui de somn la picioarele

mele.

— Ei bine, voia să te trezească, dar Ash i-a zis că trebuie să te odihneşti. A devenit evident că vorbea serios, de vreme ce ai continuat să dormi în timp ce ea sărea în pat.

Am ridicat din sprâncene.

— Oricum, îi place să doarmă aşa, continuă el şi o privi cu drag pe fiica lui adormită. Cred că aşa se asigură că n-ai să te trezeşti şi n-ai să pleci fără ea.

— Are noimă ce spui, am murmurat.

— Şi, de vreme ce s-a decis să adoarmă, m-am gândit să aştept până când una din voi se va trezi.

Mi-am ridicat genunchiul.

— Ah, am zis.

Rânjea cumva satisfăcut. Mi-am dat dintr-odată seama că probabil Nektas ştia de ce adormisem în patul lui Nyktos în mijlocul zilei. Goală.

— Să ştii că nu e deloc ce pare, am zis.

— Dar ce pare?

— Ca şi cum aş fi în patul lui…

— Pentru că şi-a dorit să fii aici, zise el. La fel ca tine?

Mi-am închis gura.

— Dar poate că nu ţi-ai dorit aşa ceva şi a reuşit să te captureze. Complet goală.

— Nu m-a ţinut ostatică, am murmurat. M-a lăsat să fac o baie, şi am obosit.

— Nu trebuie să-mi explici.

— Nici nu o făceam.

Nektas se uită sec la mine.

— Mă rog, am zis şi am tras pătura în jurul obrajilor. Cred că am să mă culc la loc.

Chicoti grosolan.

— Înainte de asta, m-am gândit că ar trebui să ştii că

Erlina a fost pe aici cât dormeai.

Mi-am ridicat capul.

— Şi de ce nu m-a trezit… Dar m-am oprit. Nyktos probabil că a crezut că am nevoie de odihnă.

— Aşa e.

Capul îmi căzu la loc pe pernă în timp ce oftam.

— Încerca să fie grijuliu, zise Nektas.

— Ştiu.

Priveam tavanul din piatră de umbre.

— Şi te deranjează?

— Poate, am murmurat. Nu ştiu.

— Emoţiile iraţionale pot fi un simptom al Sacrificiului.

Mi-am ridicat capul din nou şi l-am privit pe dragonin.

— Nu sunt deloc iraţională.

— Credeam că ar fi bine să ştii. Erlina a lăsat nişte haine. Se va întoarce când va avea loc încoronarea, în caz că trebuie făcute ajustări de ultim moment.

Când avea să fie ţinută încoronarea, ceea ce nu se ştia. Stomacul meu a făcut o tumbă, şi m-am decis că nu aveam să mă gândesc la aşa ceva acum. Dacă o făceam, aveam să devin anxioasă, şi, având în vedere că un dragonin dormea la picioarele mele şi că eram goală, nu prea aveam cum să încep să mă ridic şi să merg de colo-colo.

— Unde e Nyktos?

— La curte.

M-am înfuriat şi m-am abţinut cu greu să nu sar din pat.

— Mi se pare că acum semeni cu Jadis înainte să se dea cu fundul de podea şi să înceapă să urle.

— Vreau să fac mai rău de atât. I-am zis…

Dar n-am mai continuat. Mi-am dat seama că Nyktos nu fusese de acord cu cererile mele din curte, nici măcar cu cele legate de Vâlcea sau cu faptul că voiam să o văd pe Ezra. La

naiba! M-am trântit la loc şi am mârâit.

— I-ai zis că vrei să mergi la curte cu el, spuse Nektas.

M-am încruntat.

— Cum de ştii? Tu n-ai fost acolo.

— Ector şi Rhain mi-au povestit totul.

— Super, am zis. I-am spus că nu vreau să aştept să plec în Vâlcea.

— N-am mai vorbit cu el despre asta, dar sunt sigur că o să discutaţi despre asta curând.

Eu nu eram aşa sigură.

— Ash trebuia să primească oamenii la curte în după-amiaza asta, continuă el, dar era *ocupat* cu altele. Totul a fost mutat pe seară.

Nyktos îmi zisese că mai avea timp. Ratase întâlnirea din cauza mea? Sau pur şi simplu dormise mai mult decât îşi propusese? Şi de ce mă gândeam la asta? Nimic nu schimba faptul că nu făcuse ce-i cerusem, fie că era de părere că aveam nevoie de odihnă, fie că nu.

— Presupun că e încă la curte?

— Este, dar nu se ţine în locul obişnuit. Datorită ţie şi lui Bele, ţine curtea în Lethe, la Primărie. S-a gândit că acolo ar fi mai sigur să ţină întâlnirea până la încoronare, până când cineva are să găsească o soluţie pentru Bele.

— Nici nu ştiam că poate ţine întâlnirea altundeva, am murmurat.

Draci, nici măcar nu văzusem clădirea unde trebuia să aibă loc încoronarea. Văzusem oraşul noaptea, de la distanţă. Primăria probabil că nu se zărea din locurile în care fusesem eu, şi nu ştiam dacă semăna cu clădirile străvechi din Lasania. De obicei, era un soi de amfiteatru în aer liber ce înconjura un podium.

— De obicei, ţine întâlnirile aici, zise Nektas. Lui Ash îi

place să fie văzut în Lethe. Prezenţa lui e binevenită şi le reaminteşte celor care sunt în trecere pe acolo că nu e un lider absent.

Desigur, nu ştiam nimic din toate astea.

— Zeilor, nu ştiu o grămadă de lucruri despre Lethe sau Ţinuturile Umbrelor!

— L-ai întrebat despre Lethe? vru să ştie Nektas. Te-ai arătat interesată de lucrurile astea?

Am deschis gura, dar nu… nu întrebasem.

Nektas mă privi.

— Când Ash a decis să onoreze înţelegerea făcută de tatăl său, nu a dorit să transfere forţat asupra ta responsabilităţile unei consoarte – ştia că n-ai fost de acord cu aşa ceva. Dacă ar fi ştiut că te interesează, sunt sigur că s-ar fi oferit să-ţi spună orice ai fi vrut să ştii. În loc de asta, a aflat că nu aveai de gând să te ţii de înţelegere. Că aveai *alte* planuri.

Am tăcut.

— Chiar dacă înţelege ce anume te-a făcut să accepţi propunerea, de ce ar crede că vrei să ştii aceste lucruri când tu de-abia recent i-ai zis că vrei să fii de folos?

— Bine, ai dreptate, am zis, îmbujorată. Dar nu se poate să mă fi iertat.

— Nici n-am zis aşa ceva. Am zis că înţelege, şi îţi spun acelaşi lucru pe care i l-am zis şi lui când era mult mai tânăr. Cel care iartă are mai multe de câştigat – şi îi e mai uşor. A înţelege înseamnă a accepta, şi asta e mult mai greu. Mă privea în vreme ce Jadis se foia în somn. Dacă Ash n-ar fi înţeles şi n-ar fi acceptat acţiunile tale, zise el, nu ai fi aici acum. N-ai avea mirosul lui pe pielea ta, iar eu n-aş fi simţit ceea ce am simţit când l-am găsit alături de tine.

— Ce ai simţit? am şoptit, iar inima îmi sărea din piept.

— Ce am simţit şi înainte. Rânji cu jumătate de gură. Pace.

Capitolul 20

Înfăşurată în blană, am părăsit încăperile lui Nyktos şi mi-am trecut mâna peste bluzele şi puloverele moi care atârnau în dulapul meu, lângă colanţi la fel de groşi ca nişte pantaloni, ca ai lui Nyktos şi ai celorlalţi, făcuţi din piele moale, şi lângă rochii mătăsoase – la care se adăuga lenjerie aflată într-unul dintre sertare. Erau atât de multe culori, pasteluri şi nuanţe vii, şi îmi aparţineau. Dacă hainele pe care le terminase Erlina erau vreo indicaţie a talentului şi a gustului ei, însemna că rochia mea de încoronare avea să fie răvăşitoare.

„Pace."

Inima îmi trepidă din nou în vreme ce am lăsat blana şi am îmbrăcat lenjeria intimă care părea făcută să-mi acopere doar vag părţile intime. Şi am îngheţat când m-am uitat la mine.

Am observat muşcătura lui Nyktos. Mi-am atins pielea acolo. M-am încruntat şi mi-am atins apoi gâtul, acolo unde urmele muşcăturii abia de se mai vedeau. Urmele de pe gât şi sân dispăruseră în câteva zile, însă muşcătura de pe pubisul meu se vindecase în câteva ore.

Nu avea logică. Se întâmplase ceva diferit?

Mi-am propus să-l întreb despre asta mai încolo şi am luat de pe umeraş un halat nou, făcut dintr-un material gri-albăstrui. Mi-am încheiat nasturii de la talie şi m-am dus la uşile balconului. Cerul de deasupra pădurilor stacojii era de culoarea oţelului întunecat, iar stelele erau mai strălucitoare şi mai abundente, dar nu la fel de vii pe când se lăsa noaptea. Oricum, noaptea nu era departe – cel puţin la câteva ore distanţă.

Fiind mai obosită decât mă aşteptam, m-am tolănit în fotoliu ca să-mi împletesc părul în coadă. Ceea ce zisese Nektas mă pusese pe gânduri. Nu ce zisese despre pace, ci altceva, despre care avusese dreptate.

Nu-i dădusem cu adevărat de înţeles lui Nyktos că eram interesată de ceva în afară de planul legat de Kolis şi… de mine. Înainte de momentul din curte, nu-i zisesem că îmi doream să fiu prezentă la curte sau să fiu de folos. L-am întrebat despre armata şi planurile lui, dar cam atât.

Şi, zeilor, acum mă simţeam prost pentru că, înainte să afle adevărul, Nyktos mă lăsase să fac ce voiam, ca să nu mă simt copleşită. Probabil aşa făcea şi acum şi aştepta ca eu să-i dau de înţeles că voiam să fiu cu adevărat consoarta lui… şi în afara dormitorului.

În apărarea mea, nu avusesem motive să mă gândesc la viitor până recent. Cu toate acestea, îmi era ruşine de mine. Am închis ochii şi am încercat să-mi dau seama cum anume să-i explic lui Nyktos că eram interesată să aflu mai multe despre Lethe şi despre Ţinuturile Umbrelor. Părea uşor să întreb, dar petrecusem o bună parte din viaţă învăţând cum să ucid şi nu ştiam nimic despre a comunica deschis şi sincer. Sau cum să trec peste acel sentiment de vulnerabilitate pe care îl simţeam. Nici măcar nu eram sigură că era normal să mă îngrijorez că aş putea să întreb sau să zic ceva greşit. Aşa cum obişnuiam să fac. Sau că gândurile mele, ce păreau atât de corecte la mine în cap, nu sunau deloc la fel când le dădeam glas. Ar fi sunat ciudat? Oare avea să mă bântuie ce urma să zic? Avea să doară?

Părea uşor, dar neliniştea ce răsărea în mine era greu de depăşit.

Îmi doream să fiu mai mult decât eram acum? Nu doar consoarta lui, ci adevărata consoartă a Ţinuturilor Umbrelor.

Stăteam acolo, aţipind în timp ce mă gândeam la toate astea. Tot ce ştiu e că am simţit la un moment dat o căldură în piept. Am deschis ochii și am tresărit. Nyktos se ghemuise lângă fotoliu.

— Începeam să cred că nu aveai să te mai trezeşti, zise el. Am bătut de câteva ori la ușă și te-am strigat înainte să intru.

— Scuze, am zis dregându-mi vocea în vreme ce îi priveam mâna care se odihnea între genunchii mei.

Obrazul încă mă furnica de la atingerea lui.

— Nu-mi vine să cred că am adormit din nou.

Părea îngrijorat.

— Cum te simţi?

— Bine, am zis în timp ce îmi masam ceafa.

— Nu te doare capul sau maxilarul?

Am clătinat din cap și mi-am lăsat mâna pe fotoliu.

— Cred că sunt doar obosită.

Părea tot mai îngrijorat.

— N-ar fi trebuit să…

— Ce? l-am întrebat când nu continuă.

— Nu ar fi trebuit să-ţi beau sângele, îmi zise. Trebuia să mă gândesc mai bine înainte să…

— Nu m-a deranjat, l-am întrerupt.

— Ştiu.

Eather-ul pulsa în pupilele lui, iar glasul său deveni mai adânc, făcându-mă să mă înfior.

— Nu mai contează. N-am luat mult, dar Sacrificiul îţi solicită deja corpul. Dacă începe să te doară capul, să-mi spui. Putem opri durerea, ca să nu se agraveze.

— Bine, am zis. Aşadar, nu mi-am imaginat muşcătura?

— Nu.

— Am nişte întrebări legate de asta.

Obrajii i se înroşiră.

— Da?

Am încuviinţat din cap şi am observat că se înroşise complet. Era drăguţ.

— Nu mi-au rămas urme de muşcătură acolo…

Tensiunea din umerii lui dispăru.

— Pentru că am închis rănile.

— Cum adică?

— Am închis rănile cu limba, zise el.

Mi-am adus aminte de atingerea fierbinte a limbii sale. Acum, eu mă înroşisem.

— Cum ai făcut-o?

— Mi-am muşcat buza şi am tras nişte sânge de acolo, îmi explică el, iar culoarea ochilor lui se închise la culoare. Un strop mi-a ajuns pe limbă când am trecut-o peste răni, aşa că sângele meu te-a vindecat.

— Oh, am şoptit, şi dintr-odată halatul mi se părea prea gros şi greu. Şi de ce n-ai făcut aşa şi înainte?

— Sângele meu poate vindeca doar o rană creată de mine. N-am reuşit să îndepărtez muşcătura lui Taric fără să te las să bei din mine, şi ar fi fost nevoie de mult mai mult sânge. Dar înainte? După ce te-am muşcat? Nu ştiu de ce n-am făcut-o.

— Interesant, am murmurat, iar el ridică din sprâncene. Oricum, sunt bine. Mi-a plăcut foarte mult baia. M-a surprins plăcut. La fel ca alte lucruri care s-au întâmplat.

— Alte lucruri?

Ce venise după. Conversaţia. Ce-mi zisese pe când aţipeam. Nu puteam să-i spun, oricât de mult am încercat. Cum nu puteam să-i zic nici că-mi era greu să fiu vulnerabilă.

— Eşti foarte priceput cu limba, am spus.

Nyktos mă privi. Nu emana acea mândrie arogantă şi

masculină. Era doar îmbujorat şi surprins, de parcă nu-i venea să creadă. Îşi drese glasul.

— Mă tem că o să se răcească mâncarea dacă mai aşteptăm.

Am privit masa aflată lângă uşile balconului, unde de obicei se afla o farfurie acoperită.

Acum, erau două.

Inima îmi tresăltă.

Două farfurii acoperite. Două pahare. O sticlă de vin.

— Ai zis că nu vrei să mănânci cina singură, spuse Nyktos în timp ce priveam farfuriile. E târziu, aşa că m-am gândit că poate nu vrei să mergi în sala de mese. Dar, dacă ţi-ai schimbat părerea sau vrei să fii cu altcineva, pot să…

— Nu. Nu pleca! M-am ridicat repede, complet roşie la faţă. Vreau să spun că nu mi-am schimbat părerea.

— Mă bucur. Zâmbi slab. Începeam să mă simt ciudat.

Nu credeam că era posibil ca el să se simtă mai ciudat ca mine în acel moment. Am ajuns repede la masă, de parcă îmi era teamă ca el să nu se răzgândească.

— Cum a fost la curte? l-am întrebat, rugându-mă să nu-mi proiectez iar emoţiile.

Nyktos mă urmă calm şi se aşeză în faţa mea.

— Nimic ieşit din comun, îmi zise şi săltă capacul de pe farfuria mea. Câteva plângeri mărunte între vecini.

— Sunt surprinsă că astfel de lucruri sunt aduse în faţa unui zeu primitiv, am zis, desfăcând şervetul şi aşezându-l în poală.

Rânjetul îi reveni în timp ce ridică sticla de vin. Scoase dopul, şi un miros aromat şi dulce ne năpădi.

— Sunt sincer bucuros că am de-a face cu aşa ceva, zise el.

— Da?

Îl priveam în timp ce turna vinul în pahare.

— Da. Luă un cuţit şi se relaxă în scaun. Înseamnă că supuşii mei sunt destul de relaxaţi să o facă. Că nu se tem de mine şi se simt destul de în siguranţă ca să se înfăţişeze în faţa mea.

— Nici nu m-am gândit la asta.

— Oamenii din Lasania nu veneau cu astfel de plângeri în faţa regelui şi a reginei?

— Cândva, da. Se întruneau ca să spună ce aveau pe suflet.

Am privit tendoanele fine ale mâinilor şi ale degetelor sale pe măsură ce termina de tăiat pieptul de pui gros şi aranja bucățile lângă legume.

— Dar, după ce Stricăciunea s-a agravat, plângerile au devenit mai vehemente şi au cerut tot mai multe. Nu au mai ţinut întruniri. Au început să protesteze.

— Şi reacţia celor care-i conduceau?

— N-a fost una bună, am recunoscut. Conducătorii au reprimat sever protestele. În loc să facă stocuri de mâncare şi să mute fermele pe terenurile neatinse de molimă, au ales să nu facă nimic. M-am înfuriat din nou. Au aşteptat ca eu să…

— Opreşti Stricăciunea? completă el.

Am încuviinţat.

— Aşa că nu s-au pregătit deloc, în caz că aş fi dat greş.

— N-ai dat greş, Sera, zise el. Nu s-ar fi oprit Stricăciunea dacă ai fi devenit consoarta mea.

Nu zicea ceva nou. Ştiusem asta din momentul în care aflasem că Stricăciunea nu avea nimic de-a face cu înţelegerea. Dar nu înţelegeam pe deplin acţiunile lui Eythos.

— N-am dat greş, am zis şi am oftat.

— Asta am zis şi eu.

— Mă refer la ce a spus Holland despre diferitele fire, despre datoria mea.

Nyktos miji ochii.

— Dacă vrei să vorbeşti despre Kolis…

— Nu la asta mă refer. Cel puţin, nu acum. Pot salva Lasania dacă rămân în viaţă destul timp cât să trec tăciunii la tine. Asta ar opri Stricăciunea.

— Am mai discutat despre asta, Sera.

— Ştiu. Doar că nu ştiu. Abia acum am conştientizat cu adevărat. Cred că sunt obişnuită să…

— Dai vina pe tine? Pentru că familia ta a făcut la fel?

— Ezra n-a făcut-o niciodată, am şoptit.

— Şi Ezra va domni mai bine decât cei de dinainte?

— Da. O face deja. Ezra e regina pe care ei o merită, am zis și am zâmbit în timp ce el ridică farfuria și se întinse peste masă.

— Mă aştept să trăieşti dincolo de momentul în care facem transferul tăciunilor, zise el. Probabil voi apuca să aflu cât de merituoasă e sora ta vitregă.

— Mă laşi să o vizitez?

— Nu asta vrei?

— Da, dar…

Mă privi.

— Vom pleca mâine, dar nu putem sta mult. Am mai avut noroc de câteva ori în trecut, însă alţii îmi pot simţi prezenţa în tărâmul muritorilor. E un risc.

Mi-am amintit de acele arătări scârboase care ajunseseră la lacul meu, însă ele mă căutau pe mine atunci, nu pe el.

— Ştiu, am zis.

— Şi trebuie să ai grijă ce-i spui, continuă el. Ştiu că vei vrea să-i zici adevărul despre Kolis, însă genul acesta de

cunoaştere ar însemna o condamnare la moarte dacă se află că ştie aşa ceva. Îi poţi spune despre Stricăciune, dar nu despre felul în care a apărut.

— Am înţeles, am zis. Nu vreau să o expun pericolului.

— Bine. Acum, mănâncă! mă îndemnă şi schimbă farfuriile.

— Nu era nevoie să-mi tai mâncarea, am zis.

— Ştiu, replică pe când tăia o bucată de piept de pui. Ştiu că eşti capabilă să-ţi tai singură mâncarea, dar pieptul meu era mult mai gros ca al tău, şi ai nevoie de proteine.

M-am uitat la movila de carne frumos aranjată. Şi apoi, la bucata pe care o tăia acum. Mi se părea la fel, dar îmi plăcuse gestul său. Nu am făcut nicio remarcă urâcioasă.

— Poate că nu simţi, dar corpul tău consumă multă energie în timp ce se pregăteşte pentru Ascensiune.

Mi-am amintit că aţipisem după ce mă trezisem, aşa că am luat câteva bucăţi de carne în furculiţă. Simţeam efectele, în mod evident.

— Mulţumesc! am murmurat.

— Nu e nevoie.

— Ei bine, mulţumesc oricum! Mâncam în timp ce trăgeam cu ochiul la el. Avea capul plecat şi rânjea. „Pace.” M-am foit pe scaun. Cum rămâne cu lazurile lui Divanash? Te-ai mai gândit la asta?

— Da, zise el în timp ce mesteca încet.

Am băut o gură de vin dulce.

— Şi?

— E un risc. A rămas la fel de riscant.

— Pentru că e un risc nu înseamnă că o să păţesc ceva acolo.

— Aşa e, dar e mai bine să fim precauţi. Foarte precauţi.

Înţelegeam.

— Dar, continuă el, nu ştim când ne va convoca Kolis. S-ar putea să se întâmple mâine, peste o săptămână sau peste mai mult. Nu avem luxul timpului.

Eram de acord.

— Poate că e o binecuvântare că a amânat încoronarea. Aşa vom avea timp să scoatem tăciunii înainte să ne convoace.

— M-am gândit şi la asta, zise el.

— Dar ai ales să fii foarte precaut? am întrebat, luând un morcov în furculiţă.

Îşi ascunse parţial zâmbetul.

— Am vorbit cu Nektas după ce m-am întors de la curte, continuă el, și speram că dragoninul nu-i destăinuise ce vorbiserăm. E de acord.

Eram emoţionată, dar am rămas precaută.

— Tu eşti?

— Nu-mi place ideea că vei fi acolo fără protecţia titlului, indiferent că e vorba despre tărâmul acesta sau despre cel al muritorilor.

Lăsă paharul pe masă, şi m-am străduit să nu îi răstălmăcesc vorbele.

— Nu încerc să te controlez, zise.

— Ştiu.

— Mă bucur că înţelegi. Mă temeam că…

— Ce?

Nu l-am lăsat să termine.

— Mă temeam că situaţia în care ne aflăm te va face să te simţi aşa. Nyktos îşi privea paharul. Că te-am făcut să te simţi aşa pentru că mi-am folosit autoritatea şi te-am oprit din a face ce vrei şi că eu… Oricum, nu mi-a plăcut.

L-am privit pentru câteva clipe care trecură greu, ca o eternitate, și nu ştiam ce să zic. Îşi folosise autoritatea ca să

mă oprească să fac o grămadă de lucruri – chestii care probabil m-ar fi rănit sau ucis.

— E o diferenţă între cineva care încearcă să te controleze şi cineva care încearcă să te protejeze. Ştiu că mă comport de parcă nu înţeleg diferenţa, dar o ştiu bine.

Nyktos mă privi.

— Trebuie să existe un echilibru, înţelegi? Când nevoia de a proteja pe cineva preţios nu împiedică acţiunile acelei persoane, am completat.

El încuviinţă.

— Constat că e greu să menţii acest echilibru. Dar sunt de acord. Vom avea ce face mâine, se pare, iar Nektas nu va fi disponibil poimâine, dar, peste două zile, te vei duce cu el la lazurile lui Divanash.

Încercam să nu zâmbesc, dar îmi era greu să mă abţin. Ochii săi străluceau, şi mă întrebam dacă ştia că îşi schimbaseră nuanţa.

Nyktos îşi mută privirea şi bău.

— Oricum, zise el, am auzit că Erlina ţi-a adus nişte haine. Îţi plac?

— Sunt foarte frumoase.

— Să sperăm că nu sunt la fel de… indecente.

— Nu sunt.

— Slavă zeilor!

M-am lăsat în spătarul scaunului şi l-am privit. Avea părul desfăcut şi purta o cămaşă largă neagră, amintindu-mi de felul în care arătase când stătuse lângă mine pe malul lacului. O fiinţă puternică şi fantastică, dar la îndemână.

E aşa cum îţi doreşti să fie.

Îmi era greu să nu-l văd ca fiind Ash în acele momente tihnite.

— Vreau să te întreb ceva, i-am zis.

— Spune!
— Nu ştiu dacă ar trebui. Cred că ar fi necuviincios.
— Până acum, nu te-ai ţinut de astfel de lucruri.
— Ştiu şi eu să mă port cuviincios din când în când.
Am băut ca să-mi fac curaj.
— Sunt surprinsă că eşti aici.
— Asta nu-i o întrebare, Sera.
Felul în care îmi pronunţase numele… Am simţit încordarea din abdomen.
— Aşa e. Nu e o întrebare. Mai mult o remarcă. Dar nu credeam că vei vrea să iei cina cu mine.
— Credeai că nu aveam să-ţi îndeplinesc cerinţele de mai devreme, zise el.
— Sunt atât de transparentă?
— De obicei, nu. Dar acum, eşti la fel de transparentă ca un geam.
Mi-am dat ochii peste cap.
— Nu e mare efort să iau cina cu tine. Şi e ceva ce pot face cu uşurinţă.
— Cred că e primul lucru pe care-l faci cu mine cu uşurinţă.
— Nu primul.
Tăcerea se întinse între noi şi timpul parcă se dilată în vreme ce îl priveam. Se întinse şi apoi se opri. Îşi drese glasul şi privi altundeva, rupând vraja ciudată ce se înfiripase între noi.
Căutam să zic ceva. Din fericire, mi-am amintit de ceva ce spusese Attes.
— Ai fost prieten cu Dorcan, Cimmerianul?
— Ţi-am mai zis, eu nu am prieteni.
Aşa era, dar m-am gândit la gardienii săi şi la Nektas, care îl considerau parte din familie.

— El te considera prieten?

— Nu pot să-ţi răspund.

— Dar îl cunoşteai, am insistat.

Nyktos se mişcă în scaun şi îşi privi paharul.

— Îl ştiam de ceva vreme. Nu a fost tot timpul un membru al curţii lui Hanan.

Era mai mult decât mă aşteptam să-mi zică.

— Ai zis că ar fi putut alege să slujească altei Curţi. Dar el a zis că aşa ceva nu era posibil. De ce îl slujea pe Hanan, dacă făcea parte din stirpea lui Attes?

— Attes nu e doar Primitivul Războiului. E şi Primitivul Înţelegerii. Preferă înţelegerea, nu discordia, aşa că Vathi e de obicei un loc paşnic. Cel puţin parţial, îmi explică el. Cimmerienii pot deveni neliniştiţi dacă nu varsă sânge, şi mulţi pleacă din Vathi şi slujesc altor Curţi. Hanan are mulţi Cimmerieni.

— Pentru că Hanan e un laş care are nevoie ca alţii să lupte în locul său?

Nyktos chicoti.

— Hanan iubeşte vânătoarea doar dacă e în avantaj. Aşa că da, e un laş.

Am zâmbit pe când îmi trăgeam şervetul spre bărbie.

— E ciudat că un zeu primitiv poate fi laş, am zis.

— Forţa şi puterea nu sunt totul şi rareori schimbă în bine comportamentul cuiva. Oricum, Dorcan probabil a făcut jurământ de sânge în faţa lui Hanan – unul ce se dizolvă doar prin moarte. E singurul motiv pentru care nu a putut părăsi curtea. Mişcare greşită din partea lui. Mă aşteptam să fie mai deştept.

— Ciudat să spui asta despre cineva pe care nu îl consideri prieten, am murmurat.

Nyktos pufni.

Mi-am muşcat buza şi m-am străduit să nu dau ghes gândului, dar trebuia să ştiu.

— Tu ai prieteni.

— Sera…

— Chiar dacă o negi, asta nu anulează faptul că unii ţin la tine. Şi nu schimbă cu nimic faptul că îţi pasă de ei. E bine să ai prieteni. Simţeam că mă pătrunde cu privirea. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi ucizi prietenul!

Nyktos tăcu.

— N-ar fi fost nevoie dacă nu m-ar fi văzut, am recunoscut.

— S-ar fi întâmplat oricum.

Era, oare, aşa? Aveau să urmeze şi alte morţi? Dacă izbucnea un război între zeii primitivi, atunci mai mult ca sigur.

— Greşeşti, îmi zise. Nu e bine să îţi pese de unii care ajung apoi torturaţi sau ucişi.

Degetele mele prinseră paharul în timp ce mă gândeam la ce-mi zisese în acea după-amiază. Motivele pentru care nu-şi permitea să îi distrag atenţia.

— Kolis?

Nu răspunse. Nici nu trebuia.

— Iartă-mă! am şoptit.

Mă privi şi, după o clipă, încuviinţă din cap.

— Nektas a zis… că ai reuşit să-l convingi pe Kolis că îi eşti loial.

— Aşa e.

— Atunci de ce se comportă aşa cu tine? Nu-mi venea să cred că Nyktos era pedepsit de către Kolis pentru că i se părea că îi testa răbdarea. E din cauza tatălui tău?

— Probabil. Dar aşa se poartă şi cu ceilalţi zei primitivi care chiar îi sunt loiali. Într-un fel sau altul, îi intră şi îi ies

din graţii la fel de repede.

Am râs, însă îmi doream să-mi fi spus adevărul. Instinctul îmi spunea că, deşi Kolis era probabil la fel de crud cu ceilalţi, se comporta altfel cu Nyktos. Poate că la început comportamentul avusese de-a face cu tatăl său, dar acum devenise mai mult de atât. Era legat de ceea ce spusese Attes, cum că Nyktos era preferatul lui Kolis.

El tăcu o vreme.

— Noaptea trecută, când am venit în dormitorul tău…

— Da?

Am rezistat dorinţei de a-l tachina pentru ce făcuse.

— Aş fi venit mai devreme, îmi zise. Dar s-a întâmplat ceva la pilaştri.

— De aia ai plecat cu Rhahar? Erau suflete ce trebuiau judecate?

— Nu de data asta. Ci suflete care au refuzat trecerea.

— Se întâmplă des.

— Mult mai des decât îţi poţi imagina. Oftă. Din ce în ce mai multe suflete refuză să treacă şi aleg să intre în Pădurea Muribundă. Şi creează probleme.

— Umbrele sunt, probabil, greu de controlat.

— După cum ştii, cam da. În clipa în care sufletele refuză să facă trecerea şi intră în pădure, devin Umbre. S-au pierdut şi trebuie distruse. Imediat. Şi ştiu că ar trebui s-o fac. Nimeni nu şi-a mai revenit din aşa ceva. Dar mă gândesc că poate unele vor reuşi. Ar trebui să aibă o şansă ca să fie judecate sau iertate. Dar, odată distruse, nu mai au şansa asta. Nu mai au nicio şansă.

Îmi venea să plâng, şi am suspinat. Ştiam că nu-i făcuse plăcere să ucidă Umbrele, mai ales că o făcuse ca urmare a acţiunilor mele. Faptul că voia să le mai dea o şansă demonstra cât de bun la suflet era. Şi, zeilor, merita o viaţă

mai bună. Una în care nu trebuia să se ferească să arate emoţie faţă de alţii. Înţelegeam foarte bine, pentru că aşa trăisem şi eu. Pur şi simplu, exista, şi nu era corect.

— Sper că planul tău va funcţiona.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Pentru că e prima oară când te gândeşti la un viitor ce nu presupune moarte?

— Nu.

— Desigur, murmură el.

— E limpede că ar trebui să fii zeul primitiv al vieţii, am zis. Nu pentru că e destinul tău, ci pentru că eşti o persoană bună.

Zâmbi slab, dar trăsăturile îi rămaseră dure.

— Greşeşti, îmi zise. Ţi-am mai spus. Am doar un strop de bunătate în mine, Sera. Dar nu sunt bun, şi ar trebui să ţii minte asta.

Capitolul 21

Inima îmi deveni grea, dar îl credeam.

— Ce te face să crezi aşa ceva?

— Am făcut… tot felul de lucruri, Sera.

— Ai ucis pe cineva de nevoie sau pentru că ai fost forţat?

Nyktos tăcu şi mă privi.

— Sau a început să-ţi placă să-i ucizi pe cei care te invocau din dorinţa de a-i răni pe alţii? Asta nu schimbă cu nimic faptul că eşti inerent bun, Nyktos.

Maxilarul i se tensionă.

— De unde ştii? Ce fel de experienţe de viaţă îţi dau o astfel de intuiţie, când eşti în mare măsură muritoare şi abia ai împlinit 21 de ani?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Ştiu pentru că sunt aici, în viaţă, deşi mulţi, inclusiv toţi gardienii, zeii şi muritorii care te slujesc m-ar fi ucis când au aflat ce plănuisem.

Mă privi.

— Şi, da, tăciunii aceia din mine sunt importanţi ca să mă ţină în viaţă, însă ei nu înseamnă că tu trebuie să te porţi frumos cu mine. M-ai fi putut arunca în temniţă.

— Încă am această opţiune, zise el, turnând iar vin în pahare.

— Dacă ai fi avut de gând să faci una ca asta, ai fi făcut-o deja, în loc să te temi că încerci să mă controlezi. Ai demonstrat tot ce am zis.

Am ridicat paharul în cinstea lui.

El puse sticla deoparte.

— Tot ce am demonstrat e ceea ce ţi-am zis deja.

Stropul acela bun şi decent din mine îţi aparţine.

Eram cuprinsă de mulţumire, ceea ce mă neliniştea, la fel ca nevoia ca el să-mi demonstreze că acea urmă de bunătate îmi aparţinea doar mie.

— Nu trebuie să iei felul în care m-am comportat drept o reflexie a cine şi ceea ce sunt, adăugă el şi bău.

— Felul în care te-ai purtat cu mine e singurul motiv pentru care ştiu că eşti bun, am zis. Nu ai vrut să ucizi şi ai renunţat s-o mai faci înainte ca asta să te schimbe. Ştiu pentru că simţi urmele lăsate de acele morţi, le porţi cu tine pe piele. Ştiu pentru că, în ciuda faptului că nu poţi iubi, eşti în continuare blând şi îţi pasă, mai mult ca altora.

Rânji şi îşi întoarse privirea.

— Nu ştii deloc ceea ce crezi că ştii.

— Ştiu pentru că nu sunt nici eu bună, am zis.

— Crezi asta din cauza planului pe care l-ai avut?

Am râs sec.

— Da, numai că asta-i o picătură într-o fântână foarte adâncă plină cu alte picături.

Eather-ul din ochii săi se aprinse.

— Şi celelalte picături?

— Vei afla dacă planul tău dă greş. Îmi vei vedea sufletul după moarte. Nu e negru. E roşu, îmbibat de sângele celor pe care i-am ucis. Vieţi pe care le-am luat fără să las în urmă nimic. Tăciunii din pieptul meu vibrară. Nici nu le simt. Nu ca tine. Sigur, poate că-mi pare rău, dar nici acel sentiment nu durează prea mult. Aşa m-am simţit şi când i-am băgat pe gât biciul lui Tavius.

— Nici nu ar trebui să simţi remuşcare, zise Nyktos.

— Aşa m-am simţit şi când am scos inimile din piepturile lorzilor din insulele Vodina, iar singura lor crimă fusese că o enervaseră pe mama mea. Şi n-am simţit nimic

când am omorât un om care probabil prostitua copii. Nimeni n-ar fi trebuit să simtă ceva pentru că l-a ucis pe acel nemernic, doar că nu l-am ucis repede şi curat. Iar restul, şi sunt probabil optsprezece cu toţii, am zis, gândindu-mă la gardienii trimişi de Tavius… N-am simţit legat de moartea lor nimic în afară de milă şi enervare. Şi tatăl meu vitreg? Poate că nu l-am ucis cu mâna mea, dar a murit din cauza acţiunilor mele, şi nici nu m-am gândit la asta. Ca să fiu sinceră, cred că tăciunii au fost singurul motiv pentru care am simţit ceva. Dacă n-ar fi fost în mine, probabil n-aş fi simţit nimic.

Am ridicat paharul, cuprinsă de ruşine, şi am băut tot vinul din el.

— Aşa că ştiu ce înseamnă binele, pentru că ştiu foarte bine opusul său, la nivel personal.

Nyktos tăcu şi mă privi, iar eu m-am gândit că poate n-ar fi trebuit să-i spun toate astea. Dar ce mai conta? Nu aveam motive să mă prefac a fi altcineva. Totuşi, îmi doream să-mi fi ţinut gura, pentru că era singura persoană care nu mă făcea să mă simt ca monstrul ce tocmai îi dădusem de înţeles că eram.

— Cu toate acestea, zise el într-un final, moale şi întunecat, ai fost gata să te pui în pericol ca să protejezi nişte oameni pe care nu i-ai cunoscut niciodată. De mai multe ori. Ai fost pregătită să te sacrifici pentru ţinuturile Umbrelor.

— Nu e acelaşi lucru.

— Chiar aşa?

— Nu. M-am ridicat, pentru că nu mai aveam stare. Sunt obosită. Cred că sunt gata de culcare…

— Nu există un zeu primitiv bun.

— Poftim?

— Esenţa care curge prin venele noastre e substanţa

din care sunt făcute tărâmurile, cea care a creat aerul pe care îl respirăm, pământul care se sădeşte, ploaia ce cade din ceruri și formează oceanele. E ceva antic și puternic. Imparţial. Absolut. Şi, la începuturi, când erau doar zei primitivi străvechi, parcele şi dragonii, zeii primitivi nu erau nici buni, nici răi. Doar erau. Pur imparţiali. În echilibru perfect, pentru că nu simţeau nimic – nici ură, nici iubire. Nyktos mă privi. Milenii au trecut, şi mulţi zei primitivi s-au născut, inclusiv tatăl meu. Pe atunci, zeii primitivi nu mureau. Pur şi simplu, intrau în Arcadia când erau pregătiţi. Ideea de a se lupta unii cu alţii nici măcar nu le venise – cu atât mai puţin să se ucidă. Procrearea se întâmpla de dragul creației. Și așa au apărut zeii. Apoi muritorii. Pentru o vreme, nu au existat războaie şi morţi inutile. Au existat neînţelegeri în tărâmul muritorilor, bătălii şi aşa mai departe, dar zeii primitivi interveneau întotdeauna și calmau temperamentele, uşurând durerea celor care pierdeau apropiaţi. Apoi a căzut primul zeu primitiv, şi de atunci totul s-a schimbat.

— Cum adică a căzut?

— S-a îndrăgostit, zise el sec. Vezi tu, de fiecare dată când zeii primitivi şi zeii de rând interacţionau cu muritorii, deveneau tot mai curioşi, până când au fost cuprinşi de aceleaşi emoţii ca muritorii – ceva ce Nektas şi tatăl meu nu creaseră. Muritorii au fost primii care au putut simţi emoţii, din momentul în care au respirat pentru prima oară şi până în ultima clipă. Şi li s-a întâmplat în mod natural. Dar zeii primitivi nu trebuiau să fie atinşi de asemenea nevoi muritoare.

— De ce?

— Pentru că emoţiile pot influenţa deciziile cuiva, oricât de imparţial se crede. Dacă simt, pot fi influenţaţi prin

emoţii. Mă privi. Aşadar, un zeu primitiv s-a îndrăgostit, iar parcele au devenit neliniştite. S-au îngrijorat că iubirea aflată în inima unui zeu primitiv poate deveni o armă. Au intervenit şi au sperat că îi pot convinge pe ceilalţi zei primitivi să nu facă şi ei la fel, pentru ca iubirea să nu devină o armă folosită împotriva lor.

— Pentru că ar fi devenit o slăbiciune, am şoptit. Nu am ştiut de ce dragostea poate slăbi un zeu primitiv. Şi cum de parcele au putut crea ceva atât de puternic?

— Pentru ele înseamnă esenţa – *eather-ul* – care a creat primii zei primitivi, îmi zise. Tatăl meu mi-a spus mai demult că nici nu au avut întrupare muritoare pentru multă vreme. Erau pur şi simplu peste tot.

Am clipit încet, şi nu eram în stare să înţeleg cum Holland, care era din carne şi oase, putea fi ceva ce exista în vânt şi în ploaie.

— Ei bine, ce au făcut parcele pare să fi funcţionat.

Nyktos chicoti.

— Deloc. Căderea unui zeu primitiv a pornit o reacţie în lanţ. Alţi zei primitivi s-au îndrăgostit, şi în cele din urmă şi unele parce au început să simtă emoţii.

M-am gândit la Holland şi la zeiţa Penellaphe.

— Dar dragostea însemna că zeii primitivi au început să simtă şi alte emoţii. Plăcere. Supărare. Dorinţă. Gelozie. Invidie. Ură. Şi parcele se temeau că urma să se întâmple ce păţiseră şi muritorii. Zeii primitivi au ajuns să fie conduşi de emoţii, şi echilibrul puterii a devenit greu de prezis, pentru că a pătruns în tărâmul muritorilor. Firea zeilor primitivi s-a schimbat. Acum, zeii primitivi nu mai sunt buni, mai ales când vine vorba despre moartea muritorilor. Puse paharul deoparte. Din momentul în care un zeu primitiv se naşte sau face Ascensiunea, natura esenţei primitive începe să ne

schimbe. Pe măsură ce îmbătrânim, esenţa devine mai puternică şi ne e din ce în ce mai greu să ne amintim sursa acelor emoţii – şi devine asemenea cărnii muritoare din care a apărut. Esenţa primitivă ne permite să influenţăm muritorii, îi putem face să înflorească sau să putrezească, să iubească sau să urască, să creeze viaţă sau să răspândească moarte. Esenţa nu e bună sau rea. E absolută. Impredictibilă. Crudă. Îşi ridică privirea spre mine. Ai purtat acei tăciuni din naştere, Sera, şi sunt parte din tine. Drept urmare, nu eşti nici bună, nici rea, cel puţin nu în termenii muritori pe care îi înţelegi.

Am oftat.

— Vrei să spui că mă simt aşa din cauza tăciunilor?

— Da, îmi zise. Dar eşti tot muritoare, Sera, şi acea parte din tine e bună.

— E…

— Aşa e, zise Nyktos. N-ai putea simţi ruşine altfel. Sau amărăciunea agoniei despre care vorbeai atunci când îmi povesteai cum ai ucis. Nu ţi-ar fi păsat. Doar ai fi luat. N-ai fi fost curajoasă. Doar puternică.

— Eu…

Nu ştiam ce să zic. Oare era adevărat? Am clipit şi mi-am reţinut lacrimile privind farfuria goală din faţa mea. Simţeam ruşine şi agonie, chiar şi confuzie din cauza faptelor mele. Am închis ochii, înainte să vorbesc:

— Însă eşti bun după standardele muritoare.

— Pentru că încerc să fiu.

— Aşa fac şi muritorii – majoritatea, cel puţin. Încearcă să fie buni, şi tu te străduieşti mai mult decât majoritatea muritorilor.

— Poate, murmură el.

Stând acolo, m-am gândit la ceva.

— De ce parcele n-au intervenit, astfel încât zeii primitivi să facă ce ai făcut tu? De ce nu le-au scos *kardia?*

— Parcele cred în liberul-arbitru. Şi, da, e ironic. Dar ar fi trebuit s-o facă.

Dacă ar fi făcut-o, ar fi salvat o grămadă de vieţi, dar…

— Chiar crezi că ar fi trebuit s-o facă?

— Depinde de zi. Acum, nu cred. Ai terminat de mâncat?

Am încuviinţat din cap.

— Vii în camera mea?

Am început să îmi simt inima bătând cu putere. Ştiam că *ceva* se schimbase între noi. Trebuie să se fi schimbat, căci nu m-am certat cu el – sau în sinea mea. M-am ridicat şi m-am dus în baie ca să-mi fac nevoile și să mă spăl pe dinţi. Aveam emoţii când l-am văzut aşteptându-mă în dreptul uşii, cu sticla de vin în mână.

Inima continuă să-mi bată tare când el închise uşa după noi. Mi-am adus aminte că nu purtam pe sub halat decât o lenjerie intimă minusculă.

Vai!

Nyktos mi-a dat sticla când m-am strecurat pe lângă el. Am refuzat, pentru că băusem destul. M-am aşezat pe marginea patului jucându-mă cu nasturii halatului, iar el se duse la baie, în tot timpul ăsta, n-am reuşit decât să mă trag cu un pas în spate şi să îmi ascund picioarele sub tivul halatului. Apoi Nyktos se întoarse.

Era la bustul gol. Avea pantalonii desfăcuţi.

Eram în continuare emoţionată pe măsură ce se apropia, cu părul umed şi pielea de culoarea bronzului acoperită de stropi de apă.

— Se poate?

Am încuviinţat din cap, căci pulsul meu o luase razna.

La fel ca noaptea trecută, îmi dădu coada de păr la o

parte cu degetul mare. Mi-am muşcat buza de jos când mi-a mângâiat sânul. Abia simţeam atingerea pe sub halatul gros, dar tot mă înfioră.

Nyktos îmi desfăcu părul.

— Mă gândeam, zise el, în timp ce-mi aranja părul peste umăr. La cerinţele tale.

— Nu le-aş numi cerinţe, am zis simţind cum îşi trecea degetele prin părul meu.

— Atunci, cum le-ai numi?

— Rugăminţi blânde.

Nyktos râse.

— Şi ce anume a fost blând la ele, Sera? Loviturile sau momentul când mi-ai pus pumnalul la gât?

— Faptul că nu te-am rănit, am zis.

Zâmbi.

— Dar ceva nu mi-ai cerut, am adăugat.

— Ce anume?

— Oferta pe care mi-ai făcut-o în birou.

Inima mi-o luă din nou razna.

— Nu făcea parte din cerinţele tale.

— Ba da, am zis.

— Chiar? Se jucă relaxat cu o buclă a părului meu, apoi o aşeză la mine pe piept. Sunt sigur că n-aş fi uitat aşa ceva.

Îmi treceam dinţii peste buza de jos în vreme ce el îmi mângâia părul.

— Oferta făcea parte din rugămintea mea de a fi de folos.

Ochii săi strălucitori mă priveau.

— Dacă este nevoie de mine, i-am amintit, iar sângele meu se înfierbântă.

Buzele i se despărţiră, făcându-mă să-i văd colţii.

— E bine de ştiut. Vocea lui era mai aspră, mai dură.

Aşadar, oferta ta... Plăcere de dragul plăcerii. Mai e valabilă?

Un vârtej de emoţii mă cuprinse lăsându-mi mâinile pe pat. Fiind învăluită în dorinţă şi nerăbdare fără să pot să-mi dau seama de ce, i-am zis:

— Da.

Ochii îi străluceau.

— Sigur?

— Da.

Nu minţeam.

Nyktos gemu. Îşi ridică mâna şi-mi mângâie faţa. Abia am simţit descărcarea de energie. Îşi trecu degetele peste obrazul meu. Pielea i se mai încălzise. Nu la fel de mult ca înainte, dar se părea că sângele pe care îl băuse din mine în acea după-amiază îşi făcuse efectul.

— Treizeci şi şase, zise Nyktos. Au rămas tot treizeci şi şase.

Am rânjit.

— Voiam să mă asigur că i-am numărat bine. Îmi atinse gâtul şi ajunse la deschizătura halatului meu. Şi mai ai doi, îmi zise. Îşi trecu mâna peste sânul meu drept. Îl strânse prin halat şi mă făcu să gem. Chiar aici, zise şi îşi trecu degetul mare peste sfârcul meu. Doi pistrui mici chiar aici. Şi cred că mai ai unul, în partea cealaltă.

Mi-am înfipt degetele în pătura de sub mine.

— Vrei să verifici?

— Da.

M-am lăsat un pic pe spate şi i-am dat acces la rândul de nasturi micuţi. L-am lăsat să preia controlul. Îmi doream asta. Aveam nevoie s-o facă.

Şi o făcu.

Îşi trecu degetele peste nasturi şi îi desfăcu repede. Nu zise nimic în timp ce-şi băga mâna pe după halat. Ochii săi

străluceau pe când îmi atingea pielea.

— Sera…

Numele meu sună ca un mârâit, în vreme ce desfăcea halatul. Degetele lui bătătorite şi palmele îmi provocau o plăcere ascuţită, şi simţeam intensitatea privirii sale, în timp ce mă dezbrăca. Halatul îmi căzu de pe spate şi-mi ajunse în jurul încheieturilor de la mâini. Sfârcurile mi se excitaseră şi mi se întăriseră.

— La naiba! gemu el şi înghiţi în sec. Îşi plecă încet capul. Îşi trecu degetele peste sânul meu. Aveam dreptate. Mai ai un pistrui aici.

Simţeam ca şi cum pielea urma să îmi ia foc.

— Crezi că mai am şi alţii?

— Ştiu că mai ai.

— Unde?

Îmi trecu mâna peste talie şi ajunse apoi la genunchii mei. Îi întinse tandru. Îi desfăcu. Buzele sale se depărtară şi mai mult când văzu dantela neagră.

— Îmi place, zise el.

— Trebuie să-i mulţumeşti Erlinei.

— O voi face. Îşi trecu palma peste interiorul coapsei mele şi se opri. Mai ai aici trei pistrui. Ajunse la bucata de material dantelat. Seamănă cu o constelaţie.

Mi-am ridicat şoldurile, şi el trase lenjeria dantelată spre el. Îşi puse apoi mâinile pe şoldurile mele, iar eu am gemut din nou, pe când mă trăgea spre marginea patului. Se lăsă în genunchi. Un val de plăcere trecu prin mine, în vreme ce el privea miezul dintre picioarele mele.

— Va trebui să găsesc un alt nume pentru constelaţia asta, zise el pe când îşi trecea un braţ pe sub şoldurile mele şi îmi proptea piciorul de umărul lui. Poziţia mă forţa să mă sprijin în coate. Sunt întotdeauna mai creativ când simt ceva

dulce pe limbă.

Am icnit când Nyktos şi-a apropiat capul. Respiraţia lui peste pielea mea mă făcu să tresar. Degetele mele se afundară în pătură, iar el îşi întoarse capul, atingându-mi interiorul coapsei cu buzele. Apoi ajunse la miez.

Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce limba lui a trecut peste carnea moale şi a ajuns repede pe clitorisul meu. Când gura lui s-a lipit de mine, am ţipat şi am început să tremur. Sugea încet, apoi mai tare, iar sunetul pe care-l scotea mă făcea să vibrez. Îşi mută capul, iar limba lui mă pătrunse, după care mârâi din nou. M-am mişcat şi mi-am legănat şoldurile, împingându-mă în limba lui. Mă gusta. Lingea. Bea din mine fără să tragă sânge, iar vibraţia din interiorul meu se intensifică. Îşi întoarse capul, şi colţul său trecu peste clitorisul meu. Mi-am dat drumul. Tare. Repede.

Continuam să am orgasm când gura lui se depărtă şi se ridică. Avea buzele umede. Își dădu jos pantalonii. Continuam să tremur, iar trupul era în continuare răvăşit de spasme în timp ce îl priveam, gros şi tare, îndreptat spre mine. Mă ridică în timp ce tremuram şi mă împinse mai în spate, pe pat. Abia respiram în timp ce mă privea şi se apropia de mine. Nu eram panicată când mă lăsă încet pe spate. Stăteam acolo, cu pielea acoperită de furnicături, şi el se propti în braţele sale puternice. Mă simţeam diferit.

Totul era altfel.

Era schimbarea de mai devreme. Acea schimbare care avusese loc între noi. Acum, se întâmpla ceva cu totul diferit. Nu era doar pasiune determinată de nevoia de sânge sau cauzată de furie. Era plăcere de dragul plăcerii. Şi era…

O premieră pentru noi.

Era ceva nou pentru mine. O experienţă de care fugisem. Ce se întâmplase înainte nu mai conta. Nu-mi

puteam explica.

Am rămas nemişcaţi, chiar dacă tremuram din nou. Nu credeam că mai respira în timp ce mă privea. Apoi m-am mişcat şi i-am cuprins obrajii, sărutându-l. Îl sărutam pentru că acum era altfel.

Mă sărută şi el, făcându-mă să-i simt gustul pe buzele lui şi pe limbă. Eram lacomă. Ambii eram lacomi, sărutându-ne neîncetat, până când el se mişcă şi îşi cuprinse mădularul în palmă. Senzaţia penisului său care se plimba peste umezeala mea îmi promitea ceea ce avea să vină, şi nu mai voiam să aştept. Mă pătrunse încet, şi senzaţia – apăsare şi umplere – mă făcu să ţip.

Nyktos se opri.

— E în regulă, am zis. Nu te opri! Te rog!

— Nu va trebui niciodată să mă rogi. Niciodată.

Intră în mine cu totul, iar ţipătul meu fu acoperit de geamătul lui. Se opri, lipit de mine. Simţeam fiecare respiraţie a lui, fiecare bătaie a inimii. Apoi se mişcă din nou, încet şi apăsat, în timp ce se adâncea tot mai mult. Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său şi picioarele în jurul coapselor. Se cutremură şi mă pătrunse încet, iar eu îl sărutam din nou într-un crescendo continuu de senzaţii.

Ne mişcam la unison. Buzele noastre. Limbi. Mâini. Şolduri. Încet, excitant, pătrunderi mai superficiale, urmate de altele profunde. Mă strângeam în jurul lui. Se mişca mai repede. Mai tare. Sângele meu se înfierbântase, iar tăciunii vibrau în mine pe când pielea lui Nyktos se întărea. Avea umbre adunate sub piele, şi, când îşi înălţă capul, *eather-ul* îi inundase venele din spatele ochilor. Trăsăturile i se întunecară în timp ce mă penetra şi ne împingea pe amândoi mai sus pe pat, iar tensiunea devenea tot mai acută.

— Zeilor, am şoptit şi l-am prins de ceafă. I-am strigat

numele, iar tensiunea erupse din nou, de data asta şi mai intens, atotcuprinzător.

Pentru că auzisem cuvântul care-i părăsise buzele în timp ce se cutremurase şi îşi lovise şoldurile de ale mele. Acel cuvânt care făcea ca plăcerea să treacă peste noi în valuri nesfârşite.

— *Liessa.*

Capitolul 22

Nyktos plecase deja atunci când m-am trezit, dar se întoarse înainte să mă ridic din pat, de parcă simţea că eram trează. Cada era plină şi, la ieşire, mă aştepta micul-dejun. A rămas tăcut în timpul mesei, fără să fie distant sau rece, doar tăcut, şi nu m-am întrebat de ce nu avea prea multe de zis. În timp ce mă îmbrăcam, mă gândeam cu plăcere la ce-mi spusese despre moralitatea zeilor primitivi. Şi la plăcerea ce urmase. Din mai multe opţiuni de vestimentaţie în acea dimineaţă, am ales nişte colanţi dantelaţi, o bluză albă şi o vestă neagră. M-am bucurat. În sfârşit, aveam haine croite pentru mine, pe măsura mea. Mă simţeam puternică atunci când eu şi Nyktos am părăsit palatul, pentru a vizita lumea muritorilor.

În ciuda a ceea ce spusese Nyktos în acea dimineaţă în care îl invocase pe Odin, armăsarului *nu* îi trecuse supărarea pe mine.

Mă privea de parcă se gândea dacă să mă muşte sau nu. Starea lui rămase la fel în timp ce călătoream pe drumul pe care sosisem în Ţinuturile Umbrelor, dar asta nu-mi diminuase entuziasmul în timp ce ceaţa primitivă ne înconjură.

Urma să o văd pe Ezra.

Şi să-mi văd lacul.

Două lucruri pe care nu crezusem că aveam să le revăd.

Vălul alb acoperise totul. Ştiam că era doar temporar, dar faptul că nu mai vedeam nimic mă neliniştea.

Nyktos mă strânse mai tare în braţe.

— Mai durează câteva secunde, îmi zise calm şi moale.

Am încuviinţat din cap şi m-am prins de şaua lui Odin.

Doar câteva secunde, şi ceaţa avea să se disipeze, lăsând locul unei lumini care să străpungă întunecimea ce urma.

Lumina soarelui.

Ceaţa se lăsă, dar se vedeau fundul din piatră de umbre a lacului şi apele liniştite. Faptul că mi se părea că lacul era tăiat în două de nişte ziduri invizibile mă nelinişti.

Dar era o privelişte impresionantă.

Mi-am lăsat capul pe spate în timp ce Odin a traversat lacul. Lumina soarelui trecea greu prin norii de deasupra. Mirosea a ploaie, şi speram că plouase un pic sau că avea să plouă mult, şi simţeam deja umiditatea pe sub pelerina pe care o croise Erlina. Materialul moale avea în curând să fie leoarcă, dar era mai bine să nu ni se vadă faţa.

Nyktos ridică mâna când am ajuns pe malul apei.

— Impresionată?

— Nu.

Chicoti şi îl îndemnă pe Odin să o ia spre Pădurea întunecată de Ulmi. Rânjeam cu privirea aţintită la cascada ce se revărsa de pe munţii Elysium, întinzându-se peste lacul meu, şi dintr-odată mă simţeam mai relaxată decât fusesem în ultimele săptămâni. Am privit lacul până când nu l-am mai putut vedea, apoi m-am uitat înainte, chiar dacă îmi doream să simt apa lacului pe piele.

— Mi-aş dori şi eu să stăm mai mult, zise Nyktos după câteva clipe de tăcere. Ca să te bucuri de lac. Când vom fi în siguranţă, îţi promit că ne vom întoarce la lacul tău. Poţi veni aici cât de des vrei.

Eram emoţionată. Probabil proiectasem asta, dar nu mă surprindea. Lacul era parte din mine, şi nu eram sigură că faptul că era şi un pasaj spre Ţinutul Umbrelor avea ceva de-a face cu asta. Dar ce mă făcu să plâng fu răspunsul lui.

Promisiunea lui.

— Mi-ar plăcea, am şoptit.

Tăceam apoi pe când Odin trecea printre copaci. Pădurea întunecată de Ulmi era tăcută, şi nu se auzea geamătul nici unui suflet pierdut. Briza nici nu pătrundea în pădure. Când ne-am apropiat de lizieră, iar zidurile castelului Wayfair au devenit vizibile, am fost cuprinsă de emoţii ciudate.

— Ar trebui să mergem pe jos, am zis. Gardienii ar putea fi suspicioşi dacă văd doi oameni ieşind din Pădurea întunecată de Ulmi. Iar Odin are să atragă atenţia asupra noastră.

Odin pufni.

— Pentru că e mai degrabă masiv, am zis. Şi foarte frumos.

Armăsarul pufni iar.

Nyktos opri calul.

— Îi plac complimentele.

— Mă îndoiesc.

— E adevărat. Doar că îi place să fie dramatic.

Odin se întoarse spre Nyktos şi mai pufni o dată. Am acceptat ajutorul lui Nyktos ca să descalec, iar el mă ridică de talie, şi am simţit un val de plăcere.

Rămase cu mâinile pe şoldurile mele, şi sângele meu zumzăia, iar pieptul îmi vibra odată cu tăciunii aflaţi acolo. Îl priveam, iar *Eather*-ul din ochii săi pulsa slab după pupile.

— Eşti pregătită?

Am încuviinţat din cap.

Nyktos rămase nemişcat. Eu la fel. Ochii săi deveniră argint-viu. Credeam că urma să mă sărute, chiar dacă nu aveam timp pentru aşa ceva. Faptul că-l vedeam în tărâmul muritorilor îl făcea să pară mai nesăbuit, impulsiv. Mai mult ca…

Ash.

Maxilarul i se încordă, şi îmi dădu drumul şoldurilor, apucându-mă de glugă. Nu am înţeles micul junghi de dezamăgire. Sărutatul de dragul sărutatului părea să însemne… mai mult.

Şi, deşi între noi era altceva acum, mai mult decât simpla plăcere resimţită în Luxe, nu eram *mai mult* de atât.

Nyktos ridică gluga mea şi apoi pe a sa. Mi-am pus gândurile în ordine şi am privit zidurile.

— Gardienii care patrulează în sectorul acesta nu sunt cei mai atenţi, am zis, savurând trosnetul crengilor sub cizme. Probabil vor presupune că suntem parte a personalului, de vreme ce Pădurea Întunecată de Ulmi…

— E proprietate privată?

Nyktos rânji.

— Mă bucur că acum recunoşti asta.

El chicoti.

— Aveam de gând să spun că toată lumea evită Pădurea Întunecată de Ulmi şi că nu se poate ajunge aici din afara castelului Wayfair, am continuat. Probabil se vor gândi că nu am intrat acolo…

Am tăcut pe când ieşeam dintre ultimii ulmi cu crengi grele.

Am rămas cu gura căscată.

Nyktos se opri.

— S-a întâmplat ceva?

— Porţile castelului sunt deschise, am zis. Şi sunt… oameni.

Oameni peste tot. Nu nobili, ci oameni din Lasania. Umblau pe lângă ziduri, cu chipurile acoperite de o peliculă de sudoare, în vreme ce cărau coşuri şi saci.

— Şi nu e ceva normal?

— Deloc, am zis, confuză. Nu e deloc normal.

Îmi era teamă că avusese loc un soi de răzmeriţă. Dacă aşa fusese, nu puteam să-i învinuiesc pe cei care se răzvrătiseră, dar mai mult ca sigur lucrurile nu se terminaseră bine pentru cei împotriva cărora se răsculaseră.

O ploaie fină începu să cadă, iar mulţi dintre cei din curte îşi acoperiră capetele cu glugi. M-am grăbit în timp ce traversam pământul stâncos şi am trecut pe porţi. Nişte gardieni erau staţionaţi în partea cea mai estică a curţii, dar nu purtau costumaţia ridicolă a Gărzii Regale. Am mijit ochii, uitându-mă după ei la numeroasele intrări ale aripii estice.

Uşile ce duceau într-acolo erau deschise, dar nu le păzea nimeni.

Era să mă împiedic când am văzut o mamă tânără şi pe cei doi copii roşcaţi ai săi stând sub unul dintre copacii mov de jacaranda. După felul în care erau îmbrăcaţi, clar nu erau nobili.

Şocată de ceea ce vedeam, mi-am dat seama că cei din jur ne observaseră până am ajuns la intrarea bucătăriilor.

Unii încetiniră, alţii se opriră cu totul. Un gardian îşi freca gâtul şi privea încruntat în jur. Un tată care ţinea o fetiţă de mână o trase mai aproape în timp ce căra un sac în cealaltă mână. Alţii priveau cerul şi încercau să înţeleagă de ce temperatura scăzuse brusc.

Aerul se răcorise.

Nu cu mult, dar destul ca oamenii din jur să observe şi să ne privească.

— Mă simt, zise Nyktos. Nu ştiu ce simt, dar ştiu că ceva e printre ei.

M-am încruntat.

— Se întâmplă de fiecare dată când vizitezi tărâmul muritorilor?

— Nu, însă în mod normal evit adunările mari de oameni. Când sunt atât de mulţi, esenţa din mine se activează şi devine o entitate aproape tangibilă, pe care ei o simt. Şi asta îi nelinişteşte.

Pentru că simţeau moartea.

Mă uitam la Nyktos pe când intram pe coridor, dar chipul îi era ascuns de glugă.

— Te deranjează? l-am întrebat. Reacţia lor?

— E normală, zise el. Şi nu mă deranjează.

M-am dat la o parte din faţa unei servitoare care mergea grăbită spre bucătării, cu braţele pline de vase. Ea păli când trecu prin faţa noastră, dar nu ne privi, ci doar se făcu nevăzută.

— Pe bune?

— Da, zise Nyktos. O simt din instinct, şi instinctul le spune să nu stea pe lângă mine. Şi nici n-ar trebui.

Pentru că zeii primitivi îi afectau pe muritori prin simpla lor prezenţă. Perioada varia de la muritor la muritor. Unii erau împinşi înspre violenţă sau înflăcărare, iar unii zei primitivi se asigurau ca prezenţa lor să fie simţită, însă Nyktos era zeul primitiv al morţii. Prezenţa sa putea ucide dacă nu avea grijă.

— Cum să mă deranjeze instinctul lor de supravieţuire?

Pe Kolis îl deranjase.

Tocmai de aceea fusese gelos pe fratele său – o frică pe care şi eu o simţeam în cei care treceau pe lângă noi în timp ce traversam coridorul folosit de servitori.

Mi-am muşcat buza şi am încetinit. Eram tot mai neliniştită, pentru că nimeni nu ne oprise să ne întrebe ce era cu noi. Mă temeam că avusese loc o răzmeriţă, dar eram agitată şi pentru că ultima oară când trecusem pe acest coridor fusese ultima zi petrecută de mine pe tărâmul

muritorilor.

Instinctul mă purta spre singurul loc pe care nu doream să-l revăd.

Sala cea mare.

Nyktos mă atinse.

— Ești bine?

Stomacul îmi era întors pe dos, dar am încuviințat din cap.

— Da. Sunt îngrijorată pentru Ezra.

Simțeam că mă privea, trecând printre coloanele de marmură sculptate cu intarsii aurite. Mi-am reamintit să respir.

Sala cea mare era așa cum mi-o aminteam. În mare parte.

Drapele mov atârnau de tavanul curbat din sticlă și purtau stema aurită a coroanei. Reprezenta o coroană de frunze străpunsă de o sabie în centru. Îmi amintea de cineva care fusese înjunghiat în cap. „Stai puțin!" În sala cea mare nu prea se aflau oameni. Am observat marmura, calcarul și intarsiile aurii. Crăpătura din podea era ceva nou, cauzată de sosirea lui Nyktos, când văzuse ce-mi făcea Tavius. Am privit statuia lui Kolis…

Nyktos îmi cuprinse mâna, și un val de surprindere trecu prin mine. L-am privit.

— Cred că am găsit-o pe sora ta vitregă, îmi zise.

Apoi îmi strânse încet mâna înainte să-i dea drumul.

Am înghițit în sec și m-am uitat după statuia lângă care fusesem pusă în genunchi și lovită peste spate cu biciul de către fratele meu vitreg.

Tronurile se aflau pe podiumul ridicat, în fundul sălii. Niciunul dintre ele nu era acoperit cu lințolii albe și petale de trandafiri negre, în semn de doliu pentru moartea regelui.

Regele pe care eu îl ucisesem.

Am tresărit şi mi-am amintit că totul era legat de tăciunii din mine.

Tronurile erau goale. Însă am văzut-o pe Ezra. Şi dintr-odată îmi era mai uşor să respir.

Era aşezată pe un scaun mult mai modest, la baza podiumului, cu părul ei castaniu prins într-un coc. Nu purta coroană şi îl asculta pe un bărbat aşezat de cealaltă parte a mesei, unul aplecat peste un vraf de pergamente. Hainele şi postura bărbatului îl făceau să pară un nobil, iar nuanţa roşiatică a pielii sale măslinii indica faptul că nu era fericit. Gardienii erau plasaţi în spatele Ezrei, doi în stânga şi doi în dreapta ei. Erau îmbrăcaţi asemenea celor de pe zid – tunici, pantaloni, armură.

Un zâmbet înflori pe chipul meu după ce am văzut-o pe Ezra, care, în ciuda umidităţii, purta o vestă, fără zorzoane. Zâmbetul mi se lăţi observând încăpăţânarea trădată de maxilarul ei pe când îi răspundea bărbatului. Sunt sigur că-i spusese ceva deștept, perspicace și tăios.

— Cred că ţine o întrunire, zise Nyktos.

Am încuviinţat. Întocmai asta făcea Ezra, şi, exact cum îmi imaginasem, nu o făcea de pe tron sau dintr-un balcon, departe de oameni. Se afla printre ei.

Şi deschisese şi porţile castelului pentru ei.

Nyktos se întoarse brusc. Un gardian se apropiase încet de noi, cu mâna pe mânerul sabiei.

Se opri la câţiva metri de noi.

— Regina se întâlneşte chiar acum cu ultima persoană pe care o mai primeşte azi. Puteţi face o programare pentru mâine dacă treceţi pe la arhivarul de la poartă.

Mă încălzea gândul că Ezra ţinea întruniri în fiecare zi.

— Mâine nu ne putem întoarce, zise Nyktos. Mi se părea

că aerul din jur se răcise. Trebuie să vorbim cu Regina azi, cât mai repede.

Gardianul păli când privi umbrele ascunse sub gluga lui Nyktos.

L-am privit urât pe zeul primitiv şi am făcut un pas înainte.

— Chiar trebuie să vorbim cu ea azi, am zis, pe un ton mai blând. Şi cred că îşi va face timp dacă îi vei spune că Sera vrea să-i vorbească.

Gardianul rămase pe loc şi îşi mută privirea de la mine la Nyktos. Simţeam că avea să ne refuze.

— Du-te! îl îmboldi Nyktos, apropiindu-se puţin de el. Îşi lăsă capul pe spate, iar gluga îi alunecă un pic. Vorbeşte cu Regina ta. Acum!

Orice auzise sau văzuse gardianul, rezultatul fu că se întoarse şi plecă.

M-am răsucit spre Nyktos.

— Ţi-ai folosit abilitatea de convingere?

— Nu. Cred că l-am speriat puţin, zise Nyktos amuzat.

— Nepoliticos, am murmurat în timp ce m-am îndreptat spre zidul de coloane care înconjura sala şi am intrat în alcovul privat, mobilat cu divane şi scaune.

— Poate un pic, zise el şi râse.

Pufneam în timp ce-i priveam pe cei din sala cea mare şi îmi spuneam că nu căutam pe cineva anume, dar, oricum, nu am dat cu ochii de acel cineva. Ne-am apropiat de podium ca să-l vedem pe gardian luându-şi inima în dinţi ca să o abordeze pe Regină. Am văzut momentul în care îmi pronunţă numele.

Ezra se încordă şi apoi se ridică, punându-şi mâna în şold. Nobilul din faţa ei o urmă, în vreme ce ea mă căuta. Eram convinsă că avea să-şi amintească faptul că-mi plăcea

alcovul de fiecare dată când ajungeam în sala cea mare.

Făcu un pas în spate, apoi se întoarse brusc. Când ne văzu, se opri, probabil pentru că nu-i venea să creadă. Dar Ezra intra greu în panică. Era logică şi calmă – la fel şi acum.

Se întoarse spre nobil şi îşi ceru scuze faţă de el. Acesta nu părea entuziasmat de ce îi spusese Ezra, dar ea îi întorsese deja spatele. Vorbi cu gardienii, care se răspândiră şi goliră sala cea mare de oameni, împreună cu nobilul.

Nyktos tăcea în vreme ce Ezra se apropia de noi. Uşile sălii se închiseră şi în faţa lor rămaseră doi gardieni.

Ezra se opri în capătul scărilor.

— Seraphena?

Vocea ei era o şoaptă, în timp ce privea lângă mine. Am văzut-o înghiţind în sec.

Am făcut un pas în spate şi mi-am dat jos gluga.

— Ezra.

Tresări.

— Sau mai bine să îţi spun „regină Ezmeria”?

M-am înclinat.

— Să nu îndrăzneşti! Se apropie şi mai apoi se opri. Sunt Ezra. Doar Ezra pentru tine.

O urmă de dezamăgire a trecut prin mine când mi-am dat seama că îi era greu să mă atingă, dar m-am îndreptat şi am observat că şi Nyktos se apropiase şi m-am gândit că reacţia ei probabil era mai degrabă din cauza lui.

— Zeilor, am crezut că a înțeles greşit gardianul, zise ea şi îl privi pe Nyktos cu ochii săi mari şi căprui. N-am crezut niciodată că…

— Ai să mă mai vezi, am terminat în locul ei, iar ea a încuviinţat din cap. Pentru că ar fi trebuit să-l ucid pe el?

— Mişto, zise Nyktos sec.

Ezra păli, şi nu ştiam dacă era o consecinţă a spuselor

mele sau pentru că Nyktos își dădu jos gluga.

Evident că nu-l uitase.

— Cred că trebuie să mă așez, zise și începu să îngenuncheze. Iertare, Înălțimea Voastră, eu…

— Nu e nevoie, spuse Nyktos. Te rog, stai jos! Nu avem prea mult timp la dispoziție, și nu vreau să leșini.

Ezra clipi.

— N-am leșinat niciodată.

Zeul primitiv zâmbi și își dezveli un pic colții.

— Tot timpul există o primă ocazie.

— Te rog, așază-te! i-am zis Ezrei. Are dreptate. Nu avem mult timp la dispoziție și trebuie să vorbim despre ceva.

Ezra se așeză.

— Despre cum ar fi trebuit să-l ucizi?

Am râs și m-am așezat pe scaunul de lângă mine. Nyktos își încrucișă brațele la piept și rămase în picioare.

— Cumva, am zis și am privit podeaua goală a sălii. Am privit și statuia lui Kolis o clipă. Am înghițit în sec. Probabil ai multe întrebări, am adăugat.

— O grămadă, murmură ea.

— Și eu, am continuat. Însă, cum spuneam, nu putem sta mult, așa că trebuie să intrăm direct în miez. Am tras aer în piept și mi-am adus aminte că Nyktos îmi zisese ce anume aveam voie să spun și ce nu. Ceea ce credeam că va pune capăt Stricăciunii nu are nicio legătură cu adevărul. Înțelegerea pe care a făcut-o strămoșul meu nu a cauzat Stricăciunea.

Ezra apucă brațul scaunului pe când ne privea.

— Nu știu nimic despre asta, așa că iartă-mi ignoranța legată de subiect, însă înțelegerea expira odată ce era îndeplinită?

— Sau se credea că fusese încheiată în favoarea celui care o invoca, dacă zeul primitiv era ucis, zise Nyktos, foarte calm.

— Da, şi asta, admise Ezra.

M-am întors spre Nyktos.

— Ce-i? mă întrebă el.

— Ca să ştii, n-am fost niciodată de acord cu înţelegerea, zise Ezra.

— Pentru că n-ar fi fost înţeleaptă încercarea de a asasina un zeu primitiv? o întrebă Nyktos.

— Da, da mai ales pentru că era nedrept faţă de Sera.

Ştiam asta, dar îmi plăcea s-o aud.

Nyktos tăcu, însă o privi pe Ezra mai puţin intens ca înainte.

M-am uitat iar la ea. Era încruntată.

— Ar fi avut loc schimbări dacă s-ar fi îndeplinit înţelegerea. Clima şi-ar fi revenit, ar fi fost mai puţin temperată. Aşa se explicau verile mai toride şi lungi, secetoase şi cu furtuni puternice. Pământul n-ar mai fi fost la fel de fertil din cauza înţelegerii, însă Lasania ar fi revenit la cum fusese înainte, eliberată de Stricăciune.

Ezra se lăsă pe spătar, şi vedeam cum cernea informaţia în gând.

— Atunci, ce anume e Stricăciunea? întrebă ea.

— O crezi, cu atâta uşurinţă? întrebă Nyktos. Familia ta şi ai ei credeau că înţelegerea era cauza Stricăciunii.

— O cred, zise Ezra.

— Pentru că mă aflu aici?

— Ei bine, s-ar putea ca prezenţa ta să influenţeze un pic decizia mea.

— Un pic, zise Nyktos, privind-o.

— Da. Dar ştiu cât de importantă era pentru Sera

salvarea Lasaniei. N-ar minţi despre aşa ceva, ştiind ce ar însemna pentru regatul ei.

Regatul meu.

Am închis ochii.

— Lasania nu mi-a aparţinut niciodată.

— Nu e aşa. Ar fi trebuit să ajungi regină, Sera. Nu eu. Dacă eu pot să recunosc asta, ar trebui s-o faci şi tu.

Mi-am cuprins genunchii.

— Dar tu eşti Regina, şi doar asta contează. Vei fi în stare să faci faţă la ceea ce urmează să zic, nu… Însă m-am oprit preţ de o clipă, după care am continuat: Stricăciunea a fost cauzată de cu totul altceva. Ceva mult mai complicat decât o înțelegere.

Ezra tăcu o clipă.

— Şi, orice ar fi, nu ai voie să-mi zici?

— Nu, am zis.

— Atunci… Atunci, nu putem opri Stricăciunea?

— O să ne dăm silinţa, ţi-o jur, am promis. Dar nu e nimic garantat. E o șansă…

— Mică, mârâi Nyktos.

— Foarte mică, am zis. O șansă foarte mică să nu reuşim. De aceea am venit azi aici. Voiam să te avertizez, ca să te poţi pregăti.

M-am gândit la Holland şi la ceea ce-mi spusese şi la oamenii de afară care cărau coşuri şi saci.

— Însă cred că deja ai început pregătirile, am mai zis.

— Aşa e, admise ea, mai relaxată. Ştii ce părere aveam despre felul în care era tratată Stricăciunea. Simțeam că trebuia să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a aduna provizii pentru populaţie, nu doar pentru noi.

— E vorba despre cei pe care i-am văzut în curte? întrebă Nyktos.

— Am început să acumulăm provizii, şi cei nevoiaşi pot veni şi primi ceea ce au nevoie, în anumite zile, explică ea. Am început tratative cu regele şi regina Terrei, în speranţa că le voi întări încrederea în Lasania. Şi simt că am succes în aceste tratative. Zâmbi slab o clipă. Cred că trebuia să demonstrăm că o alianţă cu noi e benefică. Ceva ce tatăl meu, fie ca zeii să-l odihnească, nu ştia să facă.

Îmi venea să mă strâmb. Ezra își iubise tatăl, iar eu… Mi-am mutat privirea spre locul în care ar fi trebuit să stea tronul său.

— Şi cum merg lucrurile? întrebă Nyktos.

Am clipit şi am oftat. Nu credeam că Nyktos era chiar aşa curios în privinţa planurilor Ezrei. Poate că doar încerca să mă împiedice să mă dau de gol cumva.

Ceea ce probabil s-ar fi întâmplat.

Iar Ezra nu avea nevoie de astfel de informaţii în acest moment.

— Au mult pământ fertil gata de exploatat, în comparaţie cu noi, zise ea. Dar avem din plin ceva ce Terra nu are. Forţă de muncă. O forţă de muncă plătită, oameni dispuși să se strămute în Terra – cel puţin o parte din an. Iar tratativele merg bine.

Foarte isteţ din partea ei.

— Dar, în cazul în care Stricăciunea continuă să se răspândească…

Am încuviinţat din cap.

— Şi s-a mai întins?

— Un pic. Am mai pierdut câteva ferme, dar procesul nu s-a accelerat.

Mi-am amintit de familia Massey, a căror fermă fusese cu siguranţă printre cele pierdute.

— E bine de ştiut ce mi-ai zis. Îmi dă speranţă, spuse

Ezra.

O priveam mirată.

— Credeai că am să reuşesc să-l ucid?

— Nu credeam că ai să reuşeşti să-l faci să se îndrăgostească de tine, mă corectă ea.

— Uau! am murmurat.

— Eşti cam… temperamentală. Şi cei din jurul tău au tendinţa să ajungă înjunghiaţi. M-am gândit că probabil vei fi ucisă pentru că pur şi simplu n-ai mai fi avut răbdare şi l-ai fi înjunghiat.

Nyktos râse scurt.

— Remarcă incredibil de precisă, zise el.

L-am privit urât.

Ezra vru să spună ceva, se abţinu, apoi până la urmă zise:

— Mă bagi în ceaţă.

— De ce?

— Eşti Moartea, nu?

— Da, zise el.

— Dar nu pari deloc aşa.

— Şi cum anume ar trebui să mă comport?

— Nu mai putem zăbovi, am intervenit, speriată de ce-ar fi putut spune Ezra.

— Chiar trebuie să plecaţi? Mari e acum cu tatăl ei, dar ar trebui să sosească, zise Ezra.

— Mi-ar fi plăcut s-o văd, însă nu putem acum, am spus privind spre uşă. Unde e…

Dar m-am oprit înainte să întreb. Nu trebuia să întreb ca să ştiu unde se afla mama mea. Nici nu-mi păsa.

— Cum se simte consoarta ta? am întrebat.

— Perfect, zise ea şi zâmbi luminos. E perfectă.

— Bine. Mă bucur să aud, am zis.

Ochii ei mă cercetau, şi vedeam că mai voia să mă întrebe tot felul de lucruri. Să-mi spună mai multe.

— Eu… după tot ce s-a întâmplat aici, am trimis o misivă în insulele Vodina ca să văd ce face Sir Holland, dar nu am primit răspuns.

— Ah! Am zâmbit. E bine.

— Da?

— E timpul, interveni Nyktos, încheind avalanşa de întrebări a Ezrei.

Îmi era greu să accept, însă trebuia să plecăm.

— Ne vom mai vedea? întrebă Ezra, aşa cum îl întrebasem şi eu pe Holland.

Răspunsul meu însă era unul mult mai plin de speranţă:

— Cred că da.

— Sper asta, chiar sper. Vocea i se îngroşă. Îmi e dor de tine! zise Ezra.

— Şi mie, am spus şi m-am alăturat lui Nyktos.

— Sera? Îţi mai aduci aminte ce mi-ai zis despre pământurile atinse de Stricăciune? Şi motivul pentru care ar putea fi folosite pentru a construi locuinţe pentru cei care trăiesc la Croft's Cross?

— Da?

— Acolo se află Mari şi tatăl ei, zise Ezra. Pe acele pământuri distruse. Construiesc case. Nimic extravagant, dar am descoperit rezerve de lemn acolo – destul cât să poată începe. Ideea ţi-a aparţinut. Cred că e bine să ştii.

Am părăsit sala într-o stare de spirit mult mai bună. Eram mai relaxată, chiar dacă un pic tristă.

Speram să o mai văd pe Ezra. Şi pe Marisol.

L-am privit pe Nyktos. Tăcea în timp ce traversam sala. Îşi acoperise deja capul cu gluga, şi urma să o fac şi eu.

— Sunt bucuroasă… am zis.

Atunci, am cotit şi am dat nas în nas cu… ea.

Mama mea.

M-am oprit.

Ea s-a oprit.

N-am zis nimic în vreme ce ne priveam. Mârâitul lui Nyktos mă făcu să-mi dau seama că mă dădusem cu un pas în spate.

— Arăţi bine, am zis, ieşind din blocaj.

Chiar arăta bine. Părul ei, doar un pic mai întunecat ca al meu, era perfect coafat. Avea o piatră chihlimbarie ce-i strălucea la gât, şi rochia de culoarea lavandei îi cuprindea frumos silueta zveltă.

Avea însă cearcăne sub ochi. Şi poate mai multe riduri decât îmi aminteam.

Îşi apropie mâinile, lipsite de bijuterii.

— Şi tu arăţi bine, zise ea.

Era şocată – se observa în trăsăturile ei, asemănătoare cu ale mele, doar că ale ei erau mai rafinate.

M-am abţinut să fac o remarcă plină de ironie.

— Un gardian mi-a zis că a sosit cineva cu numele tău, a continuat, privindu-l o clipă pe cel aflat lângă mine. Pentru că Nyktos avea faţa ascunsă, ea nu ştia pe cine avea în faţă. Nu credeam că e adevărat, adăugă.

— Dar e, am zis şi am zâmbit.

Probabil şi ea avea întrebări, dar ele nu ar fi fost rezultatul curiozităţii, ci al convingerii că dădusem greş.

Şi nu voiam să văd asta după ce dispărea surprinderea. Nu voiam să aud asta în vocea ei.

O auzisem destul de-a lungul vieţii mele. Chiar nu aveam nevoie s-o văd. Şi am conştientizat ce binecuvântare fusese că n-o mai văzusem.

— Am venit să stau de vorbă cu Ezra şi am făcut-o.

Acum, trebuie să plec. Te rog să mă scuzi!

Am evitat-o şi am început să mă îndepărtez.

— Seraphena.

M-am oprit şi l-am privit pe Nyktos. Faţa lui era ascunsă, dar simţeam că era nemulţumit. M-am oprit şi m-am întors încet spre mama mea.

— Eu… Îl privi speriată pe Nyktos. Nu ştiam că Tavius avea de gând să facă ce…

— Nu mai contează, zise Nyktos şi îşi dădu jos gluga.

Mama mea icni şi se dădu câţiva paşi în spate, cuprinzându-şi pieptul. Căzu în genunchi, iar rochia ei se răspândi pe podea în vreme ce îşi proptea o mână de marmură. Înălţimea Voastră!

El o privea dezgustat.

— Ar fi trebuit să ştii că fiul tău vitreg ar fi fost în stare să o rănească pe fiica ta, şi cu toate astea… n-ai făcut nimic. Ochii săi străluceau. Moartea lui nu a fost singura care trebuia să aibă loc în acea zi. Faptul că încă respiri se datorează unei mile pe care nu o meriţi, zise Nyktos.

Ea păli.

— M-mulţumesc, rosti ea, tremurând.

— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti. Nu eu ţi-am salvat viaţa. Eu voiam să ţi-o iau. Să te pun la locul tău, alături de acel nemernic pe care l-ai fi făcut rege, zise Nyktos, iar peste pielea lui juca esenţa. *Fiica* ta a fost cea care, din motive necunoscute mie, m-a rugat să nu te ucid. Ei ar trebui să-i mulţumeşti pentru tot restul vieţii de care nu te faci demnă.

Capitolul 23

La câteva ore după ce ne-am întors din tărâmul muritorilor şi am petrecut întreaga după-amiază antrenându-mă cu Bele, care fusese mai mult decât fericită să mă trântească din nou şi din nou de pământ, eram complet extenuată.

Nyktos mă săruta pe frunte, iar inima îi bătea la fel de repede ca mie. Mi-am muşcat buza de jos şi mi-am trecut unghiile peste spatele său, arcuindu-mă în vreme ce el s-a cutremurat, aflat adânc în mine.

Geamătul lui sălbatic şi înfierbântat slobozi un val de fericire prin mine, aproape la fel de puternic precum orgasmul pe care-l simţisem cu câteva clipe înainte.

Era ceva nou pentru mine – extazul provenit din faptul că ştiam că era la fel de satisfăcut ca mine. Nu era ca şi cum nu-mi păsase dacă foştii mei parteneri simţiseră sau nu plăcere. Dar până atunci nu mă gândisem la aşa ceva.

Poate că înainte nu-mi păsase?

Acum, când era vorba despre Nyktos, îmi păsa.

Degetele lui răcoroase îmi aranjară părul umed în timp ce-mi săruta fruntea. Inima îmi tresăltă.

El se întinse lângă mine apoi, iar mie îmi fu instantaneu dor de atingerea lui.

Nyktos îşi trecu tăcut mâna peste umărul meu, peste clavicula mea, apoi mai jos, peste un sân. Eu îl lăsam să exploreze. Mă bucuram de atingerile lui.

Bătăturile degetelor sale îmi trecură peste sfârcul întărit, iar eu gemeam în timp ce el continuă să-mi atingă corpul. Mi se părea un pic ciudat că atingerile lui îmi ascuţeau simţurile şi mă duceau la extaz, dar totodată mă şi

calmau. Am închis ochii şi mi-am lăsat gândurile să se dizolve în tăcere.

Călătoria noastră în Lasania mă preocupa teribil. Eram uşurată că Ezra avea lucrurile sub control. Mi-am întors capul spre Nyktos.

— Ştiu că probabil crezi că n-a fost nevoie de călătoria de azi.

— Deloc.

— Chiar aşa? Am deschis ochii. O lumină aurie blândă se scurgea din lampa de lângă noi, iar faţa lui era pe jumătate luminată.

— Pentru că… cred că ştiam că ea avea să facă pregătiri, chiar dacă Holland nu i-ar fi zis nimic. Însă trebuia să fiu sigură.

— Înțeleg, zise el. Continua să mă atingă. Și probabil că pur și simplu aveai nevoie să o vezi.

Am simţit un val de căldură în piept. Probabil acesta era motivul pentru care dorisem să o văd. Aveam senzaţia că era ultima oară când puteam să fac asta.

„Planul lui Nyktos va funcţiona.” Mi-am repetat asta din nou şi din nou, până când groaza se dispersă. Mi-am dres vocea şi m-am concentrat la faptul că Nyktos nu fusese iritat de acea călătorie riscantă. Ar fi putut să-mi spună că nu era necesară.

Eu probabil aşa aş fi procedat în locul său.

Ceea ce mă făcea să simt că semănam cu mama mai mult decât eram dispusă să recunosc.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Nyktos, şi degetele i se opriră pe şoldul meu.

Priveam tavanul.

— Mi-am proiectat emoţiile?

— Da, zise el. Am simţit gust… amar.

— Nu sunt sigură ce înseamnă asta.

— Confuzie, zise el. Şi ruşine.

— Frumos, am murmurat, îmbujorată. Probabil simţi des în gură tot felul de gusturi neplăcute.

— Câteodată. Îmi cuprinse şoldul cu mâna. Vrei să-mi spui la ce te gândeai?

— Chiar trebuie?

— Nu, chicoti el.

— Vrei să-ţi spun?

— Altfel nu te-aş fi întrebat, dar sunt sigur că ştii asta deja.

Ştiam.

— Mă gândeam la mama.

Nyktos îşi lipi pieptul de braţul meu.

— Aş fi preferat să n-o faci, îmi zise.

— Şi eu, am recunoscut şi am oftat.

Îmi dădu drumul şoldului.

— Te gândeai la felul în care i-am vorbit? mă întrebă.

— Deloc, am zis. Aş vrea să pot trăi din nou şi din nou momentul în care am văzut-o stând acolo, cu gura căscată, în timp ce ne îndepărtam.

El rânji.

— Probabil ar fi trebuit să tac din gură. E mama ta. Tu ar trebui să o înfrunţi.

— Dar eu… nu vreau asta. Mi-am dat seama azi. Tocmai de aceea nici nu am vrut să-i spun mare lucru. În mare parte pentru că ştiam că avea să mă enerveze. Dar şi pentru că… pentru că pur şi simplu nu-mi mai pasă. Confuzia sau ruşinea mea sau orice ai simţit tu este o consecinţă a faptului că mă gândeam că îi semăn. Şi asta nu-mi place.

— Se pare că toţi avem părţi moştenite de la părinţi, dar asta nu înseamnă că suntem aidoma lor.

— Aşa e, am murmurat, şi mă întrebam pentru a o mia oară ce fel de om fusese tatăl meu.

— Şi faptul că nu-ţi mai pasă de ea? Nu mi se pare neapărat ceva rău, zise Nyktos, jucându-se cu o şuviţă de păr. Faptul că ai acelaşi sânge cu cineva nu înseamnă că merită să-ţi faci gânduri sau să-ţi pese de acea persoană.

— Aşa e, am zis. Probabil tu înţelegi cel mai bine asta.

Nyktos se opri din a se mai juca cu părul meu.

— Aşa e, zise el sec. Tocmai de aceea nu ne vom mai gândi la cei cu care suntem, din nefericire, înrudiţi.

Îşi lăsă trupul masiv peste al meu, şi în câteva clipe nu mă mai gândeam decât la felul în care mă săruta. La cum îşi folosea gura şi limba, degetele şi mădularul. Îmi alungă rapid orice gând rău.

Chiar şi groaza, ce parcă se lipise de mine ca o umbră şi mă bântuia ca un duh.

Îmi împleteam părul încă umed în timp ce mergeam cu Ector spre biroul lui Nyktos, în dimineaţa următoare. După ce vorbisem cu Orphine la micul-dejun, urma să mă întâlnesc cu Nyktos acolo, la el în birou. De vreme ce călătoria spre Vâlcea fusese planificată să înceapă a doua zi, speram că el urma să-mi mai îndeplinească o cerere.

Antrenamentul.

Dar nu eram sigură, şi nu era ca şi cum aş fi avut şansa să-l întreb aşa ceva în acea dimineaţă. Plecase înainte ca eu să mă trezesc.

Fiindcă folosisem unul dintre ultimele elastice din baie, mi-am amintit să-l întreb pe Nyktos despre cele pe care le păstrase după ce-mi despletise părul în fiecare noapte. Le trecuse pe încheietura lui, dar nu le văzusem după aceea. Ce făcea cu ele? Le folosea să-şi lege părul? Mă gândeam la asta

şi nu la gingiile mele ce continuau să sângereze în timp ce mă spălam pe dinţi.

— Zâmbeşti, îmi zise Ector. Ar trebui să-mi fac griji?

Am pufnit.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi.

— Mda.

Zâmbetul meu se lărgi în timp ce coboram scările şi mă gândeam la noaptea de dinainte. Fiecare moment îmi păruse un vis sălbatic. Nyktos luase cina cu mine din nou, apoi făcuserăm dragoste. Pe când trupul lui masiv tremura de la orgasm, îmi șoptise acelaşi cuvânt la ureche.

Liessa.

Ceva frumos.

Ceva puternic.

Regină.

Am văzut-o pe Lailah cum trecu pe coridor și traversă foaierul, pe când Reaver zbura alături, în timp ce ne îndreptam spre biroul lui Nyktos. Tăciunii din pieptul meu se încălziră şi fremătară, iar senzaţia pe care o simţeam mă făcea să mă simt un pic nesăbuită atunci când intrarăm în biroul lui, iar el stătea aplecat asupra mesei, scriind în Cartea Morţilor. Avea părul dat pe spate şi arăta foarte chipeş.

Inima îmi tresăltă când își ridică privirea. Ochii săi argintii luminoși mă săgetară, iar pielea mi se încălzi imediat. Oare acele puseuri de căldură făceau parte din Sacrificiu? Aveam s-o întreb pe Aios la următoarea întâlnire. Clar nu pe Nektas.

— La fix, zise Nyktos şi închise Cartea Morţilor. Se ridică şi legă tomul. Era îmbrăcat într-o cămașă neagră largă, cu mâneci suflecate, și purta pantaloni de piele. Se duse la dulap. Tocmai am terminat, îmi zise.

— Mai e nevoie de ceva? îl întrebă Ector.

— Nu, dar nu voi fi disponibil în această dimineaţă, spuse Nyktos. Doar în caz de urgenţă.

— Am înţeles, răspunse Ector şi mă privi şiret.

— Mulţumesc! zise Nyktos ieşind de după birou.

Ector se înclină şi mai privi o dată spre mine, după care ieşi, lăsându-mă singură cu zeul primitiv.

Atmosfera dintre noi era altfel acum.

Trebuia să-mi controlez bătăile inimii.

— Câte suflete cu acelaşi nume ai mai scris azi?

El rânji şi se apropie de mine, ceea ce îmi făcu inima să bată şi mai tare.

— În dimineaţa asta, niciunul.

— Presupun că se datorează faptului că nu a fost cineva care să îţi distragă atenţia, am zis.

— La cât a fost de linişte, spuse el, privindu-mi sânii, şi mai ales că nu aveam decolteul cuiva sub nas, am reușit să mă concentrez destul de bine.

Am rânjit şi eu.

— Ei bine, ar trebui să fii bucuros pentru că azi sânii mei nu îţi vor distrage atenţia, am zis.

— Aşa ceva e imposibil, murmură el.

— Înseamnă că e vina ta, nu a sânilor mei.

El îmi mângâie părul strâns în legătură.

— Aşa mi s-a mai spus.

— Atunci, ştii, i-am zis.

Felul în care ne tachinam îmi amintea de cum ne comportaserăm unul cu celălalt înainte să iasă la iveală trădarea mea.

El rânji din nou şi îmi trecu coada peste umăr.

— Hai! îmi zise şi se îndreptă spre uşile biroului.

Mi-am arcuit sprâncenele, l-am urmat pe coridor şi apoi am coborât împreună scările. El deschise uşa grea din

dreapta noastră, cea aflată în capătul coridorului. Am făcut privirea roată, însă bezna domnea în încăpere.

— Ce e aici?

El privi peste umăr. Făclii se aprinseră brusc de-a lungul zidurilor, într-o pulbere de scântei, dezvăluind pe rând, în nuanţe portocalii, treptele înguste ce coborau.

— Scări.

Îl priveam ironic.

— Eşti de mare ajutor, am zis.

— Nu mi se pare că o spui ca pe un compliment. Privi scările. Dar o să-l consider un compliment.

— Fă cum crezi, am murmurat şi mi-am trecut mâinile peste pereţii umezi, în vreme ce am coborât, urmându-l. Mirosul stătut îmi amintea de labirintul de încăperi de sub castelul Wayfair ce ducea spre tunelurile care se întindeau pe sub tot oraşul.

— Să ştii că, atunci când îţi vei încheia Ascensiunea, o să poţi folosi esenţa la fel ca mine, îmi zise şi arătă spre făclii.

Îi priveam umerii laţi, pe când continuam să ating pereţii. Îmi plăcea că era încrezător în planul său. Mă liniştea.

— Aşadar, voi putea să aprind focuri folosindu-mi mintea, să fac lumină şi să mă mişc fulgerător şi fără efort?

— Nu vei putea să alimentezi surse electrice. Doar zeii primitivi pot face asta, însă restul? Da. Şi nu o vei face cu mintea. Ci folosindu-ţi voinţa.

Continua să coboare cu uşurinţă, ceea ce însemna că trecuse des pe acolo.

— Mie mi se pare acelaşi lucru, dar mă rog.

— Nu e acelaşi lucru. Mintea ta necesită gânduri. Timp. Voinţa ta doar e. E ceva ce se întâmplă instantaneu.

M-am uitat urât la el.

— Oricum ar fi, voi deveni extrem de leneşă, am zis.

Nyktos chicoti.

— Ai grijă! mă avertiză în timp ce mă privea şi mă luă de mână. Ultima treaptă e abruptă. E cam jumătate de metru distanţă.

Tăciunii se mişcară veseli atunci când el mă prinse de mână. Sau poate că inima îmi tresăltă. Nu mai ştiam. Am coborât ultima treaptă şi am ajuns pe un coridor larg luminat de torţe.

Pieptul mi se strânse văzând pereţii din piatră de umbre umezi și zăbrelele. Rânduri de zăbrele de culoarea unor oase albite la soare. Celule.

— Ar trebui să-mi fac griji?

Acum, Nyktos fu cel care privi ironic.

— Sper că nu vorbeşti serios.

Tăceam în timp ce priveam zăbrelele. Nu erau complet drepte și netede. Unele erau îndoite, iar în interiorul celulelor se vedeau lanţuri ce le semănau. M-am dus spre ele şi am observat că erau acoperite cu simboluri.

— N-ar prea avea sens să te bag într-o celulă, zise în timp ce mă opri, ţinându-mă de mână, mai ales după ce am căzut la înţelegere – una riscantă, dar foarte plăcută.

L-am privit peste umăr.

— Cum adică riscantă?

— Dar şi foarte plăcută, sublinie el, şi flăcările păreau că îi joacă în ochi.

Voiam să-i spun că asta nu ştergea cu buretele ce se întâmplase înainte, dar mi-am amintit ce-mi mai zisese. Că atracţia lui faţă de mine şi înţelegerea legată de plăcere de dragul plăcerii erau pentru el ceva ce-i distrăgea atenţia. Numai că aveam impresia că, de fapt, începuse să-i pese de mine.

Ştiam ce credea Nyktos că păţeau cei de care îi păsa şi la care ţinea.

Parte din mine începea să creadă că tocmai de aceea îşi îndepărtase *kardia.* Nu ca să se protejeze pe el, ci ca să-i protejeze pe alţii.

M-am întors spre celule şi mi-am oprit senzaţia de tristeţe înainte ca el s-o poată simţi.

— Ce-i cu zăbrelele? Chiar mi se pare sau arată ca nişte oase? La fel şi lanţurile.

— Chiar sunt oase, zise el pe când mă conducea. Oase care au aparţinut odată unor zei sau copiilor lor.

— Ca zeii întemniţaţi în Pădurea Roşiatică?

El încuviinţă din cap.

— Şi ce e sculptat pe ele?

— Vrăji de protecţie care le fac greu de distrus, îmi zise în timp ce continuam drumul de-a lungul rândului interminabil de celule. Erau cu zecile. Oasele vor întemniţa şi un zeu primitiv slăbit. Nu au efect asupra unei fiinţe care e parte din două lumi.

— O viaţă dublă. Dragoninii, am murmurat, pentru că-mi amintisem ce-mi zisese mai devreme. Ai zis că tatăl tău a creat şi fiinţe asemănătoare în această privinţă dragoninilor?

— A creat mai mulţi cu o viaţă dublă, zise Nyktos pe când ajungeam la capătul coridorului, acolo unde calea se bifurca.

Mă conduse spre stânga, acolo unde o uşă era ţinută deschisă de o sabie din piatră de umbre, care fusese înfiptă prin lemnul uşii şi prin peretele din spate. M-am încruntat, privind sabia.

— Dar dragoninii sunt asemenea parcelor. Dragonii din care provin sunt creaţii antice. Tatăl meu a creat zeii după dragonini, şi, dacă au existat şi alte fiinţe cu vieţi duble,

înseamnă că ar fi asemenea zeilor.

— Şi ce sunt cei cărora le-a dat viaţă dublă?

— Sunt de două feluri. Unii care se pot transforma în nişte feline masive. Se cheamă felinoide şi de obicei se găsesc în Sirta. Sunt feroce în ambele întrupări, şi zeii ştiu să nu se lase încolţiţi de ele.

Nu mă surprindea faptul că zeii puteau să se întrupeze în astfel de prădătoare şi să se găsească la curtea lui Hanan.

— Şi mai există sirenele, continuă el, și nu mă puteam abţine să nu mă gândesc dacă nu cumva uitase că mă ţinea de mână. Acestea provin din insulele Triton.

— Şi trăiesc în apă?

— Pot, zise el. Ai auzit despre ele?

— Poveşti străvechi. Legendele marinarilor care erau ademeniţi de fiinţe frumoase în mare, fiinţe pe jumătate om și pe jumătate peşte. Nu sunt sigură cum ar arăta aşa ceva.

El rânji pe când treceam pe lângă alte încăperi, care erau, probabil, tot celule. Unele aveau uşi, şi încercam să nu mă gândesc la ce adâncime ne aflam.

— Da, sunt fiinţe speciale dacă le vezi când se întrupează aşa. Şi probabil vei avea ocazia să le vezi.

Chiar voiam să văd o sirenă.

— Şi doar aceste fiinţe își pot schimba întruparea?

— Şi unii zei primitivi o pot face şi câţiva zei de rând. Nyktos se opri la capătul culoarului şi deschise o uşă. Îmi dădu drumul mâinii şi intră. Am ajuns, îmi zise.

Lămpile de pe perete aruncau o lumină moale în încăperea spaţioasă, care părea săpată în piatră de umbre, iar pereţii nu erau nici pe departe la fel de netezi ca la etajele de deasupra. Din perete ieşea o masă din piatră, ce-mi ajungea un pic deasupra taliei, dar ceea ce se afla în mijlocul camerei îmi atrase atenţia pe când mă apropiam. Semăna cu

un lac.

— E o piscină, îmi zise Nyktos.

— O piscină? am repetat.

— Da, ca o cadă mai mare. Şi partea asta e destul de puţin adâncă, doar că, după aceea, adâncimea creşte. La capăt sunt nişte roţi de lemn care amestecă apa constant, şi astfel mineralele din ea sunt filtrate, apa fiind tot timpul limpede şi răcoroasă. Bucătăriile se află deasupra noastră, iar focurile de acolo încălzesc încăperea. E aproape ca un lac.

— Ai creat asta cu *eather?*

— Dacă aş fi făcut asta, aş fi şubrezit palatul. Piscina a fost săpată manual, zise el. M-au ajutat Rhain şi Ector. Şi Saion şi Rhahar m-au ajutat de-a lungul anilor. Şi Nektas a pus umărul. Bele ne-a supravegheat în mare parte.

— Şi cât v-a luat?

— Destul, dar a meritat. Era mândru. Mai ales că veneam aici când nu puteam dormi şi aveam nevoie de un loc liniştit.

M-am uitat la el pe când fixa cu privirea apa întunecată ce-mi amintea de lacul meu. Mă întrebam de câte ori venise aici, un loc special pentru el, judecând după felul în care îl privea. Poate că era sacru pentru el. Şi mă întrebam de ce alesese să mi-l arate.

„Ţi-e dor de lacul tău, aşa-i?"

Inima îmi bătea cu putere.

— De ce ai venit la lacul meu dacă aveai piscina?

Nyktos tăcu o vreme în vreme ce îl priveam. Se uita ţintă la piscină.

— Pentru că era lacul tău, îmi zise.

Capitolul 24

Din răspunsurile la care mă aşteptam, acela nu era pe lista mea.

— Cum adică? Căci, atunci când te-am văzut acolo, ai părut surprins să dai cu ochii de mine.

— Eram surprins să te găsesc acolo, recunoscu. De fiecare dată când mersesem în acel loc, tu nu apăruseşi.

— Dar ştiai că era lacul meu.

— Da.

— Trebuie să-mi explici, pentru că nu pricep.

Tăcu o vreme.

— Înainte să moară tata, mi-a zis despre înţelegerea făcută cu strămoşul tău. Nu mi-a spus motivul, dar cred că aş fi înţeles oricum.

— Datorită felului în care s-au schimbat Ţinuturile Umbrelor?

Nyktos clătină din cap.

— Asta am crezut până când am aflat despre tăciuni. Te-am simţit – sau cel puţin am simţit tăciunii ce-mi aparţineau. Îşi înclină capul, muşcându-şi buza de jos. Lathan şi Ector te-au supravegheat la ordinul meu după ce ai împlinit 17 ani şi, pe măsură ce ai crescut, te-am mai supravegheat şi eu. Te-am văzut în pădure. Cum stăteai lângă lac. Nu am rămas niciodată prea mult, aşa că nu te-am văzut decât intrând cu picioarele în apă, dar ştiam că mergeai acolo.

— Nu ştiam, am murmurat, surprinsă. Chiar ar trebui să fiu mai atentă.

Nyktos rânji.

— De ce n-ai venit să vorbeşti cu mine?

— De ce? Râse grosolan şi îşi trecu mâna prin păr. Pentru că, în ciuda faptului că sunt cel mai tânăr zeu primitiv, mai tânăr ca majoritatea zeilor de rând, tu erai o copilă, pe când eu eram un bărbat în toată firea după standardele muritorilor. Probabil te-ar fi deranjat faptul că un bărbat oarecare te-ar fi abordat în pădure.

M-am gândit la asta.

— Aşa e, am zis.

— Exact.

— Dar faptul că mă urmăreai pe când mă plimbam prin pădure *nu* ţi se pare ciudat? am întrebat şi mi-am încrucişat braţele.

Privea din nou piscina.

— Da, aşa e, e chiar foarte ciudat.

Am râs.

— Mă iau de tine. Probabil şi eu aş fi făcut la fel în locul tău. Numai că eu aş fi fost şi mai ciudată şi aş fi intrat în vorbă cu tine.

Nyktos zâmbi.

— Dar tot nu mi-ai răspuns de ce mai conta lacul meu, când aveai piscina. Probabil ţi-ar fi fost mult mai uşor să vii aici, nu să călătoreşti în tărâmul muritorilor. Chiar dacă poţi păşi prin umbre.

— Nu ştiu. Lacul e ceva diferit, şi eu… Se încruntă şi îşi scărpină maxilarul. M-am simţit atras de lac. De tine.

— Datorită tăciunilor?

— Se poate, zise şi îşi drese glasul. Am vrut să-ţi arăt piscina, pentru că ştiu că îţi place apa. Dacă ţi-aş fi arătat-o mai devreme, atunci ar fi trebuit să…

Ar fi trebuit să-mi explice de ce o crease. Să-mi spună despre vizitele la lacul meu. Despre faptul că mă văzuse. Şi nu fusese pregătit. Am privit iar piscina. Aveam impresia că

acel loc era un sanctuar pentru el, chiar dacă îl foloseau şi alţii. Aşa cum şi lacul fusese un loc special pentru mine. Dar nu fusese pregătit să împartă un astfel de loc.

Până acum.

Am tras aer în piept, impresionată şi… *mişcată.*

Nyktos mă privi.

— Nu te-am adus aici doar ca să-ţi arăt piscina. Îţi mai aminteşti când am zis că există metode prin care se poate extrage *eather-ul* din tine?

Fiecare părticică din mine se concentră la asta, iar eu mi-am propus să mă gândesc mai încolo la ce-mi zisese.

— Da.

— M-am gândit să încercăm procedura în această dimineaţă. Aici e genul de loc în care puţini în afară de mine îndrăznesc să ajungă. Aşa că nimeni nu va fi în pericol să afle de ce eşti capabilă sau să fie prins din greşeală la mijloc.

Eram foarte emoţionată şi un pic speriată.

— Sigur nu te pot răni?

Nyktos încuviinţă din cap.

— Va fi nevoie de mai mult de o explozie de *eather* pentru a răni un zeu primitiv.

— Dar s-a întâmplat deja.

— Abia m-ai înţepat.

— Pielea ta a devenit din nou rece.

— A fost o înţepătură îngheţată. Nu vei putea să mă răneşti, Sera. Nici măcar nu ştim dacă vei mai avea o astfel de criză. Ochii îi străluceau. Dacă te porţi frumos, te voi lăsa să înoţi.

— Dacă mă port frumos? Am ridicat din sprâncene şi am ignorat senzaţia ce trecu prin mine. De parcă aş fi un copil pe care l-ai privit, în mod pervers, de la distanţă în pădure?

— Da. Buzele îi tremurau. Te simţi pregătită să invoci esenţa?

— Nu, dar m-ai făcut să simt de parcă aş vrea să te pocnesc, am zis. Ai încercat, cumva, să mă provoci să folosesc *eather-ul?*

— Da.

Am râs.

— Va trebui să te străduieşti mai mult. E nevoie de mai mult pentru a mă enerva.

— Vreau să-mi repeţi ce ai zis și să te întrebi dacă ăsta e adevărul.

— Hai să spun altfel, am replicat. E nevoie de mai mult ca să mă înfurii *în halul ăla.* Sunt mai în control decât crezi.

Mă aşteptam la un răspuns – pe bună dreptate – sarcastic, dar nu veni niciun răspuns. Nyktos mă privi câteva clipe.

— Arată-mi pumnalul tău! zise el.

— Cum de ştii că e la mine?

— Îl ţii tot timpul la tine. Dă-mi-l! Făcu o pauză și întinse mâna. Te rog!

— Urăsc atunci când mă rogi, am murmurat şi m-am aplecat ca să ajung la cizmă.

Am scos pumnalul de acolo şi am revenit la poziţia iniţială.

— E ciudat că urăşti aşa ceva.

— Mda, aşa s-ar zice, am replicat şi i-am înmânat pumnalul.

— Mulţumesc! exclamă Nyktos şi aruncă pumnalul.

Am rămas cu gura căscată când pumnalul se înfipse în tavan, deasupra mesei, cu atâta forţă, încât începu să vibreze.

— Ce naiba? Am întors capul spre el. Vrei doar să mă

enervezi.

Nyktos zâmbi, lucru ce mă enervă şi mai tare.

— În acest moment, esenţa e legată de emoţii extreme. Când vei fi încheiat Ascensiunea, va fi diferit, dar, înainte de asta, se poate manifesta când eşti foarte furioasă sau frustrată. Când simţi tristeţe extremă. Durere. Începu să-mi dea târcoale, aşa cum făcuse şi în curte. Presimt că, dacă te înving în luptă, vei fi foarte frustrată.

— Şi de ceea mi-ai aruncat pumnalul acolo?

— L-am aruncat pentru că nu mai am chef să mă înjunghii şi nici nu mai vreau să-mi tai părul.

Nu-mi venea să cred.

— Şi să nu-mi spui că nu m-ai înjunghia, a zis. Pentru că ai minţi.

— Cum le ştii tu pe toate, am murmurat pe când îi urmăream privirea.

Nyktos rânji.

— Dacă reuşim s-o scoatem din nou din tine, putem să începem să o facem controlat.

— Şi ce o să facem? M-am apropiat. Ne vom lupta corp la corp până când mă frustrez şi folosesc tăciunii?

— Presimt că te vei extenua cu mult înainte, dar ăsta-i planul.

Mi-am ridicat mâna dreaptă şi i-am arătat degetul din mijloc în timp ce am simţit adrenalina cum trecea prin mine. Probabil avea dreptate, dar îmi era dor de antrenamente. De luptă.

— Şi, dacă nu ştii ce înseamnă gestul, află că înseamnă să te duci naibii!

Nyktos chicoti.

— Păi, poate, dacă eşti cuminte, o să facem cu totul altceva la final, ceva mult mai plăcut.

Un val de căldură trecu peste mine, şi am văzut roşu. L-am atacat şi am încercat să-l lovesc cu pumnul…

Dar am ratat.

M-am împiedicat şi am lovit în gol.

El sărise în spate şi se afla la câţiva metri distanţă.

— Va trebui să fii mult mai rapidă.

Am pufnit frustrată şi m-am aruncat spre el, lovind cu piciorul, dar am atins din nou doar aerul. Am dat să mă întorc în clipa când am simţit că mă atinse uşor pe spate. M-am învârtit şi am lovit cu cotul. El îşi folosi abilitatea de a păşi prin umbră şi evită din nou lovitura.

— Într-o zi, am să păşesc prin umbră ca să-ţi trag un pumn în gură, l-am avertizat.

Nyktos râse.

— Înseamnă că nu intenţionezi, de fapt, să-ţi arunci viaţa la gunoi?

Mi-am încordat maxilarul şi m-am lansat înainte. Ştiam că mă enerva intenţionat. Voia să mă înfurii, şi funcţiona.

— Ştii ce cred?

— Ce? întrebă Nyktos, îndepărtându-şi o scamă de pe cămaşă.

— Continui că mergi prin umbră pentru că altfel te-aş lovi.

— Exact, zise şi îmi făcu cu ochiul. Dar aşa e mult mai distractiv.

Nyktos dispăru din nou când am încercat să-l lovesc şi apăru în spatele meu. Continuă aşa o vreme, iar eu începusem să transpir. Nu m-am clintit când l-am simţit în spatele meu, şi ştiam că urma să calce prin umbră înainte să pot reacţiona.

— Ai obosit deja?

— Un pic, am şoptit.

— S-ar putea să se datoreze Sacrificiului…

M-am întors şi am lovit cu piciorul. L-am nimerit cu cizma în abdomen. Nyktos icni şi se dădu cu un pas în spate. Ochii îi străluceau.

— Ai trişat, zise.

Am rânjit şi am sărit pe el, şi, de data aceasta, când dispăru, ştiam unde avea să ajungă. M-am învârtit şi am ridicat genunchiul. Nyktos pară lovitura.

Gâfâia.

— Nu vei fi niciodată îndeajuns de rapidă. Se mişcă şi ajunse în spatele meu. Mă prinse cu braţul de talie şi mă întoarse. Oricât de mult ai încerca, nu vei reuşi.

Mi-am dat coada împletită peste umăr încercând să-mi potolesc bătăile inimii. El păşi din nou prin umbră şi ajunse în faţa mea, în loc să fie în spatele meu, acolo unde mă aşteptam să ajungă – şi mă prinse de bărbie. Deloc dureros.

— Eu sunt un zeu primitiv.

— Felicitări! i-am aruncat, iar tăciunii din piept începuseră să vibreze când am încercat să-l apuc de haină, dar el ajunsese deja la marginea piscinei.

Mi-am dat seama că aşa procedase şi Taric. Când mă luptasem cu el în sala tronului. Asta mă enervă şi mai tare. Pentru că atunci fusesem complet neajutorată. Nu avusese niciun rost să mă lupt cu el atunci. Nu fusesem destul de rapidă. Şi nu eram nici acum. Fisura din piept zumzăia, şi sentimentul devenea din ce în ce mai puternic în timp ce continuam, iar Nyktos mă tachina pentru că eram prea înceată. Din nou şi din nou, până când am simţit că avea să-mi ia foc pieptul.

Nyktos îşi mai folosi o dată abilitatea. Ajunse în spatele meu şi îmi prinse mâinile la spate înainte să respir.

— La naiba! am mârâit.

Chicotul său era grosolan pe când mă trăgea la piept.

— Cum ai reuşi să te eliberezi? Nu poţi ajunge la pumnal sau la alte arme, chiar dacă le-ai avea. Ce-ai face?

M-am opintit, dar el mă trase mai aproape.

— Să ţip?

— Nu.

— Să cerşesc? am sugerat încordându-mă şi simţindu-i respiraţia pe gât.

— Sincer, aş vrea să te aud cum cerşeşti după câteva lucruri, însă viaţa ta nu s-ar afla printre ele, îmi zise. Simt cum esenţa se acumulează în tine. E acolo. Încarcă aerul din jur. Poţi invoca *eather-ul.* Să-i porunceşti cu voinţa să se manifeste în energie, ceea ce mi-ar îndepărta priza. Şi nu mă vei răni făcând asta.

Simţisem şi eu energia.

— Nu mi-e teamă că am să te rănesc.

Respiraţia lui răcoroasă îmi zgâria urechea.

— Atunci, ce mai aştepţi?

— Să aflu pentru ce anume ai vrea să cerşesc.

Nyktos tăcu.

Am rânjit şi mi-am apăsat ceafa în pieptul lui. Ştiam că ar fi trebuit să mă concentrez, dar nu puteam să mă gândesc la acei tăciuni chiar dacă le simţeam puterea. Şi, mai mult decât atât, dintr-odată mă simţeam foarte impulsivă.

Şi mai mult decât nesăbuită.

— Pun pariu că pot ghici cel puţin unul dintre acele lucruri, am zis.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu dacă se cuvine s-o zic, am replicat. S-ar putea să fiu prea îndrăzneaţă.

— Nu te cred.

— Însă, dacă îţi spun, s-ar putea să-ţi… distrag atenţia.

Nyktos şi-a schimbat priza. M-a ridicat pe vârfurile picioarelor, şi atunci i-am simţit mădularul tare pe spate.

— Deja ai reuşit să-mi distragi atenţia, zise el.

Mi-am muşcat buza de jos, iar sângele meu se înfierbântase.

— Se poate să fii mai mult decât distras.

— Spune-mi ce anume crezi c-aş vrea să aud cum cerşeşti de la mine! îmi ordonă, iar vocea lui era învăluită în umbre şi mătase. Sau e numai gura de tine?

Am râs şi m-am întins spre el, iar gurile ni s-au apropiat.

— Penisul tău, am şoptit, după care l-am lovit în picior.

Tare.

Nyktos gemu, mai degrabă surprins decât rănit, însă priza lui asupra mea slăbi. M-am eliberat şi m-am retras din braţele sale. M-am îndepărtat, fără să îl pierd din ochi.

— Aşa o să mă eliberez, am zis.

Ochii îi fură inundaţi de *eather,* iar el zâmbi.

— Ăsta-i marele tău plan de bătălie când nu ai acces la arme? Vorbeşti despre penisuri?

— Dacă funcţionează, de ce nu? Îi priveam umflătura vizibilă din pantalonii de piele. Şi e mai mult decât evident că planul meu a funcţionat.

— Poate un pic prea bine.

— Chiar aşa?

Nyktos tăcea şi se apropia. Senzaţia de nerăbdare ce mă cuprinsese mă încălzise cu totul, iar adrenalina îmi pulsa în vene. Am aşteptat până când a ajuns la mai puţin de un metru distanţă şi am fandat spre stânga, ajungând sub braţul său. El se întoarse şi mă prinse şi nu-şi mai folosi abilitatea de a păşi prin umbră.

Mă propti din nou de el, lipită cu spatele de pieptul său, şi îşi trecu un braţ peste pieptul meu.

— Mi-a fost mult prea uşor, Sera. Cealaltă mână o ţinea pe abdomenul meu, ceea ce mă făcu să tresar. Mi se pare că nu încerci cu adevărat să mă eviţi, îmi zise.

Am tresărit pe când mâna lui a trecut peste partea cu dantelă a colanţilor mei.

— Nu ţi se pare?

Eu nici nu mai puteam gândi.

— Mie mi se pare evident, zise, pe când continua să îşi coboare mâna până între coapsele mele. Plăcerea mă învălui dintr-odată. Ai vrut să fii prinsă, mai zise.

Gemeam pe când degetele lui îmi apăsau miezul.

— Nu-mi place să fiu prinsă, am ripostat, iar şoldurile mele zvâcneau în vreme ce degetele lui mă masau. Niciodată.

— Mincinoaso! zise el chicotind.

Era evident că minţeam. Şi începusem să gem, ceea ce nu avea nimic de-a face cu antrenamentul. M-am cutremurat şi i-am cuprins antebraţul, dar degetele sale mă masau în continuare prin colanţi.

— Însă nu-mi pare rău că m-ai prins aşa, am zis şi mi-am reprimat un geamăt, degetele lui apăsând pe clitorisul meu. Toţi zeii primitivi luptă aşa?

Sunetul pe care Nyktos îl scoase nu ar fi trebuit să mă excite, însă o făcu. Am tras de antebraţul lui şi mi-am tras un picior în spate, încolăcindu-l de al său. M-am învârtit cu putere şi am încercat să-l dărâm.

— Mişcare greşită, mârâi el şi mă ridică iar de pe sol. Se întoarse cu mine spre masa veche de piatră. Dar nici de data asta nu prea cred că ţi-ai dat cu adevărat silinţa.

Am icnit când m-a lipit de suprafaţa mesei. Picioarele mele abia dacă atingeau podeaua, am dat să mă răsucesc, dar el era deodată peste mine, cu pieptul lipit de spatele meu şi picioarele încolăcite cu ale mele. Îşi propti antebraţul între

obrazul meu şi piatra mesei, şi vedeam doar încheieturile mâinii lui şi pumnalul meu, înfipt în continuare în tavan.

Eram prinsă în capcană.

Degetele mele strânseră piatra aspră în vreme ce aşteptam să fiu cuprinsă de panică. Dar, atunci când am reuşit să respir, simţeam doar miros de citrice. Îl simţeam pe Nyktos în spatele meu, îi simţeam respiraţia, pieptul său ce mă apăsa, şoldurile lui proptite în şezutul meu. Nu eram deloc panicată. Tot ce simţeam era dorinţă.

— Îţi place, îmi zise Nyktos, şi părea surprins, chiar şocat. Dar părea şi foarte *interesat,* în vreme ce îmi trecu o mână spre şold. Îţi place *aşa.*

Eram imobilizată. Dominată. Vulnerabilă şi supusă mofturilor sale. Şi… îmi *plăcea* la nebunie. Am simţit cum o dorinţă mă umple, pentru că eram dispusă să-i satisfac orice moft. Pentru că *el* preluase controlul.

— Îţi pot *gusta* dorinţa, îmi zise, şi buzele lui îmi atinseră în treacăt obrazul. Condimentată. Afumată. Mârâi pe când mă împingea cu şoldurile. M-am cutremurat. Nici măcar nu trebuie să mă chinuiesc să-ţi citesc emoţiile.

Degetele îmi tremurau în timp ce mâna lui mă apăsa între picioare din nou. Am închis ochii şi m-am apăsat în degetele lui.

— Aşa… aşa e?

— De ce? Curiozitatea din vocea lui ce se înmuie dintr-odată părea să facă şi mai delicioasă dorinţa pe care o simţeam în ea. Spune-mi!

Îmi venea greu să respir, şi avea de-a face cu felul în care mă atingea.

— Eu… am gemut pe când continua să mă atingă. Nu ştiu.

— Ba cred că ştii, îmi zise, şi mâna lui îmi apucă dantela

colanţilor, găsind nodul. Trase de câteva ori de şnur, şi talia colanţilor se desfăcu, iar muşchii mei se relaxară.

— Sau poate că greşesc, îmi zise, şi nu ştii. Mâna lui ajunse sub lenjeria mea. Degetele lui apăsau umezeala mea, intrau în mine. Dar nu mă înşel când spun că-ţi place ce se întâmplă acum.

Avea, categoric, dreptate.

Am gemut când introduse un deget în mine. Apoi un al doilea. Felul în care picioarele lui ajunseră între ale mele mă făcu să mă deschid, și nu puteam să fac mare lucru, deoarece se lăsase cu toată greutatea pe mine. Am fost străbătută de un alt val de dorinţă.

— Îmi place… am gemut în vreme ce se lăsa și mai mult pe mine.

I-am strâns picioarele cu ale mele şi i-am apucat mâna.

— Ce-ţi place? Vocea lui devenise o șoaptă. Să fii dominată?

M-am cutremurat toată în timp ce tensiunea mi se acumula în pântec.

— Îmi place… să mă supun ţie.

— La naiba! gemu el și se cutremură. Niciodată nu mi te supui.

Mi-am întors obrazul spre el şi l-am privit.

— Acum, mă supun, am zis.

Eather-ul îi inundă venele obrajilor pe când degetele sale, ce erau în mine, se opriră.

— Asta vrei? Acum? Așa?

M-am îmbujorat.

— Cred că poţi simţi că vreau, am zis.

Degetele lui se arcuiră un pic în mine, făcându-mă să gem.

— Pot simţi, îmi zise.

Am înghiţit în sec.

— Ştiu că pot să las ca asta să se-ntâmple, am şoptit, şi nici măcar nu mai eram sigură că înţelegea ce îi spuneam.

Nyktos se linişti, apoi împinse din nou cu degetele, după care le retrase.

— Cred că înţeleg, zise.

Chiar înţelegea? Înţelegea că îmi doream – nu, aveam *nevoie* – de control în viaţa mea? Când venea vorba despre deciziile pe care le luam, însemnate sau mai puţin însemnate? Că nu aveam să mă las dominată în conversaţii şi să mă supun sub nicio formă unei autorităţi sau în timpul unei bătălii. Dar când venea vorba despre el, în astfel de situaţii? Atunci, puteam să mă supun. Puteam să mă relaxez şi să fiu posedată dacă îmi doream asta, pentru că mă simţeam în siguranţă cu el. Pentru că eu… aveam încredere în el. Mă privi şi îmi împinse colanţii şi lenjeria intimă spre genunchi, cât de mult putu. Îşi desfăcu pantalonii de piele, şi îşi ţinea acum mădularul în mână. Nici nu am clipit când intră în mine.

Atunci am ştiut, fără urmă de îndoială, că înţelesese.

Se lăsă peste mine, lipit cu pieptul de spatele meu, în timp ce mădularul lui mă umplea şi mă lărgea.

Şi nu fu deloc la fel ca ultima oară.

Sau ca dăţile de dinainte.

Nyktos mă poseda pe la spate, iar trupul său masiv mă pironea pe când mă penetra tot mai adânc, plăcerea fiind aproape o pedeapsă. Aşa cum eram blocată acolo, între el şi piatră, nu mă puteam urni. Îmi plăcea controlul total pe care îl avea, dominarea totală, toate astea făcând ca plăcerea să fie şi mai intensă. Respira sacadat pe obrazul meu, în vreme ce unghiile mele se înfigeau în mâna lui.

Poate că plăcerea ce se acumula îmi dezlegă limba. Sau

poate faptul că ne aflam într-o încăpere undeva sub pământ, înconjuraţi de sunetul apei din piscină, mă făcea să nu mai simt nevoia de control. Oricare ar fi fost motivul, șopteam tot felul de cerinţe scandaloase pe când respiram la unison. Cuvinte pe care nu le-aş fi rostit niciodată înainte.

„Mai tare!”

„Ia-mă!”

„Trage-mi-o!”

Şi făcu întocmai. Mai tare şi mai repede, mi-o trase iar şi iar. Mâna de sub mine se întrepătrunse cu a mea. Mă ţinea de mână pe când şoldurile lui se frecau de mine, şi dintr-odată nu îi mai simţeam respiraţia pe obraz. Singurul avertisment fu atingerea nasului său, după care o zgârietură pe lateralul gâtului. Nu îmi străpunse pielea cu colţii şi nici nu îmi sorbi sângele, însă senzaţia colţilor săi ascuțiți apăsându-mi jugulara mă făcu să am orgasm. Senzaţia era copleșitoare. M-am destrămat de plăcere cu o intensitate aproape dureroasă, iar el mă urmă, cu trupul lipit de al meu. Nu ne despărţea nimic.

Trupul său continua să tremure pe când el încetini, iar apăsarea colţilor săi pe pielea mea intactă slăbi în vreme ce el şopti:

— Întotdeauna vei fi în siguranţă cu mine, *liessa.*

Capitolul 25

Probabil mă comportasem foarte bine, pentru că, după un timp, am ajuns în piscină.

Apa de culoarea nopţii era mai caldă decât cea din lacul meu, dar o simţeam revigorantă pe când traversam bazinul sub privirea lui Nyktos. Rămase aproape, de frică să nu mă avânt prea departe şi să mă înec. Mă întrebam dacă mineralele despre care vorbise îmi relaxau muşchii pe când mă scufundam, savurând senzaţia apei ce-mi trecea peste faţă şi creştet. Sau poate că totul era legat de orgasm. Am zâmbit sub apă. Poate că era consecinţa unui cumul de factori. Am rămas sub apă, cu ochii închişi şi cu mâinile întinse. Pluteam…

Nyktos se lipi cu pieptul de al meu şi mă luă de mijloc. Mă ridică. Am deschis ochii când capul îmi ieşi la suprafaţă. M-am prins de umerii lui şi am tras aer în piept, privindu-l.

Îmi dădu la o parte părul de pe obraji.

— Începeam să mă îngrijorez.

— Scuză-mă! am zis. Faţa mi se îmbujoră. Nu mă gândisem că probabil părea ciudat pentru cineva să mă vadă sub apă atâta vreme. N-am crezut că am stat chiar aşa mult, am mărturisit.

Mă privi în ochi.

— Ai stat aproape două minute sub apă.

L-am privit surprinsă.

— M-ai cronometrat?

El încuviinţă din cap şi îmi mângâie maxilarul.

— De ce te scufunzi sub apă?

— Chiar… chiar nu ştiu. Mi-am muşcat buza şi m-am îndepărtat. Apa îmi ajungea până la piept, dar lui Nyktos

abia îi ajungea la buric. Oricum, îmi era greu să mă concentrez în vreme ce îl priveam, cu părul lins şi gol cum era. E ceva ce fac de când eram mică, am zis şi mi-am proptit braţele de marginea peretelui răcoros de piatră. Poate o făceam pentru că, în loc să simt că nu pot respira, îmi controlam, de fapt, respiraţia şi nu mă controla ea pe mine. Chiar nu ştiu. Dar mă făcea să simt că sunt în control. Că nu sunt slabă. Am ridicat din umeri, iar Nyktos tăcu. Sau poate nu are sens pentru tine, i-am zis. E doar un obicei ciudat. Mi-am dres vocea. Oricum, cred că azi am eşuat.

— Deloc, zise el apropiindu-se. După cum ţi-am mai spus, am simţit esenţa în tine. Sincer, probabil am simţit-o şi în pădure în acea noapte, dar eram…

L-am văzut cum se scufunda şi apoi revenea la suprafaţă. Era falnic, aşa cum trebuia să arate un zeu primitiv. Am rămas vrăjită o clipă de muşchii pieptului său şi de bicepşii care făceau tot felul de lucruri interesante pe când el îşi ridica braţele, îşi ştergea apa din ochi şi îşi dădea părul pe spate.

— Cred că vom reuşi să scoatem esenţa la iveală, zise el şi veni lângă mine. Trebuie să ţii minte că zeii nu pot folosi *eather-ul* prea des în timpul Sacrificiului. Iar tu deja eşti mult mai avansată în această privinţă.

Am încuviinţat din cap şi mi-am sprijinit bărbia pe braţ.

— Dar nici n-ar trebui să pot.

— Aşa e, zise Nyktos. Ţi-am povestit despre Lathan, când era mai tânăr?

Nu o făcuse. Am clătinat din cap.

— Avea nişte senzaţii ciudate. Apăreau noaptea, chiar înainte să adoarmă, îmi zise şi îşi sprijini şi el bărbia în braţ. Fără avertisment, simţea dintr-odată o presiune în piept şi în gât. De parcă nu mai putea respira.

Îl ascultam.

— Senzaţiile veneau dintr-odată şi îl făceau să gâfâie. Atacurile veneau în puseuri, câteva nopţi la rând, după care nu simţea nimic săptămâni la rând. Se temea că îl vizita o *sekya.*

— Ce anume?

Mă privi.

— O creatură care se găseşte în Abis şi practică o anumită formă de tortură. Se aşază pe pieptul tău şi îţi fură *eather-ul* odată cu respiraţia.

— Poftim?!

M-am cutremurat.

Nyktos chicoti.

— Tatăl meu nu permitea acestor creaturi să plece din Abis. Lathan ştia asta, dar pentru el doar un asemenea atac avea sens. I s-a întâmplat ani la rând, dar niciodată n-am observat, până când, într-o noapte, l-am văzut cum tresare de parcă se trezise brusc dintr-un vis, încercând să respire. Nektas era şi el acolo. A văzut şi el episodul. L-a învăţat pe Lathan nişte tehnici de respiraţie asemănătoare cu cele pe care le practici tu.

— Şi… a aflat cauza atacurilor?

— Lathan nu a ştiut niciodată clar despre ce era vorba, însă Nektas credea că era anxietate. Că Lathan era afectat de gândurile sale, care-l agasau în acele ore când mintea lui…

— Se liniştea? am şoptit.

— Da, zise el şi mă privi din nou.

Eu mă uitam la pereţii încăperii şi eram din nou roasă de îndoieli.

— Vrei să-mi spui că zeităţile au probleme cu anxietatea? Sau încerci doar să mă faci să mă simt mai bine pentru că o iau razna fără motiv câteodată?

— În primul rând, nu am impresia că o iei razna. În al doilea rând, ceea ce te face să simţi că nu poţi respira nu e ceva rău sau bun. E doar ceea ce e, îmi zise. Şi, în ultimul rând, mi se pare că nu-ţi vine să crezi că Lathan ar fi putut fi anxios.

— Pentru că o zeitate e o fiinţă puternică.

— Ai în tine tăciunii de viaţă. Tăciuni primitivi. Îşi trecu piciorul pe lângă al meu, întorcându-se spre mine. Eşti puternică. Lathan era la fel de nesăbuit şi de curajos ca tine. Şi asta nu are nimic de-a face cu mintea.

Curajoasă.

Puternică.

Am deschis gura, dar am mai rămas tăcută o vreme.

— Şi… s-au oprit atacurile înainte să moară?

— Au fost ani în care n-a fost afectat. Dar, la un moment dat, au revenit. Îmi aranjă câteva fire de păr. Însă a reuşit să le ţină sub control când a acceptat că nu o *sekya* îl chinuia.

Mi-am afundat bărbia în braţ.

— Când eram mai mică, îmi ţineam respiraţia chiar şi când nu eram cu capul sub apă, am zis. Mă îmbujorasem din nou. Înainte ca Holland să observe ce mi se întâmpla. Poate crezi că asta mi-a agravat starea, dar eu am avut o reacţie complet opusă. Nu ştiu de ce.

— Nici eu nu ştiu de ce corpul şi mintea reacţionează în felul în care o fac, zise el, făcându-mă să zâmbesc. Nu cred că vreun zeu primitiv ştie. Dar, dacă te ajută şi nu îţi face rău, fă ceea ce trebuie să faci. Se aplecă spre mine. Oricum ar fi, nu eşti slabă, Sera. Nici fizic, nici mental. Eşti printre cele mai puternice persoane pe care le-am cunoscut, între muritori şi nemuritori. Îmi mângâie braţul. Cu sau fără tăciuni, adăugă.

Fisura din piept îmi pulsa. Aveam un nod în gât şi, chiar dacă aş fi ştiut ce să răspund, n-aş fi fost în stare. Gâtlejul mă

ardea, şi m-am străduit să nu plâng de emoţie. Probabil proiectam acel amestec de emoţii ciudate, însă spusese că mă considera puternică. Şi nu datorită tăciunilor. Ci datorită mie. Şi conta.

Pentru că îmi reamintea că *eu* contam.

M-am împins din perete şi m-am scufundat, înainte să izbucnesc în plâns. Nu ştiu cât timp am petrecut sub apă, dar de data asta Nyktos nu veni după mine. Mă aştepta când am ajuns la suprafaţă. Mă privea.

— S-ar putea să ai ceva sânge de sirenă în familia ta, zise rânjind.

— Mai taci! am replicat şi am lovit apa cu cantul palmei, ca să-l stropesc.

— Cum îndrăzneşti?

— Uite-aşa!

Nyktos mă privi, apoi puse calm palma peste suprafaţa apei. Nici măcar nu o atinse. Aerul se încărcă și apa se ridică sub palma lui, devenind un mic ciclon. Am rămas cu gura căscată pe când apa se învârtejea, iar pâlnia de apă devenea tot mai lată şi mai înaltă – şi nu-l mai puteam vedea.

— Ştiu că eşti impresionată, îmi zise din spatele pâlniei de apă, dar eu aş închide gura în locul tău.

Am făcut întocmai. Era tot ce puteam face pe când ciclonul de apă se arcui şi se prăbuşi peste mine. Ţipam şi râdeam în egală măsură, pe când apa cădea peste mine ca o perdea de ploaie torenţială. M-am opintit şi mi-am dat părul de pe faţă.

— Nu e corect, am zis.

— Ştiu.

Am rânjit și m-am apropiat de el.

— Mai fă-o o dată!

Nyktos râse.

— Cam faci pe şefa, îmi zise.

Dar se conformă. Şi o făcu şi pentru a treia oară. Trase apa în mai multe pâlnii mai mici sau mai mari care îşi schimbau forma, dintr-o creatură cu aripi într-un lup în alergare ce făcea apa piscinei să se umple de spumă. Eram impresionată, amuzată şi complet vrăjită de Nyktos când veni şi el lângă mine în mijlocul piscinei şi îmi cuprinse mijlocul, în vreme ce apa se mişca în jurul nostru. Nu pentru că putea crea astfel de lucruri, ci pentru că el, zeul primitiv al morţii, se juca.

Timpul petrecut împreună se termină prea repede parcă şi acea schimbare interveni din nou; îmi dădu un prosop aflat pe un raft aflat de-a lungul zidului. Îmi venea greu să nu mă uit la el şi să nu zâmbesc. Părea mult mai tânăr, pentru că trăsăturile i se relaxaseră. Părea foarte tânăr în vreme ce se ştergea cu prosopul. Şi nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că ce se întâmpla între noi era cumva mai mult.

Împreună, însemnam mai mult.

*

Am petrecut restul zilei cu dragoninii mici şi cu Aios, şi, chiar dacă nu mi-aş fi petrecut ziua cu antrenamente şi apoi la piscină, orele în care am încercat să o împiedic pe Jadis să zboare sau să dea foc la ceva mă epuizară.

Momentul meu de răgaz veni când Jadis se apropie de locul în care mă întinsesem pe o canapea şi îşi săltă braţele acoperite de solzi spre mine. M-am aplecat să o ridic, însă, cuprinsă de o strălucire argintie, se transformă în întruparea de muritor – şi stătea în faţa mea goală-puşcă.

Asta îl făcu pe Reaver să ţipe gutural şi să iasă valvârtej

din încăpere. Îmi doream să-l urmez în timp ce Ector îşi băgă capul în cameră şi văzu ce se întâmpla, după care se întoarse pe coridor, nedorind să participe.

Noroc cu Aios, care scoase o cămaşă de noapte şi o trecu peste părul într-o nuanţă închisă al lui Jadis, în timp ce ea se cuibări în braţele mele şi îşi îngropă faţa în părul meu. Adormi instantaneu.

— Mi-aş dori să pot adormi şi eu aşa, zise Aios şi se întinse lângă farfuriile cu mâncare aflate pe podea.

Reuşisem să o hrănesc pe Jadis cu furculiţa din nou, dar trebuia să fiu foarte atentă ca să nu-mi pierd vreun deget.

— Nu te teme că o vei trezi, zise Aios. Nu s-ar trezi nici dacă palatul i s-ar prăbuşi în pat.

— Ce bine de ea! am zis şi m-am lăsat pe braţul canapelei, privind părul întunecat al lui Jadis. Mă întreb de ce şi-a schimbat întruparea. Am văzut-o dormind ca dragonin până acum.

— Se întrupează în forma lor muritoare doar dacă se simt în siguranţă, îmi zise Aios dându-şi un zuluf roşcat din ochi şi încrucişându-şi picioarele. Cearcănele de sub ochii ei se mai disipară. Mai ales când vine vorba despre puiuţi, zise Aios. Înseamnă că se simte în largul ei pe lângă tine.

— Ah, am murmurat şi am privit-o pe Jadis din nou. Îşi întorsese capul un pic şi se ţinea de părul meu. Avea gene foarte dese. Cred că se datorează părului meu. Nektas mi-a zis că îi aminteşte de al mamei sale.

— Are logică, admise Aios şi zâmbi slab, privind dragoninul adormit. E trist, dar în acelaşi timp mi se pare drăguţ. N-am apucat să te întreb cum te simţi din cauză că s-a amânat încoronarea şi fiindcă ai primit şi vestea legată de convocare.

Continuam să o ţin în braţe pe Jadis.

— Nu prea m-am gândit la asta, în mod voit, am zis și am rânjit slab. Probabil nu-i cea mai bună soluție, dar n-am ce să fac.

— Așa e.

Am încuviințat, chiar dacă situația s-ar fi putut schimba dacă dădeam de Delfai înainte să ne convoace Kolis. Însă, dacă nu reușeam, iar eu mă înfățișam în fața lui arătând ca Sotoria... Dar n-am zis nimic din toate acestea. Aios nu știa nimic despre asta și, dacă ar fi aflat că eram *graeca* lui Kolis, probabil cearcănele i-ar fi revenit. Nu-mi permiteam să mă gândesc la asta. La nimic. Dacă aș fi făcut-o, n-aș mai fi fost bună de nimic.

Atenția ne fu atrasă de sunet de pași. Reaver reveni, acum în întruparea de muritor. Era îmbrăcat cu pantaloni largi și negri și un maiou simplu. Avea o rolă din material alb în mâini. Părul blond îi ascundea trăsăturile unghiulare pe când se apropia de locul în care ne aflam.

— E pătura ei, îmi zise cu vocea lui ciudat de serioasă. Avea un ton prea matur pentru un copil care părea a nu avea mai mult de zece ani.

— Drăguț din partea ta, Reaver, zise Aios.

El ridică din umeri și o acoperi pe Jadis. Când se asigură că era bine, se alătură nouă.

Am privit-o pe Aios.

Ea rânji.

Reaver mă privi cu ochii săi de culoarea rubinelor, de parcă aștepta ceva. Nu aveam habar ce anume, amintindu-mi că nu știam deloc să mă port cu copiii.

— Vrei ceva de mâncare? îl întrebă Aios și îi întinse un bol cu fructe. Sunt sigură că Jadis nu și-a băgat mânuțele în ăsta.

Am pufnit când Reaver ezită și mai apoi încuviință.

Fructele erau probabil singurul soi de mâncare pe care Jadis îl ignora.

— Ştii când se va întoarce Nektas?

— Mai încolo, zise Reaver şi începu să ciugulească dintr-o căpşună. Cred că a mers în Vathi să o viziteze pe Aurelia.

— Aurelia? am întrebat, chinuindu-mă să nu casc.

— Este un dragonin de la curtea lui Attes, mă lămuri Aios. Am întâlnit-o de câteva ori. E drăguţă.

Îi turnă un pahar cu apă lui Reaver, care nu reuşise să bea cât timp îl fugărise Jadis. Reaver mă privi pentru o clipă.

— Mă întreb dacă nu cumva vrea să afle dacă a auzit ceva despre dragoninii care au venit aici, zise Aios.

Avea sens.

— Nu ştiu, zise Reaver şi luă şerveţelul pe care i-l întinsese Aios. Dar cred că Nek o place.

Eram surprinsă auzind porecla lui Nektas şi că acestuia putea să îi placă de cineva, când era evident că încă îşi iubea soţia.

Aios îi zâmbi băiatului.

— De ce crezi una ca asta?

Reaver ridică din umeri şi mâncă o bucată de pepene.

— Zâmbeşte de fiecare dată când cineva îi pronunţă numele.

— Asta nu înseamnă că o place, zise Aios.

El o privi cu seriozitate.

— Atunci, de ce Bele zâmbeşte de fiecare dată când îţi pronunţă numele? o întrebă Reaver.

Am rânjit când Aios roşi şi mi-am adus aminte de interacţiunile dintre cele două. Mă gândisem că era ceva acolo.

— Bele e bleguţă, spuse Aios şi îşi drese vocea. Nyktos a

plecat cu Nektas?

Inima îmi tresăltă, iar faţa mea probabil se îmbujoră şi mai tare. Mă concentram să îi masez spatele lui Jadis. Pe când Reaver îi zicea lui Aios că îl văzuse pe zeul primitiv afară, unde lucra împreună cu nişte gardieni, eu priveam tavanul. Reaver o întrebă pe Aios de ce unii pepeni erau dulci şi alţii amari.

Nyktos.

Repetam numele lui în minte, dar, oricât îl rosteam, ceva nu părea în regulă. Ştiam de ce – din cauza lui Nek.

Pentru că la un moment dat ajunsesem să-l văd pe Nyktos aşa cum îmi doream.

Ceea ce părea să fie o problemă, pentru că părea înţelept din partea mea să mă gândesc la el ca la Nyktos. Momentan, asta însemna plăcere de dragul plăcerii şi părea cea mai bună metodă prin care să fac faţă relaţiei cu el. Nu aveam nicio garanţie că ceea ce ştia Delfai despre tăciuni avea să funcţioneze. Chiar şi aşa, viitorul părea neclar, cel puţin până când rezolvam situaţia cu Kolis şi restabileam ordinea în Câmpiile Elizee.

Dacă mă gândeam la el ca la Ash, posibilităţile păreau infinite. Ash însemna mai mult, şi cu el nu putea să fie niciodată mai mult decât ce era.

Jadis se mişcă un pic, iar pieptul mi se tensionă. M-am întrebat pentru a mia oară ce căutam acolo, urmând acel plan, când eu aveam o datorie, un destin. Oamenii mureau pentru că mă aflam acolo. Dacă până la urmă Kolis descoperea toată chestia legată de suflet? Ar fi procedat exact cum mă avertizase Penellaphe.

Presiunea creştea, pentru că ştiam de ce nu mai încercasem să evadez. Nu pentru că mi-ar fi fost teamă că aş fi fost prinsă. Nu era din cauza planului. Se datora motivului

pentru care speram ca planul să funcţioneze. Mai întâi, din motivele evidente – oprirea lui Kolis, oprirea Stricăciunii, recâştigarea rolului lui Nyktos de Rege al Zeilor. Aveam însă şi motive mult mai egoiste.

Nu voiam să fac ceea ce ar fi trebuit să fac pentru a-l slăbi pe Kolis.

Îmi doream un viitor numai pentru mine, unul în care aş fi putut să-mi păstrez partea bună – aşa cum făcuse Nyktos. Un viitor care avea mai multe momente precum cele de mai devreme. Momente de pace. Îmi doream ani ca aceia petrecuţi de Lathan, în care să nu fiu acaparată de anxietate. Poate momente ca acesta de acum, ţinând un copil în braţe. Un copil care ar fi fost al meu. Voiam un viitor în care eram…

Am încercat să opresc acel gând, dar era deja prea târziu. Motivul pentru care îmi doream aceste lucruri se formase deja, dar cel mai ciudat şi mai terifiant lucru era că mi se întâmpla în vreme ce o ţineam pe Jadis în braţe.

Nyktos era un zeu primitiv al morţii care dorea să le ofere Umbrelor șansa să înfrunte dreptatea sau salvarea în loc să fie înghiţite de nimicul morţii definitive. Îi păsa şi se gândea la alţii, chiar dacă se expunea la riscuri. Ceea ce făcuse pentru Saion şi Rhahar şi pentru mulţi alţii era dovada faptului că reușea să fie bun.

„Inspiră!”

Nyktos era un protector cu mult mai mult decât un strop de bunătate în el, însă o parte din el îmi aparţinea numai mie.

Nu era necesar ca el să-mi demonstreze ceea ce făcuse deja, acum trei ani, când refuzase să mă ia drept consoartă. Numai că atunci nu ştiusem, şi doar zeii ştiu că lucrurile nu au mers cum îşi dorise, dar voise să-mi ofere libertatea. „Menţine aerul în piept!” Şi dovedise din nou când mă

împiedicase să nu mor în Luxe. Nu mă atinsese atunci când îl înjunghiasem în inimă. Îl oprise pe Tavius când nimeni n-ar fi îndrăznit să mă ajute. Îmi salvase din nou viaţa când îmi oferise antidotul la o toxină fatală – şi o făcuse înainte să afle despre tăciuni. O pusese pe mama mea la punct. Apoi tot ce se întâmplase cu Cimmerienii. Sacrificiul necunoscut pe care Nyktos îl nega. „Expiră!”

Chiar şi după ce aflase totul, o demonstrase. Nimeni, nici măcar eu, nu l-ar fi putut învinui pe Nyktos dacă m-ar fi întemniţat într-una dintre celulele de mai devreme. Dar nu o făcuse. Fusese furios, pe bună dreptate, însă furia lui nu durase.

Ştiam toate astea. Până la urmă, îmi dăduse din sângele lui, pentru că nu dorea să mă vadă suferind.

Nektas avusese dreptate.

Nyktos îmi *înţelegea* acţiunile. Le *accepta.* Asta era mai important decât iertarea. Nyktos mă cunoștea. *Mă* auzea. Şi se asigura că înţeleg că o parte din mine *e* bună. Că nu mă percepea ca pe o fantomă. Sau ca pe un monstru. *Mă* vedea ca pe o persoană puternică şi curajoasă, cu sau fără tăciuni, şi acum știam că nu minţise când susţinuse că se înfuriase mai tare din cauză că nu ţineam la propria viaţă. Că îi păsa de mine în ciuda faptului că își dorea să fiu nimic mai mult decât o consoartă cu numele. În ciuda incapacităţii lui foarte reale de a iubi. Şi tocmai de asta, datorită tuturor acestor lucruri…

Îmi doream mai mult.

Voiam să fiu soţia lui.

Partenera lui.

Regina lui.

Voiam să fiu consoarta lui Nyktos.

Speriată că Jadis avea să cadă, mi-am strâns din instinct brațele în jurul ei când mi-am dat seama că greutatea ei mi se ridica de pe piept.

— E în regulă. Am luat-o eu.

Ochii mei se deschiseră, şi eram confuză auzind vocea lui Nektas. Se aşezase lângă mine şi scotea cu grijă degetele fiicei lui din părul meu. Era limpede că încă dormea, tot corpul îi era moale, chiar dacă se ținea în continuare cu încăpățânare de părul meu.

— Nu vrea să-ți dea drumul, zise Nektas şi rânji slab.

Probabil adormisem. Am privit lângă mine, pe podea. Aios şi vasele dispăruseră. Am privit în locul în care Reaver se încolăcise pe un scaun, lângă canapea, somnoros, dar cu ochii deschişi.

— Niciodată n-am văzut-o să doarmă atât, zise Reaver frecându-se la ochi. Niciodată.

Oare de când dormeam? Nu ştiam sigur şi nici nu conta, pentru că mi-am dat seama că pieptul îmi zumzăia încet, ceea ce însemna un singur lucru. Am privit mâinile lui Nektas. Nyktos era acolo, în aceeaşi încăpere cu noi.

Mi-am adus aminte dintr-odată de lucrurile la care mă gândisem înainte să adorm. De ceea ce ştiam. Ce îmi doream. Zeilor! Inima îmi bubuia, mai aveam un pic şi îmi smulgeam singură părul luând-o la fugă din cameră, de parcă mă trezisem cu o *sekya* pe piept. Poate că ar fi fost o reacție exagerată, dar nu ştiam ce să cred despre toate astea. Ce să fac sau cum să mă port. Îmi era străină senzația de a-mi dori ceva ce puteam să am. Pentru că, la fel ca Nyktos, îmi petrecusem viața doar existând, şi acum faptul că îmi doream ceva mă făcea să simt că trăiesc cu adevărat.

Iar asta mă speria şi mai mult, pentru că exista şansa să-mi distrug un posibil viitor – dacă era să existe unul –

împreună cu Nyktos. Un viitor real. Nu eram doar o persoană împrăştiată. Eram un dezastru. Eram temperamentală. Violentă. Încăpăţânată.

Aveam tendinţă spre toane, eram anxioasă într-o clipă şi apoi extrem de încrezătoare peste câteva momente. În majoritatea zilelor, nu mă suportam, însă îmi doream ca Nyktos să reuşească să mă suporte. Am respirat şuierat în vreme ce Nektas se străduia să desprindă degetele lui Jadis de o ultimă şuviţă din părul meu.

— E numai vina ta, am murmurat.

— Ce anume? întrebă Nektas.

— Totul, am comentat. În afară de situaţia cu Jadis şi cu părul meu.

— De mult nu m-a mai învinuit careva pentru aproape orice, iar eu nici măcar să am o idee despre ce-am făcut. Pe faţă îi apăru un zâmbet enigmatic. În mod ciudat, mi-a lipsit senzaţia, adăugă, privindu-mă.

M-am încordat.

Ochii săi deveniră dintr-odată de un albastru atât de luminos şi de intens, că păreau ca două safire poleite, după care reveniră la culoarea de un roşu aprins pe care o ştiam.

— Ochii tăi, am şoptit în vreme ce el eliberă mâna fiicei sale din părul meu, apoi o înfăşură pe micuţă în pătură şi o cuibări la pieptul său lat. Nu ştiu dacă eşti conştient, dar ochii tăi şi-au schimbat culoarea preţ de câteva secunde, i-am zis.

Totul legat de Nektas se schimbă într-o secundă. Zâmbetul îi dispăruse. Trăsăturile i se ascuţiră, în timp ce marginea solzilor săi deveni mai evidentă.

— Ce culoare au avut? mă întrebă.

— Albastru, am zis şi l-am privit pe Reaver, care părea pe jumătate adormit. Un albastru intens. Mi se păruse că şi

pielea lui își pierduse din patina arămie, dar nu puteam fi sigură. Este ceva normal?

— Câteodată, murmură Nektas, după care se aplecă spre mine. Mă sărută pe frunte, ceea ce mă blocă. Îți mulțumesc mult că ai avut grijă de puiuți!

L-am privit pe Nektas ridicându-se, și nu eram chiar atât de sigură că avusesem grijă de puiuți, ci mai degrabă ațipisem cu ei. Reaver se ridică în clipa când Nektas se dădu la o parte, și atunci l-am văzut.

Nyktos se rezemase de un perete, cu brațele încrucișate peste tunica gri în care probabil se schimbase. Avea capul lăsat într-o parte, și dintr-odată nu mă mai gândeam la ochi ce-și schimbau culoarea, pentru că expresia de pe chipul lui era caldă și plăcută.

Nektas se opri lângă zeul primitiv și îi zise ceva cu glas scăzut. Vorbele lui îl făcură pe Nyktos să se împingă din perete. Brațele îi căzură pe lângă corp în timp ce mă privea.

Am rezistat pornirii de a mă afunda între pernele canapelei.

Nektas încuviință din cap la spusele lui Nyktos, după care se întoarse spre Reaver. Băiatul îmi făcu cu mâna, apoi cei trei ieșiră pe coridor. Eram singuri, iar Nyktos se apropie. Arătam groaznic ridicându-mă în capul oaselor, iar el se așeză lângă mine. Eu eram preocupată să-mi aranjez tivul vestei.

— Se pare că mai e cineva căruia îi place nespus părul tău.

— Mda, am șoptit și n-am mai adăugat nimic.

Urmă o clipă de tăcere.

— Ești bine?

— Cred că mi-e cam lipicios părul, am zis și am închis ochii. Mă chinuiam să mă ridic. Nu aveam de ce să mă port

atât de ciudat. Marea mea revelaţie inutilă nu-l schimba pe Nyktos, iar eu trebuia să tratez situaţia la fel cum tratam şi convocarea ce stătea să vină sau situaţia legată de cui îi aparţinea sufletul din mine – alegeam să înfrunt situaţia prin refuzul de a o înfrunta.

Ăsta era planul.

L-am privit. Gura şi fruntea îi păreau tensionate. Era îngrijorat.

Îşi trecu privirea peste chipul meu cu atâta intensitate, că mă întrebam dacă nu cumva număra pistrui. Sau dacă proiectasem un amestec ciudat şi sălbatic de emoţii, iar el acum încerca să-şi dea seama de cauza acestora. Speram că era vorba despre a doua variantă.

Dar se dovedi că nu era deloc aşa.

— Dormi cam mult în ultima vreme, îmi zise.

Eram uşurată, dar senzaţia nu dură mult.

— Ştiu. Sunt bine. Nu mă doare capul, dar chiar nu dormeam atât înainte. Probabil este o consecinţă a Sacrificiului, am recunoscut.

Nyktos încuviinţă din cap.

— Sau poate e din cauza antrenamentului de azi-dimineaţă…

— Nu vreau să mă opresc.

S-a retras, iar eu mi-am coborât picioarele de pe canapea şi am rămas pe marginea ei.

— Nici nu sugeram aşa ceva, zise.

— Am impresia că ai să adaugi ceva.

Nyktos mă privea îndeaproape. Poate prea îndeaproape.

— L-ai văzut pe Nektas schimbându-şi culoarea ochilor.

M-am încruntat.

— S-au făcut albaştri. S-a întâmplat ceva cu ei?

— Nu, îmi răspunse şi îmi aranjă câteva şuviţe de păr ce-mi atârnau pe umăr. Nu i-am mai văzut să aibă acea culoare, însă toţi dragoninii au avut cândva ochii albaştri.

— Chiar aşa? Eram surprinsă. Şi acum, de ce sunt roşii?

— Pentru că, după ce Kolis a scos tăciunii de viaţă din tatăl meu, dragoninii şi-au schimbat culoarea ochilor. E un soi de *notam* – o legătură primitivă între dragonini şi adevăratul zeu primitiv al vieţii. Legătura s-a întrerupt când tăciunii au fost luaţi, iar culoarea ochilor lor a rămas aşa de când n-a mai existat un adevărat zeu primitiv al vieţii – cel puţin, nu unul care să facă Ascensiunea.

— Atunci, de ce au… Dar m-am oprit şi m-am ridicat. Şi-a schimbat brusc culoarea ochilor datorită mie? Eu nu mi-am făcut Ascensiunea. Evident.

— Tăciunii devin probabil mai puternici în interiorul tău, iar legătura lor primitivă cu dragoninii reacţionează cu ei.

Mi-am încrucişat braţele.

— În regulă. Adică nu-i ceva ieşit din comun, nu?

— În mod normal, creşterea puterii tăciunilor primitivi n-ar trebui să fie mare lucru, zise el, însă continua să pară foarte îngrijorat.

— Atunci?

Nyktos tăcu o vreme.

— Înseamnă că eşti mai aproape de Ascensiune decât ne-am dat noi seama.

Capitolul 26

Era important că mă aflam aproape de Ascensiune.

Pentru că, dacă eram mai aproape când tăciunii încă se aflau în mine, însemna că riscam să mor. Nici măcar sângele lui Nyktos nu m-ar fi salvat şi era nevoie de mai mult decât de sângele lui.

Era nevoie de dragostea lui.

Ceva ce Nyktos nu mai avea după ce-şi îndepărtase *kardia.*

Aşadar, trebuia să scoatem tăciunii din mine, iar în acea zi urma să facem primul pas în acea direcţie.

Cerul începea să se lumineze după ce eu şi Nyktos părăsisem palatul şi ne îndreptam spre grajduri, iar pelerina de culoarea oţelului îmi flutura în jurul cizmelor. Materialul era moale şi călduros, iar eu speram că situaţia nu avea să devină iar complicată, ca să nu fiu nevoită să-mi murdăresc hainele.

Îmi muşcam buza de jos şi îl priveam pe Nyktos. Cu o zi înainte, decisesem că nu aveam să-i spun ce simţeam pentru el. Că… *îmi păsa* de el. Nu mi se părea corect să-l încarc cu aşa ceva, chiar dacă ştiam că şi lui îi păsa de mine, chiar dacă simţeam că sentimentele mele erau mai puternice de atât.

Avea părul dat pe spate şi prins într-o coadă îngrijită la ceafă, cu excepţia şuviţelor mai scurte pe care i le tăiasem, ce îi mângâiau pometţii. Continuase să onoreze înţelegerea – *ambele* înţelegeri –, alăturându-mi-se la cină, mai târziu dovedind că învăţa repede diversele feluri în care îşi putea folosi limba.

M-am îmbujorat când mi-am amintit de capul său aflat între coapsele mele, de atingerea gurii lui, de toate lucrurile

minunate pe care le făcuse preţ de ceea ce mie mi se păruse a fi o eternitate.

Nyktos mă privi în timp ce ne apropiam de grajduri.

— La ce te gândeşti?

Am făcut ochii mari, după care l-am privit.

— Nu-mi mai citi emoţiile! i-am cerut.

— Dar n-am făcut-o.

— Nu mi se pare că…

Am icnit când Nyktos călcă prin umbră fără să mă avertizeze şi mă prinse de braţe. Într-o clipită, mă propti de zidul grajdurilor şi îşi lipi corpul de al meu. Respiram sacadat în timp ce îl priveam. Irisurile îi erau inundate de fuioare de *eather.*

Apoi gura lui fu lipită de mine.

Zeilor, Nyktos mă săruta de parcă viaţa lui depindea de asta, atunci fiind unul dintre acele momente! Fără a-şi controla pasiunea. Se afundase cu totul. Cu buzele, cu limba. Mă zgâria şi mă aţâţa cu colţii. Când îşi dezlipi gura de a mea, simţeam că genunchii mei mai aveau un pic şi cedau.

— Ţi-ai proiectat emoţiile, îmi şopti când îmi atinse buzele cu ale sale. Proiectai dorinţă. Îşi trecu limba peste buza mea de jos. Miros greu şi afumat, mai zise. Dacă vei continua să te gândeşti la asta, nu ajungem până la Vâlcea.

I-am prins pelerina şi m-am luptat să nu-l sărut înapoi.

— N-ar fi responsabil din partea noastră, am zis.

— Întocmai, spuse el şi îmi mângâie braţele. Aşadar, te rog să te comporţi corespunzător!

— Tu eşti cel care mă pipăie şi mă sărută, am replicat.

— Eu cred că mai degrabă tu mă faci să mă comport aşa. Îşi trecu buzele peste ale mele. Dar căutam un motiv să te sărut din clipa în care ţi-ai lins picătura aceea de suc de pe buză la micul-dejun.

— Nu-ţi trebuie un motiv, i-am spus. Trebuie doar să îţi doreşti asta.

— O să ţin minte, îmi zise în timp ce îşi lipea fruntea de a mea.

Am rămas nemişcaţi mai multe clipe şi aproape că îmi doream să rămânem aşa. Dar era un gând prostesc. Până la urmă, se îndepărtă.

M-am dezlipit de zid şi am observat câţiva gardieni aflaţi nu departe de noi. Nyktos probabil fusese conştient de prezenţa lor cu mult înaintea mea. Dar cu toate acestea, nu se controlase. Ceea ce mă surprinse puţin în timp ce redeveneam responsabili şi ne puneam în mişcare. Gestul său – sărutul – fusese foarte public. Şi, ei bine, nu mă obişnuisem să îmi acorde cineva atenţie când eram în public.

Mirosul de fân şi de paie mă învălui în timp ce intram în grajduri. Am văzut repede că erau goale, cu excepţia cailor.

— Unde e Nektas?

Nyktos mă conduse spre spatele grajdurilor în timp ce-şi ţinea mâna pe spatele meu.

— Ni se va alătura pe drum, îmi spuse.

— În întrupare de dragonin?

— Nu, va veni călare. E mai rapid şi mai uşor să călătorească aşa când veţi fi în Vâlcea.

Ar fi fost într-adevăr mai uşor pentru mine. Chiar dacă pentru Nektas mai uşor ar fi fost să zboare. Însă puteam să pun pariu că Nyktos şi-ar fi dorit să-l am pe Nektas alături în întruparea de dragonin.

Se opri şi dădu la o parte uşa unei boxe.

— Ea e Gala, îmi zise.

Am privit după uşă şi am văzut o iapă foarte frumoasă care mesteca nişte fân. Era aproape la fel de masivă ca Odin şi considerabil mai mare decât caii de pe tărâmul

muritorilor. Era murgă, cu fire albe peste alte fire de culoare neagră, iar de la distanţă părul ei prindea irizaţii albăstrui.

M-am apropiat de iapă. Gala îşi ridică privirea, iar ochii noştri se întâlniră.

— E foarte frumoasă, am zis întinzând mâna.

Iapa se linişti şi mă lăsă să îi mângâi botul lat şi neted.

— Mă bucur că-ţi place. Nyktos se apropiase fără să scoată un sunet. E a ta, la urma urmei.

Mi-am întors fulgerător capul spre el.

— Poftim?!

— Plănuiam să-ţi fac cadoul cu ocazia încoronării, rosti Nyktos când trecu pe lângă mine ca să verifice cureluşele şeii. Dar m-am gândit că nu mai avea rost să aştept.

Gala îmi împinse încet mâna pentru că mă oprisem din a o mai mângâia.

— Eşti surprinsă, îmi spuse în timp ce mă privea, iar *eather-ul* din ochii lui strălucea argintiu. Acum chiar nu îţi citesc emoţiile. Pur şi simplu, se vede pe faţa ta.

Am clipit.

— Eu doar… nu mă aşteptam la un cadou, am spus şi mi-am dres glasul. Mulţumesc.

— Pe tărâmul muritorilor nu se obişnuieşte ca în ziua nunţii să se dea un cadou?

Nyktos se întoarse spre zidul din spatele calului, unde se aflau mai multe săbii scurte în teci, prinse de perete. Mi se părea un loc ciudat în care să se păstreze arme, însă observasem că peste tot în acea încăpere se găseau arme.

— Ba da, am zis şi m-am concentrat la ochii minunaţi ai Galei. Dar eu nu am niciun cadou să-ţi dau.

— Din câte ştiu, obiceiul nu cere miresei să facă un cadou mirelui, nu? Nyktos se apropie de Gala în timp ce mă privea. Şi în afară de asta, tu eşti cea care îmi face un cadou.

Tăciunii.

— Mai degrabă e un cadou din partea tatălui tău, am zis în timp ce o scărpinam pe Gala după ureche. N-am mai avut un cal până acum.

Nyktos se apropie de mine.

— Îmi imaginez că nu s-a datorat unei penurii de cai. Grajdurile unei Coroane sunt de obicei ticsite.

Am ridicat din umeri.

— Mama ta credea că aceea promisă drept consoartă a unui zeu primitiv nu era demnă să aibă propriul cal?

Mi se strânse pieptul.

— Nu cred că mama considera asta ca fiind ceva necesar. Nu am avut voie să părăsesc incinta castelului Wayfair până când nu am împlinit 17 ani. Trebuia doar să învăţ cum să călăresc, iar Holland m-a ajutat. Am mângâiat-o pe Gala şi am încercat să-mi liniştesc bătăile inimii. Tu îl vei călări pe Odin?

— Când mă întorc, zise Nyktos şi ridică frâiele. Pentru moment, o vom împărţi pe Gala.

— Ce plăcut, am spus şi m-am ridicat în şa.

Ochii săi străluciră iar datorită fuioarelor de *eather.*

— Am impresia că în viitorul apropiat va trebui să-ţi amintesc că ai spus asta, rosti Nyktos rânjind.

— Probabil.

Nyktos chicoti şi se ridică în şa în spatele meu. Simţurile îmi deveniră instantaneu mai ascuţite datorită apropierii de trupul lui. Simţeam apăsarea coapselor lui, braţul său ce-mi strângea mijlocul şi pieptul lui ce-mi atingea spatele. Adormisem la el în braţe cu o noapte înainte şi se simţise cu totul altfel. Ne lipisem unul de celălalt. Mă strânsese tare în braţe. Unul din genunchii lui se aflase între ai mei. Când mă trezisem, nu mai era în pat, ci în spaţiul aflat dincolo de

camera de îmbăiere. Mă întinsesem în pat şi îl ascultasem vorbind în şoaptă cu cineva, care probabil fusese Rhain.

— Ai zis că nu ai avut voie să părăseşti castelul Wayfair decât după ce te-am refuzat drept consoartă, îmi zise, iar eu bănuiam că nu trebuise să fi fost chiar atât de politicoasă când venise vorba de detalii. Dar tot ai plecat la un moment dat şi ai ajuns în Pădurea Întunecată de Ulmi.

M-am încruntat, în timp ce el luă frâiele în mână. Ştiam că Nyktos le ordonase lui Lathan şi Ector să mă supravegheze, dar asta se întâmplase după ce mă refuzase.

— Pădurea Întunecată de Ulmi face parte din Wayfair, am zis. Atunci m-ai văzut acolo?

El o scoase pe Gala din boxă.

— Parcă ai vrea să spui că te urmăream.

— N-o făceai?

— Nu, murmură el.

Buzele mele zvâcniră, dar apoi m-am gândit la altceva.

— Cât de mult au văzut Ector şi Lathan în timpul… călătoriilor mele pe tărâmul muritorilor?

— Destule.

Probabil aflase despre călătoriile mele în Luxe şi ceea ce făcusem acolo. Dar nu îmi era ruşine. Nu aveam de ce să-mi fie ruşine. Atunci mă respinsese. Sau mă eliberase. Oricum ar fi fost.

Mişcarea de pe ziduri îmi atrase atenţia. Gardienii de acolo se înclinară când am trecut pe lângă ziduri. Nu i-am recunoscut, dar obrajii mei roşiră pentru că îmi amintisem că ne văzuseră sărutându-ne. Chiar dacă doar se înclinau în faţa lui Nyktos, nu eram obişnuită să mi se arate atâta respect.

Nyktos îşi îndepărtă mâna de pe şoldul meu. Îmi ridică gluga pelerinei când priveam terenul ce se întindea în faţă.

Drumul se bifurca – într-o parte se îndrepta spre nord-vest, în timp ce cealaltă parte mergea spre nord-est, către Lethe. Gala urmă drumul mai îngust, ce mergea spre stânga. Mi-am încheiat gulerul pelerinei şi am privit zidurile, bucuroasă că erau goale.

— Unde cred gardienii tăi că mergem? am întrebat.

— Probabil au impresia că te duc la pilaştri, îmi zise Nyktos în timp ce îmi atingea din nou şoldul. Dar sunt sigur că unii vor fi curioşi. Kars mi-a pus câteva întrebări.

Amintindu-mi de gardianul de la curte, l-am întrebat:

— Şi ce i-ai zis?

— Că nu-l priveşte.

Am pufnit.

— Mă gândesc că toţi ştiu planurile tale legate de Kolis, nu?

Își propti bărbia de creştetul meu.

— Bănuiesc că ştii răspunsul la întrebarea asta, Sera.

Îl ştiam. Gardienii îl ştiau. Voiam să-i amintesc faptul că doar mie nu-mi zisese, dar m-am abţinut. Priveam crengile acoperite de frunze stacojii ale pădurii din apropiere şi mi-am amintit ce-mi spusese Nektas legat de aparenta mea lipsă de interes faţă de lumea de acolo. Faţă de viaţa lui Nyktos.

Am privit cerul acoperit de stele. Nu mai era nimeni pe drum. Vântul nu bătea. Nu se simţea niciun miros în afară de cel de citrice emanat de Nyktos. Singurul sunet era scos de copitele Galei, ce loveau pământul bătătorit, în timp ce eu îmi făceam curaj să-l mai întreb o dată. Nu ştiam de ce aveam atâtea emoţii. Singurele riscuri erau că ar fi devenit evaziv sau că m-ar fi refuzat.

Am tras aer în piept.

— Eu… aş vrea să ştiu ce planuri ai avut înainte.

Nyktos tăcu.

Am strâns din dinţi şi aveam impresia că molarii aveau să-mi crape. Am ignorat senzaţia de dezamăgire pe care o aveam.

— Să ştii că ai avut dreptate, îmi spuse el, rupând tăcerea.

Nu ştiam la ce se referea.

— În ziua în care m-ai întrebat dacă îmi accept stilul de viaţă. Să ştii că nu-l accept. Din clipa în care am încheiat Ascensiunea, am încercat să găsesc o cale prin care să-l distrug pe Kolis. Să-l slăbesc îndeajuns ca să poată fi întemniţat. După cum ştii deja, n-am găsit o soluţie.

Poate că eram surprinsă şi de aceea n-am făcut aceeaşi greşeală pe care o făcusem mai devreme, când îi zisesem că totuşi avusese o soluţie.

— De aceea ai armată?

— De aceea am început să-mi întocmesc una, rosti el. Apoi tăcu din nou. Eşti familiarizată cu războiul, Sera?

— Lasania a fost aproape să intre de mai multe ori în război, de obicei cu cei din insulele Vodina, dar au fost şi alte regate care îşi doreau să ne exploateze când Stricăciunea a început să se răspândească. Chiar dacă n-am fost de faţă la discuţiile dintre mama şi rege, ştiam de fiecare dată când ne aflam din nou pe marginea prăpastiei. Armatele îşi intensificau instrucţia, cei de vârstă militară erau recrutaţi şi se făceau toate pregătirile pentru ca soldaţii să fie la fel de bine hrăniţi ca nobilii.

— Dar regatul tău n-a fost niciodată implicat într-un război.

— Nu în timpul vieţii mele, din fericire, am zis.

Zgomotul scos de nişte crengi îmi atrase atenţia. M-am încordat când am văzut un dragonin mare, de culoarea onixului, plutind deasupra copacilor morţi.

— Ehthawn, spuse Nyktos. Probabil se afla în apropiere şi ne-a văzut plecând. Ne păzeşte, atâta tot.

M-am relaxat.

— Au existat momente în care zeii primitivi s-au luptat între ei dintr-un motiv sau altul, zise Nyktos. Până la urmă, ei îndură, în timp ce alţii mor cu miile. Doar pentru că cineva s-a simţit insultat. Însă acele bătălii n-au fost cu adevărat războaie. Dacă ar fi să plec la război împotriva lui Kolis, ar fi un război între zeii primitivi şi ar ajunge pe tărâmul muritorilor. *Sute* de mii de oameni vor muri, dacă nu mai mulţi.

M-am înfiorat.

— Apoi te-am găsit pe tine, îmi zise.

Mi-am lăsat capul pe spate ca să-l privesc.

— Nu m-ai găsit. Tatăl tău… m-a făcut cadou.

— E o perspectivă, îmi spuse şi mă strânse de talie.

El se mişcă, braţul lui strângându-se în jurul taliei mele, trăgându-mi spatele înfierbântat la pieptul lui. Priveam înainte, neştiind dacă era conştient de ce făcea.

— Până când am aflat că porţi în tine tăciunii, nu aveam speranţă că aş putea evita un asemenea război. Părea inevitabil. Nu doar pentru ce a făcut Kolis în Ţinuturile Umbrelor, ci pentru că, până la urmă, îşi va îndrepta privirea şi spre tărâmul muritorilor. A început deja.

Ceafa îmi fu cuprinsă de furnicături când ne-am îndepărtat de ziduri şi am ajuns în dreptul mării de copaci stacojii şi neatinşi ce se întindea de-a lungul zidului.

— Kolis crede că toţi muritorii ar trebui să-i slujească pe zeii primitivi şi pe zeii normali. Că viaţa lor ar trebui să fie dedicată mulţumirii celor mai evoluaţi ca ei, continuă el, iar stomacul mi se încordă. Că aceia care nu îi proslăvesc pe zeii primitivi cu dedicaţie şi respect ar trebui pedepsiţi. Le-a

ordonat deja zeilor primitivi şi celorlalţi zei să îi pedepsească mai aspru pe muritori, chiar şi pentru cele mai simple greşeli. Poate că în regatul tău nu s-a întâmplat încă sau că pur şi simplu nu ai fost conştientă de asta, însă moartea poate atinge un muritor care pur şi simplu uită să se încline în faţa unei statui a unui zeu primitiv.

Eram şocată.

— Deşi nu-mi surâdea ideea de a declanşa haosul unui război între zeii primitivi, războiul părea singura soluţie.

— Până când am apărut eu? Simţeam o apăsare în piept şi încercam să îmi păstrez calmul. Planul tău te va ajuta să eviţi un război dacă funcţionează?

— Da, pentru că planul meu *va funcţiona.* Când voi avea tăciunii, Kolis îşi va pierde gloria de Rege al Zeilor. Va fi slăbit de această pierdere, apoi poate că voi reuşi să-l întemniţez. Nu va fi uşor de înfrânt. Se va opune.

— Şi ceilalţi zei primitivi? Vedeam dezastrul lăsat în urmă de dragonini în Pădurea Roșiatică. Locuri pustiite unde odată copacii se ridicau spre cer. Ce vor face? am întrebat.

— Unii s-ar putea să rămână neutri.

M-am strâmbat.

— Baliverne, am zis.

Nyktos chicoti.

— S-ar putea să fie, dar Kolis are loialiştii săi. Nu doar zei, ci curţi întregi care au domnit cu puţine sau niciun fel de ordine, care au putut face orice au vrut şi oricui, singura condiţie fiind să-l ţină pe Kolis mulţumit. Zei primitivi care se bucură de starea de acum a lucrurilor şi care nu şi-ar dori să acţioneze ca pe vremea tatălui meu.

— Cum era pe vremea tatălui tău?

— Eu pe atunci nu existam. Din câte ştiu însă, pe atunci domnea corectitudinea. Avea părţile lui mai puţin bune, dar

n-ar fi permis niciodată să se întâmple ce se întâmplă acum în Dalos.

Sincer, chiar nu contase cât timp fusese altfel decât Kolis.

— Dar sunt zei primitivi gata să lupte împotriva lui? Care ar ajuta?

— Am susţinătorii mei. Niciunul nu are armate, ca mine sau precum Kolis, dar, dacă îi iau lui Kolis titlul de Rege al Zeilor şi ajung adevăratul zeu primitiv al vieţii, s-ar putea să-i conving pe susţinătorii lui să-l părăsească, rosti Nyktos. Nivelul de distrugere va depinde de numărul de zei primitivi pe care voi reuşi să-i conving să mi se alăture.

Am strâns mai tare oblâncul şeii.

— Sunt mai multe posibilităţi. Nu există garanţii că planul îl va slăbi îndeajuns pe Kolis sau că îi va determina pe zeii primitivi să-l abandoneze.

— Nu avem niciun fel de garanţie în legătură cu nimic, şopti el.

Avea dreptate, şi asta mă făcu să mă gândesc la profeţia ciudată.

— Lucrurile văzute de Penellaphe în viziunile ei. În ele, păruse a-l vedea pe Kolis adormit, am spus.

— Sau întemniţat.

Am încuviinţat din cap.

— Dar, din spusele ei, părea că se va trezi la un moment dat, am zis.

— Profeţiile reprezintă doar posibilităţi, îmi zise el. Unele părţi ale acestora s-ar putea îndeplini sau nu. Nu reprezintă garanţii.

Însă eu îmi doream garanţii când în joc erau sute sau mii de vieţi. Iar eu mă puteam gândi la o singură garanţie.

Eu.

Aş fi putut preveni un război între zeii primitivi, însă planul lui Nyktos putea eşua. Poate că destui zei primitivi ar fi fost convinşi că se putea obţine înfrângerea lui Kolis, iar eu mi-aş fi îndeplinit destinul, chiar dacă nu în felul în care zisese Holland.

Observasem că Gala încetinise, iar noi ne apropiam de punctul în care Pădurea Roşiatică şi Pădurea Muribundă se uneau. După câteva clipe, am părăsit drumul.

— Pilaştrii se află în Pădurea Roşiatică?

— Nu, spuse Nyktos în timp ce mâna iapa printre copaci. Vreau să îţi arăt ceva.

Am tăcut, curioasă, în timp ce mergeam mai departe, însoţiţi de umbra masivă a lui Ehthawn. Îmi doream să văd cum ar fi arătat acea pădure în lumina soarelui. Oare cât de abundente ar fi fost frunzele? Cât de minunate? După ce avea să fie înfrântă Stricăciunea, soarele avea să se întoarcă în Ţinuturile Umbrelor. Iar eu m-am decis în acea clipă, fără să ezit, că aveam să fiu acolo în acel moment.

Eram entuziasmată, chiar mai mult decât atât. Respiram liber, adânc şi înălţător. Nu simţeam deloc panică, deşi la ceafă, în stomac şi în piept simţeam fiori. Senzaţia îmi amintea de îndepărtarea unui corsaj prea strâns. O senzaţie de euforie mai puternică decât cea simţită în braţele lui Nyktos însoţea entuziasmul deciziei că voiam să văd frunzele unui copac sub soare. Decizia însă era a mea.

Decizia mea.

A nimănui altcuiva. Nici a mamei mele, nici a unui strămoş. Nici a lui Nyktos. Nici măcar a parcelor. Ci a mea.

— Aici, rosti Nyktos şi mă scoase din gânduri.

L-am privit, însă el îmi cuprinse bărbia. Energia îmi făcu tăciunii din piept să se încălzească. Îmi îndreptă privirea spre coaja gri şi strălucitoare, spre iarba gri…

Am rămas cu gura căscată.

Un vrej răsărise din solul mort aflat la baza unui copac rănit. Vrejul era de un verde-închis, fragil şi înconjura baza trunchiului. Mici muguri ieşiseră de-a lungul vrejului, iar unul dintre aceştia înflorise.

Era pe jumătate cât mâna mea, iar petale de culoarea razelor lunii înconjurau o fâşie stacojie. Era genul de floare pe care Nyktos o verificase când intrase în Pădurea Roşiatică.

— Maci, am şoptit. Cei otrăvitori şi temperamentali, ce-ţi aduc aminte de mine.

— Flori puternice şi frumoase, ce-mi aduc aminte de speranţă, zise Nyktos şi îşi trecu degetul peste buza mea de jos înainte să-mi atingă iar şoldul. Macii aceştia reprezintă speranţa că viaţa se poate întoarce. Reprezintă puterea acelor tăciuni din tine. Sunt dovada că viaţa nu poate fi înfrântă, nici măcar în moarte.

Nektas ne aştepta pe drum, chiar în afara zidurilor, înveşmântat într-o pelerină şi călare pe un armăsar maroniu. Ne salută printr-un gest din cap, iar noi ne continuarăm drumul. Nu ştiam dacă trebuia să mă bucur pentru că începutul călătoriei fusese lipsit de evenimente ori să fiu îngrijorată pentru că totul fusese prea calm. În cele din urmă, în timp ce călătoream sub umbra lui Ehthawn, pădurea din jurul nostru dispăru, iar terenul deveni plat şi pustiu.

— Ce a fost pe vremuri aici? am întrebat.

— Lacuri, spuse Nyktos. Asemenea drumului spre Ţinuturile Umbrelor. Lacuri de ambele părţi ale drumului. Dar mult mai adânci, adăugă Nektas. Şi aveau culoarea unor safire şlefuite.

— Minunat, am murmurat când degetul mare al lui Nyktos îmi atinse din nou şoldul.

Chiar dacă eram îmbrăcată, îmi imaginam cum îşi trecea degetul peste pielea mea, ca în biroul lui, când vorbise cu Attes. Gestul său îmi distrăgea atenţia în cel mai plăcut mod posibil şi era atât de intim. Îmi plăcea.

— Lacurile îşi vor reveni când va dispărea Stricăciunea? am întrebat.

— Chiar nu ştiu, rosti Nyktos şi trecu frâiele în cealaltă mână. Râurile ce alimentau odată lacurile, dar şi izvoarele nu mai curg în Ţinuturile Umbrelor. E posibil ca, odată dispărută Stricăciunea, să reapară lacurile.

Voiam să întreb cum se făcuse ca râurile să nu mai curgă, însă am observat că în faţă cerul îşi schimbă dintr-odată culoarea – se transforma dintr-un gri metalic în roz.

— Ne apropiem de pilaştri, îmi explică Nyktos când observă că priveam cerul. Şi de Abis. Acum vezi fumul focurilor ce întunecă cerul şi îi schimbă culoarea.

— Gropile? am întrebat, dându-mi seama ce însemnau focurile.

M-am tensionat.

Nektas mă privi, rânjind.

— Focurile ard încontinuu.

Gropile Flăcărilor Nesfârşite erau locurile în care sufletele celor care comiseseră cele mai groaznice crime îşi ispăşeau sentinţele – care durau o eternitate.

Acolo se afla Tavius.

Un zâmbet destul de larg îmi curbă buzele. Poate că ar fi trebuit să mă îngrijoreze reacţia, dar nu simţeam nimic de genul ăsta.

Am mers mai departe, fără să vedem semne de viaţă. Apoi terenul începu să urce lin, iar stelele începură să

dispară, acum ascunse după… *nori* – ceva ce nu mai văzusem până atunci în Ţinuturile Umbrelor. Dar norii aceştia erau prea joşi și îmi aminteau de furtunile ce apăreau deasupra Mării de Lână. M-am îndreptat în şa, iar Gala necheză încet. Tăciunii din piept îmi vibrau, iar pielea îmi era cuprinsă de furnicături.

Nu vedeam nori.

Era ceaţă groasă şi grea, care obtura cerul şi pământul, drumul fiind singurul rămas neatins. Am privit în jos, iar tentacule de ceaţă acopereau drumul, dar ştiam că nu era ceva normal. Era esenţa zeilor primitivi, iar cu cât o priveam mai mult, cu atât observam că în ea se găseau gâlme întunecate. Forme. Siluete – *trupuri* – care pluteau încet. Am întors capul şi am privit pe lângă Nektas, spre marginea drumului. Şi acolo se găseau forme.

M-am proptit în pieptul lui Nyktos.

— Ce se află în ceaţă?

— Sufletele celor recent decedaţi, îmi spuse şi mă strânse mai tare în braţe. Aşteaptă să pătrundă în pilaştri.

Privind ceaţa, mi-am pus mâinile pe piept, acolo unde tăciunii continuau să sfârâie şi să-şi răspândească în miezul meu căldura. Vedeam sute de siluete în ceaţă.

— Eşti bine? mă întrebă Nyktos.

Am încuviinţat din cap şi am strâns pumnul. Palmele mi se încălzeau.

— Tăciunii vibrează de parcă urmează să-i folosesc.

— Tăciunii de viaţă răspund datorită apropierii de suflete, zise Nektas şi îşi trase calul mai aproape de al nostru, în timp ce ceaţa se apropia, iar drumul deveni dintr-odată mai îngust.

— Când Eythos era zeul primitiv al vieţii, de fiecare dată se apropia greu de pilaştri. Era prea multă moarte în jur, iar

asta îl afecta.

Am observat că şi Nyktos asculta cu atenţie.

— O dată, mi-a zis că îi era greu să reziste atracţiei – instinctului de a interveni, rosti Nektas în timp ce privea cerul. Ştia că moartea era un soi de viaţă. Parte din ciclul care trebuie să continue neîntrerupt. Dar îl întrista, mai ales aici. Nu putea să vadă sufletele morţilor, ca fratele său – aşa cum poate să o facă şi Nyktos acum –, dar le ştia numele. Le cunoştea vieţile, oricât de lungi sau de scurte. Cei care trăiseră cel mai puţin îl chinuiau cel mai tare.

Privirea mea se întoarse spre sufletele din ceaţă. Mă gândeam că abilitatea lui Eythos de a cunoaşte vieţile celor morţi era asemănătoare cu abilitatea lui Nyktos, care ştia ce nume să treacă în Cartea Morţilor. Pur şi simplu ştia, iar eu eram recunoscătoare că nu trebuia să ştiu nimic despre sufletele din ceaţă. Că tăciunii nu erau chiar atât de puternici în mine. Oricum îmi era greu să ignor dorinţa de a-i folosi.

— Ne pot vedea? am întrebat.

— Nu. Nu ne pot vedea sau auzi. Nu se pot vedea între ei, îmi spuse Nyktos.

Pieptul îmi deveni greu.

— Pare… trist.

— E pentru scurt timp şi oricum nu-şi vor aduce aminte după ce trec printre pilaştri, zise Nyktos şi mă luă de mână.

Contactul mă surprinse. L-am privit.

— Te afectează? Nevoia de a folosi tăciunii?

— Nu, am zis în timp ce priveam înainte.

— Minţi, îmi şopti, iar eu puteam să jur că mă strânse şi mai tare în braţe.

— Eythos nu se putea apropia de pilaştri mai mult de câteva minute. Poate chiar mai puţin, continuă Nektas după o vreme. Trebuia să plece pentru că ştia că altfel ar fi folosit

tăciunii. Cu toate acestea, tu poţi rămâne în prezenţa sufletelor.

L-am privit pe dragonin.

— Am doar doi tăciuni. El a fost zeul primitiv al vieţii. Probabil pe mine nu mă afectează atât de tare ca pe el.

Ochii lui Nektas mă priviră.

— Ai în tine doi tăciuni primitivi. Mai mult decât suficient pentru a simţi totul la fel de intens ca el.

— Are dreptate, rosti Nyktos.

— Cum se poate, când nu ştiu nimic despre sufletele din ceaţă?

— Ai încercat?

M-am încruntat. Nu încercasem, dar nu încercasem nici să folosesc tăciunii. Pur şi simplu, îşi făceau treaba când cineva murea sau era rănit.

— Eşti mai puternică decât îţi dai seama, *meyaah Liessa,* spuse Nektas.

— Vrei să spui că tăciunii din mine sunt puternici, am zis.

— Are dreptate. Degetul mare al lui Nyktos se plimbă înainte și înapoi. Se referă la tine, nu la tăciuni.

Tăceam în timp ce continuam să urcăm, uşurată că ştiam că nevoia de a folosi tăciunii nu avea nicio legătură cu faptul că îmi era greu să mă controlez. Eram dezorientată de faptul că aş fi putut să controlez tăciunii mai bine ca Eythos. Nyktos și Nektas probabil greşeau, însă întrebarea lui Nektas mă bântuia și mi-am dat seama că priveam siluetele din ceaţă. După câteva clipe, forma lor deveni mai limpede. Acum vedeam umeri şi capete. Vălul de ceaţă părea că se disipa în jurul unui suflet în timp ce tăciunii pulsau…

M-am aplecat înainte. Inima îmi bubuia frenetic, aşa că am decis că nu aveam nevoie să aflu dacă eram capabilă să

aflu numele celor morţi sau să le văd vieţile. Nu avea niciun sens, pentru că tăciunii aveau să fie în curând ai lui Nyktos.

Dar tăciunii continuau să pulseze.

Ceaţa se retrase de pe drum şi de pe cer şi se răspândise peste tot. Acum chiar şi mai multe suflete se aflau acolo, dar nu îndrăzneam să privesc prea mult în ceaţă.

Când Nektas îşi ridică bărbia, i-am urmărit privirea şi l-am văzut pe Ehthawn luând-o la stânga, vârfurile aripilor sale lungi tăind fuioarele de ceaţă.

L-am privit până când dispăru.

— Unde merge?

— Probabil vrea să verifice ceva, îmi zise Nyktos în timp ce Nektas îi arunca o privire scurtă.

Când am ajuns în vârful dealului, stelele apărură din nou, iar pilaştrii se vedeau în depărtare.

La fel cum era totul în Ţinuturile Umbrelor, erau făcuţi din piatră de umbre. Două coloane de un negru intens se ridicau din ceaţă, aflate la câţiva metri una de cealaltă, şi se întindeau atât de mult pe cerul violet metalic, încât nu-mi dădeam seama unde anume se opresc sau dacă se opreau. Pe coloane erau cioplite simboluri asemănătoare cu cele văzute în Templul Umbrei. Un cerc traversat de o linie verticală. În timp ce coboram dealul, atenţia îmi fu atrasă în jos.

Drumul ajungea la o răscruce. Acolo ne aşteptau trei siluete călare, înveşmântate în alb, cu pelerine cu glugă pe cap. Fiecare cal era, de asemenea, acoperit cu un linţoliu din acelaşi material alb. Pelerinele şi linţoliile fluturau încet în jurul siluetelor, chiar dacă nu bătea vântul.

Însă nici caii nu arătau ca unii obişnuiţi.

Ceea ce vedeam pe sub linţolii îmi amintea de Umbre – doar oase şi tendoane.

— Ce arătări, am şoptit.

Nyktos scoase un chicotit aspru.

— Chiar sunt nişte arătări.

— Şi ce sunt?

— Sunt Polemus, Peinea şi Loimus, spuse Nektas.

M-am încruntat.

— Aşa îi cheamă?

— Sunt întruparea lor, rosti Nyktos. Numele lor sunt în limbajul zeilor primitivi.

— Şi sunt… începu Nektas după care ridică din umeri şi-l privi pe Nyktos. Ei bine, cred că îi poţi numi călăreţi.

Am ridicat din sprâncene, iar Nyktos pufni.

— Ai cui? am întrebat îngrozită. În afară de linţolii, niciunul nu se mişcă.

— Ai *sfârşitului,* zise Nyktos, iar eu am înlemnit. Numele lor înseamnă război, molimă şi foamete. Şi când pornesc la drum, aduc cu ei sfârşitul oriunde merg, căci moartea îi urmează.

— Drăcie, am şoptit când ne apropiam de cei trei călăreţi.

Nyktos râse din nou, sunetul bubuind în spatele meu, iar eu eram bucuroasă că pe el îl amuza situaţia.

— Pot fi invocaţi doar de un adevărat zeu primitiv al vieţii, îmi spuse.

— Da, am spus, dregându-mi glasul. Din fericire.

Cei trei călăreţi îşi ridicară capetele în timp ce am încetinit şi ne-am oprit în faţa lor. Nu vedeam nimic sub glugile lor şi nici nu-mi doream să văd ceva acolo. Nu îmi doream să fiu bântuită de coşmarurile din interior.

Apoi caii se mişcară şi îşi lăsară capetele acoperite cu linţolii în timp ce fiecare îndoi un picior. Ei şi călăreţii lor se înclinară.

— Hm, murmură Nektas. Nu i-am mai văzut să facă așa de multă vreme.

L-am privit pe Nyktos. El privea călăreții cu ochii mari și strălucitori. Linii rigide și palide îi încadrau gura.

— Eu nu i-am văzut niciodată așa, rosti Nyktos și clipi de mai multe ori, apoi mă privi. Intrarea în Vâlcea e la doar câțiva metri în dreapta.

Nu vedeam nimic în afară de o ceață învolburată și alb-argintie.

— Eu nu pot merge într-acolo, îmi spuse în timp ce mâna lui îmi părăsea șoldul, iar brațul lui slăbi strânsoarea din jurul meu.

M-am întors, în timp ce Nektas se opri în fața călăreților, care își reluară pozițiile inițiale. Nyktos coborî de pe Gala. Atașă cele două săbii scurte pe care le luase cu el de harnașamentul Galei.

— Săbiile sunt pentru tine, dacă o să ai nevoie. Apoi îmi dădu frâiele, dar continuă să mă țină de mână. Ochii lui argintii mă priveau, iar eu aveam aceeași senzație ciudată în piept și în stomac. E foarte importantă pentru mine, Nektas, zise Nyktos.

— Știu, spuse dragoninul.

Mi se păruse ciudat ca Nyktos să spună că eu eram foarte importantă. Pentru el. Nu tăciunii. Ci eu. Și poate că de aceea i-am zis:

— Vreau să fiu consoarta ta, Nyktos.

În momentul în care am vorbit, îmi venea deja să mă arunc sub linţoliile călăreților. Am deschis gura, însă nu reușeam să inspir. Inima mi se opri. Întregul tărâm înghețase în timp ce îl priveam pe Nyktos.

Ce naiba îmi trecuse prin cap? Oare nu decisesem că aveam să-mi țin gura?

Nyktos mă privea. Trecură mai multe secunde, timp în care simţeam că sângele îmi părăsise complet chipul, înainte să-şi revină. Pieptul începu să mă strângă şi să mă doară.

El se mişcă şi îmi atinse obrazul.

— Respiră, îmi şopti.

Am tras aer în piept, tremurând.

Îşi trecu degetul mare peste bărbia mea, chiar sub buza de jos, iar inima îmi bătu prea repede. Simţeam că între noi putea fi ceva mai mult datorită felului în care mă privea cu acei ochi în spatele cărora juca *eather-ul.* Ştiam că era imposibil, însă…

Îmi ridică mâna şi îmi sărută degetele. Apoi o întoarse încet şi îmi sărută din nou palma. Şi nu-şi dezlipi de mine ochii aceia, acum calzi, ca argintul viu.

— Te voi aştepta, *liessa!*

Capitolul 27

Lumina soarelui.

A fost primul lucru pe care l-am observat când ceaţa groasă a început să se risipească în timp ce călătoream de-a lungul unui drum pietruit. Nu mai văzusem de mult soarele. Nu-i mai simţisem căldura pe piele. Am privit cerul – mă dureau ochii când mi-am dat jos gluga. Cerul era albastru, însă soarele nu se vedea, iar ceaţa primitivă continua să plutească şi să se disipeze până când în faţa mea apărură dealuri verzi acoperite de copaci cu flori mov şi roz. Peisajul părea pictat. Nu se vedeau oameni. Nu erau case sau alte semne că ar fi locuit. Am privit drumul în timp ce ţineam frâiele Galei. Drumul strălucea, iar eu eram surprinsă.

— Sunt diamante? am întrebat.

— Diamante măcinate. Vâlceaua a fost formată din lacrimile de bucurie ale celor mai străvechi zei primitivi şi ale zeilor, rosti Nektas. Le vei găsi peste tot aici.

L-am privit. Rânjea, şi cred că o făcuse constant de când îl lăsasem pe Nyktos la răscruce. Când crezusem că Nyktos avea să mă sărute în semn de rămas-bun, iar mie mi se păruse că senzaţia lăsată fusese aproape la fel ca un sărut adevărat.

Nektas continua să rânjească.

— Mai taci, am murmurat.

— N-am zis nimic.

— Nici nu e nevoie.

Ceaţa se risipea tot mai mult. Drumul de diamant părea nesfârşit, şerpuind printre dealurile acoperite de iarbă şi de copacii plini de flori, ale căror crengi plângătoare aproape că atingeau pământul.

— Nu ştiam că ştii să citeşti gânduri, îmi spuse.

L-am privit încruntată.

Continuă să rânjească şi îşi apropie armăsarul de mine. Tăcu doar câteva clipe.

— E adevărat? Ce i-ai zis la răscruce?

M-am îmbujorat, dar nu datorită soarelui. Încă nu-mi venea să cred ce spusesem. Dar o făcusem şi nu regretam deloc. Poate că greşisem crezând că era mai bine dacă Nyktos nu ştia.

— Da, am zis în cele din urmă. Şi vorbeam serios.

— Îţi pasă de el, zise Nektas.

Nu fusese o întrebare. Era un fapt. Adevărul. Am vrut să spun ceva, dar stomacul mi se zvârcolea de parcă tocmai căzusem de pe Gala – calul primit de la Nyktos.

— Da, am şoptit.

Nektas continua să rânjească.

— Ştiu.

— Mă bucur că am clarificat problema, am spus în timp ce priveam drumul.

— O ştiam chiar înainte să îţi dai tu seama.

— Felicitări! am murmurat.

— De ce crezi că ţi-am zis să te duci la el când trebuia să se hrănească? continuă Nektas de parcă nici nu vorbisem. Ştiam că trebuia să-l ajuţi. Nu pentru că simţeai că trebuia să o faci. Ci pentru că aveai *nevoie* să o faci.

— Ţi-ai dat seama?

Nektas pufni.

— Am văzut când n-ai fost în stare să-mi răspunzi dacă ţi-ai fi dus planul la îndeplinire dacă ai fi aflat că oricum nu ţi-ai fi salvat regatul.

Respiram greu. Întrebarea mă incomodase şi atunci, şi acum.

— Tot n-am răspuns, am zis. O parte din mine ar spune da, pentru că aş face orice ca să salvez Lasania. Orice. Dar o parte din mine zice nu. Dacă mi-aş fi dus planul la îndeplinire, n-ar mai fi trebuit să mă ucizi. Cred că asta… ar fi făcut-o în locul tău.

Nektas mă privea.

— Atunci înseamnă că am avut mai multă dreptate decât credeam.

L-am privit – acum privea înainte, încruntat.

— Ştii, începu el după câteva clipe de tăcere, te-am dus la el în acea noapte pentru că ştiam că nu te va răni.

Stomacul mi se învolbură din nou.

— Dar credeai că ar fi fost în stare să mă rănească în acea noapte, din Pădurea Muribundă.

— Atunci a fost altceva. Când un zeu primitiv își asumă adevărata întrupare la furie, nu se mai poate controla. Ei *devin* furie și putere și reacţionează foarte violent. Și chiar dacă ştiam că nu avea să te rănească la mânie, nu ştiam cum ar fi reacţionat în acea întrupare la mânie. Acum știu. S-a controlat. Nu pentru că eram acolo. Ar fi putut să mă rănească şi pe mine. Dar s-a oprit. Acum ştiu asta.

— Ce?

— Că simte pentru tine ceva mai mult decât simpatie. Îi pasă de tine.

— Şi eu ştiu asta.

Tăcu o vreme.

— Ştii ce şi-a făcut? Şi de ce?

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap.

— Şi-a îndepărtat *kardia* pentru că nu-şi dorea ca dragostea să devină o slăbiciune sau să fie folosită ca o armă împotriva lui, am zis.

— Poate crezi că a făcut-o deoarece Ash nu doreşte să

devină ca tatăl său, rosti el. Eythos s-a schimbat după ce a pierdut-o pe Mycella. Era în continuare bun, dar și-a pierdut fericirea când a murit Mycella. Dacă n-ar fi fost Ash acolo pentru el, probabil ar fi suferit până când ar fi paralizat.

Oare Nektas ar fi reacționat la fel dacă n-ar fi fost Jadis?

— Ash a crescut văzând efectele acelei pierderi și ale acelei tristeți de fiecare dată când privea în ochii tatălui său. Le-a simțit și el, chiar dacă n-a cunoscut niciodată atingerea mamei și nici nu i-a auzit vreodată vocea, spuse Nektas. Dar Ash nu se teme că va deveni ca tatăl său. Îi e frică să nu devină asemenea unchiului său.

Eu am tresărit.

— N-ar putea niciodată să fie precum Kolis.

— Sunt de aceeași părere, însă nici eu nu mă așteptam de la Kolis să ajungă la asemenea extreme. Nu a fost niciodată ca Eythos. Era un pic mai rezervat. Mai rece. Prefera singurătatea. Se datora și esenței primitive ce-i curgea prin vene. El *este* Moartea, iar Moartea nu are nevoie de companie. Pe măsură pe Ash îmbătrânește, observ că devine și el așa. Viața și moartea nu sunt foarte diferite. Sunt părți din același ciclu, e ceva natural, nu pot exista una fără cealaltă, dar în vreme ce Eythos a fost slăvit și întâmpinat cu căldură, Kolis a fost de temut și înspăimântător. Kolis a devenit gelos pe fratele său. Oricine ar fi. Chiar și acum e gelos pe el.

Nektas râse sec și clătină din cap.

— Kolis s-a schimbat cu adevărat după ce a simțit ce înseamnă dragostea și pierderea. A început să devină cel de acum. Dragostea te poate inspira și însufleți, iar pierderea dragostei poate otrăvi și strica mintea cuiva. Tocmai de asta se teme Ash. Ochii lui Nektas se uitau adânc în ai mei. Să iubești pe cineva. Să pierzi acea persoană. Ar însemna să

devină mai groaznic decât Kolis.

Am înghiţit în sec, întristată de acele motive.

— Dar vorbim despre a ţine la cineva. Nu de a iubi. Sunt două lucruri diferite. Ştiu că este imposibil pentru Nyktos să simtă dragoste.

— Chiar e atât de diferit? E vorba de acelaşi soi de afecţiune care te face să te expui pericolului de dragul unei persoane la care ţii. O faci chiar dacă ştii că acele emoţii nu sunt reciproce. Chiar dacă ştii care sunt riscurile. Cu toate acestea, îţi poţi găsi liniştea.

— El nu mă *poate* iubi, am spus.

— Nu mă refer la el.

— Eu nu-l iubesc, am zis, dar nu credeam ce spun. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă dragostea.

— Atunci de unde știi asta?

Nu aveam un răspuns. Mă străbătu un amestec ameţitor de emoţii și am simţit că aveam să cad și să-mi iau zborul în acelaşi timp.

— Nu mă pot gândi la așa ceva acum, am zis.

— De ce? Pentru că ţi-e teamă că el nu va simţi acelaşi lucru, chiar dacă tu îl iubeşti?

— Nu. Nici măcar nu e vorba de aşa ceva. Refuz să mă gândesc la așa ceva pentru că mă sperie, am recunoscut fără urmă de rușine.

— Ar trebui.

— Ce reconfortant, i-am zis.

Nektas râse, iar eu îmi doream să-l lovesc în timp ce îi evitam privirea. Nu-mi doream nici măcar să mă gândesc la ideea de a iubi. Îmi era mai uşor să recunosc faptul că îmi păsa de Nyktos. Foarte mult. Dar nu era iubire. Şi nu-mi doream să continui conversaţia.

Am privit dealurile şi ramurile copacilor năpădiţi de

flori.

— Toată Vâlceaua arată așa?

— Zonele comune da, zise Nektas. Dar în mare parte, Vâlceaua se schimbă constant şi oglindeşte paradisul ideal al unui suflet, putând deveni orice îşi doreşte acesta.

— Oh! am murmurat.

— Toate aspectele legate de nevoile şi de dorinţele unui suflet sunt îndeplinite în Vâlcea, chiar şi ceea ce îşi doreşte să vadă sufletul. Arcadia e în mare parte la fel. El se mişcă în şa. Priveşte în dreapta ta, spre ceruri. Vezi?

Am făcut întocmai şi am văzut ceaţa ce strălucea de-a lungul dealurilor.

— Ceaţa aceea?

— Se numeşte Vălul, îmi zise. Este formată din ceţurile primitive şi ascunde Vâlceaua de cei care nu pătrund aici prin metode tradiţionale.

Adică prin moarte.

Pe măsură ce înaintam de-a lungul drumului de diamant, îmi dădeam seama că ceaţa se aduna și ascundea tot ce se afla dincolo. La fel ca drumul spre pilaștri, Vălul se apropie treptat de drum, și nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva aveam să ajung și eu în Vâlcea după moarte dacă planul lui Nyktos nu funcţiona. Oare puteau tăciunii primitivi să compenseze moralitatea mea fatală? Sau Nyktos avea să intervină asupra morţii mele ca să se asigure că urma să găsesc pacea şi nu pedeapsa?

M-am cutremurat la acele gânduri morbide, ceea ce mi se păru ciudat. Mă gândisem şi în trecut la moarte, chiar adeseori, şi o acceptasem ca pe un final inevitabil, ce avea să vină mai degrabă mai devreme, nu mai târziu. Acum mă simţeam diferit. Nu mai voiam să accept un final timpuriu pentru că aveam speranţă. Un posibil viitor ce-mi oferea…

Un zumzet uşor mă scoase din gânduri. M-am uitat în dreapta. Nu era un zumzet, ci o voce. *Voci.* Cântau. Mi-am relaxat strânsoarea pe hăţurile Galei şi am încercat să ascult cuvintele cântecului. Erau în altă limbă, una străveche, iar tăciunii răspundeau. Dar sunetul, vocile şi melodia… Era o rugăciune. O sărbătoare. Mă bântuia în timp ce vocile se ridicau şi coborau odată cu cântecul. Aveam ochii plini de lacrimi. Era cel mai frumos sunet pe care-l auzisem vreodată.

Nektas îmi apucă hăţurile.

— Stop! îmi spuse.

— Ce e? l-am întrebat răguşită.

— Eşti prea aproape, mă avertiză. Nu ai voie acolo.

— Unde? Mi-am dat seama că eram la câţiva paşi de Văl. Aproape de acea armonie. Mi-am şters lacrimile de la ochi şi l-am privit pe Nektas. N-am vrut, am spus.

— Ştiu, rosti şi trase blând de hăţurile Galei, pe care o conduse spre mijlocul drumului. Le poţi auzi cântecul?

— E minunat, am zis în timp ce inima îmi bubuia în piept.

— Cântă sirenele.

— Sirene?

— Sunt gardienii Vâlcelei, ne-au simţit prezenţa.

— De ce cântă? am întrebat, privind ceaţa.

— Doar dragoninii şi cei care au încheiat Ascensiunea pot călători prin Vâlcea, îmi zise. Când simt ceva ce nu ar trebui să fie aici, încearcă să atragă intruşii în Văl. Nici măcar tăciunii primitivi nu pot supravieţui acolo.

M-am înfiorat şi am privit frâiele, apoi mâna lui Nektas, în timp ce sirenele cântau în continuare. Avea degetele înfăşurate în jurul frâielor Galei şi nu le îndepărtă.

Câteva ore după aceea, cântecul sirenelor în sfârşit se

opri. Nektas dăduse drumul hăţurilor, iar tensiunea îmi părăsi muşchii. Mă durea tot corpul. De prea multe ori fusesem cât pe ce să sar din şa şi să pătrund în Văl. Nici măcar pastrama pe care o adusese Nektas cu el nu reuşise să-mi distragă atenţia.

Ştiam că trebuia să trec prin toate acestea şi la întoarcere.

Nu mă bucuram ştiind că mă aştepta asta în timp ce urcam dealul. Dar toate gândurile mele legate de sirene şi de cântecul lor dispărură în vreme ce în faţa noastră se înălţă un orizont stâncos. Era un munte cu stânci verticale abrupte, piatră de umbre pură şi din altceva – ceva ce strălucea roşiatic în soare şi care semăna cu părul roşiatic al lui Nektas.

— Zeilor, sper că nu trebuie să escaladăm muntele acela! am zis. Dacă trebuie, cred că prefer să încerc cu sirenele.

Nektas chicoti.

— Din fericire, lazurile lui Divanash se află sub munte.

— Sub el?

Muntele era o fortăreaţă de piatră, o privelişte impunătoare în mijlocul acelei frumuseţi.

Nektas mă privi.

— Eşti claustrofobică?

— Nu cred.

— Ei bine, vom afla în curând, nu?

„O să fie distractiv”, m-am gândit când în cele din urmă am ajuns la poalele dealului şi ne-am oprit când Nektas a văzut intrarea. Nu ştiam cum aş fi reuşit să trec pe acolo. Nici Nektas nu părea să încapă prin deschizătură. Am lăsat caii legaţi sub un copac, unde rămaseră să pască şi să se odihnească. Am scărpinat-o pe Gala după ureche, apoi l-am

urmat pe Nektas. Am reuşit să trecem cu chiu, cu vai prin deschizătură şi am pătruns într-o beznă totală.

Respiram sacadat pentru că nu vedeam nimic. Am întins mâna orbeşte şi am simţit peretele neted în spatele meu, dar nimic în stânga. Am căutat prin întuneric, nefiind în stare să-l văd pe dragonin. „Inspiră!" Mi se strânse gâtul când am murmurat:

— Nektas?

— Aici, îmi spuse şi mă luă de mână cu fermitate.

„Expiră!"

— Poţi vedea? l-am întrebat.

— Da.

El începu să-mi arate drumul.

— Probabil că dragoninii au vederea foarte bună, am zis, iar vocea mea părea să aibă un vag ecou în aerul dulceag.

„Inspiră!"

— Simţurile noastre sunt foarte ascuțite.

Mă ţineam cu disperare de mâna lui şi încercam să nu mă gândesc la faptul că nu pot vedea nimic când orice s-ar fi putut afla la un pas de mine. Dakkai. Barraţi. Păianjeni gigantici. Zeilor, nu mă ajutau deloc astfel de gânduri! „Expiră!"

— Ai zis că ai mai mirosit moartea pe mine, am spus.

— Da. O simt şi acum, îmi zise, iar vocea lui părea complet ruptă de corpul său, chiar dacă mă ţinea în continuare de mână. Simt mirosul lui Ash pe tine, mai spuse.

M-am strâmbat.

— Miros şi moartea. Corpul tău moare.

— Ce naiba?

Am gâfâit, trăgându-mi mâna.

Nektas mă prinse mai bine de încheietură.

— Mori subit, Sera. Sacrificiul te omoară. Ştii doar.

— Aşa e, am zis în vreme ce trăgeam şi mai adânc aer în piept. Dar faptul că o spui în timp ce mă aflu sub un munte şi nu văd nimic mă face să mă simt cu totul altfel.

— Nu îmi dau seama cum anume.

— Poate pentru că tu poţi vedea în întuneric şi nu mori.

— Ai dreptate. Scuze!

— Zeilor! am murmurat. O vreme, se auziră doar paşii noştri. Miros urât?

Nektas râse.

Am mijit ochii.

— Nu e nimic comic în întrebarea mea.

— Ba da, rosti el. Moartea nu miroase urât. Are acelaşi miros ca viaţa, însă e mai slab. Miroase a flori de liliac.

Liliac.

Mai simţisem acel miros. De flori de liliac ofilite. Mă întrebam dacă aşa mă mirosea Nektas. M-am abţinut şi nu am întrebat. Preferam să cred că miroseam ca o furtună de vară – oricum ar fi mirosit una.

Am înaintat de-a lungul tunelului şi nu cred că mergeam în linie dreaptă. Eram pe cale să-l întreb pe Nektas dacă ne pierduserăm, când am auzit sunetul apei şi am văzut un punct luminos ce continua să crească. Lumina soarelui, slavă zeilor! În curând, aveam să-l văd pe Nektas în faţă.

Paşii lui încetiniră.

— Rămâi aici!

— Nu ştiu unde crezi că aş putea să mă duc, i-am zis în vreme ce îmi elibera mâna.

— Cu tine nu se ştie niciodată, îmi zise. Îşi întoarce cineva spatele, şi în câteva secunde ai dispărut.

— Ba nu.

El se întoarse, întinzându-mi mâinile. L-am luat de mână în loc să-l lovesc. Mă ajută să cobor câţiva metri. Aerul

de acolo era mult mai umed şi mai cald. Mult mai dulce. Am înţeles imediat de ce. Crengi acoperite cu flori de liliac năpădiseră caverna şi se întindeau pe podeaua, pereţii şi tavanul acelui loc. Lumina care venea de undeva de deasupra abia răzbătea prin acea încrengătură.

— Ce multe flori de liliac, am zis. De aceea miroase moartea aşa?

— Nu ştiu, însă ceea ce ştiu e că florile de liliac sunt speciale. Reprezintă reînnoirea, iar atât viaţa, cât şi moartea sunt la fel în această privinţă. Nektas înaintă. Dacă vezi lilieci ca aceştia lângă apă pe tărâmul muritorilor, înseamnă că te afli aproape de un pasaj către Câmpiile Elizee – mai ales spre Dalos.

— Şi dacă nu sunt? am întrebat în vreme ce mă gândeam la lacul meu.

— Atunci pasajul duce spre Ţinuturile Umbrelor, spuse el. Aici e.

Ocolindu-l pe Nektas, am văzut un afloriment ce se ridica până în dreptul taliei mele şi forma un cerc zimţat de mărimea lui Nektas în întruparea lui de dragonin. Iazurile lui Divanash erau calme şi limpezi, în timp ce ne apropiam de ele.

— Şi ce trebuie să fac? am întrebat atingând marginea de piatră a bazinului. Întreb unde se află?

— Oarecum. Va fi nevoie de un strop din sângele tău.

— Doar de unul singur? Am dus mâna spre pumnal.

— Un singur strop, rosti el. Dar trebuie să oferi şi ceva ce alţii nu ştiu.

Zeilor! Uitasem de asta. M-am încruntat în vreme ce priveam lazurile.

— Odată ce faci toate acestea, lazurile te vor înştiinţa dacă poţi merge mai departe. Spune ce sau pe cine cauţi, iar

apa îţi va răspunde. Să sperăm.

Am ezitat cu mâna pe pumnal, deasupra apei.

— Să sperăm?

Nektas ridică din umeri.

— N-am văzut niciodată cum funcţionează.

— Grozav, am spus, clătinând din cap. Ceva ce alţii nu cunoşteau. Aşadar, trebuie să divulg un secret?

— Cam aşa ceva. E un soi de schimb. Un răspuns pentru adevăr, unul necunoscut altora, poate chiar ceva ce nici măcar tu însuţi nu ştii.

— Nici măcar eu? Am repetat vorbele încet, încruntându-mă.

Am început să mă întreb ce naiba însemna asta, dar credeam că înţelesesem. Un adevăr greu de acceptat.

Zeilor, aveam o grămadă de astfel de adevăruri! Şi nu aveam destulă vreme să fac o listă. Aş fi putut începe cu felul în care mă simţeam faţă de mama şi puteam să termin cu ce simţeam pentru Nyktos. Şi erau o grămadă de alte adevăruri incomode între începutul şi finalul listei.

Între ele însă se afla un adevăr care mă neliniştea cel mai tare. Unul care mă făcea să mă simt expusă şi vulnerabilă.

Simţindu-mi pielea ciudat, mi-am înţepat degetul cu vârful pumnalului ascuţit. Sângele apăru imediat la suprafaţă. Mi-am întins braţul peste lazuri şi am privit cum sângele mi se scurse peste deget în vreme ce şopteam cuvintele ce-mi ardeau gâtlejul:

— N-a fost un accident momentul în care am băut prea multă poţiune pentru somn. Îmi tremura mâna. N-am mai vrut să mă trezesc.

În peşteră era linişte, cu excepţia ţiuitului din urechile mele, în timp ce picătura de sânge mi se scurse de pe deget şi

căzu peste suprafaţa apei.

Un şuierat trecu prin cavernă în vreme ce îmi retrăgeam mâna. Apa prinse viaţă, începând să se mişte şi să facă spume. Se formă abur deasupra lazurilor. Am făcut un pas în spate când ceaţa se mişcă violent înainte să se scufunde înapoi în apă.

— Înseamnă că răspunsul tău a fost acceptat, *meyaah Liessa,* zise Nektas încet.

Nu l-am privit. Mă prefăceam că nu auzise ceea ce tocmai recunoscusem.

— Arată-mi-l pe Delfai, un zeu al prezicerii, am zis. Te rog!

Sângele se scufundă, destrămându-se în timp ce apa se unduia şi se învârtejea, înghiţindu-l. Nektas se apropie în timp ce sub suprafaţa apei se formau nori, la început albi şi apoi întunecaţi. Îmi amintea de sufletele din ceaţă în vreme ce norii prinseră formă, imaginea nefiind estompată. Apa prinse culoare, iar un albastru pastel acoperi suprafaţa. Un cer. Pini înalţi se ridicau în spatele unui conac din piatră ca fildeşul.

Un val trecu peste apă, împrăştie cerul şi pinii, iar conacul dispăru.

— Sper că asta n-a fost tot, pentru că n-am înţeles nimic.

Privea Nektas.

— Nu cred, spuse. Priveşte!

Apa îşi schimba culoarea din nou când formele deveneau vizibile. M-am încordat. Apărură umeri şi un cap. Un corp. Apoi altul. Unul era mai înalt, cu pielea care îmi amintea de bijuteriile de chihlimbar şi părul la fel de negru ca trandafirii înfloriţi noaptea. Era un bărbat cu faţă ovală. Era cam de aceeaşi vârstă cu Holland, cam de 30 sau 40 de

ani. Avea ceva în mână. Pisa ceva într-un bol ceramic, iar buzele i se mişcau. Părea că stătea de vorbă cu cineva…

— Acela e Delfai, rosti Nektas şi se aplecă lângă mine, apoi atinse marginea de piatră. Pare sănătos şi bine.

Cea căreia îi vorbea el începu să prindă formă în apă. Păr lung şi bogat, blond-maroniu şi umerii drepţi. Piele roz, sărutată de soare. Faţă rotundă. Am tresărit. Cunoşteam faţa, mult mai plină şi cu ochii verzi mult mai strălucitori decât îmi aminteam.

— O cunosc, am zis surprinsă când am văzut-o zâmbind ca răspuns la ceea ce îi arăta Delfai în bol. E Kayleigh Balfour. Prinţesa din Irelone. Delfai e în Irelone – la conacul Cauldra.

Capitolul 28

— Trebuie să fie destinul, zise Nektas în timp ce ne întorceam prin Vâlcea. Delfai se află în acest moment în compania cuiva pe care îl cunoşti.

— Se poate, am zis încordată pentru că ştiam că urma să aud iar sirenele cântând, aşa că priveam drept înainte.

Sau poate că Delfai ştiuse ceva? Zeii prezicerii puteau să vadă trecutul, prezentul şi viitorul, nu? Poate că înţelesese că trebuia să devină iubitul lui Kayleigh?

Nektas încuviinţă din cap.

— Ei nu ştiu totul. Poate că Delfai a ales să facă asta sau i s-a cerut. Dacă e aşa, înseamnă că te aşteaptă.

M-am gândit un pic la toate astea.

— Penellaphe i-a zis lui Nyktos să-l găsească pe Delfai. Nu ştiu cât e de bătrână, dar poate că ea i-a spus ceva lui Delfai?

— Penellaphe era tânără pe vremea când Kolis i-a furat tăciunii lui Eythos, dar destul de matură ca să-şi aducă aminte de zeii prezicerii, spuse Nektas. Are sens ca ea să fi căutat un zeu al prezicerii ca să afle mai multe despre viziunea avută.

Iar Holland probabil încercase să întindă coarda cât i se permitea. Nu era o coincidenţă.

— Prinţesa Kayleigh a fost logodită cu fratele meu vitreg, am spus, pentru că nu-i spusesem de unde o cunoşteam. A venit în vizită în Lasania alături de părinţii ei, regele Saegar şi prinţesa Geneva. Ca să-l cunoască pe Tavius. Fratele meu vitreg a fost un nesuferit.

— Mă gândeam la asta, rosti Nektas şi se aplecă pentru a-mi aranja gluga. Mai ales că lui Ash îi face plăcere să-l

viziteze în Abis.

— O face des?

— Mai mult decât a făcut-o cu alte suflete.

Încercam să nu zâmbesc, pentru că mi se părea destul de ciudat să îi facă plăcere. Mi-am dres vocea.

— Oricum, cu ea s-a purtat frumos la început. Dar n-a ţinut mult. Am văzut-o cum plângea într-o seară, când s-au plimbat împreună fără însoţitoare prin grădini. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar probabil i-a făcut ceva groaznic pentru că am avertizat-o în legătură cu el, iar ea nu părea deloc surprinsă.

— Dar nu s-a căsătorit cu el? mă întrebă el, iar eu am clătinat din cap. A reuşit să rupă logodna? Aveam impresia că nu se întâmplă prea des între nobilii de pe tărâmul muritorilor.

— Aşa e, am zis. Am ticluit un plan ca să ne asigurăm că nu avea cum să fie disponibilă pentru o asemenea logodnă.

Îşi arcui sprâncenele.

— Şi cum ai reuşit?

— Am luat o poţiune de la un vindecător, ceva care ar fi făcut-o să pară bolnavă – destul cât logodna să fie amânată. A funcţionat. Kayleigh şi-a convins părinţii că se datora climei mai calde şi umede din Lasania, iar ei au dus-o acasă. Nu ştiu dacă au crezut-o, însă clima din Irelone era mult mai răcoroasă, iar ei… o iubeau. A fost limpede, pentru că nu au forţat-o să rămână în Lasania şi nici n-au obligat-o să se întoarcă după aceea.

— Aţi procedat foarte isteţ, spuse Nektas. Păcat că a trebuit să vă bazaţi pe astfel de tactici!

— Aşa e, am murmurat. Tavius, mama şi regele Ernald nu au aflat niciodată că fusesem implicată, dar cred că suspectau ceva. Şi dacă nu m-aş fi amestecat? Oare ar fi schimbat decizia lui Delfai? Oare n-am fi reuşit să-l găsim pe

tărâmul muritorilor? Cred că totul e legat, am zis şi am râs din nou. Mă gândesc că toate aspectele vieţii cuiva sunt legate într-un fel sau altul – fiecare alegere cauzează o reacţie în lanţ. Mă întreb cât anume din toate acestea sunt predeterminate.

— O să înnebuneşti dacă te gândeşti la asta, îmi zise Nektas. Dar alegerile tale nu sunt predeterminate. Soarta nu e absolută. Sunt doar o serie de posibilităţi.

— Cum poţi fi sigur de așa ceva?

— Am fost de faţă când au fost creaţi muritorii. Am dat din focul meu pentru a sufla viaţă în carnea lor, îmi aminti el. Muritorii au fost creaţi după imaginea zeilor primitivi, dar au primit și altceva.

— Abilitatea de a simţi emoţii.

— Şi liberul-arbitru, rosti Nektas. Soarta nu poate trece peste asta, oricât de mult și-ar dori Arae. Soarta vede doar toate posibilitățile aduse de alegerile bazate pe liberul-arbitru.

Am simţit o oarecare uşurare știind că deciziile luate – bune sau rele – erau făcute deliberat, nu rezultatul unei serii de evenimente predestinate. L-am privit pe Nektas în timp ce Vălul ce proteja Vâlceaua se apropia de drum, iar eu începeam să aud din nou cântecul sirenelor.

— Zeii primitivi au liber-arbitru?

— La început, nu au avut.

Mi-am amintit ce-mi zisese Nyktos.

— Abilitatea lor de a începe să simtă emoţii a schimbat situaţia?

— Nimic nu e mai puternic, mai potent în a schimba vieţi şi tărâmuri ca emoţiile, spuse Nektas. Să simţi emoţii. Iubire. Ură. Dorinţă. Să-ţi pese de tine. Să-ţi pese de altul.

Nyktos nu ne aştepta la răscruce. Călăreţii ciudaţi erau tot acolo şi se înclinară din nou când am trecut pe lângă ei. Mă gândeam că avusese treabă fie la pilaştri, fie în Lethe. Nektas nu părea îngrijorat, așa că nu m-am gândit că se întâmplase ceva grav.

Nu am mai privit sufletele ce aşteptau să treacă printre pilaştri, chiar dacă tăciunii pulsau în mine, iar muşchii mi se tensionară şi mă dureau după ce rezistasem cântecului sirenelor. Ceaţa primitivă dispăru în cele din urmă şi vedeam lumina roşiatică în depărtare, sub strălucirea stelelor. Mestecam o bucată de brânză pe care mi-o dăduse Nektas, în timp ce gândurile îmi săreau de la una la alta, iar eu ignoram durerea din tâmple. Dar odată ajunsă înapoi în palat, n-aş mai fi putut să o ignor. Poate că nu se datora Sacrificiului, însă nu doream să risc.

— Sera?

— Da? am zis când am terminat de mestecat bucata de brânză.

— Ești bine? mă întrebă Nektas privindu-mă, apoi uitându-se din nou la drum.

Îmi trebui un moment să-mi dau seama ce mă întrebase, iar când am înţeles, m-am îmbujorat. Am strâns mai tare frâiele Galei. Limba parcă mi se îngroşase, devenind grea şi inutilă, în timp ce inima îmi bătea tare.

„Eşti bine?"

Ce întrebare simplă! Una la care mulţi puteau răspunde cu uşurinţă. În acea dimineaţă, aş fi putut şi eu să răspund la fel de uşor. Dar acum mi se părea o întrebare plină de noi înţelesuri, nu doar pentru că lazurile lui Divanash cunoşteau un secret pe care alţii nu îl cunoşteau. Pe care Nektas îl aflase.

— Cred că da, am spus în cele din urmă. O să fiu bine,

am adăugat și am ridicat din umeri. Întotdeauna.

— Dacă îți dai seama că nu ți-e bine, să știi că îmi poți spune. Ne vom asigura că îți va fi bine. De acord?

Mă usturau ochii și gâtul. Privirea lui era fixată asupra drumului, iar eu nu știam dacă o făcea intenționat sau nu. Poate că știa că era mai ușor așa.

— De acord, am șoptit.

— Bine, rosti și apoi tăcu.

Tăcerea dintre noi se întinse, iar eu simțeam că aveam un nod în gât și în piept, acolo unde îmi apăruse acea fisură.

Am fost mișcată de oferta lui, puțin tulburată și luată prin surprindere. Era neașteptată și mă făcea să-mi las capul în pământ, iar în același timp îmi venea să-l iau în brațe pe dragonin.

— Stop! ordonă Nektas brusc.

Scoasă din gânduri, am oprit-o pe Gala. Apăru îngrijorarea.

— Ce e?

Își lăsă capul pe spate și mirosi aerul.

— Suntem pe cale să avem companie. Își trecu privirea peste împrejurimi – totul era pustiu, în afară de câțiva bolovani și niște copaci morți care probabil crescuseră acolo unde odată fuseseră lacuri. Nu vor fi prietenoși, mai spuse.

— Grozav! Am întins mâna spre coasta Galei și am scos din teacă una dintre săbiile scurte pe care Nyktos le pusese acolo. Știam că această călătorie a fost lipsită de evenimente.

I-am urmărit privirea și la început nu am observat nimic. Apoi am văzut mișcare lângă unul dintre copacii aflați la marginea drumului. Am apucat mai bine mânerul sabiei.

— Nu lovi prima! mă avertiză Nektas.

Degete lungi și subțiri se prinseră de trunchiul copacului, de culoarea noroiului, gri-maronii. Degetele

intrară în scoarţă. Gheare. M-am încordat. Un braţ subţire deveni vizibil, iar pielea părea tare şi crăpată. Asemenea scoarţei.

— S-ar putea să ne lase să trecem. Călăreşte încet. Şi rămâi calmă, zise Nektas.

— Ce sunt? am întrebat când o îndemnam pe Gala să înainteze încet.

Nektas îşi apropie calul de al meu.

— Nimfe. Şi sunt străvechi. În mod normal, fuseseră creaturi blânde şi binevoitoare, care trăiau în pădurile şi lacurile din Câmpiile Elizee, ocupându-se de pământul ce le hrănea. Prietene cu dragonii şi apoi cu zeii primitivi şi cu zeii, mai spuse, iar eu am observat că vorbise la trecut. Acum sunt una dintre multele repercusiuni ale acţiunilor lui Kolis. Când a furat tăciunii, a corupt nimfele. Le-a transformat în nişte creaturi de coşmar, care acum se hrănesc doar cu durere şi cu tortură.

— Vai! am şoptit. Probabil sunt minunate.

— Înainte erau cele mai frumoase creaturi văzute vreodată în Câmpiile Elizee, zise el.

Nu m-am lăsat cuprinsă de tristeţe, gândindu-mă că, de fapt, Kolis le viciase. Asta nu avea să mă ajute, mai ales dacă ne atacau.

— Au fost aici şi când am mers spre pilaştri?

— Sunt tot timpul aici.

Mi-am amintit cum el şi Nyktos priviseră împrejurimile.

— Ele l-au atras atunci pe Ehthawn?

— Probabil. Mâna lui Nyktos se rezema în sabia ataşată de harnaşamentul calului său. De obicei, nu atacă un zeu primitiv sau pe consoarta acestuia. Dar oricine altcineva e expus. Focul dragoninilor şi *eather*-ul nu le afectează. Trebuie decapitate pentru a fi oprite.

— Minunat, am murmurat în timp ce treceam de copacul după care stătea ascunsă o nimfă. Alta se afla după un bolovan. Câte crezi că sunt?

— Ar putea fi sute, rosti el, iar inima mi se opri. Dar am văzut doar vreo zece în apropierea drumului.

— Probabil datorită privirii de dragonin, pentru că eu am observat numai două.

— Aşa e. Şi mai ales că eu ştiu ce anume caut.

Am mers câteva minute într-o tăcere tensionată. Am mai văzut o nimfă. De data aceasta, i-am văzut şi un picior scheletic. Ataşat de scoarţa copacului.

Zidul se profila la orizont şi începeam să cred că aveam să scăpăm, când Nektas murmură:

— La naiba!

Atunci am văzut.

O nimfă se ghemuise în mijlocul drumului, fiind atât de mică încât părea una cu poteca.

Se ridică încet, şi jur pe zei că mi-aş fi dorit să fi văzut o asemenea creatură înainte să devină ce era acum, o fiinţă de coşmar. Avea pielea asemenea scoarţei de copac, plină de noduri şi de cioturi. Degetele de la mâini şi de la picioare erau gheare lungi. Trăsăturile feţei erau strâmbe şi crăpate. Ţeasta îi era golaşă, iar pe cap avea ceva ca o coroană de oase.

— Vreau să vă aud ţipetele, sâsâi nimfa pe un ton gutural şi umed. Vreau să văd cum curge sângele din voi ca un pârâu, mai spuse şi se avântă spre noi.

Nektas scoase un pumnal din mâneca pelerinei şi îl aruncă între ochii creaturii. Lovită, nimfa urlă şi apucă lama înfiptă în cap.

Aerul se umplu de sâsâituri venite din ambele părţi ale drumului. Am blestemat când coboram de pe cal. Nektas

făcu la fel. Ne înconjurară, ieşind ca un şuvoi dintre copaci şi dintre stânci.

— Eu stau în partea asta, zise Nektas când atacă gâtul unei nimfe şi o decapită, apoi creatura dispăru într-un nor de praf argintiu. Te ocupi tu de cealaltă parte?

M-am pregătit.

— Voiam să le las să facă ce vor, dar presupun că da, am zis.

El rânji în timp ce se întoarse spre partea din dreapta a drumului.

Nimfele ne atacau. Una se afla în faţa celorlalte.

— Nevoie, lăcomie, sânge! ţipă aceasta şi sări spre mine.

M-am dat la o parte şi am lovit gâtul nimfei cu lama sabiei. În timp ce creatura se dizolva, m-am întors şi am lovit a doua nimfă, explodând şi ea.

Două nimfe traversară drumul deodată.

— Ură, mârâi una.

— Soartă, bolborosi cealaltă.

M-am întors şi am izbit-o pe prima cu piciorul în genunchi, crăpându-i-l pe mijloc. Mi-am trecut sabia prin gâtul celeilalte, în timp ce prima venea şontâc spre mine.

Am privit spre cealaltă parte a drumului, unde Nektas secera metodic nimfe. Am întors capul şi m-am dat la o parte, evitând în ultima clipă nişte gheare.

— Moartă, sângerie, stacojie! urlă nimfa.

— Vorbesc tot timpul aşa? am ţipat în timp ce îi tăiam capul.

Mai rămaseră doar câteva nimfe.

Nektas aruncă o nimfă cât colo în timp ce îşi trecea sabia prin alta.

— Dacă poţi numi aşa ceva drept vorbire, atunci da.

Zumzetul tăciunilor din piept devenise o şoaptă ce-mi

trecea prin sânge în timp ce loveam. O mână uscată lovi aerul şi-mi trecu la câţiva centimetri de faţă în timp ce mă întorceam. Am înjurat şi m-am dat în spate, lovind nimfa în piept cu sabia. De acolo sări praf gros şi strălucitor. Am ridicat lama şi am dus-o spre gâtul creaturii.

Un cal necheză speriat, iar inima mea trepidă. Una din nimfe se îndrepta spre cai.

— Frica e suliţa mea, sâsâi monstrul. Durerea este numai a voastră.

— Nici să nu îndrăzneşti! am zis în timp ce fugeam după nimfă. Nu o să te las să atingi caii!

Am apucat nimfa de umăr şi i-am simţit pielea aspră şi uscată în palmă în timp ce încerca să o atace pe Gala. Ştiam că nu aveam să lovesc la timp cu sabia. Nimfa ar fi sfâşiat calul cu ghearele. Tăciunii din mine erau aţâţaţi de furia pe care o simţeam. Mai multe lucruri se întâmplară în acelaşi timp.

Tăciunii îmi vibrară sălbatic în piept, căldura îmi inundă venele, iar o lumină argintie îmi crescu în ochi când puterea se acumulă, încărcând aerul din jur. Am icnit când *eather-ul* îmi scânteie de-a lungul mâinii. M-am dat înapoi, însă era prea târziu. Esenţa trecu peste nimfă şi îi intră în carcasa de carne. Lumina ieşi prin sutele de crăpături minuscule din trupul său, luminându-l din interior şi apoi din exterior. *Eather-ul* se scurse din gura și din ochii nimfei.

Aceasta explodă.

Un val de putere izbucni şi mă trânti în fund când trecu peste mine.

— La naiba! am şoptit, ridicând sabia când o umbră se lăsa peste mine.

Nektas mă privea.

— Spuneai că *eather-ul* nu le afectează, am zis.

— N-ar trebui, zise el. Doar un zeu primitiv al vieţii poate mânui soiul de *eather* care să ucidă o nimfă. Îşi dădu gluga jos de pe cap. E genul de putere care poate ucide alt zeu primitiv.

Nektas vorbi foarte puţin în cea mai mare parte a călătoriei înapoi spre palat, ceea ce mă nelinişti.

Nu eram o zeiţă primitivă, aşa că nu înţelegeam cum reuşisem să am genul de *eather* care putea ucide un zeu primitiv. Sau cum anume puteau tăciunii să fie atât de potenţi.

Îl lovisem şi pe Nyktos cu acel *eather.* Aş fi putut să…

Zeilor, nici măcar nu reuşeam să termin gândul – semn clar că mă schimbasem. Trebuia să învăţ să controlez tăciunii până când Nyktos reuşea să-i îndepărteze.

După ce am periat-o pe Gala şi i-am dat să mănânce lucernă, m-am despărţit de Nektas şi am intrat în palat, promiţându-i că aveam să mă duc direct la Nyktos. Nektas se duse să o vadă pe Jadis, care se afla în nişte munţi pe care eu nu apucase încă să-i văd.

Bănuind că Nyktos era la el în birou, m-am dus într-acolo şi am pătruns pe coridor. În câteva secunde, rânjeam datorită senzaţiei plăcute a tăciunilor din piept. Am pătruns în alcov şi am observat că uşa rămăsese întredeschisă când am împins-o…

M-am oprit, numele lui murind pe buzele mele înainte să-l pot rosti. Nu înţelegeam ce vedeam. Parcă mintea mea nu reuşea să proceseze ce vedeam.

Nyktos era aşezat pe canapea, cu o mână sprijinită pe perna de lângă el şi cu cealaltă ţinând ceva strâns. Trupul îi era încordat, capul îi era dat pe spate, ochii săi erau închişi, iar pielea îi era mai palidă ca de obicei.

Şi nu era singur.

Avea pe cineva *în poală.* O femeie – slabă şi subţire, îmbrăcată într-o rochie violet în poala *lui*. Îl încălecase. Părul ei blond-auriu căzuse peste pieptul *lui,* iar ea îl ţinea de umeri, cu degetele înfipte în cămaşa *lui* neagră în timp ce se freca de *el.* Nu-i vedeam chipul, dar ştiam cine era.

Veses.

Zeiţa primitivă a riturilor şi a prosperităţii se afla în poala lui Nyktos. Îl atingea. Îl călărea. *Se hrănea* din gâtul lui.

Capitolul 29

Inima îmi sărea nebuneşte în piept, după care se potoli, fiind cuprinsă de un val de căldură, urmat de unul îngheţat. Nu simţeam nimic în timp ce stăteam acolo, privindu-l pe Nyktos. Pe Veses. Pe *ei*. Încercam să înţeleg ce vedeam – de ce era cu altcineva, mai ales cu *ea,* cea pe care o numise cea mai rea fiinţă dintre toate.

Nu avea sens.

Nu putea să aibă.

Poate că mă lovisem la cap în timp ce mă luptasem cu nimfele şi acum aveam halucinaţii. Părea mai plauzibil decât situaţia de acum. Când ea se hrănea de la Nyktos. Când erau *împreună.*

Pentru că îi spusesem că voiam să devin consoarta lui.

Mă numise *liessa* – o femeie pe care o găsea frumoasă. O femeie pe care o găsea puternică.

Cineva care ar fi putut să devină regina lui.

Apoi ea gemu răguşit şi senzual. Braţul canapelei scârţâi sub strânsoarea lui Nyktos, iar zgomotul şi acel sunet – *sunetele* – mă scoaseră din amorţeală.

Mintea. Corpul meu. Fiecare părticică din mine procesă ceea ce vedeam. Emoţiile mă învăluiră ca mareea, intense şi bruşte. Atunci capul lui Nyktos se smuci brusc. M-am cutremurat sub greutatea fierbinte şi înăbuşitoare a… *durerii.* O agonie amară şi sălbatică îmi invadă fiecare por. Mă sufocam, iar *durerea* îmi cresta carnea şi oasele. Fisura din piept se cutremură în timp ce eram cuprinsă de căldură.

Era altceva.

Capul blond al lui Veses se ridică în clipa în care am icnit. Gâtul lui Nyktos avea două urme adânci, acolo unde

fusese străpuns de colţii ei. Părul fin şi strălucitor al zeiţei primitive îi acoperi umărul zvelt în timp ce mă privea. Gura bosumflată şi mânjită de sânge arăta grotesc în comparaţie cu frumuseţea ei delicată. Era surprinsă, iar ochii ei luminoşi mă priviră când limba ei rozalie trecea peste buza de jos. Linse sângele de acolo. Sângele lui *Nyktos.*

Aveam fiere în gură. M-am înecat, incapabilă să mă mişc, în timp ce Veses mă privea. Mă studia. Rânjetul ei îmi dădu de înţeles că eram insignifiantă în ochii ei, iar eu, zeilor, eu am simţit asta până la os! Îi priveam. Doi zei primitivi frumoşi şi puternici. Împreună.

Veses ridică din sprâncene. Rânjetul ei deveni un zâmbet dureros de frumos.

— Aşadar, ea e? întrebă ea cu acea voce guturală pe care mi-o aminteam de când chicotise.

Nyktos îşi întoarse lent capul. Deschise ochii, iar pentru mine fu prea mult…

Acţiunile mele nu erau gândite. Acţionam din instinct. M-am dat cu un pas în spate şi m-am lovit de uşă. M-am întors.

Veses râdea.

Iar râsetul ei ascuţit ca o lamă mă urmări când am ieşit din birou. Mi se lipi de piele pentru că nu-mi venea să cred cât de naivă şi de proastă fusesem. Râsetul ei îmi făcu pieptul să se cutremure. Cuvintele lui Nyktos mă bântuiau când am luat-o la fugă.

„E foarte importantă pentru mine.”

Alergam orbeşte, cu gâtul blocat.

„Eşti printre cele mai puternice persoane pe care le cunosc.”

Am izbit uşa de perete când tăciunii din piept pulsau, sporind agonia pe care o simţeam.

„N-ai fost niciodată o fantomă pentru mine.”

Ceva mă împinse spre scările înguste.

„Liessa.”

Am alunecat pe scări. Am căzut în fund, iar durerea nu se compara deloc cu ce simţeam în interior. Niciodată nu mă simţisem ca în clipa în care m-am ridicat în picioare şi am continuat să cobor. Nu simţisem aşa ceva nici măcar când familia pleca spre reşedinţa de la ţară şi mă lăsa acasă. Nici când primisem o palmă de la mama în seara în care împlinisem 17 ani. Nimic nu duruse atât de profund. Nu-mi tăiase respiraţia aşa.

Am ajuns la ultima treaptă, dar nu m-am oprit. Am alergat pe lângă celule, cât mai departe. Încercam să fug de cuvintele lui Nyktos.

„Eşti puternică şi curajoasă.”

Zăbrelele celulelor se estompau când treceam pe lângă ele, căutând capătul primului culoar. Am luat-o spre stânga, iar presiunea mi se acumula în piept.

„Vei fi o consoartă mai mult decât demnă de săbiile şi scuturile lor.”

Pereţii din piatră de umbre mă înconjurau în timp ce încercam să scap de mine însămi.

De inima mea prostuţă.

De ideile mele naive despre Nyktos. De ce aş fi putut însemna pentru el. De ce însemna pentru mine. Nu puteam să scap de asta şi m-am aruncat spre uşa de la capătul culoarului. Mă durea fiecare respiraţie. Îmi lipeam capul de lemnul uşii, încercând să nu plâng. Dar era prea târziu. Deja aveam obrajii umezi. Dar nu am plâns. Mi-am interzis să o fac.

Mi-am încordat maxilarul şi am izbit cu palma în uşă, în căutarea furiei. A mâniei. Dar acolo era doar jale. Durere.

Dezamăgire. Faţă de el. De mine.

N-ar fi trebuit să cad la învoială cu el. Nu fusese niciodată doar plăcere de dragul plăcerii. Mă minţisem. Înţelegeam acum. Altfel nu aş fi fost atât de afectată de trădarea lui.

Iar el îmi ceruse să nu caut plăcere la altcineva în afară de el? Cum îndrăznise?

Îmi tremurau mâinile şi am simţit o durere în piept. Am găsit cu greu mânerul uşii. Am intrat şovăind în încăperea slab luminată și am închis ușa în urma mea. Mi-am acoperit faţa cu mâinile și am auzit apa piscinei în spatele meu. Aveam degetele umede din cauza lacrimilor. N-ar fi trebuit să permit una ca asta.

— Zeilor! am şoptit.

N-ar fi trebuit să simt ceva. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Fusesem instruită mai bine de atât. Eram deșteaptă. Feroce. Rece. Vicleană…

Imaginea lui Veses încolăcită pe Nyktos mă asaltă, o vedeam cum se freca de el. Cum se hrănea din el. Şi mi-am amintit ce-mi făcuse muşcătura lui. Nu puteam uita cât de tare mă şocase acea plăcere. Oare îl muşcase la fel de tare cum mă muşcase Taric pe mine? Sau îi oferise aceeaşi plăcere pe care mi-o oferise Nyktos mie? Îi vedeam din nou mâna încordată. Avea sângele lui în ea. Oare avea și altceva în ea? Din cauza rochiei nu reuşisem să…

Am icnit şi mi-am prins genunchii în braţe în timp ce am simţit o durere în piept. Mi-am revenit brusc şi am privit în faţă, spre frumuseţea întunecată a piscinei. A piscinei lui.

Îmi zisese că în acea cameră nu pătrunsese nimeni. Iar presupusa lui lipsă de experienţă? Cum am crezut că învăţa repede? Am închis ochii şi am văzut-o din nou pe Veses atingându-l cu atâta familiaritate. Am văzut-o la el în poală şi

am tresărit.

La dracu', ar fi trebuit să-mi dau seama!

Nyktos nu putea iubi. Poate că îi păsa, dar probabil numai dragostea l-ar fi putut opri din a face ce văzusem eu. Avea ataşamentele lui. Legături mai trainice ca sângele. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu avea astfel de loialităţi faţă de mine.

Am râs. Din cauza şocului. M-am înfierbântat. Mi-am dat jos pelerina şi am aruncat-o pe jos. Nu-mi păsa dacă se culcase cu jumătate din tărâm şi din Câmpiile Elizee înaintea mea. Însă mă minţise, iar minciunile lui dureau cel mai tare. Din cauza a ceea ce văzusem *în acea zi.* Nu *înainte.* Ea era la el în birou, la el în poală, se hrănea din el şi mai făcea doar zeii ştiau ce. După mine.

După ce-mi zisese că eram curajoasă şi puternică. Demnă. După ce-mi spusese că nu fusesem niciodată o fantomă pentru el. După ce mă simţisem în siguranţă în preajma lui. Încet, m-am întors spre masa de piatră şi… m-am *văzut* cu el acolo.

Furia mă cuprinse, îmi inundă venele şi îmi ieşi prin oase. Mânia îmi cuprinse pieptul, acoperind tăciunii ce vibrau. Simţeam ceva putred şi descompus în mine, ceva asemănător acelor nimfe. Priveam masa de piatră. Mă simţisem în siguranţă cu el. Destul de *protejată* ca să-mi doresc *mai mult.* Să simt. Să trăiesc. Să sper. Presiunea se acumula în mine. Aerul din jur se încărcă. Apa îşi încetă şoaptele. Sunetul veni din urechile mele, împreună cu un val de durere, furie şi putere – o putere infinită şi străveche. *Dezlănţuită.*

Masa de piatră se făcu cenuşă.

Lumini şi umbre dansau pe peretele golaş. Mi-am privit mâinile – degetele luminate din interior. Lumina argintie se

lipise de mânecile bluzei. Mă cutremuram, iar praful îmi cădea peste obrajii umezi. Sângele şi plămânii îmi ardeau. Continuam să tremur, dar nu tremuram eu. Pereţii şi tavanul înalt tremurau.

M-am întors spre piscină, cu inima frântă. Apa roia violent, dar nu scotea niciun sunet. Praful cădea mai des ca zăpada. M-am alarmat când am văzut că pelerina îmi vibra acum de-a lungul podelei. Durerea îmi cuprinse pieptul. Îmi ţineam respiraţia.

M-am forţat să trag aer în piept, dar gâtul îmi părea înnodat. Abia reuşeam să trag aer în piept, chiar dacă repetam cu disperare tehnica lui Holland, încercând să mă controlez.

Apăru o fisură de-a lungul peretelui şi m-am speriat. Alta se întindea de-a lungul podelei. Parcă auzeam tunete.

Zeilor, eu cauzam tot ce se întâmpla!

Trebuia să respir, însă pentru asta era nevoie să mă calmez mai întâi. Am căutat disperată în minte când am ajuns în patru labe. Ştiam că respiram prea repede. Asta era problema, dar nu reuşeam să găsesc acel loc gol, acea pânză goală pe care o uram atât de tare. Îmi era greu să-mi revin pentru că nu eram sigură că mă mai recunoşteam. Nu mai ştiam cine eram.

Fiori îmi trecură de-a lungul coloanei şi al spatelui şi îmi ajunseră la craniu. Degetele mi se arcuiră pe podea, iar crăpături subţiri apărură sub ele, asemenea unei pânze de păianjen. Tăciunii din piept vibrau în timp ce fisurile din podea se adânceau. Colţurile privirii mele se albiră. Vedeam stele.

Ceva… ceva se afla în crăpăturile podelei şi ieşea la suprafaţă.

Rădăcini se răspândeau peste piatră, îmi acaparau

mâinile ca nişte vrejuri, mi se încolăceau în jurul încheieturilor şi al braţelor. Stomacul mi se blocă. Ce… ce se întâmpla?

Vedeam rădăcinile cenuşii, dar nu le simţeam greutatea. Nu-mi mai simţeam picioarele sau faţa. Urma să mor, iar pământul avea să-mi înghită corpul? Simţeam că tărâmul dispărea sub mine, iar eu nu mai simţeam nimic. Eram detaşată. Pluteam. Mă scufundam…

Nişte braţe mă cuprinseră şi mă traseră la pieptul cuiva, eliberându-mă din strânsoarea rădăcinilor. Acestea se făcură cenuşă când atinseră podeaua. „Sera." Mi-am auzit numele. Din nou şi din nou până ce se frânse.

— Sera! ţipă Nyktos, trăgându-mă când rădăcinile răsărite din crăpături proaspete încercau să mă cuprindă. Încercau să-l prindă şi pe Nyktos de picioare. El înjură şi îmi dădu drumul cât să prindă una dintre rădăcini şi să o frângă. Calmează-ţi respiraţia, ascultă-mă! îmi zise. Bagă-ţi limba după dinţii de sus.

Ordinul mă luă prin surprindere şi am făcut cum îmi ceru.

— Ţine-ţi limba acolo şi gura închisă!

Se aplecă şi mă trase spre el, după care mă îndreptă în timp ce rădăcinile se urcau pe trupurile noastre şi îmi străbăteau pieptul. M-am smucit, scâncind când vrejurile se încolăciră în jurul taliilor noastre. El apucă din nou rădăcinile şi le îndepărtă.

— Ignoră-le! Închide ochii şi ascultă-mă! Concentrează-te doar la mine! Vreau să expiri numărând până la patru. Nu trage aer în piept! Doar expiră! Unu. Doi. Trei. Patru. Acum inspiră tot aşa! Îmi atinse gâtul şi îmi verifică pulsul numărând. Acum expiră la fel, nu te opri!

I-am urmat instrucţiunile, asemănătoare cu cele ale lui

Holland. Am inspirat timp de patru secunde, după care am expirat la fel. Nyktos repeta calm instrucţiunile, iar pieptul i se mişca în ritm cu al meu. Inspiram. Expiram. Din nou şi din nou. Rădăcinile ne acaparau şi îmi loveau gâtul, umerii…

— Nu funcţionează, se auzi o voce venită parcă de departe. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Rhain îngenuncheat în faţa mea. Avea ochii mari în timp ce frângea rădăcini. Trebuie să opreşti ce se întâmplă, Nyktos! Avea obrajii murdari, iar praful negru îi acoperise părul roşcat. Până nu e prea târziu, spuse Rhain.

Nyktos înjură. Îmi întoarse capul. Mă privi. Era palid, dar nu avea umbre sub piele. Nici *eather* care să-i curgă prin vene. Doar acea muşcătură la gât.

M-am tras din braţele lui.

— Fă-o! rosti Rhain. Acum, altfel o să moară şi o să ne dărâme palatul în cap.

— La naiba, mârâi zeul primitiv şi mă prinse de ceafă. Îmi pare foarte rău, îmi spuse, şi îmi atinse fruntea cu fruntea lui, după care se retrase. Ascultă-mă, Seraphena! *Eather-ul* i se învârtea în ochi, iar vocea lui era mai profundă şi mai înceată. *Nu te mai împotrivi şi ascultă-mă!*

L-am ascultat.

Am aşteptat.

Eram din nou un vas gol.

O pânză albă.

Iar când vorbi din nou, Nyktos pronunţă un singur cuvânt, în acelaşi timp şoaptă şi ţipăt, care mă atinse în adânc. Şi preluă controlul.

„Dormi!”

Capitolul 30

Îmi visam lacul.

Înotam în el. Aşa mi-am dat seama că visam. Niciodată nu învăţasem să înot, dar acum pluteam pe apa întunecată şi răcoroasă. Şi nu eram singură. O siluetă mă privea de pe mal.

Un lup alb.

Un lup aştepta în umbra ulmilor, blana lui deasă fiind argintie sub lumina lunii.

Nu ştiu cât timp am visat, dar înotam şi înotam, plină de *pace*. Înconjurată de pace.

Lupul aştepta.

Braţele şi picioarele mele nu oboseau. Pielea mea nu se încreţea. Nu îmi era foame sau sete. Înotam şi apoi mă scufundam sub apă.

Iar bestia aştepta.

— Sera.

Am deschis ochii greu, de parcă cineva mi-i cususe. Mi-a luat câteva clipe ca să-mi dau seama că deasupra mea stătea cineva cu ochi migdalaţi şi irisuri argintii, obraji rotunzi şi păr de culoarea onixului.

— Bele? am reuşit să zic cu voce aspră.

— Mă numesc Nell.

Am inspirat adânc, fiind înconjurată de un miros de citrice şi de aer proaspăt.

— Poftim?

Zeiţa rânji şi mă privi.

— Glumeam, spuse ea. S-a trezit, în sfârşit, îi zise ea cuiva.

Urechile mele erau extrem de sensibile. Cum adică *în*

sfârşit? Bele dispăru, iar eu am văzut nişte pereţi negri şi o canapea lungă şi adâncă. Am întors privirea, iar inima mi se opri când am privit cutia mică din lemn aflată pe noptieră.

Eram în dormitorul zeului primitiv.

Mi-am amintit de *el* şi de *ea* în birou, urmele muşcăturii de pe gâtul lui, agonia ce mă făcuse să o iau la goană spre încăperea de sub palat. Dezamăgirea. Durerea…

Nu.

Refuzam să-mi amintesc. Nu voiam să mai simt nimic – nimic din toate astea. Am încercat să mă ridic…

— Hai să nu ne agităm prea tare, spuse Rhain când pătrunse în încăpere.

M-am oprit și mi-am amintit că-l văzusem în camera din subteran cum îndepărta rădăcini de pe mine. Rădăcini răsărite din fisurile create de mine în fundaţie când îmi pierdusem complet controlul. M-am înroşit.

Rhain se apropie de patul în care nu știam cum ajunsesem.

— Cum te simţi? Mă privea încruntat de pe marginea patului.

Părea îngrijorat, dar şi uşurat, iar eu nu înţelegeam de ce simţeam ambele lucruri deodată. Sau de ce se afla acolo.

— Bine, am șoptit răgușită.

Bele se tolănise pe canapea, îmbrăcată în uniforma gri a gardienilor.

— Mi-e sete, am mai zis.

— Bele, spuse Rhain. Fă-mi o favoare şi adu-ne apă şi suc, te rog!

— Ţi se pare că vreau să-ţi fac vreo favoare?

Așadar, răspunsul era nu.

Rhain se încruntă la ea peste umăr. Ea oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Mă rog, murmură ea. O fac cu *plăcere,* mai zise.

Lui Rhain îi tremurară buzele când o privi pe Bele cum tropăia spre uși.

— Mulţumesc, spuse Rhain.

Bele îi arătă degetul mijlociu.

Zâmbetul moale al lui Rhain dispăru când se întoarse spre mine.

— Te doare capul? Maxilarul?

— Nu. Agitaţia crescu, sporindu-mi. Ar trebui?

— Nu sunt sigur. Ridică din umeri, iar gestul nu mă linişti deloc. Vrei să încerci să stai în capul oaselor şi să vedem ce se poate întâmpla?

— Nu știu. Ar trebui?

Rânji, așa cum nu o mai făcuse de când aflase despre trădarea mea.

— Hai să încercăm, zise el.

Aveam o grămadă de întrebări, prima fiind ce anume se întâmplase cu mine în subteran. Ultima fiind ceva ce nici nu îndrăzneam să întreb. Unde era Nyktos? Dar nu-mi doream să aflu. Mi-am împins mâinile în salteaua moale şi m-am ridicat.

— Încet, rosti Rhain când se aplecă să mă ajute, iar mâna lui îmi atinse braţul gol. Un şoc de energie trecu dinspre pielea mea spre pielea lui, iar el icni şi-şi retrase mâna.

— Scuze, am spus. Te-am rănit?

— Nu, spuse el şi clipi. Doar că nu mă aşteptam ca descărcarea de energie să fie atât de puternică.

Aşa mă simţisem când pielea mea intrase în contact cu cea a lui Nyktos. Pătura alunecă în timp ce mă ridicam și mi-am dat seama că eram complet goală. Mi-am tras repede materialul moale la bărbie și l-am privit pe Rhain.

— De ce sunt goală? Şi spune-mi că nu ai fost tu cel care m-a dezbrăcat!

Rhain rânji.

— Nu te teme! Nu sunt deloc interesat. Dacă erai Saion sau Ector, ar fi fost cu totul altceva.

— Nu ţi-am arătat nimic în mod intenţionat, am mormăit şi am tras pătura.

Mă privi cum mă sprijineam de tăblia patului.

— Apropo, Aios sau Bele te-a dezbrăcat. Erai acoperită de praf şi de mizerie, iar Nyktos nu dorea să te trezeşti aşa.

— Ce drăguţ din partea lui, am zis, tresărind.

Rhain îşi lăsă capul pe spate şi mă privi cu atenţie.

Am privit uşile din nou, apoi pe cea care ducea spre camera de îmbăiere. Ambele erau închise. M-am uitat iar la Rhain.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Speram să-mi poţi spune tu, zise el.

— Eu abia m-am trezit, de unde să ştiu?

— Mă refeream la ce s-a întâmplat înainte s-o iei razna şi să fii aproape de a dărâma palatul, rosti Rhain. N-am mai văzut aşa ceva – nici măcar când un zeu primitiv trecea prin Sacrificiu. Eşti puternică, Sera.

— Mulţumesc, am murmurat.

— Nu sunt sigur că e un compliment, spuse el. Ce-ţi mai aduci aminte?

Îmi trebuiră câteva clipe ca să pun cap la cap amintirile.

— Am spulberat o masă, iar întregul palat se cutremura. Erau nişte rădăcini ce ieşeau din podea. Apoi… a apărut Nyktos. Cu tine. Eram…

— Fără control?

Am ridicat o sprânceană.

— Se poate spune şi aşa, i-am zis. Nu intenţionam să-mi

pierd controlul aşa şi să ajung să fac ce-am făcut. Doar că mi s-a întâmplat şi… m-am speriat. Îmi aminteam şi că Rhain îi zisese ceva lui Nyktos. E ultimul lucru pe care mi-l amintesc, am zis.

Bele intră în cameră cu un pahar într-o mână şi cu o carafă în cealaltă. Pumnalele pe care le avea atârnate la şolduri străluceau întunecat pe sub sursele de lumină.

— Am impresia că am ratat ceva, am spus privind cupa pe care Bele o ţinea în mână, gata să i-o smulg.

Bele pufni.

Rhain o privi nemulţumit, iar eu nu eram sigură că ea sesiză – sau că-i păsa. El luă cupa din mâna ei şi mi-o înmână, având grijă să nu ne mai atingem.

Asta mă îngrijora şi mai mult. Dar mai tare mă neliniştea comportamentul lui Rhain.

— De ce te porţi aşa de frumos cu mine? l-am întrebat.

Bele râse zgomotos în timp ce Rhain se dădu la o parte.

— Nu ştiu la ce te referi, zise el.

— Nu mă placi. Amândoi ştim asta, am zis, privind cum obrajii lui Rhain deveneau rozalii. Dar eşti aici şi te porţi frumos. Deci era să mor sau?

— Eh!

Bele fu cea care vorbise.

Neliniştea mea crescu în timp ce duceam cupa la buze. Prima înghiţitură de apă fu o binecuvântare. Am băut cu lăcomie şi am închis ochii când am înghiţit lichidul răcoros.

— Mai încet, îmi zise Rhain blând. A trecut ceva vreme de când n-ai mâncat, şi nu vreau să ţi se facă rău pentru că bei prea repede.

Nu mai mâncasem de ceva vreme? Mâncasem un mic-dejun copios cu puţină vreme în urmă. I-am privit pe cei doi. Poate că trecuse mai mult timp decât îmi puteam da seama.

Am *sorbit* nişte apă.

— De cât timp dorm?

— De trei zile, răspunse Bele.

M-am înecat cu apa şi am vărsat-o pe bărbie şi pe braţul lui Rhain.

— Nu puteai să aştepţi să înghită tot înainte să vorbeşti? spuse el.

Bele ridică din umeri.

— Având în vedere cât bea, ar mai fi trecut o oră.

— Scuze, am zis și mi-am șters bărbia. Dorm de *trei zile?* Cum e posibil?

— Sacrificiul, rosti Rhain când îmi luă cupa din mână şi o lăsă pe noptieră. Nu e tocmai somn. E un soi de stază. Se poate întâmpla când corpul e suprasolicitat. Practic, sistemul tău se stinge automat ca să-şi dea timp să recupereze energia consumată în timpul Sacrificiului. Nu se întâmplă tot timpul, zise el, iar eu mi-am amintit că Nyktos îmi vorbise despre asta. Totul depinde de cât de multă energie ai folosit şi de ce anume ai făcut pentru a o reîncărca.

— Am dormit și patru zile legate, spuse Bele încrucişându-şi braţele la piept. Parcă am hibernat. Mi-aş dori să o pot face şi acum.

Rhain oftă când a văzut că doream apă. Îmi înmână cupa. Am terminat de băut, dorindu-mi whisky în loc de apă.

— Oricum ar fi, erai extenuată, iar corpul tău a reacţionat.

— Ai avut noroc că ai dormit doar trei zile, rosti Bele şi apucă de toartă carafa în care speram să fie suc. S-ar fi putut să rămâi în stază mai multe săptămâni.

— Săptămâni? Se poate? am murmurat.

Rhain încuviinţă din cap.

— Li s-a întâmplat unor zei care nu s-au hrănit cu

sânge. Dar majoritatea n-au supravieţuit unei asemenea epuizări în timpul Sacrificiului.

M-am încruntat.

— Şi rădăcinile care au ieşit din pământ? Se mai întâmplă?

Rhain pufni.

— Deloc. Se întâmplă doar când zeii primitivi ajung în stază, zise. Rădăcinile sunt menite să protejeze un zeu primitiv în timp ce se odihneşte. Te protejau?

— Mă *gâtuiau,* am zis.

— Încercau să te acopere şi să te protejeze. Hai să-ţi explic, spuse Rhain în timp ce îl priveam fără să-mi vină să cred. Zeii primitivi sunt parte a ţesutului din care sunt formate tărâmurile. Rădăcinile păstrează conexiunea între tărâmuri cât timp zeii primitivi se odihnesc. Pricepi?

— Da, am şoptit.

Rhain se încruntă.

— Ba nu, zise.

— Aşa e, am spus şi m-am întors spre Bele. Oricum ar fi, nu sunt o zeiţă primitivă.

— Dar ai tăciuni *primitivi* în tine. Aşa că practic eşti o zeiţă primitivă care trece prin Sacrificiu, rosti Bele şi umplu cupa. Eşti foarte specială.

Rhain nu părea prea impresionat.

— Trebuie să te asiguri că nu se va mai întâmpla, spuse el în timp ce luam cupa de la Bele. Pentru că, data următoare când vei adormi, s-ar putea să nu te mai trezeşti.

— Deloc, zise Bele când gustam sucul dulce din fructe ce îmi făcu asprimea din gât să mai dispară. Se obişnuieşte să te pregăteşti de moarte în timpul Sacrificiului.

— Bele, mormăi Rhain.

— Ce? E adevărul. I-am zis mamei că vreau să facă o

ceremonie în cinstea mea dacă muream. Una mare şi enervantă, plină cu rugăciuni interminabile către zei primitivi şi un şuvoi de bocitori care să spună despre cât de grozavă am fost. Voiam bocete, nu doar câteva lacrimi. Vorbesc de plânset din acela urât. Îşi ţuguie buzele şi se încruntă. Şi voiam cel puţin o luptă pe cinste în timp ce trupul mi-ar fi fost incinerat. O luptă care ar fi dărâmat şi rugul funerar.

M-am uitat la Bele.

— Uau! am zis.

— Cam asta spune tot, remarcă Rhain.

L-am privit şi mi-am amintit ce-i zisese lui Nyktos. „Trebuie să opreşti asta. Fă-o!” Şi mi-am amintit că mă simţeam pustiită. Complet. Am strâns mai tare cupa între degete.

— Nu am adormit, am zis.

— Nu de bunăvoie, spuse Rhain.

— Nyktos… El şi-a folosit abilitatea de *convingere* pe mine.

— Nu şi-a dorit-o.

Îmi aminteam că Nyktos încercase să mă convingă să-mi calmez respiraţia.

— Dacă n-ar fi făcut-o, nu te-ai mai afla aici, continuă Rhain. Dacă nu dărâmai castelul peste noi, ajungeai să intri în Ascensiune, iar asta te-ar fi ucis. Pricepi? Pentru că asta urma să se întâmple. Intrai forţat în Ascensiune.

Nu mă forţasem, dar înţelegeam.

— Pricep, am spus şi-mi era greu să recunosc. Am înţeles de ce a fost nevoit s-o facă, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

Rhain pufni.

— Din nou, nu cred că înţelegi.

M-am înfuriat în timp ce îl priveam.

— Mi-am petrecut toată viaţa fără liber-arbitru, dar eram conştientă că nu eram în control. Cu ajutorul constrângerii, nu mai am conştiinţă. Poate că nu înseamnă prea mult pentru tine, dar pentru mine înseamnă. După cum am zis, înţeleg ce a făcut. Alternativa ar fi fost moartea.

Ceva îi trecu peste chip, dar dispăru înainte să-mi dau seama ce.

— Nu i-o lua în nume de rău. El își feri privirea. El va face asta pentru tine.

Altceva mă izbi din spusele lui Rhain. Nu aveam idee ce sacrificase Nyktos pentru mine…

Bele se lăsă pe pat lângă mine, iar sucul pleoscăi în cupă. Rhain o privi exasperat.

Mi-am limpezit gândurile și am mai luat o gură de suc, apoi m-am concentrat la ceea ce era important.

— Cum putem împiedica următorul episod? Treaba cu intratul în stază…

— Şi muritul?

— Da, am murmurat. Şi asta.

— Trebuie să mănânci. Multe proteine, rosti Bele şi se propti de tăblia patului. Şi ciocolată ai voie, dacă-mi aduc aminte.

Ciocolată. Acum înţelegeam de ce o primeam la masă şi de ce Nyktos se preocupa de ce mâncam.

— Activitate fizică, spuse Rhain. Şi asta ajută.

— Da, ştiu că pare contraproductiv, zise Bele. Dar e ştiinţă în spate, chiar dacă n-am catadicsit s-o învăţ. Şi trebuie să dormi. Nu să ajungi în stază, ci să dormi normal cel puţin opt ore.

— Nu cred că am dormit opt ore mai multe nopţi la rând, am zis. Însă cu ciocolata mă pot împăca.

— Şi sângele ajută, zise Bele în timp ce o priveam. Adică sângele zeilor. Sau al zeilor primitivi. Îmi făcu cu ochiul. Îl vei bea ca pe suc, îmi spuse. Poate să fie un pic ciudat dacă nu-l menţii cald. Se coagulează şi se îngroaşă.

— Zeilor! murmură Rhain şi îşi trecu mâna peste chip.

Stomacul mi se cutremură când m-am lipit de tăblia patului. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la ce-mi spusese Nyktos când mă avertizase în privinţa Sacrificiului în loc să mă enerveze comentariile lui când voia să fie sigur că mâncam şi mă odihneam suficient. Am lăsat cupa şi am privit uşile încăperii.

— A mai intrat cineva aici câtă vreme m-am odihnit?

— Nu din câte ştiu, rosti Bele.

L-am privit pe Rhain. El se holba la carafă. Oare niciunul dintre ei nu ştia de vizitele lui Veses? Rhain probabil se aflase în apropiere dacă mă găsise la piscină cu Nyktos, dar asta nu însemna că ştiuse de vizita ei. Din câte ştiam, zeii nu puteau simţi sosirea unui zeu primitiv.

— Unde e? am întrebat, pentru că nu mă puteam abţine.

— E la pilaştri şi are grijă de nişte suflete speriate, zise Bele şi îşi întinse picioarele lungi, punându-şi gleznele încrucişate în poala lui Rhain. Probabil o să fie dezamăgit să afle că te-ai trezit când nu era lângă tine.

Mă îndoiam.

— Ştii, ţi-a fost alături majoritatea timpului cât ai dormit, spuse Bele când Rhain îi aruncă picioarele încălţate din poală. A dormit lângă tine. S-a dus în birou doar dacă a fost nevoie. Parcă era o cloşcă.

Degetele mele apăsară cupa în timp ce un junghi îmi străbătu pieptul.

— Se temea pentru tăciuni. Dacă mor eu, se duc şi ei.

— Nu cred că ai dreptate, zise Bele şi îşi puse picioarele

înapoi la Rhain în poală. Era tare îngrijorat, nu-i aşa, Rhain?

— Da, mormăi el, de data asta fără să se mai chinuiască să-i împingă picioarele din poală. Sincer, am crezut că avea să-l omoare pe Ector de vreo cinci ori în ultimele trei zile.

Bele rânji.

Iar eu… Eu nu ştiam ce să fac în privinţa asta când Rhain şi Bele începură să se certe, neştiind dacă Ector merita sau nu ameninţările cu moartea. Aflasem destule despre emoţii ca să ştiu că puteai să ţii la cineva şi să faci lucruri ce răneau, intenţionat sau nu. Văzusem asta destul de des între muritori şi mă îndoiam că zeii primitivi erau diferiţi când venea vorba de emoţii. Şi acum, detaşată un pic de cele văzute la el în birou, puteam să accept că Nyktos ţinea la mine. O demonstrase. Dar ceea ce văzusem îmi demonstra că sentimentele lui erau destul de superficiale. Mai mult, în mod clar minţise în legătură cu relaţia lui cu Veses şi cum anume se simţea faţă de ea. Cine ştie ce-mi mai ascunsese. În plus…

Îmi păsa prea mult.

Altfel nu aş fi reacţionat în acest fel. Aş fi fost mai mult furioasă decât rănită. Inima nu mi s-ar fi simţit de parcă se rupea. Aveam sentimente pentru el, iar acestea nu aveau legătură cu înţelegerea noastră. Nu-mi fusese niciodată destinat. Dar deschisesem acea uşă spre el, îmi permisesem să mă simt în siguranţă în preajma lui şi îmi dorisem mai mult. Era vina mea. Dar era şi vina lui? Greşise? El fusese cel care intrase pe uşă.

Și asta mi se părea o greşeală de neiertat.

Din partea amândurora.

Pentru că ne-am fi putut bucura de ce-i oferisem în înţelegere. Plăcere de dragul plăcerii. Sex şi nimic mai mult. Fără conversaţii despre anxietate sau despre fricile mele

legate de ce fel de persoană eram. N-ar fi fost nevoit să mă întrebe despre viaţa mea din Lasania. Nu trebuia să fiu surprinsă.

Am privit sucul de culoarea rubinului cu ochii arzând. Dacă era să fiu sinceră cu mine, relaţia noastră nu ar fi putut niciodată să rămână una strict fizică. Începuse să-mi pese de el când mă decisesem să-l ucid. Chiar de atunci îmi dorisem mai mult.

Am închis ochii şi mi-am impus să nu mai simt şi să gândesc ceea ce avea să urmeze. Ce văzusem că se întâmplase între el şi Veses nu schimba faptul că aveam probleme mai mari. Trebuia să-l găsim pe Delfai în Irelone. Trebuia să-mi îndepărteze tăciunii. Trebuia să ne confruntăm cu Kolis. Toate acestea presupuneau ca eu şi Nyktos să colaborăm. Dar, mai important de atât, nu-mi permiteam să mai pierd controlul. Ar fi fost prea periculos. Pentru alţii. Pentru mine.

Şi în ciuda a ceea ce credea Nyktos, nu îmi doream să mor. Nu când exista posibilitatea unui viitor care nu urma să fie dictat de un destin cu care nu fusesem de acord. O viaţă care îmi aparţinea doar mie. Trebuia să supravieţuiesc ca să pot trăi asta.

Pentru că îmi doream acest lucru.

Meritam.

Ceea ce însemna că trebuia să devin consoarta lui Nyktos. Până când îl puneam la punct pe Kolis, trebuia să fiu protejată de acea titulatură. Dar nu avea să fie mai mult de atât. Eram destul de matură ca să înţeleg situaţia, oricât de mult îmi plăcuse să mă aflu în braţele lui Nyktos. Pentru că relaţia fizică mă făcea să-mi doresc şi sentimente, ceea ce nu era deloc sigur. Nu pentru mine. Nu pentru alţii. Am simţit o durere în piept, semn că îmi dorisem prea mult.

Dar după ce am fi scăpat de Kolis? Puteam să îmi doresc orice – şi îmi doream libertate.

Ştiam ce aveam de făcut.

Eram convinsă când am deschis ochii. Bele şi Rhain continuau să se certe. Nu aveam habar despre ce. Dar Rhain mă privea. M-am întins peste Bele şi am pus cupa pe noptieră.

— Ce faci? mă întrebă ea.

— Mă ridic din pat, am zis şi am tras de pătură, dar jumătate era prinsă sub Bele şi Rhain. Puteţi pleca, vă rog? Dacă nu, o să sar goală de sub pătură.

— Pe mine nu mă deranjează, rosti Bele. Dar Nyktos s-ar putea să se supere.

— Nu mă priveşte, am spus. Ultima oară când am verificat, eram capabilă să hotărăsc cât să stau în pat.

— Nu e vorba despre a fi capabilă sau despre a te controla, spuse Rhain. Trebuie să ne asigurăm că eşti gata să te plimbi. Nu ai tras un pui de somn, Sera. Ai fost în *stază* – o stare în urma căreia n-ar fi trebuit să supravieţuieşti. Mental se poate să crezi că eşti pregătită, însă fizic s-ar putea să nu fii.

Avea dreptate, trebuia s-o recunosc. Dar nu voiam să mai zac în patul lui Nyktos când s-ar fi întors. Nu puteam.

— Trebuie să merg la baie, am zis.

— De ce n-ai zis?

Bele oftă şi se dădu jos din pat.

Rhain ezită, iar expresia lui spunea că nu mă credea întru totul, însă se ridică. Am strâns blana în jurul meu şi am coborât din pat. M-am ridicat şi am constatat cu plăcere că nu mi s-au tăiat picioarele. Era un pic ciudat, picioarele fiind amorţite în timp ce făceam primul pas. M-am îndreptat spre coridorul îngust ce dădea spre camera mea.

— Unde pleci? mă întrebă Bele.

— La mine în baie, am zis. Şi acolo voi rămâne, am anunţat cu toată autoritatea pe care eram în stare s-o impun învelită într-o pătură.

Niciunul nu încercă să mă oprească. Însă mă urmară. Dormitorul meu era aşa cum îl lăsasem. Perdelele de la balcon fuseseră date la o parte, iar prin geam se vedea cerul gri şi întunecos. Era noapte. Unul dintre ei aprinse luminile, iar eu m-am îndreptat spre baie, luând pe drum un halat. Am închis uşa şi nu mi-am permis să mă gândesc la ce se petrecuse în acea baie. Trebuia să trec peste asta pentru că nu mai aveam să folosesc vreodată baia lui Nyktos.

Am ignorat dezamăgirea pe care o simţeam în timp ce mi-am făcut nevoile şi apoi am întrebat prin uşă:

— Trimiteţi, vă rog, după cineva să-mi aducă apă pentru îmbăiere?

Cineva răspunse afirmativ, apoi am aşteptat şi am ascultat tăcerea încăperii, încercând să-mi păstrez calmul. Am căutat vălul, dar de data aceasta nu am dat greş. Am găsit acea nimicnicie, acel lucru care îmi permitea să nu mai simt dezamăgire, durere sau furie. Am supus dorinţa – nu, nevoia – de a afla ce anume făcuse Nyktos cu Veses. Am luat toate acele emoţii derutante şi le-am încuiat în mintea mea, într-o cutie indestructibilă, făcută din piatră de umbre.

Se auzi o bătaie în uşă. Am răsuflat lung, uşurată, şi am lăsat acea nimicnicie să mă cuprindă când am deschis un pic uşa. Nu venise Baines cu apa, ci Rhain. M-am îndepărtat în timp ce el umplu cada, după care i-am mulţumit.

— Mă voi asigura că îţi vor trimite mâncarea aici, zise Rhain şi ieşi, închizând uşa în spatele său.

Am făcut cea mai scurtă baie din viaţa mea, dar am reuşit să-mi bag şezutul în cadă. Am privit constant uşile de

data asta, iar inima îmi bubui tot timpul.

Avusesem succes. Unul minor, dar fusese un succes. Mi-am pieptănat părul ud şi l-am prins în coadă, pentru că dintr-odată mi se făcu foame. De lup.

Doar Bele mai era în cameră când am ieşit din baie. Nu am văzut-o la început, pentru că ochii mei se lipiseră de vasul acoperit de pe masă.

— E supă, rosti ea, iar privirea mea sări spre canapea. Se tolănise acolo și își întinsese picioarele peste braţul canapelei. E mai uşor de digerat, adăugă ea.

— Mulţumesc, am murmurat şi m-am grăbit spre masă.

Mă aştepta un bol mare de supă, împreună cu două felii de pâine şi o bucată mare de ciocolată. Am devorat totul în tăcere.

— Îţi mai e foame? mă întrebă Bele.

M-am lăsat pe spate în scaun şi am crezut că mai voiam, însă stomacul meu părea deja întins la maximum. Acum mă uitam la sticla de vin.

— Mulţumesc, m-am săturat, am zis şi am privit spre canapea. Îi vedeam doar ceafa şi vârfurile cizmelor. Am luat sticla de vin şi paharul şi m-am dus spre pat ca să o pot vedea. M-am aşezat pe marginea patului. Mă păzeşti până când apare Nyktos?

— Nu. Orphine e pe aproape, spuse ea în timp ce îşi mişca picioarele înainte şi înapoi. Sunt aici pentru că sunt băgăreaţă.

M-am mirat.

— Am fost aici când întreg palatul a început să se cutremure, continuă ea după un moment. La început, am crezut că e alt atac şi m-am entuziasmat. Atât de plictisită am fost. Dar când m-am uitat pe geam şi nu am văzut nimic, m-am gândit că poate s-a enervat Nyktos. Era singura explicaţie

logică pentru că nici cel mai bătrân şi puternic zeu n-ar putea să facă palatul să se cutremure atât de tare.

Mi-am turnat o jumătate de pahar de vin, după care l-am umplut, în caz că aveam nevoie de mai mult dacă Nyktos îşi făcea apariţia.

— Însă tu ai cauzat cutremurul, zise Bele în timp ce-şi întoarse capul spre mine. O muritoare cu tăciuni de zeiţă primitivă în timpul Sacrificiului.

Am sorbit lung.

— Cum naiba? Cum e posibil? Înţeleg că ești tare specială, dar… zeilor! Oricum, ce te-a enervat? mă întrebă.

Am mai luat o gură de vin.

— Nu ştiu, ceva sigur te-a enervat, pentru că așa se activează *eather*-ul în timpul Sacrificiului. Se ridică în capul oaselor. Când am trecut prin Sacrificiu şi eram aproape de Ascensiune, spărgeam geamuri doar dacă mă enervam un pic. Și spărgeam multe deodată. Când am terminat Sacrificiul, nu mai rămăseseră geamuri intacte.

— Ţi-a sugerat cineva că ai probleme cu controlul furiei? am întrebat-o.

Bele pufni.

— Asta venind din partea celei mai conflictuale persoane pe care o cunosc?

M-am încruntat.

— Nu sunt conflictuală.

Ea ridică din sprâncene.

— Am personalitate.

— Agresivă, contră ea. Așa trebuie, nu ai de ce să-ţi fie ruşine.

— Bine, am murmurat şi am mai băut un pic. Vinul dulce îmi încălzea sângele. De ce te afli cu adevărat aici, Bele?

— Ce întrebare nepoliticoasă!

Am privit-o.

Bele nu greşise cu nimic, dar când am găsit acel văl al nimicniciei, nu mi-a fost uşor să-l scot și să-l port după cum îmi doream. Cu cât îmi permiteam să simt ceva, cu atât îmi era mai greu să găsesc acel calm. De aceea îmi fusese aşa de greu să găsesc în mine capacitatea de a-mi amorţi emoţiile. Mă expusesem prea multă vreme.

Așa că de acum așa aveam să procedez.

Apoi Bele spuse:

— Ştiu că Veses a fost aici.

Capitolul 31

Am strâns mâna în jurul paharului în timp ce Bele vorbea.

— Ector şi Saion se îndreptau spre Lethe, iar eu aşteptam să sosească Aios. Eram în drum spre bucătării şi îmi vedeam de ale mele, când am văzut-o că intră la Nyktos în birou, îmi zise Bele. Şi nu-mi venea să cred că ticăloasa e aici.

Am început să ridic paharul la buze, dar mi-am dat seama că era gol. M-am gândit să-l umplu din nou, dar am decis că acel curaj lichid pe care-l simţeam s-ar fi transformat într-o stare ridicolă dacă mai beam unul.

— Credeam că lucrurile aveau să stea altfel, îmi zise, şi eu am privit-o. Bele se ridică şi îşi încrucişă braţele la piept. Credeam că Veses nu avea să-l mai… viziteze pe Nyktos acum, când el a decis să accepte o consoartă.

— Se pare că nu e chiar aşa, am spus şi mi-am şters mâinile de halat.

Bele deschise gura şi apoi o închise la loc. Trecură mai multe clipe.

— Nu ştiu ce se întâmplă între Veses şi Nyktos, spuse ea, iar vinul mi se acri în stomac. La naiba, nici nu ştiu ce e între tine şi el! Nimeni nu înţelege.

— Spune-mi că gardienii nu stau să bârfească ce e între mine şi el, am zis.

— Nu ne aşezăm ca să vorbim despre tine. De obicei, patrulăm în timp ce bârfim, răspunse ea, iar eu am oftat. Niciunul nu înţelege. Nyktos nu-şi dorea consoartă. Nu avea nevoie de una. Tu voiai să îl ucizi sau credeai că trebuie s-o faci. Mă rog. Dar am văzut felul în care-l priveşti, rosti ea,

făcându-mă să mă îmbujorez. Am observat cu câtă uşurinţă îl atingi. Foarte puţină lume ar îndrăzni aşa ceva.

Veses o făcuse.

Scutul meu începu să se crape. M-am dus la masă, pentru că simţeam nevoia să mă mişc.

— Nu l-am văzut niciodată atât de implicat aşa cum e cu tine. Enervant de îngrijorat.

„Enervant de îngrijorat?” Îmi venea să râd.

— E datorită tăciunilor, Bele, am zis. De aceea e important să supravieţuiesc.

Ea făcu o grimasă.

— Dacă era doar asta, nu ne-ar fi pus la punct în dimineaţa în care ne-a ţinut discursul din sala tronului spunându-ne cât de curajoasă eşti.

— Poftim?

— Mda. După ce ai plecat împreună cu Orphine, iar majoritatea gardienilor s-au dus înapoi la posturi, el s-a luat de noi. Sincer, Nyktos are un stil creativ şi impresionant când vine vorba de ameninţări şi ţi le livrează cu atâta răceală încât nu te îndoieşti de sinceritatea lui.

— Nu ştiam că v-a zis ceva, am murmurat.

Crezusem că auzisem tot discursul. Poate că ar fi putut să discute cu fiecare gardian în particular, pentru că se temuse că m-ar fi ajutat să evadez. Sau poate că dorise să se asigure că se purtau frumos cu mine. Nu conta. Nyktos ţinea la felul în care eram tratată. Ceea ce făcuse cu Veses nu schimba asta.

— Oricum, bănuiesc că ai văzut ceva, zise Bele şi mă făcu să o privesc. Pentru că e singurul motiv pentru care îmi imaginez că te-ai înfuria în felul ăsta.

— De ce crezi asta?

M-am aşezat şi m-am lăsat pe spate în scaun,

împingându-mi degetele de la picioare în marginea mesei.

— Pentru că i-am mai văzut împreună, îmi spuse.

M-am blocat, şi preţ de câteva secunde am privit-o, după care am reuşit să expir, aflând că episodul avusese loc şi înainte. Cumva ştiusem, dar nu-mi venea să cred.

— Cum… am început, spunându-mi că nu voiam să aflu mai multe. Am lăsat scaunul să atingă pământul cu toate cele patru picioare şi m-am ridicat. Ce ai văzut? I-ai văzut cum şi-o trăgeau?

— Zeilor, în niciun caz! rosti ea. M-ar fi traumatizat imaginea. E ca şi cum aş fi dat peste fratele meu făcând sex, zise ea şi se cutremură. Am văzut că se hrănea din el. Asta nu presupune şi nu duce tot timpul la sex.

Aşa bănuiam şi eu, dar felul în care se mişcase Veses peste el… Mi-am muşcat buza de jos şi mi-am interzis să mă mai gândesc la asta. Nu aveam nevoie să revăd imaginile.

— Când i-ai văzut? am întrebat-o.

Bele se aruncă pe spate pe canapea şi îşi ridică din nou picioarele pe braţul acesteia.

— Acum un an. Mă întorceam dintr-o misiune de cercetare de la Curtea din Dalos şi aveam nişte veşti pentru Nyktos. Şi am dat peste ei. Niciodată în viaţa mea nu am ieşit atât de fulgerător dintr-o încăpere. Îşi trecu şi ea dinţii ascuţiţi peste buza de jos, iar eu am înţeles că relaţia lui Veses cu Nyktos era veche de cel puţin un an – un an întreg. N-ar fi trebuit să deschid subiectul, adăugă ea.

M-am dus spre pat şi m-am aşezat din nou pe margine.

— Pentru că Nyktos s-ar supăra pe tine?

— Mă doare undeva dacă se supără. Nu mă înţelege greşit. Îl iubesc de parcă mi-ar fi frate bun, aşa cum îl iubeşte şi Aios. Dar, dacă nu vrea ca oamenii să-l bârfească, ar trebui să se asigure că nu se află. N-ar fi trebuit să-ţi zic pentru că

nu ştiu ce am văzut atunci. De fapt, ştiu ce am văzut, dar nu am înţeles.

Nici eu nu înţelegeam.

— Aios susţine că Veses e decentă, dar, după ce am văzut ce face în Dalos, mi-e greu să cred. Ochii lui Bele străluciră în timp ce încerca să se calmeze. Nyktos ştie ce fel de zeiţă primitivă e. Mai mult, ea îl susţine pe Kolis. Nyktos nu are încredere în ea. Nu o place.

Eram cuprinsă de emoţii contradictorii, dar le-am sufocat înainte să le înţeleg. Le ţineam în acea cutie.

— Dacă e aşa, atunci de ce i-ar permite să se hrănească din el timp de cel puţin un an?

— După cum am zis, nu înţeleg nici eu. Bele se uită în tavan. De ce i-ar permite? Trebuie să existe un motiv.

Mi-am privit mâinile – unghiile îmi crăpaseră şi se rupseseră pentru că zgâriasem podeaua cu ele. Nu puteam găsi un singur motiv care să explice relaţia dintre Nyktos şi Veses. Mi-am ascuns unghiile în palmă. Nu voiam să aflu motivele legate de relaţia celor doi.

Tăciunii din mine prinseră brusc viaţă, de parcă se treziseră din somn. M-am uitat spre uşă, iar inima îmi tresări.

— Ce e?

— Vine Nyktos, am spus.

— Tăciunii ăia daţi naibii, murmură ea. Eu de ce nu simt nimic, chiar dacă am încheiat Ascensiunea? Ce rahat!

Se deschise uşa, dar nu cea principală. Nyktos intră folosind coridorul comun şi se opri în timp ce mă privea.

Timpul parcă se opri în loc când ne priveam, dar eu simţeam nevoia să mă ridic şi să plec. Am vrut chiar să mă ridic înainte să mă controlez.

Apoi Nyktos se apropie de pat. Tunica lui de un gri

metalic, cu brocart argintiu în jurul gâtului, pe piept şi pe abdomen, îmi amintea de culoarea ochilor săi şi a fuioarelor de *eather* din ei. Se opri din nou, şi dintr-odată deveni conştient de prezenţa lui Bele.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi îi rânji.

— Salutare.

— Ne laşi un moment? o întrebă el.

— Tocmai când mă făcusem comodă, protestă Bele.

Nyktos o privi, şi ceva o făcu să se mişte brusc.

— Bine, zise ea şi sări în picioare. Vă las chiar mai *multe* momente, spuse ea, eu fiind cât pe ce să o opresc.

Ştiam ce urma şi nu eram pregătită.

Dar nu eram laşă. Asta mi-am zis privind cum iese din cameră şi închide uşa în urma sa. Poate că eram prostuţă şi naivă, prea *nesăbuită* într-un fel în care nu mă mai simţisem până atunci, dar nu mai aveam să fug.

Am simţit privirea lui Nyktos şi mi-am mutat atenţia spre uşă. Ne-am privit. Ochii săi aveau vagi urme de *eather* în interior.

— Cum te simţi?

— Perfect pentru cineva care a fost în stază trei zile, am zis, mândră că vocea mea era hotărâtă şi emana lipsă de afectare.

Ceva ce nu recunoşteam trecu prin ochii lui. Privi baia şi apoi se uită la mine. Tăcu. Între noi se lăsă tăcerea.

Eu i-am pus capăt.

— Am aflat unde e Delfai.

— Ştiu, mi-a zis Nektas. E în Irelone.

— Atunci va trebui să merg acolo…

— Nu vreau să vorbim despre asta acum, mă întrerupse el şi trase adânc aer în piept. Vreau să spun că nu sunt aici pentru asta.

Dintr-odată, nimicnicia impenetrabilă nu mi se părea cine ştie ce scut.

— Şi despre ce ai vrea să vorbim?

Se apropie de mine, dar apoi se opri.

— Iartă-mă, îmi zise.

Fiecare muşchi din corp mi se blocă.

— Pentru că ai folosit abilitatea de convingere asupra mea? Am făcut un gest cu mâna. Nu mi-a convenit, dar înţeleg de ce ai făcut-o. Mă îndoiesc că avea cineva chef să reconstruiască palatul.

El se încruntă şi mă privi.

— Şi pentru asta trebuie să-mi cer scuze. Nu-mi place să-mi folosesc abilitatea, chiar dacă e necesar câteodată.

— Ştiu.

Eather-ul încă se vedea în ochii lui în timp ce se uita la mine.

— Dar îmi cer iertare pentru ce ai văzut.

Nu-mi venea să cred, iar golul din mine risca să se surpe.

— Ştiu ce am văzut, am zis.

— Ba nu.

Furia răsări în mine, dar refuzam să transform scânteia în flacără. Ştiam că avea să degenereze dacă o lăsam. S-ar fi transformat în durere. Şi aş fi ajuns să-i rănesc pe alţii.

— Te-am văzut cu zeiţa primitivă pe care ai numit-o ca fiind oribilă cocoţată la tine în poală. Te călărea când îţi bea sângele. Sau mă înşel?

— Nu…

— Nu ce? Spune-mi în ce fel ceea ce am văzut nu era exact ceea ce părea. Şi că episodul nu e nici măcar primul.

El mă privi cu atenţie.

— Ce ţi s-a zis?

— Mai contează? M-am gândit la confuzia lui Bele. La confuzia mea. Aşadar, *nu* e prima oară!

— Nu, rosti el după câteva clipe de tăcere.

Ştiam deja. Nici nu ştiam de ce-l mai întrebasem. Nu ştiam de ce continuam să vorbesc.

— De ce erai cu ea?

Strălucirea din ochii lui se stingea.

— Pentru că eram.

— *Pentru că erai,* m-am auzit repetând holbându-mă la el. Am râs, şocată, iar stomacul mi se întoarse pe dos. Atât ai de zis?

El întoarse capul. Tăcu.

Evident că acum tăcea. Am simţit altă scânteie de furie, mai puternică de această dată.

— Când am făcut înţelegerea aceea cu tine – plăcere de dragul plăcerii –, ar fi trebuit să-ţi cer acelaşi lucru pe care mi l-ai cerut tu mie. Ca asemenea intimităţi să rămână între noi. Greşeala mea, am spus. Tăciunii din piept îmi sfârâiau, iar eu încercam să respir calm. Dar furia permise amărăciunii să scape din cutia aceea şi ajunse la suprafaţă. Sau măcar să-mi fi zis cu cine mai voiai să împarţi asemenea intimităţi, ca să fiu pregătită în caz că dădeam peste tine la câteva ore după ce ţi-am zis că vreau să-ţi fiu consoartă, am continuat.

El tresări.

Un zeu primitiv *tresări.* Ar fi trebuit să sărbătoresc lovitura, dar nu eram în stare. Nu mă simţeam bine. M-am ridicat şi m-am dus la şemineu.

— Nu mai are rost să discutăm.

— Ba da, spuse el.

— Nu. Pentru că nu-mi pasă.

— Nu e adevărat, a zis el, iar eu m-am întors şi nici

măcar n-am fost surprinsă că era fix în spatele meu, pentru că păşise prin umbră. Ce s-a întâmplat la piscină s-a datorat faptului că îţi pasă, iar eu… Privi în altă parte. Ce contează e că te-am făcut să-ţi pierzi controlul. Te-am rănit, mai zise şi mă privi. Ochii lui erau acum plini cu *eather.* Nu mi-am dorit aşa ceva. Urăsc că te-am rănit. Îmi pare rău, Sera.

M-am dat înapoi – o reacţie fizică pe care nu am putut-o opri pentru că fusese sincer. Ca şi cum chiar *înţelesese* că mă rănise. Că avusesem un motiv să mă simt aşa. Cumva, faptul că el recunoscuse era mai rău decât mi-aş fi putut imagina. Scutul meu emoţional era din ce în ce mai şubred.

— Nu te scuza, am zis. Mi-ai rănit orgoliul. Asta e tot.

Nyktos clătină din cap.

— Sera…

— Eu îmi cer scuze, am zis.

— Pentru ce?!

— Pentru ceea ce ai impresia că știi, am replicat cu vorbele lui. Am fost naivă şi prostuţă pentru că am crezut ce mi-ai zis legat de faptul că nu a existat nimeni înaintea mea. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Aşa mi-ai rănit orgoliul.

Nările lui se dilatară.

— N-am minţit, spuse.

— Cred că n-ar mai trebui să minţi.

— Te-am vrut doar pe tine, Sera.

Am scos un râset rece, refuzând să mă las afectată de vorbele lui. Pentru că nu mai puteam să am încredere în el şi nu puteam să am încredere în efectul cuvintelor lui.

— Ştiu că ai impresia că ai văzut, Sera, dar eu și Veses nu făceam sex, rosti el, iar ochii lui străluciră intens când mă privi. Dacă ai impresia că asta ai văzut, te înşeli. N-am nimic de câştigat dacă mint.

M-am retras şi apoi m-am oprit. Nu ştiam sigur ce avea de câştigat dacă minţea şi nici ce aveam eu de câştigat de pe urma uşurării pe care o simţeam.

— Atunci ce am văzut? am întrebat din nou pentru că, aşa cum demonstrasem deja, eram o proastă.

Un muşchi din maxilarul lui zvâcni, iar eu i-am privit gâtul. Urma muşcăturii dispăruse, dar o vedeam în ochiul minţii.

— Ce ai văzut e… complicat.

Am tras adânc aer în piept, confuză şi simţind că urma să pierd controlul.

— Atât ai să-mi spui? Te rog să nu te mai chinuieşti cu răspunsul. Nu-mi pasă că erai cu ea. Nu despre asta… M-am oprit şi am pufnit din nou în râs. Nu mai avea rost să mă mint. M-am încordat, dându-mi seama că nu aveam nimic de pierdut. Când pierdusem controlul în subteranele palatului, mă eliberasem. Ştii ce? Mi-ai rănit sentimentele când te-am văzut cu ea, am spus. Nu ştiu de ce. N-ar fi trebuit. Nu mi-ai făcut promisiuni. Iar eu nu ţi-am promis nimic. Legătura dintre noi nu a fost dorită de niciunul dintre noi. Nu are rost să discutăm despre ce ai făcut sau n-ai făcut. Ştiu ce am văzut. Ţi-ai cerut scuze. Şi cu asta, basta!

— Ce înseamnă asta? zise el.

— Înseamnă că înţelegerea noastră este nulă. Între noi se află doar tăciunii. Îi vreau departe de mine, apoi mă vreau pe mine departe.

El făcu un pas măsurat spre mine.

— Departe de ce anume, mai exact?

— De locul ăsta. De tine, am zis.

Sub pomeţi i se formară adâncituri.

— N-ai cum să pleci de lângă mine.

M-am încordat.

— Dacă o zici pentru că trebuie să-ţi fiu consoartă, înţeleg motivele. Dar voi fi consoartă doar cu titlul. Şi după ce-mi vei scoate tăciunii, iar Kolis va fi înfrânt, vreau să plec. Îmi vreau libertatea. Asta e singura înţelegere pe care ar fi trebuit s-o fac cu tine.

Eather-ul din ochii lui se învârtea constant.

— Asta îmi ceri acum?

Mi-am ridicat bărbia şi mi-am încrucişat braţele la piept ca să nu-mi tremure. Trebuia, altfel şi pieptul ar fi început să-mi tremure. Şi trebuia să zic ce urma, pentru că nu-mi permiteam să fiu rănită din nou. Nu mai voiam să pierd controlul.

— Da, am răspuns.

Nyktos tăcu.

— Atunci aşa să fie, spuse, iar cuvintele lui fură ca un jurământ.

O legătură.

Indestructibilă.

Capitolul 32

— Sigur te simţi bine? mă întrebă Orphine în timp ce urcam scările a doua zi.

Era a doua oară când mă întreba acelaşi lucru, şi de fiecare dată mă surprinse.

— Sunt bine, am zis.

Orphine tăcu, dar părea că se îndoia. Nu mă credea.

Eram obosită şi nu în cea mai grozavă dispoziţie. Abia adormisem cu o seară înainte şi nu eram sigură dacă motivul era staza de trei zile sau conversaţia cu Nyktos.

Mă tot uitasem la uşa ce dădea în coridorul dintre camere şi nu înţelegeam de ce dintr-odată Nyktos nu mai simţea nevoia să mă ţină cât mai aproape de el.

Mă uram un pic pentru că mă gândeam la asta.

Dar eram bine.

Lipsită de sentimente. Complet.

Ceea ce era perfect. Aveam planuri. Decisesem asta noaptea, când făcusem ture în jurul camerei. Trebuia să discut despre plecarea în Irelone şi urma să o fac cu detaşare şi cu maturitate.

Dacă mă descurcasem cu mama, urma să mă descurc şi cu Nyktos.

Tăciunii din piept îmi vibrară când am ajuns pe coridorul de la primul etaj, însă am ezitat în faţa alcovului umbrit. Uşa era pe jumătate deschisă. Înainte, aş fi intrat direct. Acum, pentru că Orphine mă privea, am bătut la uşă. Ceva ce-mi zisese Bele mă deranjase atunci. Dacă Nyktos nu-şi dorea ca oamenii lui să bârfească, ar fi trebuit să se asigure că nu era nimic de bârfit. Dar eu chiar…

— Intră, se auzi Nyktos din biroul său.

Am înlemnit, cu mâna în aer.

— Când eşti gata, mai zise el după o clipă.

Am coborât mâna şi am ignorat felul în care mă privea Orphine. Am închis o clipă ochii şi am blestemat în gând. Apoi am deschis uşa.

Rhain se afla în dreapta lui Nyktos, iar *el* era în spatele biroului și tocmai închidea una dintre Cărţile Morţilor. Avea părul dat pe spate şi m-am gândit că era mai palid în jurul ochilor şi al gurii. Avea cearcăne. Îşi trecu tăcut privirea peste coada mea, peste vestă şi peste colanţii croiţi din material gros. Atât am observat când înaintam, dar ceva ce n-ar fi trebuit să simt înflori în clipa în care l-am văzut palid şi cu cearcăne. Eram îngrijorată pentru el.

— N-ai mai bătut la uşă până acum, spuse Nyktos privindu-mă, iar *eather-ul* din pupilele sale străluci slab.

— Nu voiam să întrerup, am zis.

Rhain se holba la mine.

— Nici asta nu te-a preocupat mai demult, rosti Nyktos când se lăsă pe spătarul scaunului.

Era îmbrăcat într-o tunică neagră, dar fără brocartul argintiu.

— Între timp am învăţat să bat la uşă, am spus.

Colţurile gurii i se tensionară.

Mi-am împreunat mâinile şi mi-am amintit că trebuia să respir profund şi încet, ca să nu-mi mai pierd cumpătul, după cum se exprimase Rhain.

— Speram că îmi poţi acorda câteva clipe, am zis trăgând cu ochiul la Rhain, care continua să se holbeze la mine de parcă nu mă mai văzuse până atunci. Dacă nu, pot să revin, am mai zis.

— Nu te simţi bine? scăpă Rhain.

— Sunt bine, am zis. Nu știu de ce mă tot întreabă

lumea asta.

— Toată lumea? întrebă Nyktos.

— Orphine m-a întrebat deja asta de vreo douăzeci de ori, am zis, exagerând.

— Pentru că eşti foarte… politicoasă, zise Rhain şi se încruntă.

Chipul meu îi oglindi expresia feţei.

— Nu ştiu de ce ar putea crede cineva că nu sunt bine, am spus.

— Te-ai mai analizat până acum? mă întrebă Rhain.

Nyktos îl privi, iar zeul suspină.

— Eu mă duc la ziduri, zise el şi se înclină, apoi se mai uită o dată la mine şi ieşi.

Eram singuri.

Nyktos mă privea în timp ce se rezema de spătarul scaunului şi îşi dădea un zuluf de pe bărbie.

M-am aşezat pe marginea biroului.

— Nu te reţin…

— Poţi sta cât vrei, Seraphena.

Seraphena.

Zeilor, voiam să-l urăsc pentru felul în care-şi folosea limba ca să-mi pronunţe numele, făcându-l să sune ca o şoaptă obraznică şi în acelaşi timp ca o rugăciune pioasă!

Mi-am ţinut mâinile împreunate.

— Mulţumesc, dar nu cred că am nevoie de mult timp. Ştiu că eşti ocupat.

El îşi trecu degetul mare peste buză, iar ochii săi mă fixau. Nu cred că l-am văzut să clipească.

— Ce doreşti?

Tonul lui mă destabiliză un pic. Era… moale.

— Vreau să discutăm despre Irelone. Aş vrea să merg acolo cât mai curând. M-am gândit că Nektas mă poate

însoţi.

— Eu voi merge cu tine, îmi zise, iar *eather-ul* din spatele pupilelor sale străluci. Vreau să aud tot ce zice Delfai despre tăciuni pentru a fi sigur că pot duce la bun sfârşit procesul de îndepărtare a lor.

Eram iritată. Să călătoresc oriunde alături de el acum… nu era prea oportun. Şi eram sigură că Nektas i-ar fi putut la fel de bine relata orice informaţie. Dar mi-am reprimat iritarea.

— Bine, am zis.

El îşi arcui o sprânceană.

— Bine?

Am încuviinţat din cap.

Ochii lui se mijiră un pic când îşi mai trecu o dată degetul mare peste buza de jos.

— Presupun că vrei să pleci chiar acum.

— Da, am zis.

— Aş dori să aşteptăm până mâine.

Am strâns din dinţi.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că unul dintre dragoninii lui Kyn a fost văzut peste Golful Negru în dimineaţa asta, spuse, iar eu m-am încordat. Nu a atacat. Doar a survolat graniţa teritoriului nostru, adăugă el.

Nostru.

Mi-am strâns mâinile.

— Ce crezi că face?

— E în misiune de recunoaştere, rosti Nyktos. Probabil vrea să vadă câţi gardieni se află pe zid, mai spuse, eu încordându-mă şi mai mult în timp ce el îşi trăgea vârfurile colţilor peste buză. Probabil încearcă să vadă armatele, ceea ce nu va reuşi.

— Ceilalţi zei primitivi ştiu cât de mari sunt armatele tale?

— Ştiu doar că am aşa ceva, nu şi câţi soldaţi am. Nici măcar Dorcan nu ştia exact, zise el. Vreau să fiu prin preajmă în caz că merge ceva prost.

— E de înţeles, am zis. Dacă dragoninul atacă, vreau să fiu de ajutor.

— Desigur.

Acum eu îl priveam confuză.

— Desigur? Adică nu-mi vei cere să stau deoparte?

— Am învăţat să nu-ţi mai cer nimic, îmi zise. Sau să mă aştept să stai deoparte când vrei să ajuţi. Când *simţi* nevoia să ajuţi.

— Nu te temi că o să mor şi că o să pierzi tăciunii?

— În fiecare clipă, îmi spuse. Dar am învăţat că trebuie să mă obişnuiesc cu ideea. Se îndreptă în scaun. Mai ales că, după tot ce mi-ai zis în curte, vrei să fii de ajutor. Şi am fost de acord. Acea înţelegere între noi a rămas neschimbată.

Am clipit repede pentru că avusesem impresia că toate înţelegerile dintre noi căzuseră.

— Atunci vom pleca mâine-dimineaţă, am spus.

Nyktos încuviinţă din cap. Trecu o clipă.

— Nektas mi-a zis că o cunoşti pe femeia care era cu Delfai. Despre ea mi-ai vorbit mai demult?

— Prinţesa Kayleigh, fosta logodnică a lui Tavius, am zis. Ar trebui să fie la conacul Cauldra, în Massene – e un sat din Irelone, aproape de capitală. Îmi amintesc că îmi zisese că era casa ancestrală a familiei Balfour. Sper că există un pasaj în apropiere.

El zâmbi, puţin mai larg şi mai cald.

— Am avut noroc cu faptul că am găsit unul atât de aproape de Wayfair, dar spre Irelone nu sunt pasaje în care

să am încredere. Nici nu avem nevoie. Vom păşi prin umbră.

Voiam să întreb cum ar fi fost posibil, dar apoi mi-am amintit cum mă scosese din Sala Mare din Wayfair.

— Aşa că va trebui să mă faci să-mi pierd cunoştinţa, am zis.

— O să încerc să nu te rănesc, ca totul să treacă repede, mă linişti el. Singura alternativă ar fi să intrăm prin Spessa sau Pompay, unde se găsesc cele mai apropiate pasaje de Irelone, dar asta ne-ar lua foarte mult timp.

— E în regulă, am zis. Rezist.

— Ştiu. Urmă o pauză. Poţi să te descurci în orice situaţie.

Am tăcut, surprinsă din nou de tonul său foarte blând, în timp ce mă privea atent, iar pielea mea începu să-i simtă ochii. Eram recunoscătoare că nu mai aveam altceva de discutat. Mi-am depărtat mâinile şi mă pregăteam să mă ridic…

— Nektas mi-a zis că v-aţi bătut cu nişte nimfe la întoarcerea din Vâlcea, rosti Nyktos.

— Aşa e, am spus, imobilă ca o pasăre cocoţată pe o stâncă, gata de zbor.

— Uitasem de nimfe.

— Ai ucis una, mai spuse. Cu *eather.*

Am încuviinţat din cap.

— N-ar trebui să fii în stare de aşa ceva.

— Asta a zis şi Nektas. Tăciunii… pare-se că sunt foarte puternici. Dar în curând nu va mai trebui să-mi pese de ei, am zis şi mi-am dres vocea. Nu vreau să te reţin…

— Nu vreau să faci asta.

— Ce?

— Asta.

Aşteptam o explicaţie ce nu veni.

— Va trebuie să îmi explici, am zis.

Zâmbi cu jumătate de gură.

— Nu trebuie să devii altcineva.

Muşchii spinării mele se încordară.

— Nu fac asta.

— Ești amiabilă. Înţelegătoare. Rezervată. Chiar politicoasă.

Enumerase trăsături de caracter considerate admirabile.

— Nu mă prefac, am zis.

— Nici n-am sugerat una ca asta, zise.

M-am încruntat.

— Atunci ce anume sugerezi, Alteţă? Pentru că sunt confuză? Cum ar trebui să fiu? Iraţională? Conflictuală?

— După cum ţi-am mai zis, îmi plăcea mai degrabă latura ta nesăbuită.

Eram calmă pe exterior. În interior însă tremuram.

— Dar aşa? Îşi lăsă mâna să zacă pe birou. Așa ai fost crescută, nu-i aşa?

Am tras aer în piept.

— Maleabilă. Supusă. Tăcută. Făcu o pauză. Goală pe dinăuntru.

Ceafa îmi fu cuprinsă de furnicături în timp ce îl priveam intens în ochi.

— Încerci să-mi citeşti emoţiile, am spus.

— Da, îmi confirmă el fără urmă de ruşine. Şi nu simt nimic.

Gura mi se uscase.

— Aşa, şi?

— N-a fost o clipă petrecută în preajma ta când n-am simţit urmă de emoţie proiectată, fie că era vorba de fericire, de dorinţă sau de furie, zise el. Din prima clipă când te-am

văzut în Pădurea Întunecată de Ulmi până când am încercat să te fac să-ţi controlezi respiraţia, în subteranele palatului.

M-am cutremurat, iar calmul meu începu să dispară.

— Nu eşti tu. Niciodată n-ai fost aşa cu mine. Poate e din cauza faptului că te-am supărat sau din alt motiv. Ai tot dreptul să fii tu. Să crezi ce vrei, să simţi ce vrei. Nu ar trebui să schimbi asta la tine.

— N-ar trebui? am şoptit.

— Nu. Un muşchi al maxilarului său zvâcni. Orice ţi-am făcut.

— Dar ce… M-am oprit la timp. Problema e că emoţiile mele erau să mă ucidă şi să distrugă palatul, am zis.

— Nu emoţiile tale, mă corectă el. Ceea ce eu te-am făcut să simţi. E vina mea, Sera. Nu a ta. Continua să mă privească în ochi. Nu e nevoie să te schimbi. Şi oricât de egoist ar suna… nu vreau să te schimbi.

— Nu vreau să fiu aşa, am şoptit înainte să mă pot opri.

Nyktos tresări, iar umbrele de sub pielea lui deveniră vizibile preţ de câteva clipe.

Zgâriam cu unghiile lemnul scaunului pe care mă aşezasem şi mă concentram la ritmul meu, până când abisul din care ieşise acea şoaptă se închise la loc.

— Dar nu-mi permit să mă mai simt aşa, am zis. Nu putem primi tot ce ne dorim. Nici măcar dacă suntem zei primitivi.

M-am ridicat.

— Sera, spuse el, ridicându-se şi sprijinindu-se cu palmele de masă. N-am… Icni şi suspină printre dinţi în timp ce ridică mâna dreaptă şi o privi. Nările i se dilatară. La naiba! spuse.

— Ce e? L-am privit, dar nu-mi răspunse. Ce ai?

Nyktos îşi întoarse palma spre mine. Am văzut simbolul

acela negru roşiatic – un cerc străbătut de o linie, apărând clar în palma lui.

— Kolis, mârâi Nyktos, iar ochii i se umplură de *eather.* Tocmai ne-a convocat.

Niciodată nu văzusem atâta lume la Nyktos în birou.

Toţi gardienii săi de încredere erau acolo, inclusiv Aios şi Nektas, care sosiseră împreună cu cei doi pui de dragonin. Jadis era în întruparea de muritoare, cuibărită la pieptul tatălui ei, şi dormea tun, cu jumătate de mână în gură.

Am privit spre poala mea. Stăteam cu Reaver pe canapea, care era treaz, dar îşi întinsese capul în formă de romb pe genunchiul meu. Cred că o făcuse ca să nu mai bat din picior.

Probabil îmi simţise nervozitatea şi reacţiona, ceea ce nu mi se părea un lucru obişnuit.

Mi-am privit încheieturile mâinilor. Amuleta era acolo, invizibilă pentru mine, dar oricum nu ar fi funcţionat în afara Ţinuturilor Umbrelor. Puteam fi *reţinută* în Dalos.

— V-a convocat mult mai devreme decât credeam, rosti Nektas în timp ce o legăna încet pe Jadis stând în picioare, în spatele biroului lui Nyktos. Credeam că o să tot tragă de timp.

— Asta speram şi eu, zise Nyktos şi se propti de birou, cu mâinile încrucişate la piept.

Ca mai devreme, mă privea. Doar pe mine.

— O clipă. Sunt confuz, spuse Ector.

— Nimeni nu e surprins, pufni Theon.

Ector îl ignoră.

— Dacă v-a convocat la Dalos, asta înseamnă că nu o să fie deloc distractiv, dar dacă primeşti încuviinţarea lui, vei putea să o încoronezi drept consoartă mai repede, iar

protecţia ta va cădea asupra ei, aşa cum îţi doreai.

— Într-adevăr, zise Nyktos. Dar aş fi preferat să se întâmple după ce aş fi scos tăciunii din Sera.

Aios se încruntă şi schimbă priviri cu Bele.

— Te temi că puterea tăciunilor a crescut, iar Kolis le va simţi prezenţa?

L-am privit pe Nyktos. Nu mă gândisem la asta.

— E posibil? am întrebat.

— S-ar putea să simtă că nu eşti o zeitate obişnuită, rosti el. Ochii săi pulsau slab. Dacă e aşa, se poate explica uşor.

— Cum anume?

— Sânge, spuse Nektas în timp ce o freca pe Jadis pe spate. Unul dintre picioruşe îi ieşi de sub pătură. Sângele lui. Dacă bea cineva destul sânge de zeu primitiv, va emite vibraţii similare cu unul până când sângele va fi absorbit complet.

— Aha, am zis dorind să mă pot relaxa, dar aveam probleme mai mari când venea vorba de o întâlnire faţă în faţă cu Kolis.

— Câtă vreme vă purtaţi frumos în faţa lui Kolis, el îşi va da permisiunea, zise Saion. Foarte bine, Nyktos.

— Mda, baftă! murmură Lailah.

Am privit înspre locul în care stătea, alături de un Rhain tăcut, cu mâna pe mânerul sabiei de la şold.

— Nu mă îngrijorează el, spuse Ector şi arătă spre mine când Rhahar tuşi tare.

Mă gândeam la ce-mi zisese Nektas în legătură cu faptul că Nyktos îl convinsese pe Kolis de loialitatea sa.

— Cât de frumos trebuie să ne purtăm? am întrebat.

— Vei face orice îţi cere Kolis, îmi spuse Rhain, vorbind pentru prima dată. Oricât de greţoasă sau oribilă ar fi

porunca, va trebui să te supui. Sunt doar unele lucruri pe care Nyktos le poate refuza pentru tine.

Simţeam o apăsare în piept. Am vrut să întreb despre ce era vorba, dar am tăcut din cauza expresiei lui Nyktos. Reaver îmi atinse mâna şi îmi atrase atenţia. Îşi lovi botul de palma mea. Am înghiţit în sec şi l-am mângâiat pe frunte, având grijă să nu ating umflăturile ce-i apăruseră în vârful capului. Într-o zi, aveau să devină nişte coarne mai mari decât mâna mea, poate chiar mai mari.

— Înseamnă că nu ai voie să-l ameninţi că o să-i scoţi ochii, ca să-i mănânce în clipa în care, în mod inevitabil, te va înfuria, mă avertiză Rhahar, iar pielea arămie a obrazului său străluci în lumina unei lămpi.

— Cum ai aflat despre asta? am exclamat.

— Toată lumea a auzit cum l-ai ameninţat pe Attes, spuse Nyktos.

— Când a plecat, ne-a povestit mie şi lui Theon, zise Lailah. Părea mai degrabă amuzat de remarca ta.

Theon se încruntă.

— Părea excitat, zise el.

Nyktos mârâi în timp ce aerul se încărcă de tensiune. Theon ridică mâinile.

— Scuze, spuse Theon. Uită că am spus asta!

L-am privit pe Nyktos chinuindu-mă să tac. Faptul că *se supăra* că se menţionase că altă persoană fusese atrasă de mine, oricât de bizar suna, mă făcea să-mi vină să dau foc divanului pe care şedeam, pentru că tot ce făcuse el cu Veses pe…

Nyktos mă privi, iar *eather-ul* din ochii lui străluci mai intens. L-am privit şi eu, apoi mi-am mutat privirea. L-am observat pe Rhain privindu-ne cu un zâmbet slab pe buze.

— Când plecaţi? întrebă Saion în timp ce se foi în scaun

şi îşi ridică o cizmă pe marginea biroului.

Nyktos îi împinse cizma de acolo.

— După ce ne întoarcem din Irelone şi după ce îndepărtăm tăciunii.

Am înlemnit.

— Înţeleg, rosti Saion. Până atunci ne ocupăm noi de treburile de aici.

— O clipă, am zis. Reaver se întoarse spre Nyktos. Nu ştim cât timp vom petrece acolo.

— Ştim că vom începe prin a-l căuta pe Delfai, zise Nyktos.

L-am privit pe Nektas. Dragoninul tăcu şi se chinuia să bage piciorușul lui Jadis sub pătură.

— Cât i-a luat lui Kolis să se enerveze ultima oară când te-a convocat?

Nyktos tăcu.

Eram iritată când îi priveam pe cei din încăpere şi îl mângâiam pe Reaver.

— Cât timp? am întrebat.

Toţi priveau podeaua, tavanul sau faţa altuia. Rhain vorbi:

— Mai puţin de o zi.

— Rahat! făcu Nyktos şi se împinse din birou ca să-l privească pe zeu. M-aş fi aşteptat la aşa ceva din partea *ăstuia,* rosti şi arătă spre Ector.

— Hei! Eu tac întotdeauna, zise Ector.

Rhain nu renunţă, dar făcu un pas înapoi.

— Ar trebui să fie conştientă de preţul întârzierii.

— Cred că Nyktos dorea ca ea să nu afle, murmură Bele. Oricum, suntem cu tine.

Theon încuviinţă.

— Aşa e, rosti el.

— Nu, am replicat.

Toţi se întoarseră spre mine – chiar şi Nektas şi Reaver. Dar Nyktos fu singurul care spuse ceva:

— Sera…

— Nu, am repetat, iar Reaver se ridică în coate şi îl privi pe zeul primitiv. Nu vreau să fiu responsabilă pentru răzbunarea lui Kolis.

Obrajii lui Nyktos fură străbătuţi de *eather.*

— Eşti mai importantă ca…

— Taci, te rog! am rostit.

Reaver îşi deschise aripile şi mă sperie. M-am lăsat pe spate, iar el îşi întinse capul şi gâtul subţire.

Nyktos tăcu, iar un mârâit slab radie din pieptul lui Reaver, care scoase fum pe nări.

Surprinsă, l-am privit pe dragonin. Apoi pe Nyktos şi pe Nektas, care rânjea.

— Ha! am exclamat şi l-am mângâiat pe Reaver. V-a închis gura micuţul.

Reaver susură în timp ce îl privi pe Nyktos. Apoi scoase un ciripit jos.

— Uau! mormăi Theon, încercând să nu râdă. Nu e bine.

— E de la tăciuni, am bănuit. Probabil reacţionează la ei.

— Nu, e datorită ţie, zise Nyktos. Te protejează pe *tine.*

— Nu o să-mi faci nimic, am zis, apoi m-am uitat la Reaver.

Nyktos oftă.

— Ştie, dar îmi dă mie de înţeles că nu apreciază faptul că te-am supărat.

Am pufnit.

— Ei bine, va avea ceva de furcă de acum încolo cu tine.

Cineva, probabil Aios, râse. Reaver se aşeză lângă mine şi îşi lăsă din nou capul pe genunchiul meu. De data aceasta,

nu-mi mai împinse mâna imediat la mângâierea mea.

— Nu mai rânji, îi zise Nyktos lui Nektas.

— Ştiu, rosti dragoninul şi zâmbi.

— Vom accepta convocarea, am zis. Nu vom aştepta. Mai întâi ne ocupăm de asta.

Nyktos îşi încordă maxilarul.

— Atunci plecăm într-o oră, spuse el.

Aios veni la mine în apartament ca să mă ajute cu ţinuta.

— Nu e în regulă ce am pe mine acum?

— Ba da, zise şi începu să-mi caute prin dulap.

— Dar?

— Dar Kolis va considera că e o ţinută prea neoficială, zise ea, dar mie puţin îmi păsa. Ar trata-o ca pe o lipsă de respect.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Se pare că găseşte o grămadă de motive pe care să le considere lipsă de respect.

— Aşa e, rosti Aios şi scoase din dulap rochia de un stacojiu-închis pe care Erlina o făcuse pentru mine. Mă uitasem la ea când căutasem cu ce să mă îmbrac. Nu pentru că nu era frumoasă, ci pentru că nu eram sigură că aveam vreodată să port ceva atât de elegant.

— Rochia asta, spuse Aios.

Eram iritată în loc să fiu speriată, dar am luat rochia, iar cu ajutorul lui Aios, m-am îmbrăcat.

— Stă foarte bine pe tine, îmi zise zeiţa, jucându-se cu lanţul de la gât şi privindu-mă.

— Mulţumesc, am spus şi mi-am trecut mâna peste dantela şi catifeaua rochiei. Rochia era croită perfect, îmbrăţişându-mi sânii, fiind mai largă în talie şi strânsă pe şolduri. Nu avea cum să-mi cadă pentru că se lega la ceafă şi

era drapată pe un umăr. Un strat fin de dantelă fusese cusut peste corsaj şi şolduri, şi rochia avea tăieturi pe ambele părţi, ceva ce probabil se purta în Câmpiile Elizee şi mă avantaja, pentru că puteam să-mi leg teaca pumnalului de partea superioară a şoldului.

— Semeni mult cu Bele, zise Aios. Şi ea ascunde arme ici şi colo.

— Mi-aş dori să am mai mult decât un pumnal.

— Şi eu, îmi zise şi zâmbi în timp ce privi spre uşă.

Nyktos îmi spusese că avea să vină să mă ia când era timpul să plecăm. Momentan era cu ceilalţi şi puneau la punct ultimele detalii.

— Să sperăm că nu veţi sta prea mult ca să trebuiască să-ţi faci griji că n-ai şi altă ţinută, rosti Aios.

Am tresărit, dar nu voiam să mă gândesc că ar fi trebuit să stăm prea mult acolo. Nu voiam să mă gândesc nici la jurământul lui Nyktos.

Sau la ceea ce îmi povestise Rhain.

— Pot… să te întreb ceva? zise Aios.

— Orice, am zis în timp ce netezeam materialul rochiei.

— Vei încerca să-l ucizi pe Kolis?

Întrebarea ei directă mă luă prin surprindere.

Am clătinat din cap.

Îşi mută privirea.

— Sper să nu mă minţi, zise ea. Nu înţeleg de ce ai încercat s-o faci mai demult, iar acum mi-e teamă că o să profiţi de ocazie.

— Atunci lucrurile stăteau altfel, am zis. Nu credeam că am alte opţiuni, am spus, simţind greutatea cuvintelor mele. Simţind vina. Acum am alte opţiuni, am continuat.

Aios tăcu o vreme.

— De ce ai crezut că ai fi reuşit? Eşti curajoasă.

Puternică. Ai tăciunii în tine şi sunt puternici, dar cum ai crezut că poţi măcar răni în vreun fel un zeu primitiv?

— Am motivele mele.

— Orice ai crede, greşeşti, îmi spuse.

Pantofii cu toc pe care îi purtam abia dacă scoaseră un sunet la apropierea de ea.

— E ceva ce tu nu… Am oftat exasperată, dar nu eram în stare să o mint. Eu sunt *graeca* lui Kolis.

Pieptul lui Aios se înălţă cu o respiraţie ascuţită.

— E imposibil!

— Am în mine sufletul Sotoriei, am zis ca să-i explic cât mai succint. Eythos a pus sufletul ei în linia mea de sânge, împreună cu tăciunii, am spus cu voce joasă, deși nu era nimeni prin preajmă ca să mă audă. Eythos ştia ce făcea. Crea o armă. Eu *sunt* slăbiciunea lui Kolis. Dacă ajungeam în preajma lui, l-aş fi putut opri. De aceea am fugit.

— Dar… Se încruntă și clătină din cap. Nu *ai* sufletul Sotoriei. Tu *eşti* Sotoria.

Am tras aer în piept.

— Eu sunt Sera, nu ea, am spus.

— Ştiu, îmi cer scuze. Tu eşti tu. Se jucă din nou cu lanţul de la gât. Eu… nu mă aşteptam să-mi spui una ca asta.

Am râs.

— Ei bine, nici eu nu mă aşteptam să îl aud pe Holland spunându-mi aşa ceva.

Ea oftă.

— Dacă ar afla Kolis…

— Tocmai de aceea am vrut să fug mai demult, am zis. Nu ştiu dacă semăn cu ea sau nu. Speram că semănam şi că n-ar fi fost nevoie să-l… seduc. Mi se întoarse stomacul pe dos. De aceea am fugit. E destinul meu. A fost dintotdeauna destinul meu. Să devin consoarta lui Nyktos nu e. Nici n-a

fost vreodată.

— Dar nu s-ar putea ca destinul tău să cuprindă ambele variante?

Am privit-o, iar mintea mea se duse spre clipa în care îmi dorisem să fiu consoarta lui Nyktos.

— Acum pricep, rosti Aios, ţuguindu-şi buzele. Ăsta e motivul pentru care Nyktos a încercat să întârzie momentul. Nu voia să atragă răzbunarea lui Kolis asupra Ţinutului Umbrelor din alt motiv. Şi nu mai speri că semeni cu Sotoria?

Îmi venea greu să îi răspund. Să îi spun adevărul. Dar am făcut-o.

— Nu, am şoptit. Şi n-ar trebui să mă simt aşa, chiar şi cu planul lui Nyktos. Aş putea să fac ceva. Aş putea încerca. Pentru asta m-am pregătit…

— Nu ţi-am povestit niciodată cum e Kolis, aşa-i?

Am clipit şi am clătinat din cap.

— Eu, la fel ca Gemma, am fost printre favoritele lui, râse Aios, dar glasul ei era ascuţit asemenea unui ciob de sticlă. M-a ţinut într-o cuşcă.

Eram îngrozită.

— Era o cuşcă spaţioasă, din oase poleite.

— De parcă ar fi mai bine, am zis.

Ea zâmbi scurt.

— Deloc, dar… Înghiţi în sec. Oricât de multă greaţă simt când povestesc şi oricât de greu îţi va fi să înţelegi, cuşca nu era la fel de groaznică în comparaţie cu ce se întâmpla cu favoritele lui Kolis când se plictisea de ele. Şi se plictisea tot timpul de ele. După câteva zile sau săptămâni ori după câteva luni sau câţiva ani.

Ani? Petrecuţi într-o cuşcă? Aş fi…

Aş fi luat-o razna în câteva zile.

Stăteam pe marginea canapelei, de frică să nu cad din

picioare.

— Vezi tu, la curtea lui nu sunt legi şi cu toate acestea există o grămadă de legi nescrise care, dacă sunt încălcate, te duc la moarte. Altfel nu am cum să-ţi explic. Doar cei mai cruzi, cei mai manipulatori supravieţuiesc în Dalos. Degetele ei învârtiră lanţul. Dar favoritele lui sunt constant protejate – şi, da, are deseori mai multe în acelaşi timp. Orice nevoie sau naz le este îndeplinit. Mâncare rafinată, bijuterii, blănuri. Numai că îşi pierd libertatea. Nimeni nu avea dreptul să ne vorbească. Să ne atingă. Îşi ucidea cu regularitate gărzile când credea că ne priveau prea multă vreme. El niciodată… niciodată nu-şi viola favoritele. Abia dacă le atingea. Nici măcar pe cele care i se ofereau, sperând să scape.

La asta nu mă aşteptasem.

— Doar ne dorea acolo, ca nişte accesorii frumoase pe care să le poată vizita când avea chef să-şi clătească privirea. Stăteam cu orele să ascultăm cum pălăvrăgea despre faptul că Eythos fusese cu adevărat nemernicul şi că el nu fusese tratat corect. Îşi dădu ochii peste cap. Zeilor, erau momente în care îmi venea să-mi înfig un pumnal în ureche! Dar Kolis… El ştia să fie incredibil de şarmant dacă trebuia. Începeai să te relaxezi în preajma lui, poate să laşi garda jos, chiar dacă ştiai că n-ar fi trebuit s-o faci. Cred că asta era cel mai groaznic la el. Avea această abilitate de a face pe oricine să se îndoiască de realitate. Să fie surprins când latura lui şarmantă dispărea. Atunci îl vezi aşa cum e, de fapt, de la început, în timp ce te aruncă la şerpi.

— Cum adică la şerpi?

Îmi era teamă de răspuns.

— Alţi zei. Primitivi. Zeităţi care îl slujesc. Sincer, nici nu i-aş numi aşa. Aş insulta şerpii.

— Nu cred că poţi insulta şerpii. Sunt groaznici.

Aios rânji, dar zâmbetul îi dispăru repede.

— Toţi cei de la curtea lui ştiu că până la urmă Kolis se satură de favoritele sale. Așa că ei aşteaptă, în timp ce tu primeşti tot ce îţi doreşti, timp în care poate prietenii sau poate membrii familiei tale sunt ucişi pentru că te-au privit. Ei ştiu că atunci îşi vor primi răsplata. Momentul în care o favorită îşi câştiga libertatea era, poate, ultimul moment din viaţa ei. Se săvârşesc fapte asupra unor persoane fără vină, care fuseseră vinovate că o vreme deveniseră parte din obsesia lui Kolis… Aios răsuflă greu în timp ce stomacul meu continua să se agite. Iar Kolis nu făcea nimic, continuă Aios. Nu când favoritele erau bătute. Violate. Ucise. Se bucura să vadă asta. Le privea reduse la nimic. Dacă supravieţuiai eliberării, abia atunci începea distracţia. Erai păzită de cei mai de încredere oameni ai săi, iar aceştia puteau să facă tot ce voiau cu tine. Te puteau ucide dacă aveau chef. Nu aveai drepturi. Era un joc. Voia să vadă cât puteai să rezişti. Se puneau și pariuri. Odată, una dintre favoritele sale renegate a rămas însărcinată. Nu fusese alegerea ei. Așa cum nu a fost alegerea ei când Kolis i-a luat copilul din braţe ca să-i înfigă un pumnal în inimă.

Mi-am pus mâna la gură. Îmi venea să vomit.

— Cum… Tu cum ai reușit să scapi?

— Am supravieţuit, zise ea, iar oroarea acelei supravieţuiri probabil o bântuia şi acum. Şi când am avut ocazia să scap din Dalos, i-am înjunghiat una dintre gărzile preferate şi am evadat.

Buzele mele se arcuiră într-un zâmbet de plăcere vinovată.

— Văd că aprobi asta, îmi spuse.

— Sper că l-ai făcut să sufere pe nemernic.

Strălucirea *eather-ului* se ivi în ochii ei.

— Da, zise Aios.

— Îmi… îmi pare rău, am şoptit. Nu-mi imaginez cum ar face cineva sau ar permite asemenea lucruri. Oricare dintre ele.

— Majoritatea nu o fac, iar pentru asta ar trebui să fim recunoscătoare.

Am încuviinţat din cap.

— Eşti foarte puternică, i-am zis. Sper că ştii. Îmi doresc să nu fi trebuit să afli.

— Nu mă mai simt aşa în unele zile, însă îţi mulţumesc. Îşi ridică bărbia. A fost acum multă vreme. Am avut destul timp să înţeleg ce mi s-a întâmplat. Am avut noroc cu Bele şi Nyktos.

Asta nu însemna că ororile nu o mai bântuiau sau că nu le retrăise.

Aios îngenunche lângă mine şi mă luă de mână.

— Nu ţi-am povestit toate astea ca să-ţi fie milă de mine, îmi zise.

— Ştiu.

— Ţi-am spus pentru că trebuie să afli la ce te expui dacă alegi acest destin pe care-l consideri al tău. Nu contează ce suflet porţi în tine. Nu contează dacă monstrul de Kolis ar fi în stare să iubească din nou, chiar şi pe *graeca* sa. Dar nu e cazul. În *kardia* lui se găsesc doar putregai şi stricăciune. Kolis nu are slăbiciuni.

Capitolul 33

Aios plecă la scurt timp după aceea, dar groaza despre care îmi povestise rămase cu mine în cameră când îl aşteptam pe Nyktos.

Cu adevărat afectată fizic şi mental, am închis ochii. Nu aveam nevoie de detaliile supravieţuirii ei ca să ştiu că toţi cei care contribuiseră la *supravieţuirea* ei, în frunte cu Kolis, trebuiau exterminaţi, pentru a nu rămâne nici măcar cenuşa din ei.

Nu prea obişnuiam să compar suferinţele altora cu ale mele, dar îmi era greu să n-o fac în acea clipă. Nimic din ce păţisem eu nu se compara cu cele trăite de Aios, de Gemma şi de nenumărate alte femei.

Îmi venea să plâng şi m-am forţat să inspir profund. Am pus cele împărtășite de Aios în acelaşi loc în care-mi ferecasem emoţiile. Trebuia. Doar aşa puteam să ignor şoapta aceea.

„Tu eşti slăbiciunea lui."

Aios trebuia să se fi înşelat. Toată lumea avea o slăbiciune.

Tăciunii din piept vibrară, semnalând prezenţa lui Nyktos. Am auzit o bătaie în uşa alăturată şi mi-am şters repede obrajii.

— Intră, am zis şi mi-am dres vocea.

Lumina scânteie în jurul braţului lui Nyktos când intră. Se schimbase şi el. Acum purta pantaloni negri de piele şi o tunică în culoarea miezului nopţii, mulată pe umeri şi pe talia lui zveltă. Brocartul argintiu îi îmbrăca gulerul şi pieptul. Ceva din faptul că îl vedeam îmbrăcat tot în negru mă făcea să mă simt ciudat de neliniştită.

Poate că se datora faptului că arăta complet diferit de mine – mai periculos ca de obicei. De neatins. Dintr-o altă lume.

Primitiv.

M-am ridicat şi m-am întors spre el. Se opri şi mă privi, urmând lungimea părului meu pieptănat pe curbura şoldului.

— Aios a ales rochia, am zis şi am ridicat braţele. Mi-a spus că lui Kolis îi plac mai degrabă rochiile şi s-ar fi simţit jignit dacă apăream îmbrăcată în pantaloni.

El înghiţi în sec.

— E minunată rochia. Arăţi minunat!

M-am apropiat, cu inima tresărind de fericire.

— Nu spune asta, am rostit.

Şuviţa mai scurtă de păr îi căzu peste obraz când îşi plecă privirea spre mine.

— Scuze, dar e adevărat, zise el. Îşi înclină capul. Trecu o clipă. Ştiu că acum lucrurile stau… altfel între noi.

Mi-a venit să râd, dar m-am abţinut.

— Nu mai contează. Trebuie să lăsăm totul deoparte, continuă el. Îţi aminteşti comportamentul meu când a venit Attes?

— N-aş avea cum să uit, am murmurat.

— Aşa va fi şi în Dalos, spuse el. Dacă ne comportăm ca şi cum nu ne putem suporta, lumea va deveni suspicioasă. Vreau să ştiu dacă eşti în stare să mimezi atracţia dintre noi.

Mi se încordă şira spinării.

— Am de ales?

— Ai fost dispusă să o faci ca să mă seduci, deci *cred* că vei fi dispusă să o faci din nou ca să nu mori, replică el.

Mi-am strâns pumnii.

— Cu tine nu m-am *prefăcut.*

Nyktos mă privi.

— Nu te-ai prefăcut deloc.

Ceafa îmi fu cuprinsă de furnicături.

— Nu spuneam asta, am zis.

— Ştiu, dar asta nu schimbă cu nimic realitatea. Nu te-ai prefăcut nicio secundă.

Am tras aer în piept.

— Felicitări că ţi-ai dat seama când e prea târziu! am zis.

Eather-ul din spatele ochilor săi pulsă.

— Prea târziu pentru ce?

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am tăcut.

— Pentru a fi consoarta mea? Nu doar cu numele? Nyktos se apropie de mine în tăcere. Pentru oamenii din Ţinuturile Umbrelor şi eventual pentru Câmpiile Elizee? Pentru mine?

Tăciunii din piept începură să sfârâie, iar pielea mi se încălzi.

— De ce vorbim despre asta acum?

— Nu ştiu, zise el, şi trăsăturile lui stoice fură străbătute de disperare. De ce să-ţi doreşti de la mine ceva ce nu sunt în stare să-ţi ofer? Ce meriţi?

— Şi ce anume merit?

— Cineva care să te iubească necondiţionat şi irevocabil. Cineva care să aibă curajul să te facă să simţi asta, spuse el.

Braţele îmi alunecară în jos în timp ce îl priveam. El îşi feri ochii şi îşi îndreptă umerii.

— Erai tristă, continuă el. Înainte să intru la tine, ţi-am gustat tristeţea. Amăruie şi grea. Privirea lui se întoarse din nou spre mine. Înainte n-am simţit nimic din partea ta.

Nu eram surprinsă să aud că proiectasem emoţiile atât

de tare.

— Aios mi-a povestit despre timpul petrecut în Dalos.

— Da?

— Era îngrijorată că aveam să încerc să-l opresc singură pe Kolis.

— Şi are vreun motiv de îngrijorare?

Ar fi trebuit, dar... Am clătinat din cap.

— Vreau un viitor, o viaţă pe care să o pot controla. Nu moarte. Vreau să supravieţuiesc.

— Ca în sfârșit să poţi trăi? Să fii liberă?

Am încuviinţat din nou, simţind o apăsare în piept în timp ce-i evitam privirea. Un ceas nevăzut ticăia deasupra noastră și știam că nu mai puteam amâna. Dar mai știam că, dacă îmi permiteam să simt mai mult decât o făcusem în timpul discuţiei cu Aios, ar fi trebuit să recunosc că îmi era și mie frică.

Mi-am masat braţele.

— Dacă mă recunoaşte ca fiind Sotoria?

— Atunci vom merge la război, zise el.

Cu inima strânsă, l-am privit. Nu fusese nicio ezitare în răspunsul lui. Nici măcar una cât o bătaie de inimă. Răspunsese fără ezitare.

— Nyktos...

— Nu îi aparţii. Nu aparţii nimănui. Dacă te recunoaşte ca fiind Sotoria, o să încerce să te păstreze cu el. Nu o să permit una ca asta.

Un fior rece îmi străbătu şira spinării.

Nyktos se apropie şi îşi plecă bărbia.

— S-ar putea să fie cu mii de ani mai bătrân decât mine şi s-ar putea să aibă întreaga curte şi majoritatea zeilor primitivi de partea lui, dar, dacă schiţează un gest împotriva ta, o să transform întregul Oraş al Zeilor în ruine.

Aerul mi se opri în gât. Nicio parte din mine nu se îndoia în acel moment de faptul că Nyktos era capabil să facă asta.

— Nu vreau să se ajungă la asta, am zis.

— Nici eu, îmi zise. Gardienii mei sunt conştienţi că totul poate degenera. Nu cunosc motivele, dar au fost pregătiţi să apere Ţinuturile Umbrelor, la fel ca armatele.

M-am forţat să respir calm. Nu-mi doream să fiu recunoscută de Kolis. Nu voiam să trebuiască să-mi folosesc antrenamentul de o viaţă ca să-l ucid. Dar nici nu voiam măcelul despre care vorbea Nyktos. Distrugerea avea să cuprindă nu doar Câmpiile Elizee, ci şi tărâmul muritorilor. Tărâmul supravieţuia doar dacă eu supravieţuiam, cel puţin până când Nyktos ar fi extras tăciunii. Dar dacă monstrul de Kolis afla cine eram…

Atunci tot ce puteam face era să previn un război. Ceea ce nu era mare lucru. Tărâmul muritorilor avea să fie distrus şi până la urmă la fel s-ar fi întâmplat cu Câmpiile Elizee. Dar tot era ceva.

— N-am cerut nimic de la tine, am spus.

— Mi-ai cerut şapte lucruri, dacă e să fim exacţi.

— Bine. Uită toate astea! Ceea ce îţi cer, ba nu, te implor să faci acum e mult mai important.

Nyktos înlemni, *eather-ul* fulgerându-i în ochi de parcă ştia ce urma să zic. Şi poate că ştia cu adevărat.

— Dacă voi fi recunoscută de Kolis drept Sotoria, vreau să nu intervii.

— Sera…

— Nu pot fi cauza unui război care va distruge oraşe şi va curma nenumărate vieţi. N-aş mai fi niciodată liberă. Orice viaţă aş duce, ar fi plină de vină. N-aş putea trăi aşa. Aş fi ca moartă. Ştiu că sunt importanţi tăciunii, însă…

— Nu doar nenorociţii aceia de tăciuni sunt importanţi, Sera. *Tu.* El trase aer în piept, făcându-mă să tresar. Tu eşti importantă. Şi ceea ce îmi ceri este să plec, condamnându-te nu doar la o moarte sigură, ci şi la a rămâne cu Kolis. Dacă Aios ţi-a povestit totul, pesemne ştii ce ţi se va întâmpla. Şi mai trebuie să fi aflat că va fi mult mai groaznic pentru tine, deoarece nu vei fi una dintre favoritele lui. Îi vei aparţine cu totul, aşa cum va considera de cuviinţă.

— Ştiu, am zis îngreţoşată.

Era chiar în faţa mea acum, cu ochii plini de *eather.*

— Atunci trebuie să ştii că îmi ceri exact ceea ce tu nu poţi face, şi anume ce am făcut întreaga mea existenţă. Am trăit ştiind că i-am lăsat pe alţii să sufere şi să moară în chinuri. O să trăieşti moartă pe dinăuntru.

M-am dat înapoi.

— Dar tu nu eşti mort pe dinăuntru.

— Chiar crezi? Râse. Un râset de gheaţă. Ce fumega. Chiar dacă nu mi-aş fi îndepărtat *kardia,* n-aş fi fost în stare să iubesc. Nu după ceea ce a trebuit să fac. Ceea ce am permis să se întâmple. Toate acestea mă fac nedemn de emoţii. Bunătatea aceea pe care ai văzut-o în mine? Partea aceea care mă leagă de alţii e aproape dispărută. Dacă îi permit lui Kolis să te distrugă, voi pierde şi ultima rămăşiţă din acea parte a sufletului meu. Voi deveni mai rău ca el.

„Îi e frică să nu se transforme în Kolis."

Nu credeam că era posibil când îmi spusese Nektas. Continuam să cred că nu era posibil, însă Nyktos credea. Dacă le cerusem altora să nu-mi spună cum să mă simt, nici eu nu aveam dreptul să fac unul dintre acele lucruri pe care le uram.

Ceea ce însemna că ne aflam într-un punct de cotitură. Aveam două opţiuni şi pe niciuna nu eram dispuşi să o

acceptăm.

Iar tărâmurile probabil s-ar fi sfârşit.

— Atunci presupun… Expirând, am ridicat privirea spre el. Atunci presupun că am cam încurcat-o.

El mă privi o clipă şi apoi râse scurt.

— E și ăsta un fel de a spune.

— Sau poate că voi doi veţi avea noroc, iar Kolis n-o va recunoaşte, zice Nektas când intră pe uşă împreună cu Jadis, care dormea în continuare la el în braţe. Reaver îl urmă în întruparea de dragonin şi se tolăni pe canapea. Jadis voia să te vadă înainte să pleci, spuse Nektas. Iar eu am decis să trag cu urechea.

— Nu sunt deloc surprinsă, am murmurat.

Jadis îşi ridică privirea când îmi auzi vocea. Clipi din ochişorii somnoroşi şi îşi întinse mânuţele spre mine când Nektas o aduse mai aproape. Nu ştiam ce să fac, dar când am ridicat braţele, ea îşi afundă pumnişorii în părul meu şi mă sărută pe frunte.

Cel mai umed şi mai *dulce* sărut pe care-l primisem vreodată.

— Noapte bună, murmură ea, trăgându-se înapoi.

— Aşa se ia rămas-bun, rosti Nektas.

— Noapte bună, am şoptit, iar vocea mi se îngraşă când i-am scos cu grijă degetele din părul meu.

Buzele ei rozalii îmi zâmbiră. Apoi se întoarse spre Nyktos şi făcu la fel. Se întâmplă cel mai ciudat lucru în clipa în care zeul primitiv se apropie de micul dragonin. Muşchii i se relaxară când îşi coborî capul şi o lăsă să-l îmbrăţişeze, strângându-i cu blândeţe braţele minuscule. Sărutul umed i se lipi de frunte, iar zâmbetul lui îmi făcu inima să tresară.

Mi-am mutat iute privirea, înghiţind în sec. Zâmbetul lui fusese sincer. Toată faţa i se luminase. Zeilor, expresia lui

fusese blândă cât timp ţinuse copila în braţe! Şi mi-am dat seama că în el era mai multă viaţă decât îşi dădea seama.

— Vreau să vin cu voi, zise Nektas. Dar numai tu şi Ash puteţi răspunde convocării.

Mi-am dres vocea şi am încuviinţat din cap.

— Chiar crezi că o să avem noroc?

— Nu văd de ce norocul nu ar fi de partea noastră de data asta, zise Nektas şi mă prinse de ceafă cu mâna liberă. Ne mai vedem.

L-am crezut.

Speram doar că nu aveam s-o facem în ajunul unui război.

Eu şi Nyktos stăteam pe balconul lui sub cerul gri. Nu aveam să mergem călare până în Dalos. Urma să trec din nou prin experienţa ciudată a mersului prin umbre.

— Eşti pregătită? mă întrebă Nyktos.

Nu eram *deloc* pregătită, dar am tăcut şi mi-am lăsat capul pe spate pentru a vedea stelele. Toată *durerea* pe care o reprimasem cu o zi în urmă părea neînsemnată în comparaţie cu ce ne aştepta.

— Ştii, am spus cu inima bubuindu-mi în piept, mi-am dat seama că prefer să nu aflu când voi leşina.

— E de înțeles, spuse el. Stătea în spatele meu. Când vei încheia Ascensiunea, nu vei mai leşina şi nu vei mai simţi durere. Vei putea să foloseşti şi tu abilitatea.

În timp ce am atins balustrada netedă, m-am gândit că Ascensiunea mea era mai degrabă o posibilitate improbabilă decât o certitudine.

— Înainte să plecăm, spune-mi la ce să mă aştept, am zis. Ce o să ne ceară Kolis?

După o scurtă tăcere, zise:

— Posibilităţile sunt nenumărate, rosti el pe un ton sec. O dată mi-a cerut să smulg din piept inima unei zeităţi pentru că nu s-a înclinat la fel de repede precum ceilalţi când a trecut pe lângă el.

Tăciunii vibrau în mine, în timp ce închideam ochii.

— Cât de multe semne ai pe piele din cauza poruncilor lui Kolis?

— O sută zece, zise Nyktos.

Bila îmi blocă gâtul. Ştiuse fără să fie nevoie să numere.

— Am pierdut șirul atrocităţilor la care am fost martor, continuă el. Înainte eram forţat să privesc, pentru că nu aveam ce să fac. Mi-e dor de timpurile acelea. Acum… acum nici măcar nu cred că aş mai schiţa un gest.

Poate că nu mai avea o reacţie fizică în faţa ororilor, dar tot îl afectau. Se simţea în tonul vocii lui.

— Ai fost acolo când… s-a săturat de vreuna dintre favoritele sale?

— Da.

Stomacul meu continuă să se învolbureze.

— Şi?

— Şi a trebuit să-mi feresc privirea până când încercam să le scap. Câteodată ajungeam prea târziu.

— Dar ai intervenit, am zis şi am prins balustrada, gândindu-mă la Saion, la Rhahar şi la ceilalţi Aleşi pe care îi salvase.

— Când eram sigur că intervenţia mea nu presupunea ca alţii să plătească vreun preţ, spuse. Îmi doresc să nu fie nevoie să te gândeşti vreodată la asta sau să ajungi într-o asemenea ipostază.

— Voi face tot ce e nevoie, am zis şi am slăbit strânsoarea de pe balustradă.

— Pentru că ai omorât la porunca mamei tale?

Nu eram în stare să vorbesc, aşa că am încuviinţat scurt din cap şi am deschis ochii.

— Aminteşte-ţi că, orice s-ar întâmpla, o parte din tine e bună. Şi nu poate fi mânjită de ceea ce s-ar putea să urmeze. Nu eşti un monstru. Şi nici nu vei deveni unul când ne vom întoarce.

Acel nod blestemat mi se urcă din nou în gât, înlocuind gustul acru al bilei.

— Poate că nu sunt monstru, dar eu, asemenea ţie, sunt capabilă de fapte monstruoase. Şi dacă stau să mă gândesc, nu sunt prea sigură că există vreo diferenţă.

— Atunci cu toţii, buni sau răi, suntem câteodată monstruoși, rosti el.

Pregătindu-mă, m-am întors către Nyktos.

— Sunt gata, i-am spus.

Îmi luă mâinile în mâinile lui, iar energia îmi traversă braţele. Mă strânse la piept, iar contactul mă făcu să simt un val de senzaţii pe care încercam să le ignor.

— Ține-te bine! îmi zise.

Am tras aer în piept şi mi-am lipit palmele de tunica lui, inhalând mirosul de citrice.

Respiraţia lui răcoroasă îmi mângâie obrazul.

— Trebuie să te lipeşti mai strâns de mine, Sera.

— Nu-mi amintesc să mi se fi cerut asta înainte.

— Ultima oară te-ai agăţat de mine de parcă urma să mori, îmi zise.

— Nu-mi amintesc, am murmurat.

Nyktos chicoti şi îşi trecu un braţ peste spatele meu. Îşi aplecă fruntea, iar respiraţia lui îmi atinse gâtul, făcându-mă să tremur.

Aerul se încărcă de energie când trupul lui Nyktos vibră. Ceaţa albă pe care o văzusem în Sala Mare a castelului

Wayfair nu apăru din podea, ci emana din corpul lui, groasă şi grea. Ne înconjura, străbătută de umbre întunecate. M-am încordat, întrucât ceaţa îmi ajungea la şolduri. Mă blocasem.

— Respiră odată cu mine, spuse el şi îşi trecu mâna peste mijlocul spatelui meu în timp ce pieptul lui se mişca la unison cu al meu.

Ne-am ţinut respiraţia patru secunde, apoi am expirat. Respiram odată cu el când ceaţa îmi ajunse la umeri.

— Respiră, îmi zise.

Nyktos îşi lipi buzele de acelaşi loc în care mă sărutase Jadis în timp ce ne înghiţea ceaţa. Ţinuturile Umbrelor dispărură, luându-mă cu ele.

Şi m-am ţinut bine.

Am clipit.

Mă simţeam ca data trecută.

Pur şi simplu, am clipit, iar când am deschis ochii, eram sub coroanele copacilor cu frunze aurii. Crengile de deasupra erau atât de pline de frunze, încât strălucirea nu venea dinspre peticele de cer albastru, ci de la razele de soare care se reflectau în acele frunze. Nu mai văzusem ceva asemănător.

Degete răcoroase îmi atinseră obrazul când am auzit trilul păsărilor, ceva ce nu se mai întâmplase de când poposisem în Ţinuturile Umbrelor. Nyktos îmi atrase atenţia spre ochii lui mari, învolburaţi.

— Sera? şopti el.

— Da?

Tăcu în timp ce mă privi, făcându-mă să mă îngrijorez.

— Abia dacă ţi-ai pierdut cunoştinţa, rosti el.

Nici nu-mi dădusem seama, fusesem inconştientă.

— E ceva rău?

— Trebuie să scoatem tăciunii din tine, îmi zise tot în şoaptă. Cât mai curând.

Inima mi-a tresărit când m-am îndepărtat și am privit în jur. Trunchiurile pâlcului de copaci sub care stăteam licăreau, acoperite cu praf de aur.

— Sunt atât de frumoşi! am zis.

— Se numesc copacii lui Aios.

M-am uitat la el.

— Presupun că nu e coincidenţă de nume.

Un rânjet ironic apăru pe chipul lui în timp ce ridică privirea spre ei.

— Deloc. Aios i-a crescut cu atingerea ei.

Am rămas cu gura căscată.

— Poate să facă aşa ceva? l-am întrebat.

— Poate crea multe lucruri minunate când vrea, spuse el, iar eu mă întrebam dacă Aios îi crescuse după ce scăpase din Dalos.

— Suntem la porţile Dalosului. Când vom ieşi din acest pâlc de copaci, va trebui să fim foarte atenţi.

Am încuviinţat din cap.

— Nu te lăsa ademenită, continuă el. Şi să nu ai încredere în nimeni.

— Nici nu intenţionam.

— Foarte bine. Ei ştiu că am sosit. Au simţit.

Inima mi se izbea de coaste.

— Sunt pregătită, am zis, dar nu eram sigură dacă minţeam sau nu. Oricum ar fi fost, am început să mergem printre copacii strălucitori, iar paşii noştri nu scoteau niciun sunet.

M-am asigurat că emoţiile mele erau încuiate și că inima şi mintea îmi erau calme. Am tras în piept briza călduţă care îmi amintea de casă şi mi-am ţinut respiraţia patru secunde,

după care am expirat. Făceam asta în timp ce ajungeam la liziera copacilor, iar zidul oraşului Dalos se profila la orizont. Zidul era la fel de înalt precum cel care înconjura Casa lui Hades şi Lethe, însă fusese construit din marmură şlefuită în care străluceau pietre scânteietoare.

Elegant.

Dar ce-mi atrase atenţia fu ceaţa groasă de pe zid, un văl pe care-l văzusem și în Vâlcea.

Soarele cald cădea asupra noastră, iar eu am privit cerul. Soarele era nevăzut, ca în Vâlcea. Nyktos tăcea în vreme ce eu priveam poarta din zid, care ne aştepta deschisă. Vreo zece gardieni stăteau de-o parte şi de alta şi îmi amintiră imediat de statuia lui Kolis din Sala Mare din Wayfair.

Soldaţii aveau platoşe aurite şi purtau același simbol care apăruse în palma lui Nyktos. Pe sub platoşe purtau tunici albe ce le ajungeau până la genunchi. Aveau săbii cu lame de aur pe care le ţineau la şold, în teci. Capetele le erau descoperite, dar faţa le era pictată în auriu. Feţele păreau mascate, iar măştile parcă aveau aripi.

Ceva mi se păru familiar în acea imagine, dar nu ştiam exact ce, când o umbră trecu peste noi. Privind peste umăr, aerul îmi rămase în gât. Statui masive ale unor bărbaţi, sculptate în marmură, se ridicau peste arborii lui Aios, cu mâinile pe lângă trup. Statuile erau aliniate de la est la vest cât puteam să văd cu ochii. Erau mai înalte decât cea mai înaltă clădire din Lasania, chiar mai înalte decât Templurile și aruncau umbre impunătoare. Gardienii de la poartă îngenunchează.

Am trecut de ei în tăcere și am intrat în Oraşul Zeilor, unde am văzut ce ascundeau zidul și ceaţa. Ştiam că aveam gura căscată în timp ce priveam Dalosul. Eram impresionată

de mărimea oraşului. Era mult mai mare şi decât Carsodonia, capitala Lasaniei.

Copaci asemănători cu cei din Vâlcea străjuiau un drum strălucitor de diamante zdrobite, cu ramurile lor joase, ce cădeau precum un baldachin de flori albe bătute uşor de briză. Am urmat cu privirea drumul spre o clădire imensă, care strălucea după un zid mai scund, aflat nu departe de intrare. Clădirea avea patru turnuri în trepte ce urcau spre un dom, care părea a se hrăni cu razele soarelui. Vedeam vârfurile de aur și de fildeş întinse după zidul interior. În ciuda căldurii, mă trecură fiorii. Instinctul îmi zicea că *el,* adevăratul zeu primitiv al morţii, ne aştepta în acea fortăreaţă întinsă din diamante și cristal.

Mi-am trecut privirea de la fortăreaţă la oraşul strălucitor. Clădiri mari şi mici acopereau dealurile şi văile care se întindeau cât puteai cuprinde cu ochii. Unele clădiri erau plate, altele dreptunghiulare, altele rotunde, cu colonade, şi toate străluceau diamantin. În tot oraşul se ridicau turnuri cristaline şi graţioase, care dispăreau între norii albi. Multe clădiri erau acoperite de iederă ce urca spre turnuri.

— E minunat, am zis.

— De la distanţă.

Am fost străbătută de nelinişte. Îl priveam pe Nyktos în timp ce mă conducea spre mijlocul drumului îngust, singurul sunet fiind briza ce trecea printre crengile arcuite și graţioase ale copacilor şi şoaptele vântului. M-am încruntat privind în jur, deoarece nu văzusem pe nimeni în preajmă. Nu auzeam pe nimeni. Nici măcar păsările nu se mai auzeau. M-am înfiorat deoarece cu fiecare pas eram mai aproape de fortăreaţă.

— Unde e toată lumea? am întrebat.

— Ştii cum au poreclit unii Dalosul? mă întrebă Nyktos în timp ce privea atent copacii. Oraşul Morţilor.

Un nume de rău augur.

— Cei care mai trăiesc aici sunt probabil la curte, îmi zise și arătă cu bărbia spre fortăreaţă. Curtea se află în incinta Palatului Cor.

Gura mi se uscă brusc când ne-am apropiat de coloanele zidului interior. Nu erau gărzi la poartă, dar mirosul din aer era ciudat – dulceag și metalic. Neliniştea mea crescu, iar tăciunii din piept sfârâiau în timp ce treceam printre coloane şi pătrundeam în curtea Palatului Cor. Nyktos înjură în şoaptă când încetinirăm, iar eu vedeam…

Eram îngrozită. Nu auzisem vântul. Ci auzisem *gemete.* Sunetele veneau dintre copacii din incintă, din firidele strălucitoare ale fortăreţei, dinspre pânzele albe și învolburate care nu erau acoperăminte, ci văluri, rochii sfâşiate şi tunici ce băteau în vânt.

Nimic, absolut nimic nu mă putu pregăti pentru ceea ce vedeam. Am văzut un trup gol atârnat deasupra porţilor aurite ale palatului, stropit cu sânge uscat. Mai în spate am văzut forme moi atârnând după florile albe ale sălciilor. Îmi era rău. Inima îmi bătea în piept şi gâtul mi se strânse auzind sunetele – *gemetele* – ce răsunau dinspre crengi, dinspre spaţiile dintre coloane, acolo unde mâini şi picioare fuseseră pironite de piatră.

Am crezut că Nyktos îmi şoptea numele, dar nu puteam fi sigură pentru că gemetele deveniseră un cor mult mai brutal decât cântecul sirenelor. Nici nu puteam să număr cadavrele. Nu mai puteam vorbi, iar tăciunii…

O altă oroare îşi făcu apariţia când tăciunii îmi vibrau frenetic în piept, reacţionând nu doar la moarte, ci şi la muribunzi. Încercam să-mi feresc privirea şi speram că

tăciunii aveau să se liniştească, dar nu aveam unde să privesc. Corpurile atârnau de copaci şi din balcoane asemenea unor fâşii care cântau când trecea vântul pe lângă ele. Pielea mi se înfierbântă şi sfârâi, iar eu simţeam că pierdeam controlul asupra tăciunilor. Colţurile ochilor mei se albiră când picioarele mi se mişcau singure şi mă conduceau spre colonadă, unde ochii albaştri ai unui bărbat urlau ceea ce gura lui cusută nu mai putea.

Viaţă.

Sau moarte.

Eliberare.

Am ridicat braţul. Nu m-am putut opri. Puterea tăciunilor era prea intensă, iar şocul asupra mea fusese prea mare. Fisura din piept începu să se destrame, iar puterea se scurse din mine.

Tăciunii – sursa vieţii – ieşiră la suprafaţă, în mijlocul Dalosului, şi nu mai puteam să mă controlez.

Capitolul 34

Nyktos mă trase spre el şi mă ţinu la piept, iar eu abia dacă simţeam energia ce îi străbătea corpul şi intra în al meu.

— Nu ştiam că e aşa de groaznic, îmi zise. Te-aş fi avertizat. Respiră, Sera! Odată cu mine.

L-am privit speriată în timp ce tăciunii îmi apăsau pielea. *Eather-ul* îmi aprindea venele.

— Nu-l pot opri, am şoptit respirând sacadat, el înţelegând imediat. Trebuie să mă opreşti, altfel…

Nyktos mă sărută. Am icnit, iar el profită şi continuă să mă sărute. Atingerea buzelor lui, mişcarea neaşteptată a limbii lui, gustul mentolat al gurii sale mă străbătură ca un fulger, disipând norul de groază ce mă cuprinsese, golindu-mi mintea de gânduri. Nu știam că un sărut putea să aibă o asemenea putere, dar sărutul lui Nyktos se părea că putea să aibă acest efect. Își trecu mâna peste obrazul meu și prin păr, după care îmi sprijini ceafa și mă sărută și mai apăsat.

Buzele lui se lipiră de ale mele, tari şi sălbatice, în timp ce fum și rămășițe de beznă se scurgeau din el în fuioare groase. Se încolăciră pe picioarele noastre şi pe spatele meu. Atingerea lui îngheţată mă şocă şi îmi aminti de noaptea petrecută în camera mea, când el mă privise în timp ce eu mă atinsesem.

L-am prins de haină, iar brocartul îmi zgârie palmele când sfârâitul din piept se intensifică. O lumină argintie îmi ieşi din degete şi fu acoperită de umbre.

Nyktos oprea tăciunii, dar nu aşa cum prevăzusem, ci în acelaşi fel în care eu îi distrăsesem atenţia când Attes părăsise biroul. Aproape că îl implorasem să folosească

abilitatea de constrângere şi probabil ştiuse asta. Dar alesese să mă sărute.

Şi *continua* să mă sărute.

Eram într-o curte plină de morţi şi muribunzi, dar parcă ne aflam mult mai departe, în timp ce gura şi limba lui mă gustau. M-am relaxat şi m-am cutremurat când colţii săi îmi ciupiră buza de jos, trăgându-mi un strop de sânge pe care el îl linse.

Nu se opri din sărut. Încetă doar când puterea ce-mi invadase sângele începu să se retragă, iar tăciunii se calmară, continuând să vibreze, dar într-un mod mai uşor de controlat.

Cu toate acestea, se lipise de buzele mele. Gura lui dansa peste a mea, iar pielea mea simţea alt fel de căldură, provenită din plăcere, nu din cauza ororilor din jur. Nu conta unde ne aflam. Oricât de periculos era ce făceam.

Cineva îşi drese glasul.

M-am încordat.

Nyktos îşi domoli apăsarea buzelor. Nu se grăbi şi îşi domoli mişcarea limbii şi apăsarea gurii. Când în sfârşit se desprinse şi îşi înălţă capul, iar eu deschideam ochii, umbrele de *eather* pe care le invocase dispăruseră.

Mă privi. Avea o întrebare în privire. Eram oare în control? Credeam că da, pentru că ştiam ce ne înconjura. Am încuviinţat scurt din cap.

— Foarte curajoasă, foarte puternică, murmură el şi îşi trecu degetele prin părul meu. Mă mângâie pe obraz şi spuse mai tare: E vreun motiv pentru care ne întrerupi, Attes?

Slavă zeilor că Attes era cel care ne întrerupsese, dar bucuria nu dură mult. Attes probabil bănuia că nu eram deloc aşa cum mă descrisese Nyktos. Nu ştiam ce urma să facă.

Am apelat la curaj şi l-am privit. Zeul primitiv nu era singur. Alături stătea un bărbat cu păr negru, iar pe faţă avea pictate aripi aurii.

Am clipit când acea mască pictată îmi trezi amintiri de care nu reuşeam să mă agăţ. Rânjetul bărbatului necunoscut nu semăna deloc cu zâmbetul amuzat al lui Attes. Dar nu mi-am permis să-mi mut privirea, pentru că ştiam ce aş fi văzut dacă o făceam.

— Nu v-am întrerupt eu, rosti Attes şi îşi încrucişă braţele peste pieptul fără platoşă. Făcu semn cu bărbia spre cel care se afla lângă el. Dyses v-a întrerupt. Eu mă bucuram de privelişte.

Energia care radia din Nyktos era la fel de îngheţată pe cât era obrazul meu de fierbinte.

— Chiar ai chef să-ţi pierzi ochii, am spus.

— Merită, chicoti Attes.

L-am privit pe zeul primitiv al înţelegerii şi războiului ridicând o sprânceană de un blond-închis când Dyses înaintă şi făcu o plecăciune. Ochii săi palizi mă cercetară în timp ce el se ridică. Zeul îşi înălţă bărbia.

— Majestatea Sa e la curte şi nu e momentan gata să vă primească. Vocea lui purta accentul greu al celor din insulele Vodina, mai exact al lorzilor de acolo. Ceilalţi sunt în atrium. Vă voi escorta pe dumneavoastră… şi pe amanta dumneavoastră, adăugă Dyses.

Am mai clipit de două ori.

— Cât timp va fi Majestatea Sa ocupat? întrebă Nyktos.

— Vi se va alătura când va termina, spuse Dyses şi îşi mai trecu o dată privirea palidă peste mine.

— Sunt sigur, aproape că toarse Nyktos, în timp ce pielea mea îi putea simţi frustrarea. Iar ea nu e amanta mea. E consoarta mea.

— Doar Majestatea Sa înmânează un asemenea titlu, îl corectă Dyses, strâmbându-se în timp ce mă privea. Până atunci, ar fi bine ca dumneaei să înţeleagă că e în prezenţa unor superiori şi ar face bine să se încline.

M-am încordat şi mi-am dat seama că ar fi trebuit să fac aşa de îndată ce îl văzusem pe Attes. Bănuiam însă că Dyses era mai ofensat pentru că nu îi arătasem *lui* respect. Mi-am înghiţit frustrarea şi le-am demonstrat că aveam bun-simţ. M-am plecat în faţa lor.

— Să nu îndrăzneşti, îmi zise Nyktos şi mă opri punându-şi o mână pe braţul meu. Ochii lui îi întâlni scurt pe ai mei, apoi se întoarse spre Dyses. Viitoarea mea consoartă nu se înclină decât în faţa celor care merită respect, zise Nyktos. Zâmbetul lui leneş nu anunţa nimic bun. Până atunci…

Nyktos păşi prin umbră şi apăru în spatele lui Dyses într-o fracţiune de secundă. Fără niciun fel de avertisment, pieptul lui Dyses explodă într-un nor de sânge roşu-albăstrui.

M-am tras în spate din instinct şi am apucat pumnalul de la coapsă, dar apoi am văzut mâna lui Nyktos.

Zeilor! Nyktos îşi trecuse pumnul prin spatele zeului, prin oase şi ţesuturi. Îşi eliberă mâna, ţinând în palmă o gâlmă roşie-albăstruie. Dyses îşi privea pieptul cu gura căscată.

— *Tu* te vei înclina în faţa ei, rosti Nyktos când strânse inima între degete şi o făcu să dispară într-o strălucire argintie de *eather.*

— La dracu'! murmură Dyses şi căzu în genunchi.

Apoi căzu în faţă.

Am privit gaura sângerie din mijlocul tunicii albe a lui Dyses, apoi am ridicat încet privirea spre Nyktos.

— Ei bine, spuse Attes, evenimentul îl va amuza sau îl va enerva pe mai-marele nostru.

— Probabil îl va amuza, zise Nyktos când se aplecă şi se folosi de tunica zeului mort ca să-şi cureţe mâna. *Nu* mi-a căzut bine tonul lui.

— Nici mie, am zis răgușit, recăpătându-mi glasul. Dar poate că am exagerat puţin.

Nu puteam deslușī nimic în liniile dure şi izbitoare de pe faţa lui Nyktos.

— Mă testa ca să vadă ce fac pentru tine. A eşuat, iar acum alţii vor şti, zise în timp ce se ridică.

— Presimt că o să tot avem zei rămaşi fără inimă azi, remarcă Attes când mă privi. Zâmbea din nou. Sângele lor se va asorta foarte bine cu rochia ta răvăşitoare.

— S-ar putea s-o păţeşti şi tu dacă o mai privești așa, rosti Nyktos în timp ce trecu peste cadavru. Presupun că aşteptai sosirea noastră.

Attes nu păru afectat de amenințare.

— Așa e. Speram că aveaţi să sosiţi în curând de vreme ce sunteţi o companie mult mai plăcută.

— Asta nu spune multe, rosti Nyktos când mă luă de mână. Există un motiv?

Mă uitam în jos în timp ce Nyktos mă conducea pe lângă cadavrul lui Dyses, ezitând însă văzând mâna zeului.

— Sera? Nyktos se uită în spate la mine. Nu te teme, cineva îl va lua de aici.

— Nu e vorba de asta, am zis pentru că mi se păruse că mâna lui Dyses tocmai tresărise. Dar nu era posibil. Zeii, în comparaţie cu zeii primitivi, nu puteau supravieţui fără inimă. Cu toate acestea, tăciunii nu reacţionară la moartea zeului. Ştiam că nu-i puteam spune toate acestea. Nu e nimic important, am zis.

— Ceva nu e în regulă, nu-i aşa? zise Attes, atrăgându-mi atenţia. Îşi mută privirea de la zeu la Nyktos. Dyses tot timpul mi s-a părut cumva ciudat.

— Aşa e, murmură Nyktos. Dar niciunul dintre servitorii lui Kolis nu pare în regulă, nu? De ceva vreme. Continuă să-l privească pe zeul căzut. Simt că nu are suflet.

Attes se întoarse spre cadavru.

— Imposibil, zise el.

— Nu văd niciun suflet, rosti Nyktos când se îndepărtă de cadavru. Îl privi pe celălalt zeu primitiv. Fie sufletul încă nu i-a părăsit trupul, fie nu are suflet. Aş şti asta.

— Aşa e, spuse Attes şi lovi încet piciorul cadavrului. Nicio reacţie. Interesant, mai zise Attes. Îşi înălţă capul, cu o privire argintie plată. Ar trebui să mergem.

M-am întors spre Dyses în timp ce ne-am îndepărtat. Zeul era mort, dar oare chiar nu avusese suflet? Am înghiţit în sec şi mi-am amintit ce-mi spusese Gemma despre unii Aleşi care dispăruseră şi se întorseseră precum ceva ce ea nu mai văzuse până atunci.

Speriată, l-am privit pe Attes, care ne conducea, având grijă să nu trec pe sub cadavrul care atârna deasupra noastră. M-am cutremurat şi m-am concentrat la atingerea răcoroasă a lui Nyktos. Ceva mă liniştea în acea atingere, dar nu-mi doream să mă gândesc prea mult la asta în timp ce mergeam de-a lungul drumului pavat cu granit şi diamante.

— Observ că Majestatea Sa a *renovat* pe ici, pe colo, comentă Nyktos în timp ce intram în altă curte pe care nu doream să o privesc.

— Aşa se pare, zise Attes. Un muşchi zvâcni pe faţa lui Attes, o reacţie vagă care părea să spună multe. Nu sunt sigur că şi-au pecetluit singuri soarta, dar ştiu că erau Aleşi colectaţi cu ocazia ultimului Ritual.

Respiraţia îmi ardea plămânii, făcându-mă să închid ochii o clipă.

Nyktos îmi strânse mâna şi tăcu în vreme ce Attes ne conducea printr-un pasaj acoperit cu flori. Mirosul dulceag al florilor roz-violet, dar şi frumuseţea lor contrasta puternic cu scena de mai devreme.

— Ai fost convocat şi tu? îl întrebă Nyktos în vreme ce treceam pe lângă zidurile netede din piatră de umbre ale unor bungalow-uri.

— Kyn a fost chemat, rosti Attes. Aşa că am decis să-l însoţesc.

Ceva se întâmplă între cei doi zei primitivi în timp ce Attes se concentră la cărare.

— Şi Hanan e aici. Nu ştiu dacă a fost convocat sau nu.

Eram şi mai neliniştită, dar Nyktos rânji.

— Şi de ce ai ales să ne însoţeşti?

Attes ajunse în faţa unui bungalow.

— Speram să o văd pe Sera.

Nyktos se întoarse spre celălalt zeu primitiv, iar *eather-ul* pocnea în aerul din jurul său.

Am suspinat.

— Am impresia că ai o plăcere perversă de a-l irita pe Nyktos, am spus.

— Am o grămadă de plăceri perverse, admise Attes. Dar îmi doream să mă asigur că îţi mai aduci aminte ce ţi-am zis la prima noastră întâlnire. El încetini. Chiar dacă găsesc înviorătoare limba ta ascuţită şi atrăgătoare, zise el, ochii săi argintii găsindu-i pe ai mei, altora nu o să le placă. Mai ales celor pe care-i vei întâlni aici, în Palatul Cor.

În alcovurile întunecate ce se aliniau de-a lungul coridoarelor împodobite cu aur ale atriumului, indivizi

parţial îmbrăcaţi sau goi-puşcă se îndeletniceau cu toate actele sexuale imaginabile – şi cu unele pe care nici măcar nu le luasem în calcul – singuri sau în grup. Nu am privit îndeaproape ca să văd dacă toţi erau zei, pentru că peste tot se întâmplau o grămadă de lucruri dacă era să mă iau după gemete şi icnete.

Nyktos şi Attes nu păreau prea afectaţi sau conştienţi de membrele şi pielea transpirată, iar eu mă întrebam dacă asta se întâmpla des acolo.

— Când ai sosit? îl întrebă Nyktos pe Attes în timp ce încercam să nu privesc intrările străjuite de coloane ale alcovurilor, concentrându-mă asupra perdelelor aurite aflate la capătul coridorului.

— Acum câteva ore, zise Attes şi miji ochii. S-ar putea să nu te surprindă, însă Kyn e deja beat.

— Ai dreptate, rânji Nyktos, nu mă surprinde.

— Mai e cineva? am întrebat. Nu i-am pronunţat numele, dar am simţit că Nyktos mă privea.

— Nici un alt zeu primitiv, din câte ştiu, dar prezenţa mea compensează.

Îmi rânji provocator. Mi-am dat ochii peste cap şi m-am simţit uşurată să aflu că Veses absenta, dar mă temeam că Nyktos avea să-l lase pe Attes fără un organ vital până la finalul zilei.

Tăciunii din piept vibrară lent când perdelele aurii se depărtară. Inima era să-mi sară din piept. Spaţiul aflat dincolo era vast. O încăpere circulară, pe care n-aş fi numit-o neapărat atrium. Canapele pufoase şi divanuri erau întinse de-a lungul zidurilor, sub draperiile ce acopereau ferestrele. Tavanul părea acoperit cu aur.

Am văzut podiumul din mijlocul încăperii, înconjurat de coloane, aflat între două arcade. Perdele aurite erau legate

de coloane, iar după ele se vedea un tron acoperit cu diamante şi… aur.

Înţelegeam tematica – opulentă şi vulgară – a Palatului Cor în timp ce traversam podeaua de marmură cu nervuri aurii.

Am observat că atriumul nu era gol. Un bărbat înalt şi cu păr negru se afla în dreapta podiumului şi stătea cu spatele la noi în timp ce vorbea cu cineva pe care nu-l vedeam. Era îmbrăcat asemenea lui Attes şi Nyktos – pantaloni din piele neagră şi o tunică fără mâneci. O brăţară din argint îi împodobea bicepşii. Avea o cupă în mână, pe jumătate plină cu un lichid de un chihlimbariu întunecat.

— Hanan, mă atenţionă Nyktos imediat, înclinând capul spre mine.

Îmi simţeam stomacul plin cu şerpi când am încuviinţat din cap. Ceilalţi aflaţi în atrium, răsfiraţi, semănau cu gardienii pe lângă care trecuserăm la intrare – în armuri complete şi cu feţele pictate în auriu.

Nyktos mă conduse spre un divan aflat în stânga, cât mai departe de gardieni. Mă trase între picioarele lui şi se aşeză. M-am încordat înainte să-mi aduc aminte de ce mă ţinea aşa. M-am relaxat şi am încercat să nu afişez nicio expresie.

Attes ridică o sprânceană.

— Trebuie să-l găsesc pe fratele meu, spuse şi privi înspre coridorul pe care veniserăm. Înainte de a intra în bucluc, lucru care mă nemulţumeşte.

— Attes? Nyktos îl opri pe celălalt zeu primitiv în timp ce îşi încrucişa braţele pe talia mea. De ce i-ai ucis pe gardienii lui Kyn? îl întrebă în şoaptă.

Umerii lui Attes se tensionară în timp ce-mi aminteam de gardienii lui Kyn, care apăruseră ca să ne anunţe că

încoronarea avea să fie amânată.

— Îi luau pe tineri cu ani buni înainte să-şi termine Sacrificiul şi îi băgau în taberele lor, zise Attes. Nu o făceau ca să-i protejeze, aşa că i-am eviscerat.

Zeul primitiv se înclină înainte să se întoarcă pe călcâie. L-am privit cum părăsea încăperea, iar draperiile se închiseră în urma lui.

— Nu te aşteptai la un asemenea răspuns? l-am întrebat.

— Acum câteva luni, nu, îmi zise Nyktos întinzându-şi un picior.

Eu mi-l ţineam pe al meu sub al său.

— Ţi s-a părut cumva că Attes încerca să mă protejeze?

El încuviinţă din cap în vreme ce privea prin încăpere. *Eather-ul* din ochii săi se mai calmase, dar privirea îi era alertă.

— Da. Şi acum mi se pare că face la fel.

— Atunci nu-l mai ameninţa că-i scoţi ochii. Ar putea să ne fie *prieten,* am zis.

— O voi face când nu se va mai uita la tine ca la un desert, îmi zise.

— În primul rând, nu mă privea aşa, am zis mirată.

— Doar aşa te priveşte.

— Chiar dacă ar fi aşa, nu ai de ce să fii gelos, i-am amintit.

— De acord. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că sunt gelos, iar Attes va trebui să-şi regenereze ochii.

Îşi întoarse capul spre stânga.

O uşă de lângă podium se deschise, iar o femeie intră cu o tavă pe care se aflau pahare. Avea părul strâns în coadă şi o mască pictată pe faţă, ce strălucea în contrast cu tenul ei întunecat. Mi-am trecut privirea peste rochia largă în stil

vechi, făcută din material aproape transparent. Avea brăţări de aur pe braţele zvelte de la încheieturi până la coate.

— Toţi de aici trebuie să poarte aur? am întrebat când se apropie femeia.

Nyktos pufni.

— Majestatea sa preferă culoarea – simbolismul.

Femeia se opri înaintea noastră și se aplecă.

— Doriţi ceva de băut, Excelenţele Voastre?

Am privit-o. Ochii femeii erau căprui-închis şi nu aveau aură în jurul pupilelor. Oare era o zeitate care nu făcuse Ascensiunea? Sau o muritoare? O Aleasă. Mi se strânse pieptul în timp ce priveam la pahare observând lichidul liliachiu dintr-unul. L-am ridicat, curioasă.

— N-ar fi înţelept, spuse Nyktos încet şi îmi îndreptă mâna spre un pahar cu lichid chihlimbariu. Mulțumim, îi spuse el femeii.

Femeia rămase surprinsă, după care se înclină din nou. Apoi se întoarse în direcţia lui Hanan, care încă nu ne văzuse.

Ceea ce îmi convenea.

— Ce se afla în celălalt pahar?

— Vin de Radek, făcut din struguri din Kithreia, zise Nyktos și gustă din pahar.

— De la Curtea Maiei, nu?

— Da. Vinul e un afrodiziac destul de puternic.

— Ah, am spus și am privit spre Nyktos, apoi spre femeia care apropia tava de Hanan. Cât de puternic?

— Eu n-am gustat, însă am auzit că poţi fi cuprins de dorinţă timp de trei zile la rând.

Am luat o gură din paharul meu, în care se găsea whisky, după cum am aflat.

— E greu să-mi imaginez că ar putea cineva rezista atât

de mult.

— Eu pot, murmură el, iar irisurile îi străluciră.

L-am privit.

— Sunt sigură.

Zâmbi. Am întors privirea şi am sorbit din băutură privind marmura, urmând liniile şi curbele încăperii. M-am lăsat pe spate. Braţul lui Nyktos mă strânse în timp ce urmăream liniile podelei. Nu erau urme naturale, însă modelul…

Un lup.

Unul masiv, aflat la vânătoare, ce mârâia.

Nyktos se întoarse spre mine.

— Ai simţit ceva afară? Cu Dyses?

Am clipit şi mi-am mutat privirea spre el.

— Nu am simţit… *nimic,* am zis.

El încuviinţă din cap şi îşi încordă maxilarul. Înţelesese ce nu-i zisesem direct.

— Mi se pare mie sau podeaua are un model desenat pe ea?

— Aşa e. Asta dacă vezi un lup.

— Chiar văd. Îmi aduce aminte de blazonul de pe uşile tale.

— Ar trebui, pentru că e aproape identic. E blazonul neamului tatălui meu. Al lui şi al lui Kolis. Şi al meu, adăugă după o clipă.

Whisky-ul cu aromă de fum îmi arse gâtul. Voiam să întreb cum se simţea împărţind acelaşi blazon cu unchiul său, dar ştiam că nu era momentul. M-am uitat iar la acel lup care îmi amintea de un lup *kiyou* pe care îl reînviasem – cât de fioros şi de curajos fusese, chiar şi în pragul morţii!

— De ce se află lupul pe blazon?

— Familiei mele i-au plăcut întotdeauna lupii, îmi

explică el. Tata mi-a zis la un moment dat că nu e creatură mai loială şi mai protectoare decât lupul. Sau una mai spirituală. Vedea lupii ca pe sine. Gardieni.

— Tu te vezi aşa?

El se propti în spatele meu, dar nu răspunse.

— Ar trebui, i-am zis.

El îşi lăsă mâna pe şoldul meu în timp ce-mi mângâia creştetul cu bărbia.

— Chiar crezi? Şi acum? După toate cele întâmplate?

Ştiam la ce se referea. Veses.

— Da, am zis. Faptul că ai fost ticălos nu schimbă cu nimic alte aspecte.

Nyktos tăcu.

Am băut din nou şi am privit faţa stoică şi pictată a unui gardian. Acele amintiri vagi se înfiripară din nou.

— E ceva la măştile acelea, am spus. Însă nu reuşesc să-mi dau seama despre ce-i vorba.

— Sunt alt simbol a ceea ce a aparţinut odată tatălui meu, rosti Nyktos după un timp, iar degetele lui se mişcară lent pe şoldul meu. Şoimii reprezintă inteligenţă, putere şi curaj. O amintire că trebuie să fii prudent, dar şi curajos. Şoptea şi îmi atingea tâmpla cu buzele. Aripile sunt cele ale unui şoim, dar când tatăl meu a fost rege, acestea erau argintii.

— Argintii? Adică un şoim argintiu?

— Ca marele şoim argintiu, îmi zise. Tatăl meu era fascinat de acele creaturi. Le considera… El mă cuprinse de şold. Te-ai încordat. Ce e?

— Nu ştiu, am zis şi m-am întors spre el. Am tresărit când buzele noastre s-au atins în trecere. Mâna ce ţinea paharul îmi tremura. Tot văd şoimi argintii, am zis. Ca în noaptea aceea în Pădurea Muribundă. Şi atunci am văzut

unul.

— Imposibil, zise Nyktos când îşi mişcă degetele de-a lungul taliei şi şoldului meu. Ai avut noroc că ai văzut unul în Pădurea Roşiatică, dar nici măcar un şoim n-ar pătrunde în Pădurea Muribundă.

— Dar eu am văzut…

Am tăcut în momentul în care uşa din spatele podiumului se deschise, şi un bărbat lat în umeri intră cu bustul gol, cu părul în două nuanţe, ca Nektas – stacojiu şi negru. Nu trebuia să-i privesc ochii sau să văd pe carne urmele solzilor pentru a-mi da seama că era un dragonin.

— Davon, îmi şopti Nyktos. Rudă îndepărtată cu Nektas.

— Aha, am zis.

— Nu destul de îndepărtată, dacă e să te iei după Nektas.

— Aha, am repetat şi l-am văzut pe dragonin coborând de pe podium.

Îşi dădu pletele peste umăr şi ne privi în timp ce traversa atriumul. Apoi rânji.

M-am încordat.

— Ignoră-l!

Nyktos continua să mă mângâie.

Îmi era greu să-l ignor pe Davon, deoarece continua să ne privească în timp ce se îndrepta spre intrarea acoperită cu draperii. Cum rămăsese o rudă a lui Nektas la curtea lui Kolis după ce soţia dragoninului păţise ce păţise? Nu zisese Nektas că unii dintre dragoninii ce-l slujiseră pe Kolis fuseseră forţaţi să o facă? Şi aşa fuseseră corupţi? Oricum ar fi fost, nu era nevoie de prea multă imaginaţie pentru a înţelege de ce Nektas îşi dorea ca Davon să fie o rudă cât mai îndepărtată.

Un braţ dădu la o parte draperiile când Davon se

apropie de ele. Vedeam doar un pic din bărbatul care aştepta pe hol, deoarece era cu spatele la noi. Avea pielea aurie şi păr blond, ce-i ajungea până la umeri.

— Avem ceva de rezolvat, spuse bărbatul.

M-am încruntat când Davon îi răspunse:

— Evident.

Vocea mi se părea cunoscută – cu o inflexiune uşoară. Eram convinsă că o mai auzisem.

Nyktos se întoarse din nou şi îmi atrase atenţia printr-o mişcare a buzelor ce trecură uşor peste ale mele.

— Se apropie Hanan, îmi zise.

Gândurile legate de bărbatul ascuns şi de dragonin fură alungate când Nyktos îşi lăsă paharul de whisky abia atins pe marginea mesei.

Mă sărută în colțul gurii, iar reacţia mea fu una confuză. M-am înfiorat, apoi mi-am amintit că totul era prefăcătorie. Un spectacol. Nyktos îşi îndepărtă încet gura de mine.

— Hanan, rosti Nyktos.

— Nyktos, veni răspunsul cu o voce gravă şi dură.

Inima îmi bătea frenetic privind spre zeul primitiv al vânătorii și al justiţiei divine. Părea cam de vârsta lui Attes, în jur de 30 de ani, şi avea un chip palid şi ascuţit, cu trăsături unghiulare. Era un chip frumos, într-un fel șiret şi asemănător unui animal de pradă. Pe mine însă mă lăsa rece.

— Mă întrebam când aveai să catadicseşti să îmi arăţi respectul cuvenit, zise Nyktos, şi am sesizat zâmbetul rece şi vag din vocea lui. Dar mi-am dat seama că aşteptai o mică trupă de Cimmerieni înainte să-ţi iei inima în dinţi.

Zeilor!

Hanan îşi subţie buzele. Nu ştiam să-mi schimb comportamentul în prezenţa altui zeu primitiv atât de rapid ca Nyktos. El știa să treacă într-o clipă de la periculos la

mortal.

— Din moment ce i-ai ucis pe cei pe care i-am trimis la curtea ta, începu Hanan, n-ar trebui să te surprindă faptul că am cam rămas fără trupe.

— Ce păcat, spuse Nyktos în timp ce îmi atingea şoldul. Atâtea vieţi curajoase aruncate la gunoi din cauza îndrăznelii şi laşităţii tale!

Hanan înlemni.

— Gura aia a ta îţi va aduce într-o zi doar necazuri.

— Cred că deja mi-a adus destule, dar iată-mă!

— Şi – începu Hanan, care nu-şi putea lua ochii de la mine –, în sfârşit, o vedem la faţă.

Fiori îngheţaţi îmi cuprinseră coloana. Am pus paharul pe masă, în caz că aveam nevoie de ambele mâini. Rânjetul de pe buzele lui Hanan mă îngrijora. Puterea lui Nyktos se înfoia în spatele meu.

— Nu e deloc aşa cum mă aşteptam, rosti Hanan.

Nyktos îşi trecu degetele peste marginea corsajului meu.

— La ce te aşteptai?

Zeul primitiv al vânătorii şi al justiţiei divine ridică o sprânceană.

— La un diamant care va ajunge zdrobit în bucăţele.

Mi se păruse că mă complimentase şi mă ameninţase în acelaşi timp.

— Nu sunt genul de diamant uşor de sfărâmat, am spus înainte să-mi amintesc de avertismentul lui Attes. Până la urmă, diamantele nu crapă.

— Dar se pot sfărâma, zise.

— Ai grijă Hanan! îl avertiză încet Nyktos când Hanan îngenunche la picioarele noastre şi ne privi în ochi.

Zeul primitiv îl ignoră pe Nyktos şi adulmecă aerul, ca

un vânător care căuta prada.

— Tu eşti… ce anume? O zeitate? Cel puţin aşa mi s-a spus. Eşti pe cale să închei Ascensiunea, adăugă el, iar eu mă bucuram că nu avea simţurile prea dezvoltate. Din câte ştiu, eşti doar o muritoare. Îmi zâmbi şi îşi dezvălui colţii. Tăciunii îmi vibrau în piept, gata să dezlănţuie o izbucnire violentă. Nu e nimic mai fragil ca un muritor.

— Ştii ce mai e fragil? întrebă Nyktos şi îmi atinse baza sânului cu degetul mare. Oricare dintre oasele tale.

Hanan îşi întredeschise buzele, dar înainte să poată răspunde, fu împins pe podeaua de marmură. Ochii săi se lărgiră, aprinşi de esenţă, în vreme ce se proptea cu o palmă în podea ca să nu mai alunece. Dacă aş fi putut să simt gustul mâniei, ca Nyktos, probabil aş fi simţit că Hanan aproape că se îneca în acea emoţie.

— Te-am avertizat doar din amuzament, spuse Nyktos tărăgănat, pe un ton moale, contrar vorbelor pe care le rostea. Nu va exista al doilea avertisment. Dacă îi mai vorbeşti o singură dată, dacă o mai priveşti, îţi voi sfărâma toate oasele corpului laş şi te voi arunca în Abis. Vei ajunge atât de adânc afundat în gropile de acolo, încât îţi va lua un secol să ieşi. Ai înţeles?

Mi-am depărtat buzele. Un puseu de căldură mă cuprinse şi mi se acumulă în stomac. Ar fi trebuit să fiu deranjată şi îngrozită de vorbele lui Nyktos, mai ales că nu mă îndoiam de ele. Dar dintr-un anumit motiv, eram excitată. Nu avea nicio legătură cu tăciunii primitivi, chiar dacă şi ei erau de acord cu vorbele lui Nyktos.

Hanan se ridică, tensiunea încordându-i gura.

— Crezi că e înţelept din partea ta să mă ameninţi?

— Cred că n-ar fi înţelept din partea ta să *îndrăzneşti* să-mi vorbeşti după ce ţi-ai trimis gărzile în faţa zidului meu

ca să-mi impui cerinţe, îi spuse Nyktos. Să-mi aducă acuzaţii lipsite de temei.

— Lipsite de temei? Hanan râse, în timp ce *eather-ul* îi străbătea ochii. Un zeu de la curtea mea a încheiat Ascensiunea şi a devenit zeu primitiv în cadrul curţii tale. Trebuia doar să mi-o dai înapoi şi aşa am fi evitat repercusiunile.

— E o ea? zise Nyktos.

— Bele.

Faţa mea nu trăda nimic, dar inima mi-o luase razna. Uram faptul că zeul primitiv îi pronunţase numele.

— N-am mai văzut-o pe Bele de luni întregi. Şi nici nu ştiu unde e, pentru că nu e membră a curţii mele. Nyktos minţea cu atâta lejeritate, încât aproape că îmi venea să-l cred. Ar trebui să-ţi supraveghezi mai îndeaproape vasalii.

— Chiar vrei să procedăm aşa? Te vei preface că nu ai habar de faptul că ea şi-a încheiat Ascensiunea la curtea ta? Te prefaci că nu ştii despre cine-i vorba?

Degetul mare al lui Nyktos continua să mă atingă şi să mă încălzească. Era singura sursă de căldură în întreaga încăpere.

— Insinuezi că n-ar fi putut fi mâna lui Kolis? Poate că eşti în dizgraţie şi ţi-a înscenat asta. Sau nu-l crezi capabil de aşa ceva? Asta să fie? Nyktos râse. Atunci, eu m-aş feri. Pentru că nu vreau să afle Kolis că nu ai încredere deloc în puterea lui.

Hanan clipi.

— Nu am vrut să spun asta! rosti el.

— Nu?

— Deloc. Dar sunt sigur că vom afla curând cât de mult va ţine asta, spuse Hanan. *Eather-ul* din ochii săi se retrăgea, iar tăciunii din pieptul meu sfârâiau. Se va întâmpla mai

devreme decât crezi, pentru că Majestatea Sa e pe drum. Şi am impresia că va avea multe întrebări legate de felul în care un zeu şi-a făcut Ascensiunea, dar şi despre consoarta ta în devenire. Eu voi obţine ce-mi doresc până la finalul zilei, iar tu… Ei bine, te vei întoarce la curtea morţii cu mâna goală, ca de obicei.

Degetele lui Nyktos înţepeniră în timp ce el se aplecă, după care se opri. Aerul părăsea încăperea când respiram. Mi se făcu pielea de găină şi mi se strânse pieptul.

Cu un rânjet, Hanan se îndepărtă, în timp ce o sumedenie de gardieni umplură atriumul, iar uşile ce dădeau spre podium se deschiseră.

Kolis, falsul rege și adevăratul zeu primitiv al morţii, își făcea intrarea.

Capitolul 35

O prezenţă nemăsurată se revărsă în atrium, aşezându-se pe pielea mea în timp ce mirosul de flori de liliac ofilite mă sufoca. Mirosul era înecăcios. Ochii mă usturau. *Eather-ul* de culoare aurie acapară podeaua şi se revărsă peste marginea podiumului, aruncând scântei peste marmură, lovind coloanele, mişcând perdelele. Oasele mele păreau că urmau să se fărâmiţeze sub puterea ce inundase sala. *Eather*-ul se răspândi ca o ceaţă sărutată de soare, dar mai era ceva în acea lumină.

Ceva… greşit.

Pieptul lui Nyktos îmi apăsa spatele. Abia îl auzisem şoptindu-mi „Respiră!" şi l-am ascultat în timp ce masa de putere dezlănţuită şi pulsândă a început să se retragă. Un vuiet de sânge îmi umplu capul în timp ce esenţa se prăbuși la picioarele lui goale, acolo unde se încolăci asemenea unei vipere, lipită de pantalonii săi de lână, aşteptând să muşte.

Am simţit că Nyktos se ridica în picioare – mă ridica *pe mine*. Îmi ţinu mâinile pe şolduri şi mă împinse uşor într-un genunchi. Mi se părea greşit să îngenunchez, însă m-am conformat şi am atins podeaua cu palma, ducând cealaltă mână la inimă în timp ce-mi plecam capul.

Dacă Nyktos putea, puteam şi eu.

Mă înţepa ceafa. Simţeam că eram privită de Kolis, iar tăciunii din mine vibrau. Mă temeam să nu intru în panică în timp ce mă ploconeam în faţa monstrului care îmi condusese viaţa înainte să mă fi născut.

Cel care conducea toate vieţile pe care nu mi le aminteam.

Am apelat la vălul nimicniciei şi l-am tras pe mine,

anulându-mi frica şi furia în timp ce număram secundele. Nu aveam să cedez. Nu aveam să mă frâng. *Nu aveam s-o fac. Nu aveam s-o fac. Nu aveam s-o fac.* Nu în acea zi. Mâinile mele se liniştiră. Pieptul mi se relaxă. Inima îmi bătea normal. Respiram.

Eram din nou nimic.

— Ridică-te, am auzit vocea înveşmântată în soare şi căldură – o voce care, dacă o ascultai cu atenţie, avea o nuanţă ascuţită şi amăruie.

Rochia stacojie se întinse pe podea asemenea unei bălţi de sânge ce venea spre mine în timp ce mă ridicam. Nyktos se poziţionase puţin înaintea mea, şi abia atunci am sesizat că Attes se întorsese împreună cu fratele său, care avea părul mai închis la culoare decât el, chiar dacă în rest aveau aceeaşi înălţime şi aceiaşi umeri laţi.

Fratele lui Attes era nesigur pe picioare şi doar pe jumătate îmbrăcat.

— Aşezaţi-vă înainte ca măgarul ăla să cadă pe propria faţă, ordonă Kolis.

Probabil aş fi râs cu altă ocazie, pentru că fratele lui Attes, Kyn, chiar mai avea puţin şi se prăbuşea.

Nyktos se întoarse, iar ochii săi de culoarea oţelului mă priviră. Attes aproape că îl aruncă pe fratele său pe cel mai apropiat scaun. Nyktos mă luă de mână şi mă conduse spre divanul pe care şezusem.

— Ea nu, se auzi Kolis.

Am înlemnit.

Nyktos se tensionă, iar nările i se dilatară. *Eather-ul* îi inundă iar pupilele.

— Vreau să o văd, adăugă Kolis. Să văd cine i-a captat atenţia… *nepotului* meu.

Obrajii lui Nyktos se traseră şi mai mult, iar venele de

sub ochii săi se umplură cu *eather.* Ştiam că avea să fie neplăcut ce urma. Simţurile mele înţelegeau ce avea să se întâmple. Şi cred că nu eram singura care putea simţi furtuna ce se aduna în Nyktos. Attes se întoarse şi îl privi pe Nyktos.

Nu mi-am permis să gândesc. M-am dat într-o parte şi m-am arătat pe de-a-ntregul. Respiraţia lui Nyktos m-a lovit ca un sloi de gheaţă, dar nu am tremurat. Îmi ţineam mâinile pe lângă corp. Nu m-am alarmat văzând masa de fuioare aurite încolăcindu-se în jurul picioarelor lui Kolis. Respiram calm.

— Iat-o, zise Kolis tărăgănat, dintr-odată aflându-se înaintea mea, pentru că păşise prin umbră.

Muşchii de-a lungul coloanei mi se blocară în timp ce luptam cu tendinţa de a mă retrage din faţa *eather-ului* ce-mi trecea peste tivul rochiei. Îi priveam pieptul dezvelit şi ţineam ochii în jos, aşa cum trebuiau ţinuţi în prezenţa unui zeu primitiv. Carnea lui de culoarea bronzului avea irizaţii aurii, în modele învârtejite şi vălurite.

— Priveşte-mă în ochi! şopti el.

Mă aţâţa. Mă îndemna s-o fac.

Muşchii mei se supuseră, deşi stomacul şi pieptul mi se simţeau goale. Eram constrânsă. O demonstraţie de putere din partea lui. O demonstraţie de forţă pentru a le aminti tuturor cine era. Mi-am ridicat privirea aşa cum îmi poruncise.

Respiraţia mi se blocă în gât. Era atât de aproape de mine acum! Nu sub formă de tablou sau statuie. Era evident că asemănarea dintre el şi Nyktos era semnificativă. Cu toate acestea, chiar dacă aveau trăsături comune, diferenţele erau izbitoare.

Nyktos avea o frumuseţe aspră şi glacială, o sculptură

de unghiuri drepte şi linii tari, însufleţite într-un fel terifiant. Frumuseţea lui îţi impunea să o priveşti şi să îţi doreşti să-i surprinzi trăsăturile în cărbune sau în lut.

Dar acele trăsături, linia puternică a maxilarului său, pometţii arcuiţi şi înalţi, gura plină şi lată, care păreau sălbatice şi dezlănţuite la Nyktos, erau de o perfecţiune completă la Kolis, care era aurit şi *cald.* Frumuseţea lui te vrăjea. Te îndemna să te apropii, să priveşti şi să te simţi bine. Te îndemna să vii tot mai aproape.

Semănau, însă erau total opuşi. Trăsăturile unuia fuseseră făcute să pară infinite în finalitatea lor, să inspire frică. Iar frumuseţea celuilalt era o prefăcătorie. O faţadă. O capcană.

Ochii argintii pătaţi cu fuioare aurii treceau încet peste trăsăturile mele. Pielea mă furnica şi se simţea ciudat, dar n-am schiţat un gest, pentru că nu simţeam nimic stând în faţa bestiei care se holba la mine.

Cel din cauza căruia mă antrenasem toată viaţa. Cel pe care ar fi trebuit să-l ucid.

— Mi s-a spus că te numeşti Sera, rosti Kolis, iar eu îl priveam, observându-i coroana – mai multe săbii din diamante şi aur, iar în centru o formă ce reprezenta soarele şi razele lui. E cumva o prescurtare a unui nume mai lung?

Nesiguranţa mea crescu. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să spun adevărul, dar mi-am dat seama că, dacă minţeam cât mai puţin, nu riscam să fiu prinsă atât de uşor. Fiecare minciună mică ar fi fost expusă inspecţiei.

— Seraphena, Majestate, am zis.

— *Seraphena,* repetă el, şi-şi trase buzele spre interior. Un nume ce arde. Interesant! Mi s-a povestit că eşti o zeitate. Modelele aurite de pe pielea lui urcau pe gât şi îi acopereau maxilarul, pătrunzându-i în piele până ce formau o mască

înaripată, precum cea pictată pe feţele celorlalţi. Nu o simt ca fiind o zeitate, îi zise lui Nyktos.

— Este o zeitate, spuse Nyktos. Tatăl ei e zeu, iar mama e muritoare.

Kolis își lăsă capul într-o parte, iar părul auriu îi atinse obrazul și umărul. Coroana nu se mișcă.

— E prea mult *eather* în ea ca să fie așa, spuse Kolis.

— Poate că simţiţi sângele meu în ea. Are destul, zise Nyktos.

De obicei, acel ton arogant m-ar fi deranjat.

Dar înţelegeam scopul său.

— Înţeleg. Văd că te-a protejat prin farmece, îmi zise. Foarte isteţ din partea ta, nepoate, rosti Kolis. Mă privea amuzat. Părul tău e… captivant, murmură regele fals, iar eu mi-am amintit de Gemma și de Aios și ce îmi povestiseră despre favoritele lui. Aveau părul blond sau roșcat. Își ridică mâna…

Nyktos se mișcă fulgerător și prinse încheietura lui Kolis înainte să-mi atingă un fir de păr.

Am tresărit.

Kolis se întoarse încet spre Nyktos. Gardienii nu mișcau, iar Kolis privea mâna nepotului său.

— Nu îmi doresc să fie atinsă, spuse Nyktos. E a mea.

Mi-am mușcat interiorul obrazului.

— Și dacă eu vreau să o ating? întrebă calm Kolis, atât de încet încât abia îl auzeam.

Nyktos zâmbi, iar stomacul mi se învolbură.

— Îţi voi face exact ce le-ai făcut altora care au îndrăznit să-ţi atingă proprietatea.

Mă durea maxilarul pentru că strângeam tare din dinţi. Proprietatea lui. Favoritele lui. Cele despre care Aios îmi spusese că fuseseră închise în cuști.

— E posesiv, zise Attes de unde stătea, pe jumătate întins, pe jumătate tolănit. Pe mine m-a ameninţat de vreo trei ori că-mi scoate ochii.

Nu eram sigură că detaliul ajuta în vreun fel.

Nyktos zâmbi încordat şi îşi dezveli puţin colţii. Ştiam că în mod clar *asta* nu era de ajutor.

— Ameninţarea e şi o promisiune, zise Nyktos şi îl privi pe Kolis. Ea nu va fi atinsă. De nimeni în afară de mine.

Trecu un moment lung şi tensionat, apoi Kolis zâmbi. Nu mă simţeam deloc uşurată. Simţeam doar şi mai multă tensiune.

— Nepoate, toarse Kolis, iar aurul din irisurile sale se rotea în continuare. Mă mulţumeşti.

Nu înţelegeam.

— Dar ar trebui să-mi dai drumul, continuă Kolis, înainte să mă *nemulţumeşti.*

Nyktos ridică degetele pe rând şi dădu drumul încet încheieturii lui Kolis.

Zâmbetul de pe chipul falsului rege crescu, privindu-şi nepotul.

— Latura asta a firii tale… Ridică bărbia şi trase profund aer în piept. Mă bucur s-o văd cum iese la suprafaţă. Îşi trecu iar lung privirea peste mine. Cu siguranţă mă voi distra, mai spuse.

Începeam să cred că *mulţumit* nu era deloc ceea ce credea Kolis că însemna. Sau poate că eu greşeam.

Nyktos se strâmbă şi îi întoarse spatele falsului rege. Mă luă de mână şi îmi cuprinse talia cu braţul. Nu mă privi.

— Ne putem aşeza? întrebă Nyktos.

— Puteţi face ce doriţi.

Nyktos mă conduse spre divan, revenind la poziţia de dinainte, eu stând la el în poală. Am întors capul, însă Kolis

ne privea. Se holba. La noi. La mine. Abia atunci mi-am permis să mă relaxez.

Nu arătam ca Sotoria. Pentru că falsul rege nu mă recunoscuse.

Am tremurat slab. Kolis se întoarse la tronul său de pe podium, iar tentaculele de *eather* îl urmară. Nyktos mă strânse încet în braţe, iar eu răsuflam uşurată lăsându-mi mâna pe genunchiul lui. Nektas avusese dreptate. Norocul era de data asta de partea noastră. Cel puţin acum. De restul nu puteam fi siguri.

Kolis mă privea în continuare, cu capul într-o parte, fără să i se mişte coroana. Bătea un ritm cu degetele pe braţul aurit al tronului.

— Mi-ai rănit sentimentele, Nyktos, spuse Kolis. Credeam că aveai să-mi ceri acceptul pentru un eveniment atât de fericit – uniunea ta cu focoasa Seraphena.

— Nu credeam că te-ar fi interesat, zise Nyktos şi îmi trecu degetul mare peste spate. Credeam că ai fi prea ocupat ca să-ţi mai baţi capul cu astfel de cereri.

— Greşit, rosti Kolis. Ar fi trebuit să-mi arăţi respectul cuvenit. Ştii asta mai bine decât ceilalţi.

— Atunci îmi cer iertare, zise Nyktos.

Nu părea deloc sincer.

Zâmbetul slab al lui Kolis părea să transmită acelaşi lucru.

— Vom vedea cât de rău îţi va părea, sunt sigur de asta, spuse Kolis.

Am îngheţat pe dinăuntru, dar Nyktos nici măcar nu tresări în vreme ce continua să mă mângâie.

— Acum avem altceva de discutat, continuă Kolis.

— Dacă te referi la vasalul pe care l-am întâlnit la sosire… Nyktos avea un ton leneş, parţial amuzat, ce-mi

amintea de felul în care îmi vorbise la lac. Nu mi-a convenit tonul său.

Kolis pufni.

— Nu vorbeam despre Dyses. El o să fie bine.

— Din nefericire, nu cred, rosti Nyktos. I-am îndepărtat inima.

Atunci falsul rege zâmbi larg, dezvăluindu-şi dinţii. Senzaţia de nelinişte pe care o simţeam crescu.

— Mai vorbim despre asta, zise Kolis şi se lăsă pe spătar.

Degetele lui Nyktos se opriră pentru o clipă în drumul lor spre talia mea.

— Cred că ştii pentru ce te-am mai convocat, nepoate.

Mi-am înfipt degetele în genunchiul lui Nyktos. Atunci am decis că uram felul în care Kolis îi tot amintea că erau înrudiţi.

Degetul lui Nyktos îşi reluă drumul.

— M-ai convocat şi pentru că Hanan e de părere că eu aş şti ceva despre un zeu care a terminat Ascensiunea la curtea mea şi că aş şti despre cine anume ar fi vorba.

Hanan se întoarse spre noi.

— Nu e o părere. E un *fapt,* zise Hanan.

— Nu ţi-am permis să glăsuieşti, spuse Kolis şi continuă să ne privească. Greşesc cumva, Hanan?

Hanan înlemni.

— Aşa e, iertare, Majestate.

— Nu mă forţa să fac impresie proastă de faţă cu Seraphena, îl avertiză Kolis.

— Nu voiam asta, rosti Hanan şi îşi plecă privirea. Doar că nu apreciez faptul că ar încerca să te mintă când vine vorba de ceva atât de serios.

— Tocmai *de aceea* vorbeşti atât de liber, zise Nyktos,

iar cuvintele lui îmi făcură spatele să tremure.

Ochii lui Hanan se aprinseră, *eather-ul* strălucind în ei când îl privi pe Nyktos. Kolis ridică mâna, iar Hanan tăcu.

— Puterea de a permite Ascensiunea unui zeu e simţită de toţi. Nu ar trebui să existe în afara acestei curţi. Ştia foarte bine că toţi cei din încăpere – în afară de mine – ştiau că acea putere nu se mai găsea în Dalos. Cu toate acestea, ea există şi în afară, nu?

— Da, zise Nyktos.

Tentaculele de *eather* se învârtejiră în jurul tronului, iar Kolis îşi ridică privirea.

— Doar atât ai de zis?

— E tot ce *pot* spune, unchiule. M-am încordat când l-am auzit pe Nyktos adresându-i-se aşa lui Kolis. Continua să mă mângâie cu degetul. Am simţit-o şi eu. Pe tărâmul muritorilor, chiar dacă nu sunt la fel de puternic ca tine, am căutat-o. Nu am găsit pe nimeni în întinsul Ținut al Umbrelor care să fie responsabil de o asemenea explozie de putere.

Hanan tremura din nevoia de a vorbi, însă aştepta. Atunci Kolis încuviinţă din cap.

— Cum ar fi posibil aşa ceva? întrebă Hanan.

— E cumva o întrebare serioasă? contră Nyktos, iar Attes îşi trecu colţii peste buza de jos, abia ascunzându-şi rânjetul. Persoana în cauză nu se mai află în Ţinuturile Umbrelor. Eu am crezut că regele nostru e responsabil.

Îmi venea să râd, dar eram prea impresionată de calmul lui Nyktos, de cât de convingător putea fi. Şi eram dată peste cap de situaţie. Kolis îşi trimisese dakkaii drept avertisment că era conştient de prezenţa tăciunilor de viaţă. Poate că trimisese şi dragoninii, chiar dacă Nektas nu-i recunoscuse pe cei care ne atacaseră. Trebuia să ştie că Nyktos nu crezuse nicio clipă că era vorba de el. Ceva nu era în regulă.

— Sugerezi că regele nostru a încheiat Ascensiunea unui zeu în Ținuturile Umbrelor fără vreun motiv, după care a plecat? întrebă Hanan.

— Cine altcineva să fi fost? Doar zeul primitiv al vieţii poate să permită Ascensiunea unui zeu, spuse Nyktos.

Aerul mi se blocă în gât, iar atmosfera din încăpere deveni fierbinte şi umedă.

Aurul din ochii lui Kolis strălucea.

— Ce anume sugerezi, Nyktos?

— Cred că vrea să spună că eşti singura persoană capabilă să provoace un eveniment atât de miraculos, rosti Attes.

Doar atunci Kolis îşi luă privirea de la noi. Esenţa tremură pe podea, iar Kolis îl privi pe zeul primitiv al războiului.

— Mda, murmură Kolis, enervat de Attes, care vorbise fără să fie întrebat, la fel ca Hanan. Doar eu am această putere. Să dau viaţă acolo unde a trecut moartea.

Kolis se întoarse încet spre noi, iar tentaculele de esenţă se ridicară. Am observat o umbră în acea esenţă când Kolis ridică din nou mâna.

Uşile din spatele său se deschiseră şi…

Dyses păşi pe podium, cu partea din faţă a tunicii mânjită de sânge închegat.

Nyktos înlemni lângă mine, iar mie mi se opri respiraţia. Attes se ridică în capul oaselor şi se aplecă, iar Dyses se opri în faţa lui Kolis şi se înclină. Zeul prin care Nyktos îşi trecuse pumnul. Un zeu care n-ar mai fi trebuit să existe, pentru că inima îi fusese distrusă de Nyktos.

Părea imposibil, dar… parcă îi văzusem degetele zvâcnind. Nu-i simţisem moartea. Attes şi Nyktos ziseseră că se simţise ceva ciudat la Dyses.

— Ultima oară când l-am văzut, era mort, zise Nyktos detaşat.

Kyn pufni şi râse înfundat.

— Da, Alteţă, spuse Dyses şi se înclină din nou. Dar zeul primitiv al vieţii a găsit de cuviinţă să mă reînvieze.

Dar nu avea logică. Când eu o reînviasem pe Bele, îi făcusem Ascensiunea. Ochii acelui zeu erau în continuare de un albastru pal. Oare procedasem greşit pentru că nu ştiam ce făceam? Sau era vorba de altceva acum?

Inima îmi bubuia în piept. Despre asta îmi povestise oare Gemma? Aleşii care dispăreau ca să se întoarcă drept fiinţe reci, fără viaţă şi înfometate? Dyses nu era deloc cum fusese Andreia. Nu era un Temut. Aşadar, trebuia să fie unul dintre aceia pe care Kolis îi numise Revenanţii săi.

Dar Dyses putea sta la soare, iar Gemma îmi povestise că Revenanţii ieşeau doar noaptea. Iar Kolis avea nevoie de *graeca* lui pentru a-i perfecţiona.

Kolis zâmbi şi îl privi pe Dyses, însă expresia lui se disipă când îl privi pe Hanan.

— Dacă aleg să nu reînviez pe cineva sau să nu închei Ascensiunea unui zeu, asta nu înseamnă că n-o pot face când cel în cauză o merită. Nu e vina mea că majoritatea n-au avut parte de asemenea binecuvântări. Ridică bărbia. Credeţi că nu ştiu că vasalii mei au jurat loialitate, dar se îndoiesc de puterea mea? Că nu ştiu că tu şi câţiva dintre confraţii tăi vă îndoiţi de forţa mea, care nu mai e cea din clipa Ascensiunii mele, când am devenit rege?

— Eu… bălmăji Hanan, pălind. Nu voiam să sugerez că nu sunteţi capabil. Nu aţi zis că…

— De ce ar fi trebuit să-ţi spun ceva?

Hanan tăcu.

Nu avea ce să *zică.*

Pentru că fusese încolţit de Kolis. Dacă Hanan recunoştea că, după părerea lui, altcineva încheiase Ascensiunea unui zeu, lucru imposibil, însemna că era de părere că regele fals nu mai era în stare s-o facă. Să creadă ceva era una, să o exprime era cu totul altceva.

— Te-aş sfătui să te gândeşti mai bine înainte să vii cu plângeri, Hanan. Altfel, s-ar putea să cazi în dizgraţie, rosti Kolis. N-ar fi înţelept din partea ta când e cineva care-ţi poate lua locul.

— Întocmai, Majestate, zise Hanan, vizibil afectat.

— Dispari din ochii mei! Tentaculele se înfiripară în jurul podiumului. Nu te mai întoarce până ce nu te voi convoca.

Zeul primitiv al vânătorii şi al justiţiei divine se ridică, făcu o plecăciune rigidă și părăsi atriumul fără să-i salute pe ceilalţi.

Se lăsă tăcerea peste adunare, apoi Kolis zise:

— Îmi cer scuze că a trebuit să vezi asemenea absurdități, Seraphena.

Am tresărit.

Cuvintele sale. Comportamentul lui. Nimic nu se potrivea cu ce ştiam despre el.

— Nu e nimic.

— Eşti o fire blândă și iertătoare, spuse falsul rege şi zâmbi.

Degetele lui Nyktos se opriră. Tăcerea tăcu greu, ştiind amândoi că nu făcuse Kolis Ascensiunea lui Bele. Iar arătarea de lângă el nu era ceva normal. Am văzut cu coada ochiului că Attes privea gărzile şi m-am întrebat dacă nu cumva credea acelaşi lucru ca Nyktos şi ca mine.

Oare câţi dintre acei gardieni erau Revenanţi – aduşi la viaţă de un zeu primitiv care nu ar fi trebuit să poată să

reînvieze nimic?

— Vă surprinde că Dyses e viu şi sănătos. Kolis li se adresase lui Attes şi lui Nyktos. Aveaţi aceleaşi îngrijorări ca Hanan?

— Nu te-am văzut de multă vreme conferind o asemenea onoare, Majestate, rosti Attes. Sunt surprins să te văd că faci aşa ceva.

Kolis încuviinţă din cap şi îşi mută atenţia asupra lui Nyktos. Zâmbetul i se adânci.

— Şi tu, nepoate?

— Mi se pare improbabil ca eu şi Hanan să avem aceleaşi griji, zise Nyktos calm. Şi eu sunt surprins din aceleaşi motive ca Attes. Iar cât despre dakkaii pe care i-ai trimis să-mi atace teritoriile la scurtă vreme după descărcarea de energie, şi ei au fost o surpriză.

Mă pregăteam de ce era mai rău.

Kolis se aplecă şi îşi propti un braţ pe tron. Coroana lui strălucea ca un soare.

— De ce crezi că au legătură cele două?

— Nu sunt legate între ele?

— Deloc.

— Coincidenţe nefaste?

— Exact, zise Kolis cu capul într-o parte, ca un şarpe. M-am simţit dezamăgit de faptul că nu m-ai anunţat că intenţionai să-ţi iei consoartă. Tot nu sunt mulţumit că ai încercat să ţii ceremonia de încoronare fără acordul meu.

M-am liniştit.

Nyktos la fel.

Kolis minţea, şi mă îndoiam că Nyktos îl credea. Nici măcar nu eram sigură că falsul rege credea că noi îl credeam. Eram din ce în ce mai neliniştită. Simţeam că participam la un joc cu reguli în mod intenţionat ascunse.

— Ştii ce păţeşti când mă nemulţumeşti, spuse Kolis. Vocea lui străbătu încăperea şi şerpui unsuroasă prin aer, soindu-mi pielea. Şi se pare că te bucuri să mă vezi nemulţumit. Am fost foarte tolerant, însă tu mi-ai terfelit respectul şi trebuie să te pedepsesc.

— Ştiu, rosti Nyktos şi nu mai adăugă nimic.

Mă cuprinse frica.

— A fost vina mea, am zis, iar inima mi se blocă.

Attes se întoarse spre mine.

— Sera, mârâi Nyktos şi mă prinse de şolduri de parcă intenţiona să mă ia în braţe şi să fugă din încăpere ori să mă azvârle din ea. E…

— Nu, zise Kolis şi se ridică. Vreau să aud ce are de zis. Ochii săi aurii se fixară pe mine. Cum anume eşti tu de vină?

— Eu… Am înghiţit în sec, inima îmi bubuia, iar gândurile mele o luaseră razna. Nu v-a cerut permisiunea pentru că l-am rugat să n-o facă.

— Minte, mârâi Nyktos.

— Ba nu, am zis şi am înaintat, iar Kolis ne privea. Ştiţi, îmi era teamă de…

— Mine?

— Nu, am spus repede, încercând să-mi liniştesc inima. Nu am de ce să mă tem de dumneavoastră.

Kolis ajunse la marginea podiumului, plutind până acolo, iar tentaculele de *eather* se răspândiră peste marmură.

— Mă temeam că mă veţi găsi nedemnă. Eu sunt doar o zeitate. Iar Nyktos e nepotul dumneavoastră… e zeul primitiv al morţii. Cu siguranţă, există zeiţe mai demne decât mine.

Kolis tăcu în timp ce ne privea de sus.

— Chiar nu credeam că era ceva grav, deoarece Nyktos

ştia că oricum eraţi foarte ocupat. Dar eu sunt de vină şi îmi pare nespus de rău.

Nyktos era fiert de mânie, iar eu ştiam că m-ar fi certat o veşnicie după aceea, asta dacă nu muream pe loc din cauza lui Kolis. Dar nu doream să-l pedepsească pe Nyktos.

— Sper că pot fi iertată şi că pot să demonstrez că sunt demnă de o astfel de onoare şi de graţie, am mai zis.

Kolis tăcu destul cât să simt o apăsare în piept. Apoi un zâmbet şiret îi apăru pe buze.

— Ești… curajoasă, Seraphena, ca să recunoști așa ceva în faţa mea, regele. Doar acest gest te-ar face demnă. Dar îţi voi cere să-mi demonstrezi că meriţi.

Nyktos mă ridică în picioare şi se puse în faţa mea.

— Dacă trebuie cineva să demonstreze ceva, acela sunt eu, zise Nyktos.

— Sunt sigur că vor exista oportunităţi în viitor. Dar dacă vrei acceptul meu, atunci ea va trebui să o dovedească în același fel ca tine, spuse Kolis.

— Pot să fac asta, am zis şi am refuzat să mă gândesc la ce presupunea asta. Nyktos mă privea înnebunit. Vreau să arăt că sunt vrednică, Majestate.

Kolis îl privi pe Kyn.

— Ai adus ce ţi-am cerut?

Kyn, zeul primitiv al păcii şi al răzbunării, se aplecă şi se ridică pe jumătate. Attes se încruntă.

— Mda, rosti Kyn grosolan. E pe coridor.

Kolis pocni din degete, iar doi gardieni se desprinseră de pereţi şi dispărură după perdele.

— La dracu'! murmură Attes şi se întoarse spre podium.

El închise ochii, iar stomacul meu se învolbură.

— Ar trebui să… vru să spună Nyktos.

— Linişte! îl întrerupse Kolis. Nu mă contra, Nyktos. Nu

eu voi avea de suferit.

Nyktos își înfipse mâinile în șolduri și se liniști. Stomacul meu se învolbura în continuare.

Gardienii se întoarseră cu un bărbat tânăr. Era un pic mai tânăr ca mine. Avea părul blond ca Reaver și pielea moale și palidă. Inima începu să-mi bată puternic. Tânărul își ridică privirea.

Ochii săi erau stacojii.

Un dragonin.

Un dragonin foarte tânăr.

— Cum plătești prețul lipsei de respect, Nyktos? îl întrebă Kolis.

Zeul primitiv se holba la mine și respira sacadat. Inima mea nu-și găsea ritmul.

— Prețul e o viață, zise Nyktos.

Zeilor!

Mâinile începură să-mi tremure în timp ce îl priveam pe dragonin. El nu putea să…

Nu. *Nu.*

Kolis nu putea să-l convoace pe Kyn doar ca să-i ucidă unul dintre dragoninii tineri. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Nu putea să fie ăsta prețul cerut de Kolis.

Dar nu făcuse asta de atâtea ori, mărturie stătea pielea tatuată a lui Nyktos?

— Nu înțeleg, am șoptit.

Kolis își înclină capul.

— Mi se datorează o viață ca să se plătească lipsa de respect.

— Dar el… Am arătat spre dragonin și am înghițit în sec. Ce-a făcut?

— Nimic, zise Kyn.

Îl priveam șocată pe tânărul dragonin. Privea drept

înainte, cu buzele strânse şi ochii limpezi. Nu vorbi. Nu clipi. Nu plânse.

— Plăteşte preţul, spuse Kolis.

Kyn scoase un pumnal cu lamă subţire. Lama întunecată tremura în mâna zeului primitiv.

— Tu şi Nyktos veţi fi iertaţi. Ai permisiunea mea.

Am clătinat din cap privind îngrozită piatra de umbre.

— Şi dacă n-o fac? am întrebat.

Nyktos se întoarse spre mine, palid.

— Vei refuza încoronarea? am întrebat.

— Mă va ucide pe mine, rosti dragoninul privindu-l pe falsul rege, apoi te va ucide pe tine. Dar nu înainte să convoace un dragonin din Ţinuturile Umbrelor care va fi ucis.

Kolis chicoti.

— Simt când cineva minte.

— Trebuie să fie şi altă soluţie, am zis.

— Ţi-a explicat cealaltă opţiune, se răsti Kolis şi se întrupă pe podea într-o fracţiune de secundă. *Eather-ul* din jurul său se învârtejea. Dacă mă refuzi, Seraphena, voi proceda întocmai cum a zis tânărul.

N-ar fi trebuit să mă surprindă. Chiar deloc. Fusesem avertizată. Ar fi trebuit să săvârşim lucruri ce aveau să ne bântuie. Dar orice îmi povestise Aios, nimic nu mă pregătise cu adevărat pentru acea clipă. Nu reuşeam să înţeleg.

— Dar de ce? De ce aşa? Ce aveţi de *câştigat* din asta?

Nu era niciun echilibru în asta.

Kolis păru confuz o clipă, de parcă nimeni nu-l mai întrebase aşa ceva. Apoi expresia lui deveni limpede.

— Totul, zise el. Îmi va spune tot ce trebuie să aflu.

Nu avea logică pentru mine.

Nyktos interveni.

— Lasă-mă pe mine să fac asta! Eu te-am înfuriat şi…

— Te mai avertizez o singură dată, zise Kolis, iar ochii săi străluceau cu urme argintii şi aurii de *eather.* Linişte! Sau îi voi ţine inima între mâini.

Nyktos oftă. Avea umbre sub piele.

— Consideră-te norocos, nepoate, spuse Kolis. Ai face bine să-ţi controlezi temperamentul.

Controlul emoţional al lui Nyktos era impresionant. Corpul lui era complet imobil în timp ce se abţinea.

— E destul de tânăr ca o lovitură directă în cap sau în inimă să-l ucidă, îmi zise Kolis fără urmă de emoţie.

Parcă mă învăţa să cos. Era…

Acesta era acel Kolis la care mă aşteptasem.

M-am cutremurat.

Attes desprinse lama din mâna fratelui său şi se ridică, trăsăturile lui fiind dure şi detaşate când ne privi.

— Dacă altcineva în afară de Seraphena va plăti preţul, atunci ea va plăti preţul cu sângele ei, avertiză Kolis. Dar îmi imaginez că nimeni n-ar avea curajul să mă desconsidere într-un asemenea mod.

Attes trecu de Nyktos, cicatricea de pe faţa lui ieşind în evidenţă. Îmi înmână lama. Am deschis gura şi l-am privit pe Kyn. Voiam să-mi cer scuze. Kyn îşi acoperise ochii. Nu ştiam ce să zic şi m-am forţat să-l privesc pe dragonin. Era resemnat.

— Fă-o, îmi zise calm. Sunt pregătit să pătrund în Arcadia, acolo unde mă aşteaptă familia.

Oroarea îmi blocă gâtul. Dragoninul chiar se aştepta la asta, ceea ce mi se părea şi mai groaznic.

— Cum te numeşti?

— Nu contează, îmi spuse dragoninul.

— Ba da, am şoptit.

— Ba nu, zise el. Nu numele trebuie să-ţi rămână în amintire.

Iar m-am cutremurat.

Nyktos se întoarse spre mine, iar trăsăturile sale dure şi străbătute de linii de durere abia îi ascundeau furia. Ochii săi erau frenetici, plini de *eather.*

— Fă-o, spuse dragoninul. Te implor!

Trecură secunde lungi cât nişte eternităţi. Nu aveam de ales. Nu-mi păsa de încuviinţarea lui Kolis pentru încoronare. Nu-mi păsa nici de faptul că îmi sacrificam viaţa dacă refuzam. Dar ştiam că, dacă n-o făceam, dragoninul tânăr ar fi murit oricum. Ar fi murit şi alţii dacă refuzam. Nu aveam de ales.

Cel puţin, pe moment.

— Iartă-mă, am zis.

Dragoninul încuviinţă scurt din cap şi închise ochii.

Mi-am reprimat emoţiile. Totul. Așa cum făcusem cu mama, care îmi ordonase să le transmit un mesaj lorzilor din insulele Vodina. Nu simţeam nimic în vreme ce-l priveam pe Kolis. Zâmbetul alunecos îi acoperea chipul, iar tentaculele de *eather* îl înconjurau. Coroana îi strălucea.

Exista ceva în esenţa lui.

În acea putere.

Nu o văzusem înainte la Templul Soarelui, când venise să atace zidul. Dar acum era aici.

Ceva denaturat.

Pângărit.

Întunecat.

Lumina aurie îmi păru dintr-odată estompată. Ceva din esenţa lui Kolis arunca scântei gri ce-mi aminteau de Stricăciune. Ceea ce se găsea în esenţa ce-l înconjura pe falsul rege se afla şi în el, îmi făcea tăciunii din piept să

vibreze violent, făcea fisura din mine să se lărgească. Ca în acea noapte din Pădurea Muribundă, mă cuprinse un sentiment străvechi al cunoaşterii. Dintr-odată eram acolo și în același timp altundeva.

Entitatea se alipi de oasele mele, îmi purta pielea, vedea cu ochii mei.

O furie sălbatică și *primitivă* îmi aprinse sângele, iar o voce transformată în cor urla „A mea!” Puterea lui furată. Era *a mea.* Durerea lui. Avea să fie a mea. Răzbunare. Pedeapsă. Sânge. A *mea.* Totul avea să fie *al meu.*

Şi am ştiut *ce* era acea voce. Mâna de pe lamă se linişti. Ştiam *cine* avea acea voce. Nu era sursa tăciunilor. Era un spirit. O fantomă cu multe vieţi. Un suflet.

I-am întâlnit privirea lui Kolis, iar în timp ce buzele mele se curbau, Sotoria zâmbea în timp ce eu plăteam preţul.

Capitolul 36

Totul se întâmplă de parcă priveam din afară. Kolis râse, iar tăciunii de viață îmi vibrară violent în piept.

El a râs, iar eu am aruncat lama care se lovi de podeaua de marmură.

Kolis își dădu acordul în timp ce Attes îl ridica pe dragoninul căzut. Avea maxilarul încordat, iar sângele îi arse pielea. Kyn mă privi drept în ochi. Ochii săi erau plini de ură.

Kolis mă declară *demnă* de Nyktos, care îmi luă mâna ce rămăsese blocată în aer.

Kolis ne dădu voie să plecăm, în timp ce vocile din interiorul meu se liniștiră, iar entitatea din adâncuri așteptă ce i se cuvenea.

Kolis lăsă un *însemn* ce rămase cu mine și după ce am ieșit din atrium.

Nu-mi aminteam să fi traversat coridorul sau curtea. Nu l-am văzut pe Attes sau pe Kyn, iar dacă Nyktos îmi vorbi, nu-mi aduc aminte să-l fi auzit. Reușisem. Pătrunsesem între arborii lui Aios știind că nu mă recunoscuse Kolis, și plecasem știind că Gemma avusese dreptate – Kolis descoperise cum să creeze viață.

Dar o parte din mine rămăsese în acea încăpere – o bucată din latura mea bună, despre care îmi vorbise Nyktos. Îmi fusese extrasă, iar acum zăcea alături de pumnalul mânjit cu sângele dragoninului.

Nyktos mă îmbrățișă și ne pregăti pentru mersul prin umbră, pentru a ajunge iar pe balconul apartamentului său. Eu știam că nu aveam să-mi recuperez acea bucată de suflet.

Am văzut în minte cadavrul dragoninului.

— Du-mă la curtea lui Attes și Kyn, i-am cerut. Du-mă în

Vathi! Pot să-l reînviez.

— Sera, îmi şopti Nyktos. Nu poţi face una ca asta.

— Dacă îl aduc înapoi, nu înseamnă că voi cauza altă moarte, nu? Dragoninii trebuie să fie asemenea zeilor.

— Da, însă…

L-am prins de partea din faţă a tunicii, menţinând tonul jos.

— Pot să încerc. N-a trecut multă vreme şi nu avem de unde şti dacă Kolis va simţi efectul, nu? Cum putem fi siguri? N-am mai reînviat un dragonin. Nu e ca şi cum o să treacă prin Ascensiune. Am reînviat animale, şi nimeni…

— Un dragonin nu e acelaşi lucru, Sera. Mă privi drept în ochi, iar briza călduţă mişcă frunzele aurii ale arborilor. Când ai făcut-o, s-a *simţit.* Slab. Altfel. Nu ştiam ce simţeam pe atunci, însă acum ştiu.

— Bine. Atunci poate că falsul rege va simţi ceva, dar trebuie să o fac. Te rog! Mâinile îmi tremurau, trăgând în continuare de tunica lui. Ce rost are să facem asta dacă nevinovaţii vor continua să moară? Ce rost are să-i sacrificăm pe cei puţini ca să-i salvăm pe cei mulţi, când între cei puţini se moare din ce în ce mai des? De ce există un echilibru când răului i se permite constant să-l strice? Oare cineva îşi mai poate păstra bunătatea dacă trăieşte aşa în continuare? am întrebat.

Carnea lui Nyktos se întunecă.

— Nu putem. Trebuie să supravieţuim. Aşa îi onorăm pe cei sacrificaţi.

Dar nu era destul pentru mine.

Nu destul pentru *ea.*

— Nu e destul, i-am spus. Niciodată nu e destul.

Nyktos închise ochii şi înjură. *Eather*-ul întunecat ne înconjură. Inima îmi tresări, iar eu încercam să mă

îndepărtez, dar Nyktos mă strânse la piept. Trecură câteva secunde, iar un aer care mirosea a *mare* înlocui aerul cald.

Am deschis ochii şi m-am tras într-o parte. N-am ajuns prea departe. Nyktos mă ţinea, iar eu m-am învârtit în îmbrăţişarea lui. Ne aflam pe un balcon din piatră albă. Vedeam vârfurile unor pini întunecaţi şi *verzi* ce se întindeau peste dealuri ce urcau spre munţi cu piscuri acoperite de zăpadă. M-am întors şi am privit după zidul de culoarea fildeşului, la fel de înalt precum Casa lui Hades. Apoi am văzut apa albastră a mării.

— Unde suntem? am şoptit.

— În locul în care se fac alegeri proaste, murmură Nyktos.

Dintr-odată, vântul vui peste balcon şi îmi ciufuli părul. Nişte aripi masive de dragonin trecură prin dreptul nostru. Nyktos mă trase la piept, iar o coadă ţepoasă trecu la un fir de păr de locul în care mă aflam.

— Ce naiba faceţi aici? întrebă Attes. Mai ales fără invitaţie sau fără să mă anunţaţi în prealabil.

Vathi.

Nyktos mă adusese în Vathi.

Era să mă prăbuşesc de fericire când ne-am întors spre uşile închise. Attes se afla în faţa noastră, cu tunica arsă şi cu carnea plină de răni expusă.

— Unde e dragoninul pe care l-am ucis? l-am întrebat.

Attes se blocă.

— Kyn s-a dus să-l incinereze…

— Opreşte-l! Trebuie oprit. Te rog! Eram panicată. Caută-l și adu-l la mine. Te rog!

Attes se încruntă și-l privi pe Nyktos.

— Ce naiba?

— Du-te! am ţipat la el, iar Attes clipi.

— Fă cum ţi-a zis, îi ordonă Nyktos. Repede!

Attes ezită o clipă, după care fu învăluit de o ceaţă argintie. După o clipă dispăruse. M-am întors încet spre Nyktos. Nu eram tocmai singuri. Un dragonin negru, cocoţat pe zid, de cealaltă parte a curţii, ne privea precaut.

— Mulţumesc, am reuşit să zic.

— Nu-mi mulţumi, zise Nyktos, trecându-şi o mână peste cap.

— Îmi pare rău. Trebuie să fac asta, i-am zis.

Mi se strânse inima în timp ce-mi frecam mâinile palide de corsajul rochiei, trăgând de găurile minuscule ce apăruseră în material. Sângele dragoninului îmi arsese materialul rochiei, dar nu-mi ajunsese la piele. Faţa lui palidă îmi tot apărea în ochii minţii. Îmi venea să vărs.

Nyktos scoase un sunet aspru şi se întoarse spre mine.

— Nu! L-am împins, nefiind în stare să suport contactul. Trebuie să-l reînviez, pentru că nu a meritat ce i s-a întâmplat. O amărăciune groaznică îmi poposi în piept şi-mi făcu stomacul să macine în gol. Era un copil, am zis. Nu înţeleg de ce Kolis i-ar face una ca asta unui dragonin al lui Kyn. Doar pentru că poate?

— O face pentru că ştie că dragoninii sunt printre puţinele fiinţe la care ţine Kyn. Probabil totul a fost un plan ticluit de Kolis, convocându-l pe Kyn din acest motiv.

Dintr-odată, mi-am amintit că îl văzusem beat pe Kyn poate tocmai pentru că ştia ce urma.

— Kolis ştia ce făcea. Îl transforma pe Kyn în inamicul nostru, rosti Nyktos.

Văzusem ura din ochii lui Kyn. Planul lui Kolis reuşise.

— Dar dragoninii nu au greşit cu nimic, am zis.

— Aşa e. Dar lui Kolis nu-i pasă.

— Crezi că putem să ne încredem în Attes?

— E cam târziu să întrebi acum, zise el, însă sper că putem.

Mi-am dat de pe faţă buclele încâlcite, iar acea greutate uleioasă şi insidioasă îmi trecu iar prin vene.

Dacă ajunsesem prea târziu? Dacă nu funcţiona ce urma să încerc? Nu mai reînviasem pe nimeni care avea două vieţi în interior.

Simţeam cum creştea presiunea. Am apucat balustrada. Îmi era scârbă de mine. De parcă aş fi reuşit să scap de tot ce era urât folosind o perie de sârmă.

— Se întoarce, spuse Nyktos, iar eu am simţit un tremur slab în piept.

M-am întors spre încăpere şi aproape că am izbucnit în plâns, când Attes întinse cadavrul dragoninului pe masa din interior. M-am apropiat de cadavru şi era să dărâm o plantă în ghiveci.

— Kyn s-a dus să caute o sticlă de whisky înainte să înceapă, zise Attes, ridicând din sprâncene când mângâie obrazul palid al dragoninului. Ne privi. Habar nu am ce credeţi că faceţi.

— Ei bine, eşti pe cale să afli. Nyktos trecu prin spatele meu când stăteam lângă corpul neînsufleţit. Nu vine nimeni aici.

Lovitura pe care i-o aplicasem tânărului cu pumnalul fusese curată şi i-ar fi luat câteva minute să sângereze complet. Uram să mă gândesc la minutele acelea, însă aveam nevoie de acel timp. Poate că sufletul dragoninului pătrunsese deja în Arcadia, iar eu nu-mi permiteam să mă gândesc la ce însemna să-i trag sufletul înapoi. Poate că trebuia. Până la urmă, cine eram ca să pot face o asemenea alegere?

Nimic din moartea dragoninului nu fusese natural. Nu îi

sunase ceasul. Nu fusese alegerea mea.

Ceea ce se întâmpla acum era.

Nu conta dacă era bine sau rău, eram hotărâtă să îmi asum consecinţele alegerii.

Mi-am pus mâinile pe pieptul lui, atentă la sângele închegat.

— Nimeni nu vine niciodată la apartamentele mele, zise Attes când auzi ordinul lui Nyktos. Până azi.

— Şi nu vei spune nimănui ce urmează să se întâmple, îi spuse Nyktos. El s-a apropiat de masă, iar eu am închis ochii şi am invocat tăciunii de viaţă. Dacă vei spune ceva, Attes, îţi voi face toată curtea una cu pământul. Şi te voi vâna. Iar când te voi prinde, nu vei rămâne doar fără ochi, continuă Nyktos.

Tăciunii răspunseră cu un val de energie şi căldură ce-mi inundă venele. Vedeam argintiu, chiar şi înainte să închid pleoapele. Simţeam cum puterea mă inunda, îmi trecea prin braţe şi prin degete. Palmele îmi erau calde, iar *eather-ul* scotea scântei. Simţeam furnicături.

— M-am cam săturat de ameninţările tale, zise Attes. Poate că ar trebui să te *gândeşti* că… Dar nu continuă pentru că exclamă în momentul în care încăperea se umplu de mirosul liliecilor în floare: La dracu'!

Am deschis ochii şi am tras aer în piept. O strălucire argintie înveli trupul dragoninului şi trecu peste rana din piept, în care intră. Se auzi un ţipăt ascuţit de afară. L-am recunoscut drept chemarea unui dragonin. I se răspunse printr-un cor de ţipete ce reverberară în toată incinta curţii.

— La dracu'! repetă Attes şi se îndepărtă de masă.

Venele dragoninului se luminară, mai întâi pe piept şi apoi de-a lungul gâtului şi al obrajilor. Pentru o clipă, trupul său fu mai strălucitor decât o stea. Apoi *eather-ul,* se disipă.

Inima îmi bubuia. Am ridicat mâinile.

— Nu ştiu dacă va funcţiona, am spus.

— Dacă nu, atunci voi… începu Nyktos.

— Nu se va termina bine, i-am şoptit. Poate că trebuie să mai încerc o dată. Trebuie să mă străduiesc mai mult.

Mi-am apropiat mâinile de pieptul dragoninului.

— Sera, zise Nyktos şi mă prinse de mână.

Am început să mă trag de lângă el.

Dragoninul începu să respire. Ochii i se deschiseră. Un ochi de culoarea intensă a cobaltului. Albastru electric. Aceeaşi culoare ca ochii lui Nektas preţ de o clipă. Se auzi alt ţipăt sacadat venind de afară.

— A funcţionat, slavă zeilor! am şoptit lăsându-mă pe masă şi zâmbind.

Nyktos îmi strânse mâna. Îmi zâmbi. Dar nu şi cu ochii.

— Aşa e, rosti el.

— Eu… Tânărul dragonin îşi drese glasul şi clipi. Ochii săi îşi luară din nou culoarea obişnuită, rubinie. Îşi privi pieptul şi îşi trecu mâna tremurândă peste pielea vindecată. Mă privi. *Meyaah Liessa,* zise el.

— Nu. Sunt doar Sera, am zis cu voce tremurată. Cum te simţi?

— Bine, spuse el. Îl privi pe Attes, care se apropie de masă. Obosit. Foarte obosit.

— E normal, am zis. Va trebui să te odihneşti o vreme. Sper că… Dar m-am oprit. Va trebui să te odihneşti.

— Mda, rosti şi îl privi din nou pe Attes.

— Va trebui să-şi schimbe întruparea, explică zeul primitiv şi mă privi. Apoi se întoarse spre dragonin. Aici te vei putea odihni în siguranţă.

— Thad, zise dragoninul închizând ochii.

— Poftim? am întrebat.

— Thad, repetă el adormit. Numele meu e Thad.

— Va trebui să-l ţii ascuns, îi zise Nyktos lui Attes.

Munţii din Vathi erau minunaţi, dar îmi era greu să-i văd bine din cauza dragoninilor ce se aliniaseră pe zid.

— Kolis a simţit ce s-a întâmplat azi aici.

— Cu siguranţă. Cu toţii am simţit-o, spuse Attes.

— S-ar putea să trebuiască să-l ascunzi şi de Kyn.

— Asta s-ar putea să fie o problemă, rosti Attes.

M-am uitat peste umăr şi l-am verificat pe dragoninul maro cu negru ce se încolăcise pe masă. Coada lui ce încă nu avea ţepi atârna peste marginea mesei.

— Kyn ţine la dragonini, zise Attes. Se poate să creadă că s-a ocupat altcineva de Thad, dar petrece mult timp în munţi.

— Atunci, când se trezeşte, îl poţi trimite în Ţinuturile Umbrelor, zise Nyktos. Nektas va avea grijă să rămână ascuns şi în siguranţă.

— Mai mult ca sigur, fu Attes de acord.

— Nu mai putem sta, spuse Nyktos.

— Aşa e, rosti Attes şi mă privi. Farmecul ei nu va funcţiona aici.

— Ştiu, am zis.

— Kolis s-ar putea să-şi trimită dakkaii aici, îl avertiză Nyktos pe Attes.

Încă nu se întâmplase nimic, dar ştiam că situaţia se putea schimba.

— Îi va trimite pentru a căuta tăciunii, mai zise zeul primitiv.

— Vom fi gata de primire, spuse Attes.

— Şi? insistă Nyktos.

Attes îl privi.

— Şi dakkaii nu vor afla nimic din cele petrecute aici.

Jur! Și în fața ta, și a ei. Attes se lăsă într-un genunchi, își puse o palmă pe inimă și o lipi pe cealaltă de podea. Jur că nu voi spune nimănui ce ai făcut azi, *meyaah Liessa!*

— Chiar nu e nevoie, am spus. Partea cu regina. Nu sunt regina ta.

— Dar ești…

— Ba nu. Nu sunt nimic, l-am întrerupt.

Zeul primitiv al înțelegerii și al războiului se ridică încruntat și se întoarse spre Nyktos.

Nyktos clătină din cap.

Attes mă privi din nou.

— Știam că era ceva altfel la tine. Nu păreai o zeitate.

Apoi îi zise lui Nyktos:

— Credeam că e așa cum i-ai zis lui Kolis. Că i-ai dat mult din sângele tău.

— Mai mult ca sigur ți-ai dat seama că nu era așa când ai plecat. Ești isteț. Poate că te-ai gândit că eu eram sursa puterii când ai sosit la mine la palat, dar mai mult ca sigur aveai suspiciunile tale când ai plecat.

— Așa e, confirmă Attes și mă privi. Eram tare suspicios când nu te-ai comportat cum ar fi trebuit în prezența mea.

M-am încordat.

— Mi s-a părut grosolan.

— Sunt lucruri *mai grosolane* pe care le-aș putea încerca, îmi spuse.

Nyktos se încruntă la el.

— Însă prefer să nu mă mai amenințe Nyktos. Pentru a șaisprezecea oară azi.

— Nu te-am amenințat de atâtea ori, spuse Nyktos, dar presimt că vom atinge numărul ăsta în curând. De ce nu i-ai spus nimic lui Kolis? Ai fi putut să-i mărturisești înainte suspiciunile tale. Ai intra în grațiile lui, ca Hanan odată, și știi

bine ce înseamnă asta. Nu trebuie să te mai îngrijorezi că dragoninii sau vasalii tăi vor fi măcelăriţi.

— Ştiu, zise Attes. Aş fi putut să fac asta. Dar, cum am mai spus, îmi amintesc cine a fost tatăl tău. Şi ştiu foarte bine care a fost menirea ta odată.

Tentaculele de *eather* umbrit se liniştiseră când ne-am întors în Ţinuturile Umbrelor. Stelele luminau slab, însă cerul se întuneca. M-am retras din braţele lui Nyktos şi am apucat balustrada balconului.

Nu se mai vedeau munţi înzăpeziţi sau pini de un verde crud. Priveliştea avea totuşi o frumuseţe ciudată cu marea stacojie de frunze şi cu cerul oţelit.

— Ce crezi că se va întâmpla mai departe? am întrebat, lăsându-mă pe balustradă. Cu Attes? Cu Kolis?

— Nu ştiu. Kolis s-ar putea să facă orice în clipa de faţă sau poate să trimită un avertisment, cum a mai făcut-o. Nyktos se apropie de mine. Am însă încredere în Attes. În această situaţie, cel puţin. S-a cutremurat, nu l-am văzut niciodată aşa. Va tăcea – cel puţin cât timp vom ţine încoronarea şi vom transfera tăciunii.

Am încuviinţat din cap, iar tăciunii îmi pulsară în piept. Am ignorat senzaţia.

— Ştiu că s-ar putea să ajungem să regretăm ce am făcut. Dar simţeam nevoia să îndrept lucrurile.

— Ştiu, rosti el. Dacă cei mai mulţi dintre noi s-au obişnuit aşa, nu înseamnă că e ceva normal. L-am privit, însă el tăcu preţ de câteva clipe. Apoi vorbi: De ce? De ce ai vorbit în locul meu? Nu trebuia să te bagi, Sera. Aş fi rezolvat problema.

Am închis ochii.

— Ştiam că va cere un preţ. Ştiam că va fi ceva pervers.

Rău. Eram pregătit. Să port semnul lăsat în urma faptei. Se apropie de mine. Nu trebuia să vorbeşti în locul meu. Nu era necesar să treci prin ceea ce ai trecut. Ştiu că încă te învinovăţeşti. Faptul că ai reuşit să îmbunătăţeşti situaţia doar a mai redus durerea. Dar nu meriţi aşa ceva.

— Şi tu, da? L-am privit. Meriţi să porţi pe piele acele însemne?

Ochii săi se umplură de *eather.*

— Sunt obişnuit.

Balustrada rece se apăsă de palmele mele.

— Acesta e un motiv în plus pentru care nu ar fi trebuit s-o faci tu.

— Ba tocmai *de aceea* ar fi trebuit s-o fac eu.

— Prostii, am izbucnit, accesând furia, pentru că era o emoţie mai plăcută decât ceea ce simţeam. Îmi pare rău că am ucis dragoninul, dar nu-mi pare rău că am reuşit să te împiedic să mai iei o viaţă. Şi mă urăsc pentru ce am făcut, dar îl urăsc pe Kolis mai tare. Aşa că da, chiar dacă l-am reînviat pe Thad, mă simt groaznic. O să-mi treacă. Şi dacă eşti supărat pe mine pentru că am intervenit, o să treci peste asta.

— Nu sunt supărat, Sera. Ochii săi străluceau, plini de esenţă. Sunt îngrozit că ai fost în situaţia aia şi că acum trebuie să trăieşti cu consecinţele din cauza mea.

Am pufnit.

— N-am făcut-o din cauza ta. Onoarea îi revine lui Kolis. Am făcut-o *pentru tine.* E o diferenţă enormă.

Nyktos se retrase, de parcă îl pălmuisem.

— De ce? Nu merit. Nu după cum te-am rănit. Şi nici înainte.

Bună întrebare!

Şi cunoşteam răspunsul.

Voiam să-l protejez chiar şi acum, iar acea dorinţă mă conduse spre altă întrebare la care nu voiam să mă gândesc. La care nu puteam să mă gândesc.

Am întors privirea spre frunzele stacojii şi m-am concentrat la lucruri mai importante. Vocea îmi tremura.

— Crezi că Dyses e acea fiinţă despre care ne zicea Gemma? Unul dintre renăscuţii lui Kolis? Un Revenant?

Nyktos tăcu o vreme, dar simţeam că mă privea.

— Gemma a zis că nu i-a văzut niciodată în timpul zilei, dar Dyses asta era, nu? Doar un zeu primitiv poate supravieţui distrugerii inimii sale. Zeii nu pot să supravieţuiască.

— A mai zis că falsul rege avea nevoie de *graeca* lui pentru a-i perfecţiona. Mi se strânseră buzele. Nu ştiu cum ai putea perfecţiona pe cineva a cărui inimă a fost distrusă.

— Nici eu. Nu pot fi sigur că Dyses e zeu. Se simţea ca şi cum ar fi… E ciudat, mi-a fost greu să înţeleg. Nyktos oftă. Pot doar spera că nu sunt prea mulţi ca el. Asta ar fi o problemă.

Am scos un râset scurt, răgușit.

— Puţin spus, am rostit, înghiţind în sec. Oare cum l-a reînviat? Nu mai are în el tăciunii de viaţă. Sau greşim?

— Nu, spuse Nyktos. Și n-am idee cum a reuşit pentru că Dyses nu e un demis.

Mi-am amintit că Aios îmi povestise despre acele fiinţe. Muritori care făcuseră Ascensiunea cu ajutorul unui zeu. Cei fără destulă esenţă, al treilea copil al familiei. Actul de Ascensiune le era interzis acestora pentru că avea rareori succes şi de obicei schimba muritorul în moduri neplăcute.

— Cum ai putea şti?

— Aş simţi-o, zise Nyktos. Prezenţa lor poate fi simţită de un zeu primitiv. Au ceva greşit în ei. Îi privea pe gardienii

ce patrulau zidul. Gemma a zis că Revenanţii erau un proiect al lui Kolis, încă neterminat. E posibil să-i fi văzut în diverse stadii ale creaţiei. Oricum ar fi, a reuşit să creeze viaţă şi fără tăciuni, ceva ce ar putea convinge alte curţi că mai are acea putere în interior. Dar cine ştie ce soi de viaţă a creat? Şi ce sunt cu adevărat Revenanţii.

M-am cutremurat.

— Crezi că te-a crezut? Că din punctul tău de vedere el fusese cel care făcuse Ascensiunea unui zeu în Ţinuturile Umbrelor?

— Pe naiba! spuse Nyktos şi râse. Crede că nu ştiu cine a făcut-o şi că am încercat să găsesc sursa, dar în niciun caz nu crede că îl consider pe el responsabil. Păstra aparenţele în faţa lui Hanan şi a zeilor primitivi din Vathi.

Era logic.

— Asta înseamnă că ştie că ai aflat că altcineva posedă tăciunii de viaţă. De ce a trecut asta cu vederea?

— Din acelaşi motiv pentru care nu a atacat instantaneu Vathi. Din motivul pentru care Holland a spus ce-a spus. Nu poate risca să-mi facă prea mult rău fără să se dea de gol, îmi aminti Nyktos. Controlul său asupra zeilor primitivi ar slăbi dacă s-ar afla că tăciunii de viaţă nu-i mai aparţin. E posibil să creadă că poate găsi sursa înaintea altora. Dar acum îmi doresc să fi avut destul timp ca să-l întrebăm pe Attes ce părere a avut despre Dyses.

Îmi frecam palmele de balustradă. Şi eu mi-aş fi dorit mai mult timp în Vathi, dar n-ar fi fost prudent şi fusesem deja destul de nesăbuită în acea zi. Tăcerea trecu peste noi.

— Kolis e altfel decât mă aşteptam, am zis. Mă aşteptam să ceară un asemenea preţ, dar înainte? A fost…

— Calm? Calculat? Nyktos râse sec. Kolis poate fi incredibil de şarmant când vrea, şi atunci e cel mai periculos.

Mi-am amintit ce-mi zisese Aios. Kolis avea puterea să facă pe cineva să uite cine şi ce era. Mi-am privit mâinile. Am observat că sângele nu-mi atinsese pielea.

— Avem încuviinţarea lui.

— Nu doar asta, spuse Nyktos. Chiar dacă nu sunt sigur că şi-a dat acordul. Şi ştim că nu te-a recunoscut.

Am încuviinţat din nou din cap.

— Ceva s-a întâmplat acolo. Cu tine. Nyktos se întoarse spre mine. Am simţit-o.

Gâtul mi se tensionă şi l-am privit.

— Ce ai simţit?

— Furie, îmi zise şi mă privi în ochi. O furie care nu cred că îţi aparţine. Avea altă savoare.

— Nu era doar a mea, am recunoscut. Nu ştiu cum şi de ce, dar ştiu. Am simţit-o. Mi-am pus mâna pe piept. Furia ei. Simţeam că Sotoria privea prin ochii mei.

Nyktos suspină.

— Cred că Holland a greşit. Cred că mulţi au greşit, în vreme ce tu ai avut dreptate. El mă privi. Tu nu eşti Sotoria. Ai două suflete. Pe al tău. Şi pe al ei.

Capitolul 37

Ideea că în mine se aflau două suflete era mai plauzibilă decât să cred că eram Sotoria.

Nyktos n-ar fi ştiut cu siguranţă decât în cazul în care muream – atunci ar fi ştiut sigur –, iar eu speram ca acel moment să fie cât mai îndepărtat. Dar oare Holland se înşelase? Nu ştiam cum şi chiar nu era cea mai arzătoare problemă. Nyktos convocă o întâlnire cu apropiaţii săi şi îi puse la curent cu cele întâmplate în Dalos. Dyses. Felul în care se comportase Kolis. Primisem încuviinţarea lui. Le spuse totul.

Mai puţin preţul pe care i-l plătisem lui Kolis.

Eram bucuroasă că nu zisese nimic, pentru că nu plătisem vreun preţ. Dragoninul plătise preţul, iar eu am avut noroc că am ajuns la timp ca să-l reînviez.

Ştiam însă că lui Nektas avea să-i zică totul. Ceilalţi poate că ar fi aflat la un moment dat, dar deocamdată nu aveau nevoie de acea informaţie.

N-am rămas în preajmă când ei începură discuţia despre modul în care ar fi fost creat Dyses. Nu puteam sta locului. Aveam nevoie de mişcare. Spaţiu. Deciseserăm că încoronarea urma să aibă loc a doua zi, după care am fi plecat în Irelone. Momentan însă nu trebuia să fiu prezentă. Nu mă urmă nimeni, dar puteam să jur că Nyktos mă urmări cu privirea după ce am ieşit de la el din birou.

Am străbătut coridoarele şi am ajuns în curte. Reaver mă însoţi. Plutea în aer alături de mine şi ne plimbam de-a lungul zidului ce înconjura palatul. Prezenţa lui era tăcută, plăcută, dar şi dureroasă.

Îmi amintea de celălalt dragonin.

Nu-mi doream asta. Voiam să găsesc un loc înăuntrul meu în care aş fi putut uita vieţile pe care le luasem. Să mă îndepărtez de ce făcusem și să merg mai departe. Poate că lăsasem acea parte din mine pe podeaua Palatului Cor.

În mine încă trăiau oroarea şi urâţenia chiar dacă Thad reînviase. Şi aveam îndoieli. Oare aş fi putut să previn cumva cele întâmplate? Nu credeam, pentru că ar fi trebuit să nu fi făcut ceea ce făcusem în trecut. Chiar şi aşa, am fi ajuns tot acolo. Dar dacă Thad nu și-ar fi dorit să reînvieze? Făcusem alegerea pentru el, așa cum Kolis o făcuse pentru noi. Puteam să trăiesc cu asta, dar făcea parte din urâţenia ce trăia în mine și apăsa acolo.

Am obosit și m-am odihnit pe un bolovan. Cel de pe care Jadis încercase să sară. Reaver ateriză lângă mine şi îşi aşeză capul la mine în poală. Mi-am trecut degetele peste umflăturile de pe spatele lui. Viziunea îmi deveni neclară.

— Scuze, am şoptit.

Reaver scoase un tril plăcut şi îşi ridică privirea. Apoi îşi puse capul pe umărul meu. Mă cuprinse emoţia, simţind atât de multă vină.

Am început să plâng.

Lacrimile îmi curgeau şuvoi. Nici nu ştiam dacă aş fi putut să le opresc. Veneau din interior, de undeva de la mare adâncime. Tăcute, apăsătoare.

Nu ştiu cât timp trecu. Când am deschis ochii, stelele străluceau puternic, iar cerul era întunecat. Reaver se retrase și își întinse aripile.

— Ţi-e foame?

Reaver a scâncit, iar eu am oftat. M-am ridicat. Am făcut un pas și am văzut că aveam ceva pe mâini.

Ceva roşu.

Roşu diluat.

Lacrimile mele.

Ca în legendele despre zeii primitivi atinşi de o tristeţe profundă. Plânsesem cu lacrimi de *sânge.*

Era târziu când ne-am întors la mine în încăpere, iar Aios şi Bele mă însoţiră.

Acea seară deveni alt fel de premieră pentru mine.

Am luat cina cu Bele şi Aios într-una din camerele de primire, împreună cu Reaver. Am fost surprinsă de invitaţia lor, iar gândurile îmi zburau de colo-colo, aşa că n-am zis mare lucru. Am aflat că Nyktos plecase în Lethe ca să se asigure că toate pregătirile ceremoniei de încoronare erau gata. Băusem un pic prea mult vin şi îmi venea greu să părăsesc căldura încăperii. Aios îmi povestise despre o zeitate din Lethe care urma să îşi încheie Ascensiunea din clipă în clipă şi despre un cuplu care trebuia să se căsătorească. Normalitatea situaţiei fu întreruptă doar de clipele în care îşi aruncară nişte priviri. La început păreau îngrijorate, dar apoi situaţia se schimbă când începură să se atingă. Mi-am dat seama că voiau să fie singure. Am ieşit cu Reaver după mine, iar Ector mă însoţi spre camerele mele.

— Unde e Orphine? am întrebat.

— Cu Nyktos, zise Ector şi evită una din aripile lui Reaver când dragoninul o luă înaintea noastră. Zeilor! Într-una din zilele astea, o să-mi scoată un ochi!

Reaver scânci nemulţumit şi zbură în sus pe scări.

L-am privit pe Ector.

— Sunt tot în Lethe?

— Cumva. Nişte Umbre aventuroase au ajuns la liziera Pădurii Muribunde şi s-au apropiat prea mult de oraş, spuse. Se ocupă de asta împreună cu alţii.

Eram iritată. Aş fi putut ajuta şi eu cu Umbrele, dar asta

însemna că Nyktos ar fi trebuit să se întoarcă la palat să mă ia. Ei bine, înţelegeam că nu se putuse.

— Cât de des cauzează Umbrele probleme?

— Destul de des până acum, dar mai nou se întâmplă aproape zilnic, rosti Ector. Se adună în haite destul de numeroase, ceea ce înseamnă că sunt destul de enervante.

Eram îngrijorată, dar mi-am amintit că Nyktos era un zeu primitiv. Avea să se descurce, chiar dacă Umbrele îl răniseră în trecut. Avea să se asigure să fie şi ceilalţi în siguranţă. Aveau totuşi un dragonin cu ei.

Ceva legat de Umbre îmi venea în minte, dar nu-mi dădeam seama ce. Am ajuns la mine şi am deschis uşa pentru Reaver.

— Vrei să mai petrecem timp împreună?

Dragoninul intră în cameră.

Ector rămase pe coridor şi mă privi de parcă îl invitasem să se destrăbăleze toată noaptea cu mine în Luxe.

— Nu mulţumesc, zise Ector.

— Nu vorbeam cu tine, am zis.

Reaver pufni în spatele meu.

— Mda, rânji zeul.

Mi-am dat ochii peste cap şi am închis uşa în spatele meu. Reaver se furişă prin cameră şi inspectă fiecare ungher aşa cum făcuse Nektas. Am clătinat din cap şi m-am dus în baie ca să mă pregătesc de culcare. Cămaşa de noapte era mai degrabă o plasă argintie, care abia îmi ajungea la coapse. Am îmbrăcat şi halatul, oftând.

Mi-am încheiat nasturii halatului, dar îmi vibră pieptul. Am deschis uşa dormitorului şi am privit celelalte uşi. Erau închise.

Mi-am amintit că Nyktos era în apropiere, dar senzaţia nu era atât de puternică în timp ce stăteam în uşa camerei de

îmbăiere.

Reaver mă privi curios din locul în care era așezat pe divan.

— Simţi ceva? l-am întrebat.

El ciripi, dar nu am înţeles dacă răspunsul era afirmativ sau negativ, așa că am așteptat, neștiind de ce-mi era mai teamă – că ușile de la camerele lui aveau să rămână închise sau nu. Secundele trecură. Nicio ușă nu se deschise, iar senzaţia aceea ciudată dispăru.

Mi-am ciugulit buza de jos și am început să-mi perii părul. Poate că pur și simplu sufeream de indigestie.

Poate că era alt semn al Sacrificiului.

M-am așezat pe marginea patului și îmi treceam peria prin păr. Chiar dacă mă simţeam destul de obosită, eram recunoscătoare că Reaver se afla lângă mine. Probabil știa că aveam nevoie de companie.

Și așa era.

— Jadis e împreună cu Nektas în munţi?

Reaver încuviinţă din cap.

— Așadar, ai rămas aici ca să te ascunzi de ea?

Pufni și își ascunse bărbia între aripi.

Am râs și mi-am trecut din nou peria prin păr. Reaver se strâmbă.

— Nu e chiar așa de rău, am spus. Am doar niște șuviţe încâlcite. Poate că ar trebui să-l tund. Continuam să-mi descâlcesc zulufii. În ritmul ăsta, o să ajung să…

Tăciunii vibrară din nou și m-am uitat spre ușă. Reaver făcu la fel. Se retrase și își desfăcu aripile.

Se auzi un ţipăt de pe coridor. Am lăsat să cadă peria din mână și mi-am luat pumnalul de pe pat. M-am ridicat în picioare. Podeaua se simţea rece sub tălpile mele.

— Rămâi aici, i-am zis lui Reaver, care ţopăi, apoi se

opri şi scoase un pufnet. Ector?

Uşile încăperii zburară în lateral într-o strălucire argintie. M-am retras, blocată pe moment. Ector zbură prin cameră, cu picioarele şi braţele depărtate. Mi-am dat seama că era el pentru că rămăsese pe coridor să păzească uşa. Era învăluit în *eather.* Se lovi de masă şi o rupse în timp ce se izbi de podea. Vaza de pe masă se făcu cioburi.

Ector trăia.

M-am avântat şi l-am prins pe Reaver înainte să îşi ia zborul. L-am tras lângă mine, între divan şi piciorul meu. Ştiam că Ector încă trăia pentru că tăciunii din piept încă îmi pulsau. Şi nu pulsau cu intensitatea morţii.

Dar pulsau din altă cauză.

Mai era *cineva* acolo.

— Iertare, se auzi o voce mătăsoasă din uşă. Ar fi trebuit să ştie ce să facă şi să nu-mi interzică să intru la tine.

Inima mea era ciudat de calmă când m-am întors ca s-o văd pe Veses. Mi-am amintit fără motiv ceva ce zisese Attes când mă văzuse prima oară. Se referise la situaţia dintre mine şi zeiţa primitivă a riturilor şi prosperităţii ca la o complicaţie pe care nu o invidia.

Era într-adevăr o complicaţie.

— Salut, spuse Veses şi-mi zâmbi.

Zeilor, era extraordinar de frumoasă!

Fu lesne de înţeles că nu era greu să-i treci cu vederea faptele crude şi neplăcute pe care le săvârşea datorită trăsăturilor ce păreau pictate.

Pluti în încăpere, iar tivul rochiei liliachii îi flutură tăcut în jurul picioarelor. Eram surprinsă să observ că, deşi era extrem de slabă, era foarte voluptuoasă. Observam asta deoarece rochia ei era la fel de transparentă precum cămaşa mea de noapte.

— Am zis salutare, zise ea înclinându-şi capul.

Eram speriată, dar ştiam că trebuia să-mi controlez furia ca să nu fiu nesăbuită. Orice făcuse cu Nyktos sau în orice fel era legată de el, rămânea o zeiţă primitivă şi nu îmi doream să o înfurii. Am ţinut pumnalul ascuns sub mâneca halatului şi l-am privit pe Ector. Nu se mişcase. Deloc.

— Te-am auzit, am zis.

Veses îşi plecă privirea, iar gura ei cu buze pline şi roşii ca cireşele zâmbi. Ar fi fost un zâmbet minunat dacă nu ar fi avut o doză de agresivitate.

Atunci mi-am dat seama ce mă deranjase în timp ce mă întorceam la mine în camere. Ector zisese că Umbrele ajungeau pe vremuri mult mai greu până în Lethe. Când Taric şi ceilalţi doi zei veniseră la palat, atrăseseră Umbrele spre Lethe ca să-i distragă atenţia lui Nyktos şi să-l forţeze să investigheze. Nu-mi aminteam dacă-i împărtăşisem acest detaliu lui Nyktos, dar mi se părea tare convenabil că Veses apăruse acum la palat şi zvârlea zei prin uşi tocmai când Nyktos nu era prin preajmă.

Se auziră tropăituri pe coridor. Rhain apăru în uşă.

— Rahat! Acel singur cuvânt spuse totul. Iertare, Alteţă! Nu ştiam că eraţi aici. Rhain făcu o plecăciune rigidă şi privi trupul inert al lui Ector. Acestea nu sunt încăperile lui Nyktos, mai rosti. Îi voi trimite vorbă despre sosirea ta. Vino! îmi zise el fără să îşi ia ochii de la mine.

— Nu e nevoie, zise Veses şi privi dragoninul care scosese capul de după piciorul meu.

L-am acoperit pe Reaver cu trupul. Era prea mic ca s-o vadă pe Veses aşa.

— Nu am venit să-l văd pe Nyktos.

Frică. Ochii lui Rhain se lărgiră şi am văzut frică în ei.

— Dar…

Veses mişcă un deget.

Rhain fu împins înapoi, scos din încăpere şi aruncat pe hol. Doar prin mişcarea unui deget.

— Ia-l cu tine, spuse ea făcând semn spre corpul inert al lui Ector, care ieşi alunecând de-a lungul podelei. Se va trezi în curând... cred.

Rhain o luă din loc.

Uşile se trântiră, iar una abia mai atârna într-o balama. Se stricaseră de când Veses îl zvârlise pe Ector prin ele, dar bănuiam că acum doar alt zeu primitiv ar mai fi putut trece de uşi.

— Ce ai auzit? Sau preferi tăcerea?

Tăceam mâlc. Nimeni nu bătu în uşă. Nu se mai auzeau tropăituri pe coridor.

— Cel puţin Rhain îşi cunoaşte locul. Ar face bine să-l educe şi pe Ector în această privinţă, continuă Veses. Poate că-i voi ierta greşeala de a se pune între mine şi... Zâmbetul ei reveni, zeflemitor. Şi tine, adăugă ea. Îţi vine să crezi că a scos sabia la mine? Veses râse. Mie nu-mi venea să cred. Oare ce-a avut în cap? Să mă atace când nu eşti nici măcar consoarta lui Nyktos?

La naiba!

Oare la *ce* se gândise Ector?

L-am simţit pe Reaver în spatele meu şi am înghiţit în sec.

— Poate că i-a alunecat sabia din teacă şi i-a căzut în palmă, am zis.

Veses râse din nou, cu tot corpul. Tremurau şi părţi ale corpului pe care n-ar fi trebuit să le văd.

— Habar n-am. Dar poate că Nyktos va reuşi să mă convingă că aşa au stat lucrurile.

Nu i-am răspuns. Nici măcar nu am schiţat un gest.

— Ştii, nu mi-a venit să cred când mi-a zis că zvonurile sunt adevărate. Mă privi meticulos, conştientă de felul în care arătam în acel halat, cu părul ciufulit. Puţinul pe care mi l-a povestit despre tine m-a derutat, rosti Veses şi râse moale. Îmi dădea târcoale. Se mişca asemenea unei tigroaice care bântuia zonele aride din Irelone. Se aşeză pe canapea şi îşi rezemă braţele de partea de sus în timp ce stătea picior peste picior. Te numeşti Sera, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, Seraphena mai exact, zise ea, iar neliniştea mea înflori.

Oare fusese în Dalos? Oare vorbise despre mine cu Kolis? Sau cu Hanan?

— Mă gândeam să stăm un pic la taclale, Seraphena.

Am privit uşile.

— Despre ce?

— Despre mai multe lucruri, zâmbi ea. Nu te teme. Mă îndoiesc că vom fi întrerupte. Rhain va descoperi că nu va fi atât de uşor să ajungă la Nyktos. Cel puţin o vreme.

Nu aveam timp să-mi dau seama cum anume ştia Veses asta.

— Cum i-ai devenit tocmai *tu* consoartă?

— Nu ţi-a spus?

— După cum am mai zis, despre tine mi-a zis prea puţine. Ochii ei străluceau de parcă erau din diamante gri. Desigur, mor de nerăbdare să aflu.

Păcat că nu era cu adevărat dispusă să o facă.

— Ne-am întâlnit pe tărâmul muritorilor. Înotam într-un lac când a dat de mine.

Veses îşi trecu degetele cu unghii roz peste pernele canapelei.

— Şi?

— Şi am stat de vorbă.

— Nu se poate să se fi întâmplat doar atât.

— Aşa e.

Veses înlemni. Aveam impresia că nu mai respira – nici nu era greu să îmi dau seama din moment ce rochia îi era complet transparentă.

— Atunci continuă!

— Cred că ştii, din moment ce mă vezi aici, am spus, ferindu-l pe Reaver de ea.

— Aşa e.

Veses se mişcă şi îşi propti coatele pe coapse, odihnindu-şi bărbia în palmă. Mi se părea şi mai răvăşitoare acum, ceea ce mă enerva.

— Tocmai de aceea ştiu că minţi, mai spuse.

— Ba nu, am zis şi am privit-o drept în ochi.

Ea râse.

— Şi Nyktos a mințit. Ochii ei străluceau. Aşa că are logică.

— Ce anume?

L-am oprit pe Reaver, care voia să iasă de după picioarele mele.

Veses zâmbi din nou.

— Are logică să-şi ia o consoartă grasă şi pistruiată.

Am ridicat atât de tare din sprâncene, încât mi se părea că aveau să atingă tavanul. O insultă jalnică. Eram dezamăgită. Mă aşteptam la mai mult.

— Ai un păr minunat, ce-i drept. Şi… ai o faţă drăguţă, zise ea în timp ce-şi dădea ochii peste cap. Chiar dacă e pistruiată.

— Mulţumesc, am zis tărăgănat.

Veses se strâmbă.

— Dar până la urmă eşti consoarta lui doar cu titlul, nu?

Pielea mi se încălzi, iar gâtul şi faţa mi se înroşiră. Aşa era. Dar oare îi spusese el asta? Nu ar fi avut cum să ştie altfel. Am simţit o mică doză de durere… Mă durea ca atunci când îi văzusem la el în birou.

— Oh! făcu ea cu ochii mari, atingându-şi gâtul. Scuze!

— Pentru ce? am întrerupt-o, amorţindu-mi emoţiile. N-ai zis nimic.

— Aşa e. Nu am zis-o eu. Ci viitorul tău *soţ.* Frumos din partea ta să recunoşti, mai zise ea, iar eu aproape că am izbucnit în râs, fiindcă nu am crezut-o nicio secundă. Îşi plecă pleoapele. Ţi-a zis despre mine? Despre noi?

— Da, am răspuns.

Ochii ei plini de *eather* mă priveau. Erau plini de esenţă şi de nerăbdare. De o cruzime pe care o văzusem şi în privirea lui Tavius.

— Ce ţi-a zis?

— Sincer, nu prea multe, am zis, chiar dacă ştiam că ar fi trebuit să-mi ţin gura. Să n-o întărât. Dar am ignorat complet acea voce din capul meu. Eram de-a dreptul confuză. V-am văzut ultima oară. Am văzut ce frumoasă eşti. Însă tot ce mi-a zis este că eşti groaznică.

— A spus el asta?

Vocea ei deveni aspră.

— Da.

Şi chiar nu minţeam, pentru că îmi spusese asta.

— Nyktos chiar are un stil poetic când vorbeşte despre femeile din viaţa lui, nu-i aşa?

Am râs scurt şi sec.

— Chiar aşa.

— Şi nu te deranjează? mă întrebă.

— Dar *pe tine?*

Îşi lăsă capul într-o parte, iar buclele aurii îi atinseră

pieptul.

— Nu eu voi fi consoarta lui.

— Aşadar, te deranjează? Că eu, grasă şi cu pistrui, voi fi aleasa, nu tu?

— Serios acum, rosti ea şi se ridică. Eu sunt o zeiţă primitivă. Nu am cum să fiu consoartă.

— I-ai putea fi însă *soţie*. Îl doreşti, am zis. E evident.

— Să-l doresc?

Veses se apropie de mine şi îl făcu pe Reaver să se mişte. L-am apucat de mână. Ghearele lui îmi apăsau încet pielea.

— Draga mea, eu îl posed deja.

Am simţit o lovitură ascuţită în stomac şi în piept. Mi se făcu greaţă.

— Despre asta aveai de gând să-mi vorbeşti?

— Asta crezi?

Râsul lui Veses era la fel de fragil ca nişte oase uscate.

— Asta ştiu.

— Înseamnă că e o glumă jalnică tot ce crezi tu.

— Singura glumă îmi stă în faţă, am zis, cedând. Una penibilă.

Reaver pufni. Părea că râdea.

Veses se retrase şi îşi ridică sprâncenele.

— Ce-ai zis?

— Trebuie să repet?

Şocul se citea pe faţa ei.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti cu o asemenea lipsă de respect?

— Mi-e greu s-o fac când nu meriţi, Excelenţă.

Două pete roz apărură pe obrajii ei când păşi spre mine…

Reaver ţâşni de după picioarele mele, mârâind şi cu

aripile întinse. Mi-era cu adevărat frică. I-am apucat braţul subţire şi acoperit de solzi. El mi se împotrivi. Fiind puternic, se trase dinspre mine, deschise gura şi începu să scoată scântei. Acestea loviră fusta liliachie a lui Veses şi arseră un pic materialul.

Veses reacţionă rapid, ca o zeiţă primitivă. Reaver scânci când Veses îl lovi şi-l proiectă departe de mine. El ajunse să lovească peretele de lângă şemineu cu spatele. Căzu la podea, într-un ghem.

— Dragonin idiot, zise Veses. Noroc că nu te-am ucis.

Am văzut roşu în faţa ochilor. Nu mai era vreme de stat pe gânduri. Mă simţeam exact ca atunci când văzusem acei zei în Luxe, care aruncaseră un copilaş pe jos de parcă era un gunoi. Am reacţionat din furie pură.

Şi de data aceasta, Nyktos nu se afla prin preajmă pentru a mă putea opri.

Apropiindu-mă, i-am înfipt pumnalul în ochi, iar acesta îi ajunse drept în creier.

Nu am simţit nicio fărâmă de vinovăţie.

Veses ţipă şi se trase înapoi atât de repede, încât n-am avut ocazia să recuperez pumnalul. Se lovi de un colţ al patului, dar îşi păstră echilibrul. Nu căzu. Nu ajunse jos nici măcar o secundă.

La naiba!

Ridică privirea. Sângele cu nuanţe albăstrii îi curgea peste obraz în timp ce scotea pumnalul din rană. Un ţesut gelatinos mânjea lama din piatră de umbre. Stomacul îmi era întors pe dos. Ochiul ei bun era plin de *eather.* Aruncă pumnalul cât colo. Scântei de energie îi trecură peste mâini.

— La dracu'! am şoptit.

N-am văzut-o mişcându-se, dar am simţit lovitura în piept. Asemenea unui pumn, dacă era cumva posibil să pot fi

lovită de *fulger* cu pumnul. Un val de durere trecu prin mine şi mă proiectă în spate, lovindu-mă de dulap. Muşchii îmi erau atât de rigizi încât abia am simţit impactul, căzând în genunchi. Descărcarea electrică îmi trecu prin vene şi nervi. Vag, mi-am dat seama că ea nu pusese mâna pe mine. Trebuie să fi fost *eather-ul.* Mici stele îmi dansau în faţa ochilor.

— Căţea idioată! zise Veses şi mă luă de păr, aruncându-mă de parcă eram o pernă.

M-am izbit de podea și am rămas fără suflu. M-am rostogolit până când m-am oprit într-o margine a patului.

— Ce credeai că o să faci? Eu sunt o *zeiţă primitivă.*

Vedeam mai limpede în timp ce valurile de durere se domoleau. Ceva nu era în regulă. Simţeam în mine ceva… Se simţea mai… Am ridicat privirea. Reaver zăcea tot acolo, însă acum în întruparea de muritor. M-am rostogolit pe spate şi am simţit ceva. Un mâner. Pumnalul.

Veses îngenunche lângă mine. Ochiul ei stâng era o masă de carne sângerie, dar începea deja să se vindece. Mă luă iar de păr. Rânjea.

— Poate că tu şi Nyktos vă potriviţi de vreme ce şi el are obiceiul să facă tot felul de lucruri ilogice. Până la urmă, te-a luat drept consoartă. Am încercat să-l opresc. Mi-am trimis dragoninii și garda de corp să te aducă. Ei bine, ştim rezultatul – inutil din moment ce eşti fermecată.

Eram surprinsă.

— Deci tu ai fost cea care a trimis dragoninii şi ai dat drumul zeilor întemniţaţi.

— Trebuia să fac ceva înainte ca Nyktos să intre într-un bucluc și mai mare. De parcă nimeni nu și-a dat seama că Taric şi ceilalţi au fost aici înainte să dispară. Cât de convenabil! Căutau ceva pe tărâmul muritorilor, ştii ce? Eu,

da. Viaţă. Căutau *viaţă.* Şi i-au dat de urmă în casa morţii. Unde te afli tu. Chiar crede că nimeni nu îşi va da seama? Ridică din sprâncene. Credeam că o să am noroc, iar Kolis va refuza încoronarea înainte ca Nyktos să afle că eu am declanşat atacul. Bărbaţii însă… Te poţi baza pe ei să facă un singur lucru. Să facă alegeri proaste. Aşadar, iată-mă! Încerc să-l ajut pe Nyktos, iar el se supără. Ştii ce se spune, nicio faptă bună nu scapă nepedepsită.

— Faptă bună? am pufnit. Au *murit* oameni…

— Tot timpul mor.

Mă trase de lângă pat. Mă ardea scalpul. Ea îşi şterse sângele de pe chip.

— Acum fii atentă la ce urmează să se întâmple! El va şti că eu am fost. L-ai văzut furios? E foarte distrugător. Îşi linse degetele de sânge. E destul de excitant. Devine delicios de impredictibil.

— Eşti… perversă.

— Oh, habar n-ai!

— Încep să înţeleg.

— Şi eu. Veses se opri şi îngenunche din nou. Îmi dădu drumul la păr, dar uşurarea fu scurtă. În schimb, mă prinse de bărbie. Ştiam eu că mai e ceva, în ciuda celor spuse de Nyktos. Trebuia să existe un motiv pentru care era dispus să facă orice pentru tine. Degetele ei se apăsară pe bărbia mea, iar eu gâfâiam în timp ce durerea îmi aluneca de-a lungul maxilarului. Te-am simţit când aţi fost prima oară alături unul de celălalt. Am crezut că mi-am imaginat totul, dar când ai apărut şi ne-ai întrerupt seara, te-am simţit din nou. Înseamnă unul din două lucruri. Fie ţi-a dat atât de mult din sângele lui încât îl simt în tine, fie…

Am privit-o pe Veses în ochi. Senzaţia din pieptul meu. Vibraţia energiei. Însemna că un zeu primitiv se afla în

apropiere.

Aşa simţisem şi la sosirea lui Attes. Doar că atunci nu înţelesesem şi…

— Fie Nyktos nu şi-a găsit o consoartă, continuă Veses, apropiindu-şi gura de a mea. Şi-a găsit o zeiţă primitivă în plin Sacrificiu. Pentru că ştii ce am mai simţit azi dinspre Vathi? *Viaţă*. Îmi ciupi buza de jos. Ceea ce, deşi pare imposibil, e mai uşor de crezut decât faptul că împarte cu tine ceva ce-mi aparţine. Sângele lui.

— I-am băut sângele. Am zâmbit. Şi *nu* doar atât.

Singurul ei ochi se mări.

Am lovit-o, izbind în lateralul gâtului cât de tare am putut.

Veses îmi dădu drumul la bărbie şi se apucă de gât, horcăind. M-am ridicat în patru labe şi m-am dus spre Reaver. Tăciunii din piept continuau să vibreze. Energia creştea în mine. Braţul mi se încălzi, iar scântei de *eather* ieşiră din el.

Prinzându-mă de halat, Veses mă aruncă înapoi. Am alunecat şi m-am izbit de canapea. Cutia în care închisesem toate emoţiile volatile se zguduia, tremurând şi trosnind…

Uşile dormitorului se deschiseră. Veses se întoarse, dar nu fu Nyktos cel care intră.

Era *Bele.*

Capitolul 38

— Ochii tăi, rosti Veses, răgușită, dar uluită.

— Da? Bele îl privi pe Reaver, care zăcea inert, apoi pe mine. Ce-i cu ei?

— Nu face pe proasta, Bele! Tu ai fost cea care a încheiat Ascensiunea. Zâmbi însângerat spre Bele. Cred că e ziua mea norocoasă, mai zise Veses. E o recompensă pusă pe capul tău.

— După cum arăţi, se pare că nu-i deloc ziua ta norocoasă. Şi o să devină din ce în ce mai proastă când se va întoarce Nyktos.

M-am ridicat în genunchi. Mai mult nu puteam pe moment. Mă dureau coastele şi pelvisul. Am clipit până când mi-am limpezit privirea şi mi-am văzut pumnalul aflat între Reaver şi mine.

— Nu la fel de rea ca ziua pe care o s-o ai tu când Kolis îți va scoate inima din piept și o va devora, zise Veses.

— Sunt şi părţi mai gustoase la mine, dar fie.

Bele intră în încăpere şi o privi pe zeiţa primitivă cu atenţie, în timp ce eu mă forţam să mă apropii de Reaver. Cu fiecare centimetru târât pe podea, aveam impresia că mă înjunghia cineva între coaste.

— Dacă ai venit după mine, spuse Bele, aici sunt.

— Nu am venit pentru tine, rosti Veses, în timp ce eu puneam mâna pe pumnal. Tu ești doar bonus.

Bele se încruntă.

— Ei bine, dacă ai venit pentru ea, cred că există o problemă.

— Crezi?

— Pentru tine, adăugă Bele în timp ce eu reuşisem să

ajung lângă Reaver. Îţi dai seama cine e, aşa-i? E consoarta lui Nyktos. Bele ridică bărbia spre mine. Iar acela e unul dintre dragoninii lui – unul dintre dragoninii lui *Nektas.*

— Ţi se pare că-mi pasă?

Bele râse moale şi îi dădu târcoale zeiţei primitive.

— O să-ţi pese.

— Ce ai de gând să faci cu sabia aia? întrebă Veses, întorcându-mi complet spatele.

Reaver avea o vânătaie urâtă şi adâncă pe piept. Mi-am trecut palma peste fruntea lui foarte palidă. Avea ochii închişi, iar tăciunii din mine pulsau ca în clipa în care plătisem preţul cerut de Kolis. Reaver nu era doar rănit.

— Reaver e rănit, am spus şi mi-am șters sângele de pe bărbie cu dosul palmei.

Privirea lui Bele se întâlni scurt cu a mea când reuşi să se pună între mine şi Veses.

— Cât de grav?

Un nod de emoţie mi se opri în gât.

— Foarte grav.

— Va fi bine, zise Veses şi-şi dădu ochii peste cap. Vocea însă nu-i mai era atât de sigură. E un dragonin.

— E un copil! am replicat.

— Aşa, şi? N-ar fi trebuit să mă atace.

— Veses, zise Bele încet, eşti atât de slabă, încât te-ai simţit ameninţată de un dragonin tânăr?

— Nu ameninţată. Jignită. Veses rânji. Şi nu mi-ai răspuns la întrebarea legată de sabie. Nu mă poţi ataca.

— Nu? Bele se apropie de Veses şi o îndepărtă de mine şi de Reaver.

— Ştii regulile, spuse Veses. Ea încă nu e consoartă, iar dragoninul, pui sau nu, n-are dreptul s-o apere. Nu am greşit cu nimic.

— Regulile, da. Dar, după cum ai zis, există deja o recompensă pe capul meu, rosti Bele. Probabil trebuie să fiu dusă în Dalos, moartă sau vie. Aşadar, ce-ar fi dacă aş încălca regula?

— Reaver?

I-am atins obrazul. Avea pielea transpirată şi rece. L-am acoperit cu o pătură. Eram foarte îngrijorată. Nu îşi revenise şi părea că-şi schimbase întruparea chiar în clipa în care îşi pierduse cunoştinţa. Mai văzusem dragonini care reacţionau aşa când erau grav răniţi.

Aveam gâtul uscat. Ştiam că urma să-mi asum un risc enorm. Veses poate că doar suspecta că eu eram sursa de putere pe care o simţise, dar trebuia să fac ceva. Nu puteam să-l las pe Reaver să moară. Iar tăciunii din mine păreau să-mi transmită că moartea lui era iminentă.

Simţeam asta.

Orice risc îmi asumam confirma că tăciunii se aflau în mine, dar merita să o fac. Viaţa lui Reaver merita. Aşa cum meritase cea a lui Thad.

Tăciunii sfârâiră şi îmi apăsară pielea. Am deschis simţurile şi am lăsat pumnalul alături de Reaver. I-am pus o mână în piept. Procedam cum o făcusem cu Thad, doar că acum o făceam mai repede, din instinct, de parcă, de fiecare dată când foloseam tăciunii, ei deveneau mai puternici şi mai reactivi. Am invocat *eather-ul,* iar acesta răspunse voinţei mele.

O putere pură şi străveche îmi emană din piept şi îmi inundă venele pentru a doua oară în acea zi. Valul de energie se simţi altfel. Era ca o întoarcere acasă. Am oftat şi am tras aer în piept. În jur mirosea a flori de liliac proaspete. *Viaţă. Eather-ul* vibra în mine şi scotea scântei care jucau în jurul vârfurilor degetelor mele şi al pieptului lui Reaver. Lumina

cuprinse trupul lui Reaver ca un val şi apoi îi pătrunse în piele, umplându-i venele. *Eather-ul* pulsă şi străluci, apoi deveni încet o strălucire slabă. Vânătaia de pe pieptul lui Reaver dispăru şi se întâmplă ceva minunat.

Reaver trase adânc aer în piept şi deschise ochii, care îşi schimbară culoarea din cobalt înapoi în stacojiu.

— *Liessa,* şopti el.

Lacrimile îi umplură ochii, lipindu-se de gene.

M-am înfiorat, dându-i părul de pe obraz.

— E în regulă, am zis.

— Pe dracu’ este! explodă Veses în timp ce Reaver închise ochii.

Am întors capul spre ea, punând mâna pe pumnal.

— Am avut dreptate, continuă Veses. Tu ai fost. Ochiul pe care îl rănisem i se vindecase. Ce-a făcut Nyktos?

— El n-a făcut nimic, am zis.

Veses clătină din cap.

— Şi tu ce eşti?

Bele ridică sabia.

Zeiţa primitivă lovi ca o viperă, mişcându-se mai repede decât puteam vedea. Prinse sabia lui Bele. Lama se spulberă într-o mare de scântei argintii. Veses o luă pe Bele de piept şi o aruncă la câţiva metri în spate.

Bele se lovi de peretele de lângă balcon şi căzu în genunchi. Îşi ridică privirea şi îşi dădu şuviţele întunecate de pe faţă.

— Au!

Veses scutură praful din piatră de umbre de pe mâini şi porni spre Bele. Am aruncat pumnalul spre ceafa lui Veses. Zeiţa primitivă se întoarse.

— Serios?

Pumnalul se oprise în aer şi apoi se întoarse spre mine.

M-am ferit. Lama trecu la un deget de capul meu şi se înfipse în perete.

— La naiba!

Bele se ridică, aruncându-se spre Veses…

Zeiţa primitivă ridică mâna şi o proiectă pe Bele.

— Dacă erai isteaţă, Bele, ai fi zăcut acolo unde te aflai. S-ar putea să mai vezi o zi dacă o faci. Veses se întoarse spre mine. Cât despre tine, tu vei muri azi. Pentru că eşti o *monstruozitate.*

— Ce nepoliticos, am spus.

Eather-ul îi jucă pe piele şi încărcă aerul din jur. Eu mă pusesem între ea şi Reaver.

— Şi dacă nu rămân pe jos?

Bele se ridicase în genunchi.

Veses avea ochii argintii de la energie.

— Atunci vei muri şi tu, zise ea.

Bele se întoarse pe genunchi şi se ridică în timp ce o lumină albă-argintie coborî în spirale pe braţe şi îi izbucni în palme. *Eather-ul* se ridică și luă forma unui arc cu săgeată. Rânjind, ea trase de *eather-ul* întins.

— Căţea, sper să încerci!

Eram blocată. Taric invocase o sabie din *eather* pur, dar pe Bele n-o mai văzusem făcând aşa ceva.

— Dă drumul săgeţii şi chiar o să mă enervezi, spuse Veses. O să mă enervezi rău!

— Ups, făcu Bele și lansă săgeata.

Veses se întoarse. Săgeata îi nimeri obrazul, despicându-l. Ţipă şi se ridică în aer, ochii şi degetele sale emanând *eather…*

Am simţit dintr-odată tăciunele ce-i aparţinea lui Nyktos vibrând. Veses se întoarse spre uşile deschise, acolo unde se adunase o masă neagră şi groasă. O altă încărcătură

de energie trecu prin cameră şi îmi jucă pe piele. Mi se ridică părul pe mine. Respiraţia îmi devenise abur. Recunoşteam sursa puterii.

Tentacule groase de beznă şi raze de lună intrară în cameră şi îmi amintiră de noaptea aceea de la mine din dormitor. Ceaţa se rostogoli peste podea şi se urcă pe pereţi. Aerul îmi ieşi din plămâni, iar Nyktos înaintă, privindu-mă. Încercam să respir, dar temperatura din cameră continua să scadă, iar buzele îmi îngheţară. Nu-mi puteam lua ochii de la el.

Părea a fi mai mult umbră şi raze de lună decât carne. Puterea pe care o emana inundă aerul. Fuioare de *eather* se adunară în jurul lui, i se învârtejeau în jurul picioarelor şi îi mângâiau umerii. I-am văzut şi conturul aripilor.

Era o furtună de furie. Din el ieşeau umbre străbătute de limbi argintii. Niciodată nu păruse atât de distant şi de dur. Un adevărat zeu primitiv al morţii.

— Ştie, zise Bele, în timp ce continua să ţină arcul de *eather* asupra lui Veses, altă săgeată de energie pură. Despre Sera.

Inele aurii se învârtiră în jurul capului lui Veses ca nişte şerpi care loveau în timp ce ea se lăsă pe podea.

— Nyktos…

— Taci din gură! ţipă el în timp ce mă privi.

Ridică mâna. Un fulger de *eather* ieşi din palma lui şi străbătu podeaua. Am tresărit și l-am acoperit pe Reaver.

Veses nu reacţionă la timp. Fu lovită în piept şi proiectată în spate. Întregul ei trup se lumină. O clipă rămase în aer, iar lumina îi ieşi de pe gură, pe nări şi din ochi. Apoi se lovi de perete și sunetul pe care trupul ei îl scoase îmi dădu satisfacţie.

Veses se prelinse peste piatră, tremurând. Energia se

disipă, lăsând în urmă un miros de carne arsă. Îi curgea sânge din nas, din gură și din urechi. Avea carnea de pe coate și încheieturi arsă.

Veses era inconștientă, dar nu știam pentru cât timp.

— Ia-o! ordonă Nyktos în timp ce traversa camera, conturul slab al aripilor lui fumurii văzându-se o clipă înainte să dispară. Încui-o într-una din celule!

Am clipit când Orphine intră alături de cel care bănuiam că era Ehthawn, fratele ei.

— Aș fi vrut să o arunci în Abis, spuse Ehthawn, dar o luă pe zeița primitivă de braț și o ridică pe spate ca pe un sac de carne.

— Sera.

Am tresărit când mi-am auzit numele.

Nyktos îngenunche în fața mea. Avea sânge pe tâmpla stângă și nu știam dacă era sângele lui sau al altcuiva.

— Reaver a fost rănit, am zis. Ea l-a *rănit.*

El atinse obrazul dragoninului. Mă privi.

— Dar acum e bine.

— Acum doarme, am zis tremurând în timp ce priveam pielea lui Reaver care își revenise la nuanța aurie de dinainte. Trebuia să fac ceva. *Chiar* era grav rănit și nu puteam…

— E în regulă, rosti Nyktos și îmi atinse obrazul cu degetele. L-ai salvat. Asta e tot ce contează.

— Dar acum Veses *știe,* am zis. Și ea nu e ca Attes. O să divulge secretul. Fără să țină cont de…

— Nu va avea ocazia să-i spună lui Kolis, zise Nyktos. Nu va mai putea ieși din celulă.

— N-a vrut să-i spună. A vrut să mă ucidă când și-a dat seama ce pot face. Mă durea spatele îngrozitor. Am tresărit. Nu prea are sens, așa-i? Dar ea… s-a temut când și-a dat

seama ce pot face.

Eather-ul îi străluci în ochi în timp ce mă privea. Îşi încordă maxilarul.

— Bele, eşti bine?

— Da. Zeiţa se apropie. Sera are dreptate. Veses se speriase ca naiba.

— A simţit ce s-a întâmplat mai devreme, i-am zis.

— Şi ce s-a mai întâmplat azi? întrebă Bele.

Nyktos ridică o mână, cerându-i să tacă.

Am tras cu greu aer în piept din cauza durerii.

— A venit aici pentru că a simţit ceva diferit la mine când am văzut… Când a fost aici ultima oară. De aceea s-a întors. Umbrele…

— Ea le-a adus, zise Nyktos. Nu mi-am dat seama până ce nu ne-a găsit Rhain. Ar fi ajuns mai repede la mine, dar erau prea multe Umbre. Atât de multe, încât îi copleşiseră pe Orphine şi pe Ehthawn.

Am tresărit, ştiind că îl afectase să omoare Umbrele.

— Îmi pare rău!

Nyktos a tresărit atât de puternic, încât am ridicat privirea spre el. Ochii lui mari erau aţintiţi asupra mea.

Mi-am dat seama că nu ştia de ce îmi părea rău.

— Ştiu că nu îţi place să ucizi Umbre.

Continua să se holbeze la mine, de parcă aveam două capete.

— Ea a fost. Am ignorat durerea tot mai mare. Unul dintre dragoninii ei i-a eliberat pe zeii întemniţaţi. I-a trimis împreună cu unul dintre gardienii ei ca să mă prindă. A zis că a făcut-o pentru că trebuia să existe un motiv ascuns pentru care m-ai luat drept consoartă, am zis, iar *eather-ul* lui străluci. Se comporta de parcă te-ar fi ajutat.

— A fost *ultimul* lucru pe care l-a făcut, spuse Nyktos. O

privi pe Bele. Du-l pe Reaver la mine! Şi rămâi cu el. Probabil va fi dezorientat când se va trezi.

— Sigur, rosti Bele şi îl ridică pe Reaver, dar eu nu voiam să-i dau drumul. Ea mă privi. Îl iau.

— Poţi să-l laşi acum, Sera, zise Nyktos şi îmi întoarse capul spre el. Simţeam o apăsare în piept. El e bine. Tu, nu. Las-o pe Bele să aibă grijă de el, iar eu te voi îngriji pe tine.

I-am dat încet drumul lui Reaver. Nyktos îl acoperi cu o pătură.

— Mulţumesc, am şoptit. Pentru că ai venit.

— Nu e nevoie, rosti Bele, în timp ce-l lua pe dragonin în braţe. De mult îmi doream să pun mâna pe scârba aia.

Am râs, iar durerea din maxilar, şi nu numai, se accentuă.

Maxilarul lui Nyktos se încordă. Apărură Saion şi Theon.

— Păziţi-o pe Veses! le ordonă Nyktos.

Zeii încuviinţară din cap. Păreau destul de epuizaţi, de parcă tocmai veniseră de la bătălie, şi mă întrebam câte Umbre reuşise Veses să trimită la atac.

— Ector? am întrebat în timp ce o durere ascuţită mi-a traversat coastele. Ector e bine?

— Va fi bine, încuviinţă Saion.

Uşurată, am închis ochii şi m-am sprijinit de fotoliu.

— Ector a încercat s-o oprească pe Veses, am zis, vag conştientă că ceilalţi plecaseră. De ce ar încerca să facă asta?

— Şi Bele a făcut la fel, zise Nyktos. Voiau să te protejeze.

— Ar fi putut să moară.

— Da.

— Ar putea fi pedepsiţi dacă Kolis sau altcineva află că au înfruntat un zeu primitiv.

— Ştiu şi asta.

Era în genunchi, aplecat peste picioarele mele.

— Ești rănită, Sera.

— Da, am zis. Cred că am niște coaste rupte.

Nyktos se încruntă.

— Cred că e mai mult de atât, rosti el și își trecu degetul mare peste marginea buzei mele. Degetul i se acoperi de sânge. Suferi vizibil, mai zise.

— Așa e, dar măcar am înjunghiat-o în ochi. A fost scârbos, am zis și am zâmbit. Dar a meritat.

El râse slab și tensionat.

— Vei avea nevoie de sângele meu.

Inima îmi tresări, chiar dacă nu eram surprinsă să-l aud spunând asta. Eram destul de grav rănită. Cea în *interiorul* meu nu se simțea bine. De parcă organe importante nu mai erau conectate cum trebuia.

— Nu putem risca să intri în stază, Sera. S-ar putea să nu te mai trezești. Voi pleca imediat după aceea. Nu trebuie să te temi de efectele sângelui meu.

— Nu e asta, am spus.

Nyktos mă privi circumspect în timp ce ridicam brațul și îi atingeam mâna aflată lângă șoldul meu. Încărcătura de energie era slabă.

— Ai pielea ca de gheață, am zis. Ca înainte. Atunci ea se hrănea din tine, așa-i? De aceea ai pielea atât de rece.

— Ți-am zis de ce. Sunt moartea.

Mai *zisese* asta, dar nu avea logică pentru mine. El mă privi o clipă.

— Nu contează, spuse el, deși eu nu credeam asta. Voi fi bine. Tu însă, nu.

Am oftat. Știam că nu avea rost. Nu voiam să dorm iar zile la rând.

— Bine, am zis. Hai să terminăm cu asta!

Nyktos ridică o sprânceană, dar fu înţelept şi nu-mi răspunse. Se apropie mai mult, aşezându-se pe podea, lângă mine. Nu m-am putut abţine să nu-l privesc în timp ce îşi ducea încheietura la gură. I-am surprins scurt colţii înainte să-i afunde în carne. Am tresărit, la fel ca înainte. Sângele strălucitor, roşu-albăstrui, i se adună pe piele în două cerculeţe perfecte. Mirosul lui de citrice şi de aer proaspăt era mai puternic.

Niciunul din noi nu vorbi în timp ce îşi apropie încheietura de gura mea, dar n-am mai ezitat de această dată. Gestul mi se păru aproape natural. Poate că tăciunii mă ghidau. Sau poate că pur şi simplu mă simţeam în largul meu.

Am acoperit rana cu gura şi am început să sug sângele, închizând ochii. Prima picătură îmi şocă simţurile. O zguduire a întregului meu corp care nu s-ar fi plictisit niciodată, indiferent de câte ori îl gustam.

Furnicăturile îmi acoperiră limba şi interiorul gurii, după care îmi coborâră pe gât după ce am înghiţit. Mi se părea ciudat că sângele lui putea fi atât de cald, iar pielea lui rămânea ca de gheaţă. Sângele lui avea gust dulce, de miere afumată. Un gust delicios. Acaparant. Am înghiţit din ce în ce mai mult, minunându-mă de căldura ce-mi cuprinsese pieptul şi stomacul, domolind durerea.

— Mai e puţin, rosti Nyktos cu voce îngroşată.

Am mai băut, vag conştientă că îl ţineam de braţ şi că degetele noastre se întrepătrunseseră. Ştiam că n-ar fi trebuit s-o fac. Dar era doar un mic inconvenient. Zumzetul sângelui său trecu peste acea parte găunoasă din mine şi îmi stinse durerea din coaste şi din stomac, acoperind şi o durere care nu era strict fizică.

Atunci am găsit-o.

Am simţit-o.

Pace.

Parcă mă scufundasem sub nişte ape line, înconjurată de linişte şi de *pace*. În acea beznă răcoroasă se găseau *culori.* Luminau cu scântei negre şi argintii nişte imagini precum cele apărute la lazurile lui Divanash. Mă vedeam. În curtea Casei lui Hades, într-o rochie neagră, cu cerul gri, acoperit de stele, în spate. Cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii de un verde sălbatic şi febril. Aveam o sabie scurtă în mână, lama din piatră de umbre sclipind în timp ce o buclă palidă, argintie dansa pe obrazul meu, atingându-mi colţul buzei în timp ce îi zâmbeam lui…

Era o amintire cu mine, însă nu era amintirea mea.

— Cred că e de ajuns, zise Nyktos şi icni.

Amintirea se sparse când îşi îndepărtă încheietura de gura mea.

Am deschis ochii şi mi-am lăsat mâinile în poală. Nyktos se aşeză alături şi îşi închise rana cu gura. Umbrele de sub piele îi dispărură, dar pielea îi părea şi mai subţire, iar obrajii îi păreau şi mai supţi. Carnea îi era palidă.

— Cum te simţi?

— Mai bine, am zis, chiar dacă mă simţeam un pic ameţită. Am respirat fără să simt urmă de durere. Mulţumesc, i-am zis, şocată de efectele sângelui unui zeu primitiv.

Nyktos încuviinţă din cap şi se ridică.

— Te aştept la mine în cameră…

— O clipă, am spus, iar el îşi încordă maxilarul. M-am văzut într-o curte, ţinându-ţi sabia la gât, i-am zis. Pielea îmi pulsa, încălzită de sângele lui care-şi făcea efectul. De ce?

— Era amintirea mea, rosti el.

— Dar cum?

— Se întâmplă când se hrănește un zeu sau un zeu primitiv. Pot simți sau vedea ceea ce gândește celălalt. Sau poți găsi o amintire. Unii pot săpa după amintiri mai vechi în timp ce se hrănesc.

— Ca Taric, am murmurat. Dar nu te-am rănit, nu?

— Deloc. Acum, când ești mai aproape de Ascensiune, se pare că poți vedea și amintirile mele.

— Asta nu-i bine.

— Da. Trebuie să scoatem tăciunii din tine.

Teroarea dispăru repede din mine. Căldura îmi invadă sângele și mușchii, apoi deveni incandescentă. Chiar dacă știam care era efectul sângelui său, senzația bruscă și rapidă de excitare fu brutală și îmi tăie respirația. Degetele mele cuprinseră materialul halatului. Simțeam un puls delicios în mine.

Zeilor, îmi era cald! Prea cald. Am început să-mi desfac nasturii halatului. Materialul căzu, iar aerul răcoros îmi cuprinse pielea acoperită de cămașa de noapte.

Dar răgazul fu scurt.

Inima îmi bătea cu putere. M-am cutremurat și am strâns din dinți, dar nu mai puteam opri senzația care trecu prin mine sau geamătul pe care îl scoteam datorită căldurii care mă acaparase. Am simțit o apăsare în miez și în sâni. Sfârcurile mi se întăriră.

Tânjeam.

Nu conta că îmi zisesem că n-ar fi trebuit.

Aveam nevoie.

Zeilor, iubeam senzația pentru că nu mă mai lăsa să mă gândesc la teroarea sau la urâțenia acelei zile!

— Mai bine plec, spuse Nyktos.

L-am privit și mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să mă comport așa.

Se îndepărtă, iar eu i-am observat conturul erecţiei prin pantalonii de piele. Aproape că am gemut când i-am văzut reacţia viscerală la excitarea mea. La mine. Zeilor! Mi-am lipit coapsele, dar eram goală şi îmi era aşa uşor să-mi amintesc felul în care mă umpluse şi mă lărgise…

L-am apucat de braţ. Atingerea declanşă alt val de dorinţă.

— Sera, zise el.

Pulsul îmi galopa şi l-am privit. Ochii săi erau ca argintul viu, plini de putere, de dorinţă. I-am apăsat pielea cu unghiile.

Rămâi!

N-am zis nimic, doar am gândit-o. Ca o rugăciune, chiar dacă ştiam că avea să pună capăt torturii. Să-mi acorde plăcere. Dar îmi doream asta. Îl doream în ciuda pericolelor. În ciuda a ceea ce-l văzusem făcând cu Veses.

Trăsăturile îi erau cuprinse de dorinţă.

— Ştii ce se va întâmpla dacă nu plec, mârâi el. Mă avertiza. După aceea te vei urî mai mult. Mai mult decât mă urăşti pe mine acum.

— Nu te urăsc, am şoptit.

— Sângele meu e de vină.

Greşea. Mi-aş fi dorit să aibă dreptate. Mi-ar fi fost mai uşor, dar nu era aşa.

— Cred că ţi-am demonstrat azi că nu te urăsc, am zis.

— Ar trebui, rosti el, iar braţul îi tremură.

— Probabil, am zis şi mi-am trecut limba peste dinţi. Ai fi putut pleca dacă ai fi vrut.

— Ştiu.

— Însă n-ai făcut-o.

Îmi privi pieptul. Sfârcurile mi se vedeau pe sub cămaşa de noapte. Buzele lui păreau a fi ale unui prădător în timp ce

mă privea cum îmi dădeam jos halatul.

— Sera, gemu el, iar buzele i se depărtară. Își trecu privirea peste cămașa mea de noapte transparentă, spre locul ce pulsa între coapsele mele. Nici nu știu dacă-mi plac chestiile astea numite rochii sau dacă le urăsc.

Mi se ridică pieptul când privirile ni se întâlniră. Trecu o clipă. Apoi alta.

— Sunt sute de motive pentru care unul din noi ar trebui să plece, zise el, respirând în ritm cu mine. Și un singur motiv pentru care niciunul din noi nu o face.

— Dorință.

El clătină scurt din cap.

— *Nevoie.*

Apoi am fost în brațele lui.

Nu știu cine se mișcă primul. Nu eram sigură dacă eu mă cuibărisem acolo, dacă el mă cuprinsese cu brațele sau dacă ne mișcasem la unison.

Nici nu mai conta.

Mă sărută cu disperare. Sălbatic. Părea flămând. Îi simțeam pielea răcoroasă pe sub tunica ruptă, liniștindu-mi pielea sensibilă, după care mă cuprinse un nou val de dorință. Mâinile amândurora se îndreptară spre pantalonii lui. Mi-am încolăcit degetele în jurul grosimii lui și l-am mângâiat peste materialul moale. El trase de nasturi, iar eu am gemut când reuși să se elibereze.

Nu mai conta nimic. Veses. Durerea. Suferința. Urâțenia. Faptul că Reaver fusese atât de aproape de moarte. Repercusiunile salvării lui, faptul că eram aproape de Ascensiune. Nu mă mai gândeam la nimic în timp ce Nyktos îmi cuprinse șoldurile. Îmi ocupa gândurile și trupul. Am gemut din nou când am simțit capul lat al bărbăției lui intrând încet în umezeala mea. L-am cuprins de umeri.

Nyktos tremură, iar eu m-am lăsat pe el, între gemete şi săruturi. Senzaţia şi fierbinţeala erau delicioase. Şi-a afundat degetele în carnea coapselor mele şi l-am primit cu totul în mine. Gâfâiam.

Zeilor, era… Mi-am lăsat capul pe spate. Ne potriveam la perfecţie.

Mă cuprinse de talie şi îşi afundă mâna în părul meu. Mă duse spre gura lui.

— Trage-mi-o! îmi ordonă.

Eram mai mult decât bucuroasă să-i fac pe plac.

M-am ridicat şi apoi m-am lăsat din nou pe el. Ţipătul meu se afundă în icnetul lui. Alipirea trupurilor noastre, senzaţia pe care mi-o dădea în timp ce mă pătrundea adânc mă făceau să-mi pierd controlul. Mă mişcam încet şi apăsat, în ritm cu săruturile lui.

Mă mişcam mai repede, mă frecam de el, mă lipeam de el. Nu exista un ritm anume. Nu mai existau săruturi. Împărţeam aceeaşi respiraţie şi aceeaşi plăcere. Îmi înfipsesem genunchii în podeaua tare.

— Zeilor! gemu el aspru. Nimic… *nimic* nu se simte aşa. Şoldurile lui îi întăreau vorbele. Doar tu mă poţi face să mă simt aşa.

M-am cutremurat. Avea dreptate. Era o senzaţie unică. Aş fi putut petrece o eternitate în căutarea ei, dar ştiam că nu aş fi găsit-o. Pentru că doar el mă putea face să mă simt aşa. Şi asta mă făcea şi mai dornică să trăiesc clipa.

Mi-am agăţat degetele de părul lui. Braţul ce-mi cuprinsese talia se relaxă. Îşi trecu mâna pe sub cămaşa de noapte şi îmi apucă fesele. Mi-am frecat pieptul de al său. I-am muşcat gâtul şi am simţit un gust de sărat. Mi-am lipit gura de a lui în timp ce gemeam. Ne-am sărutat, iar colţii lui s-au lovit de dinţii mei. Buzele noastre se umflară. Trupurile

noastre tremurau. Mă trăgea tot mai mult spre el, mai tare cu fiecare apăsare. Ne ospătam unul din celălalt. Ne devoram. Muşchii mei interni tremurau şi îl cuprindeau strâns. Gemeam de plăcere. El mârâia.

Şi toate astea…

Se simţeau ca fiind ceva *mai mult.*

Nyktos mă trase mai tare în el, ţinându-mă în loc, apoi se propti în genunchi şi mă lipi cu spatele de podea. Îmi susţinu ceafa şi mă pătrunse cu putere. Mi-am încolăcit picioarele pe şoldurile lui şi l-am primit cu totul, mai adânc, mai tare, mai repede, până când singurul sunet fu scos de trupurile noastre.

Am ţipat când mi-a dat capul pe spate şi a întins gâtul. Îşi trecu colţii peste jugulara mea, apoi apăsă. Nyktos se cutremură. Nu împinse colţii prin piele, doar îi ţinu acolo. Şi asta fu de ajuns.

Am explodat într-o mare de cioburi mătăsoase care-l traseră şi pe el peste limite, adânc în furtuna din mine. Îşi dădu drumul cu un răget pe gâtul meu, corpul lui relaxându-se până când se linişti.

Se lăsă peste mine, amândoi fiind cuprinşi de spasme de plăcere. Încă îl ţineam în braţe, cu degetele pierdute în părul lui, cu unghiile împinse în pielea braţului său, cu picioarele încolăcite pe ale sale. Încă îmi mişcam încet şoldurile. Respiram greu, iar colţii lui…

Erau tot la gâtul meu.

Îmi tremură pântecul strângându-mă în jurul lui, făcându-l să geamă.

— Dacă vrei să te hrăneşti, am şoptit, fă-o!

Nyktos se linişti, dar îl simţeam încă pulsând în mine. Nu avea nevoie. Voia s-o facă. Iar eu îmi doream să simt muşcătura lui şi durerea îmbinată cu plăcere ce venea odată

cu asta. Să simt cum trăgea adânc şi languros din mine. Îl voiam la gâtul meu, la sân, între coapsele mele, sugând din mine, luând din mine aşa cum şi eu luasem din el. Mi-am muşcat buza şi am gemut. Colţii lui mi-au zgâriat pielea şi m-am cutremurat.

El tremură şi se retrase.

— Nu pot. Nu vreau, spuse. Gâfâi şi îşi propti fruntea de umărul meu. Nu merit. Şi sunt sigur că nu merit asta venind din partea ta.

Capitolul 39

Camerele lui Nyktos semănau cu biroul şi cu dormitorul lui. Un spaţiu deschis utilat doar cu cele necesare. O masă mare şi ovală în faţa uşilor ce dădeau spre balcon, aflată pe un podium, între două coloane din piatră de umbre. Mai multe scaune se aflau în jurul mesei – mă întrebam cât de des ţinea întruniri acolo. Două scaune cu spătar înalt se aflau în faţa unui dulap plin cu carafe de diverse mărimi. Nu am văzut vin de radek. Singura piesă de mobilier era canapeaua cu tapiserie groasă pe care stăteam.

Pereţii erau goi. Nu existau lucruri personale, tablouri sau portrete – nici măcar o haină.

M-am uitat în jos la Reaver, care dormea cu capul la mine în poală, şi m-am întrebat cum arăta camera din casa lui. Bele îmi zisese că Reaver întrebase de mine înainte să adoarmă la loc. Mă impresionase grija lui. Acum îi treceam degetele prin păr. Încercase să mă protejeze. Putea să moară din cauza asta. Era prea mic ca să treacă prin aşa ceva, şi ştiam că, dacă nu l-am fi oprit pe Kolis, aveau să se întâmple grozăvii şi mai mari.

Mă gândeam la tot felul de lucruri în timp ce-l priveam pe Reaver dormind. Bele îl îmbrăcase cu o cămaşă prea mare pentru el.

Îmi tot revenea un gând în minte.

„Ar fi fost în stare de orice pentru tine.”

Vorbele lui Veses îmi rămaseră în minte ca un vis urât, iar acum mă gândeam la altceva. La ceea ce zisese Rhain după ce veniseră Cimmerienii la zid.

M-am gândit la cei din curtea Palatului Cor. Attes păruse dezgustat, dar oare Hanan se simţise la fel? Kyn? Cei din

alcovurile umbrite? Dacă nu-i deranjaseră ororile de la curte, probabil erau în stare de astfel de acte depravate. Iar Veses…

Îi dădeam lui Reaver părul de pe faţă în timp ce îi număram respiraţiile.

Veses era în stare de orice. Şi dacă Nyktos era cu adevărat în stare să facă orice pentru mine?

Simţeam iar o apăsare în piept, iar gândurile mele ajunseră din nou în locuri groaznice. Tăciunii vibrau, dar nu din dorinţa de a proteja şi de a readuce viaţa.

Ci din dorinţa de a o curma.

Mă concentram să respir, când am auzit uşa. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Nyktos ieşind din baie, ştergându-se cu un prosop pe piept. Aşteptase să fac baie prima, apoi se spălase şi el şi nu vorbiserăm prea multe. Mai ales despre ce se întâmplase între noi.

Nu ştiam dacă era nevoie să discutăm.

Eu nu aveam regrete. Fusesem în control. Îmi dorisem să se întâmple, chiar dacă nu ştiam totul. Dar acea latură de nimicnicie din mine părea mai fragilă acum.

Nu eram sigură că se datora celor întâmplate sau lucrurilor pe care începeam să le suspectez.

Nyktos lăsă prosopul pe scaun.

— Încă doarme?

Am încuviinţat din cap.

— Un dragonin tânăr poate dormi şi într-un război, rosti el şi se aplecă peste noi ca să aranjeze pătura lui Reaver. Cred însă că procesul de vindecare completă va lua mai mult. Gemma şi Bele au dormit destul timp, aşa că n-avem de ce să ne temem.

Am expirat fără să mă tem că proiectasem îngrijorare.

— Tu cum te simţi?

— Nu mă doare nimic.

— Nu mă refeream la asta, spuse el.

L-am privit. Zeilor, aveam destule de discutat! Dar ştiam la ce se referise.

— Te-am dorit, am spus, abia şoptind. A fost alegerea mea. Nu s-a datorat sângelui tău. M-am lăsat pe perna canapelei, atentă să nu-l deranjez pe Reaver. Ce vei face cu Veses?

— Va rămâne în subteran, zise el. Atacul meu a lăsat-o în stază. Probabil va rămâne aşa mai multe zile.

Mă bucuram.

— Şi apoi? N-o poţi ţine acolo pe veci.

— Dar nici nu-i pot da drumul.

— Pentru că se va duce la Kolis.

— Şi apoi? Sper că, atunci când îmi vei deveni consoartă, va înțelege că nu mai are voie să depășească limitele, zise Nyktos. Dar nu pot fi sigur, mai ales că a mai încercat să te răpească. Privi masa, încruntat. Nu mi-a zis niciodată că te-a putut simţi.

— Cum a reuşit să simtă tăciunii când nici măcar Regele Zeilor n-a reuşit?

— Veses e zeiţa primitivă a riturilor şi a ascensiunilor. Şi nu doar pentru muritori. Ea şi zeul primitiv al vieţii pot simţi un zeu sau o zeitate aproape de Ascensiune, rosti el. Dar n-a putut simţi nici măcar o zeitate apropiindu-se de finalul Sacrificiului de când Kolis a luat tăciunii tatălui meu. Veses se plânge de asta de ani buni.

— Lasă-mă să ghicesc – actul lui Kolis i-a slăbit abilităţile?

— Dar niciunul dintre noi nu şi-a dat seama de puterea tăciunilor din tine.

— Aşadar, ştia că Taric şi ceilalţi doi zei căutau sursa de energie care s-a simţit pe tărâmul muritorilor şi aşa au ajuns

aici. Şi a mai simţit *ceva* în mine – până la urmă, şi-a dat seama că simţea tăciunii primitivi. A legat detaliile şi a ajuns aici? S-a gândit că furia lui Kolis s-ar fi răsfrânt asupra ta când ar fi aflat că mă ascunzi, aşa că s-a decis să mă ucidă ca să nu ai probleme?

— Cam aşa, murmură el, scărpinându-şi bărbia.

— Ţine la tine, am zis.

Cuvintele îmi iritau limba şi uram gândul acela, dar era adevărat. Iar acţiunile ei provocară atât mânia lui Nyktos, cât şi a lui Kolis.

— În felul ei pervers, chiar ţine la mine sau cel puţin asta susţine, spuse Nyktos şi râse sec.

Îmi plăcea şi mai puţin asta, mai puţin decât ideea de a o ţine pe Veses în celulele din subteran. Însă simţeam că îmi lipsea o parte din informaţie.

O încărcătură delicată de energie trecu de pe pielea lui pe a mea când mă atinse.

— Odihneşte-te! E târziu. Putem discuta despre asta şi mai încolo.

— Nu vreau să-l las pe Reaver şi nici nu vreau să-l trezesc, am zis, iar Nyktos se lăsă pe podea, lângă mine. Rămâi?

Nyktos îşi lăsă capul pe spate şi se uită fix în tavan.

— Dacă rămâi şi tu.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ştiu.

— Şi sunt locuri mai bune în care să stai.

— Mi-e bine aici, zise el. Ar trebui să te odihneşti. Reaver va fi bine.

Am încuviinţat din cap.

— Dar tu nu te vei odihni.

Ridică din umeri.

— Aş putea să-mi folosesc abilitatea de convingere, zise el. Să te forţez să faci ceea ce trebuie.

— Dar n-o vei face.

— Nu, oftă el. Răsăritul e aproape, iar ziua ce urmează va fi lungă.

Încoronarea. În sfârşit. Avea dreptate. Apoi aveam să plecăm spre Irelone. Mintea însă nu era gata să se relaxeze. Tot simţeam că un amănunt legat de el şi de Veses nu avea logică. Trebuia să aflu ceva, să înţeleg.

— I-ai zis lui Veses că-ţi sunt consoartă doar cu titlul.

— Aşa e, rosti, iar o emoţie îi trecu repede peste chip, fără să o pot descifra.

— De ce? am șoptit. Îţi doreai să vadă ceilalţi zei primitivi că între noi e o anume atracţie, dar nu ai vrut ca ea să creadă asta?

— Ea e altfel, spuse şi îşi întoarse privirea în timp ce îşi trecu o mână peste faţă.

Eram tensionată și încercam să mă relaxez în timp ce mă uitam în jos la Reaver.

— Cum adică? Mai bine zis, de ce a trebuit să-i explici de ce ţi-ai luat o consoartă numai cu numele?

Nyktos tăcu şi îşi feri privirea.

— E complicat, Sera.

— Sunt sigură că aş putea înţelege.

— Dar este ceva ce nu-ţi pot explica.

Mă simţeam şi mai afectată de situaţie.

— Vrei să spui că nu-ţi doreşti să-mi explici.

Nyktos închise ochii şi-şi sprijini mâna de genunchi.

Am aşteptat. Când el nu zise nimic, mi-era greu să-mi stăvilesc vârtejul de emoţii ce mă cuprinsese.

— Îţi pasă de ea?

— Zeilor! râse el sec. Mi-e milă de ea. O urăsc. Asta e tot

ce simt pentru ea.

Răspunsul lui mă făcu să mă simt mai mult decât confuză.

— Şi pentru mine ce simţi?

Nyktos tăcu şi apoi îşi înălţă capul şi mă privi. *Eather-ul* strălucea în spatele pupilelor lui.

— Simt prea multe lucruri. Curiozitate şi entuziasm, care îmi amintesc cum trebuie să se simtă dorinţa. Nevoie. *Pasiune,* zise el aspru, în şoaptă. Amuzament. Câteodată, chiar furie. Dar întotdeauna *uimire.* Mereu mă uimeşti. Aş putea continua, dar ceea ce simt este lucrul cel mai apropiat de pace pe care l-am experimentat vreodată.

Cocul dezordonat din părul întunecat se desfăcu puţin în timp ce Aleasa, acum croitoreasă, îşi înclină capul.

— Nu te mişca, îmi ordonă blând Erlina.

— Mult noroc cu asta, comentă Bele.

Erlina râse încet.

Mi-am mijit ochii către zeiţă. Eram aşezată pe un scăunel, în dormitorul meu. Cineva făcuse curat după episodul cu Veses. Dar încă îi *simţeam* prezenţa. Mirosul. Trandafiri. Buzele mi se curbară.

— Apropo, rosti Bele de unde zăcea întinsă pe divan, cu picioarele proptite pe unul dintre braţele acestuia şi cu cotul aşezat pe celălalt. Nici măcar nu mă privea. Se juca cu pumnalul de când Aios îmi aranjase părul şi plecase. Am auzit că Jadis a făcut o criză când Nektas a lăsat-o cu Reaver în munţi şi şi-a dat seama că nu va fi la încoronare.

— Chiar aşa?

— Mda.

M-am întristat. Mi-aş fi dorit ca Jadis să fi fost alături de mine. Dar lucrurile ar fi putut degenera, chiar şi cu

permisiunea lui Kolis. După ce i se întâmplase lui Reaver, era mai bine ca puiuţii să nu fie puşi în pericol.

— Iar te-ai mişcat, spuse Bele.

— Ba nu.

— Te tot fâţâi, zise Erlina.

— Da.

— Te legeni de parcă ai băut prea mult vin, zise Bele.

— Ce tot faci acolo? am întrebat-o pe Erlina, când ea tăie o aţă aproape de şoldul meu. Tonul meu semănase cu cel folosit de mama când eram acolo unde n-ar fi trebuit să fiu. Când o văzusem pe Bele apărând cu Aios, fericirea mea se topise cu cinci sute de remarci în urmă.

— Stai locului!

— Da, nu te-ai prea descurcat, rosti Erlina cu un ac între dinţi.

Mi-am dat ochii peste cap.

Bele pufni.

— Dar nu m-am mişcat atât de mult, am zis.

Erlina mă privi.

— Mă rog, am murmurat.

— N-am mai văzut persoană atât de nerăbdătoare ca tine, spuse Bele şi aruncă iar pumnalul în aer. Parcă ai *sparanea* în vene în loc de sânge.

— *Sparanea?*

— Sunt peste tot în munţii din Sirta, unde ninge, zise Bele. Se referea la Curtea lui Hanan. Sunt nişte păianjeni minusculi rapizi şi extrem de veninoşi.

— Poftim?

M-am cutremurat, imaginându-mi păianjeni agitându-se prin mine.

— N-o ajuţi, zise Erlina.

Bele chicoti.

— Scuze! Dar, hei, măcar nu am vorbit despre păianjenii mari cât un câine.

— Cât un câine? am şoptit.

— Mda. Sunt în mlaştini. Enormi. Te sperie când îi vezi cum mişună. Dar nu muşcă, continuă Bele, în timp ce eu decisesem că nu mai aveam niciun chef să văd Câmpiile Elizee cât aş mai fi trăit pe acel tărâm. Sunt mai speriaţi de tine decât eşti tu de ei, continuă Bele.

— E imposibil să *nu* îţi fie teamă de un păianjen mare cât un câine.

Bele chicoti.

— Atunci probabil n-ar trebui să-ţi povestesc de şerpi…

— Încetează! i-am zis.

Zeiţa râse.

Erlina mai tăie un fir.

— E în regulă, rosti cusătoreasa. Dacă ai emoţii… E normal. Mă privi. Oricine ar avea.

— Aşa e, spuse Bele şi prinse pumnalul înainte să i se înfigă în piept. Nu se întâmplă în fiecare zi să fii încoronată drept consoarta zeului primitiv al morţii în faţa unei mulţimi enorme formate din zei şi zei primitivi.

O priveam în timp ce arunca iar pumnalul în aer.

— Sper să ţi se înfigă pumnalul în ochi, am zis.

Bele însă prinse pumnalul.

— Şi va veni tot oraşul Lethe, continuă ea. Ector mi-a zis că sala de adunare e plină de lume. De fapt, mă bucur că rămân aici. Va fi prea multă lume!

Inima îmi bubuia. Eram uşurată să aflu că Ector era bine, dar eram şi mai emoţionată decât crezusem că aveam să fiu. Eram un pic copleşită. Foarte copleşită, ceea ce era ciudat, pentru că mă pregătisem pentru acel moment toată viaţa. Dar mi se părea ireal şi nu credeam că mi se trăgea de

la lipsa de somn.

— Aşa, zise Erlina. Eşti gata.

— Ce?

— Rochia. Ea mă luă de mână. Uite!

Mă îndemnă să mă întorc pe scaun spre oglinda pe care o adusese. M-am văzut.

Părul îmi fusese aranjat cu ajutorul unui unguent adus de Aios. Bucle deschise la culoare îmi acopereau spatele şi străluceau.

Nu aveam văl, dar abia mi se vedeau pistruii. O pudră aurită îmi scotea în evidenţă fruntea şi obrajii, iar pleoapele şi genele îmi fuseseră fardate de Aios într-o culoare închisă, ce-mi scotea în evidenţă ochii verzi. Buzele mi le dăduse cu o culoare cu câteva nuanţe mai închisă decât culoarea lor naturală.

Iar rochia…

Nu era albă sau transparentă, ci avea o nuanţă caldă de argintiu, apropiată de cea a ochilor lui Nyktos când era relaxat sau amuzat. Mânecile erau din dantelă și păreau filigranate. Semăna cu filigranul de pe tunicile gardienilor lui Nyktos şi de pe cele purtate de el. Acelaşi model acoperea rochia acolo unde mi se mula pe piept şi pe şolduri. De acolo cădea în falduri de material moale care fusese aplicat peste fustă. Diamante minuscule îmi străluceau pe braţe, pe sâni, pe talie şi pe fustă. Rochia semăna cu lumina stelelor.

— Ce părere ai? mă întrebă Erlina în timp ce făcu o mică fundă ce lega partea de jos a mânecii de arătătorul fiecărei mâini.

— E minunată, am şoptit.

— Tu arăţi minunat, zise Bele. Serios.

Mi-am dres vocea.

— Mulţumesc, am zis. M-am întors spre Erlina. Și ţie îţi

mulţumesc.

Obrajii ei de un bronz-auriu se înroşiră.

— Mi-a făcut mare plăcere să croiesc rochia. A fost o onoare, rosti Erlina.

— Nu ştiu cum ai reuşit. Mie mi-ar fi luat ani. Cred că n-aş fi în stare să fac aşa ceva într-o viaţă.

— Nici eu, murmură Bele, iar Erlina ridică din umeri şi zâmbi.

Am coborât de pe scăunel cu ajutorul lui Bele.

— Vei fi la încoronare?

Erlina încuviinţă din cap.

— Încoronările sunt din fericire asemănătoare Ritualurilor. Toţi muritorii şi toate zeităţile din mulţime vor purta măşti.

Mă bucuram că avea să fie acolo, apoi m-am îngrijorat în timp ce-mi încălţam pantofii cu toc.

— Şi va fi sigur?

— Muritorii şi zeităţile se vor afla la ceva distanţă de restul şi nu vor şti cine anume se află printre ei, spuse Bele. Majoritatea Aleşilor care au fost aduşi în Ţinuturile Umbrelor sunt aici de ceva timp, iar sângele din care au băut zeii primitivi din ei în Dalos a slăbit deja.

— Slavă parcelor! murmură Erlina. Mă luă de mâini. Ne vom vedea acolo, Alteţă.

— Te rog... am început, dar am văzut-o pe Bele aruncându-mi o privire. Ne vedem acolo.

Erlina plecă împreună cu sacul ei de cusut şi lăsă oglinda, ce avea să fie luată după aceea. Bele închise uşa după ea, iar eu mi-am luat pumnalul şi teaca de pe cutia de lângă dulap.

Am ridicat cu grijă rochia.

— Ce faci... Apoi Bele chicoti când văzu că îmi leg teaca

de coapsă. Grozav detaliu!

— Nu plec niciunde fără pumnal, am spus. Am lăsat apoi rochia să cadă.

— Aminteşte-ţi doar că nu va avea niciun efect asupra unui zeu primitiv, zise Bele. În cazul în care au chef să strice ceremonia.

— Nu o să uit, mai ales că i-am înfipt pumnalul lui Veses în ochi, iar ea n-a schiţat un gest.

— Zeilor, ce mi-aş fi dorit să văd momentul!

— A fost scârbos, am zis. Încă doarme?

Bele încuviinţă din cap.

— Să sperăm că pentru următoarea sută de ani, dar mă îndoiesc că vom avea atât de mult noroc.

— Oare cât timp mai avem până când o să întrebe cineva de ea? Sau o să vină să o caute?

Speram că Nyktos avea să transfere tăciunii până atunci, iar starea lui Veses să nu-l mai deranjeze prea tare când avea să devină adevăratul zeu primitiv al vieţii după Ascensiune.

Bele pufni.

— Chiar crezi că gloatei lui Veses îi pasă dacă lipseşte? Te asigur că îi pasă prea puţin. Sinceră să fiu, cred că s-ar bucura să afle că a dispărut.

Mă întrista asta. Şi nu-mi doream să simt aşa ceva, pentru că încă simţeam ranchiună şi nu înţelegeam relaţia ei cu Nyktos. Susţinea că nu o suporta, dar o lăsa să se hrănească din el şi cine mai ştie ce. Lui Veses îi păsa de el, cel puţin cât să nu-şi dorească să-l pună într-o situaţie dificilă cu Kolis.

Simţeam însă că era cineva care ştia ce se întâmpla între ea şi Nyktos.

— Rhain mai e prin preajmă?

— Da. Te va escorta spre Lethe, zise Bele.

Am privit uşile închise. Probabil nu era cel mai bun moment pentru discuţie, dar…

— Vreau să-l văd un pic, dacă ştii unde se află.

Părea curioasă.

— E prin preajmă. Îl aduc. Mai privi o dată rochia. Aminteşte-ţi – cu cât te mişti mai puţin, cu atât mai bine.

— O să ţin minte, am zis şi i-am zâmbit.

Lui Bele îi luă ceva să-l găsească pe Rhain. Se întoarse după câteva minute. Rhain părea confuz.

— Voiai să mă vezi?

— Da, am zis.

I-am cerut lui Bele să aştepte pe hol.

Părea mirată.

— Chiar trebuie?

— Mi-ar plăcea, i-am spus.

Am privit-o. Rhain era şi mai mirat.

— Bine, mormăi Bele. Voi aştepta pe coridor.

M-am întors spre Rhain după ce Bele închise uşa după ea.

— Vreau să te întreb ceva, i-am zis lui Rhain.

— Şi nu puteai s-o faci de faţă cu Bele?

— Nu cred că aş fi putut s-o fac de faţă cu ea sau de faţă cu altcineva, am zis.

— Am o presimţire rea în legătură cu asta, murmură el, dregându-şi vocea. Ce anume vrei să afli?

— În câteva ore, voi deveni consoarta. Mă gândesc că asta înseamnă că voi avea o anume autoritate peste cei de aici, chiar şi peste gardienii lui Nyktos.

Ochii căprui-aurii ai lui Rhain se micşorară.

— Aşa e, rosti el.

— Asta înseamnă că, dacă te întreb ceva, vei fi nevoit să-

mi răspunzi *sincer,* nu?

— Aşa e.

— Atunci sper că-mi vei răspunde acum, ca să nu fiu nevoită să-ţi ordon s-o faci în câteva ore. Înţeleg că nu-i cel mai bun moment, dar vreau să ştii că înţeleg câte a sacrificat Nyktos pentru mine.

Rhain clipi şi îi luă câteva secunde ca să-şi liniştească expresia.

— Nu voiam…

— Nu cred că ai fost dramatic, cum a susţinut Ector. Cred că tu ştii ceva.

Mă privi încordat.

— De ce vrei să afli?

— Pentru că vreau.

— Să reformulez. Îţi pasă dacă el a făcut-o sau nu?

— Altfel nu întrebam. Poţi să mă crezi sau nu. Oricum nu-ţi voi schimba părerea. Şi ca să fiu sinceră, în această clipă nu-mi mai pasă. Răspunde-mi doar la întrebare, *te rog!*

Rhain mă privi, apoi îşi mută privirea. Înjură.

— Mai bine tăceam dracului din gură! S-ar putea să mă omoare dacă află că ţi-am zis.

Mă îndoiam.

— Nu o să-i zic nimic.

Mă privi din nou, iar ochii îi străluceau acum.

— Şi vrei să te cred?

— Chiar dacă nu mă crezi sau nu mă placi, nu-mi doresc să moară nimeni, i-am spus sec. Mai ales să nu moară de mâna lui Nyktos.

— Ei bine, sper să fie aşa. Rhain îşi lăsă greutatea de pe un picior pe altul, înjură din nou şi privi candelabrul. Eythos a păstrat mult timp nenorocita de înţelegere pe care a făcut-o cu strămoşul tău.

Eram surprinsă. Nu mă aşteptam să menţioneze asta.

— La fel Nyktos. Noi nu am ştiut până când… până când a aflat cineva acum câţiva ani. Cum? Habar n-am. Înţelegerile sunt cunoscute doar de cei care le fac şi de parce, care trebuie să-şi bage nasul peste tot, spuse el. Veses a aflat de înţelegere – nu şi ce a făcut Eythos pe lângă asta. Dar n-a avut nevoie de mai mult.

M-am cutremurat.

— Ea?

— Da, Veses, râse el aspru și sec. A aflat acum câţiva ani. A ameninţat că îi va spune lui Kolis că Nyktos avea o consoartă pe tărâmul muritorilor, ceea ce cu siguranţă l-ar fi fascinat. Şi când spun fascinat, asta înseamnă că ai fi fost luată de Kolis de acolo şi folosită doar ca să-l rănească pe Nyktos.

Mi-o imaginam brusc pe Veses vorbind cu Nyktos, atingându-l. Spunându-i ce aflase.

Avea sens ca Nyktos să-i fi spus că eram consoartă doar prin titulatură pentru că aflase despre înțelegere. Nu durea mai puţin, dar înţelegeam logica.

— Norocul tău e că obsesia ei pentru Nyktos e mai mare decât loialitatea faţă de Kolis, continuă Rhain. Nyktos a ajuns la o înţelegere cu ea. Ca s-o facă să-şi ţină gura. Pentru un preţ, zise el rânjind şi privind podeaua.

Mi se făcu brusc frig. Nu mai voiam să aflu. Poate că era mai bine să nu ştiu. Dar acum înțelegeam de ce Veses zisese că Nyktos o minţise. Rhain îmi confirmase ce ştiam deja – nu aflase de tăciuni, dar suspectase ceva. Ceva ce Nyktos ascundea, chiar dacă nici el nu ştiuse de tăciuni cu ani în urmă. Ceva ce…

„Ar face orice pentru tine."

Trebuia să aflu despre ce era vorba.

— Care a fost preţul? am întrebat, răguşită.

— S-a înţeles cu ea să-i satisfacă nevoia de sânge. Să o hrănească cu sângele lui oricând îşi dorea ea.

Nu simţeam nimic.

— Ai crede că nu se întâmplă des. Zeii primitivi nu trebuie să se hrănească decât dacă au fost slăbiţi, dar Veses nu rezistă prea mult fără să facă o vizită. Ce-ar fi putut să facă Nyktos? Nu o putea refuza. Mă privi. Mai ales când viaţa ta era în joc.

Atunci am simţit *totul.*

M-am tras înapoi. Acum înţelegeam.

Zeilor, îmi venea rău!

— De ce ar face aşa ceva?

— Ştii bine, rosti Rhain.

Avea dreptate. Din acelaşi motiv pentru care nu mă luase drept consoartă cu trei ani în urmă. Ca să mă protejeze de Kolis.

— Zeilor, eu…

Cutia cu emoţiile mele se spulberă şi nu mai aveam cuvinte. Eram îngrozită şi nu-mi venea să cred, că atunci când Kolis îmi ceruse să plătesc preţul, dar acum mi se părea că situaţia era urâtă în alt fel. Voiam să mă distanţez. Dar nu puteam. Nu aveam cum.

Cum putuse să fie de acord cu asta? Înainte să mă cunoască cu adevărat? De ce s-ar fi supus la aşa ceva?

Sacrificase dreptul de a refuza pe cineva.

Mi-am amintit cât de şocaţi fuseseră toţi când aflaseră că Nyktos nu reacţionase când îl atinsesem. Cum îmi spuseseră că nu-i plăcea să fie atins…

Când îmi zisese că nu dorise pe altcineva în afară de mine.

Zeilor!

— Poate că Veses a vrut să te ucidă pentru că şi-a dat seama că aveai tăciunii în tine şi ştia că aşa avea să-l lovească pe Nyktos. Dar ştia şi că nu mai avea influenţă asupra lui, zise Rhain, iar eu mi-am amintit ce spusese Nyktos cu o seară înainte – că ea nu mai avea control. Nu poate spune nimeni că asta nu are legătură cu atacul ei asupra ta. Pentru că, odată ce-i vei fi consoartă, nu va mai exista un secret ce trebuie protejat.

— S-ar fi putut opri, am zis. Alţii au aflat de mine acum câteva săptămâni. El nu ştia că ea simţise că mă apropiam de Ascensiune…

M-am oprit.

Pentru că tăciunii nu contau.

Nyktos nu-i protejase pe ei. Nu acum o săptămână. Nu acum câteva luni. Sau ani.

Mă protejase *pe mine.*

— Nu puteam înţelege de ce îi tolera prezenţa când era limpede că nu o suporta. Dar nu ne-a zis nimic, pricepi? Eu şi Ector am aflat pentru că, după una dintre vizitele ei, Nyktos nu arăta bine deloc. Ea îi…

Îmi puteam imagina. Veses băuse prea mult sânge.

— Pielea lui rece, am zis. Mi-a zis că se datorează faptului că e moartea.

— Dar nu e adevăratul zeu primitiv al morţii, rosti Rhain. Carnea lui n-ar trebui să fie rece.

— Ba da, pentru că ea se *hrănea* din el.

Rhain tăcu. Avusesem dreptate.

Tăciunii din piept îmi vibrară puternic, iar o căldură puternică îmi inundă corpul. Tremuram…

— Zeilor! şopti Rhain. Lumina candelabrului pâlpâia. Tu… tu faci asta.

Se apropie de mine. Îmi cuprinse obrajii în palme şi mă

privi.

— Trebuie să te calmezi. Pentru că nu te pot opri la fel ca Nyktos. Ar trebui să te dau cu fundul de podea, iar Nyktos s-ar supăra pe mine. Dar nici nu vreau să aflu cum e să îmi cadă palatul în cap.

Tăciunii din mine sfârâiau puternic, dar furia… Simţisem la fel când îl privisem pe Kolis. Când o simţisem pe *ea* în mine. Acum însă eu cauzam ce se întâmpla. Furia mea era atât de mare, atât de groaznică, încât mă calma. Nu tăciunii. *Eu.* Tăciunii vibrau, dar eu îi porunceam candelabrului să se oprească.

Şi mă ascultă.

— O voi ucide, am zis.

Rhain se alarmă.

— Nu poţi ucide un zeu primitiv, Sera.

— Hai să vezi cum încerc! am spus.

Capitolul 40

Rhain blocă uşile.

— Sper că nu intenţionezi să faci aşa ceva.

— De ce?

— Pentru că e o zeiţă primitivă şi nu o poţi ucide. Şi trebuie să mergi la încoronare.

— Pot să încerc, am zis, evitându-l. Apoi merg la încoronare. Se numeşte multitasking.

Rhain mârâi şi încercă în continuare să mă oprească.

— Ştiu că eşti furioasă, mult mai furioasă decât credeam că vei fi. Dar nu pot să te las. Veses îşi va primi pedeapsa.

— Cum? Cum anume?

Ochii săi pulsau, plini de *eather.*

— Chiar crezi că Nyktos o va lăsa nepedepsită după tot ce aţi păţit tu şi Reaver? Ticăloasa are zilele numărate. Nu mai are mult. Când Nyktos va avea tăciunii şi îşi va termina Ascensiunea, se va ocupa de ea.

Îmi luă ceva să ajungă la mine cuvintele lui Rhain. Priveam uşile după care aştepta Bele. Pe coridor, acolo unde o reînviasem şi îi provocasem Ascensiunea, ceea ce ameninţase poziţia lui Hanan la curtea sa. Când tăciunii ar fi fost transferaţi, Nyktos ar fi putut să ridice pe altcineva ca să înlocuiască un zeu primitiv căzut – adică pe Veses.

Priveam uşa. Speram că Rhain avea dreptate. Că zilele lui Veses erau numărate, chiar dacă-mi doream să-i smulg pe loc colţii ca să-i înfig în gât.

— Nyktos te aşteaptă, Alteţă, spuse Rhain.

— Nu-mi spune aşa, am zis.

— Dar îmi vei deveni regină, zise el. Îmi eşti deja.

M-am uitat la el, neştiind cum să asimilez ce-mi zicea.

Nu mai aveam loc în minte.

Simţeam doar furie.

Şi durere.

Am simţit o durere în piept. Am închis ochii. Aveam acid în stomac. Nyktos, sângele lui împărţit cu ea pentru că Veses aflase cine eram. Îl şantajase. Uram că eu eram cauza şi nici măcar nu ştiusem.

De ce ar fi făcut asta pentru o consoartă pe care nu o dorise?

Simţeam că nu meritam asta. Zeilor, puţini ar *merita!* Poate Ezra. Marisol. *Nyktos.* Nimeni n-ar fi trebuit forţat să facă aşa ceva. Dar merita acelaşi fel de *sacrificiu.*

Eram cuprinsă de vină, nu pentru ce simţisem pentru că mă simţeam responsabilă pentru ce făcuse Veses. Îmi era ciudă că sentimentele mele rănite mă opriseră să văd ceea ce era evident.

— Câţi mai ştiu?

— Eu, Ector şi Nektas, zise Rhain.

Nu eram surprinsă. Nektas părea că ştia aproape totul. Dar cu siguranţă nu mi-ar fi spus.

— Eşti bine?

— Nu, am şoptit. Nu mi-aş fi dorit să facă asta pentru mine sau pentru oricine altcineva.

— Ştiu, rosti Rhain. Veses a fost aici… Atunci el înţelese. Asta te-a deranjat în acea zi. I-ai văzut. Înjură. Nu reuşeam să-mi dau seama ce s-a schimbat brusc între voi doi. Prezenţa ei.

— Da, aşa e, am zis.

— Şi nu ţi-a explicat?

Am clătinat din cap.

Rhain îşi încordă maxilarul.

— N-ar fi vrut să afli de ruşinea lui.

— Dar nu e ruşinea lui, am spus. M-am tensionat, iar diamantele rochiei îmi ciupiră pielea. E a ei.

Ochii lui deveniră chihlimbarii dintr-odată.

— Noi ştim asta, dar cum ne-am fi simţit în poziţia lui?

— Habar nu am.

Mi se rupea inima. Eu abia reuşisem să-i spun cum se comportase Tavius cu mine. Chiar îi mai luasem din vină, pentru că îmi era prea greu să vorbesc despre tot. Iar ce făcuse el nu se compara cu ce făcuse Veses cu Nyktos. Îmi venea să plâng, dar am clipit.

Ne întrerupse o bătaie în uşă.

— E totul bine acolo? întrebă Bele.

Rhain mă privi.

Am tras aer în piept şi am încuviinţat din cap. Mi-am relaxat braţele.

— Nyktos mă aşteaptă.

— Îl iubeşti?

Simţeam că se mişca podeaua cu mine. Să-l iubesc? Pe Nyktos? Nu ştiam ce să zic.

Rhain îşi lăsa capul într-o parte.

— Cred că mi-am făcut o părere greşită despre tine.

— Aţi observat ceva ciudat? ne întrebă Lailah când am intrat în foaier. Avea părul prins în codiţe şi privea lumânările de sticlă. Jur că întreg palatul s-a zguduit acum câteva minute.

— Ciudat, murmură Rhain şi apoi tăcu.

Eu nici nu mă puteam gândi la faptul că reuşisem să-mi menţin controlul. Furia simţită mă calmase cumva. Dar nu aveam timp de asta. Încă nu-mi venea să cred că Nyktos îmi ascunsese ce făcuse ca să mă ştie în siguranţă. Chiar înainte să îl cunosc.

Aveam bila în gât şi simţeam că mă sufocam. Saion şi Rhahar se întoarseră spre mine. Vorbeau, dar apoi tăcură şi mă priviră.

Bele arătă spre mine.

— Nu-i aşa că e frumoasă?

M-am încruntat la ea.

— Ştiam deja, spuse Saion. Dar rochia…

— Parcă e din praf de stele, zise Rhahar.

— Mulţumesc, am zis, roşind.

Saion rânji şi deschise uşile grele de piatră. Am coborât treptele spre curte. I-am văzut pe Orphine şi pe fratele ei geamăn, Ehthawn. Doi dragonini masivi, cu solzi ca bezna, stăteau cocoţaţi pe ziduri, iar în depărtare vedeam alţi dragonini survolând Pădurea Muribundă.

Se apropie o caleaşcă trasă de cai, înconjurată de gărzi înarmate. O sută de călăreţi. M-am concentrat la detaliile de pe caleaşcă. Lupul alb. Vrejurile. Asemenea uşilor din sala tronului.

Uşa caleştii se deschise, iar Ector scoase capul. Îmi întinse mâna şi mă privi zâmbind.

— Pregătită?

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap. Saion sări pe capră. M-am oprit în timp ce ceilalţi zei încălecau. Bele rămase lângă uşi.

— O clipă, am zis. Dacă voi sunteţi aici, cine e cu Nyktos?

— Nektas, zise Rhahar şi prinse frâiele mai bine în mâini. Împreună cu toate armatele din Ţinuturile Umbrelor.

— Sera? rosti Ector, mişcându-şi degetele.

Am tras adânc aer în piept şi am ridicat tivul rochiei. I-am luat mâna caldă şi am urcat în caleaşcă. Acolo se aflau două băncuţe tapisate cu perne groase şi albe. M-am aşezat.

— Voi fi pe capră majoritatea drumului, spuse Ector.

— Ai grijă, am murmurat.

El ezită și apoi clătină din cap. L-am privit urcând sus pe caleașcă. Rhain își trase calul lângă Ector și închise ușa. Apoi lovi acoperișul caleștii. Caleașca fără geamuri porni.

„Îl iubești?"

Aveam palmele transpirate, așa că le-am așezat pe perne. Priveam pereții interiori ai caleștii, decorați cu gravuri reprezentând vrejuri și frunze de plop. Mergeam repede și nu știam cât timp trecuse înainte să mă lovească din plin tot ce aflasem despre Nyktos și Veses. Ce făcuse el de dragul meu.

„Îl iubești?"

— Zeilor! am șoptit.

M-am afundat în perna băncuței și mi-am atins diamantele de pe rochie. Inima îmi bătea cu putere. Eram înfierbântată și simțeam că mi se umfla pieptul. Și nu se datora tăciunilor.

Reacționam așa dintr-un singur motiv. *Inima mea.*

Îl… iubeam.

Îl iubeam pe Nyktos?

Mâinile îmi tremurau. Îmi era greu să înghit în sec. Nu știam cum se simțea când iubeai. Încercam să-mi păstrez calmul. Poate că eram doar stresată. Poate că aveam indigestie.

Am râs chinuit. *Indigestie?* Mda.

Ușa caleștii se deschise și lăsă aerul să intre înăuntru, împreună cu un miros de flori ofilite de liliac. Ector închise ușa după el și se puse pe băncuța din fața mea.

— Mai avem un pic și intrăm în Lethe, iar Nyktos ne așteaptă la primărie.

L-am privit, inima mea simțindu-se asemenea roților

caleştii.

— N-au fost probleme pe drum. Câteva Umbre, nimic grav… Ector se încruntă. Eşti bine? Eşti cam palidă.

— Cred că o să vomit, am şoptit.

El clipi.

— Vrei să oprim?

— Nu, nu cred.

Cel puţin speram că nu avea să fie nevoie.

— Bele mi-a zis că ai emoţii. N-am crezut-o. Îşi înclină capul. Nu cred că te-am văzut vreodată emoţionată. Dar da, pari. Se aplecă, sprijinindu-şi mâinile pe genunchii îndoiţi. Îmi aminteşti de sora mea.

— Soră?

El încuviinţă. Remarca lui făcu panica să dispară.

— Şi ea părea speriată înainte de nuntă. Zicea că avea stomacul plin de creaturi înaripate.

Așa mă simţeam şi eu.

— Bine, situaţia ei a fost altfel. O potrivire din dragoste şi aşa mai departe. Zâmbi slab. Cred însă că emoţiile sunt la fel oricum ar fi.

— Potrivire din dragoste?

Acum acele creaturi înaripate îmi invadaseră pieptul.

— Erau iubiţi din copilărie. Rânji distant, dar ochii lui străluceau. Ştiu că aveai alte planuri la început şi probabil nu te-ai gândit la viitor. Nu am idee ce se întâmplă între voi doi, dar să ştii că Nyktos va fi tot timpul bun cu tine.

— Ştiu. Zeilor, crede-mă, ştiu! Am râs din nou. Dar nu e asta.

— Atunci ce? Eşti îngrijorată că o să se întâmple ceva? N-ar trebui să…

— Vreau să fiu consoarta lui Nyktos, am zis. Vreau mai mult ca orice asta. Bine, îmi doream ca Stricăciunea să se

oprească şi să-l văd pe Kolis osândit, dar în rest… Şi îmi doream să o ucid pe Veses încet şi dureros, deci erau mai multe, dar… Îmi doresc asta, am continuat.

Caleaşca se opri în timp ce Ector mă privea cu gura căscată. Am rămas nemişcaţi. Chiar şi când am auzit o bătaie în acoperiş.

— Nu mă aşteptam să zici asta, spuse el.

— Nici eu, am recunoscut în şoaptă.

— Şi tocmai de aceea ai emoţii?

Am încuviinţat din cap.

Uşile caleştii se deschiseră, iar de data asta nu am mai simţit mirosul florilor. Erau prea multe alte mirosuri – fum, miros de mâncare, de ulei încins.

— E totul bine acolo? întrebă Rhahar.

— Da, zise Ector şi zâmbi larg. Chiar cred că da.

— Bine, rosti Rhahar şi se întoarse spre mine. Nyktos te aşteaptă înăuntru.

Mi se strânse pieptul, crezând că aveam să fac atac de cord, dar apoi m-am relaxat. M-am ridicat şi am luat mâna lui Rhahar. Vedeam doar gărzi aliniate între el şi ziduri. Mă ajută să cobor din caleaşcă, când un dragonin pluti deasupra noastră. I-am urmat traseul. Ateriză pe o colonadă care fusese construită pe nişte blocuri solide ce duceau spre primărie. Am făcut un pas înapoi şi am privit structura din piatră de umbre profilată pe cerul gri şi acoperit de stele. Primăria era deschisă spre cer şi de câteva ori mai mare decât cea din Lasania. După pilaştrii edificiului se vedeau lumini slabe şi se auzeau muzică şi râsete.

I-am privit pe cei staţionaţi în faţa intrărilor. Gardieni, cu căşti din piatră de umbre, ce le acopereau feţele şi gâturile. Soldaţii.

— Pe aici, rosti Rhahar şi mă ţinu strâns de mână în

timp ce rândurile de soldaţi se deschiseră la trecerea noastră.

Ector şi Rhain ne urmară, împreună cu Saion şi gemenii. Rhahar mă conduse spre un turn care părea o copie în miniatură a Templului Umbrei. Structura fără ferestre, care probabil era casa de acces, era mult mai puţin grandioasă, dar reflecta lumina stelelor în aşa fel încât părea că mii de lumânări erau aliniate de-a lungul pereţilor.

Rhahar trecu repede printre rândurile de soldaţi. Nu eram sigură că viteza se datora dorinţei lui de a scăpa de mine sau dacă îşi dorea să ajung cât mai repede în preajma lui Nyktos.

Creaturile înaripate din stomacul îmi urcaseră în piept şi îmi atacau inima. Uşile turnului se deschiseră şi am recunoscut imediat părul roşu ca vinul profilat sub cerul întunecat. Aios se afla alături de Kars. Rochia ei nu avea mâneci şi era de un verde smarald.

Ea veni în faţă şi îmi luă mâna de la Rhahar, care probabil era uşurat.

— Arăţi minunat, îmi spuse ea, cu cealaltă mână netezindu-mi una din împletiturile părului, în timp ce Kars făcu o plecăciune. Apoi Aios mă luă de braţ şi mă conduse cu pas mai domol, în timp ce gărzile ne înconjurau. Întrebări înainte să intrăm?

Probabil acele creaturi aveau să-mi pătrundă în cap…

— Ai mai fost îndrăgostită?

Părea surprinsă.

— Da, am mai fost.

— Şi cum e?

Pasul ei încetini.

— E greu de explicat şi nu cred că e la fel pentru toată lumea, zise ea. Pentru mine… Eu mă simţeam *acasă,* chiar

dacă mă aflam într-un loc necunoscut.

Şi eu simţisem asta, dar mai era tăciunele ce-l recunoştea pe Nyktos. Ştiam că tăciunele nu mă influenţa, dar poate că nu înţelegeam bine emoţia.

— Te simţi de parcă te vede cineva pentru prima oară, îmi zise Aios şi zâmbi, iar eu mi-am simţit stomacul căzând în călcâie. E ca şi cum cineva te aude. Ştiu că nu are sens ce spun, dar e ca şi cum… eşti cunoscută într-un fel în care n-ai mai fost până acum.

Zeilor, avea sens! Aşa mă simţisem cu Nyktos, chiar dacă nu mă cunoscuseră prea mulţi înainte de el…

— Cred că o simţi pur şi simplu, rosti Aios. Pentru că ai face orice pentru persoana iubită. Orice. Şi asta nu se poate falsifica sau forţa.

Orice.

Mi-am amintit de momentul în care mă oferisem să plătesc preţul lui Kolis. Ştiam de ce o făcusem atunci.

Îl iubisem cu mult înainte. Înainte să aflu de înţelegerea dintre el şi Veses. Înainte să recunosc că doream să-i fiu consoartă.

De aceea când deveneam a lui îmi doream mai mult. Pentru că o făceam pentru mine.

— La naiba! am şoptit.

Aios se încruntă şi îl privi pe Rhain, care ni se alăturase. Trecu o clipă.

— Eşti bine?

Am încuviinţat. Rânduri de gardieni treceau de uşile deschise ale casei de primire. Chiar îmi venea să vomit. Tăciunii se treziră la viaţă, iar gâtul mă strângea. Am văzut alte uşi, cu aceleaşi sculpturi ca acelea din camera tronului şi cele din caleaşcă.

Uşile se deschiseră şi dezvăluiră o încăpere puternic

luminată, plină de soldaţi bine înarmaţi şi purtând armuri, răspândiţi printre gardieni.

Pe *el* l-am recunoscut imediat.

Era în partea opusă a încăperii, lângă o arcadă. M-am gândit că dădea spre etajul principal al sălii. Avea părul desfăcut, lăsat peste umerii laţi şi peste tunica fără mâneci, de culoarea oțelului. Gardienii se dădură la o parte și îmi făcură drum spre el. L-am privit. *Ash.*

Cuvintele lui Nektas îmi sunară în urechi: „El e așa cum ţi-l doreşti să fie".

Am ştiut pe loc, în timp ce tremuram, cine era pentru mine. Nu era Nyktos. Niciodată nu fusese. Era *Ash,* iar eu…

Îl iubeam.

Totul se opri. Inima. Plămânii. Paşii mei. Aerul din încăpere. Întregul tărâm. Maxilarul lui se relaxă, iar buzele pline i se despărţiră. Avea ochii asemenea unor piscine argintii şi mă priveau. Nu ştiu cât am rămas acolo. Inima mi-o luase razna și îmi trecură o mie de gânduri prin cap. Poate că fuseseră doar secunde. Minute. Nu ştiam. Însă simțeam că pluteam.

Şi apoi *Ash* se apropie de mine cu paşi fluizi, cu graţia unui prădător. Îmi aminteam de lupii ce bântuiau Pădurea întunecată de Ulmi. Se mişca la fel şi nu-şi lua ochii de la mine.

Mi-am dat seama că Aios se desprinsese de braţul meu, iar Ash se opri în faţa mea. Mă atinse. M-am electrizat. Se apropie şi-mi şopti:

— Respiră, *liessa.*

Ceva frumos.

Ceva puternic.

Am respirat. Mă ţinea strâns de mână. Se apropie. Tremurul meu încetă. Mirosea a citrice şi a aer proaspăt.

— Aşa, şopti şi îmi atinse urechea cu buzele, ceea ce mă făcu să mă cutremur.

Trecură câteva clipe. Era atât de aproape încât ni se atingeau şoldurile. Tentacule de întuneric îl înconjurau, ne înconjurau, iar restul încăperii dispăruse. Îmi atinse palma cu degetul mare.

— Mai bine?

— Da, i-am şoptit.

Ash rămase nemişcat. Îşi trecu degetul peste pielea mea.

— Vreau să-ţi spun că arăţi minunat, rosti el, iar umbrele din jurul nostru îmi încălziră obrazul. Mai mult de atât, nu cred că există cuvânt care să exprime ce văd. Mi-ai tăiat respiraţia.

Îmi tresări inima în timp ce el făcu un pas în spate. Eu mi-am ridicat privirea, iar umbrele s-au risipit. Am văzut brocartul de la gâtul tunicii lui și linia diagonală ce-i străbătea pieptul şi se oprea la tivul de deasupra şoldurilor. Era o linie mai definită. Plină de bijuterii. Purta pantaloni negri și cizme imaculate. Nu era înarmat. Apoi am văzut coroana. Opusă celei purtate de Kolis.

Era mai joasă şi de culoarea beznei. Avea un rând de săbii ce înconjurau ţepuşa centrală, ce fusese modelată ca o semilună. Totul era bătut cu diamante.

Era o coroană înfricoşătoare, dar frumoasă. Făcută din piatră de umbre şi praf de stele. Precum cel care o purta.

— Sera?

Ash mă ţinea de mână.

— Pare grea coroana, am rostit, pentru că nu puteam să spun altceva în acel moment.

Buzele lui se curbară în sus.

Eu am ridicat din sprâncene.

— Aşteaptă să o vezi pe a ta!

— E grea?

Chicoti, coborând mâinile noastre unite.

— Nu te teme! Nu va trebui s-o porţi după seara asta.

Am încuviinţat din cap. Apoi am înghiţit în sec.

— Saion? Cum e situaţia?

Zeul se apropie.

— Toţi soldaţii sunt staţionaţi de-a lungul culoarului şi la marginea podiumului.

Am privit încăperea, în mare parte goală, în afară de Aios şi câţiva gardieni. Ea îmi zâmbi, iar eu i-am întors gestul. Cel puţin speram.

— Unde… Unde e Nektas? am întrebat.

— Pe-aproape. Ash mă privi. Îmi aduce cineva un pahar de vin?

— Acum, veni un răspuns.

Kars apăru după câteva clipe cu un pocal de bronz. Îi dădu vinul zeului primitiv şi mă privi o clipă înainte să se îndepărteze.

— Poftim, îmi zise Ash.

— Mulţumesc, i-am şoptit şi am băut cu sete din vinul dulce şi proaspăt.

Mă privi, rămânând tăcut în timp ce beam din nou.

— Eşti mai bine?

— Desigur.

Ash se uită la mine cu capul puţin lăsat într-o parte. Coroana nu i se mişcă.

— Te rog să nu-mi citeşti emoţiile, i-am zis, forţându-mă să am un ton blând, nu unul ascuţit.

Ash se încruntă.

— Cred că niciodată nu mi-ai cerut ceva într-un fel mai frumos. Mă privi. Ce ai?

M-am încălzit. Ce puteam să-i răspund… ştiam doar că

eram îndrăgostită de el. Şi datorită acestui fapt, nu ştiam ce să răspund.

Ash mă privea atent.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, am zis repede, poate prea repede.

Şi poate că trebuia să mă adun la fel de repede. Sau ar fi trebuit să-i spun. Acum, când aflasem de Veses, chiar dacă nu era momentul, dar… măcar puteam fi sinceră.

— Sera?

Ash îmi atinse bărbia, înclinându-mi capul pe spate.

Am închis ochii şi tot nu-mi găseam curajul necesar.

— Vreau să ştii că îmi doresc asta, am zis în şoaptă. Vorbeam serios şi înainte, când am spus că vreau să-ţi fiu consoartă. Îmi doresc asta, Ash.

Linişte.

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Ash privindu-mă cu ochii plini de *eather.* Părea şocat. Năucit.

— Consider că trebuia să-ţi spun asta, am zis. M-am îmbujorat, iar mintea mea păru să încremenească, dar apăsarea din piept mă mai lăsă. Stomacul încă se învolbura, dar era un pic mai bine ca înainte. Mi-am îndepărtat mâna de a lui. Am privit spre intrare. Muzica se oprise la un moment dat. Mergem?

Ash clipi şi îşi drese vocea.

— Da. Da. Ar cam trebui, rosti el afectat.

Se apropie Saion, iar eu speram că nimeni nu-mi auzise declaraţia stângace. Aios ne privea perplexă, iar eu dintr-odată îmi doream să o întreb pe cine iubise. Am vrut, dar mâna lui Ash mă găsi din nou, şi acum ne îndreptam spre intrare.

— Treizeci şi şase, murmură şi se opri la intrarea primăriei.

Am ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— Ai treizeci şi şase de pistrui, îmi zise, privind drept înainte. I-am numărat din nou. A devenit un obicei. Şi se poate să fi minţit când am zis că nu ştiu câţi ai pe spate. Ştiu. Ai doisprezece.

Pieptul mi se umflă de fericire, iar tăciunii… *vibrau.* Mă simţisem bine înainte, dar *acum* era cu totul altceva. Îmi înflori un zâmbet pe buze privindu-l. Parcă îmi intrase în piele, îmi umpluse venele şi era pe cale să-mi pătrundă muşchii şi oasele. Mă simţeam bine. Deloc confuză. Era un sentiment care mă speria, însă era *bine.*

Am întors privirea spre încăpere, şi am văzut dragonini cocoţaţi pe coloane. Erau cu zecile. Dar Nektas nu era printre ei. Stindarduri gri ca oţelul atârnau de vârful coloanelor şi purtau simbolul celor două semiluni sub ceea ce părea a fi capul unui lup. Tot coloseumul era traversat de şiraguri de culoare galbenă, ce aruncau o lumină caldă peste rândurile interminabile de mese şi scaune de sub stindarduri. Mai văzusem o astfel de lumină şi bănuiam că era alimentată de energie primitivă.

— Înclinaţi-vă! bubui vocea lui Rhain din capătul culoarului, surprinzându-mă.

Podiumul era atât de îndepărtat, încât abia reuşeam să-i disting forma. Însă cuvintele lui ajunseră clar la mine.

— Faceţi plecăciunea în faţa Făuritorului de Ţărână, cel binecuvântat!

Alunecarea pantofilor şi a cizmelor pe podeaua de piatră răsună cu ecou, acoperindu-mi bătăile puternice ale inimii. Ash mă strânse de mână. Îl simţeam. Doar pe el.

— Gardianul sufletelor, continuă Rhain, şi puteam să jur că stelele pulsau. Zeul primitiv al oamenilor de rând şi al

sfârşiturilor, conducătorul Ţinuturilor Umbrelor. Zeul primitiv al morţii.

Capitolul 41

Nu mi-am dat seama că începusem să merg până ce nu am devenit conştientă de liniştea totală şi de greutatea miilor de priviri. Abia respiram. Tăciunii din piept vibrau, iar privirea mea trecea de la scuturile soldaţilor ce străjuiau culoarul la petele de culoare ale rochiilor şi tunicilor, apoi la feţele pe care le vedeam în ceaţă. Înaintam în tăcere totală. Toţi ne priveau. Erau în spatele nostru. În faţa noastră. Le simţeam privirile pe firele de păr, pe cusătura rochiei, pe faţă.

Niciodată nu fusesem sub atâtea priviri. Priveam podiumul de la capătul acelui culoar ce părea nesfârşit. Simţeam furnicături la ceafă. Am simţit o durere în piept...

— Respiră, murmură Ash şi mă strânse de mână.

Inima mi s-a mai domolit când i-am auzit vocea şi am reuşit să mă concentrez ca să respir egal şi încet. Mi-am dat seama că ajunsesem la podium abia când Ash se opri şi îmi dădu timp să-mi ridic rochia, ca să nu o calc şi să nu cad lată. Ştiam că îi recunoşteam pe cei de pe podium, însă nu-mi dădeam seama cine erau.

Am ţinut rochia strâns, iar diamantele îmi intrară în palmă, în timp ce urcam treptele din piatră de umbre, acum văzându-se tronurile. Erau în faţa stindardelor, identice cu cele din Casa lui Hades. Un alt podium alb se afla în faţa lor.

Pe el se afla o coroană.

Mi-am întredeschis buzele. Coroana era... Nu mai văzusem aşa ceva. Turnuri sculptate din piatră de umbră formau un halou de semiluni strălucitoare. Lanţuri delicate din piatră neagră atârnau între turle, picurând grupuri de diamante de-a lungul treptelor de lanţuri, care se legau de

partea din faţă a fiecărei turle.

Trebuia să port *asta?* Pe cap?

Ash mă conduse spre podium şi am trecut pe lângă coroană. Ne-am oprit între tronuri. Se întoarse spre mine şi se opri în aşa fel încât tronurile şi coroana să se afle în spatele nostru.

— Priveşte-mă, îmi spuse în şoaptă. Suntem doar noi.

Aveam gâtul uscat şi îi ţintuiam privirea de parcă era un colac de salvare în linîştea coloseumului. Fâşii de *eather* îi jucau prin irisuri în timp ce îmi mângâie mâna cu degetul mare. Am observat mişcare cu coada ochiului. Rhain ridicase coroana. Ash mă mai mângâie o dată, apoi se duse să ia coroana, însă mă privi în tot acest timp…

Ash se puse într-un genunchi şi se înclină în faţa mea.

Un val de murmure şocate străbătu mulţimea de la etajele superioare. Eu îl priveam confuză. Nu zisese că urma să îngenuncheze. După reacţia publicului, se părea că nu era un lucru obişnuit. Şi nici nu înţelegeam de ce el, un zeu primitiv, se înclina.

— Un bărbat care-şi cunoaşte locul, rosti o voce lină pe care am recunoscut-o în acea tăcere.

Am observat un zeu primitiv cu păr blond ce chicotea, iar sunetul râsului său străbătu încăperea.

Nu eram deloc surprinsă să-l văd pe Attes îmbrăcat în negru. Avea pe cap o cască din piatră neagră roşiatică. Nu mă aşteptasem să vină şi Kyn după ce se întâmplase în Dalos, dar era acolo, îngenuncheat lângă Attes.

Zeul primitiv al înţelegerii şi războiului îmi făcu cu ochiul. Îi apăru o gropiţă în obrazul drept.

Am întors privirea spre Ash.

Rânjea.

— Va trebui să te apleci puţin, îmi zise. Ţine gâtul şi

capul drepte.

Clipind iute, m-am aplecat. El mă mai privi o dată şi apoi îmi aşeză coroana pe cap. Lanţurile cu diamante îmi atinseră fruntea, iar el îşi trecu degetele de-a lungul părţii inferioare a haloului, mişcând coroana un pic, astfel ca dinţişorii de la bază să mi se prindă în păr. Nu i-am simţit greutatea pentru că întregul meu corp amorţise.

Apoi Ash îmi luă mâna, iar eu m-am ridicat şi m-am îndreptat. Mă privi din nou.

— Splendid, spuse el înainte de a se întoarce, astfel încât fiecare din noi să stea în faţa unui tron şi să privească mulţimea.

Mulțimea tăcea.

— Ridicaţi-vă! zise Ash grav şi răspicat. Vocea îi răsună ca un tunet. Ridicaţi-vă pentru cea care s-a născut din sânge și ţărână, din lumină și foc și cea mai strălucitoare lună!

Titlul meu.

Uitasem de tot.

Vorbele lui păreau oarecum o profeţie. Magice. Minunate.

Lumina îi juca în ochi când îşi ridică bărbia.

— Ridicaţi-vă în faţa consoartei Ţinuturilor Umbrei!

Zei, zei primitivi, muritori şi zeităţi se ridicară, iar Ash îmi luă mâna. Aplauzele răsunau până la dragoninii cocoţaţi pe pilaştri…

Am icnit, cuprinsă de furnicături acolo unde palma lui Ash o atingea pe a mea. Mâinile noastre erau învăluite într-o lumină argintie, care ne cobora pe braţe. Tăciunii din pieptul meu sfârâiau puternic. Strălucirea *eather-ului* se reflecta pe faţa lui Ash. Ochii i se lărgiră. Mulţimea tăcea.

— Tu faci asta? am şoptit.

— Nu, rosti el, cu trăsături ascuţite, iar pe sub pielea

subţire îi apărură umbre. Nu-i venea să creadă. *Imprimen,* zise, dregându-şi vocea. *Suu opor va id Arae. Idi habe datu ida benada.*

— C-cum?

Înţelegeam doar un singur cuvânt din limba zeilor primitivi.

Ash înghiţi în sec.

— Însemn, traduse el şi mă privi uimit, mulţimea murmurând şocată. Sunt parcele. Am primit binecuvântarea lor.

Parcele? Holland? Am privit încet mulţimea şi am văzut doar guri căscate şi ochi holbaţi de zei primitivi. Am întâlnit privirea unei zeiţe primitive cu pielea fumurie, roşcat-maronie şi cu păr cârlionţat şi ruginiu, pe care stătea o coroană din cuarţ de un albastru pal, plină cu crengi şi frunze.

Mulţimea răbufni în urale – scuturi şi picioare loveau podeaua. Acea zeiţă primitivă era singura care privea atentă. Îmi zâmbi slab şi îşi puse mâna acoperită cu bijuterii pe mijlocul pieptului.

Am tras cu greu aer în piept când Ash făcu un pas înapoi şi mă conduse spre tron. Inima îmi bubuia, iar mâinile noastre rămaseră unite în timp ce ne aşezam. Un tumult trecu prin Ţinuturile Umbrelor. Un foc de un argintiu intens lumină cerul de după pilaştri. Dragoninii de pe coloană îşi ridicară capetele şi ţipară ascuţit şi asurzitor. Îi priveam fascinată cum îşi luau zborul, survolând coloseumul, iar o umbră mare şi groasă acoperi mulţimea şi lumina stelelor. O pală de vânt mişcă şiragurile luminoase şi îmi ridică firele de păr. Am privit în sus.

Nektas cobora spre noi cu aripi enorme. Ateriză în faţa tronurilor. Îşi trase aripile în spate şi lovi marginea

podiumului cu ghearele. Ţepii de pe cap îi vibrau şi păreau a suna precum tunetul. Cei aflaţi lângă podium se retraseră. Se priveau speriaţi. Din nările lui Nektas ieşea fum.

Îl priveam pe Ash.

Soţul meu.

El zâmbi şi mă strânse de mână. Apoi îmi dădu drumul. Mi-am retras mâna încet şi am privit-o.

Mai multe spirale aurite îmi apăruseră în palmă, între degetul mare şi arătător. Am privit mâna lui Ash.

Avea acelaşi semn ca mine.

— E un însemn, spuse Ash în şoaptă. Mâna lui stângă se deschise şi se rezemă de masa ce fusese pusă între tronuri. Apare când o căsătorie e binecuvântată.

— De către parce?

Mi-am trecut mâna peste spirala aurită din palmă. În comparaţie cu farmecul ce fusese pus asupra mea, însemnul acesta nu-mi dispăruse de pe piele.

— Presupun că ele pot face asta, zise el încet. Se aplecă spre mine. Mă gândesc că acelora care sărbătoresc acolo jos li se pare că ne şoptim nimicuri.

— Aşadar, n-au fost parcele? am întrebat.

— Nu cred, rosti.

— Ai minţit?

Îmi dădu o buclă peste umăr.

— Puţin. Trebuia să explic ceva care părea imposibil. De secole nu a mai fost binecuvântat cineva la căsătorie.

Am ridicat din sprâncene.

— Atunci cum s-a întâmplat?

Rămase cu degetele în părul meu.

— Tatăl meu era cunoscut pentru binecuvântări când era de acord cu o căsătorie şi voia să afle şi ceilalţi. Îşi dădea binecuvântarea.

Atunci mi-am amintit că Ash îmi spusese că tatăl său obişnuia să facă asta, ceva ce un *adevărat* zeu primitiv al vieţii putea face, ceea ce însemna... Mi-am întredeschis buzele.

— Tăciunii au făcut-o.

Ash se lăsă pe spate şi zâmbi, apoi se întoarse spre mulţime.

— Şi vor crede că sunt parce?

— Ele sunt capabile de orice, răspunse el. Așa că e mai mult decât posibil să fi fost în stare de așa ceva.

Cu toate acestea, Ash era destul de încrezător că nu fuseseră implicate parcele.

Mi-am privit palma şi am trasat iar linia spiralei. Oare tăciunii o făcuseră? Sau eu? Oricum, mi se părea un pic indulgent să-mi binecuvânteze propria căsătorie.

— Nu va dispărea, zise Ash în şoaptă.

M-am oprit şi l-am privit. Se uita la zeul primitiv cu coroana din coarne de cerb din rubin. Hanan. Se afla lângă Kyn. Amândoi păreau aproape beţi. Probabil şi eu urma să ajung aşa dacă mai continuam să beau în loc să mănânc. În apărarea mea, îmi era cam greu să mă ghiftuiesc la o masă aflată pe podium, în văzul tuturor.

Între timp, Aios se aşezase alături de câţiva oaspeţi mascaţi în spatele podiumului. Aş fi preferat să fiu acolo, cu ea.

— Nu încerc să mi-l dau jos, am zis. L-am privit din nou pe Kyn. Oare ce-i spusese Attes despre dragoninul Thad? Aflasem în acea dimineaţă că fusese adus în Ţinuturile Umbrelor şi se afla în munţi. Dar nu mă pot abţine să nu-l ating.

— Să sperăm că te vei obişnui cu el, spuse. Dispare doar la moarte, iar eu nu plănuiesc să se petreacă una ca asta.

Am strâns pumnul şi am clipit.

— Şi dacă decidem să nu continuăm căsnicia?

— Sincer? Mă privi încruntat. Trecu o clipă. Nu sunt sigur. Niciun cuplu cu însemn nu a ales să se despartă.

M-am întrebat dacă se gândea la înţelegerea pe care o făcusem cu el ca să-mi câştig libertatea. Dar asta fusese înainte să-mi dau seama că… îl iubeam. Acum nu ştiam ce să mai cred despre înţelegerea noastră. Nu mi se mai părea că aş fi fost liberă dacă încheiam căsnicia cu el. Mi se părea doar un alt fel de închisoare. Am clătinat din cap, spunându-mi că mai târziu aveam timp să mă gândesc la toate astea.

— Cei care au avut însemnul mai trăiesc?

Ash clătină din cap.

— Cei pe care i-a binecuvântat tatăl meu nu mai trăiesc.

M-am cutremurat. Nu trebuia să întreb. Ştiam. Kolis. Îi ucisese pe cei care fuseseră favorizaţi de fratele său din motive puerile şi pline de cruzime. Doar de dragul cruzimii.

Dar în acelaşi timp însemnul mi se părea un semn. Mi-am trecut mâna pe sub masă şi am aşezat-o în poală. Îi priveam pe petrecăreţi. Ash mi-i arătase pe zeii primitivi pe care nu-i cunoscusem.

Maia. Zeiţa primitivă a iubirii, a frumuseţii şi a fertilităţii era exact cum fusese înfăţişată. Cu un trup voluptuos, răvăşitor, cu păr de un blond cald, care-i cădea în cascadă pe spate, bucle groase încadrând pielea maro-gălbuie. Purta o coroană din perle, trandafiri şi scoici. Era fascinantă. Fiecare mişcare, privire sau zâmbet aducea o senzaţie de moliciune şi un iz de condimente. Nu o mai vedeam, căci era tot timpul înconjurată de mulţime.

L-am recunoscut pe Phanos, dar oricum era greu de ignorat. Era mai înalt decât restul zeilor primitivi, chiar mai înalt decât Ash, şi purta o coroană în formă de trident. Era cu

aproape o jumătate de metru mai înalt ca restul, se vedea capul chel în strălucirea luminilor. M-am încordat când l-am văzut că vorbea cu Saion și Rhahar, dar nimeni nu părea îngrijorat. Până la urmă, se îndepărtă cu zeul primitiv al înţelepciunii, loialităţii şi datoriei.

Embris îmi amintea de un şoim – un bărbat tăcut şi perspicace, cu o claie de păr castaniu şi cârlionţat, ce-i dădea un aer băieţesc. Coroana lui de bronz mă tulbura – era făcută din crengi de măslin împletite şi dădea impresia că era o coroană de *șerpi.* Embris plecă. Sau cel puţin aşa credeam, pentru că nu-i mai vedeam pe el şi pe Phanos. Ash nu se miră că plecară repede, căci, conform spuselor sale, își îndepliniseră datoria prin prezenţă şi nu mai aveau un motiv să rămână.

Inima îmi tresări când mi-am mutat atenţia spre zeiţa primitivă care îmi zâmbise. N-o mai văzusem în mulţime până în acea clipă.

— Ea cine e?

Ash îmi urmă privirea.

— Keella.

Zeiţa primitivă a reînvierii, care îl ajutase pe Eythos. O priveam în timp ce stătea liniştită şi îi asculta pe oaspeţii care îi vorbeau. Avea un zâmbet binevoitor, dar rezervat pe buze. Dintre toţi zeii primitivi prezenţi, cel mai mult îmi doream să-i vorbesc ei.

Dar ea nu se apropiase de podium. Niciunul dintre zeii primitivi sau cei apropiaţi lui Ash nu se apropiase. M-am gândit că avea legătură cu Nektas, care își păstrase întruparea de dragonin şi ocupa aproape tot spaţiul de pe podium în timp ce-i privea pe cei de dedesubt, dând impresia că ar fi putut oricând să muşte braţul cuiva cu totul.

— Crezi că ea știe? am murmurat, iar Ash se dădu mai

aproape. De mine şi ce a făcut tatăl tău cu sufletul?

Ash tăcu o vreme.

— Ştiai că, atunci când moare un copil, sufletul lui renaşte?

— Nu, am spus.

El încuviinţă din cap şi o privi pe Keella.

— Sunt singurele suflete care nu trec prin Ţinuturile Umbrelor. Keella le prinde şi le trimite înapoi.

Am privit-o din nou.

— Aşadar, se reîncarnează.

— Nu, rosti el, bătând cu degetele în masă. Nu în sensul clasic. Vezi tu, când un copil moare în timp ce respiră prima gură de aer, e ca şi cum nu a trăit deloc. Nu are trecut sau prezent. Keella le oferă o renaştere. O şansă la viaţă.

— Oh! am şoptit, impresionată *de justeţea* actului.

— Vede sufletele tuturor celor pe care îi capturează. Tatăl meu mi-a zis că îi vedea pe vremea când erau copii şi apoi îi urmărea toată viaţa.

— Ca… m-am oprit şi am exclamat. Ea i-a prins sufletul Sotoriei!

El încuviinţă din cap.

— Nu ştiu dacă ar putea urmări un suflet care, de fapt, nu a renăscut, dar s-ar putea, îmi zise Ash. Eu mă gândeam la zâmbetul ei. Kolis a crezut că ea a făcut-o, dar Keella nu i-a zis niciodată cine a luat sufletul Sotoriei. Dacă ar fi făcut-o, Kolis nu l-ar mai fi căutat.

Am simţit o durere în piept. Holland îmi zisese că zeiţa primitivă Keella plătise deja un preţ mare pentru că intervenise pentru sufletul Sotoriei. Mi-am oprit imaginaţia, ca să nu trebuiască să-mi închipui la ce chinuri o supusese Kolis.

— De ce n-ar fi făcut-o?

— Keella e cam de aceeaşi vârstă cu falsul rege, dar e o zeiţă primitivă care crede că există bine şi rău şi că trebuie menţinut un echilibru ce n-ar trebui afectat pentru a se potrivi cu dorinţele cuiva.

Ash zâmbi slab, iar inima îmi tresări din cu totul alt motiv.

— Încearcă să fie bună.

— Mi se pare că *este* bună.

Ash ridică din umeri, în timp ce eu am mai luat o înghiţitură, recunoscând-o pe zeiţa cu părul de culoarea mierii ce se îndrepta spre scaunul gol aflat lângă Keella. Era Penellaphe. Ea privi spre podium şi se aşeză. Îi zâmbi Keellei şi coborî capul în semn de respect. Îi spuse ceva. Mi-am mutat privirea, căutând ceva cunoscut, o faţă fără vârstă pe care nu o puteam găsi. Am fost dezamăgită când nu am reuşit.

Apariţia lui Penellaphe mă făcu să mă gândesc la altceva.

— Titlul, am zis. M-am oprit în timp ce Paxton îmi umplu paharul. Mulţumesc, i-am zis.

Băiatul rânji şi încuviinţă din cap, evitându-l pe Nektas.

— Ce e cu titlul? întrebă Ash, uitându-se fix la mulţime, la fel ca Nektas.

Vinul său rămăsese neatins.

— Îmi place, i-am zis, un pic ameţită şi îmbujorată.

— Da? Ash se întoarse spre mine. Mă bucur.

Speram că nu mă înroşisem prea tare, pentru că mă simţeam înfierbântată. Am privit din nou mulţimea.

Keella şi Penellaphe conversau, foarte aproape una de cealaltă.

— Probabil s-a strecurat şi un pic din profeţia lui Penellaphe.

— Nu destul cât să declanşeze alarme, mă asigură Ash. Doar la asta mă gândeam. La părul tău. Razele lunii. Acum el roşi. Îşi drese glasul. Arăţi ca o lună strălucitoare în această seară.

Fericirea pe care o simţeam în piept rivaliza cu tăciunii, iar senzaţia era entuziasmantă, dar şi terifiantă.

— Cum rămâne cu partea legată de sânge şi ţărână?

— Dragoninilor le place să spună asta, zise Ash. Are diverse înţelesuri. Unii cred că simbolizează echilibrul şi reprezintă viaţa şi moartea. Coroana lui strălucea sub stele. Mi s-a părut cumva că ţi se potriveşte.

— E un titlu foarte frumos, i-am spus.

Îmi zâmbi sincer şi cald, iar zâmbetul îmi ajunse la inimă. Mă făcu să-mi doresc cu disperare moartea lui Veses.

Mi-am trecut privirea peste feţele din mulţime şi am alungat gândurile legate de ea. Existau mai mulţi oameni care purtau măşti. Vedeam zâmbete, dar nu şi la zeii primitivi. Mă gândeam că, dacă le-aş fi simţit emoţiile, ca Ash, probabil aş fi fost cuprinsă de agitaţie.

Saion şi Rhahar se dădură la o parte pentru a-i permite lui Attes să urce pe podium. Eram recunoscătoare că îl vedeam.

— Cred că vom avea musafiri, am zis.

— Aşa se pare, zise Ash, iar degetele i se liniştiră.

Attes înclină capul spre Nektas şi trecu pe lângă el. Coroana îi acoperea parţial cicatricea care-i traversa faţa, trecând peste nas şi peste obrazul stâng. Combinaţia dintre coroană şi cicatrice îl făcea să pară şi mai periculos, chiar dacă nu era înarmat. Niciunul dintre zeii primitivi nu era înarmat.

— Mă gândeam să fiu primul care vă felicită, căci voi pleca în curând.

— Apreciem, spuse Ash calm.

Salutul nu prea prietenos nu trecu neobservat. Apăru gropiţa din obrazul lui Attes, apoi el îşi întoarse privirea luminoasă spre mine.

— Coroana ţi se potriveşte, consoartă!

— Mulţumesc, am zâmbit.

— Şi însemnul, adăugă el. Ce detaliu neaşteptat!

Expresia mea era neschimbată, chiar dacă mă alarmasem.

— Acum chiar simt că ar trebui să vizitez acele lacuri de pe tărâmul muritorilor. Poate că parcele mă vor binecuvânta cu o frumuseţe ca a ta. Şi cu un însemn.

— Acum este momentul, rosti Ash, trecându-și degetele peste masă.

Eu mă chinuiam să nu rânjesc, dar am eşuat.

Gropiţa lui Attes se accentuă când îşi ţuguie buzele.

— Mă gândesc că nu au fost incidente la tine la curte de când cu… de când am discutat ultima oară, zise Ash.

— Doar câţiva dakkai trimişi să adulmece peste tot. Au plecat fără să provoace mari probleme, confirmă Attes, răspunsul lui trimiţând prin mine un val de uşurare, dar şi de precauţie.

Probabil falsul rege simţise că folosisem tăciunii. De ce nu îl pedepsise pe Attes?

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Attes. Toţi trei.

Mă străbătu o emoţie cu care nu eram familiarizată, lăsându-mă un pic confuză când Ash spuse:

— Se poate aranja.

— Abia aştept, rosti Attes. Se înclină. Fie ca legătura voastră să fie o binecuvântare peste Ţinuturile Umbrelor, şi nu numai!

— Mulţumesc, am murmurat şi am apucat paharul de

vin.

Attes se duse spre Nektas. Se opri să-i vorbească dragoninului.

— Parcă e o băutură cu gheaţă, zise Ash. Surprinderea ta.

— Mi-am expus emoţiile? l-am întrebat.

— Da, îmi confirmă Ash. Dar nu am simţit numai asta.

— Ei bine, sper că poţi să înţelegi ce s-a întâmplat, i-am zis şi am mai băut nişte vin. Eu habar n-am avut ce-am simţit.

— Satisfacţie.

Am întors capul spre el.

— Şi care e ticălosul care te-a făcut să te simţi aşa? întrebă el cu o sclipire tachinatoare în ochi. Pentru că am simţit asta doar de câteva ori de la tine. Una dintre ele nu se poate menţiona în public.

Am pufnit.

— Te asigur că acelea nu au fost singurele clipe în care am fost satisfăcută.

— Ştiu, spuse el. Ai proiectat indecent de multă satisfacţie când m-ai înjunghiat la Stonehill.

Am scos un râset scurt.

— Aşa cum faci şi când ţii o armă în mână sau îmi tai pielea ori părul, continuă el. Aş putea să dezvolt.

— Nu e nevoie, am zis amuzată. Trebuia să-mi dau seama de ce simţisem satisfacţie. Era prea uşor de aflat. Dar să o recunosc era cu totul altceva. Presupun că nu sunt obişnuită cu discuţiile importante, chiar dacă mă privesc. M-a surprins că am fost implicată.

— Aşadar, ai fost satisfăcută pentru că ai fost implicată?

Am ridicat din umeri, iar gâtul mi se încălzi.

— Ştiu că pare stupid.

— Deloc.

Mă privea cu atenţie. Eu priveam din nou mulţimea.

— Niciodată nu am fost inclusă în vreo conversaţie, fie că era vorba de vreme sau de ceva important. Cum ar fi tensiunea dintre diversele regate din Lasania. Presupun că pe cei mai mulţi nu i-ar fi deranjat, dar pe mine mă făcea să mă simt ca şi cum orice gândeam sau aveam de zis nu conta. Că eu nu contam. Că eram, ştii, o…

— O fantomă?

Am încuviinţat din cap.

— De parcă eram acolo, dar nimeni nu mă vedea – sau nu interacţiona cu mine. Doar aşa pot descrie situaţia. Când eram inclusă, mă simţeam văzută. Acceptată. Mă întrebam cum alunecase conversaţia înspre asta. Mi-am dres glasul. Oricum, ştii ce anume vrea Attes să discute cu noi? Mi se pare că posibilităţile sunt infinite.

Ash tăcu, iar eu l-am privit. Continuă să mă privească intens, apoi privirea i se îmblânzi.

— Ce e?

— Îmi pare rău că ai petrecut atât timp simţindu-te aşa. Şi urăsc faptul că probabil şi eu am contribuit. Pentru asta, nu cred că-mi voi putea cere destule scuze. Te văd şi te ascult, *liessa.*

Tăciunii se bucurau şi vibrau împreună cu inima mea. Comentariile lui mă cuceriseră. *Liessa.*

— Contezi. Vei conta întotdeauna.

Ash se aplecă şi mă sărută pe tâmplă. Gestul cast mă şocă la fel de mult ca vorbele lui. M-am topit ca untul la soare. El se retrase şi privi în faţă.

— Se apropie Keella.

Am clipit şi mi-am revenit din senzaţia de ameţeală. Keella se oprise să-l salute pe Nektas. Dragoninul îi atinse

braţul cu botul ca răspuns, iar ea îl mângâie pe obraz.

Nimeni nu-i făcuse asta lui Nektas.

Am pus paharul pe masă ca să nu-l scap. Eram uimită şi emoţionată. Zeiţa primitivă a renaşterii se apropia şi purta o rochie vaporoasă de un albastru pal, asortată cu coroana ei din cuarţ.

— Nyktos, zise Keella. Vocea ei îmi amintea de vântul din Stonehill. Ochii ei argintii mă priviră. Consoartă.

— Bună seara, am zis, atentă să nu mă bâlbâi.

Ash o salută cu mai multă graţie şi încredere în sine.

— E o plăcere şi o onoare să te văd, Keella. Sper că eşti bine.

Ea înclină capul într-un gest regal care nu avea nicio legătură cu coroana pe care o purta.

— Sunt bine, rosti ea. Zâmbi şi îi privi mâna stângă. Au trecut prea mulţi ani de când n-am mai văzut *benada. Imprimen.* O binecuvântare adevărată. Una frumoasă. Pot?

Îmi luă un moment să-mi dau seama că îmi vorbea. Am ridicat mâna dreaptă. Ash nici nu clipi când Keella îmi luă mâna. Energia îmi străbătu braţul, dar ea nu reacţionă când trasă cu degetul ei cald spirala aurie din centrul palmei mele.

Keella clătină din cap, iar părul ondulat îi jucă în jurul feţei.

— Sincer, credeam că nu mai aveam să văd una ca asta.

— Nici eu, zise Ash calm, în timp ce inima mea sălta.

În acea încăpere, doar Embris – care deja plecase – şi Keella nu credeau că fuseseră parcele.

— Mă bucur, spuse Keella, iar ochii ei, nişte vârtejuri argintii, mă priviră.

Mi se blocă gâtul, fiind năpădită de întrebări – lucruri pe care nu le puteam spune la încoronare, ca să nu fie auzite de cine nu trebuia. Cu greu m-am abţinut să nu întreb dacă îşi

dăduse seama că eu fusesem – cea în care Eythos, cu ajutorul ei, pusese sufletul Sotoriei. Oare o vedea pe Sotoria chiar acum? În mine? Putea să-şi dea seama că aveam un singur suflet sau două?

— Cu adevărat, zise Keella şi îmi mângâie mâna înainte să-i dea drumul.

Zâmbetul ei era precum cel de dinainte…

Iar eu… începeam să cred că *ştia.*

— Şi eu, am spus.

Atenţia ei se mută spre Ash.

— Titlul pe care i l-ai acordat consoartei tale e, de asemenea, foarte frumos. Poate că e un alt soi de *binecuvântare.* Pot afla ce anume te-a inspirat?

Întrebarea fusese foarte politicoasă, dar avea tăiş – nu unul ranchiunos, însă conţinea ceva diferit.

— Vei fi dezamăgită să afli că m-a inspirat părul ei, rosti Ash.

Era să mă înec din cauza sincerităţii lui.

— Deloc, zise Keella. Mai degrabă sunt fascinată să aflu asta. Îmi dă speranţă, mai spuse, iar privirea mea se îndreptă spre ea. Nu doresc să vă mai răpesc timpul. Fie ca această căsătorie să fie o binecuvântare.

Mă privi din nou şi apoi se întoarse.

După ce-mi trecuse şocul, i-am zis:

— Mulţumesc.

Zeiţa primitivă a renaşterii se mai uită o dată la noi, iar zâmbetul îi reveni. Un zâmbet străvechi. Ştiutor. Isteţ. Tăciunii din piept sfârâiau. Ea îşi înclină capul şi îl privi pe Ash.

— Tatăl tău ar fi foarte mândru de tine!

Capitolul 42

Nu am avut timp să-i vorbesc în privat lui Ash sau să găsesc câteva clipe pentru a folosi toaleta, pentru că petrecăreţii se înghesuiră pe podium. Coroanele sofisticate ale zeilor primitivi, saluturile lor seci şi reţinute se îmbinară cu feţele acoperite de măşti şi zâmbetele largi şi calde ale celor care depăşiră rândul de soldaţi cu scuturi.

Se auzeau ţipete ce acopereau muzica din când în când, iar un individ ce ne ura cele bune era înlocuit de altul.

— Să mă tem? l-am întrebat pe Ector, care ajunsese lângă mine.

— Nu, zâmbi el. Chiuie de fericire pentru noua consoartă.

Declaraţia mă luă prin surprindere. L-am privit pe Ash. Zâmbi la cele spuse de un bărbat cu mască, dar la un moment dat, în timpul urărilor, îşi lăsă mâna pe coapsa mea. Nimeni, în afară de Ector şi Rhahar, care se aflau alături, nu putea vedea ce făcea Ash cu mâna. Atingerea mă şocă. Nu o făcea demonstrativ, iar greutatea atingerii sale care-mi găsi mâna mă linişti. Eram privită de prea mulţi.

Kyn şi Hanan nu se apropiară. I-am pierdut în mulţime, care continua să vină în valuri spre noi. Obosisem, iar mă durea gâtul din cauza greutăţii coroanei, însă urletele – uralele – mai alungară extenuarea pe care o simţeam. Mă simţeam bine că eram sărbătorită şi binevenită şi mă întrebam dacă mama vreodată primise asemenea urări din partea supuşilor ei. Sau dacă tatăl meu auzise aşa ceva înainte să moară. Nu-mi aminteam. Regele Ernald şi mama se distanţaseră atât de mult de populaţia la care ar fi trebuit să ţină. Ezra era altă poveste. Ea nu conducea dintr-un turn,

păzit de un zid înalt.

Platourile cu mâncare erau înlocuite, cupele erau umplute din nou şi din nou, muzica deveni frenetică, mai apăsată, iar eu nu credeam că mai rămăseseră zei primitivi la sărbătoare când Ash se aplecă spre mine şi îmi zise că era timpul să plecăm. Uralele asurzitoare reverberau sub cerul umplut de stele. Noi ne întorceam spre casa de primire.

Caleaşca în care sosisem ne aştepta lângă coloseum, înconjurată de gardieni şi soldaţi îmbrăcaţi în gri. Saion ne aştepta cu uşa caleştii deschisă şi făcu o plecăciune când ne văzu.

— *Alteţele Voastre,* rosti el tărăgănat.

Ash suspină.

— Iar începi cu asta?

— Nu e în cinstea ta, zise Saion şi-mi făcu cu ochiul.

— Desigur, murmură Ash şi rânji slab. Se sui în caleaşcă, apoi se întoarse şi îmi întinse mâna. Consoartă!

Fluturii din stomac îmi reveniră când i-am luat mâna, iar energia ce-mi străbătu palma mi se păru că mă întâmpină cu plăcere. Mă ajută să urc. Mai mulţi dragonini îşi luară zborul de pe pilaştri. M-am aşezat pe bancheta din faţa lui Ash, iar Rhain apăru în uşa caleştii cu două cutii din piatră de umbre. Le aşeză pe podeaua caleştii.

— Coroanele, explică Ash, apoi şi-o dădu jos pe a lui.

Bucuroasă că puteam să-mi dau jos coroana – chiar dacă era foarte frumoasă –, mi-am eliberat-o cu grijă din păr. Rhain deschise prima cutie. Gâtul mi se relaxă instantaneu.

Ash îngenunche între banchete şi puse coroana în interiorul cutiei căptuşite cu pernuţe de catifea de culoarea fildeşului. Rhain închise cutia şi o deschise pe cealaltă. Ash îmi luă coroana şi îmi atinse degetele, ceea ce mă făcu să mă înfior.

— Coroanele rămân cu voi, ne explică Rhain. Mă privi o clipă, apoi puse cele două cutii sub bancheta pe care mă aşezasem. Apoi vor fi duse într-o cameră adiacentă sălii tronului, unde vor fi păstrate și aduse când veţi avea nevoie de ele.

— Îţi mulţumim, am zis, iar el încuviinţă din cap.

Speram că nu se mai gândea la ce-mi povestise înainte de încoronare.

Nu-mi permiteam să mă gândesc la asta acum. L-am privit pe Ash, care se întinse pe bancheta din faţa mea.

— Plecăm în curând, spuse Rhain înainte să închidă uşa caleştii.

Ne lăsă singuri în lumina blândă şi slabă a unei lămpii alimentate de gaz – sau poate de Ash.

— Unii soldaţi vor pleca înaintea noastră călare, zise Ash. Își proptise cotul de peretele caleştii. Se vor asigura că drumul e liber.

— Chiar e nevoie?

— Deloc, rosti el şi rânji. Dar iau în serios siguranţa consoartei lor.

— Nu şi pe a zeului lor primitiv? am întrebat, curioasă și circumspectă.

— Mai degrabă se îngrijorează pentru tine.

— Mi se pare cam… sexist.

— Se poate. Rânji mai larg și îşi dezvălui un colţ. Dar nu toţi gardienii sau soldaţii sunt conştienţi că ai abilitatea de a te apăra singură. Însă, chiar dacă ar şti, tot vor dori să se asigure că drumul e sigur. E datoria lor.

— Au ales să facă asta?

Își mângâie bărbia și mă privi.

— Toţi cei care slujesc ca gardieni sau soldaţi o fac din proprie iniţiativă și sunt gata să ia asupra lor orice

responsabilitate care vine cu meseria. Nu se întâmplă la fel în Lasania?

— Se spune că alegerea se face când cineva se încorporează într-o armată. Dar oare e cu adevărat o alegere pentru cei care nu au fost în stare să înveţe altceva sau care nu şi-au permis o educaţie superioară? Pentru mulţi, armata era singura cale ce asigura existenţa pentru ei şi familia lor. Aşadar, nu mi se pare cu adevărat o alegere liberă, am zis.

— Sunt de acord, zise Ash, apoi tăcu. Caleaşca încă nu pornise, îmi oferi iar mâna. Nu vrei să mi te alături?

M-am oprit, mai degrabă surprinsă, apoi m-am ridicat şi i-am luat mâna. Mă ţinu în picioare, iar el se aşeză. Se propti cu spatele de peretele caleştii şi mă aşeză între picioarele lui. Rochia mea strălucitoare acoperi bancheta şi piciorul lui drept.

— Îţi simt gustul surprinderii, murmură el.

Îmi mângâie şuviţele de la ceafă.

M-am înfiorat datorită degetelor sale răcoroase.

— Când mi-ai cerut să stau lângă tine, nu m-am gândit că-mi ceri să-ţi stau în poală.

— Te deranjează?

— Deloc, am spus şi mi-am trecut degetul mare peste interiorul palmei, trasând spirala de acolo.

— Mă bucur, spuse el. Cum e gâtul?

— Mă mai doare un pic.

— La asta mă gândeam şi eu. Greutatea coroanei îţi dă un pic de furcă până când te obişnuieşti cu ea. Îmi apăsă muşchii încordaţi ai cefei şi mă masă încet, pe când eu oftam. Mai bine? mă întrebă.

— Atingerea ta e magică, am zis şi am închis ochii.

Chicoti, iar degetele lui mă apăsară încet, calmându-mă şi dizolvând nodurile ce mi se adunaseră în muşchi. Mi-am

arcuit spatele, iar sânii mi se împinseră în corsaj. Atingerea lui cobora îmi de-a lungul coloanei. Era cu adevărat magic, pentru că tensiunea acumulată în muşchi îmi dispăru aproape instantaneu.

Senzaţia fu înlocuită de o cu totul altă tensiune, care se aduna altundeva. O tensiune relaxantă, entuziasmantă. Nu ştiam ce era mai bine. N-aş fi ştiut nici dacă îmi punea cineva o sabie la gât.

Palmele lui Ash trecură peste diamantele de pe rochie şi îmi cuprinseră umerii.

— Cum e gâtul acum?

— Perfect, am zis uşurată. Abia atunci mi-am dat seama că mă lăsasem pe pieptul lui, iar caleaşca se puse în mişcare. Mergeam foarte încet. Îţi mulţumesc, Ash.

El se încordă.

Mi se învolbură stomacul. Am deschis ochii.

— Nu te superi că îţi spun aşa?

— Deloc, zise el şi îmi mângâie braţele. Îmi părea rău că n-o făceai mai des înainte.

Îmi tresăltă inima. M-am întors un pic spre el.

— Chiar aşa?

— Da. Respiraţia lui îmi atinse obrazul. Mâinile lui ajunseră pe talia mea. Simt că trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce?

— Ştiu că am putea discuta o grămadă de lucruri acum. Planurile noastre pentru Irelone. Ce anume a cauzat schimbarea asta legată de ceea ce-ţi doreşti de la mine şi de la relaţia dintre noi, zis el, iar eu am tresărit. Ce părere ai avut despre încoronare…

Mi-am muşcat buza de jos. Mâinile lui ajunseseră pe şoldurile mele, iar eu mă bucuram.

— Dar?

— Dar m-am gândit la un singur lucru din clipa în care te-am văzut în această rochie și te-am auzit spunându-mi Ash. Cuvintele lui mă mângâiau asemenea catifelei. Să știi că nu m-am gândit nicio clipă cum ai arăta goală, deşi acest gând se află pe locul al doilea în mintea mea momentan.

M-am înfiorat.

— Nici măcar nu mă gândeam cum ai arăta goală, doar cu coroana pe cap.

Pulsul mi se acceleră. Își trecu mâna peste pântecul meu.

— Imaginea asta era cumva pe locul al treilea?

— Al patrulea, rosti el. Mâna îi coborî de-a lungul abdomenului meu și trimise prin mine un val de plăcere. Locul trei e ocupat de tine, stând pe tron.

— Încep să observ un laitmotiv, am zis.

— Mai degrabă o obsesie, contră el. Îmi atinse urechea cu buzele, iar eu m-am înfiorat. Probabil o obsesie pe care nu merit să o explorez, mai zise.

Am înlemnit.

— Ba meriţi, i-am spus.

Gemu pe gâtul meu, iar mâna lui stângă începu să coboare în cercuri lente sub buricul meu.

— Chiar așa? Acum nu contează, pentru că sunt prea lacom, prea egoist ca să-mi pese, zise Ash, chiar dacă nu era deloc așa.

Cealaltă mână îi coborî peste exteriorul coapsei mele.

Am vrut să-i zic că nu era deloc lacom sau egoist, dar înainte să-mi mişc buzele, mâna lui coborî tot mai mult de-a lungul coapsei.

— Ce-i asta? întrebă Ash și își aplecă privirea în timp ce-mi ridica rochia, deloc atent la diamante, dezvelindu-mi toată coapsa. Pumnalul tău.

Gemu și atinse mânerul. Atingerea lui mă făcu să tresar.

— La naiba! am zis.

Își trecu colții peste gâtul meu. Am oftat, iar trupul mi se tensionă delicios.

— Cred că imaginea cu tine purtând doar acea teacă pe coapsă a ocupat locul doi. N-a ajuns însă până pe primul loc, îmi spuse.

Am tresărit când își trecu degetele peste interiorul coapsei mele.

— Știi ce se află pe primul loc?

Îmi bubuia inima în timp ce degetele lui trecură peste marginile dantelate ale lenjeriei mele. Șoldurile mi se ridicară aproape cu totul când degetele lui apăsară centrul lenjeriei subțiri.

Cu inima bubuindu-mi, nu mai eram în stare să-i răspund la întrebări. Degetele lui se plimbau înainte și înapoi. Atingerea lui era ușoară ca o pană, apoi deveni mai grea. Mă masa, își trăgea degetele în sus peste miezul meu sensibil. Mai mult ca sigur simțea umezeala de acolo și putea să-mi guste dorința ce creștea. Nu puteam să mai ascund dorința. Nevoia.

Iubeam senzația aceea.

Priveam peretele opus al caleștii când i-am prins brațul ale cărui degete îmi mângâiau lenjeria în sus și în jos, spre locul în care dorința mea pulsa.

— Sera? zise și îmi atinse tâmpla cu buzele.

— C-ce este?

— Știi ce ocupă primul loc în gândurile mele?

— Nu, am zis răgușită, cuprinsă de o fierbințeală lichidă.

— Faptul că îmi spui Ash când ai orgasm, murmură el.

M-am cutremurat, simțind o apăsare pe sâni. Simțeam o apăsare și mai jos, între coapse, una ascuțită, o durere

delicioasă.

— Vrei să-mi satisfaci obsesia? Îmi vei spune din nou Ash când vei avea orgasm?

I-am cuprins genunchiul cu cealaltă mână şi am început să-mi mişc neastâmpărată bazinul.

— O să-ţi spun cum am chef, i-am zis.

Mă muşcă între umăr şi gât.

— Atât voiam să aud.

— Te pot ajuta, i-am promis în timp ce caleaşca s-a legănat trecând peste un teren accidentat.

El mormăi şi mă trase mai tare între picioarele lui.

— Abia aştept să te aud, rosti Ash.

— Ce mai aştepţi?

— Aşa e, nu are rost să mai aştept, îmi zise şi îşi trecu degetele pe sub lenjeria mea, prin părul meu cârlionţat de acolo.

Ash mă aţâţa. Se juca cu mine. Secunde la rând. Minute. Mai mult. Tremuram şi oftam de fiecare dată când afunda un deget în mine. Şocul senzaţiilor pe care le resimţeam, undeva între pielea mea fierbinte şi degetul lui îngheţat, mă înnebunea. Al doilea deget ce mă pătrunse mă făcu să tânjesc după mai mult.

Mi-am lăsat capul pe spate.

— Te vreau, am zis. El respiră sacadat. Am nevoie de tine, am mai zis. I-am apucat încheietura. Te vreau în mine!

Degetele lui Ash se opriră.

— Te vreau *pe tine* în mine, i-am şoptit. Când o să am orgasm şi o să-ţi zic Ash.

— Zeilor! mârâi el şi scoase încet degetele din mine. Apucă dantela şi trase de ea.

Mă înfiorasem.

— Ce te opreşte?

Nimic.

Absolut nimic. Nici măcar mişcarea caleştii. M-am ridicat, iar Ash se îndreptă şi îşi propti ambele picioare pe podea. Îşi descheie pantalonii, iar eu am urcat pe banchetă. Am prins bara de pe tavan cu o mână şi mi-am proptit genunchii de-o parte şi de alta a coapselor lui. Cu cealaltă mână mi-am ridicat rochia. El mă trase spre pieptul său, iar materialul rochiei rămase prins între noi. Acum mă trăgea spre erecţia lui.

Am gemut când i-am simţit atingerea fierbinte şi îngheţată în acelaşi timp. Îmi prinse părul în pumn şi îmi trase gura spre gura lui. Sărutul lui îmi tăie suflul, dinţii noştri se ciocniră, iar limbile noastre se împletiră, cu el mişcându-se sub mine. Degetele îmi alunecară de pe bară, acum călărindu-l. Gemeam unul în gura celuilalt.

Sunetul scos de trupurile noastre unite se pierdea în zgomotul roţilor caleştii. În interiorul caleştii însă, ne pierduserăm în gemetele noastre, în tensiunea ce creştea. El se cutremură şi icni în timp ce-şi împingea şoldurile, iar eu mă frecam de el, tremurând.

Eliberarea veni fierbinte şi rece, iute şi puternică când mă cuprinseră spasmele pe mădularul lui. Valuri enorme de plăcere trecură peste mine când mi-am desprins gura de a lui şi i-am zis cum îşi dorea.

Ash.

Muşchii mei erau lichizi când Bele ne întâmpină la sosirea la palat. Nimic nu se întâmplase cât lipsisem. Veses era tot în stază. Bele se plictisise.

Eu şi Ash n-am pierdut timp şi am urcat. Rhain ne duse coroanele în camera adiacentă camerei tronului. Dintr-odată, simţurile mele fură asaltate de o anxietate

inexplicabilă. Inima îmi sărea din piept când ne apropiam de uşile camerelor noastre.

Aveam să ne despărţim, doar ca să ne vedem a doua zi de dimineaţă, când trebuia să plecăm spre Irelone? Aveam să dormim în paturi separate? Ceea ce se întâmplase în caleaşcă şi ce recunoscusem în faţa lui Ash nu schimbau lucrurile.

Dar îmi doream ca lucrurile să se schimbe.

Îmi doream să dormim împreună. Şi în fiecare noapte ce avea să urmeze. Dar rămăseseră atâtea lucruri nespuse între noi, altele fiind spuse în grabă! Mai bine continuam ca…

M-am oprit.

Nu mai puteam merge. Spirala de întrebări pline de anxietate mă opri.

Ash se opri în faţă şi se întoarse spre mine.

— Sera?

Presiunea îmi apăsa pieptul şi nu mă lăsa să respir, dar m-am forţat să respir, să ţin suflul acolo. Am atins însemnul din palmă. Trebuia doar să deschid gura şi să spun ce voiam. De obicei reuşeam să fac asta cu uşurinţă, dar acum era vorba de altceva. Era mai mult acum şi mă simţeam fragilă. Îmi doream să fiu destul de privilegiată ca să mă pot gândi că o discuţie despre sentimente şi nevoie nu era nimic mai mult decât o simplă conversaţie.

— Nu vreau să dorm singură în noaptea asta, am zis. Căldura îmi invadă obrajii. Vreau să rămân la tine. Să dormim. Sau să stăm de vorbă. Sau… orice. Vreau să fiu cu tine.

Esenţa din ochii lui se trezi la viaţă şi începu să se învârtejească nebuneşte. Ash era nemişcat. Puteam să jur că aerul de pe coridor îngheţă, dar apoi el inspiră. Tensiunea îi părăsi trăsăturile, şi pentru o clipă, el – zeul primitiv al

morţii – arătă la fel de vulnerabil ca mine.

— Mi-ar plăcea asta, Sera. Foarte mult.

Zâmbetul îmi răsări instantaneu, atât de larg încât simţeam că avea să-mi crape faţa.

— Bine, am şoptit, iar nervii mi se mai calmară. Mergem la tine atunci?

Ash rămase locului. Mă privea. *Eather-ul* continua să i se învolbureze în irisuri cu o viteză ameţitoare, de parcă se întâmpla ceva în faţa căruia nu ştia cum să reacţioneze.

M-am apropiat încet.

— Eşti bine?

— Mda. Da. Ash clipi şi clătină încet din cap. Eşti doar… foarte frumoasă.

Mă cuprinse un fior plăcut, ameţitor, chiar dacă gura lui se tensionă din nou.

— Nu sunt sigură că ţi se pare o idee neapărat bună. Însă îţi mulţumesc.

Ochii lui se lărgiră.

— E o idee bună. Cred. Adică ştiu. O idee foarte bună, zise el. Se îmbujoră şi îşi frecă pieptul. Zâmbetul tău de mai devreme m-a surprins. Nu te-am mai văzut zâmbind aşa.

— Nu ţi-a plăcut.

— Din contră. Se apropie de mine şi mă luă de mână. Suspină. E frumos.

Ash mă conduse spre uşile ce dădeau în încăperile sale, iar însemnul meu se atingea plăcut de al său. Era tăcut când am intrat la el în apartament. Lămpile de pe pereţi se aprinseră în prezenţa lui.

— Eşti sigur că eu nu voi putea face aşa ceva după Ascensiune?

M-am întors spre el şi i-am simţit mirosul.

— Probabil nu, spuse şi închise uşa. În afară de zeii

primitivi, doar cei mai bătrâni zei pot transforma esenţa în electricitate.

— Dezamăgitor.

Chicoti reţinut şi se apropie de masa de lângă intrarea spre balcon. Pe ea se afla o carafă.

— Vrei să bei ceva?

— Da, te rog, am spus.

Îşi arcui o sprânceană spre mine şi apucă carafa.

— Mi-ai distras atenţia în caleaşcă, rosti el rânjind, dorindu-şi probabil ca genul acela de activităţi să se mai repete. De mai multe ori. Însă n-am apucat să te întreb ce părere ai avut despre încoronare.

— A fost foarte frumoasă – luminile şi oamenii. M-am aşezat cu grijă pe marginea canapelei şi mi-am trecut mâinile peste rochia acoperită cu diamante. Eram surprinsă că niciunul nu-mi căzuse pe drumul înapoi – iscusinţa Erlinei îşi dăduse măsura. Şi mi s-a părut mai uşor decât m-aş fi aşteptat.

— Credeai că o să se întâmple ceva neplăcut?

El scoase dopul de cristal al carafei.

— Da. Şi îmi era frică să nu apară Kolis. Nu ţi se pare ciudat că a trimis doar câţiva dakkai în Vathi în loc de un puhoi?

— Probabil dakkaii au pierdut urma care nu a fost la fel de puternică atunci când ai făcut Ascensiunea lui Bele. Dacă urma ar fi fost mai puternică, poate că ar fi făcut în Vathi ce au încercat în Ţinuturile Umbrelor.

Am încuviinţat din cap şi l-am privit cum turna lichidul chihlimbariu în două pahare. Eu mă gândeam la zeiţa primitivă a renaşterii.

— Keella mi-a lăsat impresia că ştia că eu sunt cea în care se află sufletul Sotoriei. Mi-e greu să explic, dar e felul în

care… mi-a zâmbit. Ştiam că nu era o dovadă clară. Am ridicat din umeri. Băutura era un pic mai dulce ca whisky-ul pe care-l băusem înainte. Ce-i asta?

— Tot whisky, dar e distilat altfel. Afumat – sau cel puţin aşa se spune, zise Ash. Îţi place? Dacă nu, pot cere să ne aducă altceva.

— Îmi place, am zis şi am mai băut. Poate că mă înşel în legătură cu Keella.

— Sau poate nu, Sera.

Am oftat, pentru că nu ştiam ce să cred.

— Putem avea încredere în ea? Dacă şi-a dat seama că, de fapt, pe mine mă căuta Kolis şi nu i-a zis nimic, înseamnă că…

— Face parte dintre puţinii zei primitivi în care am oarecum încredere.

— Oarecum?

— Nu am încredere în niciun zeu primitiv sută la sută. Mă privi. Mai ales când vine vorba de tine.

Nu ştiam cum să reacţionez, aşa că am mai băut. Ştiam că nu trebuia să întreb despre Attes. Nu prea avea încredere în el. L-am privit pe Ash şi am observat că mă privea în felul său intens. Mi-am trecut degetul peste gura paharului. Am schimbat subiectul.

— Ai emoţii pentru mâine?

— Sunt entuziasmat, zise. Vom afla cum să facem transferul tăciunilor. Dar tu?

— Cred că e un amestec. Am emoţii pentru că mă tem că n-o să-l găsim pe Delfai sau poate că el nu ne va putea ajuta. Şi entuziasmată pentru că s-ar putea totuşi să aflăm ce ne dorim, am recunoscut. Ştiu că nu va schimba totul pe loc, nici măcar după transfer. Va trebui să-i venim de hac lui Kolis. Dar atunci vei fi deja adevăratul zeu primitiv al vieţii, aşa

cum trebuia. Iar asta e important.

— Viața ta e importantă, spuse el. Asta contează mai mult.

L-am privit. „Tu contezi. Întotdeauna." Cele trei cuvinte erau mai puternice decât cele pe care eu nu fusesem în stare să le grăiesc. Era ușor de justificat faptul că atingerea adevăratului său destin era mai importantă ca viața mea, dar eu… credeam că el simțea cu adevărat că viața mea era mai importantă.

Iar asta mă făcu să simt că iubirea mea pentru el prinsese rădăcini și mai adânci.

— Toată seara am vrut să te întreb ceva, rosti. Ce s-a întâmplat, ce s-a schimbat?

— Ce anume? l-am întrebat și mi-am mușcat interiorul obrazului.

Mă privi știutor și ridică o sprânceană.

— Ai zis că îți doreai să fii consoarta mea doar pentru titlu.

— Dar înainte am zis că voiam să fiu mai mult de atât, i-am amintit. Nu am voie să-mi schimb părerea?

Buzele lui se arcuiră.

— Ai dreptul să faci ce vrei, Sera, dar mi se pare o schimbare bruscă de emoții. Credeam că acțiunile recente ale lui Veses te-au făcut să îți dorești să păstrezi distanța față de mine.

Mi se uscă gura, dar nu credeam că băutura avea să mă ajute. Mă străduisem să nu mă gândesc la ce aflasem – și în mare parte reușisem.

— Nu mi-am schimbat emoțiile. Nu am simțit nicio clipă ceva diferit pentru tine, am zis precaută. S-a schimbat felul în care percepeam ceea ce voiam să fac.

— Scuze, zise el tărăgănat și clipind. Și ce anume a

provocat schimbarea?

M-am fâstâcit.

— Contează?

— Da.

Ţineam strâns paharul. Nu voiam să afle ce-mi zisese Rhain. Nu puteam să-i spun că-l iubeam – că mă îndrăgostisem de el înainte să aflu despre înţelegerea dintre el şi Veses, făcută pentru a mă proteja. L-am privit, iar inima mea prostuţă se umplu de atâta mândrie încât îmi taie răsuflarea. Mă invadă un val de emoţii. Nu simţeam frică sau mirare în timp ce îl priveam. Eram *fascinată.* Ceva mi se mişca violent în piept şi în stomac. Îl doream. Însă nu doar fizic. Simţeam o empatie puternică faţă de el – nevoia de a-l proteja chiar dacă era mai mult decât capabil să aibă singur grijă de el. Un sentiment de dreptate sau, cum spusese Aios, de a te simţi acasă. De a fi văzută. Ştiam că aş fi făcut orice pentru el. Orice. Şi îmi era frică de faptul că nu aveam să fiu niciodată demnă de ceea ce sacrificase pentru mine. Eram hotărâtă să fiu aşa pentru el. M-am lăsat cuprinsă de acele sentimente până când inima îmi bătu cu putere… El era cel care îmi controla inima. Doar el.

El îşi înălţă capul şi îşi trecu privirea peste chipul meu. Secundele treceau una după alta.

— La ce te gândeşti?

— Nu ştiu, rosti. Părea curios şi bulversat. Simt un gust dulce. Se încruntă. Îmi aduce aminte de ciocolată şi de căpşune.

— Şi ştii cumva ce anume e?

— Nu, răspunse Ash încruntat.

Zeilor!

Inima mea fremătă. Mi-am ferit privirea. Nu ştia că tocmai gustase dragostea mea. Doar că el nu ştia ce gust

avea dragostea. Sau cum se simţea. Nici eu nu ştiusem până de curând. Până când îmi dădusem seama ce simţeam. Însă Ash… Pentru el era altfel fiindcă îi fusese îndepărtată *kardia.* Nu primise şi nici nu-şi dorise dragoste.

Am înghiţit în sec, sperând că nu proiectam nimic, iar el nu îmi citea emoţiile. Nu îmi doream să-mi simtă tristeţea.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el insistent, dar blând. De ce am devenit Ash pentru tine? De ce ţi-ai dorit să fii consoartă nu doar cu titlul după ce te-am rănit? După ce am…

— Ştiu, l-am întrerupt.

— Ce anume?

— Ştiu că nu m-ai înşelat. Am dat paharul la o parte şi mi-am ales cuvintele cu grijă. Ştiu că nu ţi-ai dorit să mă rănești. Că… n-a fost deloc vorba despre așa ceva.

Ash tăcu.

Mi-am îndreptat umerii şi mi-am ascuns emoţiile pentru ca el să nu simtă ceva. Nu credeam că voia să guste altceva în afară de furia mea. M-am întors spre el, sperând să nu-mi rup diamantele de pe rochie.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu Veses.

Trăsăturile chipului său se ascuţiră şi coborî paharul pe genunchi. Asta fu singura schimbare. Singurul semn că știa la ce mă refeream.

— Ţi-a zis ea?

Am deschis gura, după care am decis că era mai bine să creadă asta. Nu voiam să se supere pe Rhain.

— Eu…

Însă n-am continuat pentru că nu ştiam ce să zic. Înţelegerea pe care o făcuse era pentru mine, doar că el fusese cel sacrificat. Pe el îl afectase cruzimea lui Veses. Şi nu avea legătură cu felul în care mă simţeam eu din pricina asta.

De oroarea, furia sau agonia mea. Am putut spune un singur lucru:

— Mulţumesc.

Paharul se spulberă în mâna lui Ash.

Am tresărit şi m-am ridicat fulgerător în picioare. Băutura şi cioburile i se întinseră pe genunchi şi căzură pe podea. Se tăiase în palmă.

— Sângerezi, am zis.

— Sunt bine.

Îşi închise degetele peste un ciob.

— Te tai şi mai tare acum. M-am aplecat şi i-am prins mâna, după care i-am dat la o parte cioburile de pe genunchi şi de pe divan.

Încărcătura de energie crescu. Sângele lui continua să curgă.

— Zeilor! am şoptit şi m-am întors ca să mă aşez lângă el. Deschide palma!

— Ţi-am mai zis, sunt bine.

— Te rog, Ash!

El nu schiţă niciun gest.

Am înjurat şi i-am deschis degetele cu forţa. Avea cioburi adânc înfipte în palmă, tăind spirala aurită.

Tăieturile făcute de cioburi se vindecau deja.

— Ştiu că eşti un zeu primitiv, am zis şi i-am îndreptat mâna în timp ce o rezemam pe genunchiul meu. Că te vei vindeca. Dar nu o vei face dacă vei rămâne cu cioburi în rană.

— O să-ţi mânjeşti rochia de sânge.

— Puţin îmi pasă. Am mai scos un ciob şi l-am lăsat să cadă pe măsuţă. Nu-i ca şi cum o voi mai purta.

— De ce nu?

— Nu cred că o rochie de mireasă se poartă de două ori. Am mai scos un ciob, iar Ash icni. Scuze!

— Te rog… El trase adânc aer în piept. Nu-ţi mai cere scuze. Şi nu-mi mulţumi.

Am închis ochii o clipă şi m-am ocărât. Îmi venea să-mi cer scuze din nou pentru că în mod clar spusesem ceva greşit.

— Poţi purta rochia asta de câte ori vrei.

Am încuviinţat din cap şi am mai scos un ciob. Mirosul sângelui său mă învălui în timp ce îmi treceam degetul peste însemnul lui, căutând alte cioburi care nu se vedeau cu ochiul liber.

— De aceea îmi spui Ash acum?

— Poftim?

L-am privit.

Avea carnea străvezie, traversată de umbre.

— Ai aflat că eram bufetul personal al lui Veses, aşa că ai decis dintr-odată să-mi fii consoartă?

— Nu.

Gura lui frumoasă se contorsionă într-un rânjet crud şi rece.

— Serios, *liessa?*

— *Nu,* am repetat. Ţi-am zis şi înainte că-mi doresc să-ţi fiu consoartă.

— Doar că s-a schimbat ceva.

— Adevărat. Pentru că nu ştiam totul legat de Veses şi am… M-am întors la palma lui şi am observat şi alte răni. Nu vreau să zic ceva greşit.

— Nu ai cum.

Am scos un ciob minuscul cu unghia.

— Tocmai am făcut-o.

— Nu are legătură cu tine, zise el apăsat. Spune-mi!

Tonul lui m-ar fi enervat în altă situaţie, dar nu şi acum.

— Am suferit când v-am văzut împreună. Acel moment

m-a făcut să-mi schimb părerea. Asta ştii. Dar acum, când am aflat de ce voi doi… eraţi împreună, am înţeles.

— Nu eram *împreună,* spuse Ash, iar temperatura din cameră scăzu brusc.

— Ştiu. Eu… În ciuda faptului că îmi cerea să vorbesc, el era cel care avea nevoie s-o facă, însă doar dacă îşi dorea asta. În afară de ce ştiam că trebuia să spun, trebuia să tac. Ce ai făcut pentru a mă proteja nu are legătură cu ceea ce simt. Mi-am dorit să-ţi fiu cu adevărat consoartă înainte să aflu. Faptul că am aflat m-a ajutat să înţeleg ce am văzut. Nu trebuie să discutăm despre asta dacă nu vrei. L-am mai privit o dată. Dar să ştii că, dacă nu o vei ucide tu, atunci voi găsi o cale s-o fac eu.

Mă privi preţ de o clipă şi râse. Profund. Puternic.

— Eu nu glumesc, i-am zis.

— Nu mă îndoiesc, îmi zise.

L-am privit.

— Ticăloasa aia e moartă.

— De acord.

— Foarte bine! Mi-am îndreptat atenţia spre palma lui şi am scos cu grijă ultimele rămăşiţe de sticlă. Ştiam doar că, în clipa când nu mai sângera, însemna că le scosesem pe toate. Gata, am spus!

— Mulţumesc, îmi spuse el răguşit.

Mi-am trecut degetul peste palma lui, peste spirala aurie. Am ajuns lângă degetul lui mare, iar atunci el îşi împleti degetele cu ale mele. Eram mânjiţi cu sângele lui. Am dus mâinile împreunate la gură şi i-am sărutat mâna.

Fiorul pe care îl simţi el trecu şi prin mine.

Minutele zburau.

— Nu am vrut să afli, zise el. Nu am vrut să simţi că eşti responsabilă.

Mă luptam cu impulsul de a-i spune că tot ce simţisem era ultimul lucru care trebuia să-l îngrijoreze.

— Şi... nu am vrut ca tu sau altcineva să aflaţi cât de mult control avea Veses. Ce problemă complicată era, continuă el după o clipă, vorbind în timp ce eu stăteam cu capul plecat. Attes ştie că Veses se hrăneşte din mine, dar nu şi motivul. Puţini îl cunosc. Dar nu m-am culcat niciodată cu ea. Doar s-a hrănit din mine. Câteodată, m-a făcut să simt plăcere. Însă de cele mai multe ori m-a chinuit de parcă eram ars în Abis. Şi dacă nu eram de acord cu locul din care dorea să se hrănească, mă chinuia de fiecare dată. De fapt, preferam aşa. Era de preferat alternativei. Dacă primeam plăcere din partea ei, mi se părea că... era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dar tot ce a primit vreodată de la mine a fost sângele meu.

Orice urmă de uşurare pe care am simţit-o când am aflat că nu se culcase cu ea dispăru pentru că tot ce-mi povestise mi se păruse un viol. Şantajul era tot un viol.

Am închis ochii şi mi-am controlat emoţiile, pentru că tot ce-mi povestise nu era despre mine sau despre sentimentele mele. I-am mai sărutat o dată mâna. Mă dureau ochii şi încercam să-mi controlez furia şi tristeţea. Nu le puteam permite să mă acapareze. Am rămas în control.

Mâna lui o strânse pe a mea, apoi mai trecură câteva clipe.

— Orice abilitate crezi că am e doar noroc chior, pentru că, sincer, habar nu aveam ce făceam.

El oftă. Zeilor! Îmi doream să nu-i fi zis nimic. De ce cineva, inclusiv eu, putea crede că altcineva fără experienţă nu putea fi în stare să ofere plăcere? Foarte naiv din partea mea.

— Nici acum nu prea ştiu ce fac, sincer, mai spuse el.

I-am mai sărutat o dată mâna.

— Dar Veses nu mă dorea. Nici acum nu mă vrea. Nu cu adevărat. Îl vrea pe Kolis. Întotdeauna şi l-a dorit, a zis el, iar eu am rămas surprinsă. Din moment ce el n-a vrut niciodată să aibă de-a face cu ea, eu am reprezentat opţiunea de rezervă. Dar nici eu nu am dorit-o. Tocmai din cauza refuzului meu se tot întorcea. Probabil la fel era cu Kolis.

Credeam că sentimentele ei faţă de Ash se schimbaseră. Că ajunsese să-i pese de el. Dar, zeilor, cum să faci ce făcuse ea cuiva de care îţi păsa?

Ash întinse braţul şi mă trase spre el. Altă explozie de surprindere mă lovi când mă trase între picioarele lui. Pieptul i se ridică brusc, apoi se relaxă încet. El se relaxă şi se lăsă pe mine. Doar mâna lui o strângea pe a mea.

— Până la urmă, a reuşit să ajungă la mine, rosti el în cele din urmă. M-a urmărit când ai fost adusă din Templul Umbrelor. Nu putem simţi prezenţa altor zei primitivi pe tărâmul muritorilor la fel de puternic ca în Câmpiile Elizee. Nici nu mi-am dat seama că se afla aici până ce nu a intrat în Ţinuturile Umbrelor după câteva zile. Se poate să fi auzit destule şi să fi făcut conexiunile, iar când a fost aici ultima oară, ştia că avea să fie ultima. Aşa că a împins mult limitele în acea seară.

Trei ani.

Veses îl chinuise timp de trei ani.

Mă întrebam dacă era posibil ca moartea cuiva să dureze tot aşa de mult.

— Nu mă aşteptasem să vină atât de repede şi eram sigur că încuiasem uşa pentru că nu-mi doream să ne vadă cineva. Mai ales tu. Poate că te-a simţit… Nu ştiu. Ar fi trebuit să-ţi spun după ce m-am trezit, dar n-am ştiut cum. Eu doar…

— Nu contează, i-am zis şi l-am îmbrăţişat. Mi-am lăsat capul pe umărul lui. Înţeleg.

— Eu doar… nu puteam să-i permit să facă ce ştiam că avea să facă dacă o refuzam. A fost decizia mea. Nu a ta.

Am tras adânc aer în piept şi am alungat toate întrebările legate de ceea ce ar fi putut decide când nici măcar nu mă cunoştea şi nici nu aflase despre tăciuni.

— Mi-aş fi dorit să nu fi ajuns în acea situaţie, am zis.

— Şi eu regret multe. Dar faptul că te-am ţinut departe de Kolis nu se află printre acestea. Nu înseamnă că tot ce s-a întâmplat a fost bine. Bărbia lui îmi mângâia creştetul. Acum a trecut.

— Da, am şoptit. Şi ea va muri.

El râse aspru, dar cald.

— Eşti dornică de sânge.

Nici n-am încercat să neg.

Ash tăcu o vreme. Când vorbi din nou, vocea lui fu o şoaptă.

— Mulţumesc.

Am deschis ochii.

— Pentru ce?

— Pentru că… pentru că eşti aşa cum eşti, îmi spuse.

— Sunt sigură că mulţi oameni nu mi-ar fi mulţumit pentru asta, dar cu plăcere.

— Şi oamenii aceia ar trebui să moară.

Am râs.

— Sera?

— Da?

— Mi-aş dori…

Vocea i se îngroşă, apoi tăcu şi înghiţi în sec.

— Ce anume?

Ash nu mai continuă. Îmi dădu capul pe spate şi îşi

apropie gura de a mea. Mă sărută până când urâţenia lui Veses dispăru undeva în fundal, iar toate grijile legate de ceea ce aveam să găsim în Irelone dispărură, până când nu mai rămase nimic în afară de atingerea buzelor noastre. Doar braţele lui în jurul meu. Ţinându-mă.

Doar acel moment.

Noi.

Numai asta conta.

Capitolul 43

M-am trezit după ceva timp, simţind trupul lui Ash prin materialul cămășii pe care mi-o dăduse după ce aşteptase răbdător să-mi desfac fiecare nasture minuscul al rochiei de încoronare.

Îmbrăcămintea nu era o barieră între mine şi trupul său tare şi fierbinte-îngheţat. Iar cămaşa mi se ridicase peste coapse în timpul somnului. Ştiam pentru că penisul lui erect se lipise de fesele mele.

Am deschis ochii, somnoroasă, dar nu prea vedeam nimic în camera întunecată. Nu ştiam cât dormisem, însă nu simţisem că trecuse mult timp după ce ne ridicaserăm de pe canapea ca să ajungem în pat*. Împreună.*

Ca să dormim.

Ştiam că eram amândoi extenuaţi – fizic și emoţional – ca urmare a încoronării, a drumului făcut cu caleaşca şi a discuţiei noastre de după sosire.

Mă gândeam că încă dormea, trupul său reacţionând la cele întâmplate. Însemna că şi eu ar fi trebuit să mă culc la loc, ca să nu mă mai gândesc la atingerea lui sau la ceea ce se întâmplase între noi în caleaşcă. Uşor de zis, greu de făcut, în timp ce mă foiam în îmbrăţişarea lui.

Respiraţia lui mă linişti. Oare se trezise? Mi-am întors capul, oprindu-mă când şoldurile lui se mişcară în spatele meu. Mi-am muşcat buza, iar penisul său trecu peste curbura feselor mele, ceea ce trimise un impuls plăcut prin mine.

Inima îmi tresăltă.

— Ash?

— N-ar trebui să-mi zici aşa, spuse el.

Eram confuză.

— Parcă voiai s-o fac.

— Da. Dar s-ar putea să nu fie înţelept din partea ta, adăugă el.

— De ce?

— Mie mi se pare evident. Respiraţia lui îmi mişca părul de pe creştet. Când aud că-mi zici aşa, mă gândesc la ceea ce mi-a ocupat imaginaţia toată noaptea.

Venele mele se umplură de căldură, iar moleşeala îmi dispăru.

— La ceva ce se află pe primul loc în mintea ta?

— În special la asta.

— Vrei să-ţi pronunţ numele când am orgasm?

— Tu ce crezi?

Trupul i se încordă în spatele meu.

Flacăra dorinţei se aprinse surprinzător de repede în mine.

— Se poate întâmpla aşa ceva, i-am şoptit, iar el gemu în timp ce eu îmi mişcam fesele şi îi atingeam penisul. Mă poţi avea dacă vrei.

— Vreau, da…

— Ce? I-am atins obrazul în întuneric. Pielea lui era mai răcoroasă, mai tare, aproape ca piatra. Pulsul mi se înteţi. Ai păţit ceva?

El tăcu o vreme. Apoi zise:

— Mi-e foame. Şi, dacă aş intra în tine acum, nu m-aş putea abţine să nu beau din tine. Nici n-ar trebui să fiu în pat. Voiam să mă scol, dar eşti atât de caldă!

Eram străbătută de valuri de căldură alternate cu unele de răceală.

— Mă vei răni bându-mi din sânge? Pentru că sunt atât de aproape de Sacrificiu? Chiar dacă ai lua doar un pic, pentru a te linişti?

— Nu e vorba despre asta, zise el. Vocea i se îngroşase. Nu te-aş răni dacă aş bea puţin.

— Atunci, hrăneşte-te! am zis.

El nu se mişcă.

Mi-am amintit că-şi dorise să se hrănească atunci când ajunseserăm pe podeaua camerei mele, însă nu o făcuse. Îi înţelegeam reţinerea. Era legată de ceea ce-l forţase să facă în trecut Kolis. Şi de ceea ce se întâmplase cu Veses, chiar dacă el nu se hrănise din ea. Știam că nu se simţea îndreptăţit să se hrănească din mine, oricât de mult îi spuneam opusul.

Numai zeii ştiau ce fel de emoţii erau asociate cu hrănirea, dar înţelegeam că avea nevoie s-o facă, iar singurul fel în care puteam să-l ajut era să mă ofer. Mi-am arcuit spatele şi mi-am întins gâtul, oferindu-i lungimea sa. Fesele mele se lipiră de el.

El se cutremură.

Mi-am trecut palma peste maxilarul lui tare ca granitul. Apoi mi-am lăsat mâna pe pat.

— Îţi sunt consoartă şi vreau să te ajut, i-am şoptit, sperând că alesesem cuvintele potrivite. Dacă eşti de acord.

Ash tăcu şi se linişti. Nu-i mai simţeam pieptul mişcându-se. Simţeam doar tristeţe. O durere ce-i aparţinea…

Apoi se mişcă foarte repede. Eram dintr-odată pe burtă, iar el *lovi.*

Colţii lui îmi străpunseră pielea fulgerător. Durerea înţepăturii mă amorţi, dar momentul fu scurt. O secundă sau două, apoi închise gura pe rană şi trase din sângele meu. Durerea se transformă în plăcere.

Ash se înfrupta.

Trase cu poftă în vreme ce degetele lui se afundară în

carnea şoldurilor mele, iar eu strângeam în pumni cearceaful de sub mine. Gura lui se mişca înfometată pe gâtul meu, iar căldura muşcăturii sale se răspândi, stârnind un foc în mine. Voiam să mă mişc sub el, să-mi ridic şoldurile spre el, dar mi-am amintit ce-mi zisese. Că Veses obişnuia să depăşească limita. Aşa că am rămas nemişcată. Ardeam. Dar nu m-am mişcat. L-am lăsat să aibă control deplin. Avea nevoie de asta mai mult ca mine.

Şi el preluă controlul.

Ash continuă să înghită, iar greutatea trupului său se lăsă pe mine, mă prinse între el şi pat. Eram ameţită de plăcere. El îmi ridică şezutul şi mă pătrunse. Fierbinte, umedă, eram mai mult decât pregătită să-l primesc.

Şi am făcut-o.

Se mişca peste mine şi în mine, tare şi repede. Nu puteam să-i preiau ritmul sau să-l menţin. El stabili ritmul şi nu încetini, nici măcar la orgasm când îi strigam numele ca să mă audă. Să simtă. Tot nu se opri, şoldurile lui izbindu-se de mine în timp ce lua şi lua, iar eu mă topeam – iubeam felul în care preluase controlul. Atingerea penisului său, a gurii lui. Şi, când şi-a dat drumul, i-am şoptit numele din nou şi din nou, şi mi se păru că trecu o eternitate până când se desprinse de mine, iar şoldurile sale încetiniră. Nu ştiam cât timp zăcusem acolo, cu el în mine, cu obrazul lui lipit de umărul meu. Ştiam doar că îmi doream să rămânem aşa şi, în clipa în care se depărtă, îmi era deja dor de atingerea lui. Apoi mă trase spre pieptul său.

— Eşti bine?

— Da, am zis. Mi-am dres vocea în vreme ce bătăile inimii îmi reveniră la normal. Tu?

Îşi trecu mâna peste pântecul meu şi o duse spre coapsă. Avea mâna caldă.

— Mi-aş dori… Dar nu continuă.

Nu-mi spuse dorinţa lui.

Eu şi Ash am păşit prin umbră până în Massene, un sat apropiat de capitala din Irelone, în după-amiaza următoare.

Ne aflam în pădurea de la periferia conacului Cauldra într-o clipă. Poate două. Se întâmplase ca ultima oară, numai că acum eram cuprinsă de o emoţie ciudată şi eram tensionată.

— Ce rapid a fost, am şoptit.

— Aşa e, admise şi mă privi.

— Am crezut că pentru mine n-ar fi trebuit să fie atât de rapid, am zis.

Ash mă ţinea încă în braţe, ridicată centimetri buni de pe sol. Eram lipiţi unul de altul. Inimă la inimă. A lui bătea mai repede ca a mea.

— Am călătorit mai departe ca ultima oară. Şi am făcut-o între tărâmuri. Ar fi trebuit să te lase inconştientă.

— Tăciunii, am zis, oftând. Ştiu. Au devenit mai puternici.

El mă lăsă din braţe şi îmi mângâie părul.

— Mai e un pic şi vei scăpa de ei.

Speram că avea să fie aşa, dar n-am zis nimic. Nu voiam să îmi fac speranţe, în cazul în care n-am fi reuşit să îl găsim pe Delfai sau dacă îl găseam, dar nu ne putea ajuta.

— Acum, ce facem? Mergem direct la intrarea conacului şi cerem să ne înfăţişăm prinţesei?

— Mi se pare un plan bun, zise Ash.

— Serios?

— Crezi că vor refuza cererea unui zeu primitiv?

Ash mă trase încet de coada împletită. M-am încruntat.

— Le vei spune cine eşti?

— Lucrurile ar merge mai repede, nu crezi?

— Aşa e.

Ash rânji, iar cearcănele de sub ochi îi dispărură. Inima îmi tresăltă.

— În plus, e amuzant să vezi cum reacţionează muritorii când află că sunt în preajma unui zeu primitiv.

Anxietatea pierise, şi am râs.

— Fac pariu că mulţi urlă şi ţipă.

— Şi se roagă.

— Atunci, va fi distractiv, am zis.

Ash mă opri şi mă luă de mână. Avea pielea caldă, şi un fior plăcut trecu prin mine.

— O să fie bine, Sera!

Am oftat.

— Iar am proiectat?

— Da.

Eather-ul din ochii lui se linişti.

— Şi ce gust are anxietatea?

— Ca un fel de smântână prea grasă, zise şi îmi mângâie mâna. Pentru tine cum se simte?

Strângând din buze, m-am întrebat cum să îi explic.

— Aşa cum zici şi tu. Ceva gros, greu de înghiţit. Sufocant.

Un pic stânjenită, am privit degetele noastre întrepătrunse unele cu altele. Însemnul aurit de pe mâna lui strălucea în lumina plăcută a soarelui. Am clătinat din cap şi am stat aşa, în tăcere.

— E o senzaţie constantă că ceva rău are să se întâmple, chiar dacă nu se întâmplă nimic. Şi când chiar sunt şanse să se întâmple ceva rău, atunci mă gândesc doar la asta. Ştiu că nu are logică, dar e o ca o greutate în piept care apasă şi apasă şi e tot timpul acolo, chiar dacă te obişnuieşti şi n-o

mai simţi la un moment dat. Dar e acolo şi aşteaptă. Şi eu… nu ştiu. Așa se simte, am zis.

— Înţeleg, spuse el, înghiţind în sec. Nu ştiu cum se simte aşa ceva, dar înţeleg. Își trecu degetul peste mâna mea și trasă cu el liniile însemnului. Mi-aş dori să pot face ceva ca să nu te mai simţi aşa, îmi zise.

Senzaţia pe care o simţeam mă făcea să plutesc spre crengile de deasupra noastră. M-am îmbujorat, însă nu ştiam dacă se datora vorbelor mele sau alor lui. Faptul că înţelesese. Că își dorea să-mi fie bine. Nu eram cu totul stânjenită de ceea ce-i zisesem. Doar că nu eram obișnuită să vorbesc despre asta. Dar mă simţeam bine că o făceam. Era ca și cum o bucată din acea greutate ce-mi apăsa pieptul dispăruse. Mă gândeam că aşa se simţise şi el după ce-mi povestise despre Veses.

— Cred că o să fie bine, zise în timp ce mă privea. Vom afla cum să îndepărtăm tăciunii şi vom reuși. Cred asta.

Am oftat, dorindu-mi şi eu să cred acelaşi lucru, dar frica era tot acolo. Fusese acolo când mă trezisem şi acum se cuibărise adânc în mine, acolo, lângă tăciuni. Dar, de data aceasta, nu avea legătură cu anxietatea. Am încuviinţat din cap.

— Hai să înfricoşăm nişte oameni! am zis.

El chicoti.

— Hai!

Sub paşii noştri trosneau ace de pin pe când ne apropiam de conacul Cauldra. M-am întors şi am căutat păsări printre crăcile groase ale copacilor, dar acestea tăceau şi stăteau ascunse. Nu existau semne de viaţă. Nici vântul nu bătea. Ţinuturile Pinilor tăceau, de parcă îşi ţineau respiraţia. De parcă natura înţelesese că zeul primitiv al morţii păşea prin tărâm, şi totul tăcea, privindu-ne în timp

ce ieşeam din pădure.

Soarele strălucea peste dealul stâncos pe care se afla conacul Cauldra, iar armurile de bronz ale gardienilor care patrulau în incintă străluceau şi ele în razele aurii. În comparaţie cu Wayfair, nu exista un zid interior care să separe zona regală de câmpurile agricole şi de cei care aveau grijă de porumb şi de celelalte culturi. În timp ce urcam dealul, încă neluaţi în seamă, priveam văile în care se aflau case modeste de piatră şi câmpuri pline cu cei care lucrau acum, la sfârşitul culesului. Irelone făcea parte dintr-un lanţ vital de aprovizionare, iar capitala sa era şi port. Mama mea şi regele Ernald încercaseră să se alieze cu Irelone şi datorită pământului său mănos, încă neatins de Stricăciune.

Conacul Cauldra se vedea acum, acoperit de iederă, în timp ce treceam de coama dealului. Se auzeau cai nechezând din grajdurile aflate în apropiere.

— Stop! zise un gardian aflat lângă porţile deschise. Înaintă şi scoase sabia scurtă din teacă. Mai mulţi gardieni aflaţi lângă grajduri se întoarseră, şi eu mă gândeam că nu se întâlneau prea des cu oameni care se plimbau prin Ţinuturile Pinilor. Prezentaţi-vă!

L-am privit pe Ash.

Rânji şi mai făcu câţiva paşi, lucru pe care gardienii care se apropiau dinspre grajduri nu îl văzură cu ochi buni. Scoaseră şi ei săbiile.

— Sunt Făuritorul de Ţărână, *cel* Binecuvântat. Gardianul Sufletelor, zise Ash, şi puteam să jur că până şi norii de pe cer se opriră. Zeul primitiv al oamenilor de rând şi al sfârşiturilor, conducătorul Ţinuturilor Umbrelor. Eu sunt Nyktos, zeul primitiv al morţii, iar aceasta e consoarta mea.

Linişte.

Cei şase gardieni ne priveau, muţi de uimire.

Apoi cel care vorbise începu să râdă.

— Da! Şi eu sunt regele din Irelone!

Pufni, şi ceilalţi gardieni râseră şi ei.

— Ei bine, am zis. Gardienii erau prea departe ca să îi vadă ochii lui Ash. Nu mă aşteptam la asta.

Ash rânji şi se întoarse spre gardieni. Tăciunii din pieptul meu vibrară, răspunzând la încărcătura ce cuprinse aerul din jur.

În spatele nostru, un stol de păsări se ridică dintre pini. Păsările trecură ca un val negru şi îi speriară pe gardieni. Aveam pielea de găină privindu-l pe zeul primitiv. În depărtare, din valea de dedesubt, câinii începură să hăulească, iar nechezatul cailor deveni şi mai pronunţat.

Ash îşi plecă bărbia, iar pielea i se subţie. Îi apărură umbre pe sub piele, care se întinseră şi începură să se învolbureze. *Eather-ul* străbătut de beznă umplu spaţiul dintre noi şi gardieni, acoperind iarba.

Aerul din jurul umerilor lui se îngroşă şi începu să scoată scântei. Vântul îmi aruncă părul peste chip. Conturul aripilor lui se arcuia acum deasupra noastră.

— Înseamnă că eşti cu adevărat regele din Irelone, zise Ash, cu ochii plini de *eather*. Încântat de cunoştinţă!

Gardianul căscă gura şi se făcu palid. Aş fi râs, dar el şi ceilalţi gardieni erau aproape de leşin. Se dădură înapoi. Dar nu o luară la fugă. Şi nimeni nu urlă.

Căzură în genunchi ca nişte piese de domino. Săbiile lor zăngăniră pe pământ, şi cu toţii îşi plecară capetele şi îşi lipiră o palmă tremurândă de piept şi pe cealaltă de pământ.

— Iertare, Majestate! zise unul dintre gardieni. Ceilalţi se rugau. Nu am ştiut. Vă rugăm…

— Nu aveţi de ce să vă cereţi scuze, zise Ash.

Încărcătura de energie se disipă, iar umbrele dispărură. Urletele câinilor se opriră. Caii se liniştiră. Rânjetul lui Ash deveni un zâmbet. Ridicaţi-vă!

Gardienii îl ascultară, tremurând şi cu ochii plini de frică. Nu-i puteam învinovăţi pe cei care încă se rugau în şoaptă, dar mă izbi felul în care se comportau. Cum mi se zisese că se simţeau muritorii şi în preajma lui Kolis, adevăratul zeu primitiv al morţii. Cum reacţionau faţă de el.

Cum reacţionase *Sotoria.*

La fel ca oamenii aflaţi acum în faţa lui Ash – care probabil ar fi lăcrimat fericiţi dacă s-ar fi întâlnit cu Kolis în Ţinuturile Pinilor. Şi s-ar fi bulucit să-l primească şi să-l slăvească. Ar fi întâmpinat un monstru care se prezenta drept un salvator, doar pentru că îl credeau zeul primitiv al vieţii.

O etichetă. Un titlu. Credinţa că ceea ce era bun şi ceea ce era rău schimba totul. N-ar fi trebuit să fie aşa.

— Am venit să vorbim cu prinţesa Kayleigh, am zis, atrăgând privirile gardienilor. Nu ştiam la ce se gândeau în vreme ce mă priveau, dacă mă credeau zeu sau nu. E acasă?

— D-da, zise gardianul. Tot timpul e. Preferă conacul în locul castelului Redrock.

— Prea bine, zise Ash şi zâmbi, dar nu ştiam dacă gardienii aveau să se relaxeze prea curând. Ne conduceţi?

Ash demonstrase o abilitate de zeu primitiv de care nu ştiusem că era capabil.

Nu căzuseră monede din copaci, aşa cum auzisem odată că-i povestise regele Ernald lui Tavius, dar monede apărură de sub cizmele lui Ash în vreme ce urmam un gardian anesteziat în interiorul conacului. Lăsă în urmă destule bogăţii pentru a hrăni familiile tuturor gardienilor mai mulţi

ani la rând.

Nu zise nimic în timp ce-l priveam, curioasă. Ştiam că o făcuse ca să-şi ceară scuze pentru că le băgase frica în oase.

Aşa făcuse şi cu acel gardian care ne condusese după stindardele verzi cu galben ce purtau stema conacului – o corabie. Punga de piele a gardianului se umpluse cu monede, fără ca bărbatul să-şi fi dat seama. Se opri în faţa unei anticamere micuţe.

Înăuntru, prinţesa stătea pe o canapea, cu picioarele sub tivul rochiei ei liliachii. Citea o carte pe care o ţinea în poală şi mângâia o pisică colorată în alb cu negru încolăcită lângă ea. Părul castaniu al prinţesei era legat într-un coc.

Pisica ne observă prima, ridicând privirea şi căscând. Părea enervată de întrerupere.

Gardianul îşi drese vocea şi făcu o plecăciune.

— Prinţesă, aveţi oaspeţi.

Kayleigh tresări şi îşi întoarse privirea. Imaginile cu ea, văzute la lazurile lui Divanash, fuseseră identice. Părea sănătoasă. Fericită. Nu ca ultima oară când o văzusem în persoană.

Se uită ţintă la mine. Era surprinsă.

— Zeilor, tu eşti? Seraphena?

Închise cartea.

— Da, am zis.

— Şi cum ai… Dar nu continuă, pentru că îl observă pe Ash. Chipul său rotund păli. Zeilor, dar eşti…

Se ridică fulgerător, iar cartea se izbi de covorul moale. Pisica lovi iritată cu coada perna acum goală de lângă. Kayleigh începu să se încline…

— Nu e nevoie, o opri Ash. Gardianul şi prinţesa păreau surprinşi. Nu trebuie să faci vreo plecăciune.

Ochii ei verzi ca pădurea străluceau.

— Dar…

— E în regulă, am intervenit. Nu e genul acela de zeu primitiv.

— Câteodată, sunt, murmură el.

L-am privit urât. Kayleigh părea confuză.

— Trebuie să-ţi vorbim, am zis. În privat.

— Rolio, îţi mulţumesc că ai condus oaspeţii, îi zise ea gardianului.

Acesta ezită, dar Kayleigh îi zâmbi şi încuviinţă scurt din cap. Rolio ieşi din încăpere, evitându-ne. Rămase în apropiere, mai jos pe coridor. Îi era loial, în ciuda fricii. Îmi plăcea asta.

— Am făcut ceva? întrebă Kayleigh.

— Ce? Nu. De ce ai crede că…

Ea nu părea atât de sigură în vreme ce îl privea pe Ash.

— Eşti un zeu primitiv. Îmi dau seama după ochi, zise ea. Doar zeii primitivi au ochii argintii.

— Câţi zei primitivi ai mai întâlnit?

— Destui, îmi zise şi clipi. Speram că Ash nu avea să-i spună care zeu primitiv era. Scuze! Nu am vrut să te jignesc.

— Deloc, prinţesă, zise Ash. Ştiam că îi citea emoţiile. Nu ai de ce să te temi de noi. Nu suntem aici ca să-ţi facem rău.

Ea încuviinţă din cap, dar părea nesigură. Mi-am amintit ce-mi zisese Ash despre ceea ce începuse să se întâmple în alte regate.

— Ce s-a întâmplat când au mai trecut zei primitivi pe aici? am întrebat.

— Ştiu că se pot ofensa dacă nu li se arată respect, zise ea privindu-l pe Ash.

— Respectul se impune, chiar şi în cazul unui zeu primitiv. Eu nu am făcut deocamdată nimic care să merite lipsă de respect sau onoare. Glasul îi era mai blând. Am venit

să stăm de vorbă cu un bărbat pe care credem că îl ştii. Se poate să folosească numele de Delfai.

— Învăţatul?

— Se poate, am zis şi i l-am descris.

— Da. E Delfai. E aici de câţiva ani. Mă învaţă să citesc în limba străveche, zise Kayleigh şi îşi împreună mâinile, privindu-ne. A făcut el ceva?

— Nu, am şoptit. Oare ce făcuseră alţi zei primitivi pe care îi cunoscuse? Vrem doar să-i vorbim.

Ea încuviinţă din cap.

— E în bibliotecă, mai jos pe coridor. Zâmbi scurt. Îi place să pună catastifele şi jurnalele într-o ordine anume. Îl scoate din minţi pe tatăl meu când apare. Râse slab. Scuze! Sunt doar extrem de confuză. Nu te-am mai văzut de ani buni, Seraphena, iar acum sunt faţă în faţă cu un zeu primitiv care îşi doreşte să nu mă ploconesc… Scuze…

— Nu e nevoie, o linişti Ash. Eu ar trebui să-mi cer scuze pentru cum s-au purtat alţi zei primitivi.

— Iar tu eşti… Prinţesa îşi drese vocea. Asupra cărei curţi domneşti?

— Eu sunt Nyktos.

Prinţesa se blocă. Nu ştiam dacă mai respira.

— Tu eşti zeul primitiv al…

— Morţii, termină Ash propoziţia.

Ea încuviinţă lent din cap, clipi repede şi se uită apoi la mine.

— Şi cum de…

— Sunt cu el? E o poveste lungă, am zis.

— Mie îmi plac poveştile, spuse ea, curioasă.

Am rânjit.

— Mai bine să nu o ştii pe aceasta. Nu doream să-i cauzez probleme dacă afla prea multe. Ne poţi duce la

Delfai?

— Desigur, zise ea şi se apleca după carte. Pisica o privi total enervată când văzu că puse cartea pe locul de lângă ea. Prinţesa se uită la mine. Când am plecat din Lasania, am crezut că nu te voi mai vedea.

— Şi eu am crezut la fel, i-am zis.

Ea se uită spre Ash.

— Nu cred că ţi-am mulţumit pentru ajutor.

— Nici nu e nevoie.

— Am aflat acum ceva timp că prinţesa Ezmeria a preluat tronul Lasaniei, dar nu mai ştim nimic despre Tavius.

— Nu mai e problema nimănui, zise Ash, iar vocea lui devenise aproape un mârâit. Îşi va petrece eternitatea în Abis.

N-am putut să îmi reţin zâmbetul. Credeam că nu aveam să simt niciodată altceva în afară de plăcere când aveam să mă gândesc la soarta lui Tavius.

Am observat că şi Kayleigh părea uşurată. Ochii şi gura i se relaxară.

— Zeilor, zise ea. Îmi era teamă să cred asta, dar… Râse şi îşi apăsă pieptul. Zeilor, n-ar trebui să râd. Poate par o persoană groaznică, dar… Închise ochii. Logodna noastră era aproape ruptă, chiar dacă nu şi în ochii unora. Cât timp mai exista posibilitatea să trebuiască să mă căsătoresc cu el, ei bine… Ochii îi lăcrimau. Am rămas blocată în această aşteptare, urmărind să aflu dacă se logodise cu alta sau…

— Nu eşti o persoană rea, am zis. Tavius era groaznic. Mi-aş fi dorit să aflu mai repede că viaţa ei fusese blocată atât de mult timp. Poate aş fi reuşit să-i trimit veşti. Ar trebui să râzi şi să sărbătoreşti. Eşti liberă.

Zâmbea fericită şi nesigură, privindu-mă. Apoi văzu însemnul aurit din palma mea.

— N-ai fost niciodată doamna de companie a reginei, aşa-i?

Am tras aer în piept.

Prinţesa îl privi pe Ash.

— Nu-i aşa?

— Da, zise el, iar trăsăturile lui se înmuiară. Ea era cea care ar fi trebuit să conducă Lasania.

Declaraţia lui Ash mă emoţionă.

Prinţesa ne conduse de-a lungul coridorului până în faţa unor uşi grele de lemn. Era clar că şi-ar fi dorit să rămână cu noi, dar i-am spus să ne aştepte în anticameră. Nu ştiam cum avea să reacţioneze Delfai.

Sau cum ar fi reacţionat ea dacă ar fi aflat că de fapt un zeu punea în ordine biblioteca tatălui ei.

Am încuviinţat din cap când Ash mă privi. Deschise una dintre uşi şi făcu un pas înainte să se audă o voce răsunând în încăperea cavernoasă şi slab luminată ce mirosea a lemn de santal.

— Vă aşteptam, zise un bărbat. De trei ani tot aştept.

Capitolul 44

Draperiile nu lăsau lumina de afară să pătrundă în încăpere. Privirea îmi trecu peste portretele unora cu ochi verzi și peste rafturile doldora cu cărţi. Am văzut de unde venea vocea.

Un bărbat se afla lângă rafturi, îmbrăcat într-o tunică de un albastru aprins. Era cu spatele la noi şi ţinea în braţe o stivă de cărţi.

Ash se duse spre mijlocul bibliotecii, unde se aflau un scaun şi un divan, ambele aurite.

— Chiar aşa?

— Întocmai, zise zeul şi se apleca pentru a pune o carte pe raft. Începusem să mă plictisesc. Din fericire, conacul Cauldra e un loc minunat. La fel şi familia Balfour. Numele ei va fi onorat cu mult după dispariţia regatelor măreţe.

L-am privit întrebătoare pe Ash când m-am alăturat lui.

— E un nume ce ar trebui onorat încă de acum, am zis.

— Însă va deveni unul străvechi, onorat mult timp după ce oasele mele vor ajunge cenuşă, spuse Delfai. Privi peste umăr. Ochii săi de culoarea onixului străluceau în contrast cu pielea sa arămie. Nu părea mai bătrân decât mine, dar ochii aceia… Erau la fel de negri şi de nesfârşiţi ca ai lui Holland. E un nume de care, har parcelor, veţi mai auzi.

M-am cutremurat.

— Dar numele Balfour e un nume interesant, continuă bărbatul înainte ca eu sau Ash să putem interveni. La fel şi strămoşii familiei. Îmi vine unul dintre ei în minte. Un oracol. Ultimul născut în familie. Zâmbi slab şi îşi lăsă capul într-o parte. A fost o femeie foarte blândă, şi îmi făcea plăcere să stau de vorbă cu ea. Prinţesa îmi aduce aminte de ea. Poate

că tocmai de aceea mă simt atât de bine aici.

— Nu suntem aici ca să discutăm despre familia Balfour, zise Ash.

— Ştiu, spuse Delfai şi se întoarse spre noi. Aţi venit în căutare de cunoaştere, pentru a afla cum să reparaţi ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple în primul rând.

— Cam da, zise Ash. Vrem să ştim cum au fost transferaţi tăciunii.

— Vreţi să aflaţi mai mult de atât, spuse Delfai. Parcele, chiar şi cu tot ce pot vedea, se temeau de ce nu puteau prezice. Nevăzutul. Necunoscutul. Posibilităţile. Nimic nu le îngrijora mai tare ca un dezechilibru în puterea primitivă. Parcele îşi doreau să aibă ceva dacă se ajungea ca un nou zeu primitiv să se ridice, în cazul în care n-ar mai fi existat un zeu primitiv al vieţii care să încheie Ascensiunea. Delfai se înclină în timp ce trecea pe lângă rafturi. Evident, cineva a prevăzut o parte dintre cele ce s-au întâmplat, dar nimeni n-a putut prevedea că ceea ce creaseră ar fi putut aduce tocmai ce încercau să prevină – un rege fals. Chicoti şi se aplecă. Se pare că soarta nu ţine cont nici măcar de parce.

L-am privit pe Ash.

— Ce anume au creat? am întrebat.

— Un intermediar atât de puternic, încât să poată stoca pentru scurt timp şi mai apoi transfera tăciunii, ce pot fi extrem de volatili şi impredictibili în starea lor neprotejată, zise Delfai, trecând degetele peste îmbinările cărţilor. Murmură până când găsi ceea ce căuta. Dădu câteva tomuri la o parte şi introduse un altul între ele. Au fost nevoite să călătorească departe între Dealurile Nepieritoare, pentru a găsi aşa ceva.

— Dar acestea se află pe tărâmul muritorilor, am zis şi mi-am atins însemnul. Un lanţ muntos aflat în partea de

nord a regatului Terra.

— Odată, acel lanţ muntos nu avea nume, era un alt loc neatins de oameni sau de zei. Delfai ne privea. Acolo parcele au invocat inima munţilor – o piatră preţioasă creată din focul dragonilor, care au trăit pe acest tărâm cu mult timp înainte ca zeii primitivi să verse lacrimi de fericire. A fost prima piatră de acest soi, indestructibilă, neregulată ca formă, dar de o frumuseţe aparte. Argintie. Diamantul cunoscut drept Astrul.

Ash se încruntă.

— N-am auzit despre aşa ceva.

Zeul rânji.

— Nici nu aveai cum. Doar parcele ar fi trebuit să ştie despre existenţa sa.

— Şi de ce munţii au fost cunoscuţi drept Dealurile Nepieritoare, după ce diamantul a fost luat de acolo? am întrebat.

— Poate că aveţi şi întrebări mai importante, replică zeul.

L-am privit.

— Ştiu, însă eram curioasă.

Delfai pufni.

— Ai văzut acei munţi?

— Nu. Dacă stau bine să mă gândesc, n-am văzut nici măcar tablouri cu acel loc.

Ash rânji.

— Şi-au primit numele pentru că doar cele mai tolerante plante şi creaturi pot supravieţui acolo, unde mare parte a locului e sterp, cu puţină mâncare sau locuri adăpostite. Niciun muritor nu ar putea supravieţui mult timp în acele condiţii.

— Extragerea diamantului de acolo a cauzat asta?

— Parcele au despicat un munte în două pentru a găsi diamantul, ne explică Delfai. Stânca topită și gazele emanate au modificat irevocabil peisajul.

— Ah, am murmurat. Înţeleg acum.

— Aşadar, parcele îşi găsiseră obiectul intermediar căutat, zise Ash. Cum anume e folosit?

— Are mai multe utilizări. Cât despre scopul vostru? Delfai se aşeză pe divan cu un suspin. E un proces relativ simplu. Doar un zeu primitiv sau una dintre parce îl poate folosi – doar ei au esenţa necesară să forţeze un asemenea transfer. Apoi e nevoie de contact. Între zeul primitiv cu tăciunii şi zeul spre care se transferă sau, în cazul de faţă, între doi zei primitivi. Astrul face transferul.

— Atât?

Lui Ash nu-i venea să creadă.

— După cum am zis, e un proces mai degrabă simplu. Delfai ne zâmbi. Parcele au o fire destul de simplistă, nu?

Nu știam ce să zic. Mă bucuram însă că nu era nevoie de cine știe ce vrajă complicată.

— O clipă. Dacă nu trebuia să se afle despre existenţa diamantului, cum de una dintre parce i-a zis lui Kolis despre Astru?

Mi-am dat apoi seama că Holland ştia răspunsul, dar mă minţise. Sau? Oare ar fi depăşit o limită dacă-mi spunea? Oricum depăşise destule.

— N-ar trebui ca parcele să… nu ştiu… să fie neutre şi să nu intervină? Faptul că Astrul a ajuns la Kolis îmi dă de înţeles că s-a intervenit.

Delfai mă privi.

— Parcele trebuie să aleagă cu grijă cum să procedeze, nu?

M-am încordat. Zâmbetul lui Delfai crescu, până când

m-am simţit străbătută de un fior. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Ash despre felul în care decăzuseră zeii primitivi.

— Atunci când zeii primitivi au simţit emoţie, acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu parcele, am zis.

— Mă gândesc că majoritatea şi-au păstrat neutralitatea, dar faptul că simţeau emoţie a schimbat totul, comentă Ash.

— S-a schimbat totul şi cu toţii s-au schimbat, adăugă Delfai şi îşi îndreptă zâmbetul ciudat spre Ash. Nu ştiu cine i-a dat diamantul lui Kolis şi nici motivul. Poate a fost un act rău intenţionat sau poate a fost rezultatul fricii de ceea ce s-ar fi întâmplat cu zeii primitivi dacă ar fi putut simţi iubire. Se poate să le fi exploatat cineva emoţiile, forţând acest lucru pentru a proteja pe cineva iubit.

— Iubirea, am murmurat. Poate e o slăbiciune.

— Cred că e ceva mai impredictibil chiar şi decât un tăciune primitiv. Mai puternică, adăugă Delfai. Dragostea face ca orice să fie posibil. Datorită ei, oricine e capabil de orice.

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe celălalt şi nu mă simţeam deloc confortabil în timp ce zeul continua să mă privească.

— Şi unde e diamantul acum?

— Este la Kolis, zise Delfai, şi stomacul meu făcu o tumbă. Cunoaşte puterea Astrului. Nu vrea să aibă careva acces la diamant.

— Minunat! exclamă Ash şi mârâi, arătându-şi colţii.

— Însă tu vrei să afli cum să scoţi tăciunii din ea. Pentru aşa ceva nu e nevoie de Astru.

— Detalii?

— În această clipă, tu eşti doar vasul muritor al tăciunilor, îmi explică Delfai.

— E mai mult de atât, mârâi Ash. Şi va continua să fie mai mult de atât.

Îmi venea să-l îmbrăţişez. Să-l sărut.

— Scuzele mele, zise zeul şi înclină capul. Voiam doar să spun că ea deţine momentan tăciunii. O fiinţă vie care le permite tăciunilor să crească în putere. Așadar, transferul nu va fi la fel ca între un zeu primitiv născut aşa sau cu Ascensiunea făcută. Privirea lui ciudată mă acaparase. Vor trebui scoşi din tine. Ceea ce va afecta într-o mică măsură tărâmurile, zise Delfai.

Eram uşurată. Dar simţeam şi groază.

Delfai îl privi pe Ash.

— Vei deveni ceea ce ţi-a fost menit să fii după ce tatăl tău a pătruns în Arcadia. Adevăratul zeu primitiv al vieţii, Regele Zeilor.

Mi se părea just, însă tăciunii… vibrau bezmetic. De parcă nu le plăcea ce auzeau. Dar nu erau entităţi conştiente. Erau… răspundeau la emoţiile mele. La gândurile mele.

Gânduri de care poate nu eram nici măcar conştientă.

Ash se relaxă.

— Şi cum anume îi scot din ea?

— Un proces la fel de simplu. Unul care poate fi făcut oricând în timpul Sacrificiului ei, înaintea Ascensiunii. Trebuie să te hrăneşti din ea.

— Atât? L-am privit încruntată pe Ash. Dar s-a mai hrănit din mine.

Zâmbetul lui Delfai dispăru.

— Trebuie s-o facă până când rămâi fără sânge. Până când rămân doar tăciunii. Atunci, vor trece la el. El îşi va încheia Ascensiunea. Tu însă… Oftă. Nu vei supravieţui. Vei muri.

Capitolul 45

„Nu vei supravieţui."

M-am cutremurat.

— Nu, nu, mârâi Ash, iar aerul se încărcă cu energie. Îi apăruseră umbre sub piele. Greşeşti, îi zise lui Delfai.

— Tăciunii pot fi extraşi cu succes. Orice zeu primitiv o poate face, pentru că ea e, fie că tatăl tău a intenţionat asta, fie că nu, un vas în care să fie păstraţi. Delfai aproape şoptea, dar vorbele sale mă zguduiră. Tărâmurile au noroc că nu a aflat nimeni altcineva despre faptul că tăciunii se află în ea. Dar ea nu va supravieţui transferului.

„Moartea te găseşte întotdeauna", ajunse în şoaptă la mine vocea lui Holland. „De mâna unui zeu sau a unui muritor dezinformat. A lui Kolis însuşi şi chiar a Morţii."

„Ash."

Am râs.

Îi priveam şi râdeam. Nu mă puteam abţine. Era un râs ciudat, prea tare şi totuşi foarte fragil.

Ash mă privi. Ochii îi erau globuri de *eather.* Avea umbre pe sub pielea obrajilor, iar spaţiul din jurul său se umpluse de tentacule de beznă. Mai avea un pic şi pierdea controlul…

Eu doar stăteam acolo.

Podeaua nu se mişca sub mine ca ultima oară când cineva vorbise atât de sec despre moartea mea. Nu eram surprinsă. Nici şocată. Poate pentru că ştiam că aşa avea să fie. Nu?

Dar îmi permisesem să scap o vreme de soarta mea. Chiar dacă în interior ştiusem că nu aveam scăpare.

— Nu, repetă Ash, de parcă asta ar fi schimbat realitatea

şi ceea ce ne spusese deja Holland. Clătină din cap şi mă privi. Trebuie să existe o soluţie, zise el. Se întoarse la Delfai. Nu se poate doar aşa. Trebuie să fie o altă cale prin care să extragem tăciunii din ea fără să moară. Tatăl meu a supravieţuit…

— Tatăl tău s-a născut zeu, şi destinul său a fost Ascensiunea ca zeu primitiv, la fel ca în cazul tău. Tăciunii îi aparţineau. Au fost ascunşi în stirpea ei, în trupul ei muritor. Nu i-au aparţinut. S-au îmbinat cu ea. Chiar dacă ai încerca în această clipă să îi extragi, rezultatul ar fi acelaşi. S-au îmbinat cu ea. Sunt trei opţiuni. Fie devii adevăratul zeu primitiv al vieţii şi aduci echilibru în tărâmuri. Fie altcineva, un alt zeu primitiv îi va lua. Nimeni nu-şi doreşte asta. Sau ea îşi termină Ascensiunea, şi deja te-ai asigurat că…

— Încetează! i-am zis lui Delfai, iar pieptul îmi vibra. Energia ce-mi cuprinse venele atinse aerul. Sticla crăpă. Nu termina propoziţia…

Delfai se aşeză la loc.

— Vei muri oricum, oftă el. Era resemnat. Salvarea tărâmurilor depinde de…

Ash păşi prin umbră şi îl prinse pe zeu de gât. Îl izbi de un raft aflat la câţiva metri în spatele divanului. Îl ridică de pe podea. Mobila se cutremură. Cărţi căzură ca stropii de ploaie şi izbiră cu zgomot podeaua.

— Gata! am ţipat şi m-am apropiat.

— Moartea ei nu va fi cauzată de mine, mârâi Ash. Aripile de *eather* începură să se materializeze. Esenţa îi strălucea de-a lungul braţelor. Răspunsul acesta e inacceptabil.

Stomacul mi se întoarse pe dos ajungând în dreptul lor. Lui Delfai îi curgea sânge din nas şi din gură. Zeul intrase în spasme, iar venele de sub piele i se aprinseră.

Ash îşi dezveli colţii.

— Opreşte-te! Nu e vina lui!

— Poate că nu e, zise Ash, dar vocea lui era doar sânge şi umbre. Dar poate va deveni mai creativ dacă petrece un timp în Abis.

— Nu ajută. Ne-a spus tot ce ştie. Nu vei primi alt răspuns. L-am apucat de braţ. Esenţa mă curentă. Pielea lui era gheaţă şi piatră. *Ash.*

Se întoarse spre mine, şi am tresărit. Umbrele se mai liniştiră. Pielea lui era un mozaic de beznă şi bronz. Era mai mult zeu primitiv decât om.

— Nu e vina lui, Ash. Am înghiţit în sec. Îl răneşti, şi nu o merită. Nu meriţi o altă pată pe piele. Te rog, lasă-l!

Trecu o clipă. Dar mie mi se păru o eternitate. Mă privea, încordat, numai putere şi violenţă, cu trăsăturile schimonosite de furie.

Apoi îl lăsă pe Delfai.

Îl lăsă să cadă.

Delfai se izbi cu putere de podea, şi mai căzură câteva cărţi. Picară în jurul lui. El se lăsă într-o parte, ţinându-se de gât. Şuiera. Era rănit, dar viu.

Eu n-am dat drumul braţului lui Ash. L-am îndepărtat de Delfai. Încet, umbrele de sub pielea sa şi esenţa dispărură. Ochii i se limpeziră.

— Ar fi trebuit să fiu mort. Mi-am văzut moartea, zise Delfai.

L-am privit pe Delfai, ţinându-l pe Ash de braţ.

— Ar fi trebuit să mă ucizi, adăugă Delfai şi se sprijini de mobilier. Avea pielea arsă pe braţe şi pe gât. Aşa trebuia să mor.

— Ei bine, mulţumeşte-i ei, zise Ash. Felicitări!

— S-ar putea să fie motiv de sărbătorire. Poate că e o

bestie argintie şi o lună strălucitoare. Două. Nu o singură bestie. Două în loc de una.

— Despre ce naiba bâigui? întrebă Ash.

— Nimic, zise Delfai. Nimic altceva decât speranţă.

*

Poate că Ash îi afectase mintea lui Delfai. Ce bestie argintie? Ce lună strălucitoare? Mi-am amintit de titlul acordat de Ash, dar nu ştiam despre ce vorbea Delfai şi probabil nici nu conta.

Tăceam când am părăsit conacul Cauldra şi am trecut de gardienii care se înclinară, păstrând distanţa. Aş fi vrut să-mi iau rămas-bun de la Kayleigh, dar nu era înţelept să zăbovim.

Ash răspândea prin aer *eather.*

Nu ştiam ce să-i zic. Eram concentrată la ce urma să se întâmple.

La ce nu mai putea fi negat.

Mă simţeam ciudat în timp ce coboram dealul şi soarele îmi mângâia faţa. Eram copleşită de posibilităţi. Ştiam că era sfârşitul. Speranţa dispăruse.

Şi mă simţeam… *eliberată.*

Eram calmă.

Presiunea din piept era tot acolo, dar nu mă mai strângea ca înainte. Poate că tocmai pentru că ştiam că urma să mor. Poate că sufletul din mine trecuse prin mai multe morţi şi ştia ce avea să vină.

Până la urmă, moartea îmi fusese constant alături. Prieten vechi care urma să-mi facă şi mie o ultimă vizită.

L-am privit pe Ash. Se uita drept înainte şi îşi încorda maxilarul. Când am ajuns la pini, i-am cerut să ne oprim.

— Trebuie să ne întoarcem! se răsti el.

— Trebuie să vorbim, am zis.

— Trebuie să mă gândesc la toate astea.

— Va trebui s-o faci, i-am spus urmându-l.

Ash se opri. Abia respiram.

— Nu trebuie să fac nimic.

— Prostii, ştii bine. M-am oprit la câţiva paşi de el. Atunci am conştientizat. Ştiai cum să transferi tăciunii, aşa-i?

Se încordă.

— Zeilor, am şoptit.

Ştiam că aveam dreptate.

— Nu eram sigur. N-a mai existat până acum o muritoare cu tăciuni în ea. M-am gândit şi la posibilitatea de a te goli cu totul de sânge.

Ar fi putut s-o facă oricând. Să ia tăciunii. Ar fi putut să-şi termine Ascensiunea. Să-l oprească pe Kolis. Pe Veses. Dar n-o făcuse.

Pentru că ştia că m-ar fi ucis.

Nu mai puteam să respir. Încercam.

— Ştiu însă că nu aşa a procedat Kolis când a luat tăciunii, zise Ash. Ştiu că există şi altă cale.

Dar nu exista.

Îmi venea să plâng, însă m-am abţinut.

— Am venit aici pentru a afla cum să transferăm tăciunii. Acum, ştim.

El tăcu, dar aerul din jur se răci. Ace de pin cădeau în jurul nostru.

Inima îmi bătea nebuneşte în vreme ce gâtlejul mi se îngusta.

— Nu avem altă opţiune. Nu putem permite altcuiva să afle cum să ia tăciunii.

Se întoarse încet spre mine.

— *Trebuie* să fie altă cale. Poate Astrul…

— Şi cum să punem mâna pe el? Unde îl ţine Kolis? Ştii pe cineva dispus să ne spună ceva despre asta? Nu. Şi, chiar dacă am găsi Astrul, l-ai auzit pe Delfai. E prea târziu. Tăciunii s-au unit cu mine. Mă vei ucide oricum, şi eu… nu vreau să mor.

— Mă bucur că în sfârşit simţi asta.

L-am ignorat.

— Vreau să am un viitor. Vreau să trăiesc. Să am control asupra viitorului meu. Vreau să fim împreună. Dar vreau să fie un viitor în care Kolis e înfrânt şi Stricăciunea dispare. Asta e mai important. Doar asta contează.

— Nu, contează şi altceva, Sera. Tu contezi. Nu tărâmurile. Tu.

Respiram sacadat şi am închis ochii, cuprinsă de emoţii. Chiar contam. Dar nu era doar despre mine. Ştia şi el asta.

— Nu se poate altfel. Am deschis ochii, tremurând. *Înţeleg.* Şi nu e vina ta.

— Gata! îmi zise.

— Nu e vina ta. Nu e corect ce se întâmplă, dar ştii ce ai de făcut, Ash.

— Nu-mi spune aşa. Păşi prin umbră şi ajunse chiar în faţa mea. Nu-mi spune aşa când îmi vorbeşti despre moartea ta.

— Îmi pare rău! am zis.

— Da? Zeilor, ţie îţi pare rău? Simt pe limbă emoţia ta. Gust de vanilie… amăruie. Tu te îngrijorezi de fapt pentru *mine!*

— N-ai greşit cu nimic, am zis.

— Nici tu.

— Cum poţi spune asta? ţipă Ash, atât de tare, încât probabil cineva îl auzise. Mă îndoiam însă că cineva s-ar fi

încumetat să intre între pini. Aş fi putut să te salvez, adăugă el.

— Nu e vina ta. I-am cuprins obrajii reci. Încercă să se tragă, dar l-am ţinut aproape în timp ce tăciunii zumzăiau. Esenţa îi cuprinsese ochii. Era furios. Agoniza. Chiar dacă ai fi avut *kardia,* Ash, asta nu garantează că m-ai fi iubit…

— Ba da. Ochii lui mă priveau. Îmi prinse încheieturile. Aş fi făcut-o dacă aş fi putut. Nimic nu m-ar fi putut opri.

M-am cutremurat. Declaraţia lui era atât de puternică, încât mă făcu să tremur. Tăciunii zumzăiau și pulsau. Simţeam gust de esenţă în gât. Ochii începură să mi se lumineze.

— Sărută-mă! am șoptit.

El nu ezită.

Mă trase spre el şi mă ridică pe vârfuri. Sărutul ne cutremură pe amândoi. Era un sărut reţinut şi blând, plin de tristeţe şi de reverenţă. Lacrimi îmi curgeau pe obraji. Am închis ochii. Ash gemu, iar pieptul său vibra odată cu al meu.

Tăciunii zumzăiau.

Mă durea inima.

Ash mă luă în braţe şi mă atinse. Mă trase mai aproape. Mă sărută mai apăsat, şi limba lui o atinse pe a mea. Din toată acea durere răsări dorinţă.

N-am mai ezitat când ne-am privit. Ne-am sărutat din nou, şi ne dezbrăcam în acelaşi timp. Mă întinse pe pământul acoperit de ace de pin al pădurii şi mă pătrunse.

Gura lui îmi opri ţipătul de plăcere, în timp ce el mârâia. Aveam pantalonii traşi până sub genunchi şi nu reuşeam să-mi ridic sau depărtez picioarele. Fiecare pătrundere a lui era și mai intensă.

Puteam doar să-l ţin în braţe în timp ce el intra şi ieşea din mine. Îmi oferea plăcere.

Se lăsă adânc în mine şi îşi desprinse gura de a mea.

— Mi-aş dori... şopti el şi îşi trecu degetele peste pistruii mei. Mi-aş dori să nu-mi fi îndepărtat niciodată *kardia.*

Am deschis ochii.

Ochii săi erau roşii. Plângea cu lacrimi de sânge.

— Până să te cunosc, *liessa,* nu mi-am dorit niciodată să iubesc.

Am gemut, cuprinsă de emoţie.

— Ştiu.

El se cutremură şi pierdu controlul. Fiecare pătrundere era o promisiune a ceva ce inima lui nu putea oferi. Plăcerea creştea în mine. Urmată de tristeţe. Am avut orgasm în acelaşi timp şi am rămas acolo, extenuaţi şi pierduţi.

Nu ne-am clintit multă vreme. În tăcere, am simţit bătăile inimii lui lipite de pieptul meu.

— Îmi promiţi ceva?

— Orice, *liessa,* zise el, privindu-mă cu ochii plini de raze de lună.

— Când va veni clipa, am şoptit, mă duci la lacul meu? Vreau să aibă loc acolo.

Ash se linişti. Închise ochii şi îşi tensionă tendoanele gâtului. Trăsăturile i se ascuţiră.

— Promit, îmi zise.

Capitolul 46

Ash mă ţinea strâns în braţe, de parcă îi era frică să nu îi scap. Inima îi bubuia în timp ce se pregătea să ne întoarcem în Ţinuturile Umbrelor.

Acolo trebuia să facem planuri. Să ne dăm seama de cât timp mai aveam până când… Nu avea să fie prea mult timp. Tăciunii erau din ce în ce mai puternici. Poate mai aveam câteva zile. Săptămâni, cu ceva noroc.

M-am cutremurat. Ash îmi mângâie creştetul capului cu bărbia. Tentacule de beznă luminate de lună ne înconjurară.

Oare cum avea să fie moartea? O întunecime? Un nimic, înainte să pătrund în ceaţa dinainte de pilaştri, fără să văd sau să aud pe cineva? Panica mă cuprinse, gata să frângă calmul pe care-l simţeam. Am închis ochii şi am înghiţit în sec.

Aveam să fac faţă.

Trebuia.

Nu aveam alte opţiuni.

Eather-ul se linişti, şi aerul stătut şi răcoros din Ţinuturile Umbrelor ne atinse. Mirosea a lemn ars. Tăciunii vibrau.

— Ceva nu e bine. *Moartea…* e peste tot, zise Ash.

Eram terorizată. Am auzit un ţipăt venind de pe zid.

— La naiba! exclamă el.

Ash se întoarse, şi un jet de foc trecu peste noi. Lovi palatul. Întreaga structură se cutremură sub explozia de flăcări.

Nu mai conta ce aflaserăm în Massene. Eram atacaţi.

— Urcă! îmi zise Ash.

L-am prins de tunică, şi mă aşteptam să păşească prin

umbră din nou, dar acum făcu un pas înainte ridicându-mă și se împinse de pe balcon.

Sări.

— Zeilor! am exclamat.

Aerul acru ne înconjura. Pentru o clipă, stomacul meu simți imponderabilitatea.

Ash încetini și apoi ateriză lin pe sol. Îmi dădu drumul. Inima îmi bubuia. Mai mulți gardieni de pe metereze trăgeau cu săgeți spre ceva aflat dincolo de zid.

Se auzeau țipete și mârâieli guturale. Saion venea în fugă dinspre porți.

— Veses? întrebă Ash.

— E tot în comă, în celulă. Dar au apărut dakkaii la zid – aici și în Lethe. Bele și Rhahar sunt acolo, dar…

Saion se opri, și o umbră trecu peste curte.

Ash mă trase când un dragonin negru-roșiatic intră în picaj spre noi, scuipând foc. Flăcările loviră solul, răscolind pământ și stâncă. O clipă, nu l-am mai văzut pe Saion, iar inima mi se opri.

Flăcările dispărură, iar Saion se ridică.

— A apărut și ticălosul ăsta, mârâi el. Începe să mă enerveze.

— Davon, șuieră Ash, iar eu mă simțeam de parcă săream iar de pe balcon. Dragoninul pe care-l văzusem în Dalos, ruda îndepărtată a lui Nektas, era cel care ataca. Ash evită craterul și mă ținu de mână.

— Câți dragonini atacă?

— Mai e unul în Lethe, zise Saion. Nektas și Orphine încearcă să-i țină departe, dar… Saion înghiți în sec și se întoarse. Își puse o mână în cap când arcașii de pe zid dădură drumul unui alt nor de săgeți.

— E aici, zise Saion.

Pielea îmi îngheţă.

Nu se putea.

Nu Kolis.

Dar Saion păli. Strălucea acum. Prea tare.

Un val de groază trecu prin mine şi prin Ash.

Umbre apărură sub pielea lui.

— Kolis?

— Kyn, zise Saion şi apucă sabia.

— Kyn?

Am privit spre gardienii de pe zid. Sub aceştia, alţii alergau de-a lungul zidului. Dacă Kyn era aici cu dragoninii şi dakkaii lui Kolis…

— A venit înainte să apară dakkaii, zise Saion. Te căuta. Şi eu, şi gardienii am fost surprinşi. Nu l-am putut refuza. E un zeu primitiv. Şi nemernicul pur şi simplu a…

Nu putea vorbi şi îşi trecu mâna însângerată peste chip.

Ash respira greu, iar pielea îi era şi mai străvezie. Energia încărcă aerul din jur, iar tăciunii din pieptul meu zumzăiau.

Ash se îndreptă spre curtea din vest. L-am urmat, neliniştită.

Saion mă prinse de braţ.

— Nu, zise el. Nu vrei să vezi.

Parte din mine voia să-l asculte, dar ştiam că ceva se întâmplase. Ceva rău. Ceva ce Saion nu-şi dorea să văd.

Dar nu puteam.

Pentru că Ash urma să vadă.

M-am desprins din strânsoarea lui Saion şi l-am ajuns pe Ash din urmă. Saion înjură. Priveam cerul, dar dragoninul duşman nu se vedea.

Aerul mirosea altfel. A metal umed. A sânge, a moarte.

Zeilor!

— Ash, am zis, dintr-odată luând locul lui Saion şi dorindu-mi să îl împiedic pe Ash să vadă ce ne aştepta.

Dar Ash nu se opri.

O făcu doar când dădu colţul palatului. Tresări şi se trase cu un pas înapoi. Nu-l văzusem niciodată aşa. Temându-mă de ce anume îl făcuse să reacţioneze aşa, am anulat distanţa ce ne despărţea, văzând pete de un roşu întunecat de-a lungul pământului crăpat şi săbii aruncate care încotro. Dâre roşietice. Pete întunecate. Bălţi de sânge.

Ash încercă să mă oprească, dar era prea târziu.

Am văzut…

I-am văzut.

Erau înfipţi în suliţe. Cu mâinile şi cu braţele legate. Cu piepturile sfâşiate. Cu gâturile spintecate până la os. Unii fuseseră tăiaţi aşa adânc, încât capul le zăcea acum pe pământ.

Tăciunii zumzăiau, reacţionând la atâta moarte. Îmi treceam privirea peste feţe pe care nu le recunoşteam. Dar pe lângă care trecusem prin curte sau pe care le văzusem la antrenamentele lui Ash. Am privit în jos.

Un cap cu păr blond şi trăsături palide. Ochii morţi, chihlimbarii.

Era… era capul lui.

Al lui Ector.

M-am împleticit. Mi-am pus mâna peste gură. Am observat ceva de culoarea vinului.

Un gât înfăşurat într-un lanţ argintiu.

— Nu, am şoptit, amorţită. Nu.

— A ieşit să ajute, zise Saion. Am încercat s-o opresc, dar Kyn a văzut-o. Iar Ector… fir-ar el să fie… a încercat să-l oprească.

Tăciunii răspunseră durerii mele. Sângele mi se

înfierbântă.

— Bele nu ştie încă, zise Saion. Era deja în drum spre Lethe. La naiba, ai început să străluceşti!

Nu vorbea despre Ash, ci despre mine.

Se auzi un sunet grav trecând peste cer. Davon se apropia. Trebuia să ne ocupăm de el cât mai repede, dar momentan nu puteam să mă gândesc decât la Aios, la Ector şi la ceilalţi zeci de morţi care zăceau în suliţe.

Nu înţelegeam de ce.

Ce făcuseră?

Tăciunii zumzăiau când m-am aplecat spre Aios, spre amândoi, dar m-am forţat să mă retrag. Se întâmplase pentru că folosisem tăciunii. Dacă o mai făceam, aveau să urmeze şi alte atacuri.

Puteam să fac ceva. Să repar totul. Dar cine urma să plătească?

Nu cel care ar fi trebuit.

Nu Kolis.

— Kyn mai e aici? întrebă Ash.

Vocea îi era rece şi lipsită de orice inflexiune. Temperatura din jur căzu cu câteva grade.

— Ultima oară era în afara zidului, zise Saion. În spatele liniei de dakkai. Erau şi Cimmerieni… Dar nu mai apucă să termine. Ticălosul se întoarce, zise Saion, arătând spre cer.

Ash se întoarse.

— Convoacă armatele! ceru el.

Puterea umplu aerul din jur. *Eather-ul* arunca scântei şi buzele se traseră, dezvelindu-i colţii. Umbre ocupară spaţiul din jur, învârtejindu-se şi învolburându-se, şi, când l-am privit în ochi, am descoperit acolo două globuri de argint. Răgetul lui Davon se apropia, iar Ash privi cerul.

Se ridică.

Porni ca o săgeată spre înalt. Radia raze argintii care loveau şi pocneau în jurul său. I se vedea conturul aripilor, iar mâinile i se deschiseră. În afara zidului, dakkaii urlau, iar Saion alergă spre un gardian călare şi îi dădu ordine. Femeia se îndreptă spre porţile ce duceau spre Pădurea Muribundă. Speram că mesagera şi armatele aveau să se grăbească.

— Trageţi! se auzi Rhain ţipând de pe zid. Acum!

Aerul din jurul lui Ash pocnea, ajungând cenuşiu precum *eather-ul* acumulat în el, iar pielea îi deveni de culoarea pietrei de umbre. Aripile sale erau aproape solide acum, iar norii acoperiră cerul – nori cu adevărat negri ce se adunau şi se îngroşau.

Ash devenise o furtună.

Davon trecu peste palat cu fălcile căscate şi cu solzii vibrând. Flăcări i se scurgeau din gâtlej.

Ash *râse.*

Cerul se cutremura, cuprins de tunete. Dragoninul îşi deschise aripile şi încetini, încovrigându-şi corpul, dar nu se opri de la sine.

Ash era cel care-l oprea.

Ridică mâna şi îşi întoarse încheietura.

O aripă a lui Davon se frânse, dar sunetul fu acoperit de urletul său de durere.

— Zeilor, am şoptit.

— Da, zise Saion. Până acum, n-ai văzut un zeu primitiv cu adevărat nervos, aşa-i?

Eather-ul erupse din Ash. Raze strălucitoare luminară cerul şi îl izbiră pe Davon. Dragoninul se prăbuşea, iar *eather-ul* îi trecea peste trupul acoperit de solzi.

— N-o să fie frumos de privit, mă avertiză Saion.

Davon izbi pământul şi se împinse în picioarele din faţă, răgând, cuprins de *eather.* Se ridică iar în aer, chiar şi cu o

aripă frântă.

Priveliştea nu era deloc frumoasă.

Mi-am zis că Ash avea să fie bine, aşa că m-am dus spre suliţe. Trebuia să mă concentrez. Aveam treabă. M-am apropiat, scoţându-mi pumnalul.

— Ce faci?

— Ajută-mă! i-am zis lui Saion şi m-am dus spre Aios. Uram că trebuia să aleg o viaţă în locul alteia, dar ea fusese mai apropiată de mine, şi măcar avea capul ataşat de trup. Nu ştiam ce aş fi putut face pentru cei decapitaţi. Nu înţelegeam cum funcţionau tăciunii atunci când trebuiau reataşate membre, dar Aios… Pe ea o puteam ajuta mai întâi, apoi puteam încerca şi cu restul. Ajută-mă să o cobor de acolo!

— La naiba, Sera! Eşti sigură? Se va simţi. Vei face Ascensiunea lui Aios, aşa cum ai făcut şi cu Bele. Saion mă urmă. Lucrurile se vor agrava…

— Se vor agrava? Am râs, apoi m-am oprit. Mai rău de atât? Serios?

— Se poate şi mai rău. Întotdeauna.

Aşa fusese şi cu Aios, care deja trăise mai multe orori decât ar fi trebuit să experimenteze cineva.

— Riscurile, mă avertiză Saion.

— Le cunosc, dar nu mai contează. Chiar nu mai conta. Pentru că în curând Ash avea să scoată tăciunii din mine. Şi nu mai puteam aştepta. Nu îmi mai puteam face planuri legate de cum să îmi petrec timpul pe care îl mai aveam. Trebuia şi el să-şi facă Ascensiunea. Ca să-l oprească pe Kolis.

— Nu vor muri azi, am zis.

Am ignorat rochia pătată de sânge a lui Aios şi m-am aplecat ca să-i tai funiile din jurul gleznelor. Cerul de

deasupra era luminat de flăcări argintii. Davon scoase alt ţipăt îndurerat. M-am mai relaxat.

M-am ridicat şi i-am eliberat încheieturile lui Aios. Pielea îi era îngheţată, umedă, dar nu rigidă.

— Ajută-mă să o cobor! am zis înainte să-i tai funia din jurul taliei. Saion mă privi. Îţi comand, în calitate de consoartă.

Saion clipi, apoi încuviinţă din cap. Se apropie de mine şi o luă pe Aios în braţe.

— Am prins-o, zise. Mă privi din nou. Va trebui să o ţii de ceafă, altfel…

Ştiam ce s-ar fi putut întâmpla. Am încuviinţat din cap.

— La trei, am spus. Unu, doi, trei. Am tăiat funia şi m-am grăbit ca să-i prind capul. Saion îi preluă greutatea trupului. Întinde-o! Dar nu în sânge.

Am dat să caut un loc curat. Şi tot căutam…

— Nu ai unde, zise Saion şi începu să o lase la pământ. Va trebui să te mulţumeşti cu locul ăsta.

Încercam să nu plâng. Fulgerele lui Ash acopereau cerul, iar Davon fu lovit din nou. M-am lăsat în genunchi şi am pus pumnalul lângă mine. Am accesat tăciunii, poruncindu-le să răspundă voinţei mele. Vibrau şi se umflau, iar esenţa îmi intră în vene.

— Ţine pumnalul aproape! zise Saion. Privi spre zid şi apoi se aplecă să mă ajute cu capul lui Aios. Ash agită dakkaii. Şi tu. Ţine minte că monştrii aceştia nu doar simt esenţa, ci o devorează.

Am pus mâinile pe pieptul sfâşiat al lui Aios.

— La naiba cu dakkaii! am zis.

Saion râse scurt.

— Îmi place de tine, zise el, clătinând din cap. Se uită iar spre zid. Chiar îmi place, ştii asta?

— Şi mie îmi place de tine, i-am zis.

Esenţa îmi cuprinse palmele.

Am privit-o pe Aios, şi nu mai auzeam şi nici nu mai vedeam ce făcea Saion. Mi-am canalizat toată atenţia asupra zeiţei. Puterea răspunse fără ezitare, mai rapidă şi mai incandescentă ca înainte. M-am concentrat asupra chipului ei. Venele i se luminară, iar lumina creştea.

Urlete se auzeau de pe zid. Împreună cu mârâituri şi mormăieli.

Strălucirea de sub pielea lui Aios se întinse şi crescu, acoperindu-i trupul. Pământul tremura sub mine.

— Începe, zise Saion.

Eather-ul pulsă și mai apoi explodă într-o jerbă de putere pură. Eu şi Saion am ajuns iar în genunchi. Nu o mai puteam ţine pe Aios, iar valul trecu prin curte și se îndreptă spre zid şi dincolo de el, spre Ţinuturile Umbrelor. Un alt fulger, mai puternic și mai luminos, străbătu cerul.

Apoi totul se opri. Vântul. Tremurul pământului.

Am ajuns lângă Aios şi i-am dat la o parte gulerul sfâşiat al rochiei. Gâtul era înconjurat de o linie rozalie. Pielea îi era plină de vânătăi, dar fusese vindecată.

Am suspinat, uşurată.

— Aios, zise Saion.

Ea deschise ochii – strălucitori şi argintii.

— Saion? Eu…

Încerca să înghită. Se întoarse brusc spre mine, făcându-mă să tresar.

— Sera.

— Salut! am zis slab.

— Bună! şopti ea.

Ţipete umplură aerul, înfricoşându-mă. Trebuia să o luăm pe Aios de acolo. Urma să adoarmă curând. Saion se

întoarse spre zid şi se încordă.

Aios încercă să se ridice în capul oaselor, iar Davon se prăbuşi din cer ca un sac de bolovani, izbind pământul înainte să se salte repede.

— Ce se…

Am luat-o pe Aios de umeri.

— Înăuntru. Ascunde-te!

— Dar…

— *Acum!*

Saion se răsuci.

— Kars?

Un gardian se opri la baza zidului, schimbă direcţia şi se îndreptă spre noi.

— Du-o pe Aios înăuntru! Acum!

— Mă ocup.

Am sărit şi am ajutat-o pe Aios să se ridice, împreună cu Saion.

— Ajută-mă cu Ector!

— Sera…

— Pot să încerc. Am ajuns la gleznele lui Ector. Trebuie să încerc. Aşa cum şi el a făcut-o. Îmi ardea gâtlejul. Şi el a făcut-o.

— Bine, zise Saion. Îl dăm jos, şi eu îi iau…

Am tresărit, dar ne-am mişcat repede, şi l-am întins pe Ector în aşa fel încât părea aproape întreg. L-am privit scurt pe Saion şi am invocat *eather-ul.*

— Se apropie, zise Rhain de pe zid. Înapoi! Toată lumea înapoi.

Urlete reverberară în aer, iar tăciunii străluciră şi pulsară, din nou şi din nou, în timp ce-mi aşezam palmele pe pieptul lui Ector.

— La naiba! exclamă Saion. Dakkaii au trecut de zid.

— Ţine-i departe! am replicat.

Auzeam sunet de gheare zgâriind piatră. Esenţa se învolbura, puternică, profundă, iar privirea mi se albi – un alb pur – preţ de o secundă, în vreme ce *eather-ul* se acumula.

— Stop, stop! ţipă Saion în timp ce esenţa îmi ieşea din palme şi lovea pieptul lui Ector. Îi atragi spre tine. Gata!

Îmi mai trebuiau câteva secunde. Atât. Şi Ector ar fi…

— Nu! Esenţa tremură peste trupul lui şi se topi. Dă-mi drumul!

— Nu mai e timp, zise Saion şi mă trase.

Trupuri negre ca noaptea, musculoase şi slinoase, ajunseră în curte. Fălcile monştrilor clămpăneau, iar ghearele lor se înfipseră în pământ.

Mă luptam cu Saion.

— Îl pot reînvia. Trebuie doar să…

— Nu. Saion mă împinse. Ochii săi erau plini de esenţă, iar cizmele mele alunecară prin sânge. Dacă o faci, te vor ataca. Ai să mori.

Oricum urma să mor.

M-am îndreptat spre Ector. Săgeţi loveau dakkaii din curte şi pământul din jur.

Dar nu puteam muri încă. Pentru că tăciunii erau importanţi. Mai importanţi ca Ector. Ca mine.

Ştiam asta.

Zeilor!

O ştiam.

Şi uram asta.

Saion ţipă, se întoarse şi scoase săbiile din teci. Un dakkai sări spre el, iar altul îl evită. Am ţipat furioasă şi frustrată şi m-am aplecat după o sabie din piatră de umbre.

M-am întors şi am tăiat capul bestiei fără chip.

Aplecându-mă, am mai ridicat o sabie de jos și am împlântat-o în pieptul altui dakkai. Un sânge urât mirositor mânji lama.

Fulgere acopereau cerul.

Alt dakkai îi evită pe Saion şi pe gardienii din curte. Apoi altul. Şi altul. M-am învârtit, oripilată. Se îndreptau spre putere.

Spre *eather.*

„Ector."

— Nu, am ţipat și m-am aruncat peste pământul acoperit de sânge.

Loveam dakkaii, acolo unde puteam. Aceştia înconjuraseră corpul lui Ector. Era un coşmar cu gheare şi colţi. Nu mai aveam coordonare. Hăcuiam bestiile fără noimă.

Saion apăru şi el. Apoi Rhain. Un alt zeu – un gardian – folosi *eather* și lovi dakkaii, dar nu făcu decât să atragă și alții. Veneau și veneau, chiar dacă îi doboram. Fălcile și ghearele lor erau acoperite de sânge.

Tăciunii din mine vibrau sălbatic. Se auzeau ţipete de durere în curte. Şi de pe zid. Rhain lovi un dakkai răpus, spre locul în care era întins Ector.

Zeul se îndepărtă de ce mai rămăsese din trupul lui Ector. Se întoarse și vomă. Eu am scăpat sabia din mână. Din Ector nu mai rămăsese mare lucru. Zoaie. M-am cutremurat, şi esenţa zeului primitiv al vieţii aflată în mine scoase un răget. Pielea îmi zumzăia. Aveam un gust metalic în gură. Simţeam că mă învârt în timp ce-mi deschideam buzele.

Un răget de furie şi de jale ieşi din mine. Ochii mi se făcură albi.

Dakkaii se cabrară şi se întoarseră cu toţii spre mine. Puterea din mine continua să crească şi nimic n-o mai putea stăvili.

Nici n-am încercat să o controlez. Sabia din cealaltă mână se făcu ţăndări. O undă de putere ieşi din mine şi mă ameţi în vreme ce se izbi de dakkai, îndepărtându-i de Saion şi de Rhain. Dakkaii fură ridicaţi în aer şi dispărură.

Fuseseră spulberaţi.

Am fost cuprinsă de o extenuare profundă, pe care nu o mai simţisem. Gâfâiam. Îmi curgea sânge din nas. Un alt roi de dakkai trecu zidul în vreme ce strălucirea argintie îmi părăsi mâinile.

Cineva îmi strigă numele. Altcineva ordona retragerea, dar vocile erau înfundate. Rhain venea în fugă spre mine. Mă ridică, chiar dacă nu-i simţeam atingerea. Parcă nu mai eram conectată la corpul meu. Începeam să-mi pierd cunoştinţa.

— Sera! Rhain ţipă şi mă făcu să tresar. Eşti bine?

— Nu ştiu, am zis. Trupul îşi mai reveni, iar Rhain îmi întoarse capul spre el. Nu aveam prea multă forţă. Mi-am înghiţit sângele adunat în gură. Cred că sunt bine, am murmurat.

Nu părea să mă creadă în timp ce îmi ştergea în grabă sângele de la nas.

— Trebuie să intrăm, zise Saion. Un dakkai îi sfâşiase pieptul. Rhahar era cu el.

Ne-am întors, dar nu aveam cum să ajungem la palat. Oriunde priveam se vedeau doar fălci şi nări, capete fără trăsături, gheare însângerate.

Dakkaii ne înconjuraseră.

— La naiba! exclamă Rhahar. Îşi trecu mâna peste obrazul însângerat. Zeilor!

— Cam da, bâigui Saion. Ridică sabia şi mă privi. Mai poţi să faci ce-ai făcut mai devreme? O să atragă alţii, dar măcar poţi să ne croieşti o cale.

— Eu… Tăciunii nu mai răspundeau. L-am privit tăcută

pe Saion. Nu-i mai simţeam. Nu…

Un dragonin se izbi dintr-odată de zid şi îl crăpă, făcând să se prăbuşească o bucată din el. Trupul lui Davon fu atins de lumină şi căzu în curte. Reveni la întruparea de muritor.

Aerul îngheţă. Rhahar se întoarse spre dreapta noastră.

Acolo levita un zeu primitiv cu aripi întunecate şi cu trupul încastrat în *eather.*

Ceaţa se scurgea din Ash. Ceaţa primitivă. Acoperi pământul, plină de dâre de esenţă strălucitoare.

Dakkaii se întoarseră spre el. Amuşinau aerul.

Luau urma.

— Rahat! zise Rhain. *Rahat!*

Ash mă privi o clipă, şi puteam să jur că-l auzeam cum îmi şoptea în gând.

Dakkaii se lansară, unul după celălalt, drept spre Ash, aşa cum îşi dorise. Ochii lui mă mai priviră o clipă, şi puteam jura că simţisem o atingere pe obraz.

„Fugi, *liessa!* Fugi!”

Vocea lui Ash. O auzisem în gând.

Un dakkai se aruncă spre Ash. El prinse creatura de gât şi o azvârli într-o parte.

Se apropia. Un alt dakkai se lansă spre el.

Eram cuprinsă de frică, deşi ceaţa acoperise un rând de dakkai. Ash avea să fie năpădit în curând. Zeu primitiv sau nu, avea să cedeze. Mi-am adus aminte ce rămăsese din Ector.

— Nu, am zis. Am luat o sabie şi m-am îndepărtat de Rhain. Ajutaţi-l!

Rhahar şi Saion porniseră deja.

Eu fugeam mai încet decât de obicei. Dar trăgeam de mine. Aveam să mă târăsc în patru labe dacă era necesar.

Am ridicat sabia, ce mi se părea dintr-odată prea grea.

O pâlnie de foc lovi pământul între mine şi Ash. *Nektas.* Topi un rând de dakkai. Nu era singur. Orphine era cu el. Şi ea aruncă flăcări în spatele lui Ash.

— Vine prea jos, ţipă Rhahar.

Un dakkai se aruncă în timp ce ea vira şi îşi înfipse ghearele în ea. Altul sări pe ea. Altul. Şi altul. Ea încerca să scape.

Ceva acoperi stelele. Am privit zidul. Umbre se adunaseră de-a lungul părţii superioare a zidului și acum se scurgeau spre curte. Trupuri.

— Cimmerieni, am gemut.

Erau acolo.

Kyn era acolo.

Valul de Cimmerieni veni fulgerător, hrăniţi cu toţii de *eather.* Noaptea căzu peste noi.

Şi n-am mai văzut nimic. Nici pe Orphine, nici pe Nektas. Nici pe Ash.

Am îngheţat, încercând să respir. „Inspiră!" Cineva ţipă. Zăngănitul săbiilor umpluse întunericul dens. „Menţine aerul în piept!" Se auzi sunet de carne sfârtecată de piatră, de metal și de gheare. Ţipete. Urlete…

Un val de trupuri se izbi de mine şi mă împinse înapoi. Nu știam dacă erau oameni de-ai noştri, Cimmerieni sau dakkai. Abia reuşeam să ţin sabia în mână. Cineva mă făcu s-o scap. Nu mai puteam sta în picioare. Mâini mă împinseră. Coate mă loviră în lateral, în spate. Mirosea a frică. Întunericul – străbătut de explozii argintii și aurii – mă înghiţi. „Inspiră!" Vedeam haine aurii în beznă. Păr auriu. M-am înecat.

Zidul opri dintr-odată valul de trupuri.

M-am lovit cu putere de piatra rece. Aerul îmi ieşi din plămâni și durerea îmi cuprinse spatele. Picioarele îmi

cedară, stăteam pe jos, pe pietriş. M-am întors pe-o parte şi m-am încovrigat. Alte şi alte trupuri se izbeau de zid, cădeau. Unele scăpau. Cineva îşi înfipse genunchii în umerii mei. Pământul se cutremura. Erau alţi dakkai? Cai? Armatele noastre?

Oamenii noştri?

„Oamenii noştri."

Mi-am ridicat privirea. Trebuia să respir. Căutam prin curtea acoperită de umbre și *eather,* trupuri și săbii. Îl căutam pe Ash. „Inspiră!"

Trebuia să-l găsesc. Apoi trebuia să ne îndepărtăm de acolo ca să-mi ia tăciunii. Trebuia să se întâmple înainte să moară şi alţii. Înainte ca nebunia asta să devină războiul pe care el sperase să îl evite.

Războiul care se declanşase deja.

Îmi ţineam respiraţia. M-am ridicat şi m-am împins dinspre zid. Tăciunii tăceau, și eu înaintam. Mă împiedicam de cadavre. Un dakkai mârâi în apropiere. Continuam să înaintez. Vedeam străluciri aurii ce-mi făceau inima să bată mai repede. Un răget cuprinse cerul, pe care nu-l mai vedeam. Speram că era unul dintre dragoninii noştri. Am dat peste o sabie.

Ash avea să mă găsească. Ştiam că avea s-o facă. Avea să mă simtă, cum se mai întâmplase. Asta dacă nu fusese copleşit de dakkai. Dacă era conştient. Aveam să ne găsim.

Flăcări argintii spintecară bezna. Disipară umbrele…

Aur.

Păr auriu și vopsea aurie la mică distanţă de mine.

M-am împleticit, şi stomacul mi se întoarse pe dos, în timp ce apucam mânerul sabiei. Umbrele mă acoperiră din nou în vreme ce o luam spre dreapta. Credeam că eram mai aproape de palat acum. „Inspiră!" Am continuat să merg, cu o

mână întinsă în faţă. Aveam să ne găsim unul pe altul. Aveam să…

M-am oprit.

Părul mi se ridică la ceafă. „Menţine aerul în piept!” Un val rece îmi trecu de-a lungul coloanei. Mi se puse un gol în stomac în timp ce strângeam cu putere sabia. Tensiunea îmi apăsa umerii. Îl auzeam pe Ash strigându-mi numele, tot mai aproape. Apoi zgomotul de copite îi înghiţi vocea. Armatele noastre ajunseseră. Dar cineva era în apropierea mea. Un hăitaş. O simţeam în oase. Eu îi eram prada. Instinctul preluă controlul.

M-am întors şi am împuns cu sabia.

O mână mă prinse de încheietură, şi focul de deasupra disipă umbrele. Am văzut părul blond-castaniu. Pomeţii înalţi. Cicatricea de pe obrazul drept.

„Attes.”

Era să-mi pierd echilibrul de uşurare. Venise să ne ajute. Risca să-l înfurie pe Kolis şi să ajungă să se războiască cu propriul frate.

— Mulţumesc! am zis.

Eram uşurată că lovitura sabiei mele fusese oprită de armura lui.

— N-ar trebui să-mi mulţumeşti, replică el.

Îl priveam. Instinctul îmi ţipa ceva în ureche.

— De ce?

— Pentru că nu se poate altfel, zise el inexpresiv.

Îmi apăsă încheietura, între tendoane. Am simţit o durere intensă şi am scăpat sabia.

— Iartă-mă! zise el.

Încercam să scap din strânsoare. Attes mă evită şi mă întoarse. Înainte să mai pot face ceva, mă ridicase.

— Sera!

Ash ţipa şi arunca fulgere.

Prin masa de trupuri şi dakkai, de săbii şi cai, l-am văzut pe Ash la câţiva metri de mine. Acoperit de sânge. Zdrenţuit. Cu un braţ sfârtecat. Furios. Rupse un Cimmerian în bucăţi în timp ce mă privea. Un dakkai îl atacă din spate. Îl dezintegră cu o simplă atingere.

Attes îmi cuprinse bărbia şi îmi lipi capul de pieptul său.

— Te vrem doar pe tine. Renunţă la farmece, şi nu mai trebuie să curgă sânge. Nu va mai muri nimeni.

Ash ţipa numele meu în întuneric.

— Dacă refuzi, fratele meu îl va lăsa în viaţă doar pe zeul primitiv.

Ash apăru prin beznă, cu trupul cuprins de *eather.* Dădea dakkaii la o parte. Rhain îl urma.

— Sera!

Ash scoase un răget şi se ridică, dar alţi dakkai îl atacau. Aşa făcuseră şi cu Orphine. Mă zbăteam în strânsoarea lui Attes.

— E alegerea ta, îmi zise Attes. Trebuie să te grăbeşti.

L-am privit pe Ash. Acesta fu iar acoperit de umbre şi beznă.

— Promite-mi, am zis. Jură că nu va mai muri nimeni!

— Nimeni nu va mai fi rănit. Jur, zise Attes.

M-am cutremurat şi am simţit cum îmi îngheaţă măruntaiele.

— Atunci, plec cu tine, am zis.

Am simţit înţepături în încheietură, la fel cum se întâmplase când Vikter îmi făcuse farmece. Cuvintele străvechi îmi apărură iar pe piele, înainte să dispară de tot.

Attes se întoarse spre beznă.

— Ai ales bine, zise el.

Greşea. Căci nu avusesem de ales.

Niciodată nu avusesem cu adevărat de ales.

Capitolul 47

Am visat lacul meu.

Înotam, străbătând cu uşurinţă apele sale întunecate şi răcoroase. M-am ridicat la suprafaţă, ştiind că nu sunt singură. Pe mal se zărea o siluetă.

Un lup, mai degrabă argintiu decât alb, mă privea sub razele despicate ale lunii. Şi pe măsură ce mă cufundam la loc în apă, îmi aminteam că-l mai văzusem undeva. Nu în vis, ci cu mulţi ani în urmă, copilă fiind, când mă plimbam prin aceste păduri. Dar gândul mă părăsi în vreme ce pluteam fără direcţie prin apă.

Voiam să rămân aici, unde era pace şi linişte şi nimic nu-mi tulbura gândurile. Am înotat ce-am înotat, apoi mi-am întors privirea spre ţărm.

Spre locul unde cândva stătuse lupul.

Şi unde acum se afla Ash.

O durere surdă îmi străbătea ţeasta şi cobora de-a lungul maxilarului, iar aerul pe care-l trăgeam pe nări nu aducea deloc cu ultima mea amintire: fum, duhoare de carne arsă şi moarte. Acel miros putred şi odios al corabiei pe care Attes ne trecuse prin umbră.

Era ultimul lucru pe care mi-l aminteam.

Asta şi durerea îngrozitoare pe care am resimţit-o în ceafă în clipa în care Attes îmi dăduse drumul.

Ceea ce explica durerea pe care o resimţeam acum. Trădător nenorocit! Numai zeii știau de când era în cârdăşie cu Kolis.

Mi-am jurat să-i fac felul înainte să mor, dar încă nu ştiam cum aveam să-mi duc planul la îndeplinire. Până

atunci, aveam alte probleme mult mai presante de rezolvat.

Aerul pe care-l respiram în vreme ce zăceam pe ceva sinistru de moale avea iz de vanilie… şi de liliac. Liliac stătut.

Îşi onorase, oare, Attes jurământul şi oprise atacurile? Erau în siguranţă *ai noştri?* Orphine şi Rhain? Rhahar şi ceilalţi? Dar Ash? Ştiam că ar supravieţui dakkailor, Cimmerienilor şi oricărui alt obstacol, dar fusese totuşi rănit. Poate suficient de grav încât să fie nevoit să se hrănească – pornire căreia avea să-i reziste. Ar fi tot mai slăbit. Iată, de pildă, ce păţise Veses. Intrase în stază. Aceeaşi soartă îl putea aştepta şi pe Ash.

M-am oprit înainte să alunec pe spirala gândurilor negre și să-mi pierd şi ultimul strop de calm pe care-l aveam. Trebuia să mă întorc cumva la Ash. El trebuia să ia tăciunii, iar eu…

Voiam să-l mai văd pentru ultima oară. Să-mi iau rămas-bun de la el. Să-i spun că… îl iubeam. Ar fi trebuit să-i spun mai devreme, să nu mă împiedice teama că l-aş fi făcut să se simtă vinovat. Am simţit o strângere în piept. Acum, nu mai gândeam astfel. Trebuia să ştie. Voiam să ştie.

Şi trebuia să plec de aici. Asta însemna că trebuia să-mi păstrez cumpătul şi simţurile în alertă, deoarece nu mai aveam mult timp. O simţeam în adâncul oaselor. Așa că m-am străduit să deschid ochii.

Nu vedeam nimic. Doar bezna nimicniciei. Simţeam tot mai puternic apăsarea în piept. Am înghiţit în sec, gata să trag aer adânc în plămâni…

Ceva mi se strânse în jurul *gâtului.*

Un fior de gheaţă îmi străbătu trupul după ce mi-am dus mâna tremurândă la gât. Am simţit atingerea rece a metalului în jurul gâtului, sub locul în care sângele zvâcnea nebuneşte. Mi-am petrecut degetele de-a lungul colierului şi

am dat de o gaură în mijloc şi de…

Un *lanţ.*

Mă cuprinse numaidecât panica, ridicându-mă atât de repede, încât simţeam că-mi vâjâie inima şi apoi se poticneşte. Mă luă cu ameţeli. Cu mâini tremurânde, am tras fără vlagă de lanţ, tresărind la zăngănitul metalului pe ceea ce părea a fi o lespede de piatră. Lanţul era lung, căci, oricât trăgeam de el, nu simţeam că opune rezistenţă, dar asta nu mă liniştea câtuşi de puţin.

Pentru că aveam un afurisit de lanţ în jurul gâtului.

Presiunea din piept creştea din ce în ce mai mult, în ciuda încercărilor mele de a-mi controla respiraţia şi de a nu mă lăsa pradă deznădejdii. Dar eram înlănţuită şi…

Dintr-odată, o lumină puternică străpunse întunecimea.

Orbită, am dat drumul lanţului şi mi-am dus mâna la ochi. Zăngănitul metalic îmi zgârie timpanele.

— Eşti trează.

Glasul acela. Nu era nici Attes, nici Kolis, dar era totuşi familiar.

— Ai zăcut aşa vreme de două zile, adăugă bărbatul.

Inima mi se făcu cât un purice. *Două zile?* Intrasem, oare, în altă stază şi supravieţuisem cum-necum?

— Mai că începusem să ne facem griji, zise el amuzat. Attes n-ar fi trebuit să te lovească atât de tare, dar ştii cum e… unii ar zice – şi, prin unii mă refer la mine – că e chipeş, dar n-are minte.

Mi-am coborât încet mâna şi am clipit, cu lacrimi în ochi. Primul lucru pe care l-am văzut fură spiralele sclipitoare şi aurii de pe mâna dreaptă. *Însemnul.* Alinarea pe care mi-o aducea fu spulberată de cum mi-am ridicat privirea.

Am simţit un sloi de gheaţă înlăuntrul meu.

Eram năucită de ceea ce vedeam.

O serie de gratii aurii, la o palmă distanţă. Eram într-o cuşcă. O *cuşcă* aurită. Un fior de groază îmi străbătu şira spinării, făcându-mă să înlemnesc, cu mâna pe jumătate ridicată.

— Ar fi trebuit să fie mai atent. La urma urmelor, eşti doar o muritoare, nu-i aşa? continuă el. Nicidecum un zeu la un pas de a face Sacrificiul. Nici măcar un pui de zeu. Ci o muritoare cu tăciuni în ea.

Am simţit un tremur în adâncul pieptului, acolo unde tăciunii zăceau tulburător de tăcuţi. M-am întors şi am înregistrat dintr-o privire mai multe sipete de diferite mărimi, o masă rotundă, un scaun, un divan auriu şi un covor gros de blană. Toate în cuşca mea.

Şi-atunci l-am văzut pe el.

Păr auriu.

Mască aurie.

Ochi de-un albastru spălăcit, cu vagi irizaţii de *eather.* Ochi despre care crezusem odinioară că-i aparţineau unui zeu. Doar că erau ochii lui Dyses, iar el era cu totul altceva.

Un Revenant.

Îl văzusem în Dalos, doar puţin din chipul său. Îl aşteptase pe Davon în sala cea mare. Dar nu acolo îl văzusem pentru prima oară, ci pe tărâmul muritorilor, în regatul meu, şi de aceea aripile aurii pictate pe chipul său îmi păruseră atât de familiare. Fusese la Wayfair şi vorbise cu mama mea. Ezra îmi spusese numele său.

„Callum."

Stătea la câţiva paşi, de cealaltă parte a gratiilor, însă singurul obiect din acea încăpere întunecată fu cel care îmi atrase atenţia. Un jilţ cu ornamente aurii. Un tron!

Am simţit că-mi urcă fierea în gâtlej şi am înghiţit în sec.

Mi-am lăsat mâna pe pătura moale ce acoperea *patul* pe care zăceam.

Mă privea cu același rânjet provocator, neterminat, pe care-l afișase și în acea zi în Wayfair.

— Bună, Seraphena Mierel. Ce plăcere să te revăd! Își lăsă capul într-o parte și zâmbi, iar marginile aripilor pictate se înălțară pe chipul său, deasupra sprâncenelor. Îți amintești de mine?

— A... Mi-am dres glasul, tresărind la strânsoarea lanțului din jurul gâtului. A fost oprit atacul?

— Attes ți-a făcut un jurământ. Oștirile lui Kyn s-au retras. Își înălță capul, iar ochii mei căzură pe mânerul sabiei pe care o purta prinsă pe spate și pe pumnalul legat la coapsă. Renunțase la o bună parte din veșmintele sale aurite. Doar tunica brodată avea culoarea soarelui. Pantalonii îi erau negri. Nu ai răspuns la întrebare.

— Îmi aduc aminte de tine.

Mi-am înfipt degetele în pătură și mi-am pus tălpile *goale* pe podea, încercând să-mi păstrez cumpătul.

Mi-am coborât privirea și pentru o clipă am crezut că iau foc, înainte să înghet la loc: auriu. Nu mai purtam nici pantalonii, nici cămașa sau vesta, ci o manta aurie dintr-un material aproape transparent.

— Erai murdară și duhneai a Tărâmul Umbrelor și a zeii primitivi de-acolo, mă lămuri Callum.

Mi-am ridicat furioasă privirea.

— Singura duhoare pe care-o eman e cea din acest loc.

Rânjetul lui Callum se lăți și mai mult.

— Ar fi bine ca asemenea vorbe să n-ajungă la urechile Majestății Sale.

Un val de furie îmi străbătu măruntaiele.

— Fac ceva pe Majestatea Sa.

Arătarea dinaintea mea chicoti.

— Ar fi şi mai indicat să nu ajungă *asemenea* vorbe la urechile lui. În fine, ai fost spălată şi ai primit veşminte curate.

Mi se făcu rău numai la gândul că nu ştiam cine se ocupase de acea operaţiune. Dar nu-mi permiteam să mă las purtată de astfel de gânduri. Am privit pe furiş prin încăpere şi am zărit o uşă, precum şi un perete ce părea să gliseze lateral, ambele închise.

— Te pomeneşti c-ai vrea să-ţi mulţumesc.

— N-am astfel de aşteptări. Făcu un pas spre gratii. Dar ar fi frumos din partea ta.

Am pufnit dispreţuitor, privind pumnalul agăţat de coapsa lui.

— Vorbeai cu regina…

— Regina Calliphe? Adică mama ta, nu? mă întrerupse el, făcându-mă să mă încordez. Deşi bag seamă că n-a fost o mamă foarte bună. Ridică din umeri şi… o, zeilor, ce să mai spun, dacă până şi el sesizase asta. Aşa este, vorbeam cu mama ta. Am vorbit adesea. Îşi coborî bărbia, iar ochii aceia nespus de spălăciţi sclipiră cu răutate. Vreme de mulţi ani.

Am tresărit.

Callum se apropie şi mai mult.

— Te-ai întrebat vreodată cum de a ajuns un muritor să cunoască taina uciderii unui zeu primitiv?

— Lasă-mă să ghicesc, am şuierat. Tu eşti vinovatul?

Făcu o scurtă plecăciune, cu o rotire a braţului, iar privirile ni se întâlniră.

— Într-adevăr.

Îmi făcu cu ochiul şi îşi îndreptă spatele. Zâmbetul i se şterse de pe chip, şi făcu ochii mari.

— Cum aşa? Pari uluită de această veste.

Mă întrebasem cum de intrase familia mea în posesia unei taine ca asta, dar o atribuisem parcelor sau poate unui *viktor*. Însă la una ca asta nu mă gândisem. Să aflu că taina fusese descoperită în ultimele două decenii? Nu era greu de crezut că mama mea minţise, dar cine şi-ar fi imaginat că cineva de la curtea lui Kolis îi împărtăşise secretul? Şi nu oricine, ci unul dintre Revenanţi.

N-avea nicio noimă.

— De ce-ai fi făcut una ca asta? De ce-ar fi vrut Ko… Am tresărit din nou, iar stomacul mi se făcu deodată cât nuca. Kolis ştie.

Un zâmbet discret înflori în colţul buzelor sale.

— Desigur că ştie. Doar este Regele Zeilor, rosti el pe un ton de parcă îi vorbea unui copil. Majestatea Sa a aflat adevărul în noaptea venirii tale pe lume, când tatăl tău l-a invocat pe zeul primitiv al vieţii pentru a încheia un alt târg.

Am înlemnit.

— Poftim?

— Cum îl chema? A, mi-am amintit. *Lamont.* Bietul rege Lamont habar n-avea că îi răspunsese strămoşului său, aşa că a vorbit făţiş cu Majestatea Sa. L-a rugat… ba nu, i-a cerut să încheie un nou târg, unul care să o elibereze pe fiica sa nou-născută de obligaţiile asupra cărora se convenise la încheierea primului târg.

Am simţit că mă ia ameţeala. Nu puteam să mă mişc, nici măcar să respir. Vestea că tatăl meu încercase să desfacă târgul, de dragul meu, mă uluise complet.

— A insistat destul de mult. Părea chiar disperat. Din nefericire, nu poţi să desfaci înţelegerea pe care ai făcut-o cu un zeu primitiv. Callum ţuguie buzele. În orice caz, Majestatea Sa s-a arătat foarte interesat de acest târg. La urma urmelor, știa că fratele lui făcuse ceva cu adevăraţii

tăciuni ai vieţii, dat fiind că nu-i reveniseră Majestăţii Sale la moartea fratelui său.

Am deschis gura. Asta însemna că... zeilor, Kolis îl secătuise pe fratele său de energia vieţii. *Pe propriul său frate.* M-am sprijinit de marginea patului, îngreţoşată.

— Şi-a petrecut mulţi ani în căutarea locului în care o zbughise *graeca* lui, zise Callum şi râse. *Zbughit*. Îmi place cuvântul ăsta.

Graeca.

Cuvântul avea două semnificaţii. Dragoste. Şi viaţă. Dar când Taric se hrănise cu mine şi se arătase curios de ce gust va avea *graeca,* îmi închipuisem că aflase despre sufletul ce sălăşluieşte în mine. Dar nu. Taric gustase viaţa. *Graeca* a însemnat dintotdeauna viaţă – tăciunii vieţii.

— Majestatea Sa ştia că Eythos îi ascunsese undeva, spuse Callum, lăsându-şi capul într-o parte. Apoi a urmat întâlnirea cu tatăl tău, când a aflat despre târg. Aşa că, da, Majestatea Sa a ştiut ce porţi în tine de când te-ai născut.

Zeilor din ceruri!

M-am ridicat fără să-mi dau seama, fără ca măcar să înţeleg de ce. Pur şi simplu, nu mai aveam stare să rămân aşezată, pe măsură ce uluiala şi confuzia se preschimbau în chin.

— Nu, am spus şi am făcut un pas înainte, tresărind la auzul zăngănitului metalic de pe lespedea de piatră.

— Ba da.

Refuzam să cred. Nu pentru că nu înţelegeam cum de Kolis ştiuse în tot acest timp şi procedase aşa şi nici măcar din cauză că ştia cum să extragă tăciunii din mine. Ci din pricina faptului că totul...

Tot sacrificiul lui Ash fusese *în zadar.*

Kolis ştiuse despre mine şi despre tăciuni, Ştiuse de la

bun început. Degeaba mă ţinuse Ash tăinuită şi în siguranţă. Degeaba îşi dăduseră alţii viaţa pentru a mă proteja. Degeaba încheiase Ash acel târg cu Veses.

Callum mă săgetă cu privirea.

— Pari supărată.

Supărată? M-am cutremurat, înlocuind durerea cu furia. Una îmi dădea putere. Cealaltă avea să mă nimicească.

Callum ridică din nou din umeri.

— Totuşi, a fost şiret Eythos, nu crezi? Să ia ultimii tăciuni şi să-i ascundă în trupul unei biete muritoare, unde nimeni nu s-ar fi gândit să caute… O muritoare pe care i-a sortit-o fiului său. Foarte inteligent.

În timp ce vorbea, mi-am dat seama că nu pomenise despre sufletul Sotoriei. Un amănunt de care nici regele Roderick – care încheiase târgul –, nici tatăl meu nu avuseseră cunoştinţă.

Şi nici Kolis.

— Dacă a ştiut în tot acest timp că port în mine tăciunii de viaţă, de ce a aşteptat? am întrebat, alungând pe moment gândul despre suflet. De ce a îngăduit să fiu dusă în Tărâmul Umbrelor? De ce a lăsat ca lucrurile să meargă aşa departe? Au murit atâţia… Am simţit că mi se taie răsuflarea. De ce a aşteptat?

— Sânge, rosti Callum, apoi trase aer în piept. Cenuşă.

Felul în care rostise cele două cuvinte treziră amintirea nopţii în care dragoninul eliberase zeii din mormintele lor. Gardianul lui Veses spusese ceva similar după ce îmi adulmecase sângele. Spusese…

— Sânge *şi* cenuşă.

Trupul mi se încordă, şi m-am simţit sugrumată de lanţul de la gât. Apoi mi-am întors privirea spre peretele culisant şi am simţit că mă cuprinde deznădejdea. Era

deschis acum, făcând ca puţin din întunericul orelor târzii ale nopţii să se strecoare în încăpere. Am zărit umbrele arborilor înalţi şi înfrunziţi.

„Kolis."

În acea clipă, mi-am dat seama că nu mă gândisem la ceea ce fusesem pregătită să fac încă de la naştere. La lucrul pentru care mă pregătise Holland. Nu mă gândisem o clipită de când îmi revenisem.

„Devino slăbiciunea lui!

Fă-l să se îndrăgostească de tine!

Ucide-l."

Pe Kolis.

Nu pe Ash.

Dar acum, că mă aflam în prezenţa lui, numai la împlinirea datoriei nu mă gândeam, în vreme ce mă forţam să nu mă retrag din faţa regelui fals. Purta aceleași veşminte pe care le purtase în Dalos. Pantaloni largi de pânză. Fără cămaşă sau încălţări. Nici coroană nu purta în această seară. Callum se întoarse spre el şi făcu o plecăciune adâncă.

— Mă bucur să te găsesc trează în cele din urmă, spuse Kolis.

„Inspiră!" Tăciunii rămaseră tăcuţi pe măsură ce Kolis se apropie de mine, dar simţeam un foc mocnit în piept. Groaza şi furia nu îmi aparţineau însă întru totul. Un fior familiar de déjà-vu îmi străbătu trupul. Eu nu mai fusesem aici, întemniţată şi înlănţuită.

Dar Sotoria fusese, atunci când Kolis o înviase.

Îmi venea să fug. Să urlu din toţi rărunchii. Dar fusesem încă de mică învăţată să-mi ascund teama, să nu arăt *nicio* emoţie. Voalul se aşternu asupra mea, iar privirile ni se întâlniră.

Kolis îşi înclină uşor capul.

— Nu îngenunchezi?

— Nu, am scuipat. Nici gând.

Kolis scoase un râs gutural și blând, iar Callum se dădu la o parte, ocupând un loc în lateralul cuștii aurite.

— În continuare, nespus de curajoasă. La fel ca atunci când ai luat pumnalul care ți-a fost înmânat. Atinse gratiile cu vârful degetelor. Însă cât de curajoasă ai fost atunci când ai hotărât să mă trădezi și ai plecat? Făcând uz de ceea ce nu-ți aparține pentru a-mi răpi viața care-mi fusese promisă?

Am strâns din dinți pentru a nu da frâu liber vorbelor necugetate care se luptau să-mi iasă din gură.

— Sânge și cenușă? am repetat. Ce înseamnă asta?

Kolis își trecu degetele peste gratii și râse din nou. Pe chipul lui perfect se zărea o urmă de respect. Apoi își coborî privirea.

În acea clipă, eram recunoscătoare pentru părul desfăcut care-mi atârna în bucle încâlcite peste piept.

— Este numele profeției.

Gândul mă duse la ceea ce împărtășise Penellaphe cu mine.

— O profeție?

— Nu. Vorbesc despre *Profeție.* Ultimul vis al străbunilor. O promisiune cunoscută doar de câțiva. Încă și mai puțini îndrăzneau s-o pomenească. Bătu jucăuș cu degetele în gratii și începu să dea roată cuștii, ca un animal de pradă. Rostită doar de urmașul zeului divinației, continuă el. *Penellaphe.* La ea făcea referire. Și de ultimul oracol ce se va naște.

Zeul Delfai pomenise și el despre ultimul oracol, nu? Un oracol din seminția Balfour. Care erau șansele ca Delfai să-l fi pomenit din pură coincidență?

Niciuna.

Pe chipul lui Kolis înflori încet un rânjet îngheţat.

— Însă draga mea Penellaphe nu a beneficiat de viziunea completă.

M-am încordat.

— Din fericire pentru ea, Penellaphe credea că nu ştiam nimic despre viziune. Cei care știau au avut parte de un sfârşit teribil, continuă el, iar Callum chicoti. Fratele meu ştia. Făcu semn către mine. Desigur.

M-am întors spre el, urmărindu-l cum se plimba de-a lungul cuştii.

— Profeţiile vin adesea în trei părţi. Fiecare dintre ele pare să nu aibă legătură cu celelalte, până când devin una singură.

Am simţit furnicături la ceafă. Penellaphe… vorbise despre asta. Îmi spusese că profeţiile au adesea un început, un mijloc şi un sfârşit și că de multe ori nu sunt primite în ordine sau complet.

Kolis îşi aţinti privirea aurie asupra lui Callum.

Acesta făcu un pas înainte.

— *Din disperarea coroanelor aurite și născută cu trup de muritor, o măreaţă putere primitivă se va ridica: moştenitoarea pământurilor și a mărilor, a cerurilor și a tuturor tărâmurilor. Un tăciune întunecat, o flacără luminoasă, pentru a deveni un foc întrupat.*

Când stelele vor cădea din noapte, când munţii măreţi se vor prăbuși în mări, iar oasele străvechi vor ridica săbiile alături de zei, cel mincinos va fi dezbrăcat de glorie până când doi copii născuţi din aceleași fărădelegi, născuţi din aceeași putere măreaţă și primitivă în tărâmul muritorilor… O fiică dintâi, cu sânge înflăcărat, sortită Regelui făgăduit odinioară. Şi o a doua fiică, cu sângele plin de cenuşă și de gheaţă, cealaltă jumătate a viitorului Rege. Împreună, vor ţese din

nou tărâmurile, aducând sfârşitul. Şi aşa va începe, cu sângele celui din urmă Ales vărsat, marele uneltitor născut din carnea şi focul zeilor primitivi se va trezi ca Vestitorul şi Aducătorul de Moarte şi de Distrugere în tărâmurile dăruite de zei, continuă Kolis, preluând vorbele lui Callum. *Feriţi-vă, căci sfârşitul va veni dinspre vest, pentru a distruge estul şi pentru a nimici tot ce se află între ele.*

Kolis îşi lipi fruntea de gratii.

— Sunt convins că ai mai auzit cuvintele astea.

Faptul că aflase că Penellaphe vorbise cu noi mă neliniştea teribil.

— Şi ce crezi despre asta?

Am ridicat anemic din umeri.

— Mare lucru nu-mi spune, cu excepţia faptului că mi-e limpede cine e „cel fals" şi marele uneltitor.

Kolis râse.

— Găsesc atitudinea ta amuzantă.

— Mă bucur să aud asta.

— Dar nu chiar *aşa* amuzantă.

Ochii săi străluciră în nuanţe deschise de auriu şi argintiu.

— Într-adevăr, cred că se referă la mine. Dar cele două fete? Asta m-a nedumerit mereu. Încă mai am mici nedumeriri, dar cred că e vorba despre Mycella. La urma urmelor, a fost promisă Regelui de odinioară. Fratelui meu. Bătu cu degetele în bărbie. A doua fiică? Asta eşti *tu.* Eşti promisă viitorului Rege – sau celui care avea să devină viitorul Rege, odată ce Eythos intra în Arcadia iar Nyktos urma să facă Ascensiunea şi să îi ia locul. Trei părţi. Începutul. Mijlocul, continuă Kolis, în vreme ce eu mă gândeam că eu şi Ash crezuserăm că partea de mijloc era undeva în viitor. Şi sfârşitul. Mai e o parte din profeţie.

— Cum altfel? am bombănit.

— Mai e finalul, zise Kolis satisfăcut, strângând gratiile între degete.

— Căci cea născută din sânge și cenușă, purtătoarea celor două coroane și cea care va aduce viaţă muritorilor, zeilor şi dragoninilor. O făptură argintie cu sânge ieşindu-i din fălci de foc, scăldată în văpăile celei mai strălucitoare luni născute vreodată, va deveni una, rosti el, și am simţit cum mă trec fiori. E vorba despre tine, în caz că ţi-e greu să urmăreşti.

Inima îmi bătea puternic, iar gândurile o luaseră razna.

— Titlul… meu. Născută din sânge și cenușă. Cea… cea mai strălucitoare lună.

— Întocmai. Titlul tău, pe care ţi l-a conferit nepotul meu. Rânjetul lui se adânci. Dragoninilor le place să vorbească despre sânge și cenușă. Ar putea însemna mai multe lucruri.

Mi-am încrucişat braţele peste abdomen.

— Asta… asta a zis el.

— Nu te-a minţit, cel puţin nu atunci.

I-am întrezărit colţii şi am simţit un nod în stomac.

— Sânge. Forţa vitală. Cenuşă. Curajul morţii. Viaţă şi Moarte, dacă interpretăm ad litteram.

Brusc, mi-am amintit de reacţia Keellei la auzul titlului meu, când mă întrebase de unde fusese inspirat. „Părul consoartei mele.” Un răspuns sincer. Ştiam asta, o simţeam în măduva oaselor, iar Keella… spusese că o umpluse de speranţă. La fel şi Delfai, după ce pomenise despre cea mai strălucitoare lună, atunci când Ash nu îl ucisese. Să fi fost cei care deţineau viziunea completă? Keella era aproape la fel de antică precum Kolis, şi nimeni nu ştia cât de bătrân era Delfai. Mai era şi gardianul lui Veses, care-mi adulmecase

sângele şi avusese revelaţia. La fel şi reacţia lui Veses când aflase ce purtam în mine. Puteam să pun rămăşag că şi ea ştia.

— Porţi în tine tăciunii primordiali de viaţă. Îi ai de la naştere în tine, graţie fratelui meu. Scânteile aurii din ochii săi se domoliră. Iar acum porţi două coroane.

Două coroane.

Am inspirat profund, simţind apăsarea din piept. Coroana consoartei şi coroana Prinţesei.

— Asta ai aşteptat? Să fiu încoronată?

— Da.

— Şi-atunci, de ce ai amânat… „Cea care va aduce viaţă muritorilor, zeilor şi dragoninilor.” Am simţit un gol în stomac. Ai aşteptat să aduc dragoninul la viaţă.

Rânjetul reveni pe chipul lui, făcându-mă să simt deopotrivă groază şi furie. Asta pentru că Attes ne păcălise chiar şi atunci cu viaţa lui Thad.

— Trebuia să mă asigur că tăciunii au atins potenţialul maxim. Că ai ajuns în acel moment al profeției ce descătuşează restul viziunii.

Ce spusese Kolis când voisem să ştiu la ce-i servea uciderea lui Thad? Îmi zisese că moartea lui i-ar spune tot ce avea nevoie să ştie. Şi aşa fusese.

— Mai e o parte din profeţie?

Callum râse în spatele meu.

Kolis încuviinţă.

— *Iar marile puteri se vor poticni şi se vor prăbuşi, unele dintr-odată, şi se vor prăbuşi prin foc în nimicnicie. Cei cruţaţi vor îngenunchea şi vor tremura, vor deveni mici şi slabi şi vor fi uitaţi. Căci deasupra tuturor se va ridica zeul primitiv, dătătorul de sânge şi aducătorul de oase, zeul primitiv al sângelui şi al cenuşii.*

Am rămas cu gura căscată.

— Zeul primitiv al sângelui şi al cenuşii…

M-am cutremurat, neîncrezătoare. O fiinţă care n-ar fi trebuit să existe.

— Un zeu primitiv al vieţii *şi* al morţii.

— Isteaţă fată, comentă Kolis.

— Nu-s o fată, l-am repezit, lăsând braţul în lateral. Şi nu-i nevoie de multă isteţime. Profeţia e cât se poate de limpede.

— Într-adevăr, nu eşti o fată, rosti el gutural, provocându-mi instant greaţă. Eşti cea care va împlini visul străbunilor. Cea care îmi va oferi ceea ce-mi doresc.

— Şi ce anume îţi doreşti? Să stăpâneşti Câmpiile Elizee şi tărâmul muritorilor deopotrivă? Am izbucnit în râs. Mi se pare că te vei alege exact cu ceea ce meriţi.

— Anume?

— Moartea ta.

Ochii nemişcaţi ai lui Kolis se întâlniră cu ai mei, şi, preţ de câteva clipe ne-am privit tăcuţi, timp în care mi se făcu pielea de găină.

— Asta ai fi înclinată să crezi. Poate că asta mi-era hărăzit iniţial, însă nu cred că străbunii şi-au închipuit că voi încerca să schimb profeţia. Că voi îndrăzni să fac asta. Aparent, a fost acceptat – ba chiar profeţit – că Eythos va pune lucrurile în mişcare. Pufni dispreţuitor când menţionă numele fratelui său. Dar eu? Râse cu răceală. S-au gândit că voi sta cu mâinile în sân. Ar fi trebuit să prevadă asta, însă m-au subestimat chiar şi în visele lor. Acţiunile mele nu doar că mă vor ţine în viaţă, ci îmi vor şi da ceea ce îmi doresc. Şi anume, să fiu cel ales, Seraphena. Începutul şi sfârşitul. Viaţa şi moartea. Ochii îi luceau. Nu va mai fi nevoie de regi muritori. Nu va mai fi nevoie de alţi zei primitivi. Nu atunci

când zeul primitiv al vieţii şi al morţii se va ridica la putere.

Un val de groază îmi scăldă trupul.

— Ai… de gând să-i ucizi pe ceilalţi zei primitivi?

— Pe majoritatea, da. Ce-i? pufni el. Pari surprinsă. Hai, hai, doar i-ai cunoscut pe câţiva dintre ei. Clătină din cap. Ai văzut cu ochii tăi cât de enervanţi sunt majoritatea.

Aici, avea dreptate, dar…

— Nişte puşlamale plângăcioase şi sclifosite care au uitat cum era pe vremuri. Când eram respectaţi şi temuţi nu doar de muritori, ci şi de zeii de rând. Pe când înşişi dragoninii se închinau în faţa noastră. Ţuguie buzele. Pe când puterea însemna ceva.

Am făcut un pas înainte.

— Nu deţii deja suficientă putere? Te-ai înscăunat ca Rege al Zeilor. I-ai uzurpat deja pe toţi conducătorii muritori, precum şi pe ceilalţi zei primitivi. Eram copleşită de furie. La ce-ţi trebuie şi mai multă putere?

— Ce întrebare idioată, ripostă el, iar Callum râse ca la comandă. Numai un muritor ar putea să întrebe aşa ceva. Pe lângă faptul că, dacă nu fac nimic, voi muri? Puterea nu e infinită sau neţărmurită. Oricând se poate ridica altul. Puterea poate fi furată, lăsându-te slab şi incapabil să te aperi – pe tine sau pe cei la care ţii.

— Dar tu ţii doar la tine însuţi, i-am retezat-o.

Ochii lui scânteiară, şi dintr-odată era cu mine *în* cuşcă. Rămase la câţiva metri distanţă, dar i-am simţit mâna la gât, strângând mai tare decât lanţul.

— De parcă ai şti altceva despre mine decât ţi-a fost spus, Seraphena. Făcu un pas, iar conturul trupului său deveni incert. Crezi că eu sunt personajul negativ în toată povestea asta?

Am tras aer pe nări, dar strânsoarea era sufocantă. Mi-

am dus mâinile la gât.

— Ai impresia că eu sunt *singurul* personaj negativ? Că ceilalţi zei primitivi merită să trăiască deşi nu m-au ajutat atunci când fratele meu domnea? Niciunul dintre ei? Că muritorii care-şi etalează bogăţia şi prestigiul sunt inocenţi, demni de viaţă, în ciuda războaielor şi a lipsei de empatie pentru fraţii lor? Crezi că sunt singurul care caută puterea absolută? Dacă asta crezi, nu eşti aşa isteaţă cum te credeam.

Mă sufocam.

Făcu încă un pas spre mine.

— Fiecare muritor şi-o doreşte. Fiecare zeu. Chiar şi zeii primitivi. Chiar şi Eythos. Ce planuri crezi că avea pentru fiul său atunci când a ascuns tăciunii în muritoarea care-i fusese promisă drept consoartă? *O făptură argintie cu sânge ieşindu-i din fălci de foc, scăldată în văpăile celei mai strălucitoare luni născute vreodată, va deveni una.* Pun accentul pe „va deveni una”. Eythos a tăinuit tăciunii în tine pentru ca fiul lui să intre în posesia lor – lucru pe care Nyktos l-ar fi făcut în clipa în care ar fi fost pregătit, dacă ar fi înţeles cum stă treaba. Şi-a dorit ca Nyktos să fie zeu primitiv – *făptura argintie.* Nu doar ca să mă detroneze şi să mă distrugă, ci pentru că Eythos ştia că zilele îi erau numărate. La urma urmelor, străbunii au visat o fiinţă nespus de puternică, zeul primitiv al sângelui şi al cenuşii. Eythos a înţeles însemnătatea visului şi a mai înţeles că, odată ce fiul său punea mâna pe tăciuni şi îşi termina Ascensiunea, Nyktos putea să-l detroneze chiar şi pe el.

Gâfâiam şi tremuram.

Cu ochii ca două iazuri aurii, Kolis îşi înclină capul.

— Eythos m-a urât dintotdeauna. Ştii de ce? Pentru că o iubea pe Mycella, iar Mycella mă iubea pe mine. N-a contat că eu n-am iubit-o la rândul meu. Că nu am răspuns

sentimentelor ei. El tot m-a urât şi de aceea mi-a refuzat singurul nenorocit de lucru pe care i l-am cerut vreodată. Pieptul lui Kolis se umflă. Dacă nu m-ar fi refuzat, n-aş fi alterat cursul firesc al lucrurilor. Străbunii rămâneau cu visele lor. Cu viziunile lor. Fireşte, tot ar fi trebuit să moară, dar ar fi putut salva atâtea vieţi, inclusiv a mult iubitei lui Mycella – şi toate vieţile pe care fiul său a trebuit să le ia în locul lui.

Mi-am dus degetele la gât, în vreme ce venele mi se umflau, iar privirea mi se întuneca…

Presiunea slăbi subit. M-am lăsat moale şi am căzut în genunchi şi palme. Horcăind, am tras adânc aer în plămâni, simțind arsura pe gâtlej.

— Dar iată-ne, zise Kolis, îngenunchind. Aşa cum am promis. Îmi luă bărbia în palmă. Deşi atingerea lui era blândă, am tresărit când îmi dădu capul pe spate. Ştii ce urmează să se întâmple, Seraphena?

Nu aveam putere să dau glas gândurilor, dar știam exact ce avea să se întâmple.

— Urmează să te secătuiesc. O să te sorb până la ultima picătură de sânge, rosti el încet. Apoi îţi voi lua tăciunii şi mă voi ridica. Voi încheia ultima mea Ascensiune. Voi deveni zeul primitiv al vieţii şi al morţii. Cei care nu mi se vor închina şi nu-mi vor ceda curţile şi regatele vor muri. Se aplecă deasupra mea, oprindu-se la câţiva centimetri de chipul meu. Şi cred că ştii ce înseamnă asta pentru nepotul meu.

M-am cutremurat.

— Da, știu.

Îşi trecu degetul peste obrazul meu.

— Voi avea ce îmi doresc. Ceea ce merit. Într-un final. Pentru că… nimic – se ridică încet, trăgându-mă odată cu el –

, dar absolut *nimic* nu va fi interzis. Imposibil. Nici măcar ceea ce mi-a fost ascuns.

Sotoria.

La ea făcea referire.

— Seraphena Mierel, murmură Kolis, apropiindu-şi gura de tâmpla mea. Ai avut grijă de tăciuni. Ai îndrăznit chiar să-i foloseşti. I-ai pregătit pentru mine. Nu am suficiente cuvinte să-ţi arăt recunoştinţa mea. Totuşi, mulţumesc!

Kolis lovi, fără avertisment.

Mă întoarse cu spatele la el şi îşi înfipse colţii în grumazul meu, sfârtecând carnea deasupra lanţului. Am urlat de durere. Am încremenit, cu ochii larg deschiși, iar durerea – zeilor! – era infinită.

Am încercat să trag de braţul cu care-mi cuprinsese talia, dar mâna mea întâlni doar aerul. Am încercat să-l lovesc cu piciorul, dar, din nou, nimic. Agonia era imposibil de suportat. Cu fiecare nou asalt, simţeam o flacără mistuindu-mi oasele și înlocuindu-le cu văpăi. Pieptul îmi sălta agonizant, gâtlejul îmi era cuprins de spasme, iar acum – zeilor! –, ăsta era sfârşitul. Aşa urma să mor. Urma să mă sece şi să-mi răpească tăciunii. Aveam să fiu prima arsă, iar după mine urmau toate regatele.

Muream.

Nu mai aveam ocazia să-mi iau rămas-bun de la Ash, să-i spun că-l iubesc. Nu puteam să-l salvez – nici pe el şi nici pe ceilalţi zei sau celelalte regate. Nu puteam să-mi împlinesc destinul. Am tresărit, degetele mi s-au răsucit în interior, unghiile mi s-au înfipt în palme – în însemn…

Ash îmi simţea durerea. Zeilor, oare putea să o simtă acum, de unde se afla? Avea oricum să-şi dea seama odată ce însemnul dispărea din palma lui. Atunci, avea să ştie.

Pieptul lui Kolis se lipi de mine pe măsură ce atacurile lui deveneau tot mai adânci, mai violente.

Am simţit o căldură în piept în vreme ce tăciunii începură să ardă mocnit, apoi tot mai intens. Iar acea prezenţă puse din nou stăpânire pe mine. Acea conştiinţă. Acea voce. Vocile.

„Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.”

Nu era doar glasul meu, ci şi *al ei.* Al Sotoriei. Toate vieţile trăite de ea. Vocea noastră fu cea care îmi făcu limba să se mişte.

— *Mă ucizi,* am bolborosit. *Mă ucizi din nou, după toţi aceşti ani.*

Kolis îşi înălţă iute capul.

— *Poftim?*

Îmi simţeam limba neputincioasă. Greoaie. Ba vedeam, ba nu vedeam tavanul. Durerea dispăruse. Nu simţeam acum decât furia *ei* – furia *noastră.*

— Ce-ai spus? rosti Kolis, răsucindu-mă în braţele lui.

Îi vedeam chipul ca prin ceaţă. Avea sânge pe buze şi pe colţi. Mă scutură, făcând să mi se zdruncine creierul.

— Ce mama naibii ai spus?

— *Sunt eu…* Un hohot de râs care nu se asemăna deloc cu al meu îmi părăsi buzele. *Sotoria.*

Kolis încremeni, în vreme ce ochii lui îmi cercetau chipul, părul, trupul. Scutură din cap şi îşi ţuguie buzele din care picura în continuare sânge.

— Mincinoaso!

— Nu… mint. Eythos i-a luat sufletul… Inima îmi părea la fel de înceată precum vorba. Şi l-a pus alături de tăciuni, ca să… renască în mine. Eu sunt ea.

— Imposibil. Mă înşfăcă de păr şi smuci într-o parte. Totuşi, o minciună vicleană.

— Majestate, îl întrerupse o voce. Era Attes. Când sosise? Dacă pot să vă deranjez o clipă.

— Vorbești serios, lepădătură? Ai o secundă! lătră Kolis, fără să slăbească deloc strânsoarea.

— E vorba despre Keella, rosti Attes.

Kolis înlemni.

— După cum știi, Keella l-a ajutat pe Etos să-i captureze sufletul și să renască. Glasul lui se apropia. Știi că hoinărește pe undeva, și n-ai reușit s-o găsești, cu toate că ai luat toți Aleșii la rând, toți muritorii care poartă o aură. Să stea așa lucrurile pentru că nu s-a reîntrupat în toate aceste secole? Se prea poate s-o fi găsit într-un final?

— E un șiretlic, sări Callum. Să nu aveți încredere în ea și nici în acest zeu primitiv.

— Știu cum să te ucid, rahat ce ești! mârâi Attes. Dacă-mi mai vorbești o dată așa, o să-ți arăt eu ție.

Am simțit tremurul din brațul lui Kolis în timp ce mă ridica și își apropia chipul de al meu. Mă săgetă cu privirea, făcând ochii mari, în vreme ce *eather-ul* jucă nebunește, apoi se domoli și lăsă locul unor puncte aurii.

— Gândește-te bine, Kolis, continuă Attes. Fratele tău era foarte inteligent. Ar fi fost în stare să ia sufletul Sotoriei și să-l depoziteze alături de tăciuni pentru a o proteja pe ea și pentru a ți-o trage ție. Știi că era capabil de una ca asta.

Kolis se cutremură.

Strânsoarea lui se înmuie, iar eu cădeam în gol. Mă prinse înainte să ating podeaua, apoi îngenunche și mă ridică la piept. Îmi cuprinse obrazul cu palma tremurândă, apoi mă lipi de el, lăsând să-mi cadă capul pe brațul său. M-am înfiorat la atingerea lui și la vederea *groazei* întipărite pe chipul regelui fals, care tocmai înțelesese pe cine ținea în brațe, pe cine era gata să ucidă.

Din nou.

Kolis se cutremură, apoi se clătină uşor, în vreme ce privirea mea pluti spre uşile deschise şi spre frunzele întunecate ce fremătau în adierea înmiresmată. Spre…

Un lup.

La baza copacilor aştepta un lup. Un lup mai degrabă argintiu decât alb.

O făptură argintie.

Scăldată în cea mai strălucitoare lună.

„Ash.”

Nota autoarei

Sera este rodul imaginaţiei mele, însă gândurile, sentimentele şi acţiunile ei legate de ce a recunoscut la lazurile lui Divanash sunt cât se poate de reale. Sunt emoţii şi acţiuni complicate pe care le-am trăit pe propria piele. Din acest motiv, sunt conştientă că vor atinge anumite corzi sensibile în cititori. Nu toţi avem un dragonin străvechi şi înţelept care să ne fie aproape atunci când avem nevoie de cineva, dar, dacă aţi avut gânduri similare cu ale Serei, aşa cum am avut eu, nu uitaţi că există oameni care sunt gata să vă asculte atunci când veţi fi pregătiţi să vă deschideţi.

Nu sunteţi singuri!

Mulţumiri

În spatele fiecărui volum se află o echipă de oameni care m-a ajutat ca totul să devină posibil. Mulţumiri către Blue Box Press – Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olson, Kim Guidroz, Jessica Saunders şi minunatei echipe de editare şi redactare. Mai doresc să mulţumesc fantasticei echipe de la Social Butterfly. Lui Michael Perlman şi echipei sale de la S&S pentru distribuţie şi expertiză. De asemenea, mulţumiri lui Hang Le pentru incredibilul ei talent de designer; agenţilor mei Kevan Luon şi Taryn Fagerness; asistentei mele, Malissa Coy; managerului de magazin Jen Fisher; celor aflaţi în spatele Apollycon şi mai ales lui Steph Brown. De asemenea, mulţumesc moderatorilor de la JLAnders, Vonettei Young şi Monei Awad. Vă mulţumesc tuturor pentru că aţi fost o echipă incredibilă, ce mi-a oferit tot suportul de care s-ar putea bucura un scriitor. Vă mulţumesc pentru că v-aţi îngrijit ca toate aceste cărţi să poată fi citite peste tot în lume, pentru că aţi creat materiale promoţionale, pentru că m-aţi ajutat cu probleme legate de intrigă şi pentru multe altele!

Mai trebuie să le mulţumesc celor care m-au ajutat să mă menţin pe linia plutire, fie ajutându-mă să ies dintr-o încurcătură legată de intrigă, fie doar fiind alături de mine şi făcându-mă să râd, inspirându-mă, scăpându-mă sau băgându-mă în belele – KA Tucker, Kristen Ashley, JR Ward, Sarah J. Maas şi Brigid Kemmerer, la un moment dat o să reuşesc să-ţi scriu corect numele fără să trebuiască să verific). De asemenea, le mulţumesc lui Kayleigh Gore pentru că a fost dispusă oricând să citească un capitol scos din context, lui Steve Berry pentru momentele în care am

stat la poveşti, lui Andrea Joan, lui Stacey Morgan, lui Margo Lipschultz şi multor altora.

Multe mulţumiri celor de la JLAnders pentru că au creat un loc extraordinar unde te poţi distra sau relaxa. Echipei ARC pentru recenziile oneste şi pentru susţinere.

Cel mai important, vouă, cititorilor, pentru că fără voi nimic n-ar fi posibil. Sper că vă daţi seama de cât de mult însemnaţi pentru mine.

SINGURUL CARE O POATE SALVA ACUM PE SERA ESTE CEL PE CARE EA A DORIT MEREU SĂ-L UCIDĂ

Adevărul despre planul Serei iese la iveală, zdruncinând încrederea fragilă ce se înfiripase între ea și Nyktos. Înconjurată de oameni care nu au încredere în ea, Serei nu îi mai rămâne decât să își îndeplinească datoria. Ar face orice pentru a aduce sfârșitul lui Kolis, falsul rege al zeilor, și domniei lui tiranice asupra Câmpiilor Elizee, îndepărtând astfel pericolul pe care îl reprezintă acesta pentru ținuturile muritorilor. Nyktos are însă un plan, și, în vreme ce el și Sera se străduiesc să găsească o ieșire din situația în care au ajuns, ultimul lucru de care au amândoi nevoie este pasiunea de nestăpânit dintre ei, ce continuă să se intensifice. Sera nu își poate permite să se îndrăgostească de Nyktos, nu când destinul le aduce în cale atâtea obstacole. Dar amintirile despre plăcerea pe care și-au oferit-o reciproc și dorința imposibil de stăpânit sunt ca un cântec de sirenă căruia îi e imposibil să-i reziste. Pe măsură ce Sera începe să conștientizeze faptul că își dorește să fie mai mult decât consoarta formală a lui Nyktos, pericolele ce îi înconjoară se intensifică. Atacurile lansate de Umbre sunt tot mai dure și, când Kolis îi cheamă pe Nyktos și pe Sera la curte, ies la iveală și alte riscuri la care se expun. Tăciunii primitivi de viață din Sera devin tot mai puternici, ducând-o mai aproape de sfârșitul propriului Sacrificiu. Și, fără dragostea lui Nyktos – o emoție pe care el este incapabil să o simtă –, Sera nu va putea supraviețui propriei Ascensiuni. Asta presupunând că va reuși să reziste până în acel moment, iar Kolis nu va pune mâna pe ea, căci timpul se scurge cu repeziciune – atât pentru ea, cât și pentru cele două tărâmuri.

